Mizgîniya Sêyem

Mizgîniya Sêyem

Berhevokek ji eşkerekirinên îlahî ji xebata eşkerekirinê ya 12-cildî *Pirtûka Jiyana Rastîn*

Berhema 12-cildî *Libro de la Vida Verdadera* (Pirtûka Jiyana Rastîn)
mîrasek e ji bo tevahiya mirovahiyê

û li cem ... hatiye tomarkirin

"Dirección General del Derecho de Autor de la Secretaría de Educación Pública" li Bajarê Meksîkoyê

bi hejmarên 26002, 20111 û 83848.

Agahiyên zêdetir derbarê çapa Spanî ya resen de: Asociación de Estudios Espirituales Vida Verdadera, P.O. Box 888, Mexico City, C.P. 06000

Werger û berhevkarî:

Traugott Göltenboth; Walter Maier;

Ji: Cotmeh 2016
Edîtorî (rêzikên nû yên rastnivîsê û sêwirandin):
Xizmeta Pirtûkan ji bo Jiyanê
Manfred Bäse
(jixwe mirî)
Kirchweg 5
D-88521 Ertingen
Tel: +49 (0) 7371 929 66 42
E-name: manfredbaese@gmx.de

Mafê weşanê li gorî Beşa 2 ya Qanûna Mafê Weşanê ya Almanî (UrhG):

Sal: 2026

ISBN:

Sêwirana bergê:
Bookmundo Cover Generator

Portala weşanê:
Bookmundo
Delftsestraat 33
NL – 3013AE Rotterdam
Hollanda
info@bookmundo.com

Li Almanyayê ji aliyê
CPI Books GmbH
Pirtûkxaneya Neteweyî ya Almanyayê vê weşanê di Bibliyografyaya Neteweyî ya Almanyayê de tomar dike (du nusxeyên depoyê dê ji DNB re bên şandin)

Ev berhem, tevî hemû beşên wê, di bin Beşa 2 ya Qanûna Mafê Nivîskariyê ya Almanyayê (UrhG) de bi mafê nivîskariyê tê parastin. Her bikaranîneke bê destûra nivîskar qedexe ye.

Mizgîniya Sêyem heta îro bi fermana Îsa Mesîh û li ser bingeha vê çapa Almanî, bi bikaranîna bernameya wergerê ya DeepL (Guhertoya Karsaziyê) – DeepL – lînka daxistinê: www.DeepL.com/Translator , bo nêzîkî 35 zimanî hatiye wergerandin.

Ev nivîsên Almanî yên resen in, ji aliyê Gotthold Göltenboth ve hatine wergerandin û ji hêla Reichl Verlag ve hatine weşandin. Divê ev di paqijiya xwe ya resen de bên parastin û naveroka wan neyê guhertin. Kirina vê yekê dê bibe guneh û dê bibe sedema darizandina xwedayî.

Anna Maria Hosta (navê giyanî) li ser navê Xudan, Îsa Mesîh, Xwedayê me, xwediyê van nivîsan, berpirsiyarê sererastkirin û wergeran e.

Navê rastî: Anna-Elisabeth Hoss
Cihê nîştecihbûnê: Freiburg im Breisgau
E-name: hoanna64@yahoo.com
Malper: https://www.anna-maria-hosta.de

Gotinên Xudan ji Anna Maria Hosta re:
Li gorî Mesîh, wateya 'Hosta' ev e:
Hos – paşnav - t – Mêvandar - A – Anna – di sala 2017an de ji Mesîh wergirtiye
25 Adar 2017Îsa ji Annayê re dibêje: "Deman Mohre" … û paşê Ew dibêje:
"Ji vê sûdê werbigire. Min îro te hilbijartiye da ku hînên Min werbigirî û wan bigihînî mirovan."
"Divê tu hîn bî ku peyama Min li seranserê cîhanê belav bikî."
"Divê mafê kopîkirinê li ser van pirtûkan tune be, ji ber ku ew ji bo hemû mirovan in."

Tomarkirina li cem 'Dirección General del Derecho de Autor de la Secretaría de Educación Pública' li Bajarê Meksîkoyê, bi hejmarên 26002, 20111 û 83848, di sala 2019an de, 70 sal piştî mirina nivîskara Spanî Anna Maria von Jesus di sala 1949an de, qediya.

Tekst niha ji aliyê Anna Maria Hosta ve li Pirtûkxaneya Neteweyî ya Almanyayê tê tomarkirin.

Ev tiştê ku Îsa Mesîh dibêje ye:

… "Ez dixwazim ku hûn, ji bo pêkanîna pêxembertiyên Min, bi van gotinên ku Min dane we, cildên pirtûkan amade bikin, û paşê jêgirtin û şîroveyên wan çêbikin û bigihînin bala mirovên xwe." (6, 52 *)

** Hejmara ber xala dehyî behsa hejmara rênîşanê dike, û hejmara piştî xala dehyî behsa hejmara ayetê di 12 cildên pirtûka *Pirtûka Jiyana Rastîn* de dike.*

… "Bi vê pirtûkê, ya ku mirovahî dê di dawiyê de wekî Peymana Sêyem nas bike, divê hûn doza Min biparêzin. Mirovahî tenê Qanûna 'Serdema Yekem' û tiştên ku di Peymanên Yekem û Duyem de hatine nivîsandin, dizane. Lê Peymana Sêyem dê niha tiştên ku mirovan ji ber kêmasiya amadekarî û têgihiştinê guherandine, yek bike û rast bike." (348, 26)

… "Ev dengê ku bang li we dike, dengê Mamosteyê Xwedayî ye. Ev peyv ji Wî ye ku her tişt afirandiye. Cewherê vî karî dê bibe kevirê bingehîn ku hemû nîzamên pêşerojê dê li ser wî bisekinin. Yê ku hêza wî heye ku her tiştî bike, dê dilên we yên kevirî veguherîne perestgeheke evîn û bilindbûnê, û dê ronahiyê vêxe li cihê ku tenê tarîtî hebû." (50, 2)

Têbînî ji bo xwendevan:

Mirov ji laşê xwe zêdetir e. Ew di nav laşekî cîhanî de hebûneke ruhanî ye. Ev hebûna ruhanî ji ruh û giyanê pêk tê. Ruh bi rêya giyanê laş rêber dike.

Di zimanê rojane de, 'ruh' û 'nêf' gelek caran wek hevwate tên bikaranîn. Ev bi taybetî ji ber hînkirinên Dêra Katolîk e.

Di nivîsên Spanî yên ku ev werger li ser bingeha wan hatiye amadekirin de, têgeha 'espiritu' ji bo her du têgehan tê bikaranîn, ji bilî wan beşan ku tê de her du têgeh bi hev re tên behskirin û têkiliya wan a bi hev re tê zelalkirin.

Di van rewşan de, ji bo ku cudahiya pêwîst were çêkirin, peyva 'ruh' wekî peyva Spanî ya ji bo 'wijdan' û 'hişmendî', ango 'conciencia', hatiye wergerandin.

Ji ber ku wergerek yekreng a ku di guhertoya Almanî de ji bo 'espíritu'yê peyveke yekane bikar bîne dê bibe sedema nezelaliyê, wergeran, li gorî zanîn û baweriya xwe ya herî baş, hewl dane ku 'espíritu'yê li gorî ravekirinên ku li jor hatine dayîn, wekî 'Geist' (ruh), 'Seele' (nêf) an jî 'Geistseele' (ruhê giyanî) wergerînin.

Ji xwendevanan tê xwestin ku di rewşên gumanê de, nivîsên wehyetan li gorî wateya wan a mebestî şîrove bikin.

Pêşgotin

Ev pirtûk, hilbijarkeke kurtkirî ya beşan ji 12 cildên wehiyên îlahî yên ku di navbera salên 1956 û 1962an de li Meksîkayê di bin sernavê "Libro de la Vida Verdadera" de hatine weşandin, dihewîne. Di van wehyetan an jî hînkirinan de, Xwedê xwe wekî Afirîner, Dadger û Bav, û Mesîh jî wekî "Peyva" Wî û wekî Mamosteyê Îlahî yê Hikmetê ji Xwedê, di yekîtiya Ruhê Pîroz de bi Wî re, eşkere kir.

Ne karekî hêsan bû ku ji nav xezîneya berfireh a nivîsên hînker, wan beşan bibînin û hilbijêrin ku ji aliyê naverok û ziman ve ji bo berhevokeke li gorî mijarê hatî organîzekirin herî guncaw bûn, û yên ku ji bo mijarên têkildar bêgundewar bûn da ku ew bi awayekî herî berfireh werin pêşkêşkirin. Her wiha diyar bû ku, di hin rewşan de, ji bo ragihandina gotineke taybet a di ayetekê ji çapa resen de, pêwîst bû ku çend ayetên pêwendîdar di berhevoka Almanî de werin tevlîkirin. Di rewşên din de, pêwîst bû ku tenê beşek ji ayeteke resen a dirêjtir a ku hêmanên temayî yên cuda dihewand, were tevlîkirin.

Ji ber vê yekê, di hin rewşan de, pêwîstî bi pênaseyeke pêvek hebû da ku zelaltir bike. Lêbelê, wek qaîdeyek giştî, girîngiyeke mezin dida bikaranîna Almaniyeke xweş û têgihîştî, û ji ber vê yekê gelek caran ji wergera herfî dihat dûrketin heke ew ecêb bihîstiba. Ji ber vê yekê, di hin rewşan de, ji bo zelalkirina zêdetir pêdivî bi pênaseyeke jêrîn hebû. Lêbelê, wek qaîdeyek giştî, girîngiyeke mezin jî diyarî bikaranîna şêwazek Almanî ya xweş û têgihîştî hat dayîn; ji ber vê yekê, gelek caran ji wergera herfî dûr diket, heke ew ji aliyê zimannasî ve nerehet bûya û heke wateya beşa navborî bikarîbûya bi Almaniyeke baş bê îfadekirin bêyî ku naveroka wê were xerakirin.

Her çend berdevk, dema ku di rewşa ekstaziyê de bûn, bi awayekî hişmendî di formulekirina wehyan de cih nedigirtin û tenê kapasîteya xwe ya zimanî û têgihîştinê ya kêm-zêde pêşketî wekî amûrek ji bo wehyê îlahî peyda dikirin, û her çend fesahiya wehyan ji kapasîteya wan a asayî ya îfadeyê pir zêdetir bû, lewma zelaliya zimanî û hêza îfadeyê ya wehyan dîsa jî girêdayî amadekariya giyanî û psîkolojîk û ferhenga peyamberê têkildar bû.

Pirsgirêkeke taybet wergerandina peyvên 'Ruh' û 'ruh'ê li gorî wateya resen derdixist, ji ber ku di weşanên Spanî de bi tevahî peyvên 'alma' an 'anima' ji bo 'ruh'ê nînin û li şûna wê peyva ji bo 'Ruh'ê: 'espíritu' tê bikaranîn. Ji ber vê yekê, di hin rewşan de, biryara ka gelo 'espíritu' divê di wateya xwe ya resen de wekî

'Ruh' were wergerandin an wekî 'ruh' pir dijwar bû û diviyabû ku li gorî zanîn û baweriya me ya herî baş bihata dayîn. Sedema vê tevliheviya carinan di bikaranîna têgehan de ne di xweyê wehiyên îlahî de bû, lê belê di adetên zimanî yên wan kesên ku peyv ragihandin û di xeletfêmkirinekê de bû di dema berhevkirin û weşandina yekem a 'PIRTÛKA JIYANA RASTÎN' de li Meksîkayê.

Ev berhevoka ku li gorî mijaran hatiye organîzekirin, armanc dike ku alîkariya xwendevanên eleqedar û hemû kesên ku ji bo zanîn û rastiyê hewl didin bike, da ku nêrîneke berfireh li ser tiştê ku Ruhê Xwedê di nav gelek peyaman de li Meksîkayê berî dawiya sala 1950'an eşkere kiriye, bi dest bixin, ango, di serdema di navbera salên 1884 û 1950'an de, wek peyam û rênîşaneke nû ji bo mirovahiyê hatiye eşkerekirin. Lêbelê, berî her tiştî, armanca wê ew e ku xwendina berfireh û têgihiştina kûrtir a hînkirinên Ruh, ango Peyva nû ya Xwedê, hêsan bike û teşwîq bike.

Bi saya avahiya tematîk a zelal, tabloya naverokê derfetê dide xwendevan ku bi lez mijar û beşên ku niha bala wî/wê dikişînin an jî ji bo danûstandina bi kesên xwedî nêrînên cuda re an jî ji bo nîqaşê bi bawermendên din re hewce dike, bibîne.

Erk û destûra berhevkirina vê berhevokê di vê şêweyê de û di bin vî sernavî de ji aliyê Mesîh bi xwe ve di Peyva wî ya nû de hat dayîn. Her beşa pirtûkê behsa mijarekê dike (ji bilî Beşên 61 heta 63) û ji bo kesên ku eleqeya wan a taybet pê heye, heta bêyî zanîna pêşîn a beşên berê jî, tê fêmkirin. Lêbelê, ji bo têgihiştineke temam a hînkirina ruhanî, xwendineke sîstematîk a berhemê ji beşa yekem heta ya dawî tê pêşniyarkirin û pêwîst e.

Beşên 9–11, 16–18, 20–22, 32–36, 43–45, 59–61, 63 û 65 bi taybetî ji bo avakirina rojane û rêberiyê guncaw in; di vî warî de, divê baldariyeke taybet jî li ser hînkirinên temam ên di wergerên Almanî yên 'PIRTÛKA JIYANA RASTÎN' de bê dayîn. 'Libro de la Vida Verdadera', ku li pirtûkfiroşan bi rêya peyda dibin. Ji van, xwendevan an bawermendê eleqedar dikare têgihiştinekê bi dest bixe ka îfşayên îlahî bi giştî çawa pêk hatine, û dikare, dema ku wan û her weha vê Peymana Sêyemîn dixwîne, kêfxweşiyeke kûr û ronakbîriyê ji bo hiş û dilê xwe biceribîne. Bila ev ji bo hemû mirovên xêrxwaz pêk were.

Edîtor

Pêşgotin 2

Piraniya Xiristiyanan, ji kîjan mezheb an koma olî dibe bila bibe, dê sernavê vê pirtûkê, 'Peymana Sêyemîn', wekî serbilindî û zêde-xwe-hesibandinê bihesibînin, ji ber ku bi vê yekê ev berhema wehyê nû tê xistin asta Peymanên Kevin û Nû yên Kitêba Pîroz, ku ew wan wekî Nivîsarên Pîroz û bingeha baweriya xwe dihesibînin—di xwe de temam û hewcedarê berdewamî an berfirehiyê nîne.

Lêbelê, her kesê ku bi rastî di Încîlê de zana be, dê hay jê hebe ku ev nêrîna kevneşopî di hînkirinên desthilatdar ên Îsa de, wekî ku di Mizgîniyên Peymana Nû de ji me re hatine ragihandin, tu bingehek wê nîne. Berevajî vê yekê! Di axaftinên xwe yên xatirxwestinê de, Îsa gelek caran behsa vegera xwe kir û, di vê çarçoveyê de, behsa 'Ruhê Rastiyê', 'Alîkar', 'Ruhê Pîroz' kir, yê ku wê demê 'me ber bi hemû rastiyê ve bibe'.

Şandî Pawlos baweriya xwe ya li ser eşkerekirineke mezin a Xwedê di pêkanîna serdeman de bi van gotinan anî ziman: 'Çimkî niha ez di neynikê de, bi nezelalî dibînim, lê wê demê ez ê rû bi rû bibînim.' (1 Kor. 13:12)

Armanca vê pêşgotinê ew e ku ji Xiristiyanên bawermend re, û bi rastî jî ji hemû xwendevanên eleqedar ên vê pirtûkê re, têgihiştineke rastîn a derbarê koka wê, û ya away û şert û mercên derveyî yên ku soza Îsa ya vegera wî tê de pêk hat, peyda bike; ji ber ku, tevî îfadeyên di nav wehyan bi xwe de, wekî din dibe ku hin pirs bêbersiv bimînin û bibin sedema guman û şaşfêmkirinan. Armanca vê pêşgotinê herwiha ew e ku têgihiştina wê yekê hêsan bike ku Ruhê Xwedê di wehiyê xwe ya nû de, wekî Peymana Wî ya Sêyemîn, çi ji bo mirovahiyê li pey xwe hiştiye.

Wekî ku her xwendevanekî vê Peyva nû ya Xwedê dikare bi xwe bibîne, ew xwedî desthilat, şehrezayî û hezkirina herî bilind e. Ew pêkanîna soza Îsa ya vegera wî 'di ewr de' (Lûqa 21:27) ye, ku — bi awayekî sembolîk di zimanê Ruh de — tê wateya: di wateyeke giyanî de. Ji ber vê yekê, ev Peymana Sêyem a Xwedê, wekî kurteyek bi awayekî tematîk avakirî ya wehiyên îlahî yên li Meksîkayê, şahidiyeke rastîn e ji bo vegera Mesîh 'di Ruh de'; ew peyam û hînkirina wî ya hemdem e ji bo mirovahiyê di şêweyekî kurtkirî de.

Ev Peyv ji bo mirovên îro wekî rêberiyeke ruhanî hatiye mebestkirin, ku wan ber bi têgihiştineke baştir û kûrtir a Xwedê, xwe, wateya hebûna wan a li ser rûyê erdê, û bûyerên ku di jiyana wan a şexsî de bi serê wan de tên, û her wiha bûyer û guhertinên ku bi awayekî neçarî bi destpêka 'Serdema Ruhê Pîroz' re tên, bibe. Abidê serdema navîn Joachimê Fiore, û gelekên din piştî wî, behsa vê demê

kirine. Ev Hatina Padîşahiya Aştiyê ya Mesîh a li ser rûyê erdê ye, ku ji dema pêxemberan ve ji mirovahiyê re soz hatibû dayîn.

Bi vegera giyanî ya Mesîh di Peyvê de, ev serdema Ruh û giyanîbûna mirovahiyê jixwe dest pê kiriye, û Mesîh bi peyva xwe ya nû ya hezkirinê rêya wê nîşan daye.

Berevajî hemû hêviyên Xiristiyantiyê, bûyera navendî ya Vegera Duyemîn a Mesîh ne tiştekî ku hêj were ye, lê jixwe beşek ji dîrokê ye: ew di navbera salên 1866 û 1950'î de di bêdengiyeke tam de pêk hat, ku ji aliyê 'cîhana berfireh' û Xiristiyantiyê ve nehat dîtin û nehat guhdarîkirin! Ne di dilê Xiristiyantiya Rojava, li Romayê de, ne jî di navenda perestina Ortodoks de li Çiyayê Athosê, ne jî, wekî ku gelekan hêvî dikir, li bajarê kevnar ê Cihû-Xiristiyanî yê Orşelîmê, ne jî di çarçoveya teolojiya Protestan û felsefeya olê de, lê li welatekî bi navê Cîhana Sêyemîn: Meksîkayê! Û heta li wir jî, ne di nav Dêra Katolîk a serdest de bi hemû hêz û heybeta wê, lê di hawîrdoreke hejariyê û bêqîmetiyê de di nav gelê sade û bêsifir de li derdorên derve an navçeyên dûr ên Bajarê Meksîkoyê, û ji wir ber bi derve tîrêj dide û li seranserê welêt belav dibe. Kê li benda vê yekê bû?

Hatina Duyemîn a Mesîh di şiklê wehiyên ku bi awayekî ruhanî ji Mesîh dihatin wergirtin, bi rêya mirovên ku ji aliyê Wî ve di rewşeke ecşîtîyê de hatibûn hilbijartin, di nav civat an jî biratiyên nû-damezrandî, karîzmatîk û xiristiyan-ruhparêz de bû rastî.

Beşeke mezin ji van wehyetan di salên beriya 1950'î de bi awayekî stenografîk hatin tomarkirin, ji nû ve hatin nivîsandin, û paşê di 12 cildan de di bin sernavê 'Libro de la Vida Verdadera' de, ku tê wateya 'PIRTÛKA JIYANA RASTÎN', hatin weşandin. Di van salên dawî de, hemû hînkirinên berê bi awayekî berfirehtir û kûrtir hatin dubarekirin. Ev pirtûk berhevokeke bi baldarî hatî hilbijartin ji nivîsên vê xebatê dihewîne ku hemû mijarên tê de cih digirin, vedigire.

Ev berhevoka hînkirinên Mesîh, ligel beşên jê hatine wergirtin ên ku li gorî temayan hatine rêzkirin, ji aliyê Xudan ve ji destpêkê ve wekî Peymana Wî ya Sêyemîn ji bo mirovahiyê, û bi taybetî ji bo Xiristiyantiyê, hatibû mebestkirin. Armanca vê pêşgotinê ew e ku rastiya vê daxuyaniya giran ji xwendevan re zelal bike.

Li gorî Peyva Xudan, sedema hilbijartina Meksîkayê wekî welatê ku di Nivîsarên Pîroz de ji bo Vegera Duyemîn a Mesîh hatiye destnîşankirin ew e ku bav û kalên xwecihî yên niştecihên îro bi navê Wî şehîd ketine û ji aliyê dagirkerên Spanî ve bi zorê 'Mesîhî' hatine kirin. Wekî din, di nav sedsalên zordestî û koletiyê de, ev gel

û neviyên wan ên îroyîn, ji gelên din ên cîhanê, bi taybetî ji Ewropiyan, xwedî ruhekî mezintir ê biratiyê, mirovahiyê, dilnizmî û tehemuliyê bûne. Ji ber vê yekê, di roja îro de gelek giyanên gihîştîtir ên ji 'Geli Îsraîlê' yê kevnar û bijartî di nav gelê Meksîkî de hatine dinê û şahidî li pêkanîna sozên ku ji 'Îsraîla Ruhî' re hatine dayîn, kirine.

Jidayikbûna Îsa jî—hatina yekem a Mesîh bo cîhanê—ne li navendên hêz û şaristaniyê yên Romayê an Yewnanîstanê, ne jî li navenda çandî ya Cihûyan a Orşelîmê, lê belê li derdorên wê, di şert û mercên sade de pêk hat; û war û qada sereke ya çalakiya Îsa Celîlê bû, ku ji aliyê Cihûyên Orşelîmê ve dihate biçûkxistin. Di vî warî de, nivîskarên kevnar, bi ruhekî serdestiyê, gotibûn: 'Gelo ji Nazaretê tiştekî baş dikare derkeve?' Divê teologên îroyîn heman şaşî û xeletiyê nekin û, ji ber hesteke serdestiya rewşenbîrî, bi dizî nefikirin: 'Gelo ji Meksîkayê tiştekî baş û mezin dikare derkeve?'

Çi delîl hene ku nîşaneyên ruhanî yên li wir bi rastî ji eslê îlahî ne? Berî her tiştî, wehiyên bi xwe, ku bêguman bi ruh û zîhniyeta Mesîh û bi hezkirin û rehma Bavê Ezmanî tije bûne. Kîjan dilê mirovî dikare li hember vê yekê bêbandor bimîne? Hikmet û kûrahiya raman, wehî, şîret û hînkirinan jî ji bo Nivîskarê wan şahidiyeke eşkere dikin. Kîjan ruhê xapînok dikare bi niyetên pîs van hemûyan bi derewî çêbike? Ev niyetên wisa dikarin çi şêweyî bin, dema ku ev hînkirin tenê dikarin ji bo baştirkirin, pêşxistin û rûmetdarkirina mirovahiyê xizmetê bikin?

Sedemek din a ku rastbûna van wehyetan wekî Peyva nû ya Xwedê piştgirî dike, ew rastî ye ku ew di heyameke wisa dirêj de û bi rêya gelek kanal û cihên wehyê yên cuda hatine ragihandin, lê dîsa jî xwedî karakter û ruhê yekgirtî ne û bi zelalî îşaret bi çavkaniyeke yekane ya wehyê dikin. Çi hêzeke tarî dikare xwedî wê şiyanê be ku bi dehsalan li seranserê welatekî tiştekî wisa wekî lîstikeke xapînok aşkar bike — ji bo heqaretê li Xwedê bike? Ev yek bi tenê ne mimkun e û Xwedê, wek Bavê hezkirî yê zarokên xwe yên mirov û Rêberê herî bilind ê çarenûsên cîhanî, dê tu carî destûrê nede vê yekê.

Sedemên din ên qayîlker ji bo reseniya van wehyetan wekî şahidiyek ji bo vegera giyanî ya Mesîh di Peyvê de, paralelên di navbera sozên Îsa yên derbarê vegera Wî û 'nîşanên' wê de, û bûyerên li Meksîkayê di serdemek ji rûdana bûyerên erdhejîner û veguherîner de, di nav de du şerên cîhanî, ne. Di vî warî de, divê amaje bi pêşgotina di Cildê I yê 'PIRTÛKA JIYANA RASTÎN' a bi navê 'Têgihiştina Duyemîn a Mesîh wekî ku di Sozên Încîlî de Tê Nîşandan' were kirin, her weha bi lêkolîna Ernesto Enkerlin a bi navê 'Xebata Ruh a Xwedê', ku her du jî ji aliyê Reichl Verlag ve hatine weşandin.

Şahidiyeke girîng derbarê vê herêma cîhanê de—û bi vî awayî her weha derbarê Meksîkayê wek cihê vegera giyanî ya Mesîh de—di sedsala 19an de ji aliyê Jakob Lorber, yê ku wek 'Nivîskarê Xwedê' tê nasîn, ji Xiristiyantiyê re hat dayîn. Di xalekê de di berhema xwe ya mezin a wehyê nû de, Îsa behsa vegera xwe ya giyanî dike ku dê li welatekî li wê aliyê okyanûsê mezin, ango Atlantîkê, pêk were (Gr. Mizgîniya Yûhenna 94, 14–15). Ma ev yek nabe sedem ku bawermendên wehiyên Lorber, û hemû Mesîhiyên ji aliyê ruhanî ve hişyar, ji xwe bipirsin ka gelo ev pêxemberî jixwe pêk nehatiye, û lêkolîn bikin ka gelo tiştek li yek ji welatên parzemîna Amerîkayê qewimiye ku vê îdiayê dike û herwiha li gor wê jî dijî? Lêbelê, pîvana darizandinê divê ne tenê mezinahiya zanîna eşkerekirî ya afirandinê be, lê berî her tiştî hezkirin û şehrezayiya xwedayî ya ku tê de hatiye îfadekirin be.

Bûyereke wiha bi rastî qewimî û di destpêka salên 1860î de li Meksîkayê dest pê kir. Mirovekî sade yê ji gel bi navê Roque Rojas, di 23ê Hezîrana 1861ê de, yekemîn ezmûna xwe ya gazîbûnê bi rêya Mîkailê Melekê Mezin û xewnerekê jiyabû, ku tê de mîsyona wî wek pêşengê Xudan ê li ser rûyê erdê jê re hatibû ragihandin.* Piştî ku bi riya xeyaleke din a mezin qanih bû ku banga wî ya îlahî rast e, wî dest pê kir ku ji kesên din re behsa peyam û xeyalên ku di dema haleteke ecşîtîyê de wergirtibûn bike, û bi vî awayî, bi riya qanihkirin û pêbaweriya xwe, hêdî hêdî civateke bawermendan li dora xwe kom kir. Bi saya diyariya şîfaya ruhanî ya ku paşê jê re hat, ew bi berfirehî hate naskirin û ji aliyê hemû kesên ku li alîkarî û şîretê digeriyan ve gelek bi qîmet dihat dîtin. Wî cihê xwe yê yekem ê îbadetê ava kir, li wir, di 1ê Îlona 1866an de, Elias cara yekem bi riya wî axivî û heft jin û mêr wekî rêberên civatên nû-damezrandî hatin destnîşankirin, ku ev yek Heft Môhrên serdema têkildar di dîroka xilasiyê de sembolîze dikir.
** Agahiyên berfirehtir derbarê vê yekê de di pêşgotina *Die Dritte Zeit* (Serdema Sêyemîn), ku ji aliyê Reichl Verlag ve hatiye weşandin, de tên dîtin.*

Dema ku beşdarên kombûneke di Hefteya Pîroz a sala 1869an de, rêz û dilsoziya ku Roque Rojas ji wan hêvî dikir nîşan nedan, ew bi hêrseke pîroz ket û wî ew eşkerekirinên îlahî yên ku heta wê demê bi rêya Îlyas wergirtibûn, tune kirin. Wî cihê kombûnê girtî ragihand, û bi vî awayî karê xwe yê pîroz berî dema wê bi dawî anî. Lêbelê, tovê baş ê ku wî çandibû, li cihên din şîn bû û geş bû, û bi salan şûnde, di sala 1884an de, di yek ji civatên Heft Mûhrên de, Mesîh bi xwe cara yekem bi riya medyûmeke jin a ku ji mîsyonê re dilsoz mabû, axivî. Ji wê demê û pê ve, wehiyên îlahî bê navber, nifş bi nifş, heta dawiya sala 1950î berdewam kirin.

Di vê heyamê de hejmara civatan û bawermendan bi berdewamî zêde bû, wisa ku ev tevgera xiristiyan-ruhparêz—ya ku Mesîh wekî xebata xwe ya Ruh pênase kiribû—di dawiyê de li seranserê welêt çend sed civat û bi hezaran şopîner di nav xwe de lihewand.

Bawermend her sibeha Yekşemê bi awayekî birêkûpêk li salonên xwe yên dêrê yên sade an jî li cihên taybet diciviyan, û li ku derê yek an jî zêdetir peyamber hebûn, Ruhê Xwedê li gorî pêdivî û qebûlkirina guhdaran, di heman demê de xwe dida nasîn.

Hefteyê carekê, ayînên şîfayê dihatin lidarxistin, ku di wan de cîhana giyanî ya Xwedê bi awayekî giyanî bi rêya hînkirin, şêwirmendî û şîfayê xwe diyar dikir. Gelek şîfayên giyanî yên laş û giyanê çêbûn, lê mixabin ev nehatin nivîsandin an ji bo nifşên paşerojê nehatin belgekirin. Diyar e ku ew wek tiştekî ne awarte an jî ne hêjayî şopandinê dihatin dîtin.

Bi rawestandina wehiyên îlahî û yên ji cîhana giyanî ya Xwedê, yên ku Xudan demeke dirêj berê ragihandibû û biryar dabû, di dawiya sala 1950'an de li ser ' ', di nav Karê Ruhî de qetîbûneke kûr çêbû: şikeftiyek di navbera wan civatên ku pabendî vê fermana Mesîh bûn û xwe ji wehiyên giyanî yên din dûr girtin, û wan civatan û serokên civatan ên ku pêbendî wê nebûn û niha destûr didan ku medyûmên wan bikevin rewşeke wek xewlê, û bi vî awayî derî ji cîhana giyanên jêrîn û ji giyanên xapînok re ji bo îfşeyên derewîn ên Mesîh û giyanan vekirin.

Mixabin, van civatên serneranber ji bo gelê gelemperî ji yên ku dilsoz mabûn pir balkêştir bûn, yên ku endamên wan bi giranî li komên biçûk belav bûn an jî derbasî aliyê din bûn, ji ber ku aliyê din ji bo têrkirina tîhiya mirovan a ji bo şahî û hestên xurt, ji îbadetên bêdeng ên ku tê de beşek ji hînkirinan dihat xwendin û li pey wê wateya wê dihat nîqaşkirin, tiştên zêdetir pêşkêş dikir.

Tevî van şert û mercên nebaş, piştî sala 1950'an komek jin û mêr, ku piraniya wan peyamhênerên berê bûn, dest bi komkirina peyamên ku li seranserê welêt belav bûbûn kirin, bi mebesta ku wan di şiklê pirtûkê de biweşînin û bigihînin mirovahiyê. Di vê yekê de, wan bi giranî xwe dispêra kopiyên destnivîsên bi makîneya nivîsandinê hatibûn nivîsandin, ku ji aliyê nivîskaran bi xwe ve ji notên kurt ên di civînan de hatibûn girtin hatibûn amadekirin, û paşê li ser daxwazê wek kopî hatibûn belavkirin. Hejmareke mezin ji destnivîsên cuda yên peyaman hatin berhevkirin, ku ji wan di dawiyê de 366 ji bo tevlîkirina di cildên berhevkirî yên 'Libro de la Vida Verdadera' de, bi Îngilîzî: 'PIRTÛKA JIYANA RASTÎN' (BOOK OF TRUE LIFE), hatin hilbijartin.

Her çend ev ji ber vê yekê tenê beşek ji hemû peyaman temsîl dikin—bi taybetî yên ji salên dawî yên beriya 1950'î—wekî ku ji komeke mezin a destnivîsên peyaman ên ku xuya ye nehatine weşandin û ji mîrateya medyûmekî berê ne û tenê di van demên dawî de 'derketine holê' diyar dibe—li ber çavê vê hejmara mezin a peyaman, dikare were texmînkirin ku, bi giştî, ew hemû tem û hînkirinên ku Ruhê Xwedê dixwest bigihîne mirovahiyê û yên ku Wî dixwest ew li ser ronî bikin, dihewînin, da ku ew riya ber bi paşerojeke geştir ve bibînin.

Di sala 1962an de, berhevoka yekem a Almanî ya vê xebata temam li Almanyayê di bin navê 'Die Dritte Zeit' (Serdema Sêyem) de hate weşandin, ku cara yekem peyva wahî ya Xudan ji bo çembûneke bisînor a mirovan li cîhana Almanî-axêv da nasîn. Ji sala 1979an vir ve, Reichl Verlag her wiha cildên Almanî yên 'PIRTÛKA JIYANA RASTÎN' jî diweşîne, ku ew jî bi rêya pirtûkfiroşan peyda dibin.

Di salên 1970'î de, "Komeleya Lêkolînên Ruhî" li Bajarê Meksîkoyê hate damezrandin, ku wezîfeya xwe wekî birêvebirin û parastina destnivîsên wehiyan û weşandina çapa nû yên berhevokan û herwiha wêjeya pê re danî. Heta îro jî, Civak vê yekê wekî peywira xwe ya sereke dihesibîne, ne ku serokatiya navendî ya tevgereke olî, ku li ser bingeha berpirsiyariya kesane ya mirov di ronahiya wijdanê de hatiye damezrandin.

Li ku derê em vî berhemî vekin, em peyv û wehiyên Mesîh ên qanihker, biaqil û hezkirî, bi riya amûrên wî yên mirovî yên amadekirî dixwînin û bi awayekî ruhanî dijîn — mirovên ku, di hin rewşan de, hema hema qet perwerdehiyeke laîk nedîtibûn û gelek caran heta bi zimanê ku ji devê wan dihat jî bi tevahî jêhatî nebûn, ne ku em behsa naverok, şehrezayî û desthilata îlahî ya ku tê de dihat nîşandan bikin.

Ji aliyekî ve, ev Peyva nû ya Xwedê piştrastkirin û ravekirinên bûyer û wehiyên di nav gelê kevnar ê Îsraîlê de û di dema jiyana cîhanî û xizmeta Îsa de dihewîne; ji aliyê din ve, ew xezîneyek ji têgihiştinên nû yên giyanî tîne, ku hinek ji wan sererastkirinên radîkal ji bo nêrîna cîhanî ya Xiristiyaniya kevneşopî temsîl dikin. Ev têkildarî wêneya Xwedê, xwezaya îlahî ya Îsa û Meryemê, xwezaya mirovahiyê ya bi çirûskeke Xwedê ya cewherî û pêşketina herheyî ya giyanê, têgihîştinên derbarê bihuşt û dojehê de, Roja Dawî an jî Dadweriya Dawî, doktrîna xilasiyê û efûkirina gunehan, vejîna ji nav miriyan û jiyana herheyî ye. Derbarê pratîka baweriya Xiristiyaniyê û awayên îbadetê de, di hin rewşan de pîvan û armancên nû tên danîn, di heman demê de kevneşopiyên naskirî tên pirsîn an redkirin; ev yek berî her tiştî ji bo pratîkên lîturjîk û avahiyên pîroz derbasdar e.

Peyama navendî li gorî ya ku Îsa anîbû ye: li şûna kiryarên olî yên derveyî û perestina xwe-nîşandanê — jiyaneke hundirîn a duayan û kiryarên takekesî li gorî wijdana mirov; li şûna xêrxwaziya hesabkirî ya ku ji berjewendiya xwe tê — kiryareke ji dil û bêxwebînî ji ber hezkirina ji Xwedê, ji mirovan û ji xwezayê, afirandina Xwedê, ku bi saya wê 'hezkirin' dikare gelek şêweyan bigire: baldarî, li ber çavan girtin, rêz, dilovanî, hezkirin, rihetî, alîkarî û piştgirî; li şûna baweriyeke rihet û kor — baweriyeke zindî û têgihîştî ku ji têderbasbûn û zanîna ruhanî çêbûye.

Di wehiyên Xwe de, Xudan di destpêkê de Peyva Xwe ji bawermendên amade re got, yên ku Wî gelek caran wekî '(Gelê) min', 'şagirt' an 'karker' bi nav dikir, û carinan jî wekî 'Îsraîlê (hezkirî)'. Lêbelê, di wateyeke berfirehtir de, ji bilî çend îstîsnayan, Peyva Wî ji bo tevahiya Îsraîla Ruhî, tevahiya gelê Xwedê li seranserê cîhanê, û ji bo mirovên ji hemû netewe, nijad û ayînan e. Lê gelo ew ê bi kêfxweşî pêşwaziya vê peyva nû ya Xwedê bikin û wê bipejirînin?

Divê ev yek nebe hincet ji bo damezrandina civakeke nû ya olî, dêr an jî mezhebekê. Ev banga Xwedê ye ji bo nûkirin û giyanîkirina mirovahiyê û hemû saziyên wê yên civakî û olî. Kî Peymana Wî ya Sêyem a ji bo mirovahiyê red dike, ew Xwe û Ruhê Wî yê Pîroz, yê ku tê de hatiye eşkerekirin, red dike. Bila her kes vê hişyariya ji peyama nû ya hezkirinê ya Xwedê bi baldarî bifikire û di dilê xwe de bigire, her weha hişyariyên di mînaka Îsa ya 'kizîlkanên biaqil û ehmeq' (Met. 25:1–13) û ya 'dawetê şahane' (Met. 22:2–14) de jî. Çimkî ev peyv rûnê pîroz e ji bo çirayên Ruhanî yên ku diçirisin; ew nan û şeraba ji sifra Xudan e, xwarin û vexwarina herheyî ya giyanê ye.

Naverok

Pêşgotin ... 8

Pêşgotin 2 ... 10

I. Vegera Duyemîn a Mesîh – Serdema Sêyem a Wêhî ... 32

Beş 1 – *Di Hêviya Vegera Duyem a Mesîh de* ... 32

Nêrîneke Destpêkî li ser Xebata Rizgariyê ... 32

Hêvî û Payîn ... 33

Sozên Încîlê ... 35

Nîşanên Pêkhatî ... 37

Beş 2 – *Berbangê Serdema Sêyemîn* ... 38

Daxuyaniya Yekem ... 38

Peyam û Rêberî ji Seranserê Cîhanê ... 39

Wezîriya Elîas wek Pêşengê Xudan ... 41

Beş 3 – *Roja Ruhî ya Vêhatina Duyemîn a Mesîh* ... 44

Hatina Xudan ... 44

Hemû çav dê li Min binêrin ... 46

Beş 4 – *Rêberî bi rêya Wehiyên Xwedayî* ... 49

Çavkaniya Wêşan ... 49

Cihên Wehiyê û Wergirên Wehiyan ... 50

Wergihandina Wêhiyên Xwedayî ... 53

Şêweyê Wahiyan ... 57

Sînordariya demkî ya wehyetan ... 58

Beş 5 – *Sedema Wêhînga Xwedayî ya Nû* ... 59

Mebesta Xwedê ya ji bo Rizgariyê ... 59

Ji holê rakirina şaşiyan û awayên perestina derveyî ... 60

Ronîkirina li ser Jiyana Rast ... 63

Pêşketin, Ruhîbûn û Xilasiya Mirovahiyê ... 66

Beş 6 – *Peymana Sêyemîn û Pirtûka Mezin a Jiyanê* ... 67

Pirtûka Evîna Xwedê, Rastî û Hîkmetê ... 67

Beş 7 – *Bandor û Girîngiya Hînkirina Ruhanî* 72
Bandora Wêşanê 72
Têgihiştin û Hêvî ji Peyva Nû 74
Beş 8 – *Dêrên Nû yên Mesîh, Şagirt, Hevyal û Peyamberên Xwedê* 80
Ronahî û Sîber di Dêrên Wehyê de 80
Şagirtiya Rastîn, Şandiyên Nû 85
II. Nêrîneke li Paş de li Serdema Yekem û Duyem a Wehyê 90
Beş 9 – Çîrok û Kesayetiyên Gelê Îsraîlê 90
Çîroka Kewtina 90
Vexwendiya Azad û Gunehê Eslî 91
Tufan 92
Amadebûna ji bo Qurbankirinê 93
Xewna Yaqûb a derbarê pêpelûka ber bi ezmanan ve 93
Yûsif û birayên wî 94
Rêwîtiya Gelê Îsraîlê di bin Serokatiya Mûsa de li Çolê 95
Têkoşîna Îlyas ji bo Xwedayê rast 96
Diwanzdeh Eşîrên Îsraîlê 97
Pêxember û Qralên Yekem ên Îsraîlê 97
Beş 10 – Dema ku dem tijî bû 98
Wahiyên Pêxemberî 98
Hêviya Mesîh di nav gelê Cihû de 98
Meryem, dayika cîhanî ya Îsa 99
Perestina Zarokê Îsa 99
Pêwendiya hezkirinê ya di navbera Îsa û Meryemê de 100
Zanîn û Hîkmeta Îsa 100
Kêmasiya têgihiştinê ji aliyê xelkê Nazaretê ve 101
Beş 11 – Xizmeta Îsa li ser Erdê 102
Nîşîn li Cihûrdê; Dema Amadekariyê li Çolê 102
Yekîtiya Îsa bi Xwedê re 102

Nasnekirina Îsa wek Mesîhê Hêvîkirî 103
Îsa wek mêvanekî jiyanbexş di nav gelê asayî de 104
Îsa, Waîzê Bêwestan 104
Hezkirina Îsa ji Zarok û Xwezayê re 105
Hînkirinên Îsa 106
'Mûcîzeyên' Îsa 107
Zînakar 108
Meryema Mecdelanî 109
Nîkodemos û Pirsa Reenkarnasyonê 110
Guherîna Rûmetê ya Îsa 110
Kêmasiya wêrekiyê ji bo îfadekirina baweriya xwe 111
Dijminatiya li hember Îsa 111
Ragihandina Çûyîna Min 112
Têketina Îsa ya Orşelîmê 113
Şîva Dawî 114
Beş 12 – Êş, Mirin û Vejîn 115
Têkoşîn û Êşên Jiyana Îsa 115
Xiyaneta Yûhenna 116
Êşa Îsa 116
Kiryara Rizgariyê ya Îsa li Cîhanên Wêdetir 121
Xuyabûna Îsa piştî Vejîna Wî 123
Beş 13 – Mîsyon û Girîngiya Îsa û Şandiyên Wî 124
Serrastkirina Wêneya Kevin a Xwedê û Kevneşopiyên Wî 124
Mînaka Îsa 125
Girîngiya Hînkirinên Îsa 126
Banga, Perwerdehî û Ceribandinên Şagirtên Îsa 126
Peyxamber Yûhenna 127
Hevallên Petrûs û Pawlos 129
Xwezaya Nimûneyî ya Şandiyan 130

Belavbûna Xirîstiyantiyê 130
III. Serdema Xirîstiyantiya Enstîtusyonel 132
Beş 14 – Xirîstiyanî, Dêr û Mezheb 132
Pêşketina Xirîstiyantiyê 132
Rîtuel 133
Şîva Xudan û Ayîna Qedîsan 135
Nîşana 136
Bîranîna Miriyan 138
Sembolên maddî, xaç û bermayî 138
Rêzgirtina li Pîrozan 139
Cejnên Dêrê 140
Hebûna Xwedê Tevî Şêweyên Çewt ên Perestinê 142
Beş 15 – Mesîhiyên Navî, Bid'et û Xirabiyên Dêrî 143
Mesîhiyên Navî 143
Bêbawer û Olperestên Tundrew 144
Şêlandinên hînkirinên Îsa û encamên wan 145
Xeletî û Binpêkirinên di Xirîstiyantiyê de 147
IV. Qanûn – Evîna Xwedê û Evîna Cîran 149
Beş 16 – Qanûna Îlahî 149
Hêza Qanûna Îlahî 150
Qanûna Evîna Xwedê di Xebata Ruhî de * * 151
Bêxemgirtina li Qanûnên Xwedayî û Encamên Wê 152
Pêkanîna Qanûna Herî Bilind 153
Beş 17 – Şêwaza Nû ya Perestina Xwedê 155
Pêşketina Şêweyên Perestinê 155
Duaên rûserî bêyî dilsozî û bawerî 156
Çar aliyên duayeke bêkêmasî 159
Dua xwejenerî ya ji dil bêyî peyvan 160
Dua Rojane 162

Roja Bêhnvedanê wekî Rojeke Xwe-Nirxandinê 163
Bixwazin, dê ji we re bê dayîn 164
Pîroziya Şafaetê 166
Pêwîstiya Duayê 166
Bandorên sûdmend ên jiyaneke bi dua 167
Hêza Duayê 168
Hezkirina ji Xwedê û ji cîranê xwe wekî îbadeta Xwedê 170
Diyaloga di navbera Xwedê û Mirov de 172
Beş 18 – Karên Dilovaniyê û Girîngiya Navendî ya Evînê 174
Xêr û Bereketên Paşerojê yên Kirinên Qenc 174
Xêrxwaziya Rast û Xapînok 175
Kiryarên Evînê yên Ruhî û Madî 177
Wateya Hemû-Girttî ya Evînê 178
Hêza Herî Bilind a Evînê 180
V. Şêweyên Wêhî û Karê Xwedê 181
Beş 19 – Sêyekîtiya Xwedê 181
Yekîtiya Xwedê bi Mesîh û Ruhê Pîroz re 181
Sê Rêyên ku Xwedê Xwe Pê Eşkere Dike 182
Xwedê wekî Ruhê Afirîner û Bav 185
Mesîh, Evîn û Peyva Xwedê 186
Ruhê Pîroz — Rastî û Hîkmeta Xwedê 187
Beş 20 – Meryem, Evîna Dayiktiya Xwedê 187
Jiyana cîhanî ya Meryemê di xwebaşnaskirinê de 188
Meryem û Îsa 188
Paqijiya Meryemê 189
Meryem wek mînakek ji bo jinan 190
Meryem wek Parêzvana, Dilşadker û Hev-Fîdakar a Mirovahiyê 191
Xwezaya Îlahî ya Meryemê 193
Ronahiya Gerdûnî ya Meryemê 194

Beş 21 – Hêza Xwedê ya Herheyî, Herderbûn û Dadweriya Wî 194
Hêza Xwedê 194
Hebûna Xwedê di Hemû Afirandinê de 196
Edaletê Xwedê 199
Beş 22 – Evîn, Lênêrîn û Rehma Xwedê 202
Hezkirina Bavê Ezmanî 202
Lênêrîn û Alîkariya Xwedê 203
Nefsbiçûkiya Yê Herî Bilind 205
Rehma Xwedê û êşa hevpar 206
Bibûrin, Kerem û Rehma Xwedê 207
Beş 23 – Îlham û Wehiyên ji Xwedê 208
Îlhamên Xwedayî 208
Guncandina Wêhiyên Xwedayî li gorî Têgihiştina Mirovan 210
Pêwîstiya Wêhiyên Îlahî 212
Bêsînorbûna Wêhiyên Îlahî 213
Diyarîbûna Hebûna Xwedê di Nava Mirov de 215
VI. Afirandin 215
Beş 24 – Afirandina Ruhî û Madî 215
Afirandina Bêhnwerên Ruhanî 215
Kariya Ruhên Mezin di Kiryara Afirandinê de 216
Ramandinên Xwedê li ser Serperiştiyê 216
Afirandina Cîhanên Madî ji bo Bêhnên Ruhî 217
Afirandina Mirovahiyê 217
Bîranîna Bihuştê 218
Xwezaya Mirov 219
Yekîtiya Afirîner bi Afirandinê re 219
Beş 25 – Xweza 219
Qanûnên Xwezayê 219
Hebûna Xwedê di Xwezayê de 220

Xweza, Afirandina Xwedê û Mînakek ji bo Ruhanî 220
Hêza zarokên Xwedê li ser xwezayê 221
Mirov û Xweza 222
Beş 26 – Cîhanên Din 224
Ronahiya Gerdûnî ya Mesîh 224
Pêwendiya giyanî di navbera cîhanan de 225
Nasîna cîhanên din û şêweyên jiyanê 226
Armanca Stêrkan 226
Beş 27 – Jiyana Piştî Mirinê 227
Zanîna Pêwîst a Jiyana Ruhî 227
'Bihuşt' û 'Dojeh' 228
Muzîka Esmanan 231
Di mala Bavê min de gelek 'qesr' hene 232
VII Rêya Pêşketinê ber bi Kamilbûnê ve 232
Beş 28 – Mirin, Mirîbûn û Şiyarbûna di Jiyana Piştî Mirinê de 232
Nemeriya Ruh 232
Amadekariya ji bo Çûna ji Vê Cîhanê 233
Veguherîna bo Cîhana Din 235
'Xewa Mirinê' 236
Civîna li Axretê 237
Dadweriya Ruh ji aliyê Wijdana Xwe ve 237
: Hişmendiya Ruhanî Ji Nû Ve Bi Dest Xist 240
Beş 29 – Paqijkirin û Hilkişîna Giyan di Jiyana Piştî Mirinê de 242
Êşên Wijdanê, Poşmanî û Xwe-sûcdarkirin 242
Dadweriya Tezmînatê 243
Bilindbûna Giyan ber bi Padîşahiya Xwedê ve 244
Beş 30 – Pêşketina Ruh bi Rêya Reenkarnasyonan 247
Qanûna Pêşketinê 247
'Ji nû ve Zindîbûna Goyê' — bi awayekî rast têgihiştin 248

Qonaxên cihêreng ên pêşketina giyanan 249
Zanîna jiyanên dinyayî yên berê û asta pêşketina mirov bi xwe 250
Hezkirin wekî Pêdiviyek ji bo Pêşketina Ruhanî û Hestî 251
Sedemên cuda ji bo reenkarnasyonê 251
Rêya Ber bi Kamilbûnê 252
Dibistana Gerdûnî ya Jiyanê 253
Hêza Bawerîkirinê ya Doktrîna Reenkarnasyonê 255
Rêyên Reenkarnasyona Ruhî 256
Beş 31 – Rizgarî, Xilasî û Rizgariya Herheyî 258
Serrastkirina Têgihiştinên Çewt Derbarê Fîdyeyê de 258
Divê 'Bihuşt' were bidestxistin 262
Hêza Herî Bi Hêz a ji bo Xilasiyê 264
Xilasî û rizgarî ji bo her giyanekê 266
Pêşeroja bi rûmet a zarokên Xwedê 269
VIII. Mirov 270
Beş 32 – Cewlanbûn, Xweza û Armanca Mirov 270
Bedenîbûna li ser Erdê 270
Nirxandina rast a laş û rêberiya wî ya ji aliyê ruh ve 271
Girîngî û mebesta giyan, ruh û wijdanê di mirovan de 272
Perestgeha Xwedê di Nava Mirov de 276
Beş 33 – Mêr û Jin, Dê û Bav û Zarok, Zewac û Malbat 277
Pêwendiya di navbera Mêr û Jinê de 277
Xwezayê û Rola Mirov 279
Jin, Hevjîn û Dayik 281
Perwerdekirina Zarok û Ciwanan 282
Peyvek ji bo Zarok û Xwîşkên Pîroz 284
Zewac û Malbat 284
Beş 34 – Vîna Azad û Wijdan 287
Giringiya Wijdan û Vîna Azad 287

Kêmasiya Vîna Azad 289
Pêwîstiya Guhdarkirina Dengê Wijdanê 291
Têkoşîna di navbera vîna azad û wijdanê de 292
Tûjkirina Wijdanê bi Peyva Nû ya Xwedê 293
Beş 35 – Hêza Fikran, Hest û Vînê 294
Wergirtin û Şandina Fikran û Bandorên Wan 294
Hêza Hest, Xwestek an Tirsan 296
Kêmasiya Serweriya li ser Xwe 297
IX Hînkirinên Hikmeta Xwedayî 297
Beş 36 – Bawerî, Rastî û Zanîn 298
Baweriya ku li ser Her Tiştî Ser Dikeve 298
Zanîna Ruhanî û Xwedayî 300
Pêşmercên zanîna ruhanî 301
Berfirehbûna Pêwîst a Hişmendiya Mirovî 302
Beş 37 – Fêmkirina Rast a Nivîsarên Încîlê 304
Şîrovekirina Peyv û Sozên Încîlê 304
Wahîya Îsa bi rêya Şandî Ûsiv 307
Beş 38 – Sê Serdemên Wehiyê û Heft Qonaxên Mûhrên 309
Pêwendiya Wêhiyên Xwedê bi Pêşketinê re 309
Sê Peymanên Xwedê 310
Serdema Sêyem 312
Heft Serdemên Dîroka Rizgariyê 313
Beş 39 – Îsraîla Cîhanî û Ruhanî 317
Mîsyona dîrokî ya Îsraîlê, têkçûna wê 317
Dabeşbûna gelê Cihûyan bo ser yên xwedî meyla cîhanî û yên xwedî meyla giyanî 318
Gelê Ruhî yê Îsraîlê 319
144,000 Kesên Hilbijartî û Nîşankirî 322
Beş 40 – Hêzên Qencî û Xerabiyê 324

Koka Qencî û Xerabiyê 324
Serbilindî û Nefsbiçûkî 327
Qencî, mirovê xwedî niyeta baş 328
Xerabî, û kesê ku bûye qurbana xerabiyê 330
Têkoşîna di navbera Qencî û Xerabiyê de 330
Ceribandin û Xapandin 332
Sûcên Exlaqî 332
Bêhêzî û Demkîbûna Xirabiyê 333
Hêza Efûkirinê 334
Beş 41 – Pêwendiya di navbera Cîhana Vê Dinyayê û Axretê de 334
Îlham û Piştgirî ji Cîhana Ruhî 334
Ruhên tevlihev û xerab 337
Têkoşîna Ruhên ji bo Mirovahiyê 339
Pêwendiya bi Cîhana Ruhanî ya Xwedê re 341
Beş 42 – Sûc û Kefaret, Ceribandin û Êş 343
Pêwîstiya Tovebûn û Qenckirinê 343
Qanûna Kefaretê 344
Sedema Ezmûn û Êşan 345
Bawerî, teslîmiyet û nefsbiçûkî di ceribandinan de 347
Wateya Êş û Azabê 348
Beş 43 – Nexweşî, Şîfayê û Nûbûn 350
Koka û Wateya Nexweşiyê 350
Saxbûna bi hêza xwe 351
Nûkirina Mirovahiyê 352
Beş 44 – Jiyan di Wateya Xwedayî de 353
Hevsengiya Pêwîst 353
Kêfxweşiyên baş û fana 353
Serwet a Pîroz û a Bêbext 354
Qanûna Dayînê 356

Pêkanîna Erk û Peywiran 356
Beş 45 – Pêşnivîs, Wate û Pêkanîna di Jiyanê de 358
Qeyd û Qederê Xwedê di Çarenûsa Mirovahiyê de..... 358
Di Dibistana Jiyanê de..... 360
Wate û Nirxa Jiyana Mirovî..... 361
X Materyalîzm û Spîrîtualîzm 363
Beş 46 – Mirovê Gendel û Materyalîst 363
Westandina zîhnî ya mirovan, nezanî û pozbilindî 364
Kêmasiya dilxwaziya ji bo pêkanîna xwe-redkirinê, hewldanê û wergirtina berpirsiyariyê 366
Belengaziya ruhanî ya mirovahiyê 368
Rewşên şaş ên cîhanî û encamên wan 370
Beş 47 – Materyalîzm û Ruhanîzm 371
Encamên Materyalîzma serdest 372
Cewhera Ruhanîzmê..... 373
Kî dikare bi heqî xwe wekî Ruhparêz bi nav bike?..... 373
Ruhanîzm di Ol û Mezhebên de..... 374
Beş 48 – Diyariyên Ruhanî û Ruhanîbûn..... 376
Şiyanên ruhanî yên mirovahiyê 376
Pêşmerc û Taybetmendiyên Ruhanîbûna Rastîn..... 379
Bandorên sûdmend ên ruhaniyetê..... 380
XI Mirovahî..... 381
Beş 49 – Ol û Birêvebirina Dadê 381
Tu ol an mezhebek ne baweriya yekane ya rast e..... 381
Dijminatiya olan li hember pêşketinê..... 383
Pêwendiya di navbera Ol û Zanistê de 384
Rehmetî û neheqiya dadweriya dinyayî 385
Xwe-rastbîniya mirov a dil-hişk 386
Dadweriya cîhanî wekî xerabiyeke pêwîst..... 386

Beş 50 – Perwerde û Zanist 387
Pûçîtî û Serbilindiya Zanînê 387
Encamên Ramana Akilane ya Materyalîst 388
Îlhama vedîtinên zanistî yên nû ji aliyê Xwedê û Cîhana Ruhanî ve 392
Beş 51 – Rêber, Îstîsmara Desthilatê û Şer 395
Xeyala demkî ya hêz û mezinahiya dinyayî 395
Bikaranîna desthilatdariyê ya bi pozbilindî li ser mirov û neteweyan 396
Nêrînên li ser Şerê Cîhanê yê Duyem 398
Şermezarî û bêkêrhatina şerran 399
Beş 52 – Neheqî û Pêşketina Mirovahiyê 401
Bindestkirin û îstîsmarkirina yên qels ji aliyê yên bihêz ve 401
Xerabûna Mirovahiyê 403
Cîhana serûbin a mirovahiyeke nezîk 405
XII Dadwerî û Paqijkirina Mirovahiyê 407
Beş 53 – Dema Dadweriyê Hatîye 407
Berhevkirina Fêkiyên Çandina Mirovahiyê 407
Paqijkirina Mirovahiyê di Dadweriyê de 408
Hezkirina Xwedê di Dadweriyê de 410
Beş 54 – Têkoşîna di navbera Cîhanbînan, Ol û Dêrên de 411
Şerên Ruhî Berî Padîşahiya Aştiyê ya Mesîh li ser Erdê 411
Têkoşîna ji bo Serweriya Ruhanî li ser Erdê 412
Li Dijî Doktrîna Ruhê 414
Paşguhkirin an Dijderketina Wêhîngên Ruhanî û Şîfayên Ruhanî 415
Beş 55 – Paqijkirina Erdê û Mirovahiyê di Mehkemeyê de 416
Dengê hişyariyê yê Xwedê û xwezayê beriya Dadweriya Paqijkirinê 416
Hêz û serweriya xerabiyê dê were şikandin 418
Şerên apokalîptîk, epîdemî, bela û wêrankirin 420
Xwezayî û Karesatên Xwezayî 421
Dadweriya Xwedê ya Evîn û Rehmê 424

Bandora Dadweriyê 424
XIII Veguherîn û Pêkanîna Cîhan û Afirandinê 426
Beş 56 – Serkeftin û Nasîna Xebata Ruhî ya Mesîh 426
Belavbûna Hînkirina Ruhanî bi rêya Pêxemberên Xwedê 426
Têkoşîna ji bo Nasandina Peyva Nû 426
Hêza Hînkirina Ruhê Pîroz 427
Pêkanîna Vegera Duyemîn a Mesîh li seranserê cîhanê 429
Beş 57 – Toqebûl û Guherîn di Hemû Waran de 430
Têgihiştinên Nû û Kûrtir 430
Ronakbîriya bi rêya mirovên ji Xwedê şandî 432
Veguherîna Mirovahiyê 433
Guherîn û hejîn di hemû warên jiyanê de 436
Beş 58 – Padîşahiya Aştiyê ya Mesîh û Temamkirina Afirandinê 437
Hêza Rêveber di Padîşahiya Aştiyê ya Mesîh de 437
Mirovê Nû 438
Cîhan wekî Axa Sozdarî û Vêkêşana Padîşahiya Esmanan 440
Temamkirina Afirandinê 442
Sirûda Pesindanê ji bo Ahengiya Nûkirî ya Afirandinê 443
XIV Erkê Mîsyoneriyê 444
Beş 59 – Erkê Belavkirina Peyva Nû ya Xwedê 444
Rêwerzên ji bo amadekirina cildên pirtûkan, çapa kurtkirî û wergeran 444
Mafê naskirina Peyva nû ya Xwedê 445
Rêwerzên ji bo Belavkirina Hînkirina Ruhanî 446
Beş 60 – Xebata di Ruhê Mesîh de 448
Taybetmendiyên bingehîn, fezîlet û şiyanên şagirtên nû 448
Nêzîkatiya rast ji bo belavkirina Peyvê 452
Rêya Rast a Ragihandina Peyvê 454
Erkê Rehetkirin û Şîfadana Kesên ku ji aliyê Fîzîkî û Ruhanî ve Êş Dikişînin 457
Dema Derketina li ser Mîsyona Cîhanî 459

XV. Şîret, Hişyarî, Fêrkirin 460
Beş 61 – Şîret û Hişyariyên ji Xudan 460
Ferman û Rêwerz 460
Bawerî, Hêvî, Hezkirin, Nefsbiçûkî, Baweriya bi Xwe 462
Dua, Xwendin, Hişyarî, Nûbûn û Ruhîbûn 463
Hişyariyên ji bo Dêrên Wêhîşê 465
Hişyariya li dijî berdewamiya wehyan piştî 1950'an û 'wehyên Mesîh' ên derewîn 466
Xerabî, Riyakari, Gendelî 468
Tovbeya Derewîn û Hêviyên Derewîn 469
Hişyariyek ji bo Netewe û Hêzdarên Erdê 470
Beş 62 – Gotinên ji bo temaşevanên li Meksîkayê 471
Gotinên ji bo temaşevanên li Meksîkayê 471
Beş 63 – Hînkirin ji bo Civatan û Hemû Şagirtên Mesîh 488
Kara Ruhî ya Mesîh 488
Îsraîla Ruhî û Gelê Cihû 497
Şagirti û Ruhanîyet 500
Pêşketin 510
Paqijkirin û Kamilbûn 514
Ev Aliyê û Aliyê Din ê Cîhana Erdê 518
Wahiyên Xwedayî 522
Mirov û çarenûsa wî 524
Xerabî, sînîderî, şaşî 530
Paqijkirin û Ruhîkirina Mirovahiyê 533
XVI. Pêxemberî û Mînak, Dilrehetî û Soz 535
Beş 64 – Pêxemberî 535
Pêkanîna Pêxemberiyên Kevin û Nû 535
Pêxembertiya Mezin ji bo Neteweyan a 10ê Rêbendana 1945an, ber bi dawiya Şerê Cîhanê yê Duyemîn ve 536

Şer û karesatên xwezayî — nîşanên li ezmanan 538
Pêxemberîya derbarê dabeşbûna civatên Meksîkayê de 539
Beş 65 – Mesel, Handan û Soz 539
Mînakîya Rêveberên Neheq 540
Wêneya Rêwîtiya li Çolê Ber bi Bajarê Mezin ve 541
Mînakeke Derbarê Bêrûmetiya Qeyseriyekî de 544
Xweşî û Pîrozî 545
Handan ji bo Pêşketina Ruhî 546
Banga Xwedê 547
Banga ji bo gelê vê serdemê: 547
Banga li Entelektuelan: 548
Banga ji bo westiyayî û bar giran**:** 548
Banga li Îsraîla Ruhî: 548
Fêrkirinên Îlahî li Meksîkayê 1866–1950 550

I. Vegera Duyemîn a Mesîh – Serdema Sêyem a Wêhî

Beş 1 – *Di Hêviya Vegera Duyem a Mesîh de*

Nêrîneke Destpêkî li ser Xebata Rizgariyê

1. Di destpêka demê de, li cîhanê evîn kêm bû. Mirovên yekem ji hestkirin û têgihîştina wê hêza xwedayî — wê cewhera Ruh, çavkaniya hemû afirandinê — dûr bûn.
2. Wan bi Xwedê bawer dikir, lê wan tenê hêz û dadweriyê bi Wî ve girêdida. Mirovan bawer dikir ku ew dikarin bi riya hêmanên xwezayê zimanê xwedayî fêm bikin; ji ber vê yekê, gava wan didît ku xweza nerm û aram e, wan difikirî ku Xudan ji kirinên mirovan razî ye; lêbelê gava hêzên xwezayê dihatin berdan, wan bawer dikir ku ew di vê yekê de qehremaniya Xwedê nas dikin, ku bi vî awayî xwe diyar dikir.
3. Di dilê mirovan de, fikra Xwedayekî hovane reh dabû, Xwedayekî ku hêrs û xwesteka tolhildanê di dilê wî de bû. Ji ber vê yekê, gava ku wan bawer dikir ku wan Xwedê aciz kiriye, wan di hêviya razîkirina Wî de qurbanên şewitandinê û qurbanî pêşkêşî Wî dikirin.
4. Ez ji we re dibêjim ku ew qurbanî ji hezkirina ji bo Xwedê nebûn: ew tirsê ji Dadweriya Xwedayî, xofê ji cezakirinê bû, ku gelên herî kevnar ajot ku rêzê li Pêşengê xwe bigirin.
5. Wan bi tenê ji Ruhê Pîroz re digotin 'Xwedê', lê qet jê re negotin 'Bav' an jî 'Mîr'.
6. Pêxemberên bav û pêxemberên pêşîn bûn ên ku dest pê kirin mirovan fêm bikin ku, her çend Xwedê bi rastî dadwer bû — erê, lê dadwerek bêkêmasî — Ew, berî her tiştî, Bav bû û, wek Bav, hemû mexlûqên xwe dixwest.
7. Gav bi gav, mirovahî hêdî hêdî li ser riya pêşketina xwe ya ruhanî pêş ket û hecê xwe domand, ji serdemekê derbasî serdemeke din bû û bi riya wêhiyên ku Xwedê di serdeman de daye zarokên xwe, hinekî din li ser sira îlahî fêr bû.
8. Lêbelê, mirovahî negihîşt zanîna tam a hezkirina xwedayî; ji ber ku wan bi rastî Xwedê wekî Bav hez nedikir, û wan nikarîbû di dilê xwe de wê hezkirina ku Xudanê wan her dem nîşanî wan dabû, hîs bikin.
9. Pêwîst bû ku hezkirina bêkêmasî bibe mirov, ku 'Peyv' bedenî bibe û laşekî destdanî û ji bo mirovahiyê xuya bibe bigire ser xwe, da ku ew di dawiyê de bikaribin tecrube bikin ka Xwedê çiqas kûr û bi çi awayî ji wan hez dikir.
10. Her kesî hebûna Bav di Îsa de nas nekir. Çawa dikaribûn Wî nas bikirana, ji ber ku Îsa heta li hember wan an ku heqaret lê dikirin jî, dilnizm, dilovan û hezkirî bû? Wan Xwedê li hember dijminên Wî wekî bihêz û serbilind, û li hember kesên ku bêrêziya Wî dikirin jî wekî dadwer û tirsnak didît.

11. Lê belê, çawa ku gelekî ew peyv red kir, wisa jî gelekî jê bawer kirin — ew peyva ku heta kûrahiya dil ve diçû. Ew rêbaza saxkirina êş û nexweşiyên bêderman tenê bi şepêlekê, nêrîneke dilovaniya bêdawî, an jî peyveke hêviyê, ew hînkirin, ku soza cîhaneke nû, jiyaneke tijî ronahî û dadwerî bû, êdî ji dilê gelek kesên ku fêm kiribûn ku ev Mirovê xwedayî rastiya Bav bû, Evîna Xwedayî ya Wî yê ku mirovan nas nedikir û ji ber vê yekê nedikarîn jê hez bikin, ji holê ranebû.

12. Tovê wê rastiya bilind her û her di dilê mirovahiyê de hat çandin. Mesîh tovavêt, û Ew hîn jî li çandina xwe xwedî derdikeve. Piştî wê, Ew ê berhemên xwe biçîne û her û her bi wan şa bibe. Wê demê Ew ê êdî di Peyva xwe de nebêje: 'Ez birçî me' an 'Ez tî me', ji ber ku di dawiyê de zarokên Wî dê jê hez bikin, çawa ku Wî ji destpêkê ve ji wan hez kiriye.

13. Kî ji we re li ser Mesîh diaxive, şagirtan? Ew bi xwe.

14. Ez im, 'Peyv', yê ku ji nû ve bi we re diaxivim, ey mirovahî. Min nas bikin; ji ber wê dilnizmiya ku ez xwe pê eşkere dikim, ji hebûna Min guman nekin. Bi Min re, pozbilindî nabe.

15. Min bi wê rêya ku min berê li cîhanê pê re meşiya nas bikin; bînin bîra xwe ku ez bi heman dilnizmiya ku ez pê hatim dinê û jiyam, mirim. (296, 4–16)

Hêvî û Payîn

16. Piştî çûyîna Min a di 'Serdema Duyemîn' de, di nav wan ên ku baweriya xwe bi Min parastin de, vegera Min ji nifşekî heta nifşekî din dihat payîn. Soza xwedayî ji dê û bavan derbasî zarokan bû, û Peyva Min hesreta şahidiya vegera Min zindî hişt.

17. Her nifşekî bawer dikir ku ew yê bijartî ye, bi hêviya ku Peyva Xudanê wan di wan de pêk were.

18. Û bi vî awayî dem derbas bû, nifş hatin û çûn, û soza min her ku diçû zêdetir di dilê mirovan de dihat paşguhkirin, û ew ji bîr kirin ku hişyar bimînin û dua bikin. (356, 4–5)

19. Cîhan di ceribandinekê re derbas dibe; netewe giraniya tam a dadweriya Min a ku li ser wan dadikeve hîs dikin, û ronahiya Min, dengê Min ê ku gazî we dike, li seranserê mirovahiyê tê hîskirin.

20. Mirov hebûna Min hîs dikin; ew Tîrêja Min a Gerdûnî hîs dikin dema ku dadikeve û li ser wan disekine. Ew Min hîs dikin bêyî ku vê Xebatê* bizanibin, bêyî ku Peyva Min bihîstibin, û ew giyanên xwe ber bi Min ve radikin, da ku ji Min bipirsin: 'Ya Xudan, em di kîjan deman de dijîn? Ev belayên û êşên ku hatine serê mirovahiyê — wateya wan çi ye, Bavo? Ma Tu nalînên vê cîhanê nabihîsî? Ma Te negot ku Tu dê vegerî? Nexwe, Tu dê kengî werî, ya Xudan?' Û di her koma baweriyê û civata olî de, ruhê zarokên Min radibe, û ew Min digerin, ji Min lava dikin, ji Min dipirsin û li benda Min in. (222, 29)

** Eşkerekirinên Mesîh di Vegera Wî ya Duyemîn de di Peyvê de, di forma*

giyanî de, ku di sala 1866an de li Meksîkayê bi rêya pêşeng Îlyas dest pê kir.

21. Mirov ji Min dipirsin û ji Min re dibêjin: "Ya Xudan, eger Tu hebî, çima Tu xwe di nav me de eşkere nakî, tevî ku Tu berê jî di demên din de hatî dinya me ya erdê? Tu çima îro nayê? Gelo bêxwedayiya me niha ewqas mezin e ku nahêle Tu alîkariya me bikî? Te her tim li windayan, 'kuran', 'keser' geriyaye — niha cîhan tijî ew in. Ma em êdî rehma Te ranakişînin?

22. Te ji şandiyên Xwe re got ku Tu yê vegerî ba mirovahiyê û ku Tu yê nîşanên hatina Xwe bidî, yên ku em niha bawer dikin ku em dibînin. Çima Tu rûyê Xwe nîşanî me nadî?"

23. Binêre, mirov bi vî awayî li benda Min dimînin, bêyî ku bizanibin ez di nav wan de me. Ez li ber çavên wan im, û ew Min nabînin; ez bi wan re diaxivim, û ew dengê Min nabihîzin; û gava ku ew di dawiyê de ji bo kêliyekê Min dibînin, ew Min înkar dikin. Lêbelê ez berdewam şahidiyê li ser Xwe dikim, û ez ê berdewam li benda wan kesên ku hêviya xwe bi Min girêdidin, bimînim.

24. Lêbelê bi rastî, nîşanên eşkerekirina Min di vê serdemê de mezin bûne; heta xwîna mirovan jî, ku wek lehiyê herikî û erd têr kir, demjimêra hebûna Min di nav we de wekî Ruhê Pîroz nîşan daye. (62, 27–29)

25. Divê kes ji hebûna Min şaş nemîne. Bi rêya Îsa, min jixwe ew bûyerên ku dê hatina Min a wekî Ruhê Rastiyê ragihînin, nîşanî we dabûn. Min her wiha ji we re got ku hatina Min dê di Ruh de be, da ku kes li hêviya xuyabûnên maddî yên ku dê qet pêk neyên, nemîne.

26. Li gelê Cihû bifikirin, ku hîn jî li benda Mesîh in, lê Ew bi wê şêweya ku ew li bendê ne nayê, ji ber ku yê rastî jixwe di nav wan de bû û wan Ew nas nekir.

27. Ey mirovahî, ma hûn ê eşkerekirina Min a nû qebûl nekin, da ku hûn li gorî têgihîştinên xwe yên baweriyê li benda Min bimînin, ne li gorî tiştê ku Min soz daye we? (99, 2)

28. Cîhan divê li benda Mesîhekî nû nebe. Çawa ku min soz da ku ez ê vegerim, min her wiha ji we re eşkere kir ku hatina Min dê ruhanî be; lêbelê mirovan tu carî nizanîbû ku xwe çawa amade bikin ji bo pêşwazîkirina Min.

29. Wê demê, mirovan guman dikir ku Xwedê dikare di nav Îsa de veşartî be, yê ku wan wek mirovekî wekî her kesî û ne zêdetirî kesekî asayî didît. Lêbelê, paşê, ji ber karên hêzdar ên Mesîh, mirov gihîştin wê baweriyê ku di wî zilamî de ku di cîhanê de ji dayik bûbû, mezin bûbû û miribû, 'Peyva' Xwedê hebû. Lêbelê di serdema niha de, gelek kes dê tenê heke ez wek mirovekî werim, wekî ku min di Serdema Duyemîn de kir, hatina min qebûl bikin.

30. Delîla ku ez bi Ruhê tême û bi vî awayî Xwe ji mirovahiyê re eşkere dikim, tevî şahidan jî, dê ji aliyê her kesî ve neyê naskirin, ji ber ku

materyalîzm dê wekî perdeyeke tarî li ser çavên gelekan be.
31. Çend kes dixwazin ku Mesîh careke din li cîhanê êşê bikişîne û ji Wî mûcîzeyekê werbigirin, da ku bi hebûna Wî an jî hebûna Wî bawer bikin. Lêbelê, bi rastî, ez ji we re dibêjim, li ser vê erdê dê ne tebeqeya ajalan a din hebe ku şahidiya jidayikbûna min a wek mirov bike, ne jî Golgotayeke din ku şahidiya mirina min bike. Niha, hemû yên ku ber bi jiyana rastîn ve radibin, dê hest bikin ku Ez di nav dilê wan de ji nû ve çêdibim, çawa ku hemû yên ku bi serhişkî di gunehê de israr dikin, dê hest bikin ku Ez di nav dilê wan de dimirim. (88, 27–29)
32. Binêrin çawa gelek mirov di vê serdemê de Nivîsarên Pîroz ên demên berê dixwînin, li ser pêxemberan difikirin, û hewl didin ku sozên ku Mesîh derbarê Vegera Xwe ya Duyemîn de dane fêm bikin.
33. Bihîzin ka ew çawa dibêjin: 'Mîr nêzîk e' — 'Xudan jixwe li vir e', an jî: 'Ew ê di demek nêzîk de were', û lê zêde dikin: 'Nîşanên vegera Wî zelal û eşkere ne.'
34. Hinek Min digerin û gazî Min dikin; hinekên din hebûna Min hîs dikin; hinekên din jî di Ruh de hatina Min hîs dikin.
35. Wey, xwestekeke wisa hebûya di her kesî de ji bo zanînê, wey, her kesî xwestekeke wisa hebûya ku rastiya herî bilind bizanibe! (239, 68–71)
36. Binêrin çawa mirovên ji hemû mezheb û şîretan dem, jiyan û bûyeran bi hûrgilî dişopînin, bi hêviya dîtina wan nîşanan ku hatina Min radigihînin. Ew nezan in, yên ku nizanin ku ev demeke dirêj e ez xwe eşkere dikim û ku ev awayê eşkerekirinê dê di demek nêz de bi dawî bibe.
37. Lê ez vê jî ji we re dibêjim: ku gelek ji wan kesên ku bi vî hesretî li benda min in, heke bibin şahidê awayê ku ez xwe eşkere dikim, dê min nas nekin; belkî, ew ê min bi tevahî red bikin.
38. Tenê şahidî dê bigihîjin wan, û bi riya van ew ê dîsa jî bawer bikin ku ez di nav zarokên xwe de bûme.
39. Hûn jî, di hundirê xwe de bi bêsebirî li benda Min bûn; lê min dizanî ku hûn ê Min nas bikin û di vê serdemê de di nav xebatkarên Min de bên hesibandin. (255, 2–4)

Sozên Încîlê

40. Di wehyeta Min a bi rêya Îsa de, min hatina Ruhê Pîroz ji we re ragihand; lêbelê mirovan bawer dikir ku ew xwedayek bû ku — ji bilî wan — di nav Xwedê de dijiya, bêyî ku bikaribin fêm bikin ku gava min behsa Ruhê Pîroz dikir, min ji we re behsa wî Xwedayê yekane dikir, yê ku dema wê amade dikir ku xwe ji mirovahiyê re li derveyî sînorên têgihiştina mirovî bide nasîn. (8, 4)
41. Çima divê kes ji heybetên Min ên nû şaş bimîne? Bi rastî, ez ji we re dibêjim, bavûkalên kevnar jixwe li ser hatina vê serdemê dizanibûn; dîtvanên serdemên din ew dîtibûn, û pêxemberan jî pêştirî wê dabûn. Ew sozeke îlahî bû ku gelek berî ku

ez wek Îsa di cîhanê de ji dayik bibim, dabû mirovahiyê.
42. Dema ku min vegera Xwe ji şagirtên Xwe re ragihand û ji wan re got ka ez ê çawa Xwe ji mirovahiyê re eşkere bikim, gelek dem derbas bûbû ji dema ku ew soz ji we re hatibû dayîn.
43. Niha hûn dikarin rêça wan deman li ber çavên xwe bibînin ku vedibin; li vir ew pêxemberî pêk tên. Kî dikare bi vê yekê şaş bimîne? Tenê ewên ku di tariyê de razane*, an jî ewên ku sozên Min di hundirê xwe de vemirandine. (12, 97–99)
** Li vir û li cihên din, têgeha 'tarîtî'yê tê wateya 'nebûna zanînê' an 'nezanînê', lêbelê 'ronahî' wekî sembola 'zanînê' û 'ronakbîriyê' di wateya berevajî de tê bikaranîn.*

44. Ji ber ku min dizanî ku hûn ê tenê rûserî li hînkirinên Min kûr bibin, û min pêşbînî kiribû şaşiyên ku hûn ê di şîrovekirina wehiyên Min de bikevin nav wan, min vegera Xwe ji we re ragihand û ji we re got ku ez ê Ruhê Rastiyê ji we re bişînim, da ku Ew gelek razan zelal bike û tiştên ku we fêm nekiribûn ji we re şirove bike.
45. Ji ber ku di bingeha Peyva Min a pêxemberî de, min ji we re eşkere kir ku di vê serdemê de ez ê ne wekî li Çiyayê Sînayê di nav birûsk û gurînan de werim, ne jî ez ê bibim mirov û hezkirin û gotinên xwe mirovî bikim, wekî di 'Serdema Duyemîn' de, lê belê ez ê di ronahiya şehrezayiya Xwe de werim ruhê we, hişê we bi ronahiya îlhamê şaş bikim, û bi dengekî ' ' ku ruhê we jê fêm dike, li deriyên dilê we bixim. Ew pêxemberî û soz niha pêk tên.
46. Ji bo we bes e ku hûn xwe hinekî amade bikin da ku ronahiya Min bibînin û hebûna Ruhê Min hîs bikin — Ewê ku ji we re ragihandibû ku Ew ê were da ku we fêr bike û rastiyê eşkere bike. (108, 22–23)
47. Gelek hene ku, ji ber tirsê an kêmasiya kedê, ji aliyê ruhanî ve pêş neketine û tenê Şerîeta Mûsa dişopînin bêyî ku hatina Mesîh qebûl bikin; û yên din jî hene ku, her çend bi Îsa bawer dikin jî, dîsa jî li benda Ruhê Sozdar ê Têgihiştinê nemane. Niha ez ji bo cara sêyemîn hatime xwarê, û wan li benda min nemane.
48. Melekan ev eşkerekirin mizgîn kirine, û banga wan hewa dagir kiriye. Ma we ew nas kirine? Ew Cîhana Ruhî ye ku ji bo şahidiya hebûna Min hatiye ba we. Her tiştê ku hatiye nivîsandin dê pêk were. Wêrankariya ku hatiye berdan dê ser serbilindî û pozbilindiya mirovan serwer bibe, û ew — piştî ku dilnizm bibe — dê li Min bigere û Min wek Bav bi nav bike. (179, 38–39)
49. Min di wan rojan de ji we re wiha got: 'Tiştê ku min ji we re gotiye ne hemû tişt e ku divê ez hînî we bikim. Ji bo ku hûn her tiştî bizanibin, divê ez pêşî biçim û Ruhê Rastiyê ji we re bişînim, da ku Ew her tiştê ku min gotiye û kiriye şirove bike. Ez di demên ceribandinê de Rehetker ji we re soz didim.' Lêbelê ew Rehetker, ew Şîrovekar, ez bi xwe me, yê ku vedigerim da ku

we ronî bikim û alîkariya we bikim ku hûn hînên berê û vê ya nû ya ku ez niha ji we re tînim fêm bikin. (339, 26)

50. Di şehrezayiyê de melhema şîfayê û ew rihetî heye ku dilê we lê digere. Ji ber vê yekê min carekê Ruhê Rastiyê wekî Ruhê Rihetiyê ji we re soz dabû. Lê pêwîst e ku bawerî hebe, da ku mirov li ser rêyê lerizî neke û li hember ceribandinan netirse. (263, 10–11)

Nîşanên Pêkhatî

51. Kêm in ew mirovên ku nîşanên hatina serdemeke nû nas dikin û ku ez niha bi awayekî ruhanî Xwe ji mirovahiyê re eşkere dikim. Piraniya mirovan jiyan û hewildanên xwe ji bo pêşketina maddî terxan dikin, û di vê têkoşîna bêrehm û carinan xwînî de ji bo gihîştina armancên xwe, ew wekî kor dijîn; ew riya xwe winda dikin, êdî nizanin ji bo çi hewl didin, nikarin ronahiya geş a berbangeke nû bibînin, nîşanan fêm nakin, û ji bidestxistina zanîna wahiyên Min dûr in.

52. Vê mirovahiyê ji îlhamên ku Min di serdeman de dane wê, bêtir bawerî bi hînkirin û gotinên mirovan aniye. Ma hûn belkî li benda Wî Bav in, ku di dadmendiya Xwe de, nîşanên ji yên ku hûn li her derê dibînin hê mezintir ji we re bişîne, da ku hûn hîs bikin û bawer bikin ku ev dema pêşbîniyekirî ya ji bo xuyabûna Min wekî Ruhê Rastiyê ye? Wey, hûn mirovên kêmbawer! Niha hûn ê fêm bikin, şagirtên min, çima ez carinan ji we re dibêjim ku Dengê min li çolê diqîre, ji ber ku kesek tune ku wî bibihîze û bi rastî guh bide wî. (93, 27–28)

53. Da ku hemû mirovên ser rûyê erdê bi rastiya vê peyamê bawer bikin, min kir ku nîşanên ku di demên kevnar de hatibûn pêxemberîkirin li seranserê cîhanê eşkere bibin — pêxemberiyên ku behsa vegera min dikirin.

54. Ji ber vê yekê, gava ku ev Mizgînî digihîje neteweyan, mirov dê her tiştê ku di wan deman de ji wan re hatibû gotin, lêkolîn bikin û lêbikolin, û, bi heybet û şahiya xwe, dê bibînin ku her tiştê ku derbarê Vegera Min de hatibû ragihandin û sozdin, bi dilsozî pêk hatiye, wekî ku ji bo Yê ku tenê Xwestek, Peyv û Qanûneke Wî heye, guncaw e. (251, 49)

55. Di 'Serdema Duyemîn'* de min wehiyê xwe yê nû ji şandiyên xwe re ragihand, û gava wan ji Min pirsî ka dê çi nîşan wê serdemê ragihînin, min ew yek bi yek ji wan re eşkere kirin, ligel delîlên ku min dê bidana wan.

** Mesîh dîroka xilasiyê li sê beşên sereke, serdem an jî 'deman' dabeş dike, ku 'Dema Duyemîn' serdema wehyê ya Xwedê ya bi rêya Îsa û dema ku li pey wê tê ye (ji bo hûrgiliyên zêdetir, li Beşa 38 binêre)*

56. Nîşan heta dawiyê bi xwe re xuya bûne; wan ragihand ku ev dema ji aliyê Îsa ve hatiye pêşbînîkirin e, û niha ez ji we dipirsim: eger ev eşkerekirina giyanî, ku ez rê didim we hûn jî tê de

beşdar bibin, ne rastî bûya — wê demê çima Mesîh xuya nebûye (di wî şiklî de ku bawermendên jê hêvî dikin), tevî ku nîşan pêk hatine? An gelo hûn bawer dikin ku Şeytan jî xwedî hêz e li ser tevahiya afirandinê û hêzên xwezayê, da ku we bixapîne?

57. Min carekê we hişyar kiribû ku hûn nekevin bin bandora xapandina pêxemberên derewîn, Mesîhên derewîn û Xilaskarên derewîn. Lê îro ez ji we re dibêjim ku, bi saya pêşketin, zanîn û serpêhatiya xwe, giyanê bedenî ewqas hişyar bûye ku ne hêsan e tarîtî wek ronahî li ber wî were pêşkêşkirin, her çiqas gelek xapandin di destê mirov de bin jî.

58. Ji ber vê yekê min ji we re gotiye: berî ku hûn bi baweriyeke kor xwe bidin vê rêyê, bi qasî ku hûn dixwazin wê lêkolîn bikin! Bizanibin ku ev Peyv ji her kesî re hatiye dayîn, û ku min tu carî tu beşek jê tenê ji bo mirovên diyarkirî veşartiye. Bibînin ku di vê Karê de ti pirtûk tune ne ku ez tê de hewl didim tu hînkirinekê ji we veşêrim.

59. Lêbelê di wê 'Serdema Duyemîn' de min her weha bi devê şandiyê xwe Yûhenna ji we re got: 'Eger kesek dengê min bibihîze û derî veke, ez ê bikevim ba wî û em ê bi hev re xwarinê bixwin, û ew bi Min re.' Bi heman awayî, min mînaka keçên bakir ji we re fêr kir, da ku hûn di vê demê de wê di dilê xwe de bihêlin. (63, 79–80)

60. Ji ber ku nîşan û belayên mezin hatine, û ez ne li sinagogê û ne jî li dêreke xiristiyaniyê xuya bûme — ma cîhan fêm nake ku divê ez niha li cihekî xwe eşkere bikim, ji ber ku ez nikarim li dijî peyva xwe hereket bikim? (81, 41)

Beş 2 *– Berbangê Serdema Sêyemîn*

Daxuyaniya Yekem

1. Ev rojeke bîranînê ye: di rojeke wekî îro de, min peyamdarên xwe yên yekem pîroz kirin da ku ez bi riya wan hînkirinên xwe yên nû û eşkerekirinên xwe yên nû ragihînim. Ruhê Elîya bi riya Roque Rojas* geş bû da ku rêya ku ew Qanûna Xwedê ye, bîne bîra we.

** Navê vî peyamberê yekem wisa tê bilêvkirin: 'Roke Rochas*'.

2. Demek pîroz bû; giyanên amadebûyan ji heybet û şahiyê dilerizîn, çawa ku dilê Îsraîlê li Çiyayê Sînayê dilerizî dema ku Şerîet dihat ragihandin; çawa ku şagirt dilerizîn dema ku wan Şahîbûna Îsa li Çiyayê Taborê dît, dema ku Mûsa û Elîas bi ruhî li rast û çepê Mamoste xuya bûn.

3. Ew 1ê Îlona 1866an nîşana jidayikbûna serdemeke nû, berbanga rojeke nû bû: 'Serdemê Sêyemîn', ku ji bo mirovahiyê dihat berbangê.

4. Ji wê gavê û pê ve, gelek pêxemberî û gelek sozên ku Xwedê di nav hezaran salan de dabûn mirovahiyê, bê navber pêk hatine. Ew di nav we de, jin û mêrên ku di vê serdemê de li cîhanê dijîn, pêk

hatine. Kî ji we li ser rûyê erdê bû dema ku ew pêxemberî hatin gotin û ew soz hatin dayîn? Tenê ez dizanim; lêbelê ya girîng ew e ku hûn bizanibin ku min ew soz da we, û ku ez niha wê pêk tînim.

5. Ma hûn wê 'ewrê' dizanin ku şagirtên min dîtin ku ez li ser wî hilkişiyam dema ku min cara dawî xwe ji wan re eşkere kir? Çimkî bi rastî hatiye nivîsandin ku ez ê 'li ser ewrê' vegerim, û min ew pêk anî. Di 1ê Îlona 1866an de, Ruhê min li ser ewra sembolîk hat da ku we amade bike ji bo wergirtina hînkirina nû. Piştî wê, di sala 1884an de, min dest pê kir ku hînkirina xwe ji we re ragihînim.

6. Ez ne wek mirovekî, lê bi awayekî giyanî, di nav tîrêjeke ronahiyê de girtî, hatim, da ku li ser şiyana têgihiştina mirovî bisekinim. Ev ew rêbaz e ku Vîna Min di vê serdemê de ji bo axaftina bi we re hilbijartiye, û ez ê baweriya we ya di vê Peyvê de ji bo we bihesibînim.

7. Çimkî ne Mûsa ye ku we di çolê re ber bi Axa Sozdar ve dibe, ne jî Mesîh wek mirovekî ye ku dihêle hûn Peyva Wî ya Jiyanê wek rêyek ber bi xilasî û azadiyê ve bibihîzin. Niha dengê mirovî yê van mexlûqatan e ku digihîje guhên we, û pêwîst e ku mirov xwe giyanî bike da ku cewhera îlahî ya ku ez tê de amade me, kifş bike. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim ku ji bo we xêr e ku hûn bi vî Peyvî bawer bikin, ji ber ku ew bi rêya mexlûqên ne-kamil tê dayîn. (236, 46–50)

8. Di sala 1866an de, yekem civata Ruhparêzan, şagirtên vî Berhemî, derket holê. Bi rêberiya ronahiya Ruhê Min û bi hînkirina Îlyas, wan şagirtên pêşîn dest pê kirin ku tîrêjên Peyamê werbigirin, yên ku hûn niha, her ku ew ber bi dawîbûnê ve diçe, bi zêdehî werdigirin. (255, 10)

Peyam û Rêberî ji Seranserê Cîhanê

9. Îlyas, yê ku diviyabû pêşî bihata da ku rê ji bo Xudan re amade bike, di sala 1866an de cara yekem bi rêya şiyanên zîhnî yên mirovî xwe da nasîn. Ma hûn ê hinekî demê terxan nekin ji bo lêkolînkirina nîşan û bûyerên ku di hemû waran de qewimîn û bi dema wê xuyabûnê re hevdem bûn? Careke din, ew ê bibin wan zanyarên ku stêrkan lêkolîn dikin—û yên ku di serdemên kevnar de jê re 'mage' dihat gotin—ku şahidiyê bikin ku ezmanan nîşan dane ku bangên îlahî ne. (63, 81)

10. Wisa nefikirin ku ev xala li ser rûyê erdê, ku ev Peyv lê tê bihîstin, yekane cih e ku ez xwe ji zarokên xwe re eşkere dikim. Ji ber ku bi rastî, ez ji we re dibêjim, xuyabûna min a bi awayên cuda li seranserê cîhanê ye.

11. Îlyas, yê ku bi riya aqilê mirovî xwe wek pêşengekî wehyê min di nav we de da nasîn, ne tenê hat vê axa ku hûn lê dijîn. Ew ji cihekî dinyayê çû cihekî din, Serdema Nû radigihand û hatina Padîşahiya Esmanan îlan dikir.

12. Ji her alî ve, qîrîn rabûn ku hatina min ji we re ragihînin: xwezayê, ku ketibû nava tevliheviyê, erd hejand; zanist li hember eşkerekirinên nû matmayî ma; Cîhana Ruhanî* ber bi mirovahiyê ve lez kir; û dîsa jî mirovahî li hember wan qîrînan, peyamwerên serdemeke nû, kerr ma.

** Ev têgîn behsa nişteciheˆn astêˆ bilindtir ên axretê dike, ruhêˆ ronahiyê yên di cîhana ruhanî ya Xwedê de.*

13. Lehiyek ronahiya îlahî daket da ku mirovan ji tariya wan derxîne. Lê wan — xweperest û materyalîst*, dûrî hewldana ji bo kamilbûna giyanê an jî pêşketina exlaqî ya jiyana xwe ya li ser erdê — ew ronahî tenê ji bo afirandina text û heybetan, rehetî û kêfên ji bo laş û — dema ku pêwîst dîtin — herwiha çekan ji bo tunekirina jiyana mirovên din bi kar anîn. Çavên wan ji ber tundiya ronahiya Min kor bûn, û pûçîtîya wan bû sedema helaka wan. Lê ez ji we re dibêjim ku ew ê bi riya vê ronahiyê bi xwe rastiyê bibînin, rêyê kifş bikin, û xwe xilas bikin.

** Ev tê wateya berevajiyê 'ruhîbûnê', ango, şêweyekî jiyan û ramandinê ku tenê bi tiştên madî û fîzîkî re eleqedar dibe.*

14. Yên ku karîn vê ronahiyê di hişê xwe de bi cih bikin û wek peyameke xwedayî qebûl bikin, hiştin ku wijdana wan rêberiya gavên wan bike û wek prensîbeke rêber ji bo kirinên wan xizmet bike. Ji ber ku hesteke wan a pêşwext hebû ku Xudan vegeriyaye û Ew di nav mirovahiyê de ye.

15. Nûnerên mezheb û şaxên cuda nexwestin Min pêşwazî bikin; dilê wan, serbilindiya wan û hesta wan a derewîn a mezinbûnê nehişt ku ew Min bi awayekî ruhanî qebûl bikin. Ji ber vê yekê, li seranserê cîhanê, kom, biratiyên û komeleyên wan kesan ava bûne ku hebûna Serdema Nû hîs dikin, yên ku li tenêtiyê digerin da ku dua bikin û îlhama Xudan werbigirin. (37, 76–81)

16. Civakên olî hene ku hewl didin ji bo vegera Min amadekarî bikin, bêyî ku bizanibin ku ez jixwe li ser riya derketinê me.

17. Min bang li her kesî kir, û bi rastî banga Min û gotegotên ku ez niha xwe ji mirovahiyê re eşkere dikim, digel şahidî û delîlên ku behsa Min dikin, gihîşt her quncikek cîhanê: gunehkarên ku hatine nûkirin, bêbawerên ku hatine vegerandin, 'miriyên' ku ji nû ve hatine zindîkirin, nexweşên bêderman ên ku hatine saxkirin, û yên ku cin lê hatine ku ji êşa xwe hatine rizgar kirin.

18. Lê min dît ku gelek kerr in, hinekên din di statuya xwe ya cîhanî de pozbilind bûne, û hinekên din jî pir şermok in ku xuyabûna Min wekî Ruhê Rastiyê eşkere bikin. Min ewên ku hatin ba Min û bi hezkirina Min bawer kirin, hemûyan qebûl kirin û fêr kirin. (239, 17–19)

19. Girseyên mirovan dê ji welatên din werin vî neteweyî; ew ê bi kelecan ji we bipirsin derbarê

bûyerên ruhanî yên ku we di vê demê de şahidî kirine, û her weha derbarê wehiyên û pêxembertiyên ku min dane we.

20. Ji ber ku li gelek deverên cîhanê, Peyamên Min hatine wergirtin, ku dibêjin tîrêja Min a îlahî li cihekî li Rojava daketiye da ku bi mirovahiya vê serdemê re biaxive.

21. Dema ku wext bê, hûn ê bibînin ka ew ê çawa ji gel û neteweyên din werin û li we bigerin. Wê demê rêberên mezin ên mezhebên dê xemgîn bibin ku min xwe ji wan re ne gotiye. (276, 45)

22. Cîhan çiqas kêm giringiyê dide xuyabûna Min a nû! Çiqas kêm in ewên ku hişyar in û li benda Min in, û çiqas zêde ne ewên ku radizên!

23. Derbarê wan kesên ku bi hêviya min dijîn, ez dikarim ji we re bibêjim ku ne hemûyan şiklê rastîn ê hebûna min a di vê demê de pêşbînî dikin. Çimkî dema ku hinek, di bin bandora baweriyên kevn de, difikirin ku ez ê wek mirovekî vegerim cîhanê, yên din bawer dikin ku divê ez bi rengekî xuya bibim ku ji ber çavê her mirovî re be, û tenê çend kes rastiyê texmîn dikin û hîs dikin ku hatina min ruhanî ye.

24. Dema ku hinek meraq dikin ka ez ê çi şiklî bigirim, di kîjan saetê de an di kîjan rojê de ez ê xwe li ser rûyê erdê eşkere bikim, û ez ê li kîjan cîhî xuya bibim, hinekên din bêyî ku li ser şikl an demên taybet bifikirin, dibêjin: 'Mamoste jixwe di nav me de ye; Ronahiya Wî, ku Ruhê Wî ye, me dorpêç dike.'

25. Dema ku ev peyam bigihîje hemû dilan, ji bo hinekan dê bibe kêliyek şahiyê, çimkî tê de ew ê piştrastkirina hemû pêşbîniyên xwe û baweriya xwe bibînin. Lêbelê, yên din dê rastiya peyama Min înkar bikin, ji ber ku ew li gorî tiştê ku bawer dikirin dê biqewime, û ne jî li gorî awayê ku ew ê were eşkerekirin, nabînin. (279, 41–44)

Wezîriya Elîas wek Pêşengê Xudan

26. Min kir ku Îlyas di 'Serdema Sêyemîn'* de vegere, û min, wek Mamoste, di wê 'Serdema Duyemîn' de ew ragihandibû, û gotibû: 'Bi rastî, Îlyas di nav we de bû, û we ew nas nekir. Ez ê li cîhanê vegerim, lê bi rastî, ez ji we re dibêjim: Îlyas dê berî Min li wir be.'

** Binêre Beş 38.*

27. Ji ber ku her peyva Mamoste pêk tê, Îlyas di 'Serdema Sêyemîn' de berî Min hatiye da ku giyanan hişyar bike, da ku tamekê bide wan ku saeta Ruhê Pîroz dergehên xwe vedikir, da ku ji her giyanî re bêje ku divê çavên xwe veke, ku divê xwe amade bike da ku ji Serdema Duyemîn derbasî Serdema Sêyemîn bibe. Da ku peyama Îlyas di vê 'Serdema Sêyemîn' de bêtir têgihîştî be, min kir ku ew xwe bi rêya zilamekî rastdar bide nasîn: Roque Rojas.

28. Elîya, yê ku ji aliyê giyanî ve ji wê aliyê ronî bûbû, vî zilamî ronî kir, îlham da wî, ew xurt kir, û di hemû

rêyên wî de ji destpêkê heta dawiyê rêberiya wî kir.

29. Lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, ne ew bû yê ku Roque Rojas ji nav mirovan hilbijart. Min ew hilbijart; min ruhê wî, yê ku bi rehma Min hatibû amadekirin, şand. Min jê re bedenek amadekirî bi heman awayî da, û hûn dizanin ku ew dilnizm bû, ku bi riya dilnizmî û fezîleta wî Bavê mezin kar pêk anîn. Ew pêxember, berdevk, dîtbar û rêber bû. Di van hemû tiştan de wî mînakeke geş ji gel re hişt.

30. Ew ji aliyê gelê xwe ve hat tinazîkirin û pêkenandin, çawa ku Mûsa li çolê hatibû; ew wek pêxember Elîya hat çewisandin û neçar ma ku xwe bikişîne lûtkeyên çiyayan da ku li wir dua bike û ji bo gelê xwe şafaetê bike.

31. Mîna Xudanê xwe, ew ji aliyê kahîn û nivîskaran ve hat tinazîkirin û şermezarkirin. Wekî Xudanê xwe, tenê çend kesan bi wî bawer kirin, li pey wî çûn û li gel wî sekinîn. Ji destên wî hêza şîfayê diherikî û wî keramet pêk anîn ku di hinekan de bawerî çêdikir û di hinekan de jî bûbû sedema tevliheviyê. Ji hinekan re, gotinên pêxemberî ji lêvên wî dihatin, yên ku heta tîpê pêk dihatin. Devê wî şîretên tijî teselî ji bo dilên xemgîn pêşkêş dikir. 32. Hişê wî dikaribû îlhameke mezin werbigire û, mîna yê mirovên rastdar, şandî û pêxemberan, dikaribû bikeve haleteke ecsasê. Ruhê wî dikaribû ji vê cîhanê û laşê wî veqete da ku bikeve warê ruhanî û bi dilnizmî nêzîkî deriyên Xezîneya Veşartî ya Xudan bibe. Bi riya vê bilindbûnê, ruhê Îlyasê xwe ji şahidên yekem re eşkere kir, heta berî ku tîrêja Mamoste bigihîje jî. (345, 57–58)

33. Roque Rojas komek jin û mêrên tijî bawerî û niyeta baş li hev kom kirin, û li wir, di nav civînên xwe yên pêşîn de, Îlyas bi riya hişê peyamber xwe eşkere kir û got: 'Ez pêxember Îlyas im, yê ku li Çiyayê Taborê rûhilber bû.' Wî hînkirinên destpêkê da şagirtên xwe yên yekem; di heman demê de, wî ji wan re serdema giyanîbûnê ragihand û pêxemberî kir
ku di demeke nêz de Dêrîna Mamosteyê Xwedayî dê were da ku Xwe ji gelê Xwe re eşkere bike.

34. Rojekê, dema ku cîhê civînê yê nefsbiçûk li Roque Rojas bi şagirtên ku bi gotinên vî zilamî bawer dikirin tijî bû, Îlyas daket da ku hişê berdevkê xwe ronî bike, û, bi îlham ji Min, wî heft ji van bawermendan rûn kirin, yên ku dê Nîşaneyên Heftan temsîl bikin an sembolîze bikin.

35. Paşê, dema ku kêliya sozdarî ya xuyabûna Min hat, min dît ku ji wan heft kesên hilbijartî, tenê yek li benda hatina Zava yê Paqij dihişt, û ew dil dilê Damiana Oviedo bû, ew keçika ku hişê wê yekem bû ku ronahiya tîrêja îlahî wekî xelat ji bo sebir û amadekariya wê jê re hat dayîn.

36. Damiana Oviedo Nîşana Şeşemîn* temsîl dikir. Ev delîlek din bû ku ronahiya Nîşana Şeşemîn ew e ku vê serdemê ronî dike. (1, 6–9)

** Ev têgîn, ku îşaret bi Wehiya Yûhenna Pîroz dike, nîşana pêş-dawî ya 'Heft Mûhr'an e, ku divê wek sembolên heft serdeman di nav sê serdemên dîroka xilasiyê de werin fêmkirin (ji bo hûrgiliyên zêdetir, bnr. Beş 38).*

37. Tenê çend kes bi rastî dikaribûn hebûna Yê ku ji aliyê Xwedê ve hatibû şandin, hîs bikin. Careke din, ew dengê ku di çolê de diqîriya bû, û careke din wî dilê mirovan ji bo hatina Nêzîk a Xudan amade kir. Bi vî awayî Môhra Şeşemîn hat vekirin, naveroka wê eşkere bû, û wek lehiyeke rastdariyê û ronahiyê li ser mirovahiyê hat rijandin. Bi vî rengî, gelek soz û pêxemberî pêk hatin.

38. Mîna Îsa û Mûsa, Elîya çavên ruhê we ronî kirin da ku hûn bikaribin Bav bibînin. Mûsa we fêr kir: 'Tu yê cîranê xwe wek xwe bixwazî.' Îsa ji we re got: 'Ji hev hez bikin!' Elîya we ferman kir ku hûn ji cîranên xwe re dilovaniyeke hê mezintir nîşan bidin, û yekser lê zêde kir: 'û hûn ê Bavê min di hemû rûmeta Wî de bibînin.' (81, 36–37)

39. Dema ku tariya ku mirovahiyê dorpêç kiriye belav bibe û ronahî di nav giyanan de berbangê bide, ew ê hatina serdemeke nû hîs bikin, ji ber ku Îlyas ji mirovahiyê re vegeriyaye.

40. Lê ji ber ku wan nedikarî wî bibînin, pêwîst bû ku Ruhê wî xwe bi riya têgihiştina mirovî bide nasîn, û ku ew xwe ji dîtvanan re di wê sembola pêxember Îlyas de eşkere bike: li ser ewran di erebeya xwe ya agirîn de.

41. Îlyas di vê serdemê de wekî pêşeng hatiye da ku rêya hatina min amade bike. Ew wekî pêxember hatiye da ku serdema nû, bi zehmetî û ceribandinên wê, lê herwiha bi şehrezayiya wehiyên xwe jî, ji we re ragihîne. Ew bi erebeya xwe ya ronahiyê tê da ku we vexwîne da ku hûn siwar bibin, we bilind li ser ewran bigerîne û we bîne Welatê Ruhanî, cihê ku aşitî lê serdest e. Wekî Çêlekvanê Qenc pê bawer bin; ji aliyê ruhanî ve li pey wî biçin, çawa ku gel di 'Serdema Yekem' de li pey Mûsa çû. Duayê bikin ku ew di pêkanîna mîsyona we de alîkariya we bike, û heke hûn bixwazin bibin mîna wî, wê demê wisa bikin. (31, 58–59)

42. Îlyas, ruhekî xwedî hêzeke mezin ku ji aliyê mirovahiyê ve nehatiye naskirin, her tim pêşengê min bûye. Îro ew careke din hatiye da ku Nîşankiriyan* amade bike, yên ku wek berdevk ji Min re û her wiha ji hemû mirovan re xizmet kirine.

** Nîşankirî (bi Spanî: marcados) an jî Mûhrkirî (Peyxama Yûhenna, Beş 14, 1–5) ew kes in ku ji aliyê Mesîh ve hatine hilbijartin û ji Wî nîşana Sêyekî Pîroz li ser eniyên xwe wergirtine. (Ji bo hûrgiliyên zêdetir, binêre Beş 39, beşa dawî)*

43. Heke hûn xwe amade bikin û li ser hînkirinên Min bixebitin da ku îradeya Min bizanibin, Îlyas dê were alîkariya we û bibe piştgir û hevalê we.

44. Îlyas tîrêjeke xwedayî ye ku hemû mexlûqatan ronî dike û

rêberiya wan dike, wan ber bi Min ve dibe. Wî ji xwe hez bikin û wekî pêşeng û şefaretkarê xwe rêz bikin. (53, 42–44)

45. Pêxember Îlyas, pêşeng û mizgînvanê 'Serdema Sêyemîn', şefetê ji bo keriyên xwe dike; ew ji bo kesên ku nizanin dua bikin dua dike, û bi çakêtê xwe di hêviya nûbûna wî de, pûçiyên gunehkar vedişêre. Îlyas girseyên xwe, artêşên xwe, amade dike da ku li dijî tariya ku ji ber nezanîn, guneh, fanatîzm û materyalîzma mirovahiyê derketiye, şer bikin. (67, 60)

46. Niha erkê hemû kesên ku jixwe amade û hişyar in e ku azadiya cîhanê ragihînin. Bînin bîra xwe ku Îlyas, yê ku ji bo vê demê hatiye sozdandin, niha her tiştî amade dike da ku neteweyên erdê, yên ku bi materyalîzmê bindest in, ji desthilata Fîrewn xilas bike, çawa ku Mûsa berê li Misrê bi eşîrên Îsraîlê re kiribû.

47. Ji mirovên xwe re bêjin ku Îlyas jixwe bi riya aqilê mirovî xwe daye nasîn, ku hebûna wî di Ruh de bûye, û ku ew ê ronîkirina riya hemû gelan bidomîne da ku ew bikaribin pêşve biçin.

48. Şivanê we xwedî wê peywirê ye ku hemû mexlûqatan vegerîne ser riya wan a rast, çi ev ji warê ruhanî, exlaqî an jî maddî be. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim ku ew neteweyên ku, bi rêya Îlyas, banga Xudanê xwe werdigirin, dê pîroz bin, ji ber ku ew ê bi zagona dad û hezkirinê yekgirtî bimînin, ya ku, wekî berhema têgihiştin û biratiya wan, dê aştîyê bîne serê wan. Bi vî awayî yekgirtî, ew ê ber bi qada şer ve bên birin, li wir ew ê li dijî gendelî, materyalîzm û derewê şer bikin.

49. Di vê têkoşînê de, gelê vê serdemê dê şahidiya mûcîzeyên nû bike û wateya ruhanî ya jiyanê fêm bike — ew tiştê ku behsa nemirî û aştiyê dike. Ew ê dev ji kuştina hevdu berdin, ji ber ku ew ê fêm bikin ku tiştê ku divê ew wêran bikin, nezanîna wan, xweperestiya wan û hewesa wan a gemarî ye, ku têkçûn û zehmetiyên wan — hem yên madî hem jî yên manewî — jê derketine. (160, 34–36)

50. Îlyas Tîrêja Xwedê ye, ku ronahiya wî tariya we belav dike û we ji bendîtiya vê serdemê, ku serdema gunehê ye, azad dike, û ew ê ruhê we di nav çolê de heta ku bigihîje 'Axa Sozdarî' di sinê Xwedê de rêber bike. (236, 68)

Beş 3 – *Roja Ruhî ya Vêhatina Duyemîn a Mesîh*

Hatina Xudan

1. Ez di demekê de di nav mirovahiyê de me ku vedîtinên nû jiyana mirovan guhertiye, û ez hebûna xwe di nav we de bi heman dilnizmiya ku we berê di Min de nas dikir, didim hîskirin.

2. 'Peymana' Xwedê careke din nebûye beden; Mesîh di xizaniya axurekê de ji nû ve nehatiye dinê — na; ji ber ku êdî ne hewce ye ku bedenek şahidiyê li ser hêza

Xwedê bike. Eger mirov bawer bikin ku ev bedena li vir Xwedê ye ku hatiye dinyayê, ew şaş in. Hebûna Xwedê ruhanî, gerdûnî û bêdawî ye.

3. Eger her tiştê ku mirovan di vê serdemê de bi dest xistiye di nav sînorên tiştên adil, destûrdayî û baş de bûya, wê ne hewce bûya ku Ez dakevim û careke din bi we re biaxivim. Lê ne hemû karên ku ev mirovahî pêşkêşî Min dike baş in: gelek binpêkirin, gelek neheqî, gelek xeletî û kiryarên xerab hene. Ji ber vê yekê, pêwîst bû ku hezkirina Min a xwedîderketinê mirovahiyê hişyar bike, tam di dema ku ew herî kûr di nav karê xwe de noq bûbû, da ku erkên ku ji bîr kirine bîne bîra wê û bîne bîra wê ku ew deyndarê Kîjanî ye ji bo her tiştê ku heye û her tiştê ku dê hebe.

4. Ji bo ku ez ji mirovahiyeke maddîbûyî re, ya ku nikarîbû min ji ruhî bo ruhî hîs bike, bibim bihîstî, diviyabû min ji diyariyên wan ên ruhanî û şiyanên wan sûd werbigirta da ku ez xwe bi rêya hêza aqil a mirovî eşkere bikim.

5. Şiroveya wê yekê ku çima Ez 'dihêjim' jêr da ku bi we re têkiliyê deynim ev e: ji ber ku hûn nikarîbûn bilind bibin da ku ji giyan heta giyan bi Xudanê xwe re biaxivin, diviyabû Ez astekê din jêr bêtim, ango, ji rewşa giyanî, ji rewşa îlahî, ji bo cihekî ku hûn hêj nikarin bigihîjinê. Paşê diviyabû min hişê we, yê ku cihê wî di mejiyê mirov de ye, bi kar bîna û îlhama xwe ya îlahî veguherîne gotinên mirovî û dengên maddî.

6. Mirovahî hewcedarê zanîneke berfirehtir e, û Xwedê ye ku tê ba mirovahiyê da ku şehrezayiyê bispêre wan. Eger ev rêya bijarte ya , ku ji bo îfşaya Min a kurt bi rêya hêza rewşenbîrî ya van berdevkan e, li gorî we ne hêja xuya dike, wê demê ez bi rastî ji we re dibêjim ku peyama ku bi rêya wan tê ragihandin pir mezin e. We tercîh dikir ku peyama min bi şahî û merasîmeke balkêş bigihîje mirovahiyê, lê ji aliyê ruhanî ve, ev tişt di rastiyê de pûç bûn, ji ber ku ronahiyeke rastîn di wan de tune ye.

7. Min dikarîbû di nav birûsk û bahozan de bîama da ku hêza xwe berbiçav bikim; lê wê demê dê ji bo mirovan çiqas hêsan bûya ku qebûl bikin ku hebûna Xudan hatibû! Lê ma hûn nafikirin ku wê demê dê tirs, ligel têgeha tiştekî nayê fêmkirin, vegeriyaba dilên we? Ma hûn bawer nakin ku her hesteke hezkirinê ya ji bo Bav dê tenê û tenê bibûya tirsa ji dadweriya Wî? Lê divê hûn bizanibin ku Xwedê, her çend ew hêza herî mezin be jî, we bi vê hêzê têk nade, û ne jî dê bi riya wê xwe ferz bike, lê belê bi hêzeke din, û ew jî hêza hezkirinê ye.

8. Ew Ruhê Xwedayî ye ku îro bi gerdûnê re diaxive. Ew e ku

ronahiyê tîne ser her tiştê ku we di demên din de bi zelalî nas nekiriye. Ew ji bo hemû mirovan berbangê rojeke nû ye, çimkî ew ê we ji tirsên derewîn rizgar bike, gumana we ji holê rake, û ruh û hişê we azad bike.

9. Ez ji we re dibêjim: gava ku hûn gihîştin cewhera hînkirinên min û dadweriya qanûnên min, hûn ê sînorên ku pêşdaraziyên we bi serê we de ferz kirine jî nas bikin, yên ku nehiştine hûn ji têgihiştineke rûserî ya rastiyê wêdetir biçin.

10. Êdî ne tirs an jî xofeke ji cezakirinê dê we ji lêgerîn û vedîtinê dûr bixe. Tenê heke hûn bi rastî bixwazin tiştê ku ji têgihiştina we wêdetir e fêm bikin, wê demê wijdana we dê we ji rê derxe; ji ber ku divê hûn bizanibin ku ji mirov re nehatiye destûrdayîn ku tevahiya rastiyê bizanibe, û ku divê ew tenê wî beşê wê fêm bike ku ji bo wî guncaw e.

11. Mirovno: Eger hatina Min wekî tiştekî ku di nav şer, hêzên xwezayê yên bêkontrol, şewb û kaosê de pêk tê hatibe pêşbînîkirin, ev ne ji ber wê yekê bû ku Min ev hemû anîbû serê we; lê ji ber wê yekê bû ku hebûna Min dê di wê saeta krîzê de bi taybetî bibe alîkarê mirovahiyê.

12. Û ev e, pêkanîna her tiştê ku derbarê vegera min de hatiye gotin. Ez dihatim cem mirovahiyê di demekê de ku cîhan bi mirinê re têdikoşe û erd, di konvulsiyonên xwe yên mirinê de, diheje û direqe da ku rê li ber mirovahiyeke nû veke. Ji ber vê yekê, banga Xwedê di 'Serdema Sêyemîn' de bangeke hezkirinê ye—hezkirineke ku dadwerî, biratî û aştiyê dihewîne û îlhamê dide wan.

13. Peyva Mesîh carekê di şagirtên Wî de reh da, û tovê wê di nav gelê ku li pey wan diçûn de şîn bû. Hînkirina Wî belav bû, û wateya wê gihîşt tevahiya cîhanê. Her wiha ev hînkirina îroyîn jî dê belav bibe; ew ê ji aliyê hemû kesên ku dikarin wê hîs bikin û fêm bikin ve were qebûlkirin. (296, 17–27, 35)

Hemû çav dê li Min binêrin

14. Îsa ji şagirtên xwe re got: 'Ez ê tenê ji bo demeke kurt ji we dûr bikevim — ez ê vegerim.' Piştre, ji wan re hat eşkerekirin ku Mamosteyê wan dê 'li ser ewran' were, bi milyaketên dorpêçkirî, û tîrêjên ronahiyê ber bi erdê ve bişîne.

15. Niha ez li vir im 'li ser ewran', bi milyaketên dorpêçkirî, ku ew mexlûqên ruhanî ne ku xwe di nav we de wekî peyamberên Xwedayetiya Min û wek şêwirmendên we yên şehreza dane nasîn. Tîrêjên ronahiyê Peyva Min in, ku ji we re wehiyên nû tîne û her hişî bi şehrezayiyê tije dike.

16. Xwezî bi wan kesên ku bêyî dîtin bawer kirine, ji ber ku ew in ên ku hebûna Min hîs dikin. (142, 50–52)

17. Bi riya ruhê xwe, mirovahî dê rastiyê kifş bike; dê her kes hebûna Min hîs bike; çimkî min jixwe di dema xwe de ji we re gotiye ku dema dem bê, dê her çav Min bibîne.

18. Niha, ev dema ku hûn tê de dijîn, tam ew e ku bi riya Peyva Min û pêxemberên Min ên berê hatiye pêxemberîkirin, ku tê de dê hemû mirov bi riya têgihiştin û şiyanên ruhê xwe Min bibînin.

19. Ji bo wan ne hewce ye ku Min di nav şiklê mirovî de bisînor bibînin da ku karibin bibêjin ku wan Ez dîtime; belkî, dê bes be ku ruhê wan Min hîs bike û hişê wan Min fêm bike, da ku ew bi rastî bibêjin ku wan Ez dîtime.

20. Evîn, bawerî û aqil dikarin ji ya ku çavên we dikarin bibînin, bêdawî dûrtir bibînin. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim ku ne hewce ye ku ez hebûna Xwe bi formeke mirovî an jî bi tu kesayetiyeke sembolîk sînordar bikim, da ku hûn karibin Min bibînin.

21. Çend kes ji wanên ku di wê 'Serdema Duyemîn' de Min dîtin an jî bi Min re rêwîtî kirin, heta nizanibûn ez kî bûm. Ji aliyê din ve, çend kesên ku heta ji jidayikbûna Min a wek mirov jî ne haydar bûn, Min bi ruh dîtin, Min bi ronahiya Min nas kirin, û ji ber baweriya xwe di hebûna Min de şa bûn.

22. Çavên xwe hemûyan vekin û bi baweriya xwe îsbat bikin ku hûn zarokên ronahiyê ne. Hûn hemû dikarin Min bibînin, lê ji bo vê yekê pêwîst e ku niyeta we ya baş û baweriya we hebe. (340, 45–51)

23. Ez ji we re dibêjim: eger ev mirovahî, ji ber kêmbûna hezkirinê û dûrketina xwe ya ji dad û qenciyê, hê bêtir li dijî Min derkeve, ez ê bi hemû rûmeta xwe li ser riya wê xuya bibim, wekî ku min beriya Saûl jî kir, û ez ê wê bikim ku dengê Min bibihîze.

24. Hingê hûn ê bibînin ka çend kes ji wanên ku — bêyî ku pê bizanibin — ez êzîz kirime, dê çawa veguherî û ronîbûyî, bikevin ser riya min û li pey min biçin li ser rêçên qencî, hezkirin û dadperweriyê.

25. Ez ê ji wan re bibêjim: 'Li vir rawestin, rêwiyên, û ji vê çavkaniya ava zelal vexwin. Ji rêwîtiya dijwar a jiyanê ya ku min daniye ser we, bêhna xwe vedin. Xeman xwe bispêrin Min û bihêlin ku nihêrîna Min kûr bikeve nav giyanên we, ji ber ku ez dixwazim we bi keremê tije bikim û we dilrehet bikim.' (82, 46)

26. Evîna Min dê têlên herî hestiyar ên dilê we bilerizîne. Lê ew ê ahenga bi wijdana we re be ku we şareze bike ji bo guhdarîkirina konsera Min a îlahî, û gelek ji we dê Min di forma ruhanî ya Îsa de bibînin.

27. Divê ez we agahdar bikim ku şiklê Îsa ne riya herî kamil e ku hûn ê min pê bibînin. Dema ku min di

demên berê de ji we re got, 'Hemû çav dê Min bibînin', min didan we zanîn ku hûn ê hemû rastiyê nas bikin, her çend divê ez ji we re bibêjim ku ez ê li gorî pêşketina her giyanekê xwe sînordar bikim. Lêbelê her ku hûn li ser pêlika kamilbûnê hildikişin, hûn ê bêguman Min di hemû rûmeta Min de bibînin.

28. Niha hewl nedin ku Min bi ti awayî xeyal bikin. Vê yekê bifikirin: eger ruhê we, her çend sînordar be jî, cewher e, ronahî ye — wê demê, Ruhê Gerdûnî yê Xudanê we, yê ku ne xwedî destpêk û dawî ye, dikare çi şiklî bigire? Ya ku nayê fêmkirin di nav rûpelên Pirtûka Min a Hikmeta Îlahî de bihêlin. (314, 69–70)

29. Di Peyva Min a 'Serdema Duyemîn' de, min we agahdar kir ku ez ê ji nû ve werim ba we, ku hêzên min ên giyanî dê bi min re dakevin. Lê mirovahiyê wateya Peyva Min bi awayekî rast fêm nekiriye an jî şîrove nekiriye.

30. Ji ber vê yekê her civateke olî li benda Min e di nav xwe de; ji ber vê yekê ew li bendê ne ku Min bi çavên xwe yên fannî bibînin; lêbelê, yên ku niha bi vî awayî li benda Min in, heman kes in ku berê înkar kiribûn ku Îsa Mesîh e û Wî wek xewnker didîtin.

31. Îro ez ji we re, şagirtên Min, dibêjim: ew dem dê were ku hûn ê Min di hemû rûmeta Min de bibînin. Wê demê, erd û nîştecihên wê dê bên paqijkirin, û fezîlet û bedewiya giyanê dê ji nû ve were sererastkirin. Êş dê ji holê rabe, û her tişt dê bibe bextewarî; ew ê ji bo we bibe 'rojek' bêdawî, bê dawî. Ma hûn naxwazin van kerametan bibînin? Ma hûn naxwazin ku zarokên we bi Ruhê Min re têkiliyê deynin û, ji guneh azad, bikaribin cîhanekî aştiyê biafirînin? (181, 74, 81)

32. Eger mirovahiyê fêm bikira ku çawa pêxembertiyên Serdema Yekem û 'Serdema Duyem' fêm bike, ew ê bi pêkhatina wan şaş nemaya. Heman tişt di 'Serdema Duyem' de qewimî dema ku Mesîh di nav mirovahiyê de ji dayik bû, çawa ku niha jî diqewime ku ez bi Ruhê hatime.

33. Cewherê hînkirina Min di her du serdeman de yek e. Ew we amade dike ku hûn ji vê jiyanê maleke hezkirî, her çend demkî be jî, çêkin, ku tê de mirov hev wekî bira û xwişk dibînin û bi hev re wisa tevdigerin, û germahiya biratiya rastîn nîşanî hev didin.

34. Ruhê jî amade bikin ku piştî vê jiyanê bikeve wan cîhan an warên ku Xudan ji bo zarokên Xwe amade kirine. Xwesteka Min ew e ku, gava hûn bigihîjin wan, hûn xwe wek biyaniyan hîs nekin, lê belê giyanîbûna we û têgihiştina we ya hundirîn divê we bikaribe ku hûn her tiştê ku hûn pê re rû bi rû dimînin wekî ku hûn berê li wir bûne, bibînin. Ger hûn jixwe li vir

bi riya duayê bi warê giyanî re girêdayî bin, dê di vê yekê de gelek rastî hebe. (82, 9–10)

35. Ez ew rêwî me ku li deriyên dilê we dixe. Ez dixim, û hûn nizanin kî ye; hûn derî vedikin û Min nas nakin. Ez mîna ew gerok im ku tê gundekî û kes wî nas nake, mîna biyaniyê ku dikeve welatekî xerîb û bi zimanê xwe nayê fêmkirin . Ez di nav we de wisa hîs dikim. Hûn ê kengê hebûna Min hîs bikin? Ey gel, hûn ê kengê Min nas bikin, çawa ku di dema xwe de Ûsiv ji aliyê birayên xwe ve li Misrê hat naskirin? (90, 1)

Beş 4 – *Rêberî bi rêya Wehiyên Xwedayî*

Çavkaniya Wêşan

1. 'Peyv' bi we re diaxive, Ewê ku her tim di Xwedê de bû, Heman Ewê ku di Mesîh de bû û yê ku hûn îro bi riya Ruhê Pîroz nas dikin; ji ber ku 'Peyv' Peyv e, Şerîet e, Peyam e, Wêhî e, Hîkmet e. Heger we 'Peyv' bi riya gotinên Mesîh bihîstibe û niha wê bi îlhama Ruhê Pîroz werdigire — bi rastî, ez ji we re dibêjim, ew dengê Xwedê ye ku we bihîstiye. Ji ber ku tenê Xwedayek heye, tenê Peyvek û tenê Ruhê Pîrozek heye. (13:19)

2. Ma tu dizanî çavkaniya wê ronahiyê çi ye ku di gotinên ji devê peyamberan de ye? Çavkaniya wê di qenciyê de, di hezkirina xwedayî de, di Ronahiya Gerdûnî de ye ku ji Xwedê derdikeve. Ew tîrêjek an jî çirûskek ji wê Ronahiya Gerdûnî ye ku jiyanê dide we — ew beşek ji hêza bêdawî ye ku hemû tiştan dihejîne û bi riya wê her tişt diheje, lêdide û bê navber rêya xwe dişopîne. Ew tiştê ku hûn jê re dibêjin ronahiya îlahî ye; ew ronahiya Ruhê Îlahî ye, ya ku giyanan ronî dike û zindî dike. (329, 42)

3. Di vê gavê de, Ewê ku her tim hatiye xilaskirina we, bi we re diaxive: Mesîh, soza xwedayî, yê ku di 'Serdema Duyemîn' de di Îsa de bû mirov, Peyva Xwedayî ya ku bû goşt; Ruhê hezkirinê, ronahiyê, şehrezayiyê, ku di tîrêjekê de kom bûye ku ruh, can û hişê mirov dihejîne da ku wî fêr bike ku ramanên Min ragihîne. (90, 33)

4. Ez Mesîh im, yê ku wan li vê dinyayê şopandiye, heqaret lê kiriye û kiriye bersûc. Piştî her tiştê ku we di dema 'Serdema Duyemîn' de di Îsa de li Min kiriye, ez têm ba we da ku careke din ji we re îsbat bikim ku min li we efû kiriye û ez ji we hez dikim.

5. We Ez bi tazî li xaçê çikandim, û bi heman awayî Ez vedigerim ba we; ji ber ku Ez Ruhê Xwe û Rastiya Xwe ji ber çavên we li piştê perdê riya-durûtiyê an derewê veşirî nakim. Lêbelê, ji bo ku hûn Min nas bikin, divê hûn pêşî dilên xwe paqij bikin. (29, 27–28)

6. Îro ez ji we re dibêjim: Va ye Mamoste — yê ku mirovan jê re

digot Rabiê ji Celîlê. Ez hînkirina ku her û her derbasdar e, hînkirina hezkirinê, didim we. Cejna ku ez îro we vedixwînim wê, ruhanî ye, çawa ku nan û şeraba jî wisa ne. Lê îro, wekî rojên berê û her dem, ez Rê, Rastî û Jiyan im. (68, 33)

Cihên Wehiyê û Wergirên Wehiyan

7. Bînin bîra xwe ku Ez 'Peyva' Bav im; ku cewhera îlahî ya ku hûn di vê Peyvê de werdigirin, ronahiya ji vî Ruhê Afirîner e; ku min beşek ji Ruhê Xwe di hundirê her yek ji we de hiştiye.

8. Lêbelê gava ku hûn xizaniya li dora girseya ku di vê gavê de li min guhdarî dike, û sadeya odeya ku hûn tê de kom bûne dibînin, hûn bi bêdengî ji min dipirsin: 'Mamoste, çima Te ji bo peyama Xwe ya di vê demê de, yek ji wan perestgehên mezin an katedralan hilnebijart, ku li wir qurbankên dewlemend û merasîmên bi heybet, yên ku ji bo Te guncaw bûn, dihatin pêşkêşkirin?'

9. Ez bersiva wan dilan didim ku wisa li ser Xudanê xwe difikirin: ne mirov in ku min anîne nav vê xizaniyê. Min bi xwe ev wargeha nefsbiçûk li derdora feqîran a bajarê we ji bo xizmeta xwe hilbijartiye, da ku ez ji we re eşkere bikim ku ne heqdestek madî an pêşkêşiyên derveyî ne ku ez ji we dixwazim, lê belê berevajî vê yekê: Ez tam ji bo wê vegeriyame ku careke din xweragiriyê bixwînim, da ku hûn di nav wê de gihîştina ruhanîtiyê bibînin. (36, 24–25)

10. Hinek bi hebûna Min bawer nakin ji ber ku ew îşaretê bi xizanî û sadeya van cihên kombûnê û xwezaya ne-pozbilind a peyamberên ku ez bi riya wan Xwe didim nasîn, dikin. Lêbelê, eger ewên ku bi vî awayî guman dikin li ser jiyana Mesîh bixebitin, dê fêm bikin ku Wî tu carî li şan û şohret, rûmet an jî dewlemendiyê negeriya.

11. Dibe ku ev cih bi qasî ahîr û kayê ku ez di wan rojan de li ser wê ji dayik bûm, nefsbiçûk û sade bin. (226, 38–39)

12. Wisa nefikirin ku min ev netewe tenê di saeta dawî de ji bo wehya xwe ya nû hilbijartiye. Her tişt jixwe ji herheyîtiyê ve hatibû destnîşankirin. Ev ax, ev nijad, ruhên we ji aliyê Min ve hatibûn amadekirin, çawa ku dema hebûna Min jî ji aliyê îradeya Min ve hatibû pêşwext diyarkirin.

13. Min biryar da ku ez wehyên xwe di nav yên herî nefsbiçûk de, di nav wan kesên ku hiş û giyanên xwe paqij girtibûn, bidim destpêkirin. Piştre, min destûr da her kesî ku were ba min, ji ber ku li ser sifra min ne cudahî û ne jî tercîh heye. Gava Peyva Min ji vî gelî re hat şandin, di şêweyê xwe de sade û nefsbiçûk bû, ji we re gihîştî bû, lêbelê wateya wê, ku tijî zelalî bû, ji bo ruhê we kûr bû, ji ber ku Ez, her çend Ez xezîneyê hemû zanînê me jî, her tim bi awayekî sade û zelal Xwe diyar dikim û radixim. Ez ji bo tu kesî ne

raz im ; nehênî û raz zarokên nezanîna we ne. (87, 11–12)

14. Yên ku pêşî guh dan Min, karê Min wekî dar hesibandin, şaxên pêşîn jêkirin da ku wan li herêmên cuda biçînin. Hinekan hînkirinên Min baş şîrove kirin, lê yên din ji rê derketin.

15. Komanên ku di sîbera cihên hevdîtinê yên sade de kom dibûn, kêm bûn. Lê her ku hejmara wan zêde dibû û girse mezin dibû, min bang li wan kir ku yek bibin, da ku hemû xwe wek şagirtên Mamosteyekî yek bibînin û hînkirinê bi heman awayî bi cih bînin; da ku tov ne li gorî kêfa 'karkeran'*, lê belê li gorî Îradeya xwedayî were çandin.

** Amaje bi mesela Îsa ya 'karkerên di rezê de' ye.*

16. Li ber Keştiya Ruhanî ya Peymana Nû, girseyan sond xwar ku sernermî, guhdarî û niyeta baş nîşan bidin; lê dema ku bager û bahoz bi hêza xwe ya tam lê dan û şaxên darê hejandin, hinek lawaz bûn, lê yên din saxlem û bêlerizîn man, û 'karkerên' nû fêr dikirin ku 'deştan' biçîn.

17. Hinekên ku mezinahiya vê wehyê nas kiribûn, dixwestin ji ya ku ez dixwazim kûrtir bikevin nav sirên min, da ku zanîn û hêzekê bi dest bixin ku wan bike serdestê kesên din; lê di demeke pir kurt de ew rastî dadweriya min hatin.

18. Yên din, ên ku nekarîn mezinahiya vî karî di paqijî û sadebûna wî de bibînin, ayîn, sembol û merasîm ji mezheb û dêrên din wergirtine, bi wê baweriyê ku ev ê cidiyetê bide eşkerekirinên min. (234, 27–30)

19. Ji dema ku ev wehyet dest bi eşkerekirinê kir, ruhê we bi hînkirina min ronî bûye, her çend bêbawer jî hebûn — hem di nav kesên ku hişê xwe perwerde kirine û hem jî di nav kesên biperwerde û nezan de.

20. Ji bo înkarkirina vê wehyê çendîn delîl hatine pêşkêşkirin! Ji bo tunekirina vê Peyvê çendîn hewldan hatine kirin! Lêbelê tiştekî pêşveçûna peyama min ranewestandiye — berevajî vê yekê: çi qasî li dijî vê xebatê hatibe derketin, baweriya mirovan ew qasî zêdetir geş bûye, û çi qasî dem derbas bûye, hejmara wan kesên ku ez bi riya wan Peyva xwe digihînim, ew qasî zêdetir bûye.

21. Ji vê çi ders tê wergirtin? Ku hêza mirovî tu carî nikare rê li ber hêza xwedayî bigire ku armancên xwe pêk bîne.

22. Dema ku mirov li van cihên kombûnê diciviyan, wan her tim bêyî tirsa cîhanê, her tim tijî bawerî bi Hebûna Min a Pîroz û parastina Min dikir, û Min ji wan re îsbat kir ku baweriya wan li ser rastiyê ava bûye. (329, 28–30, 37)

23. Di nav vê civakê de komeke nû ya şandiyan derket, ku ji dilên sade û nefsbiçûk pêk dihat, lê bi hezkirin û baweriya şopandina Min tije bûn. Helbet, di nav wan de kêmîtiya Thomasekî nû, yê ku diviyabû bibîne da ku bi hebûna Min bawer bike — Pêtrekî nû, yê ku, her çend bi Min

bawer dikir jî, dê ji tirsa mirovan Min înkar bikira, û Yûhana Îskariotêkî nû, yê ku dê bi firotina Peyva Min û rastiya Min a bo pere û pesindayînê Min îxanet bikira, tunebû.

24. Girseyên ku vî gelî pêk tînin, zêde bûn û li seranserê bajar, herêm û gundan belav bûn; û ji nav vî gelî şandiyên rastî û dadweriyê, karkerên fedakar ên tijî kelecan ji bo hînkirina Xudanê xwe, û pêxemberên xwedî dilên pak ên ku rastî digotin, derketin. (213, 72–73)

25. Di wehyeta min a nû de, min her tişt guherand: cih û rêbazên ragihandinê, da ku nezanîn, şaşî û şaşfêmkirina ku wehyetên min ên berê rastî wan hatibûn, ji holê rake. Çawa ku roj li rojhilatê hildide û hûn wê di nîvro de li lûtkeya wê dibînin, û paşê temaşe dikin ku li rojavayê diçe ava, wisa ronahiya Ruhê Min jî bi demê re ji rojhilatê ber bi rojavayê ve çûye, da ku hûn rûmet û hêza Min bi cih, mirov an nijadên taybet sînordar nekin. (110, 9)

26. Ji bo Min bes e ku çend kes Min bibihîzin, ji ber ku ew ê sibê ji bo mirovên xwe şahidiyê li ser vê yekê bikin. Ez dizanim ku eger min bang li hemû mirovan bikira, piraniya wan nedihatiyan, ji ber ku ew bi karûbarên dinyayê mijûl in. Wan ê Min înkar bikirana û rê li ber mirovên xêrxwaz bigirta ku werin Min bibihîzin.

27. Li vir, di tenêtiya van cihên nefsbiçûk de ku ez xwe lê didim nasîn, ez dihêlim tovê xwe şîn bibe. Ez van dilên sade dikin civat, û gava ku ew ji qîrîna jiyana materyalîst dûr dikevin, ez ji wan re behsa evînê, ya Ebedî, Ruhê, û nirxên mirovî û ruhanî yên rastîn dikim, û bi vî awayî wan şareza dikim ku jiyanê bi riya Ruh bibînin, ne bi riya hestan.

28. Ez ji van dilên zarokane re dibêjim şagirt, û ew, yên ku tu carî xwediyê tiştekî nebûne, yên ku cîranên wan qet bala xwe nedaye wan, ji ber ku ez bangî wan kirime, bi dilxweşî hatine dagirtin û derbasî jiyaneke nû bûne. Ew bi wê bawerî û kelecana ku dikarin xizmeta cîranên xwe bikin, bilind bûne, ji ber ku Xudan wehiyên Xwe di nav wan de bi cih kiriye û riya hezkirinê nîşanî wan daye.

29. Dibe ku hinek wan înkar bikin û pê bikenin ji ber ku ew ji xwe re dibêjin şagirtên Îsa — lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, heke ev kerem ji wan bê înkarkirin jî, ew ê dîsa jî bibin şagirtên Min. (191, 33–36)

30. Cîhan li benda dengê min e ku gazî wê bike; dilê mirovan, her çend ji baweriyê mirî bin jî, li benda dengê Mesîh e ku nêzîkî wan bibe û bibêje: 'Rabe û bimeşe'.

31. 'Mirî', 'kör', nexweş û pariyayî komeke pir mezin pêk tînin. Ez ê biçim ba wan, ji ber ku ewên ku ji aliyê ruhanî an fîzîkî ve diêşin, herî zêde ji hebûna min re vekirî ne. Kesên mezin ên vê cîhanê — ewên ku xwedî hêz, dewlemendî û şan û şewqetên dinyayî ne — bawer nakin ku pêdiviya wan bi Min heye û li benda Min nînin: Mesîh dikare çi bide wan, ji ber ku ew îdia dikin ku jixwe her tişt di destê wan de heye?

Belkî hin qenciyên ruhanî an cihek di heta hetayê de? Ev yek bala wan nakişîne!

32. Ji ber vê yekê min ev girseyên feqîran û yên ku di laş û giyanê de nexweş in, li xwe gerand, da ku hînkirina Xwe di nav wan de ragihînim; çimkî wan ez dixwestim, wan ez gerandim. Ji ber vê yekê, pir xwezayî bû ku dema hat ku ez xwe ji nû ve ji mirovahiyê re eşkere bikim, wan hebûna Min hîs bike. (291, 32–34)

Wergihandina Wêhiyên Xwedayî

33. Her kesê ku ji vê wehyê ya bi rêya hêza aqil a mirovî guman dike, wekî ku statuya xwe ya serweriyê ya li ser mexlûqên din înkar dike tevdigere — wekî ku ew ruhê xwe înkar dike û naxwaze ji asta ruhanî û rewşenbîrî ya ku wî bi riya bêhejmar ceribandin, êş û têkoşînan bi dest xistiye, haydar bibe.

34. Redkirina wê yekê ku Ez bi riya hêzên we yên aqilî an jî ruhê we Xwe eşkere dikim, redkirina xwe ye û xistina xwe di asta mexlûqên jêrîn de ye.

35. Kî nizane ku mirov zarokê Xwedê ye? Kî nizane ku di hundirê wî de giyanek heye? Nexwe, çima bawer nekin ku divê yek an jî zêdetir rê hebin ku Bav û zarokên Wî bi hev re têkiliyê deynin?

36. Ji ber ku Ez Aql im, Ez bi riya hêzên we yên zîhnî bi we re diaxivim; ji ber ku Ez Ruh im, Ez bi ruhê we re diaxivim. Lêbelê, ewên ku wahiyê Min înkar dikin, çawa dikarin vê rastiyê fêm bikin û qebûl bikin, eger wan tu carî nexwestibe ku Min wekî Ruh bibînin û nas bikin? Di dilê wan de gelek nêrînên şaş geş bûne, wekî baweriya ku ez hebûneke îlahî me di şiklê mirov de ku divê bi sembol û wêneyan were temsîlkirin da ku bi rêya wan bi min re têkilî were danîn.

37. Bi sedsalan, ewên ku bi vî awayî li Min geriyane, fêrî bêdengiya wêne û peykerên xwe bûne, yên ku li ber wan dua dikin û rîtuelan pêk tînin, û di dilê wan de hêdî hêdî ew bawerî bi cih bûye ku tu kes ne hêja ye ku Xwedê bibîne, bibihîze an hîs bike. Bi gotina ku Ez bêdawî bilind im ku nêzîkî mirovahiyê bibim, ew bawer dikin ku rêz û heyraniya xwe pêşkêşî Min dikin. Lêbelê ew şaş in; çimkî her kesê ku îdia bike ku Ez ewqas mezin im ku bala Xwe bidim mexlûqên wek mirovahiyê yên biçûk, kesekî nezan e ku tiştê herî xweşik ê ku Ruhê Min ji we re eşkere kiriye înkar dike: nefsbiçûkî.

38. Heke hûn bi Mesîh bawer dikin, heke hûn îdîa dikin ku hûn Xiristiyan in, divê hûn fikrên wisa bêwate di dilê xwe de nehêlin, wekî ku hûn ne hêjayî wê ne ku Xudanê we nêzîkî we bibe. Ma we ji bîr kiriye ku baweriya we ya Xiristiyaniyê tam li ser wê delîla evîna xwedayî ava bûye, dema ku 'Peymana' Xwedê bû goşt? Çi nêzîkatiyeke din a berbiçavtir û mirovîtir dikaribû ji ya ku min destûr da wan bihîzin Dengê Min ê xwedayî, yê ku di gotinên mirovî de diyar bû, ji bo têgihiştina mirovên gunehkar û bedenî yên bi

giyanên tarî û hişên qels re guncawtir bûya?
39. Ev delîla herî mezin a hezkirin, dilnizmî û dilovaniyê bû ji bo mirovahiyê, ya ku min bi Xwîna Xwe mohr kir, da ku her dem li ber çavên we bimîne ku tu kes ji Min ne bêqîmet e, ji ber ku tam ji bo wan kesan bû yên ku herî zêde di nav herî, tari û fêlbaziyê de winda bûbûn, ku min kir Gotina Xwe bibe goşt û xwîna jiyanbexş a laşê Xwe birijînim.
40. Naxwe, çima heman kesên ku niha van hemûyan bawer dikin, hebûn û xuyabûna Min înkar dikin? Çima ew hewl didin îdia bikin ku ev ne mimkun e, ji ber ku Xwedê bêdawî ye û mirov pir biçûk, pir bêqîmet û nehewndar e? Bi rastî, ez ji we re dibêjim, yê ku di vê serdemê de wahiyeta min înkar dike, ew di 'Serdema Duyemîn' de jî hebûna min a li cîhanê înkar dike û herwiha evîna min û dilnizmiya min jî înkar dike.
41. Ji bo we, gunehkar, pir xwezayî ye ku hûn di gunehê xwe de xwe ji Min dûr hîs bikin. Ez, ji aliyê din ve, hîs dikim ku her ku hûn zêdetir gunehan dikin û her ku hûn giyanê xwe pîstir dikin, ji bo Min ew qas pêwîsttir dibe ku ez berê xwe bidim we, ronahiyê bidim we, destê xwe ji we re dirêj bikim, we sax bikim û xilas bikim.
42. Min dizanî ku eger ez careke din Xwe li zarokên Xwe eşkere bikim, dê gelek kes Min înkar bikin, û ji ber vê yekê min wê demê jî vegera Xwe ragihand; lê di heman demê de, min eşkere kir ku hebûna Min dê wê demê giyanî be. Lêbelê, eger hûn di vê yekê de dudil bin, bi şahidiya wan çar şagirtên ku gotinên Min di Mizgîniyan de tomar kirine, piştrast bibin.
43. Ez li vir im di Ruh de, Peyva Xwe ji 'ewrê' ronahîdar ji we re dişînim û bi riya van devkaran wê mirovî dikim — wek hînkirineke amadekarî ji bo wê eşkerekirinê ku hûn hemû dê bigihîjinê: diyaloga ji Ruh bo Ruh. (331, 1–10, 13)
44. Fikrên xwedayî bi riya peygamhanên min, yên ku di rewşeke ecşîtîyê de bûn, veguherîne gotinan; ev gotin, ku di hevokan de hatine yekkirin, hînkirineke ruhanî, Beş 64, ava kirine û danîne, ya ku tijî wehî û hînkirinên kamil e.
45. Ev Parêzvanê sozdar e; ev ew Ruhê Rastiyê yê pêşbîniyî ye ku dê her tiştî hînî we bike. Amadekarî jixwe dest pê dike; dem tên ku hûn ê hewcedarê Wî bibin, yê ku, ji ber ku di Ruhê Xwe de xwedî hêz e, dê bi bilindî û sadebûna dilê Xwe, bi şehrezayî û rehmê rêberiya we bike. (54, 51–52)
46. Hînkirina Min ji we re tê da ku ronahiyê bîne ser hişên we. Lêbelê, ji awayê ku ez di vê demê de hatime ba we şaş nemînin; pê re serê we tevlihev nebe, lêbelê nehêlin ku ew bibe tiştekî rûtîn jî.
47. Dema Ronahiya Min a Îlahî digihîje aqilê wî kesî yê ku wek devê Min xizmet dike, ew di nav lerzînan de tîr dibe ku vediguherin peyvên şehrezayî û hezkirinê. Çiqas pêpelûkên pêlikê ezmanî divê Ruhê

Min dakeve da ku bi vî awayî bigihîje we! Û her weha diviyabû Min 'Cîhana Xwe ya Ruhî' jî biya we da ku ew ji we re şiroveyeke berfireh a hînkirinên Min bike. (168, 48)

48. Ez bi riya organa aqil a mirovî Xwe eşkere dikim, ji ber ku mejî 'aparat'ê ye ku ji aliyê Afirîner ve bi awayekî bêkêmasî hatiye afirandin da ku zîrekî—ku ronahiya giyanê ye—di nav wê de were eşkerekirin.

49. Ev 'aparat' modelek e ku hûn ê tu carî nikaribin dubare bikin, çi qas zanist di destê we de be jî. Hûn ê form û avahiya wê wekî modelek ji bo afirandinên xwe bi kar bînin; lê hûn ê tu carî negihîjin kamilbûna ku di berhemên Bavê we de heye. Nexwe, çima hûn guman dikin ku ez dikarim wî tiştî bi kar bînim ku min afirandiye? (262, 40–41)

50. Her dem, hezkirina Min wekî Mamoste, bi baldarî li gorî wê hînkirinê bûye ku mirovan pêwîstiya wan pê hebûye, û ez her tim ji bo wan hatime da ku li gorî gihîştina wan a ruhanî û pêşketina wan a rewşenbîrî biaxivim.

51. Ez hatime ba we ji ber ku min dît ku gotinên mirovan û hînkirinên ku we çêkirine, tîbûna şewat a giyanê we vemirînin — tîbûneke ji bo ronahiyê, tîbûneke ji bo rastiyê, ji bo herheyîbûnê û ji bo hezkirinê. Ji ber vê yekê ez di nav we de bi cih bûme û mirovên nefsbiçûk, nezan û bêsifir bi kar tînim, wan ber bi hestiyarî û kelecana hiş û giyanê ' ' ve dibim, da ku peyama 'Serdema Sêyemîn' ji lêvên wan herike.

52. Ji bo ku hêjayî wergirtin û ragihandina ramanên Min ên xwedayî bin, diviyabû ku ew li dijî maddîbûnê û ceribandinên cîhanê têbikoşin. Bi vî awayî, bi tepeserkirina kesayetiyên xwe û astengkirina pozbilindiya xwe, wan di wan kêliyên kurt de ku hişê xwe pêşkêşî îlhama îlahî kirin, teslîmiyeke tam a hebûna xwe bi dest xist, û bi vî rengî rê li ber herikîna peyvên tijî şehrezayî, nermî, dadwerî, dilrehetî û aştiyê ji lêvên wan vekirin.

53. Her dem dê ew kes hebin ku nikarin fêm bikin ka çawa peyamber dikarin ewqas zanyarî bi gotinan îfade bikin û ewqas cewhera jiyanê li ser giyanên girseyên guhdar birijînin, bêyî ku Ruhê Min li wan hişan dakeve, û tenê bi tîrêjek ji ronahiya Min ku wan ronî dike. Ez ji we re dibêjim ku heta Qralê Stêrkan jî — wekî ku hûn ji Rojê re dibêjin — ne hewce ye ku were ser Erdê da ku wê ronî bike, ji ber ku ronahiya ku ew ji dûr ve dişîne ser gerstêrka we bes e ku wê di nav ronahî, germî û jiyanê de bişo.

54. Bi heman awayî, Ruhê Bav, wekî rojeke bi şewqa bêdawî, bi riya ronahiya ku Ew li ser hemû mexlûqên — hem yên ruhanî û hem jî yên madî — diherikîne, her tiştî ronî dike û jiyanê dide.

55. Fêm bikin, hingê, ku li cihê ku ronahiya min lê hebe, Ruhê min jî li wir amade ye. (91, 12–16)

56. Ew çirûskek ronahiyê ye ji Ruhê Min, şewqeyek ji Peyva Xwedayî ye, ku li ser ruhê wî wesîlê dadikeve ku

ez bi riya wî peyama Xwe ji we re dibihîsînim. Kîjan wesîlê mirovî dikare hêza tam a 'Peyvê' werbigire? Tu kes. Û bi rastî, ez ji we re dibêjim, hûn hîn nizanin ka 'Peyv' çi ye.

57. 'Peyv' jiyan e, evîn e, Peyva Xwedê ye; lê belê ji van hemûyan, navbeynkar tenê dikare atomekê werbigire. Lê li vir, di wê tîrêja ronahiyê de, di wê cewherê de, hûn ê karibin Bêsînor, Mutleq, û Herheyî kifş bikin.

58. Ji bo ku ez li ser Xwe biaxivim, ez dikarim hem bi riya karên mezin û hem jî bi riya xuyabûnên biçûk û sînordar vê yekê bikim. Ez di her tiştî de me; her tişt behsa Min dike; yên mezin û yên biçûk bi heman rengî bêkêmasî ne. Pêdiviya mirov tenê ew e ku bizanibe çawa çavdêriyê bike, bifikire û lêkolînê bike. (284, 2–3)

59. 'Peyva' Min careke din nebûye beden. Di vê demê de ez 'li ser ewran' im, sembola Axiretê, ku tîrêja Min jê derdikeve û hişê yê diaxive ronî dike.

60. Li min xweş hatiye ku bi riya mirovahiyê Xwe ragihînim, û biryara Min mutleq e. Ez mirovahiyê nas dikim, ji ber ku min ew afirandine. Ez wî hêja dibînim, ji ber ku ew zarokê Min e, ji ber ku ew ji Min derketiye. Ez dikarim wî bi kar bînim, ji ber ku min ew ji bo vê yekê afirandiye, û ez dikarim rûmeta Xwe bi riya wî eşkere bikim, ji ber ku min ew afirandiye da ku ez di wî de xwe rûmetdar bikim.

61. Mirov! Ew li ser sûretê Min hatiye afirandin, ji ber ku ew aqil, jiyan, hişmendî û îrade ye; ji ber ku wî ji her taybetmendiyên Min tiştek heye, û ruhê wî yê herheyî ye.

62. Gelek caran tu ji ya ku te bawer kiriye pûçtir î, û carên din tu ji ya ku tu dikarî xeyal bikî mezintir î. (217, 15–18)

63. Heke tu hinekî kûr bifikirî û Nivîsarên Pîroz bînî ber çavan, tu dê fêm bikî ku hemû pêxemberan peyameke giyanî ya yekane ragihandine, ku wan ew bi gotinên xwe gihandiye mirovahiyê. Wan hişyarî, wehy û peyam dan mirovan, ku ji şaşiyên perestina materyalîst a ku mirovên wan rojan dikirin, azad bûn. Wan mirovan fêr kirin ku guh bidin Şerîet û Peyva Xwedê, û alîkariya wan kirin ku bi Bavê xwe yê Ezmanî re têkiliyê deynin.

64. Gelî mirovan, ma hûn di navbera wan pêxemberan û van peyamberan de, yên ku ez niha bi riya wan bi we re diaxivim, ti wekheviyeke mezin nabînin? Ez herwiha cewhera Şerîeta Xwe datînim ser lêvên van ên paşîn; bi riya gotinên wan îlhama Min digihîje we, û ji wan hînkirin dibiriqe, û guhdaran teşwîq dike ku bi awayê herî pak li Xudanê xwe bigerin. Ew bê tirs diaxivin ku di nav gelek kesên ku guh didin wan de dibe ku sîxur an jî fanatîk jî hebin. Ew bi dilsozî peywira xwe di xizmeta Bavê xwe de bi cih tînin, da ku bi riya wan Ew bi mirovahiyê re biaxive û van hînkirinan bigihîne wê, yên ku dê ji bo mirovahiyê rêyên nû yên ronahiyê vekin.

65. Gelî, ne tenê di navbera wan pêxemberan û van peyamberan de şibatiyeke mezin heye, lê di heman demê de girêdaneke bêkêmasî jî di navbera wan de heye. Wan pêxemberan van peyamberan pêşbînî kiribûn, û tiştê ku wan demek dirêj berê pêşbînî kiribû, niha ji aliyê van xizmetkaran ve tê jiyîn. (162, 9–11)

66. Ne hemû Pêxemberên Min karîbûn an jî dilxwaz bûn ku xwe ji bo xizmeta Min amade bikin, û gelek caran diviyabû Min ronahiya Xwe li ser hişên nepak ên ku bi karên bêkêr, heke ne gunehkar bin jî, mijûl bûn, bişîne xwarê. Bi kêmasiyên xwe, wan dadweriya Min anîne serê xwe, ji ber ku hişê wan ji her îlhamê û lêvên wan ji her fesahiyê bêpar mabûn da ku peyama îlahî bînin ziman.

67. Di rewşên wiha de, civatê guhên xwe li wan gotinên lawaz girtiye, lê li şûna wê ruhê xwe vekiriye da ku hebûna min di nav xwe de hîs bike û cewhera min werbigire. Mirov bi wê cewherê ku rehma min di wê gavê de şandibû wan, xwedî bûn; lê berdevk rê li ber peyameke ku ji lêvên wî dernediket girt, û bi vî awayî yên amade neçar kirin ku ji ruh bi ruh bi Pêşengê xwe re danûstandinê bikin , her çend ew hêj ji bo wergirtina îlhama min di vê şêweyê de ne amade bûn jî. (294, 49)

Şêweyê Wahiyan

68. Hînkirina Mamoste her tim bi heman awayî dest pê dike, ji ber ku heman hezkirinê dihewîne. Ew bi hezkirinê dest pê dike û bi rehmê diqede — du peyvên ku tevahiya hînkirina min tê de cih digirin. Ev hestên bilind in ku hêzê didin giyanê da ku bigihîje warên ronahî û rastiyê. (159, 26)

69. Hûn dikarin bibêjin ku şêweyê derveyî yê zimanê ku min di 'Serdema Duyemîn' de bi kar dianî, ji yê ku ez niha bi kar tînim cuda ye, û hûn di beşekê de rast dibêjin. Çimkî Îsa wê demê bi we re bi gotin û îdiomên wan gelan re axivî ku ew di nav wan de dijiya, çawa ku ez îro jî dikim, û li gorî zîhniyeta wan kesên ku Peyva Min dibihîzin tevgeriyam. Lê naveroka giyanî ya ku bi wê Peyvê tê ragihandin, ya ku wê demê û niha hatiye dayîn, yek e; ew yek û heman e; ew neguher e. Lêbelê, ev yek ji aliyê gelek kesên ku dilê wan req bûye û hişê wan girtî ye, nehatiye dîtin. (247, 56)

70. Ey bêbawer! Werin û pir caran guh bidin Min; Peyva Min dê gumanên we bi ser bikeve. Heke di hişê we de wisa çêbûye ku şêwaza Peyva Min ne wekî berê ye, ez ji we re dibêjim ku hûn divê xwe bi formê, bi xuyabûna derve, ne girê bidin, lê divê hûn li wateyê bigerin, ya ku heman dimîne.

71. Cewher, wate, her dem yek û heman e, ji ber ku ya Xwedayî herheyî û neguher e; lê şêweyê ku wahî we digihîne, an jî bi riya ku ez beşeke din a rastiyê pê ji we re eşkere dikim, her dem li gorî şiyana we ya wergirtinê an jî qonaxa

pêşketina ku hûn gihiştine wê, xwe diyar dike. (262, 45)

Hebûna Bûyên ji Cîhana Wê Pêş di Dema Hînkirinên Mesîh de

72. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, di wan kêliyan de ku Peyva Min hişê mirov ronî dike, bi hezaran û bi hezaran hebûnên bê laş di dema ragihandina Min de li vir amade ne û guh didin Peyva Min; hejmara wan her tim ji ya kesên ku di cîhana madî de amade ne zêdetir e. Wekî we, ew jî hêdî hêdî ji tariyê derdikevin da ku bikevin warê ronahiyê. (213, 16)

73. Hûn vê Peyva Min li ser rûyê erdê bi riya aqilê mirovî dibihîzin, û li astên hebûnê yên ji ya we bilindtir, nişтecihên wan astan—ruhên din—ew bi heman awayî dibihîzin; çawa ku hebûnên giyanî yên astên din, yên hê bilindtir jî, yên ku li wir li mala xwe ne, wê dibihîzin. Ji ber ku ev 'konser' a ku Bav bi giyanên ronahiyê re di 'Serdema Sêyemîn' de pêk tîne, gerdûnî ye.

74. Min gotiye: Tîrêja Min gerdûnî ye, Peyva Min û cewhera Min a ruhanî (ya ku tê de heye) her wiha gerdûnî ne, û heta di asta herî bilind a ku ruh gihîştine wê de jî, ew Min dibihîzin. Hûn niha di vê wehyê de bi awayê herî nekemil, ku ew ê yê mirov e, Min dibihîzin.

75. Ji ber vê yekê, ez niha we ji bo îfşayên bilindtir amade dikim, da ku gava hûn bikevin warê ruhanî û bi tevahî ji vê erdê derkevin, hûn bikaribin bi qonaxeke nû ya jiyanê re yek bibin, da ku hûn 'konsera' ku Bav bi ruhê we re pêk tîne, bibihîzin.

76. Îro hûn hîn di cîhana madî de ne; bila ev Peyv dil û ruhê we teze bike; û ew mexlûqên ku li ser rûyê erdê yên we bûn—yên ku hûn hîn jê re dibêjin bav, mêr, jin, bira, zarok, xizm an heval—li astên din ên jiyanê ne û heman Peyvê dibihîzin; lêbelê ji bo wan wateya wê, cewhera wê, cuda ye, her çend ew jî ji heman şahiyê, heman tezehiyê, heman handanê û heman nanî sûd werdigirin. (345, 81–82)

77. Ez tîrêjek ji Ronahiya Xwe dişînim her cîhanekê. Ji we re min ev ronahî di şiklê peyvên mirovî de şandiye, çawa ku ew bi rêya îlhamê digihîje warên din.

78. Di ronahiya wê tîrêja îlahî de, hemû giyan dê bibin yek, û ji wê pêpelûkeke ber bi esmanan ve ava bikin ku wan digihîne heman xalê: Warê Ruhanî yê ku ji we hemûyan re, yên ku hûn perçeyên ruhî yên Xwedayetiya Min in, hatiye sozdandin. (303, 13–14)

Sînordariya demkî ya wehyetan

79. Padîşahiya Min li ser mirovahiya diêş re dadikeve, û Peyva Min di nav bijartiyên vê serdemê de diherike, da ku yên ku Min dibihîzin bibin çavkaniya teseliyê ji bo mirovên din.

80. Di hemû serdeman de di navbera mirovahiyê û Xwedayetiya Min de navbeynkarên Min hebûn; ew kesên dilnizm û dilpak bûn, yên ku Min bi kar anîn. Niha ez peyamberên nû yên hînkirinên Xwe amade dikim, da ku ev Mizgînî di nav mirovahiyê de bibe hişyariyek ji bo jiyana ruhanî.

81. Çiqas ji wan kesên ku şiyana pêkanîna mîsyoneke ruhanî ya bilind hene, hê jî li seranserê cîhanê belavbûyî di xew de ne! Ew ê şiyar bibin, û ew ê pêşketina xwe ya ruhanî nîşan bidin gava ku, bi fidayariya hestên xwe, bibin çavkaniya feydeyê ji bo cîranên xwe. Ew ê dilnizm bin û tu carî bi serweriya xwe pesnê xwe nedin. (230, 61–63)

82. Divê karê Min bêyî tevlîhevî bigihîje mirovahiyê, da ku ew bi hildana xaça xilasiya xwe, dest bi pêkanîna Qanûna Min bike.

83. Min ev soz daye mirovahiyê, hemû mirovahiyê, û ez ê wê pêk bînim, ji ber ku Peyva Min a Keyanî ye; bi riya şagirtên Min ez ê genimê zêrîn ê Peyva Xwe ji wan re bişînim, û ev ê ji bo amadekirina mirovahiyê xizmet bike da ku ew di demek nêzîk de di diyaloga ji giyanî bo giyanî de şa bibin. Ji ber ku piştî sala 1950'an, ez ê êdî xwe ne li vir û ne jî li cihekî din, bi rêya hêzên zîhnî yên medyûmekî, bidim nasîn. (291, 43–44)

Beş 5 – *Sedema Wêhînga Xwedayî ya Nû*

Mebesta Xwedê ya ji bo Rizgariyê

1. Eger li cîhanê nezanîn tunebûya, eger xwîn nehatiba rijandin, eger êş û belengazî tunebûya, dê sedemek tune bûya ku Ruhê Min xwe maddî bike û xwe bide hîskirin ji aliyê hestên we ve. Lê hûn hewceyî Min in. Ez dizanim ku di van deman de tenê hezkirina Min dikare we xilas bike, û ji ber vê yekê ez hatime.

2. Eger min ji we hez nekira — dê çi ferq bikira eger we xwe tune bikira, û dê êşa we çi wateya xwe hebûya? Lêbelê ez Bavê we me — Bavekî ku êşa zarokê xwe di hundirê xwe de hîs dike, ji ber ku her zarok beşek biçûk ji wî ye. Ji ber vê yekê, di her peyva xwe de û di her îlhamê de, ez ronahiya rastiyê didim we, ku ji bo giyan jiyan e. (178, 79–80)

3. Ez li vir di nav we de me, li deriyê dilên we dixim. Ma hûn bi rastî wisa difikirin ku aramiya min temam e dema ku ez we di nav dijminatiyên domdar de asê dibînim? Ji ber vê yekê ez wek Şervanê Mezin hatime da ku li dijî tarîtî û xerabiyê şer bikim, û bi min re ruhên qenciyê, Cîhana Ruhanî jî hatine da ku karê min temam bikin. Ev têkoşîn dê heta kengî bidome? Heta ku hemû zarokên min xilas bibin. Lê min êş bi xwe re neaniye; ez tenê dixwazim we bi rêya hezkirinê veguherînim. (268, 31)

4. Peyva Min dê careke din ji bo mirovan nerehet be, wekî di demên berê de, lê dîsa jî ez ê rastiyê ji wan re bibêjim. Bêyî ku kesekî eşkere bikim, min ji rûspî re got rûspî, ji zînakar re got zînakar, û ji mirovê xerab re got xerab. Rastî hatibû şêlandin, û pêwîst bû ku ew careke din bibiriqe, çawa ku niha jî wisa ye, ku rastî hatiye veşartin, û ji ber vê yekê divê ew careke din li ber çavên mirovahiyê derkeve holê. (142, 31)

5. Ne tenê carekê, lê gelek caran û bi awayên cuda, min vegera xwe ji şagirtên xwe re ragihand û soz da. Min nîşanên ku dê hatina Min ragihînin we eşkere kirin — nîşanên di xwezayê de, bûyerên di nav mirovahiyê de, şerên cîhanî, guneh di lûtkeya xwe de. Ji bo ku cîhan nekeve xeletiyê û li bendê nebe ku Ez wek mirovekî vegerim, min da wan zanîn ku Mesîh dê 'li ser ewr' were, ango, di Ruh de.

6. Ew soz pêk hatiye. Va ye Mamoste di Ruh de, ji cîhanê re diaxive. Va ye Xudanê Aştiyê û yê Keyaniya Ronahiyê, yê ku keştiyeke ji pîvanê derveyî ava dike, ku mirov tê de starê bibînin û werin xilaskirin, çawa ku di 'Serdema Yekem' de, dema Nûh keştiyê ava kir ji bo xilaskirina nijada mirovahiyê. (122, 52–53)

7. Awayê ku Min di vê serdemê de Xwe eşkere kiriye ji yê 'Serdema Duyemîn' cuda ye, lêbelê mebesta Min wekî xwe dimîne: rizgarkirina mirovahiyê, dûrxistina wê ji wê ba-bagêra ku ew li ser riya xwe pê re rû bi rû maye û nikarîbû jê bireve.

8. Ezmûn bi hemû hêza xwe hatiye berdan, û mirov wek zarokekî biçûk ketiye û gelek êş kişandiye. Ew fîncanê xwe yê êşê vala dike û di nav tevliheviya xwe ya kûr de gazî Min dike, û Bav bi wî re bûye.

9. Hê jî di kasê de bermayî mane, lê dîsa jî ez ê alîkariya te bikim ku tu li ber wê êşa ku encama serpêhatiya te ye, bisekinî. Bextewar in ewên ku guh didin Min, çimkî hûn ê bihêz bin! Lê gava ku ew êşa mezin bikeve serê yên din, dê çi bi serê wan were? Gelo dê ruhê wan ji ber kêmasiya baweriyê hilweşe? Dua ya Îsraêlê* divê piştgiriyê bide wan. (337, 38)

** Ev nav amaje bi gelê nû yê Xwedê, 'Îsraîla Ruhî' dike, ne bi nîştecihên Dewleta Îsraîlê an jî gelê Cihû bi giştî (ji bo hûrgiliyên zêdetir, li Beşa 39 binêre)*

10. Ez bi hezkirineke bêdawî li we digerim. Min ewqas kerem û ewqas diyariyên bêhejmar di nav giyanên we de danîne ku ez ne amade me ku yek ji zarokên xwe jî winda bikim. Hûn beşek ji Ruhê min in, hûn beşek ji hebûna min bi xwe ne — gelo Yê ku bi wî coş û hezkirineke wisa li we digere dikare xerab be?

11. Kengê ez dadikvim da ku Peyva Xwe bidim we, ez di nav girseyan de 'yên dawî' dibînim; ew kes in ku di dilê xwe de bi awayekî herî dilsoz li min digerin. Lêbelê ez kêfxweş im ku daxwaza wan pêk bînim û her tim bersiva pirsên wan didim.

12. Îro, yên ku di dawiyê de hatine ji Min dipirsin ku mebesta vegera Min çi ye, û ez bersiv didim wan ku mebest ew e ku mirovahî, bi hewldanên xwe, bikaribe vegere paqijiya xwe ya eslî. (287, 19–20)

Ji holê rakirina şaşiyan û awayên perestina derveyî

13. 'Serdema Sêyemîn' ji bo mirovahiyê bi tevahî daniyaye. Nêzîkî 2,000 sal di ser wê de derbas bûne ku Min Peyva Xwe da we; lêbelê, tevî dema ku derbas bûye, ew hînkirin hêj ji aliyê hemû

mirovahiyê ve nehatiye naskirin, ji ber ku ez ji aliyê hemû zarokên Xwe ve nayêm hezkirin. Dîsa jî, hemû rêzê li min digirin; hemû li Ruhê Xwedayî yê yekane digerin, ku yê min e. Lêbelê ez di nav mirovan de yekîtiyê nabînim; ez di nav wan de heman bawerî, heman bilindbûn û têgihiştinê nabînim, û ji ber vê yekê ez wekî Ruhê Pîroz têm da ku wan di nav xwe de yek bikim, wan bi hînkirina xwe ya rastiyê, bi Peyva xwe ya neguher, bi zagonên xwe yên hezkirin û dadmendiyê kamil bikim. (316, 4)

14. Têgihîştina mejî ya nezelal, kêmasiya baweriyê, û nezanîna rastiyê ji bo giyanê tariyê ne, û ji ber vê yekê mirovahî îro li ser riya şaş e. Çiqas zêde bûne ew mirovên ku di jiyanê de derbas dibin bêyî ku bizanibin, an bixwazin bizanibin, ku ew ber bi ku ve diçin!

15. Min dizanî ku ji bo mirovahiyê demek wisa dê were, tijî êş, tevlihevî, nediyari û nebawerî. Min soz da we ku ez ê we ji vê tariyê xilas bikim, û ez li vir im: Ez Ruhê Rastiyê me. Çima hûn dixwazin ez dîsa wek mirovekî werim? Ma nayê bîra we ku ez wek mirovekî mirim û min ji we re got ku ez ê li Padîşahiya Xwe li benda we bim? Bi vî awayî, min da we fêm kirin ku ruh herheyî û nemir e. (99, 7–8)

16. Peyva Min di vê serdemê de tiştên borî tîne bîra we, siran ji we re eşkere dike, û tiştên ku dê werin pêşbînî dike. Ew ê her tiştê ku mirovan xerab kiriye û binpê kiriye rast bike; ji ber ku ez, wekî Parêzvanê Rastiyê, bi şûrê kelecana xwe û dadweriya xwe têm da ku her tiştê derewîn hilweşînim, rûspîtiyê û derewan perçe perçe bikim, û careke din bazirganan ji Perestgeha Rastiyê derxim.

17. Fêm bikin ku ji bo hûn bigihîjin xilasiya giyanên xwe, ne hewce ye ku hûn rastiyê di pirtûkan, şîretan an fermannameyên mirovan de bigerin.

18. Divê hûn hemû werin xilas kirin; ez yek kesî jî nabînim ku jixwe li ser zemîneke saxlem bisekine. Hûn di nava şeveke bagerî de keştîçûyî ne, ku tê de her kes ji bo jiyana xwe têdikoşe bêyî ku xema cîranê xwe bixwe, ji ber ku jiyana wî bi xwe di xeterê de ye.

19. Lêbelê, bi rastî ez ji we re dibêjim, ez Xilaskarê we yê yekane me, yê ku careke din tê da li wan kesan bigerim ên ku ji ber dûrketina ji rêça Şerîetê, ji rê derketine. Ez riya we ronî dikim da ku hûn bigihîjin peravê, wî welatê pîroz ku li benda we ye, ji ber ku di nav xwe de xezîneyên bêdawî ji bo ruh dihewîne. (252, 37–40)

20. Çawa ku fermanên îlahî carekê şaş hatin fêmkirin, wisa jî Hîndirana Min di vê serdemê de hatiye xerabkirin; û ji ber vê yekê pêwîst bû ku Mamoste careke din were da ku alîkariya we bike ku hûn xwe ji şaşiyên xwe rizgar bikin, ji ber ku pir kêm kes dikarin bi serê xwe ji şaşiyên xwe xilas bibin.

21. Her çend min wê demê jî soz da we ku ez ê dîsa werim, divê ez ji we re bêjim jî ku min wisa kir ji ber ku min dizanî ku demek dê were ku

mirovahî, tevî ku dê bawer bike ku li ser riya hînkirinên min dimeşe, di rastiyê de dê ji wan pir dûr ketibe; û ev ew dem e ku min vegera xwe ragihand. (264, 35–36)

22. Di 'Serdema Duyemîn' de, Mesîh — heman Kesa ku di vê gavê de bi we re diaxive — bû mirov û li ser rûyê erdê jiya. Lê niha Ew bi ruhê xwe bi we re ye, û bi vî awayî soza ku Wî dabû mirovahiyê pêk tîne: soza vegera di serdemeke nû de da ku rehetîya herî bilind û ronahîya rastiyê bîne ji we re, û bi vî awayî her tiştê ku ji mirovahiyê re hatiye eşkerekirin ronî bike û şirove bike. (91, 33)

23. Mirovahî bêarî ye, lê ez hatime da ku wê bi ronahiya Ruhê Pîroz rêber bikim, da ku ew wateya rastîn a Peyva Min nas bike.

24. Bi demê re, nivîsên ku şagirtên Min li pey xwe hiştine ji aliyê mirovan ve hatine guhertin, û ji ber vê yekê di nav mezheban de nakokî heye. Lêbelê Ez ê hemû hînkirinên Xwe şirove bikim da ku mirovahiyê di ronahiyek û vîneke yekane de yek bikim. (361, 28–29)

25. Îro ji bo cîhanê qonaxeke nû dest pê dike, ku tê de mirovahî dê ji bo azadiya ramanê ya mezintir têbikoşe, û dê ji bo şikandina zincîrên koletiyê yên ku ruhê wê hildane têbikoşe. Ev ew dem e ku hûn ê bibînin gel, di hesreta xwe ya ji bo xwedîkirina giyanî û ronahiya rastîn de, astengiyên fanatîzmê derbas dikin; û ez ji we re dibêjim ku kesê ku, heta ji bo kêliyekê be jî, şahiya hesta azadiya fikirîn, lêgerîn û tevgerê biceribîne, dê tu carî bi dilê xwe venegere zindana xwe. Ji bo niha çavên wî ronahî dîtine, û ruhê wî bi Wehiyên Xwedayî heyran maye. (287, 51)

26. Min dizanî ku, ji nifşekî heta nifşekî din, mirov dê her ku diçe hîn zêdetir hînkirina Min mîstîk bikin, şîreta Min biguherînin û rastiyê berovajî bikin. Min dizanî ku mirov dê soza Min a vegerê ji bîr bikin, û ku ew ê êdî hev wek bira nebînin, lê belê dê bi çekên herî zalim, herî tirsonek û herî nemirovane hevdu bikujin.

27. Lêbelê niha dem û roja sozdarî hatiye, û ez li vir im. Şêwaza ku min hilbijartiye da ku xwe ji we re bidim nasîn, şermezar nekin; ji ber ku ne cîhan e ku dê min darizîne, lê ez im yê ku mirovahiyê darizînim, ji ber ku niha dema darizandina wan e.

28. Ez di dilê mirovan de keyaniyekê ava dikim — ne keyaniyeke cîhanî, wek ku gelek kes hêvî dikin, lê ya giyanî — ku hêza wê ji hezkirin û dadweriyê tê, ne ji hêzên cîhanê.

29. Ez dibînim ku hinek ji bihîstina van gotinên Min matmayî dimînin; lêbelê ez ji we dipirsim: çima hûn her tim dixwazin Min bi hevrîşim, zêr û kevirên hêja pêçayî bînin ber çavên xwe? Çima hûn her tim dixwazin Keyaniya Min a dinyayî be, tevî ku min berevajiyê vê yekê ji we re eşkere kiriye? (279, 61–64)

30. Min jixwe ji we re pêşbîniya wê yekê kiribû ku dê têkoşîn dijwar be, ji ber ku her kes olê xwe bêkêmasî û awayê pîrozkirina wê bêqisûr dibîne.

Lêbelê ez ji we re dibêjim ku, eger wisa bûya, dê tu sedem ji min re nemaya ku di vê demê de werim û bi we re biaxivim.

31. Bi riya îlhamê, ez hînkirineke kûr a giyanî didim we, ji ber ku ez dibînim ku pûtperestî di awayên we yên perestinê de serdest e û tovê xerab ê fanatîzmê we bi nezanîn û hestên nefretê jehrî kiriye.

32. Şûrê min ê ronahiyê di destê min ê rastê de ye; ez Şervan û Qralê ku her tiştê serhildêr, hemû xerabiya heyî, û her tiştê derewîn tune dikim im. Dema ku şerê min bi dawî bibe û dilan fêrî yekbûna di duayê û di jiyanê de bibin, nêrîna ruhê we dê Min di ronahiya bêdawî û aştiya herheyî de kifş bike. Ez ê ji we re bibêjim, 'Ev keyaniya Min e, û ez Keyê we me, ji ber ku ez ji bo vê yekê li vir im, û min hûn ji bo vê yekê afirandine: da ku hûn serweriyê bikin.' (279, 72–74)

Ronîkirina li ser Jiyana Rast

33. Hemû mirov dizanin ku Ez Bavê hemû afirandinê me û çarenûsa hemû hebûnan di hundirê Min de ye. Lêbelê, min ne baldariya wan û ne jî rêza wan wergirtiye. Ew jî diafirînin; ew jî xwedî ne; û ew bawer dikin ku hêza wan li ser çarenûsa cîranên xwe heye — nexwe, çima divê ew li ber Min serî bitewînin?

34. Bi vî awayî, mirovahiyê sebra Min ceribandiye û dadweriya Min îdia kiriye. Min dem daye wan da ku rastiyê bibînin, lê wan red kiriye ku tiştekî ji Min qebûl bikin. Ez wek Bav hatim û nehatim hezkirin; paşê wek Xudan hatim û nehatim fêmkirin; lêbelê, ji ber ku xilasiya mirovahiyê pêwîst e, ez niha wek Dadger têm. Ez dizanim ku mirovahî dê li dijî dadweriya Min serî hilde, ji ber ku ew ê min wek Dadwer jî fêm nekin û dê bibêjin ku Xwedê tol hildaye.

35. Xwezî her kes bizanibûya ku Xwedê nikare hestên tolhildanê di dilê xwe de bihewîne, ji ber ku hezkirina Wî bêkêmasî ye. Ew nikare êşê jî bişîne; hûn bi xwe ne ku bi gunehên xwe wê dikişînin. Dadweriya min a îlahî li ser êş û azarên we û heta li ser mirina we jî bilind e. Êş, astengî û têkçûn ceribandinên ku mirov bi berdewamî li xwe ferz dike ne , û fêkiyên çandina wî tiştê ku ew hêdî hêdî diçinin e. Ji bo Min bes e ku bihêlim ronahiya Min di dema her yek ji van krîzên jiyanê de bigihîje ruhê we, da ku ew bigihîje xilasiya xwe. (90, 5–7)

36. Ew Ruhê Rastiyê ye ku dadikeve da ku ronahiyê bixe ser siran û zanîna ku ji we re pêwîst e ji we re eşkere bike, da ku hûn di jiyana rastîn de şa bibin. Ew teseliya îlahî ye ku li ser êşên we diherike da ku ji we re şahidiyê bike ku darizandina îlahî ne ceza ye û ne jî tolkirin e, lê belê darizandineke hezkirinê ye, ku mebesta wê ew e we ber bi ronahiyê, ber bi aştiyê û ber bi bextewariyê ve bibe. (107, 24)

37. Zanibe ku ew kesê ku tiştekî ji wî tiştî fêm dike û nas dike ku ji bo yên ku hildikişin hatiye veşartin, êdî nikare ruhê xwe ji wê ronahiya ku jê

re hatiye eşkerekirin dûr bixe. Çi ew bikeve cîhanên nenas an jî careke din vegere ser rûyê erdê: tiştê ku wî carekê wek çirûskeke xwedayî ya ronahiyê wergirtiye, dê ji beşa herî pak a hebûna wî, wekî têgihiştineke hundirîn, wekî îlhameke xwedayî, dubare û dubare bilive. Carinan ew ê wek hişyarbûneke şîrîn an wek straneke ezmanî zindî bibe, ku dê dil bi şahiyê tije bike, wek hesreteke vegera Mala Ruhanî. Ev wateya hînkirina Min e ji bo giyanên ku vedigerin vê jiyanê. Ji derve, wisa dixuye ku ruh rabirdûya xwe ji bîr dike, lê di rastiyê de ew zanîna hînkirina Min winda nake.

38. Ji bo kesên ku guman dikin ku di vê gavê de û bi vî awayî Peyva Xwedayî bi wan re diaxive, ez dibêjim ku heke ew nexwazin vî navî bidin Min, heke ew nexwazin vê Peyvê bi Xudanê Xwedayî ve girê bidin, divê ew wateya vê hînkirinê bixin dilê xwe û bigihîjin kûrahiya her yek ji ramanên wê; û eger, piştî ku li ser tiştên ku bihîstine kûr bifikirin, bigihîjin wê encamê ku ew ji bo mirovahiyê ronahî û rastiyê dihewîne, divê wê wekî rêberê gavên xwe yên li ser rûyê erdê bi kar bînin û bi vî awayî jiyana xwe veguherînin.

39. Ez dizanim ku ez şehrezayiya rastîn didim we; tiştê ku mirov bawer dikin, rastiya Min qet naguherîne. Lêbelê ji bo mirov pêwîst e ku di derbarê tiştê ku bawer dike, tiştê ku dizane û tiştê ku jê hez dike de xwedî piştrastiyê be. Tenê ji ber vê sedemê ye ku ez carinan di wehiyên xwe de Xwe datînim asta mirovahiyê, da ku ew bikaribin Min nas bikin. (143, 54–56)

40. Fikra ku mirovan derbarê Min de heye pir sînordar e; têgihiştina wan a ruhanî pir kêm e; baweriya wan pir biçûk e.

41. Ol di xewneke bi sedsalan de radizên, bêyî ku gaveke ber bi pêş ve bavêjin, û dema ku şiyar dibin, ew tenê di nav xwe de çalak in û newêrin ji wê çembera ku wan bi rêya kevneşopiyên xwe ji bo xwe çêkiriye, derkevin.

42. Ewên ku tên piçûkxistin, feqîr, sade û bêsifir in, ku di hesreta xwe ya ji bo ronahiyê, ji bo hawîrdoreke ruhanî ya paqij, ji bo rastî û pêşketinê de, wê ji wî çemberî derkevin. Ew in ku wê zengilê lêxin û banga hişyariyê bidin dema ku hest bi hatina dema îfşayên Min ên nû di serdema ruhanîbûnê de bikin.

43. Mirov dixwazin sirra jiyana ruhanî kifş bikin — ew hebûn ku divê ew bi awayekî bêveger têkevinê, û heman sedemê ji ber wê ew dixwazin wê bi teqezî nas bikin.

44. Mirov ji ber dilovaniyê ji bo ronahiyê dipirsin, lava dikin û daxwaz dikin, ji ber ku ew hewcedariya amadekirina xwe hîs dikin; lêbelê, wekî bersiva van hemûyan, ji wan re tê gotin ku jiyana giyanî sirrek e û ku xwesteka rakirina perdeya ku wê vedigire, pozbilindî û kufr e.

45. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, ewên ku ji bo rastî û ronahiyê tî dibin, dê di vê cîhanê de çavkaniya ku ava wê tîhiya wan vemirîne,

nebînin. Ez ê bibim ew kesê ku wê ava şehrezayiyê ya ku giyan bi kelecan dixwazin vexwin, ji ezmanan bînim xwarê. Ez ê kaniya xwe ya rastiyê li ser her ruh û her hişî birijînim, da ku 'nepenî' ji holê rabin. Ji ber ku ez careke din ji we re dibêjim ku ne ez im yê ku ji bo mirovahiyê xwe bi nepeniyan veşêrim, lê hûn in ên ku wan diafirînin.

46. Rast e ku dê her tim tiştek di Bavê we de hebe ku hûn ê tu carî nas nekin, dema ku hûn bifikirin ku Xwedê bêdawî ye û hûn tenê perçeyên biçûk in. Lêbelê ku hûn di herheyîbûnê de nizanibin hûn kî ne, ku hûn ji bo xwe bibin sireke nepenî, û ku divê hûn li bendê bimînin heta ku bikevin jiyana ruhanî da ku wê nas bikin — ev ne ji aliyê Min ve hatiye destnîşankirin.

47. Rast e ku di demên berê de bi vî awayî bi we re nehatibû axaftin, û ne bangeke kûr hebû ji bo derbasbûna ronahiya zanîna ruhanî; lê ev tenê ji ber ku, di rabirdûyê de, mirovahiyê hewcedariya lezgîn a zanînê ya ku îro hîs dike, hîs nedikir, û ne jî ji aliyê ruhanî û rewşenbîrî ve ji bo têgihiştinê jêhatî bû. Her çend wê her tim lêgerîn û lêkolîn kiribe jî, ev yek zêdetir ji meraqê bû ne ku ji hesreteke rastîn a ji bo ronahiyê.

48. Ji bo ku mirov wê riya ku wan digihîne wê ronahiyê bibînin, û da ku ew karibin wê avê ji kaniya jiyan û şehrezayiyê werbigirin, divê ew pêşî dev ji hemû awayên perestina derveyî berdin û dilên xwe ji her cure fanatîzmê paqij bikin. Gava ku ew paşê dest pê bikin hebûna Xwedayê zindî û hêzdar di hundirê dilê xwe de hîs bikin, ew ê dilsoziyeke nû û nenas ku ji kûrahiya hebûna xwe ya herî kûr derdikeve, hîs bikin; ev dilsozî dê tijî hest û samîmiyet, tijî bilindbûn û germî be, ku ew ê bibe duaya rastîn, ya ku bi riya Ruh hatiye eşkerekirin.

49. Ev dê bibe destpêka hilkişîna wan ber bi Ronahiyê ve, pêngava yekem li ser riya giyanîbûnê. Dema ku Ruh bikaribe duaya rastîn ji mirovahiyê re eşkere bike, Ew ê her weha bikaribe hemû şiyanên ku di wan de hene ji wan re eşkere bike, û her weha riya pêşxistina wan û arastekirina wan ber bi riya hezkirinê ve. (315, 66 75)

50. Di wehyeta Min de hûn dikarin heman hînkirinên wekî yên 'Serdema Duyemîn' bibînin; lê di vê serdemê de Min tiştên kûr û nayên fêmkirin bi riya ronahiya Ruhê Min ê Pîroz ji we re eşkere kirine, û di diyaloga ji Ruhî bo Ruhî de ez ê berdewam bim ku hînkirinên nû û pir mezin ji we re eşkere bikim. Ez ê di vê serdema wehyetê de naveroka tevahî ya Mûhra Şeşemîn ji we re eşkere bikim, ku ew ê we ji bo wê demê amade bike ku ez ê Mûhra Heftemîn vekin. Bi vî awayî hûn ê 'nagihîştî' her ku diçe zêdetir nas bikin; bi vî awayî hûn ê kifş bikin ku Cîhana Ruhanî mala hemû giyanan e, Mala Bavê bêdawî û ecêb a ku li wê jiyana bilindtir li benda we ye, li wir hûn ê xelata kirinên ku we ji bo mirovên din bi hezkirin û rehmê kirine, werbigirin. (316, 16)

Pêşketin, Ruhîbûn û Xilasiya Mirovahiyê

51. Ez hînkirina Xwe ne tenê wekî sînordarkirineke exlaqî li ser xwezaya we ya maddî didim we; belkî, bi wê hûn dikarin bigihîjin bilindahiyên mezintir ên kamilbûna xwe ya ruhanî.

52. Ez di nav we de olî nû nade damezrandin; ev hînkirin olên heyî red nake, bi şertê ku ew li ser rastiya min ava bûbin. Ev peyameke hezkirina xwedayî ye ji bo her kesî, bangek e ji bo hemû saziyên civakî. Kî Meqseda Xwedayî fêm bike û fermanên min bi cih bîne, dê ber bi pêşketin û geşepêdana bilindtir a ruhê xwe ve rêberî bibîne.

53. Heya ku mirovahî wê gihîştina ruhanî ya ku ji bo jiyana wan bingehîn e fêm neke, aştî dê ji bûyîna rastiyekê li cîhanê dûr be. Ji aliyê din ve, kî Qanûna Min a Evînê bi cih bîne, ne ji mirinê û ne jî ji darizandina ku li benda giyanê wan e dê bitirse. (23, 12–13)

54. Bi van îfşayan, ez tenê naxwazim aştiya cîhanê bînim ji we re û êşa we bi rihetiyeke laşî sivik bikim. Bi riya vê peyamê, ez hînkirinên mezin didim we ku ji we re li ser pêşketina we ya giyanî diaxivin. Çimkî eger min tenê xwestiba ku ji we re qenciyên vê cîhanê bînim — bi rastî, ez ji we re dibêjim, dê bes bûya ku ez fermanê bidim zanyaran, yên ku ez bi riya sezgînê ronî dikim û ji wan re razên xwezayê eşkere kirine, da ku ew jê dermanê şîfayê derxînin ku we ji nexweşiyên we yên laşî sax bikin.

55. Xebata min hewl dide ku asoyên firehtir nîşanî we bide, li wêdetirî gerstêrka we, bi wê hejmara bêdawî ya cîhanên ku we dorpêç dikin — asoyên ku ne xwedî dawî ne, yên ku we ber bi wê herheyîtiya ku ya we ye, araste dikin. (311, 13–14)

56. Hînkirina min a giyanî xwedî armanc û peywirên curbecur e: yek ji wan ew e ku ruh di sirgûna wî de dilrehet bike û bide wî fêmkirin ku Xwedayê ku ew afirandiye, bi herheyî li Bendewariya Xwe ya Aştiyê li benda wî ye. Ya din jî ew e ku bide wî zanîn ka çend diyariyên û şiyanên di destê wî de hene ji bo bidestxistina xilasî û bilindbûn an jî kamilbûna xwe.

57. Ev Peyv peyama giyanîbûnê radigihîne, ku çavên mirovan vedike da ku ew rastiyê rû bi rû bibînin— rastiyeke ku ew bawer dikin tenê di tiştên ku dibînin, di tiştên ku destê xwe lê didin de, an jî di tiştên ku ew bi zanista xwe ya mirovî îsbat dikin de, bêyî ku bizanibin ku bi vê yekê ew ji tiştên demkî re dibêjin 'rastî' û ji naskirin û înkarkirina Ya Ebedî, cihê ku rastiya rastîn lê heye, bêpar dimînin.

58. Bila ev peyam ji neteweyekê heta neteweya din, ji malekê heta maleke din bigere, û tovê xwe yê ronahî, rihetî û aştiyê li pey xwe bihêle, da ku mirov ji bo çend kêliyan bisekinin û bêhnekê bidin ruhê xwe, ku ev ji bo wî pêwîst e da ku bifikire û bîne bîra xwe ku her kêlî dikare bibe ya vegera wan a bo

Cîhana Ruhî, û ku fêkiyê ku ew li ser hatina xwe ya Jiyana Ruhî dê biçinin, girêdayî kirinên wan û tovê ku wan li cîhanê çandiye ye. (322, 44–46).

Beş 6 *– Peymana Sêyemîn û Pirtûka Mezin a Jiyanê*

Pirtûka Evîna Xwedê, Rastî û Hîkmetê

1. Pirtûka Peyva Min Pirtûka evîna xwedayî û rast e; tê de hûn ê rastiya neguherî bibînin. Destê xwe bidinê, û hûn ê wê şehrezayiyê bibînin ku dê alîkariya we bike da ku hûn pêş bikevin û di herheyîtiyê de bigihîjin aştiyê. Weyhalê li her kesê ku wateya wê xera bike an biguherîne, û her kesê ku peyvekê ku li gorî hînkirina min a bêkêmasî nîne jê derxîne an lê zêde bike, dê bi awayekî giran qanûna min binpê bike.

2. Vê Peyvê di paqijiya wê ya resen de biparêzin, ji ber ku ew mîrateya herî bedew e ku ez ê ji mirovahiyê re bihêlim. Hînkirinên min binivîsin û ji mirovên xwe re bidin nasîn; wan bi dilsozî biparêzin, ji ber ku hûn ji vê mîratê berpirsiyar in.

3. Sibe, mirovahî dê di wan de cewherê eslî yê wehyê min bibîne, ku bi ronahiya hînkirinên wê dê wan li ser riya rastiyê rêber bike.

4. Ev nivîs dê ji dê û bavan ji zarokan re wek çavkaniyeke ava zindî werin mîraskirin, ku herikîna wê dê bêwestan biherike û ji dilî dilî derbas bibe. Li Pirtûka Mezin a Jiyanê, Pirtûka Ruhîbûnê, bixebitin, ku ew ê ji we re wan wehiyên îlahî yên ku we di serdeman de wergirtine, şirove bike.

5. Ma min soz nedabû we ku hemû zanîn dê vegere ser rastiya xwe ya eslî? Ji ber ku ev ew dem e ku ji we re hatibû pêşbînîkirin.

6. Bi rastî ez ji we re dibêjim: kî li ser hînkirinên Pirtûka min kûr bifikire û bi xwestekeke rastîn a ji bo kûrkirina têgihiştina xwe têkeve nav wan, dê ji bo giyanê xwe ronahiyê bi dest bixe û dê Min nêzîktirî xwe hîs bike.

7. Efsaneyên rabirdûyê û yên niha dê hilweşin; her tiştê navînî û derewîn dê hilweşe; ji ber ku demek dê were ku hûn êdî nikaribin bi kêmasiyan xwe bi rê ve bibin, û wê demê can dê li rastiyê bigere, da ku ev bibe yekane xwarina wî.

8. Di van hînkirinan de, mirovahî dê cewhera rastîn a wehiyên Min bibîne, ya ku heta niha ji ber kêmbûna giyanîbûnê nekarîbû fêm bike. Ji demên kevnar ve, Min ew bi rêya peyamber, mizgîn û 'şîrovekarên' Xwe ji we re spartiye, lêbelê ev tenê bûye sedem ku hûn jê efsane û kevneşopiyan çêbikin. Heke hûn dixwazin xwe ji sedsalên tevlihevî û êşê xilas bikin, vê hînkirinê bi rêz û hezkirinê kûr bifikirin û lêkolîn bikin. Lê ji bîr nekin ku hûn ê peywira xwe bi cih neynin heke hûn tenê bi xwedîbûna pirtûkê razî bin; na, mebesta wê ew e ku we hişyar bike û we fêr bike, heke hûn bi rastî dixwazin bibin şagirtên Min.

Bi mînak, hezkirin û dilxwaziya alîkariyê ya ku min nîşanî we daye, hîn bikin. (20, 1–8)

9. Pirtûka Rêberiya Min ji wan hînkirinên ku min di vê serdemê de bi rêya hêza aqil a mirovî ji we re dikt kirine, pêk tê. Bi vê Pirtûkê, ya ku mirovahî dê di dawiyê de wek Peymana Sêyem nas bike, divê hûn doza min a îlahî biparêzin.

10. Mirovahî tenê Şerîeta 'Serdema Yekem' û tiştê ku di Peymana Yekem û Duyem de hatiye nivîsandin dizane; lêbelê ya Sêyem dê niha tiştên ku mirovan ji ber kêmasiya amadekarî û têgihiştinê xerab kirine, yek bike û rast bike. Divê mirovahî peyama Min lêkolîn bike da ku, bi kûrbûna di navika her peyvê de, îdealeke yekane, rastiyeke yekane, ronahiyeke yek û heman, ku wê wê ber bi giyanîbûnê ve bibe, kifş bike. (348, 26)

11. Ez ji we re aşkera dikim tiştê ku zanyar nikare fêrî we bike, ji ber ku ew pê nizanî ye. Ew di mezinahiya xwe ya cîhanî de xewniya û ji bo xwesteka şehrezayiya Min xwe ber bi Min ve bilind nekiriye.

12. Dilên ruhanî xwe girtine; ew, yên ku di mezheb û civakên olî yên cuda de divê zanîna ruhanî ya ku ji bo ruh mezinahî û dewlemendî ye, hîn bikin.

13. Min dît ku Şerîet û hînkirinên ku min di demên berê de ji mirovahiyê re mîrat hiştine, hatine veşartin û li şûna wan ayîn, rîtuelên derveyî û kevneşopî hatine danîn.

14. Lêbelê hûn, yên ku bi kûrahî nas dikin ku cewherê vê Peyvê heman tişt e ku Îsraîlê li Çiyayê Sînayê wergirtiye û ku girseyan ji devê Îsa di 'Serdema Duyemîn' ji devê Îsa, divê bi riya îbadeta we ya ji Xwedê re û kirinên we fêr bike, ku Qanûna Xwedayî ji bo şopandina kevneşopiyên pûç ên ku ji bo giyan ti feydeya wan nîne, divê neyê jibîrkirin. (93, 10–13)

15. Min navên peyamberên Xwe anîn bîra we, ku bi riya wan we peyam, ferman, pêxemberî û hînkirin wergirtine.

16. Bi vî awayî, min naveroka hemû hînkirinên berê di yek hînkirinê de kir yek.

17. Ruhanîparêzî ew mîras e ku tê de Her Sê Peyman di pirtûkeke ruhanî ya yekane de yek dibin. (265, 62–64)

18. Ev hînkirin, ku jê re 'rûhanî' tê gotin ji ber ku tiştên rûhanî eşkere dike, ew riya ku ji bo mirovahiyê hatiye danîn e, ku li ser wê ew ê Afirînerê xwe nas bikin, Xizmeta Wî bikin û Jê hez bikin. Ew pirtûka ku mirovan hîn dike ku di cîranê xwe de ji Bavê xwe hez bikin e. Ruhanîparêzî qanûneke ku ferman dide tiştên baş, paqij û bêkêmasî.

19. Erka guhdarîkirina vî zagonî li ser hemûyan e; lêbelê ew kesî mecbûr nake ku wê bi cih bîne, ji ber ku her ruh xwedî vîna azad e, da ku têkoşîna wî û hemû kirinên wî di dema darizandinê de wekî xêrên wî yên xwe bên hesibandin.

20. Wê demê, bizanibin ku ev hînkirin pêtika hezkirina xwedayî ye ku hemû zarokên min, ji yê yekem

heta yê dawî, ronî kirine û germî daye wan. (236, 20–22)

Têkiliya di navbera Doktrîna Ruh û Hînkirinên Îsa de

21. Doktrîna Ruh ne teoriyek e; ew rêbernameyeke pratîkî ye hem ji bo jiyana mirovî û hem jî ji bo jiyana giyanê. Rêbernameyeke din a ji vê berfirehtir an jî kamilîtir tune ye. Ew heta berî ku hûn werin dinyayê jî bi we re ye; ew di hemû kedên we yên rojane de li vê dinyayê li pey we diçe û dema ku giyanê we vedigere warê xwe yê berê, bi wê re yek dibe.

22. Ne ez ê bim ku lîturjî û kevneşopiyan ji ayînên we yên îbadetê rake — dê ruhê mirov be, ku dê bi awayekî xweriskî li hember pêdiviya ronahiyeke mezintir ji bo ronîkirina riya xwe ya pêşketinê, ji ser têgihên xwe yên kevn rabe. Di nêzîk de, mirovahî dê fêm bike ku tişta tekane ya ku ew dikare pêşkêşî Xwedê bike, pêkanîna hezkirinê ye, ji ber ku hezkirin nîşana qencî, rehm, şehrezayî û dadperweriyê ye.

23. Ruhparêzî yek peyvê ji tiştê ku Mesîh carekê ragihandibû, ji holê ranake. Eger wisa nebûya, nedikarî vî navî hilgire, ji ber ku ew ê li dijî rastiyê bûya. Ev peyv çawa dikare li dijî wê be, dema ku heman Mamoste ye ku wê dibêje? Eger hûn bi rastî bikaribûna wateya vê hînkirinê biqurijiyana, we dê bidîta ku Peyva Min a îro şirove an jî zelalkirina her tiştê ku min berê gotiye ye. Ji ber vê yekê, mirovên îro û yên paşerojê di rewşekê de ne ku ji nifşên berê bêtir fêm bikin, û di encamê de Şerîetê bi awayekî paqijtir, bilindtir û rasttir bi cih bînin.

24. Eger hûn mirovên xwe yên din ji nêz ve çavdêrî bikin dema ku ew ola xwe pêk tînin, hûn ê bibînin ku ew niha li tiştê ku berê bûbû objeya perestina wan, bêyî tu dilsoziyeke hundirîn dinêrin. Sedema vê yekê ew e ku ruh bi dilxwaziya xwe hişyar dibe û ji bo tiştê ku bi rastî dikare wî xwedî bike, hesreta wî heye. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim ku îbadeta derveyî ya vê mirovahiyê dê ji holê rabe. (283, 27–30)

25. Di vê pirtûka nefsbiçûk û sade de, lêbelê tijî Ronahiya Xwedayî, mirov dê çareseriya hemû gumanên xwe bibînin; ew ê temamiya wan hînkirinan kifş bikin ku di demên berê de tenê qismî hatibûn eşkerekirin; û ew ê riya zelal û rasterast a şîrovekirina her tiştê ku di nav nivîsên kevnar de bi awayekî mecazî veşartî ye, bibînin.

26. Kî, piştî wergirtina vî peyama ruhanî, bi rastiya naveroka wê bawer dibe û dest pê dike li dijî hewesa xwe ya ji bo hestên derveyî, pûtperestiya xwe û fanatîzma xwe têbikoşin, û hiş û dilê xwe ji van hemû pîsatiyan paqij bikin, dê giyanê xwe azad bikin û şahî û aramiyê bidinê; çimkî niha ew ê bikaribe hewl bide ku bigihîje wê herheyîtiya ku li benda wê ye. Lê belê yên ku li ser rûyê xwe yê îbadetê israr dikin, yên ku hez ji tiştên cîhanê dikin, û yên ku bi geşbûna giyan bawer nakin — bi rastî, ez ji we re dibêjim, ew ê li paş

bimînin û gava ku ji paşketin û nezanîna xwe haydar bibin, dê girî bikin. (305, 4–5)

Nakokiyên li ser Peyva nû

27. Eger hînkirina Min ji we re ewqas xerîb xuya bike ku hûn bifikirin we berê qet gotinên weha nebihîstine, tevî ku hûn Min nas dikin, wê demê ez ji we re dibêjim ku heyirîna we encama têkçûna we ye di vekolîna cewhera tiştê ku min di demên borî de ji we re eşkere kiriye. Ji ber vê sedemê, ev hînkirin dibe ku ji we re ecêb an nû xuya bike, her çend ev ronahî di rastiyê de her tim di jiyana we de hebûbe jî. (336, 36)

28. Hînkirina min, di vê serdemê de wekî di 'Serdema Duyemîn' de, dê mirovahiyê heta kûrahiya wê bihejîne. Dê pêwîst be ku rûspî bi rastiyê re rûbirû bibin. Derew dê maskeya xwe bavêje, û rastî dê bibiriqe. Rastî dê li ser wê derewa ku vê cîhanê dorpêç kiriye serbikeve.

29. Mirovahî dê bikaribe her tiştê ku aqil û rastiyê dihewîne fêm bike û nas bike; lêbelê her tiştê ku ew neçar mabûn jê bawer bikin, heta eger wan fêm nedikir jî, ew ê bi dilê xwe red bikin. Ji ber vê yekê, Hînkirina Min dê belav bibe, ji ber ku ew ronahiya ku mirovan hewce dike belav dike. Pareke mezin a vî karî dikeve ser milê we, bi wê yekê ku hûn destpêk û armanca wê ji mirovên din re eşkere dikin. (237, 28–29)

30. Mirovahî birçîya Peyva Min, birçîya rastiya Min e. Mirov ji bo hişê xwe li ronahiyê digerin; ew ji bo dadmendiyê diqîrin û li benda rihetiyê ne. Ev demeke biryarder e. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, gelek raman, teorî û heta dêrînîzmên ku bi sedsalan wekî rastî hatine dîtin, dê hilweşin û wekî derew bên redkirin. Fanatîzm û pûtperestî dê ji aliyê wan kesên ku herî zêde bi wan ve hatibûn girêdan û pê ve girêdayî bûn, bên têkbirin û ji holê bên rakirin. Hînkirinên Xwedê dê bên fêmkirin; ronahiya wan, naverok û cewherê wan dê bên têgihîştin û hîskirin.

31. Gava ku, piştî serdemeke ceribandinan ku tê de ew ê tevliheviyeke mezin bikişînin, ronahî di hişê zanyaran de berbangê dide û ew dengê ruhê xwe dibihîzin, ew ê tiştê ku qet nedikarîn xeyal bikin kifş bikin.

32. Careke din ez ji we re dibêjim: hişyar bin! Ji ber ku di vê serdema pevçûna di navbera bawerî û doktrînan, ayîn û zanistan de, gelek kes dê bawer bikin ku zanîna ku pirtûkên wan dane wan, dê bibe çekê ku pê şagirtên min ên nû têk bibin, tevî ku ew baş dizanin ku pirtûkên we tune ne. (150, 11–13)

33. Min ji we re got, şagirtên min, ku hûn ê rûbirûyî dêrên mezin û mezhebên biçûktir bibin; lê ne ji vî ne jî ji yê din bitirsin. Rastiya ku min spartiye we eşkere ye; Peyva ku min hînî we kiriye, li ser rûyê xwe, zelal û sade ye, lê di wateya xwe de heta bêdawîtiyê kûr e, û ev çekên bihêz

in ku hûn ê pê şer bikin û bi ser bikevin.
34. Lêbelê ez ji we re dibêjim: gelek li ser rûyê erdê, ku di materyalîzm û bêsîniyê de xeniqî ne, dê rabin ser we da ku mafê we yê ku hûn xwe wek Îsraîl bi nav bikin înkar bikin, da ku şahidiya we ya dîtina hatina duyemîn a Mesîh pûç bikin, û ew gel gelê Cihûyan e. Ma we li ser vê nefikirî? Ew gel li nav xwe li benda hatina Mesîhê xwe, Xilaskarê xwe ye, yê ku dê dadweriyê bîne û careke din wê li ser hemû gelên erdê bilind bike. Ew gel dizane ku ez her tim hatime ba wan, û di vê 'Serdema Sêyemîn' de ew ê bibêjin: 'Çima divê Xwedê were ba gelekî din?' — Lêbelê binêrin, va ne hînkirinên Min! (332, 10)
35. Ev civata giyanî ya li vir nayê naskirin. Cîhan ji hebûna we tiştekî nizane; desthilatdar bala xwe nadin we, lê şerê di navbera giyanîparêzan û 'Mesîhiyan', di navbera giyanîparêzan û Cihûyan de, nêzîk dibe. Ew şer ji bo danasîna hînkirina Min ji hemû mirovahiyê re pêwîst e. Wê demê Peymana Kevin dê bi Peymanên Duyemîn û Sêyemîn re bibe yek û bibe cewherek tenê.
36. Ji gelek ji we re ev dibe ku ne mumkin xuya bike; ji Min re ew tiştê herî xwezayî, herî rast û herî bêkêmasî ye. (235, 63–64)

Pirtûka Mezin a Jiyana Rastîn

37. Peyva Min dê heta hetayê tomarkirî bimîne; ji wê hûn ê Pirtûka Serdema Sêyem, Peymana Sêyem, peyama dawî ya Bav amade bikin; çimkî di her sê serdeman de Xwedê 'pênûsên xwe yên zêrîn'* hebûn da ku şehrezayiya Xwe ji mirovahiyê re mîrat bihêlin. * Ev têgîn ji bo wan kesan e ku beşdarî Îfşayên Îlahî bûn û peywira wan ew bû ku Peyva Xudan bi nivîsandina kurt kopî bikin.
38. Mûsa yekem 'pênûsa zêrîn' bû ku Bav bi kar anî da ku bûyerên 'Serdema Yekem' bi tîpên ku nayên jêbirin li ser pelgeyekê binivîsîne. Mûsa 'pênûsa zêrîn' a Yehowa bû.
39. Di nav hewarên min û cîgirên 'Serdema Duyemîn' de, Îsa xwedî çar 'pênûsan' bû, ango Metta, Marqos, Lûqa û Yûhenna. Ev 'pênûsên zêrîn' ên Mamosteyê Xwedayî bûn. Lêbelê, dema ku wext hat ku Peymana Yekem bi girêdanên evîn, zanîn û pêşketina ruhanî bi ya Duyemîn re bibe yek, pirtûkek tenê ji wan derket.
40. Niha, di 'Serdema Sêyemîn' de, ku tê de hûn careke din Peyva Min di destê we de hene, min jî bi heman awayî 'pênûsên zêrîn' tayîn kirine da ku ew bi nivîskî were parastin.
41. Dema ku dem were, hûn ê pirtûkek yekane berhev bikin, û ev pirtûka 'Serdema Sêyemîn' — dema ku dem guncaw be — dê bi heman awayî bi pirtûkên Serdema Duyemîn û Yekemîn re, , were yekkirin û paşê, ji eşkerekirin, pêxemberî û gotinên 'Sê Serdeman', Pirtûka Mezin a Jiyanê* dê ji bo avakirina hemû giyanan derkeve holê.
** Teksta raveker ji Rêwerza 85, ayeta 24, ya Pirtûka Jiyana Rastîn: "Ne hewce ye hûn hewl bidin ku*

piştrast bikin ku ev Peymana an Pirtûka (ku niha tê berhevkirin) bi yên berê re bibe yek, ji ber ku min bi xwe di vê Pirtûkê de bi derxistina cewherê ji wan ji bo afirandina peyameke yekane, wehî û hînkirinên Sê Dema bi hev ve girêda."

42. Hingê hûn ê fêm bikin ku hemû peyv — ji ya yekem heta ya dawî — di rastî û ruh de pêk hatine, ku hemû pêxemberî pêşbîniyên rêça dîrokê bûn ku ji aliyê Bavê mirovahiyê ve hatine eşkerekirin. Ji ber ku tenê Xwedê dikare bike ku bûyerên ku dê werin, bên nivîsandin. Dema ku pêxemberan diaxivîn, ne ew bixwe bûn ku diaxivîn, lê Xwedê bû ku bi riya wan diaxivî.

43. Min ji bo hilbijartiyên xwe yên nû amadekariyeke têr û tije peyda kiriye, mîna ya ku ji Mûsa û çar şagirtên 'Serdema Duyemîn' re hatibû dayîn, da ku Peyva min bi durustiyeke tam, bi zelalî û rastiyeke bêkêmasî were nivîsandin, ji ber ku ew ji bo nifşên siberojê ye; lêbelê, eger kesek bixwaze tiştekî li wê pirtûkê zêde bike an jê derxîne, ez ê we berpirsiyar bigirim.

44. Niha, zarokên min ên ezîz: Kî girîngiyê dide wê pirtûka ku hûn dest bi berhevkirina wê dikin? Bi rastî — kes! Lêbelê dem dê were ku mirovahî dê bi hesret û meraqeke mezin pirtûka we bixwaze, û wê demê ew ê hişyar bibin, Peyva Min lêkolîn bikin û li ser nîqaş bikin. Di wê pevçûna ramanan de, dê fraksiyon derkevin holê — zanyar, teolog û fîlozof. Şahidiya Peyva te û Pirtûka Hîkmetê dê ji neteweyan re bê pêşkêşkirin, û dê her kes behsa hînkirina min bike. Ev dê bibe destpêka şerê nû, şerê peyvan, raman û îdeolojiyan; lê di dawiyê de, gava ku hemûyan bi rastî û bi ruhê nas kir ku Pirtûka Mezin a Jiyanê ji aliyê Xudan ve hatiye nivîsandin, ew ê wek bira hev hembêz bikin û ji hev hez bikin, wekî ku daxwaza Min e.

45. Çima Peyva Yehowa di 'Serdema Yekem' de ji bo yekkirina cîhanê têrê nedikir, û çima hînkirina Îsa jî di ya Duyem de nikarîbû vê bike? Çima di vê serdemê de, ku ez ji sala 1866an vir ve Peyva xwe radigihînim, ev têrê nekiriye ku netewe ji hev hez bikin û di nav aştîyê de bijîn? Pêwîst e ku her sê pirtûk bibin yek û bibin yekpareyek, da ku ev Peyv bikaribe tevahiya cîhanê ronî bike. Wê demê mirovahî dê li pey wê ronahiyê biçe, û nifira Babelê dê rabe, ji ber ku hemû mirov dê Pirtûka Mezin a Jiyana Rastîn a bi Xwedayê Hêzê ( ) bixwînin, hemû dê li pey heman hînkirinê biçin, û dê wek zarokên Xwedê di giyan û di rastiyê de ji hev hez bikin. (358, 58–66).

Beş 7 – *Bandor û Girîngiya Hînkirina Ruhanî*

Bandora Wêşanê

1. Li vir, di hebûna vê Peyvê de, kesek nîne ku di hundir û derve de,

ango di giyan û di bedenê de, nelivive. Dema ku li vir guh dide Min, ew li ser jiyanê, li ser mirinê, li ser Dadweriya Xwedayî, li ser herheyîtiyê, li ser jiyana giyanî, li ser qenciyê û li ser xerabiyê difikire.

2. Dema ku ew dengê Min dibihîze, ew hebûna giyanê xwe di nav xwe de hîs dike, û tê bîra wî ku ew ji ku derê hatiye.

3. Di wê kêliya kurt de ku ew guh dide Min, ew xwe bi hemû mirovên din re yek hîs dike û di kûrahiya hebûna xwe de wan wekî bira û xwişkên xwe yên rastîn nas dike—bira û xwişkên di herheyîtiya giyanî de—ku ew ji yên ku tenê di goşt de wisa ne jî nêzîktirî wî ne, ji ber ku goşt li ser rûyê erdê tenê hebûneke demkî ye.

4. Tu mêr û jin nîne ku gava Min dibihîze, hest neke ku ez wî/wê temaşe dikim. Ji ber vê yekê, kes li ber Min newêre lekên xwe veşêre an jî bipêçe. Û ez wan haydarî wan dikim, lê bêyî ku kesekî bi eşkereyî rûreş bikim, çimkî ez Dadgerek im ku tu caran rûreş nakim.

5. Ez ji we re dibêjim ku di nav we de ez zînakaran, zarokkuşan, dizan, xerabiyan û nexweşiyan dibînim, ku li ser giyanên wan ên ku guneh kirine wek nexweşiya çerm in. Lêbelê ez ne tenê bi nîşandana ku ez dikarim binpêkirinên dilên we eşkere bikim, rastiya Peyva Xwe ji we re îsbat dikim. Ez her weha dixwazim hêza hînkirinên xwe ji we re îsbat bikim, bi dayîna çekan ji we re ji bo têkbirina xerabî û ceribandinê, bi hînkirina we ka hûn çawa nûbûnê bi dest bixin, û bi şiyarkirina di nav hebûna we de hesretek ji bo tiştên baş, hêja û pak, û nefretkirineke mutleq ji her tiştê rezîl, derewîn û ji bo giyan zerardar. (145, 93 65–68)

6. Îro hûn hîn jî di rojên tarî yên beriya ronahiyê de dijîn. Lê dîsa jî — her ku ew ronahî di nav ewrên asîmanê we yê mijgirtî de rêyên teng dibîne, ew bi tîrêjên xwe yên demkî diçe nav wan, ku digihîjin hin xalên ser erdê, dilan didin û dibin sedem ku giyan bihejin û hişyar bibin.

7. Hemû kesên ku ji hêla vê ronahiyê ve şaş mane, li ser riya xwe sekinîne û pirsîne: 'Tu kî yî?' Û min bersiva wan daye: 'I , ez Ronahiya cîhanê me; ez Ronahiya Herheyîbûnê me; ez Rastî û Evîn im. Ez ew im yê ku soz da ku vegerim û bi we re biaxivim, Ewê ku jê re hat gotin ku Ew 'Peyva' Xwedê ye."

8. Wekî Saûlê li ser rêya Dimeşqê, wan hemû pozbilindiya xwe şikand, serbilindiya xwe têk bir, û bi dilnizmî serê xwe tewandin da ku bi hemû dilê xwe ji Min re bibêjin: 'Bav û Xudanê min, li min bibore; niha ez fêm dikim ku min bêyî ku bizanibim, Îzâ kiriye!'

9. Ji wê gavê û pê ve, ev dil bûn şagirtên biçûk; çimkî di vê 'Serdema Sêyemîn' de, hêj tu şandiyek di nav şagirtên Min ên nû de derneketiye bi dilsoziya wî kesî yê ku di şagirtên Min de bi awayekî hovane li Min kir û paşê bi kelecaneke wisa ji Min hez kir. (279, 21–24)

10. Dêr di xeweke sedsalî ya rûtîn û rawestanê de xeniqîne, dema ku rastî veşartî maye. Lêbelê, yên ku fermanên Yehowa û Peyva Mamosteyê Xwedayî dizanin, divê di vê dengê de, yê ku tam di vê gavê de bi we re diaxive, dengê Ruhê Rastiyê yê ku ji bo van deman hatibû sozdandin, nas bikin. (92, 71)

11. Ez dizanim ku gelek kes dê bi hêrs bibin gava ku rastî vê peyvê werin; lê ew ê bibin ew kesên ku, di tevliheviya xwe ya zihnî de, red dikin ku bipejirînin ku, ji bilî xwezaya mirovî, di nav mirov de aliyekî giyanî jî heye — an jî ew kesên ku, her çend bi giyanê mirovî bawer dikin jî, bi adetên kevneşopiyên xwe û baweriyên xwe yên olî ve girêdayî ne û ji ber vê yekê înkar dikin ku ji bo giyanê rêyeke pêşketinê ya bêdawî heye. (305, 65)

12. Ez ê van gotinan nivîskî bihêlim, û ew ê bigihîjin şagirtên min ên paşerojê; û gava ku ew wan bixwînin, ew ê wan teze û zindî bibînin, û ruhên wan dê ji şahiyê bihejin, ji ber ku ew ê hîs bikin ku di wê gavê de Mamosteyê wan bi xwe ye ku bi wan re diaxive.

13. Ma hûn wisa difikirin ku her tiştê ku min ji we re gotiye tenê ji bo wan kesan e ku guh dane Min? Na, gelê min ê delal, bi Peyva Xwe ez bi wan re diaxivim ên ku li vir in û yên ku ne li vir in, ji bo îro, ji bo sibê û ji bo her demê; bi miriyan, bi zindiyan û bi yên ku hêj nehatine dinyayê re. (97, 45–46)

Têgihiştin û Hêvî ji Peyva Nû

14. Ez Peyva Evînê me ku rihetiyê tîne ji bo yên ku diêşin — ji bo yên xemgîn, yên girî, yên gunehkar û yê ku li Min geriyaye. Peyva Min çemê jiyanê ye di wan dilan de, ku li wir tîhiya xwe vedimirin û pîsatiyên xwe dişon. Ew di heman demê de riya ku ber bi mala herheyî ya bêhnvedan û aştîyê ve diçe ye.

15. Tu yê çawa bawer bikî ku têkoşîna jiyanê — qurbanî, zehmetî û ceribandinên wê — bi mirinê bi dawî dibe, bêyî ku di herheyîbûnê de xelateke dadmend bibînî? Ji ber vê yekê, Qanûna Min û Hînkirina Min, bi eşkerekirin û sozên xwe, di dilê we de di kedkariya we ya rojane de hander, teselî û melhem in. Tenê dema ku hûn ji hînkirinên min dûr dikevin, hûn birçî û lawaz dibin. (229, 3–4)

16. Di hezkirina Min a îlahî ya ji bo mirovan de, ez destûrê didim wan ku li ser karên Min bikolin û ji her tiştê ku hatiye afirandin sûd werbigirin, da ku qet hinceta wan çênebe ku bibêjin Xwedê ne dadperwer e ji ber ku Ew şehrezayiya Xwe ji zarokên Xwe vedişêre.

17. Min hûn afirandin û diyariya vîna azad wexist we, û min rêz li wê girt, her çend mirovahiyê vê azadiyê xerab bi kar anî û bi vî awayî Ez birîndar kirim û qanûna Min pîs kir.

18. Lêbelê îro ez dihêlim ku ew şefqeta efûya Min hîs bikin û giyanên wan bi ronahiya şehrezayiya Min ronî bikim, da ku yek bi yek zarokên Min vegerin ser riya rastiyê.

19. Ruhê Rastiyê, ku ronahiya Min e, di nav ruh de dibiriqe, ji ber ku hûn di demên pêşbîniyî de dijîn, dema ku her raz dê ji we re eşkere bibe, da ku hûn tiştê ku heta niha bi awayekî rast nehatiye şîrovekirin fêm bikin. (104, 9–10)

20. Min di vê xalê de li ser rûyê erdê Xwe da nasîn û ez ê Peyva Xwe wek diyarî ji bo hemû mirovahiyê bihêlim. Ev diyarî dê xizaniya giyanî ya mirovahiyê ji holê rake. (95, 58)

21. Ez ê di hundirê her kesî de riya rast a perestina Xwedê biçînim, û her weha riya rast a jiyana li gorî Qanûna Xwedayî, ku pêkanîna wê tekane tişt e ku Xudan dê her yek ji we li ser wê bipirse.

22. Di dawiyê de, ey gel, hûn ê wateya Peyva Min nas bikin. Wê demê hûn ê kifş bikin ku hînkirina Min ne tenê dengê îlahî ye ku bi mirovahiyê re diaxive, lê di heman demê de îfadeya hemû giyanan e jî.

23. Peyva Min ew dengê ku handanê dide, qîrîna azadiyê, lengerê rizgarker e. (281, 13–15)

Hêza Peyva Xwedê

24. Hînkirina min mirovan di hemû aliyên hebûna wan de pêş dixe: ew dil* hestiyar dike û safî dike, hiş hişyar dike û kûr dike, û ruh kamil dike û bilind dike.

** Di wehiyên Mesîh de wateyên cuda ji bo têgihên 'dil' û 'ruh' hene: 'Dil' (bi Spanî: 'corazón') sembola jiyana cîhanî– , mirovî, û her weha jiyana giyanê ya girêdayî bedewê ye, ku ew mijara psîkolojiyê ye, lê belê 'ruh' (li vir 'espíritu') aliyê bilindtir û herheyî yê giyanê nîşan dide, ku bi riya 'dengê' xwe, wijdanê, ji aliyê çirûska xwedayî ya di nav wê de heye ve—Ruhê Pîroz—tê rêberkirin.*

25. Li ser hînkirinên min baş bixebitin, da ku hûn awayê rast ê pêkanîna fermanên min fêm bikin, û piştrast bikin ku geşedana we hevaheng e; da ku hûn ne tenê aqilê xwe pêş nexin bêyî ku ji bo îdealên giyanê, yên ku divê hûn îlhamê bidin wan, hewl bidin.

26. Hemû hêzên hebûna we dikarin di Peyva Min de riya ronahiyê bibînin, ya ku li ser dikarin mezin bibin û bigihîjin kamiliya bêdawî. (176, 25–27)

27. Hînkirina min di cewherê xwe de ruhanî ye; ew ronahî û hêz e ku dadikeve û di hundirê giyanê we de diherike, û wê di têkoşîna wê ya li dijî xerabiyê de bi ser dikeve. Peyva min ne tenê ji bo xweşkirina guhan e; ew ronahiya giyanê ye.

28. Ma hûn dixwazin bi ruhê xwe Guhdariya Min bikin, da ku ew xwedî bibe û ji wateya vê hînkirinê sûd werbigire? Wê demê dilê xwe paqij bikin, hişê xwe zelal bikin, û bihêlin ku wijdana we rêberiya we bike. Wê demê hûn ê tecrube bikin ka çawa veguherînek di hundirê hebûna we de dest bi bandorkirinê dike — ne tenê ji aliyê ruhanî ve, lê her weha ji aliyê exlaqî û fîzîkî ve jî. Ew bilindbûna ku ruh hêdî hêdî bi riya zanînê bi dest dixe — ew paqijiya ku ew hêdî hêdî pêk tîne — dê di hestên dil û di tenduristiya laş de were xuyakirin.

29. Hestên tund dê her ku diçe lawaztir bibin, xerabî dê hêdî hêdî ji holê rabin, û fanatîzm û nezanîn dê her ku diçe cihê xwe bidin baweriya rastîn û têgihiştineke kûr a Qanûna Min. (284, 21–23)

30. Ev hînkirin, ku tenê ji aliyê çend kesên bijarte ve tê zanîn û ji aliyê mirovahiyê ve tê paşguhkirin, dê di demek nêz de wekî bîhneke şîfayê bigihîje hemû kesên ku diêşin, da ku rehetîyê pêşkêş bike, baweriyê geş bike, tariyê belav bike û hêviyê biçîne dilê wan. Ew we ji guneh, belengazî, êş û mirinê bilind dike.

31. Ne dikaribû wisa din be, ji ber ku ez im, Şîfagerê Xwedayî, Rehetkerê sozdar, yê ku ev ji we re eşkere kiriye. (295, 30–31)

32. Gava ku hûn gihîştin ruhanîbûnê û paşê rastî mirovên ku ji ber ku nikarin tiştê ku li vê cîhanê lê digerin bi dest bixin, diêşin û bêhêvî ne, hûn ê bibînin ka materyalîzma wan çawa bi bilindbûna ruhanî ya şagirtên Min re li hev nake, yên ku razîbûna wan dê mezin be ji ber ku daxwaz û hêviyên wan dê bilind bin, û li ser wê baweriya zexm ava bûne ku di vê jiyanê de her tişt demkî ye.

33. Şagirtên min dê bi riya mînakanên giyanîtiyê bi cîhanê re biaxivin — bi riya jiyaneke ku hewl dide giyan nêzîkî Xwedayîtiyê bike, ne ku wê bi xezîneyên derewîn ên cîhanê zincîr bike.

34. Ez dizanim ku di demên pêş de materyalîst dê bi hêrs bibin gava ku ew vê hînkirinê nas bikin; lê wijdana wan dê ji wan re bêje ku tenê Peyva Min rastiyê dibêje. (275, 5–7)

35. Di xebata mezin a ku li benda we ye de, ez ê piştgiriya we bim. Hînkirina min dê li cîhanê hejînên mezin çêbike. Dê di adet û ramanan de guhertinên mezin çêbibin, û heta di xwezayê de jî dê veguherîn pêk werin. Ev hemû dê bibe mizgînîya berbangê serdemeke nû ji bo mirovahiyê, û giyanên ku ez ê di demek nêzîk de bişînim ser rûyê erdê dê li ser van hemû pêxemberiyan biaxivin da ku beşdarî sererastkirin û pêşketina vê cîhanê bibin. Ew ê Peyva Min şirove bikin û bûyeran şîrove bikin. (216, 27)

36. Ev 'Serdema Sêyemîn' dema vejînê ye. Giyan wekî miriyan bûn, û laşên wan wekî goran bûn. Lê Mamoste hat ba wan, yê ku Peyva Wî ya Jiyanê ji wan re got: 'Derkevin û ber bi ronahiyê, ber bi azadiyê ve rabe!'

37. Kî ji wan çavên xwe li ser rastiyê veke û paşê bikaribe jiyana xwe, kirinên xwe û hestên xwe di hezkirina ji bo mirovên din de bilind bike, êdî vê cîhanê wekî cihekî sirgûnê an jî geliyekî hêsir û kefaretê nebîne, ji ber ku ew ê her ku diçe şahiya aştiya rastîn, ya ku aştiya hundirîn dibe xelat, hîs bikin.

38. Ew haleta şahiyê di vê jiyanê de dê bibe şewqvedana wê aramî û ronahiya bêkêmasî ku ruh dê di cîhanên baştir de jê kêfxweş bibe, li wir ez ê bi xwe pêşwaziya wê bikim da ku malekê ku li gorî xêr û xêra wê be pêşkêşî wê bikim. (286, 13)

Berteyên teolog û materyalîstan

39. Dilteng nebin eger ji we re bê gotin ku Yê ku di vê serdemê de bi we re axivî, Ew Eblîs bû, û ku hatiye pêxemberîkirin ku ew jî dê mûcîzeyan bike, bi riya wan dê heta hilbijartiyan jî nerehet bike û serê wan tevlihev bike. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, gelek ji wan kesên ku bi vî awayî li ser peyama Min dadweriyê dikin, dê di nav wan kesên ku di rastiyê de di xizmeta xerabî û tariyê de ne bin, her çend lêvên wan hewl bidin we piştrast bikin ku ew her tim rastiyê belav dikin.

40. Ji bîr nekin ku dare bi fêkiyê xwe tê naskirin, û ez ji we re dibêjim: fêkî ev Peyv e, ku ji bo têgihiştina kesên ku wê dibêjin — mêr û jinên dilpak — bûye bihîstî. Bi fêkiyê û bi pêşketina ruhanî ya kesên ku jê par giirtine, mirovahî dê wê dareya ku ez im nas bike.

41. Tevgera ruhanî ya Sêyekî-Meryemî dê dest bi belavbûnê bike, û bi vî awayî dê di nav gelek kesên ku, bi wê baweriyê ku wan hînkirina ku berê ji Bav wergirtibû lêkolîn kiriye û fêm kiriye, di derbarê zanîna xwe ya felsefe û zanistê de pozbilind bûne, û ji pêşketina ruhanî ya ku mirovahiyê bi dest xistiye haydar nebûne, de bibe sedema fikareke rastîn.

42. Gava ku ew ji xewa xwe ya ruhanî şiyar dibin, ew ê bala xwe bidinê ka ruhê mirovî îro çawa difikire û hîs dike; ew ê li dijî tiştê ku jê re dibêjin 'rêbazên nû' lînançan biavêjin, û dê îdiaya ku ev tevger ji aliyê Mesîhê Derewîn ve hatiye anîn belav bikin.

44. Hingê ew ê xwe bispêrin Nivîsarên Pîroz, pêxemberiyan û Peyva Min a ku min di 'Serdema Duyemîn' de daye we, di hewldanekê de ku li dijî wehiyê Min ê nû, hînkirinên Min ên nû û her tiştê ku min soz daye we û îro pêk tînim, derkevin.

44. Peyva Min, bi riya lêvên şagirtên Min û bi riya Nivîsarên Pîroz, dê bigihîje heta wan kesên ku tiştekî ji cîhana maddî wêdetir an jî tiştekî ku li derveyî zanîn û têgehên ku wan carekê pejirandine be, qebûl nakin, û ew ê ji Min re bibêjin Xwedayekî derewîn, ji ber ku Min ev Peyv ji we re aniye.

45. Lêbelê gava hûn vê bibihîzin, baweriya we dê nehejî — her çend dilê we birîndar bibe jî — ji ber ku hûn ê bi hesteke kûr bînin bîra xwe ku Mamosteyê we jixwe ev ji we re pêşbînî kiribû û bi Peyva Xwe we teşwîq kiribû ku li hember van ceribandinan bisekinin.

46. Lêbelê ez ji we re dibêjim: her çend hûn di riya xwe de rastî xapandin, riyakariyê, batilî, fanatîzma olî û pûtperestiyê werin jî, divê hûn kesî ji ber binpêkirinên wan şermezar nekin. Bi Peyva Min wan hîn bike û meseleyê ji Min re bihêle, çimkî tenê Ez ew kes im ku dikarim darizandina we bikim û dizanim Xwedayê derewîn, Mesîhê derewîn, şandiyê xerab û Farisiyê durûtî kî ne. (27, 32–35)

47. Şerê raman, bawerî, dîn, doktrîn, felsefe, teorî û zanistan dê

were, û navê min û hînkirina min dê li ser lêvên her kesî be. Hatina min a Duyemîn dê were nîqaşkirin û redkirin, û piştî wê bawermendên mezin dê rabin ser piyan û ragihînin ku Mesîh careke din di nav mirovahiyê de bûye. Di wê demê de, ez ê ji bêdawîtiyê wan dilan teşwîq bikim û li ser riya wan kerametan pêk bînim da ku baweriya wan xurt bikim. (146, 8)

Bandora Hînkirina Ruhanî

48. Her ku ronahiya Min li seranserê cîhanê belav bûye, wê kiriye ku mirov di her doktrînê de li rastiya Min bigerin. Ev sedema reftarên mirovan di baweriyên wan ên olî yên cihêreng de ye.

49. Ev pêkanîna tiştê ku hatibû pêxemberîkirin e. Kî ji wan rastiyê biparêze? Kî gurê birçî di çermê mî de vedişêre? Kî, bi kincên paqij, ji yên din re yekparçebûna xwe ya hundirîn a mutleq misoger dike?

50. Divê hûn Spîrîtuelîzmê bi kar bînin da ku rastiya min kifş bikin; ji ber ku mirovahiyê xwe li gorî hejmara bawerî û nêrînên cîhanî yên ku pêşketina ramana mirovî xwestiye, parçe parçe kiriye.

51. Bi vî awayî, her ku diçe zêdetir mezheb û şax derketine holê, û dê ji bo we pir zehmet be ku hûn rastiya di nav her yekî ji wan de darizînin.

52. Hînkirina min raman û fikrên mirovan ronî dike, û hêdî hêdî dê her kes wan bingehên ku ji bo temamkirina karên xwe û arastekirina wan ber bi rêyeke kamil û bilindtir pêwîst in, fêm bike.

53. Demek dê were ku her mezheb û dêr dê xwe ji bo lêgerîna tiştê ku aîdî Xebata Min e, biceribîne. Lêbelê, ji bo dîtina wê xezîneyê, dê pêwîst be ku ew ruhên xwe bilind bikin û guh bidin dengê Ruhê. (363, 4–8, 29)

54. Li ser vê rûyê erdê gelek civakên olî hene, lê yek ji wan jî dê mirovan yek neke an jî neke ku ew ji hev hez bikin. Ew ê hînkirina Min a giyanî be ku vî karî pêk bîne. Cîhan dê li hember pêşveçûna vî ronahiyê bêfeyde li ber xwe bide.

55. Dema ku zordestiya li ser şagirtên Min di asta xwe ya herî dijwar de be, hêzên xwezayê dê bên berdan; lê ew ê bi duayên van, karkerên Min, bên aramkirin, da ku cîhan bibe şahidê nîşandana desthilata ku Min daye wan. (243, 30)

56. Dema Peyva Min di nav neteweyan de were bihîstin, cîhan dê bikeve nav tevliheviyê, ji ber ku ruhê kesê ku ji bo vê eşkerekirinê hatiye amadekirin dê bi şahiyê û di heman demê de bi tirsê were hejandin. Wê demê, bila yê ku dixwaze rastiyê bizanibe, xwe ji benditiya têgihên xwe yên materyalîst azad bike û bi wan asoyên ronî yên ku xwe didin ber çavên wî, xwe nû bike. Lêbelê, yên ku di tariya giyanên xwe de û di têkoşîna xwe ya li dijî vê ronahiyê de israr dikin, hîn jî azadiya wan heye ku wisa bikin.

57. Guherîna zîhniyetê ber bi ruhaniyetê ve dê di navbera neteweyan de hevaltî û biratîyê

bîne. Lêbelê, pêwîst e ku hûn xwe amade bikin, ji ber ku pevçûn dê mezin be. Dema ku mirov di şer de li dijî hev radibin, ev yek ne ji ber ku ew îradeya Min e diqewime, lê ji ber ku wan Qanûna Xwedê fêm nekiriye. (249, 47–48)

58. Dema darizandina gerdûnî hatiye, û hemû kiryar û hemû civakên olî dê ji aliyê Min ve bên darizandin. Ji giyanê mirovî dê qêrîneke êşê bilive, ji ber ku her tiştê derewîn dê bê eşkerekirin; tenê rastî dê bibiriqe. Di nav mirovahiyê de şiyarbûnek dê çêbibe, û paşê mirov dê ji Min re bibêjin: 'Bavo, alîkariya Xwe bide me; ronahiyeke rastîn bide me ku rêberiya me bike.' Û ew ronahî û ew alîkarî dê bibe hînkirina Ruhê Pîroz; ew dê bibe ew rêberiya ku Min daye we û ya ku di heman demê de ya wan hemûyan e jî, ji ber ku Ez Bavê her kesî me. (347, 27)

Girîngiya peyva nû ya wehyê

59. Di rûyê xwe de, ev wehî tu tiştekî ecêb nahewîne, lê di pêşerojê de hûn ê hê bibînin ka dê çi girîngiyek wê di nav mirovahiyê de hebe.

60. Di nav vî gelî de şagirtên ji her cureyî hene; hinek mezinahiya vî karî hîs dikin û jixwe hejîna ku derketina wê ya li cîhanê dê çêbike, hîs dikin; yên din pê kêfxweş in ku bawer bikin ev rêyeke baş e, û herwiha ewên ku nikarin mezinahiya vî hînkirinî bibînin û li ser serkeftin û ketina wê ya nav dilê mirovan guman dikin jî hene. Ez ji we re dibêjim, ew gewherek e ku min spartiye we, ku we tîrêjên wê yên ronahiya îlahî nas nekirine ji ber ku we hînkirina Min bi kûrahî fêm nekiriye. Min ji we re gotiye ku ronahî di tariyê de herî zêde dibiriqe, û bi heman awayî, di vê serdema materyalîzm û gunehê de, hûn ê bibînin ku ew rastiya ku min ji we re aniye, bi hemû biraqîna xwe dê derkeve holê.

61. Ji bîr nekin ku heta di dema Wî de jî, mirovan ji gotinên Mesîh guman dikir, ji ber ku wan Îsa li gorî esl û cilên Wî dinirxand; û gava ku ew fêr bûn ku Ew kurê hespçêkerekî ji Nazaretê û jineke feqîr bû — ya ku paşê, bi hevrêtiya masîgirên feqîr ên Celîlî, derketibû da ku hînîngeke ku ji wan re xerîb dihat, belav bike — wan bawer nedikir ku ev waîzê gerok, yê ku ji gundî derbasî gundî dibû û sadebûna cilên xwe nîşan dida, ew Qral bû ku Xudan soza wî dabû gelê Îsraîlê.

62. Ez van nîşanan didim we ji ber ku mirov li şewqa derveyî digerin a ku hestan kor dike, da ku bikaribin bi mezinahiya tiştê ku tenê bi ruh tê dîtin û hîskirin, bawer bikin.

63. Diviyabû ez xwîna xwe birijînim, jiyana xwe bidim û ji nû ve rabe da ku mirov çavên xwe vekin. Niha divê Ruhê min çi qedehê vexwe da ku hûn bi Min bawer bikin? Mirovahî: Ez ê çi nekim da ku bibînim ku hûn xilas bûne? (89, 68–69; 71, 73)

64. Her kesê ku îdia bike ku Hînkirina Min ji bo pêşketina materyal a mirovahiyê gefek e, şaşiyeke mezin dike. Ez, Mamosteyê

hemû Mamosteyan, rêya pêşketina bilindbûyî û ya rastîn nîşanî mirovahiyê didim. Peyva Min ne tenê bi ruh re diaxive; ew her weha bi hiş, bi aqil û heta bi hestên mirovan re jî diaxive. Hînkirina Min ne tenê di jiyana giyanî de îlhamê dide we û we hîn dike, lê ew her weha ronahiyê dide her şaxê zanistê û hemû rêyan. Çimkî hînkirina min ne tenê bi rêberiya hemû giyanan li ser riya ber bi welatê resen ê li wê aliyê vê hebûnê ve sînordar e; ew herwiha digihîje dilê mirovan û mirovan teşwîq dike ku li ser vê gerstêrkê jiyaneke xweş, bi rûmet û bi feyde bijîn. (173, 44)

65. 'Serdema Sêyemîn', a ku hûn niha tê de dijîn, serdema eşkerekirina sirên mezin e. Zanyar û teolog dê neçar bimînin ku zanîna xwe li gorî wê rastiya ku ez niha ji we re eşkere dikim, ji nû ve binirxînin.

66. Ev ew dem e ku divê mirov çavên xwe li ronahiya Hîkmeta Min vekin — ronahiyek ku min ew veguherandiye hînkirinekê da ku hûn bi riya wê ji aliyê ruhanî ve ji bo jiyana rastîn vejîn bibin. (290, 51–52)

67. Mirov dê hewl bidin ku rastiya wehyeta Min înkar bikin, lê rastî, delîl û bûyer dê ji bo vê rastiyê biaxivin û şahidiyê jê re bikin, ku ev dê ji devê gelê Min wek peyama mezin a 'Serdema Sêyemîn' derkeve. Û hînkirina Min dê her wiha bi rêya nivîsan li seranserê cîhanê belav bibe, ji ber ku ev rêbazeke rewa ye ku Min ji zû de di nav peyamberên xwe de îlham daye. Ez tenê daxwaz dikim ku hûn parêzvaniya rastiya min bikin û wê bi awayê herî paqij û sade bigihînin dilan. (258, 6)

68. Di wê 'Serdema Duyemîn' de, tenê çend dilan bi hatina min a wek mirov bawer kirin. Lêbelê, mirovahiyê paşê jidayikbûna Xilaskar wekî destpêka serdemeke nû destnîşan kir. Her wiha, di vê serdemê de, destpêka wehyê Min ji we re—ango, hatina Min wekî Ruhê Pîroz—sibe dê wekî destpêka serdemeke din were damezrandin.

69. Guh bidin tiştê ku Mesîh, personîfîkasyona Evîna Xwedayî, ji we re dibêje: 'Aştî li ser mirovên xêrxwaz be, li ser wan ên ku ji rastiyê hez dikin û tovê evînê diçînin.' (258, 41–43).

Beş 8 – *Dêrên Nû yên Mesîh, Şagirt, Hevyal û Peyamberên Xwedê*

Ronahî û Sîber di Dêrên Wehyê de

1. Eger min Peyva Xwe ji hemû neteweyan re ragihanda, piraniya wan dê red bikirana, ji ber ku pûçîtî, materyalîzm û hesta mezinbûnê ya derewîn a mirovan dê hînkirineke ku behsa giyanîbûn, dilnizmî û biratiyê dike, qebûl nekira. Cîhan hêj ne amade ye ku ji hezkirinê fêm bike, ji ber vê yekê ne her kes dê ji bo hebûna min a di vê şiklî de amade bûya.

2. Çawa ku Mesîh şikeftek di keviran de hilbijart da ku wek mirov were dinê, wisa jî îro min ev goşeyê erdê keşf kir ku amade bû min bibihîze, û ku dişibe şikeft û axura ku di wê şeva pîroz de pêşwaziya Kurê Xwedê kir. (124, 13–14)

3. Mînaka van mirovên sade yên li vir, ku bêyî ruhaniyên ku rêberiya wan bikin li ser riya xwe dimeşin, û ku bêyî merasîm an sembolan îbadeta Min dikin, bangek e ji bo şiyarkirina wan ên ku hîn di şeva xwe ya bi sedsalan de radizên, û ji bo nûjenkirin û paqijkirina gelek ji zarokên Min teşwîqek e. (94, 39)

4. Di bin sîbera hînkirina Min de, tu textên serweriyê nayên danîn ku mirovên pesinandî ji wan serweriya giyanên mirovên din bikin. Kes dê neyê tacdarkirin an bi kincê binefşî were pêçandin di hewldanekê de ku cihê Xudan bigire, û ne jî îtirafkar dê derkevin holê ku darizînin, bibexşînin, şermezar bikin, an li ser kiryarên mirovan darizandinê bikin. Tenê ez dikarim ji textekî darizandinê yê dadmend û bêkêmasî ruhî darizînim.

5. Ez dikarim mirovan bişînim ji bo sererastkirin, hînkirin û rêberiyê, lê ez ê kesî neşînim ji bo darizandin û cezakirinê. Min mirov şandine ku şivanên mirovahiyê bûne, lê ne xudan an jî bav. Ez bi tenê di giyan de Bav im. (243, 13–14)

6. Di vê serdemê de, ez ê gelekî rakejim ku bi rastî li gorî Qanûna Min tevbigerin, ku hez ji rastiyê û xêrxwaziya çalak dikin. Ev gel dê bibe wek neynikekê ku tê de kesên din xeletiyên ku kirine bibînin. Ew ê nebe dadwerê kesî, lê fezîlet, kirin û pêkanîna wê ya erka ruhanî dê canê hemû kesên ku dikevin ser riya wê bigihîje, û ew ê hemûyan li ser şaşiyên wan ên ku li dijî Qanûna Min in, hişyar bike.

7. Gava ku ev gel bihêz û zêde bibe, ew ê bala cîranên xwe bikişîne, ji ber ku paqijiya kirinên wî û durustiya perestina wî ya ji Xwedê re dê mirovan heyran bihêle. Wê demê mirov dê ji xwe bipirsin: 'Ev kî ne ku, bêyî ku perestgeha wan hebe, bi vî awayî dizanin dua bikin? Kê fêrî van girseyan kiriye ku di duayê de perîriya Xwedayê xwe bikin bêyî ku hewcedariya avakirina qurbangehan ji bo perîriya xwe hîs bikin? Ev mizgînvan û mîsyonerên gerok ji ku hatine, yên ku mîna çûkan, ne diçînin û ne jî dirûn, ne jî direêsin, û dîsa jî dijîn?'

8. Hingê ez ê ji wan re bibêjim: 'Ev gelê hejar û nefsbiçûk, ku dîsa jî bi kelecan ji bo Şerîta min dijîn û li hemberî hewesa dinyayê xurt in, ji aliyê tu mirovî ve nehatiye teşekirin.' Ev girseyên ku bi kirina qenciyê dilxweş dibin, ku bi îlhamê ronî dibin û ku peyama aştiyê û dilopek melhema şîfayê tînin dilan, ji aliyê mamoste an jî ruhanîyên ti civata olî ya li ser rûyê erdê ve nehatine perwerdekirin. Çimkî bi rastî, ez ji we re dibêjim, di vê serdemê de li cîhana we yek kes jî tune ye ku bikaribe perestina Xwedê di ruhaniyeke rastîn de hîn bike. Rastî ne di şewq û coşa ayîn û merasîman de, ne jî di dewlemendî

an hêza cîhanî de rehên xwe davêje; çimkî, ji ber ku ew dilnizm e, ew li dilên pak, bi rûmet, dilsoz û hezkiriyên rastiyê digere wek perestgeha xwe. Ew dil li ku ne? (154, 12–14)

9. Min gelek ji zarokên Xwe gazî kirin da ku di nav vî karî de wezîfeyên cûrbecûr û karên cihêreng ji wan re bispêrim, û min ew li gorî pêşketin û behreyên we ji we re tayîn kirin. Ji hemûyan bi hev re min gelê Xwe, koma Xwe ya nû ya şandiyan ava kir.

10. Min ji hinekan re erkê rêbertiyê spartiye, û da ku karê wan ne giran û zehmet be, min gel li dêrgehan parve kiriye.

11. Min ji hinekan re diyariya dengbûnê spartiye, da ku ew îlhama Min, a ku bi gotinên mirovî diyar dibe, bigihînin van civatan ên ku ji bo wergirtina vê kerametê kom dibin.

12. Min ji hinekan re îmtiyaza pêşbîniyê daye, da ku ez wan bikim pêxember û, bi riya wan, tiştên ku dê werin ragihînim.

13. Rola 'stûnan' ji wan re hatiye dayîn ku ew di hecê xwe de piştgiriya gel bikin û alîkariya rêberên civatê bikin di hilgirtina barekî Xaçê de li gel girseyên guhdaran.

14. Yên din bi diyariya navbeynkariyê hatine bexşandin, û ev wek amûrên Cîhana Ruhî hatine perwerdekirin da ku peyamên wê—şîroveya Xebata Min—bigihînin, û her weha wek hilgirên melhema şîfayê, çavkaniyek rihetiyê ji bo nexweşan, da ku bi riya ronahiya xwe ya ruhanî ya şîfadar, bi hev re li ser hewcedaran rehmê bikin.

15. Min jê re gotiye 'Goldfeder' ewê ku wahiyên Min, hînkirinên Min û pêxemberiyên Min ên vê demê di pirtûka ku ez ê ji bo we bihêlim de dinivîse.

16. Min wezîfeya 'Kevirê Bingehîn' daye wan kesên ku divê di nav gel de bibin mînaka zexmî, aramî û hêzê. Gotin, şîret û mînaka wan a di nav gel de dê wek zinarî saxlem be û neheje.

17. Lê niha ku ev qonaxa Wêhîya Min ber bi dawîbûnê ve diçe, ez hemû wezîfeyan ji nû ve dinirxînim, û ji hemû kesên ku ji bo wergirtina wezîfeyên ewqas mezin hatine hilbijartin, ez bangekê dikim ku xwe bi hûrgilî bincînin û encama karên xwe nas bikin. Di vê saeta kûr-ramînê de, ez li gel hemûyan im. (335, 27–28)

18. Wekî di hemû serdeman de, gelek kes hatine gazîkirin û hindik kes hatine hilbijartin, ji ber ku ez tenê wan kesan hildibijêrim ku di wextê guncaw de amade ne ku peywira xwe bi cih bînin; û ji yên mayî re ez ronahiyekê didim, da ku ew bizanibin çawa li benda wê demê bin ku ew jî bên hilbijartin.

19. Çend kesên ku tenê hatibûn gazîkirin, her çend dema wan a ji bo hilbijartina ji bo mîsyonekê hêj nehatibû jî, tevlî rêzên şagirt û xebatkarên Min bûne, bêyî ku giyanên wan bigihîjin pêşketina ku ji bo hilgirtina barekî vê xaçê bi tevahî pêwîst e, û bêyî ku hişên wan xwedî

wê ronahiyê bin ku ji bo wergirtina îlhama Min pêwîst e! Gelek ji wan, gava ku xwe di nav rêzên hilbijartiyan de dîtin, çi kirin? Wan bêhurmetî kir, hewaya derdorê jehrî kir, yên din bi meylên xwe yên xerab tûşî nexweşiyê kirin, derew kirin, nîqaş çêkirin, û ji bo berjewendiyên şexsî navê Min û diyariyên ruhanî yên ku Min di nav şagirtên Xwe de bi cih kirine îstismar kirin.

20. Bila kes hewl nede ku bizanibe ew kî ne, çimkî hûn ê nikaribin. Tenê nêrîna min a kûr û dadwer wan ji ber çavên xwe bernade, û ez dihêlim ku Peyva min bigihîje wijdanên wan, û ji wan re dibêjim: 'Hişyar bin û dua bikin, da ku hûn di wextê xwe de ji kiryarên xwe yên xerab tobe bikin; çimkî eger hûn vê yekê bikin, ez soz didim we ku ez ê bi lez we bi awayekî ruhanî li ser sifrêya xwe rûnim û cejneke lihevhatin û lêborînê pîroz bikim.' (306, 53–55)

21. Rastî ev e: ne hemû di Xebata Min de ji hev hez dikin, her çend ew aîdî wê bin jî, û ne hemûyan ew fêm kiriye. Ji ber vê yekê, ez dikarim ji we re bibêjim ku hinek aîdî Xebata Min in û hinekên din li gorî dilê xwe dikin.

22. Yên ku ji ber hezkirinê li pey Min tên, Qeysa Min bi qîmet dibînin, ji ber ku ew dizanin ku ew wan sererast dike bêyî ku wan biêşîne, û kêmasiyên wan nîşan dide bêyî ku wan eşkere bike. Ev yek wan teşwîq dike ku di temamkirina kirinên xwe de bi israr bin.

23. Yên ku li şûna ku ji bo vê kamilbûnê hewl bidin, tenê li pesnê, hesta serdestiyê, zimanşirî an jî debara xwe digerin, ne ku ji bo kamilbûna giyanê hewl bidin, Daxuyaniya Min tehemûl nakin dema ku ew kêmasiyên wan eşkere dike. Wê demê divê ew karekî ku ji yê Min cuda ye biafirînin, ku tê de ew azad bin ku çi bixwazin bikin. Hêj fêm nekirine ku di dema ragihandinên Min ên de, tişta tekane ya ku divê guhdar bikin ew e ku bi rêz û hurmeteke mezin guh bidin Min, da ku paşê karibin peyama Min şîrove bikin. (140, 72–74)

24. Min gotiye ku dema tevlihevî û sernermiyê dê were, ku tê de ew 'karker' dê rabe û îdia bike ku Wêhîreta Min ji aliyê aqilê mirovî ve nayê bidawîkirin. Lêbelê, ew dem dê were ku Peyva Min pêk were, heta eger mirov bixwaze li dijî îradeya Min derkeve jî.

25. Çiqas şaşîtî di rê de ji aliyê gelek ji wan kesên ku min peywir û keremek pê spartine, hatine kirin. Ez çiqas kêmasiya têgihiştinê dibînim ku ji sala 1950an vir ve di nav zarokên min de belav dibe.

26. Ji ber kêmasiya têgihiştinê û ehmeqiya wan, mirov hezkirina Min a alîkar, desthilatdariya Min û kerema Min asteng dikin, û ji riya rastîn a Şerîet, aheng û rastiyê dûr dikevin.

27. Careke din, Îsraîl dê ji eşîrê heta eşîrê were dabeşkirin; ew ê careke din ji hev biqete û hewl bide ku Şerîeta pak û rast a ku min xistiye destê wê, di bin lingan de biperçiqîne; careke din, Îsraîl dê

vegere ser rêyên xwe yên berê û bikeve perestina bînan û fanatîzmê. Ew ê berê xwe bide mezheban û bikeve nav tevlihevî û tariyê, û bi wan gotinên xweş lê derewîn ên ku mirov pêşkêşî wê bike, kêfxweş bibe.

28. Dema ku gelê dêr û mezheban bibînin ku Îsraîl perçe dibe, ku Îsraîl hevdu înkar dike û lawaz e, ew ê li hincetan bigerin da ku vî gewhêrê bêhempa ji bo xwe bi dest bixin, da ku Xezîneya Peymana Nû bi dest bixin, û sibê îdia bikin ku ew di nav mirovahiyê de peyamberên rastîn ên Xwedê û nûnerên îlahiyeta Min in. (363, 47–49, 51, 57)

Gotinên hişyariyê yên ji bo guhdaran derbarê xebata Ruh de

29. Ez dixwazim ku gava wehyeta min temam bibe, hûn bi zelalî fêm bikin ka ev hînkirin çi ye, da ku hûn karibin bi awayekî rast li pey wê biçin; çimkî heta îro, ji nav girseyên ku peyva min bihîstine, hêj tu ruhanîgerên rastîn derneketine. Heta niha, tiştê ku we pêk aniye ne Ruhparêzî bûye, lê tenê têgihiştina we ya li ser wê yekê bûye ku xebata min çi ye, ku ev jî, lêbelê, ji Ruhparêziya rastîn gelek dûr e.

30. Divê hûn têra xwe xurt bin ku ji xwe re qebûl bikin ku hûn ji rê derketine; divê hûn biryardariyê kom bikin da ku rêyên xwe baştir bikin, û bi kelecan hewl bidin da ku piştrast bikin ku rastî û paqijiya vê hînkirinê di nav we de bibiriqe.

31. Netirsin ku hûn aliyên derveyî yên awayên xwe yên îbadetê û kiryarên xwe yên olî biguherînin, heta ku hûn cewherê hînkirinên min xera nekin. (252, 28–30)

32. Ji wê demê ya ku hîn ji we re maye sûd werbigirin da ku hûn hînî hînkirina Min bibin, da ku ew we bi ronahî û keremê tije bike, û da ku hûn wê pêngava qayîm ber bi ruhaniyetê ve bavêjin — pêngaveke ku we neavêt ji ber ku we li ser awayekî perestinê yê tijî materyalîzm û şaşîtî israr kir.

33. Heta îro, baweriya we kêm bû ku hûn perestgeh, ayîn û sembolên xwe ji holê rakin û bi awayekî ruhanî li Bêdawiyê li Min bigerin. Wêrekiya we kêm bû ku hûn ruhanîparêz bin, û we cureyek ruhanîbûna derewîn dahênandiye ku hûn li pişt wê zîhniyeta xwe ya materyalîst û şaşiyên xwe vedişêrin.

34. Ez naxwazim hûn riyakirî bin, lê belê dilpak û rastî-hezkirî bin. Ji ber vê yekê ez bi zelaliya herî mezin bi we re diaxivim, da ku hûn karibin jiyanên xwe bi tevahî paqij bikin û rastiya vî karî nîşanî cîhanê bidin. Ma hûn xwe wekî ruhanîparêz bi nav dikin? Wê demê bi rastî wisa bin. Dema ku hûn berevajiyê wê dikin, behsa Hînkirina Min nekin, çimkî hûn ê bi kirinên xwe tenê mirovan tevlîhev bikin.

35. Berî her tiştî, fêm bikin ka Karê Min çi ye — ka qanûna Min tê çi wateyê, peywira we çi ye, û hûn divê çawa wê bi cih bînin, da ku — heke li ser riya we rêberê we yê hêja yê ku gavên we araste bike tune be — hûn ji aliyê wijdana xwe û ji têgihiştina ku we ji hînkirina Min

wergirtiye, bên rêberkirin. Bi vî awayî, hûn ê nikaribin kesekî ji bo ti şaşî an xeletiyekê berpirsiyar bigirin. (271, 27–30)

36. Ji destpêka wehyeta min a bi riya aqilê mirovî ve, daxwaza min ew bû ku hûn diyariyên xwe yên ruhanî bixin meriyetê û dest bi mîsyona xwe ya ruhanî bikin, da ku gava roja çûyîna min bê, hûn ê jixwe beşek ji rê wergirtibin û hûn ê ji bo destpêkirina pêkanîna karekî ewqas dijwar xwe pir qels hîs nekin.

37. Hinekan fêm kiriye ka çawa ramana îlahî şîrove bikin û hewl dane ku wê bixin meriyetê. Lê belê, kesên din jî hene — û ew piranî ne — ku wateya vî karî şaş fêm kirine.

38. Ev ew şaşîtî ne ku ez li nav vî gelî li vir li ser wan diaxivim, ji ber ku ez naxwazim mirovahî henekên xwe bi wan kesan bike yên ku ewqas dem hatiye hînkirina wan. (267, 65–67)

39. Gava ku hinek tenê bi wateya Peyva Min re eleqedar bûn û her tim li pêşketin û geşbûna giyanên xwe digeriyan, yên din bêtir kêf ji rîtuelên derveyî digirtin. Bi heman awayî — gava ku yên pêşîn dema hînkirinên li ser ruhaniyetê werdigirtin şa dibûn — yên paşîn dema ku kêmasiyên wan dihatin gotin, aciz dibûn.

40. Tenê ez dizanim kîjan ji wan dê ji bo her tiştê ku diviyabû bi riya peyamberên min bihata zanîn lê hat veşartin, beramberî min bersivê bide. (270, 8–9)

41. Kûr bifikirin, û hûn ê fêm bikin ku ahengiya ku hûn hewce dikin ruhanî ye, û ku hûn ê bigihîjin wê gava ku hûn ji ser hestên xwe yên tund û dogmatîzma xwe bilind bibin.

42. Hûn çawa dikarin aştiyê pêk bînin dema ku her kes nêrîna xwe wekî yekane rastî radigihîne û di heman demê de li dijî nêrînên yên din şer dike û wan wekî derew radigihîne?

43. Fanatîzm tarîtî ye, korahî ye, nezanîn e, û fêkiyên wê tu carî nikarin tijî ronahî bin. (289, 8–10)

44. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, heke hûn wekî ku daxwaza Min e yek nebin, mirovahî dê we belav bike, û dema ku bibîne ku jiyana we ji tiştê ku hûn belav dikin dûr dikeve, dê we ji nav xwe derxîne.

45. Dê çi bibe gava ku mirov pê bizanibin ku di her civatê de awayekî cuda yê îbadetê û rêbazeke cuda ya pêkanîna hînkirinên Min heye?

46. Ez sê salên dawî yên wehyê xwe radestî we dikim, da ku hûn ji bo yekbûna vî gelî bixebitin — yekîtiyeke ku hem rûhanî û hem jî derveyî dihewîne — da ku xebata we, ya ku bi ahengî û yekdengiyê dagirtî ye, bibe delîla herî mezin ku hûn hemû li cihên civînê yên cihêreng û li beşên cuda yên welêt ji aliyê Mamosteyekî tenê ve hatine hînkirin: XWEDÊ. (252, 69–71)

Şagirtiya Rastîn, Şandiyên Nû

47. Hewl nedin ku vî karî, yê ku gerdûnî û bêdawî ye, sînordar bikin, ne jî sînoran deynin pêşiya geşbûna xwe ya ruhanî; çimkî hûn çiqas zêdetir xwe bidin nav riya karên qenc û xwendinê, ewqas zêdetir wehyên ku hûn ê werbigirin dê

mezin bin. Hûn ê bibînin ku xebata xwedayî ji tiştên herî nediyar derdikeve holê; hûn ê wê di hemû afirandinê de xuya bibînin; hûn ê wê di hundirê hebûna xwe de lêdana wê hîs bikin.

48. Ev ew sadebûn e ku ez şagirtê ruhanîperest pê hîn dikim, da ku ew jî wek Mamosteyê xwe sade be. Divê şagirt bi riya rastiya gotinên xwe û hêza kirinên xwe kesan qanih bike û bikişîne aliyê xwe, bêyî ku hewl bide ku bi hêzên razdar an şiyanên awarte kesekî bandor bike.

49. Şagirtê rastîn dê bi sadebûna xwe mezin be. Ew ê Mamosteyê xwe fêm bike û, di heman demê de, dê xwe ji mirovên din re jî fêmkirî bike. (297, 15–17)

50. Şagirtê Îsa ew kes e ku bi Peyvê serwer dibe, ku qanih dike û dilniya dike, ku moralê dide û hişyar dike, ku yên têkçûyî vediguherîne kesekî ku li ser xwe û zehmetiyên xwe serwer dibe.

51. Şandeyekî Mesîh nikare di dilê xwe de xweperestiyê bihewîne bi fikirîna tenê li ser êş û xemên xwe. Ew xwe bi karûbarên xwe ve mijûl nake, lê li ser yên din difikire, bi baweriyeke tam ku wî tiştek paşguh nekiriye, ji ber ku Bav yekser alîkariya wan kesan dike ku karûbarên xwe li pey xwe hiştine da ku xwe terxan bikin ji bo zarokekî Xudan ku pêdiviya wî bi piştgiriya giyanî heye. Û yê ku xwe ji bîr kiriye da ku kenekî hêviyê, teseliyek ji bo xemgîniya wî, dilopek melhem ji bo êşa wî bîne cîranê xwe, dê di vegera xwe de mala xwe ronîkirî bi ronahiyek ku pîrozî, şahî û aramî ye, bibîne. (293, 32–33)

52. Li ser sifreya Min a di vê serdemê de, dê hem mêr û hem jî jin bibin şandî; li ser vê sifreyê ez ê giyanê we yê ruhanî rûnim.

53. Jin in ku di vê serdemê de ala ruhanîtiyê bilind ragirtine; wan şopa xwe li ser riya Şandiyê yê ku bi kelecan Qanûna Xudan diparêze, hiştine.

54. Di koma Min a nû ya şandiyan de, jin dê li kêleka mêran bisekinin, û ji bo xizmeta Min dê tu pîvanên temenî yên taybet nebin: dê mezin, zarok û kal û pîr bi heman rengî vê yekê bikin, keçên ciwan û her weha dayik jî. Ji ber ku ez careke din ji we re dibêjim ku ruhê we yê ruhanî ye ku ez lê digerim, û ku wî ji mêj ve zarokatiya xwe li pey xwe hiştiye. (69, 16–17)

55. Çawa ku min di 'Serdema Duyemîn' de ji we re got ku Padîşahiya Min ne ya vê cîhanê ye, wisa jî ez îro ji we re dibêjim ku ya we jî li vir nayê dîtin, ji ber ku ev cîhan, wekî ku hûn jixwe dizanin, ji bo mirovahiyê tenê qonaxeke demkî ye.

56. Ez jiyana rastîn hînî we dikim, ya ku tu carî li ser materyalîzmê nehatiye avakirin. Ji ber vê yekê, hêzên ser rûyê erdê dê careke din li dijî hînkirina min rabin. Ez bi hînkirina xwe ya herheyî, bi rêberiya xwe ya ku ji bo hemû deman derbasdar e, ku ji hezkirin, şehrezayî û dadperweriyê pêk tê, têm ba we. Lêbelê, ew ê yekser neyê fêmkirin; mirovahî dê careke din min sûcdar

bike, dê careke din Min bi xaçê ve girêde. Lêbelê ez dizanim ku divê hînkirina min di nav van hemûyan re derbas bibe da ku were naskirin û hezkirin. Ez dizanim ku zordestên min ên herî hov paşê dê bibin tovgerên min ên herî dilsoz û fedakar, ji ber ku ez ê delîlên pir mezin ên rastiya xwe bidim wan.

57. Ku Nikodemusê 'Serdema Duyemîn', mîr di nav kahînan de ku ji bo axaftinê li ser hînkirinên şehrez û kûr li Îsa geriya, dê careke din di vê serdemê de xuya bibe da ku bi wijdanî li ser karê Min lêkolînê bike û pê vegere.

58. Ku Saûlê, yê ku wek Pawlos tê nasîn, ku — piştî ku bi hêrs li Min zordestî kir — bû yek ji şandiyên Min ên herî mezin, dê careke din li ser Rêya Min xuya bibe, û şagirtên Min ên nû dê xwe li her derê bidin nasîn — hinek bi kelecan, hinek jî bi xwe-înkarê. Saeta niha xwedî girîngiyeke mezin e; dema ku ez pê ji we re diaxivim her ku diçe nêzîktir dibe. (173, 45–48)

59. Pêdiviya mirovan bi wan kesên ku di ceribandinan de dikarin saxlem bimînin heye, yên ku bi têkoşînên mezin ên cîhanê û yên ruhî re aşina ne. Ew in ku dikarin rê nîşan mirovahiyê bidin û wê rêber bikin, ji ber ku di dilê wan de dê xwesteka zordestîkirin an serwerîkirina li ser kesî tune be. Ew nikarin xwebexşiyê di dilê xwe de bihewînin, ji ber ku di kêliyên xwe yên bilindbûnê de wan rehma Xudan hîs kiriye, yê ku wan bi hezkirinê diherikîne da ku ew vê rehmê bigihînin birayên xwe. (54, 53)

60. Gelên erdê tu carî bê Ronahiya Ruh nemane. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, ne tenê ev gelê li vir e ku pêxember û peyamber jê re hatine şandin; min peyamber ji wan hemûyan re şandine da ku wan hişyar bikin.

61. Hûn dikarin gotinên wan bi ronahî û rastiya hînkirinên wan, û bi wekheviya wan a bi tiştê ku min ji we re eşkere kiriye, binirxînin.

62. Hinek ji wan berî hatina Mesîh jiyane, yên din piştî dema min a li ser rûyê erdê wek mirovekî çalak bûn, lê hemûyan peyameke ruhanî ji mirovahiyê re anîne.

63. Ew hînkirin — mîna yên min — hatine xerabkirin; çimkî heke wateya wan nehatibe guhertin jî, ew hatine perçekirin, an jî ji çavên mirovên birçî yên rastiyê hatine veşartin.

64. Rastiyeke yekane û rêbazeke exlaqî ya yekane heye ku bi rêya peyamber, pêxember û xizmetkaran ji mirovahiyê re hatiye eşkerekirin. Nexwe, çima gel di têgihên rastî, exlaq û jiyanê de ji hev cuda ne?

65. Ev rastî, ya ku di serdeman de ji aliyê mirovahiyê ve hatiye xerabkirin, dê were sererastkirin, û ronahiya wê dê bi hêzeke wisa geş bibe ku dê ji mirovan re wekî tiştekî nû xuya bike, her çend ew heman ronahiya ku her tim rêya pêşketinê ji bo zarokên Xwedayetiya Min ronî kiriye be jî.

66. Gelek in ewên ku ji ber gotina rastiyê mirin; her wiha gelek in

ewên ku ji ber redkirina bêdengkirina dengê ku di hundirê wan de diaxivî, rastî îşkenceyê hatin.

67. Wisa nefikirin ku Bihuştê tenê ew kes şandine ku ji we re behsa Ruh, evîn û exlaqê kirine — na, wê herwiha ew kes jî şandine ku, , fêkiyên baş ên zanistê bexşandine we, ew zanîn a ku ronahiyê tîne jiyana mirovan, barên wan sivik dike û zehmetiyên wan hêsan dike. Ew hemû peyamberên Min bûne.

68. Her wiha yên din jî hene ku, her çend hînkirinên exlaqê ruhanî an vedîtinên zanistî bi xwe re neynin jî, dîsa jî peyama ku me hîn dike hestkirin û heyranmayîna li bedewiyên afirandinê tînin. Ew peygamberên Min in, ku peywira wan anîna şahî û rihetiyê ye bo dilê belengazan.

69. Wan hemûyan ji qedeheke tal vexwarine dema ku ew rastî wê yekê hatin ku cîhaneke ji rastiyê kor, mirovahiyeke ku ji bedewî û qenciyê bêhest e, wan fêm nake. Û dîsa jî — gava ku min ji we re got ku di vê serdemê de dê her tişt were sererastkirin — gava ku min ji we re ragihand ku dê her kes vegere ser riya rast û ku dê hemû hînkirinên Min vegerin ser wateya xwe ya eslî, wê demê hûn dikarin bawer bikin ku ji bo vê cîhanê serdemeke geşahiya ruhanî nêzîk dibe, her çend divê hûn ji bîr nekin ku — berî ev pêk were — dê her tişt bê darizandin û paqijkirin. (121, 9–16)

70. Kengê ku wehyek ji Xwedê li ber ronîkirina mirovahiyê be, min pêşeng an pêxember ji wan re şandine da ku wan amade bikin, da ku ew wê ronahiyê nas bikin. Lê bawer nekin ku tenê ewên ku peyaman ji bo ruh tînin, peyamberên Min in. Na, şagirtên min, her kesê ku di nav mirovahiyê de bi her awayî qenciyê diçîne, peyambêjekî min e.

71. Hûn dikarin li ser hemû rêyên jiyana xwe rastî van peyambêran werin, hem di nav civakên olî de hem jî di zanistê de — di nav rêveberan de, an jî di nav wan kesên ku hînkirinên saxlem pêşkêş dikin de.

72. Xizmetkarekî Min ê baş tu carî ji wî rêyê ku divê pê ve biçe, dûr nakeve; ew tercîh dike ku li ser rê bimire ne ku vegere paş. Mînaka wî di jiyana cîranên wî de tovê ronahiyê ye, û kirinên wî ji bo yên din dibin mînak. Wey, xwestiba mirovahî peyamên ku ez bi riya wan ji wê re dişînim fêm bikira! Lêbelê wisa nîne, ji ber ku gelek kes hene ku li cîhanê mîsyonên wan ên nazik hene, lê dîsa jî rê didin ku nihêrîna wan ji wan mînakên mezin dûr bikeve da ku rêyeke ku ji bo wan guncavtir e bigirin. (105, 13–15)

73. Lêbelê, ey mirovahî, te bi wan kesên ku min ji bo bîranîna Rêya Min—Rêya baweriyê, ku Rêya şehrezayî, hezkirin û aştiyê ye—şandine ba te, çi kir?

74. We nexwest tiştekî bi wezîfeyên wan re bikin û we bi wê baweriya riyakiranî ya ku hûn li ser bingeha teorî û mezhebên xwe digirin, li dijî wan derketin. (263,18–19)

75. Divê ez careke din ji te re bibêjim ku ev gelê ku li dora wehiyên Min xwe ava kiriye, ne ew gel e ku Bav, di hezkirina Xwe de, li ser gelên din ên erdê digire. Xudan tenê ji ber vê yekê nêrîna Xwe li wan zivirandiye ku Wî ew ji giyanên ku her gava wehyeke nû ya îlahî daketiye, di cîhanê de bûne, afirandine. Ew zarokên ruhanî yên wî gelê Îsraîlê ne, gelê pêxemberan, peyamberan, dîtbaran û bavikên ruhanî ne.

76. Kî dikare di vê serdemê de ji wan baştir Min pêşwazî bike, şêweya nû ya wehyê Min fêm bike, û şahidiyê li ser pêkanîna sozên Min bike? (159, 51–52)

77. Ez di nav gelê Îsraîlê de, ku piraniya wan di vî neteweyî de ne, daketime. Yên mayî di nav hemû neteweyan de belav bûne, ku ji aliyê Min ve hatine şandin, û Min bi awayekî ruhanî Xwe ji wan re eşkere kiriye. Ev bijartiyên Min in, yên ku ji Min re dilsoz mane. Dilê wan xerab nebûye, û ruhê wan dikare îlhamên Min werbigire. Bi riya wan, ez niha xezîneyeke mezin a şehrezayiyê diyarî cîhanê dikim. (269, 2)

78. Zarokên delal, hûn ên ku bi hejmareke kêm hatine vir, bi rastî ez ji we re dibêjim: Nêrîna Min a kûr û kûrker li her derê yên bijartiyên Min nas dike, yên ku di ruhê xwe de hîs dikin ku niha dema hebûna Min e. Wan Peyva Min wekî we nebihîstiye; lêbelê di ruhê wan de ew dengekî dibihîzin ku ji wan re dibêje ku ez careke din di nav mirovahiyê de me, ku ez bi awayekî ruhanî 'li ser ewran' hatime. Ji hinekan re ez ê kerema dîtina Min bi çavên ruhî bidim; ji hinekan re bi riya hêza wan a sezgînî; ji yên mayî re ez ê hezkirina xwe bi awayekî xurt bidim hîskirin, da ku ew hebûna Ruhê Min hîs bikin. (346, 13)

79. Di nêzîk de, xwedî-sezgîn, îlhamgirtî û yên ku ji aliyê ruhanî ve hestiyar in dê rabin û di nav neteweyan de şahidiyê li ser tiştên ku bi Ruhê dibînin, hîs dikin, dibihîzin û werdigirin, bikin. Ez careke din ji we re dibêjim ku gelê Min ne tenê ew in ku bi riya van peyamberan min bihîstine, lê min xizmetkarên xwe şandine beşên cuda yên erdê da ku rêyê amade bikin û zeviyên ku dê paşê tovavêj werin wan paqij bikin.

80. Ez wan xurt dikim û pîroz dikim, ji ber ku kedkariya wan a rojane giran e, riya wan bi deynan pêçayî ye. Henek, biçûkxistin, buxtan û xerabî li pey wan diçin, li ku derê diçin bila biçin. Lê ew — xwedî-sezgîn û îlhamgirtî — dizanin ku ji aliyê Min ve hatine şandin, û ew bi biryardarî ne ku heta dawiya rê biçin ji bo pêkanîna mîsyona xwe. (284, 50–51)

81. Ez we vedixwînim ku hûn bikevin Padîşahiya Min. Ez bang li hemû gelên erdê dikim bêyî ku kesekî bi taybetî tercîh bikim; lêbelê ez dizanim ku ne hemû dê guh bidin Min.

82. Mirovahiyê çiraya xwe vemirandiye û di tariyê de dimeşe. Lêbelê, li cihê ku şaşîtî xwe nîşan dide, kesek ku bi min ronî bûye dê

derkeve holê— —yê ku li dora xwe ronahiyê belav dike—çawişekî giyanî yê ku çavdêrî dike û li benda nîşana Min e da ku alarmê lê bide, alarmek ku hişyar dike û dihejîne.
83. Bila hezkirina wan peyamberan di dilên we de bibe tovê berhemdar. Dema ku ew bi feqîriya derve li ber we xuya dikin, wan red nekin. Guh bidin wan, ji ber ku ew bi navê Min tên da ku şiyaneke ku hûn niha nas nakin, bidin we. Ew ê duaya bêkêmasî fêrî we bikin, we ji bendên materyalîzmê yên ku hûn pê ve girêdayî ne, azad bikin, û dê alîkariya we bikin ku hûn bigihîjin azadiya ruhanî ya ku we ber bi Min ve bilind dike. (281, 33)
84. Eger kesek derkeve û îdia bike ku careke din Mesîhê bedengirtî ye, jê bawer nekin. Ji ber ku gava min ji we re ragihand ku ez ê vegerim, min ji we re eşkere kir ku ew ê di Ruh de be. Heke kesek ji we re bibêje, 'Ez Pêxemberê Xwedê me'—ji wî hişyar bin, ji ber ku pêxemberên rastîn ne poz dikin û ne jî mîsyona ku ji wan re hatiye spartin radigihînin. Ew xwe tenê bi kirinên xwe îsbat dikin. Ji bo mirovan e ku biryarê bidin ka ew kes pêxemberê Xudan e an na. Tê bîra we ku min ji we re got ku dare bi fêkiyê xwe tê nasîn?
85. Ez qedexe nakim ku hûn 'fêkiyên daran' tam bikin, lê divê hûn amade bin da ku hûn bikaribin fêkiyê baş ji yê xerab cuda bikin.
86. Yên ku ji rastiyê hez dikin, ez ê wan wekî çirayên rêber dewrûber bikim, da ku ew riya hevalên xwe ronî bikin. (131, 5–7)
87. Demên ku we di cîhanê de pêdivî bi rêberê ruhanî hebû, bi dawî hatin. Ji niha û pê de, her kesê ku li pey vê rêyê diçe, ji Rêya Min pê ve rêyeke wî ya din, û ji wijdana xwe pê ve rêberê wî yê din, namîne.
88. Lêbelê, dê her dem mêr û jinên xwedî ronahiyeke mezin û hêzeke mezin a giyanî hebin ku, bi riya mînak û îlhamê, dê li gel girseyan bisekinin. 89. Eger ne wisa bûya, min ê jixwe giyanên wekî Mûsa an Îlyas şandibûna ser rûyê erdê da ku rê ji we re diyar bikin û bi berdewamî Şerîetê bînin bîra we. Ew her wiha li gel we ne, we diparêzin û hevaltiya we dikin, lê êdî ne di şiklê mirovî de, belkî ji warê ruhanî. 90. Kî wan dibîne? Kes. Lê eger hûn xwe amade bikin, hûn ê hebûna giyanên mezin ên ku her tim bi mirovahiyê re girêdayî bûne û di nav wê de mîsyonên mezin pêk anîne, li ser xwe hîs bikin. (255, 40–41)

II. Nêrîneke li Paş de li Serdema Yekem û Duyem a Wehyê

Beş 9 – Çîrok û Kesayetiyên Gelê Îsraîlê

Çîroka Kewtina
1. Vegotina dîrokî ya mirovên yekem ên ku li ser Erdê dijiyan, ji nifşekî heta nifşekî din dihat veguhestin

heta ku di Pirtûka 'Serdema Yekem' de hate tomarkirin. Ew mînakeke zindî ya wan mirovên yekem e ku li ser Erdê dijiyan. Paqijî û bêgunehiya wan hişt ku ew şefqeta Dayika Xwezayê hîs bikin. Di navbera hemû hebûnan de têkiliyeke dostane û di navbera hemû mexlûqatan de biratiyeke bêsînor hebû. (105, 42)

2. Di mînakeke îlahî de, min îlham da mirovên pêşîn da ku ew têgihiştineke destpêkê ya armanca xwe bi dest bixin, lê wateya wehiyên Min şaş hat fêmkirin.

3. Dema ku ji we re behsa Dara Jiyanê hat kirin, ku mirov jê xwar—zanîna qencî û xerabiyê—ew tenê ji bo wê yekê bû ku hûn fêm bikin ku mirov, gava ku xwedî zanîna têrker bû da ku di navbera rast û şaş de cudahiyê bike û bi vî awayî ji kirinên xwe berpirsiyar bû, ji wê gavê û pê de dest bi berhevkirina fêkiyên kedên xwe kir. (150, 42)

4. Hûn dizanin ku Xwedê ji mirovahiyê re got: 'Zêde bibin û berhemdar bin, û erdê dagirin'. Ev yasaya resen bû ku ji we re hatibû dayîn, ey gel. Paşê, Bav ji mirovahiyê xwest ku ne tenê zêde bibin û mezinbûna domdar a nijada mirovî misoger bikin, lê her weha ku hestên wan her ku diçe bi comerdîtir bibin û giyanên wan bê asteng geş bibin û pêş bikevin. Lêbelê, eger mebesta qanûna yekem belavbûna nijada mirovahiyê bû — hûn çawa dikarin bifikirin ku heman Bav dê we ceza bike ji ber ku we fermana Wî bi cih aniye û pê re ketiye? Gelo mimkun e, ey gel, ku di nav Xwedayê we de nakokiyeke wiha hebe?

5. Binêrin gelo mirovan çi şîroveyeke materyalîst li ser mînakeke ku tenê behsa hişyarbûna giyanê di nav mirov de dikir, kirine. Ji ber vê yekê, li ser hînkirina min bifikirin û dev ji gotina ku hûn berdêla wê sûcê didinê ku nişteciihên pêşîn ên erdê bi sernermiya xwe ya li hember Bavê xwe kiribûn, berdin. Têgeheke bilindtir ji dadweriya îlahî bigirin. (150, 45–46)

6. Niha dema wê ye ku hûn gotinên Min fêm bikin: 'Zêde bibin û berhemdar bin'—ango, divê ev di warê giyanî de jî bê kirin, û divê hûn gerdûnê bi kirinên xwe yên qenc û ramanên xwe yên ronî tije bikin. Ez pêşwaziya hemûyan dikim ên ku dixwazin nêzîkî Min bibin—hemûyên ku ji bo kamilbûnê hewl didin. (150, 48–49)

Vexwendiya Azad û Gunehê Eslî

7. Hûn ji Min re dibêjin ku, ji ber îradeya xwe ya azad, hûn ketine şaşî û xeletiyan. Ji bo vê ez bersiv didim ku, bi riya vê diyariyê, hûn dikarin bêdawî ji xala ku we di destpêka pêşketina xwe de lê dest pê kiriye, wêdetir bilind bibin.

8. Ji bilî vîna azad, min ronahiya xwe di nav ruhê her giyanê de danî, da ku kes şaş nebe; lê yên ku nexwestin dengê min bibihîzin, an jî yên ku, di hesreta xwe ya ji bo ronahiya ruhanî de, nexwestin ber bi hundirê xwe ve bizivirin, di demeke kurt de bi bedewiyên bêhejmar ên

jiyana mirovî hatin xapandin, piştgiriya Qanûna min a ji bo giyanên xwe winda kirin, û mecbûr man ku bixişin û bikevin.
9. Yek guneh gelek encamên biêş anî, tam ji ber ku kêmtêrî bi evîna xwedayî re li hev nake.
10. Yên ku, bi guhdarî û poşmanî, yekser vegeriyan ba Bav û bi dilnizmî jê xwestin ku wan paqij bike û wan ji binpêkirinên ku wan nû kiribûn efû bike, ji aliyê Xudan ve bi hezkirin û rehmeke bêdawî hatin pêşwazîkirin; Wî ruhên wan şa kir, ew şandin da ku şaşiyên xwe sererast bikin, û ew di peywira wan de bi cih kirin.
11. Wisa nefikirin ku hemûyan piştî yekem kiryara xwe ya sernermîbûnê bi dilnizmî û bi poşmanî vegeriyan. Na, gelek bi serbilindî û hêrsê hatin. Yên din, ku bi şermê tije bûn û ji sûcê xwe haydar bûn, hewl dan ku binpêkirinên xwe li ber Min rewa bikin; û li şûna ku bi tobe û reformê - ku nîşanên nefsbiçûkiyê ne - xwe paqij bikin, wan hilbijart ku li gorî rêya xwe, li derveyî zagonên ku ji aliyê hezkirina Min ve hatine danîn, ji xwe re jiyanekê ava bikin.
12. Li ser vê yekê dadweriya Min ket meriyetê — ne ji bo cezakirina wan, lê ji bo sererastkirina wan; ne ji bo tunekirina wan, lê ji bo parastina wan a herheyî, bi pêşkêşkirina derfeteke berfireh ji wan re ku xwe kamil bikin.
13. Çiqas ji wan gunehkarên pêşîn hîn jî nikarin xwe ji qusûrên xwe rizgar bikin; ji ber ku, ji ketineke heta ya din, ew her ku diçe kûrtir ketine nav bêbinîyê, ku tenê pabendbûna bi Şerîeta min dê bikaribe wan xilas bike. (20, 40–46)

Tufan

14. Di rojên destpêkê yên mirovahiyê de, bêgunehî û sadetî di nav mirovan de serdest bû; lê her ku hejmara wan zêde bû, gunehên wan jî zêde bûn û her ku diçû leztir zêde dibûn—ne fezîletên wan, lê binpêkirinên wan ên li dijî Şerîta Min—ji ber pêşketina wan û îradeya wan a azad.
15. Ji ber vê yekê min Nûh amade kir, yê ku min ji ruhî ji ruhî xwe ji wî re eşkere kir, çimkî min ev diyalog bi mirovahiyê re ji destpêka mirovahiyê ve domandiye.
16. Min ji Nûh re got: 'Ez ê giyanên mirovan ji hemû gunehên wan paqij bikim; ji bo vê yekê, ez ê Tufaneke mezin bişînim. Keştiyekê çêke û zarokên xwe, jinên wan, neviyên xwe, û cotek ji her cure ajalekê tê de bi cih bike.'
17. Nûhî fermanê Min pêk anî, û karesat wekî pêkanîna peyva Min qewimî. Tovê xerab hat qelandin, û tovê baş di embarên Min de hat parastin, ji wan min mirovahiyeke nû afirand ku ronahiya rastdariya Min di nav xwe de hilgirt û dizanibû ku çawa şîreta Min pêk bîne û li gorî exlaqê baş bijî.
18. Ma hûn wisa difikirin ku ew mirovên ku bi vî rengî mirineke wisa giran jiyane, hem bi laş û hem jî bi giyanê xwe helak bûn? Bi rastî, ez ji we re dibêjim: na, zarokên min. Ruhên wan ji aliyê Min ve hatin parastin û li ber Dadger, wijdana

wan a xwe, hişyar bûn, û amade bûn ku careke din vegerin ser riya jiyanê, da ku li ser wê pêşketina giyanî bi dest bixin. (302, 14–16)

Amadebûna ji bo Qurbankirinê

19. Ne hewce ye ku hûn her tim tasa êşê heta qeraxê vexwin. Ji ber ku bes e ku Ez bawerî, guhdarî, biryardarî û niyeta we ya şopandina fermana Xwe bibînim, da ku Ez we ji kêliya herî dijwar a ceribandina we xilas bikim.

20. Bînin bîra xwe ku ji Îbrahîm dihat xwestin ku jiyana kurê xwe Îshaq, yê ku wî gelek jê hez dikir, qurban bike, û ew, êş û hezkirina xwe ya ji bo kurê xwe têk birin, li ber wê yekê bû ku di ceribandineke guhdarî, bawerî, hezkirin û dilnizmiyê de ku hûn hîn nikarin jê fêm bikin, wî qurban bikira. Lêbelê, destûr nehat dayîn ku ew qurbana kurê xwe pêk bîne, ji ber ku di kûrahiya dilê xwe de wî jixwe guhdariya xwe ji bo îradeya xwedayî nîşan dabû, û ev bes bû. Çi kêfxweşiyeke mezin a hundirîn ji bo Îbrahîm hebû dema ku destê wî ji aliyê hêzeke bilindtir ve hat ragirtin, ku nehişt ew Îshaq qurbana bike! Wî çawa navê Xudanê xwe pîroz kir û li hember şehrezayiya Wî matmayî ma! (308, 11)

21. Di Birahîm û kurê wî Îshaq de, min mînakek da we li ser wateya mirina qurbanî ya Xilaskar, dema ku min hezkirina ku Birahîm nîşanî Min dabû xist ceribandinê û jê xwest ku kurê xwe, Îshaqê xwe yê delal, bike qurban.

22. Bi kûrramana zêdetir, hûn ê di wê kiryarê de dişibîniyekê bi qurbana 'Kurê yekbav' bibînin ** ji bo xilasiya cîhanê. * Ev îfadeya Încîlî tê wateya: Kurê Xwedê yê ku ji dayik bûye di cîhanê de (an jî bedenî bûye).*

23. Li vir, Birahîm sembola Xwedê bû, û Îshaq jî wêneya Îsa bû. Di wê gavê de, bavê eşîrê wisa fikirî ku Xudan jiyana kurê wî jê dixwaze da ku xwîna bêguneh gunehên gel bişo; û her çend wî ji yê ku goştê goştê wî bû pir hez dikir jî, îtaeta wî ya ji Xwedê re, û herwiha rehm û hezkirina wî ya ji bo gelê xwe, li ser wî ji jiyana kurê wî yê delal girantir bû.

24. Birahîmê guhdar li ber wê yekê bû ku derba kujer li kurê xwe bixe. Tam di wê kêliyê de ku, ji ber xemgîniyê, wî milê xwe rakiribû ku wî qurbîn bike, Hêza Min ew ragirt û ferman lê kir ku li şûna kurê xwe berxekî qurbîn bike, da ku ev sembol wek şahidiyeke hezkirin û guhdariyê bimîne. (119, 18–19)

Xewna Yaqûb a derbarê pêpelûka ber bi ezmanan ve

25. Ma tu wateya wê pêlika ku Yaqûb di xewna xwe de dît, dizanî? Ew pêlik sembola jiyan û pêşketina giyanan e.

26. Laşê Aqûb di dema wehyê de razayî bû, lê ruhê wî hişyar bû. Bi riya duayê, ew ber bi Bav ve hilkişiyabû, û gava ruhê wî gihîşt warên ronahiyê, peyameke ezmanî wergirt ku diviyabû wekî şahidiyek ji

bo wehy û rastiyên ruhanî ji bo gelê wî, ku ew hemû mirovahî ye, bihata parastin; ji ber ku 'Îsraîl' ne navekî cîhanî ye, lê navekî ruhanî ye.
27. Aqûb dît ku pêpelûk li ser erdê radiweste û serê wê digihîje esmanan. Ev yek rêya pêşketina giyanê ber bi jor ve nîşan dide, ku li ser erdê bi laşê fîzîkî dest pê dike û dema ku giyan ronahî û cewhera xwe bi ya Bavê xwe re, dûrî her bandoreke maddî, yek dike, bi dawî dibe.
28. Patrîk dît ku milyaket li ser wê pêpelûkê hildikişiyan û dadiketin. Vê yekê çerxa bêdawî ya jidayikbûn û mirinê sembolîze dikir, ango hatin û çûna domdar a giyanan di hesreta wan a ji bo ronahiyê de, an jî bi rastî bi erka kefaretkirin û paqijkirina xwe, da ku dema vedigerin Cîhana Ruhanî ew karibin hinekî bilindtir bibin. Ew riya pêşketina giyanî ye ku ber bi kamilbûnê ve dibe.
29. Ji ber vê yekê, Aqûb li serê pêpelûkê, fîgurê sembolîk ê Yehova dît, ku ev nîşan dide ku Xwedê armanca kamilbûna we, hewldana we ye, û xelata herî bilind a bextewariya bêdawî ye — wekî berdêla têkoşînên dijwar ên , êşên dirêj, û sebata ku ji bo gihîştina singê Bav pêwîst e.
30. Di her derba qederê û her ceribandinê de, giyan her tim derfetek dît ku ji bo hilkişînê xêrekê bi dest bixe. Di her ceribandinê de, pêlika Yaqûb dihat sembolîzekirin, we teşwîq dikir ku hûn derenceyek din hilkişin.
31. Ev îfşayeke mezin bû, ya şagirtan, ji ber ku tê de ji we re li ser jiyana ruhanî hat axaftin di demekê de ku hişyarbûna giyan ji bo perestina Xwedayî, Bilind, Paqij, Baş û Rast hê nû dest pê kiribû.
32. Ew peyam nikarîbû tenê ji bo yek malbatê, an jî heta ji bo yek gelî be; cewherê wê ruhanî bû û ji ber vê yekê xwedî girîngiyeke gerdûnî bû. Tam ji ber vê yekê bû ku dengê Bav bi Yaqûb re axivî: 'Ez Xudan im, Xwedayê Birahîm û Xwedayê Îshaq im. Wê erdê ku tu tê de yî, ez ê bidim te û nêçîra te, û ev nêçîr dê bi qasî toza erdê zêde bibe. Tu yê ber bi rojava û rojhilat, ber bi bakur û başûr ve belav bibî, û hemû malbatên erdê dê bi riya te û neviyên te pîroz bibin.' (315, 45–50)

Yûsif û birayên wî

33. Ûsiv, kurê Aqûb, ji aliyê birayên xwe ve firotibûn hin bazirganan ku di rêya Misirê de bûn. Ûsiv hê jî kurekî ciwan bû, lê wî jixwe nîşanên diyardeya mezin a pêxembertiyê nîşan dabûn. Çavnebarî li birayên wî ket, wan xwe jê xilas kir, bi wê fikrê ku ew ê careke din wî nebînin. Lêbelê Xudan, yê ku li xizmetkarê xwe dinêrî, ew parast û di çavên Fîrewnê Misrê de ew mezin kir.
34. Gelek sal şûnde, dema ku cîhan bi ziwabûn û birçîbûnê ketibû, Misir, bi rêberiya şîret û îlhama Yûsif, stokên têr û tije ji bo li ber xwe dana vê karesatê kom kiribûn.
35. Wisa çêbû ku kurên Aqûb ji bo lêgerîna xwarinê hatin Misrê. Gelek matmayî bûn dema ku fêm kirin ku

birayê wan Yûsif bûye wezîr û şêwirmendê Fîrewn. Gava ku wan ew dît, ji ber poşmaniya ji xeletiyên xwe ketin ser çokên xwe li ber lingên wî, û wan qebûl kir ku pêxembertiyên birayê wan pêk hatine. Yê ku wan digot miriye, bi hêz, fezîlet û şehrezayî li ber wan sekinîbû. Pêxemberê ku wan firotibû, rastiya wê pêxemberiyê ji wan re îsbat kir ku Xudanê di zarokatiya wî de jî xistibû ser lêvên wî. Birayê ku wan êş dabû û firotibû, li wan efû kir. Gelo hûn fêm dikin, ey gel? Niha hûn dizanin çima min îro ji we re gotiye: 'Hûn ê kengê Min nas bikin, çawa ku Ûsiv ji aliyê birayên xwe ve hat naskirin?' (90:2)

Rêwîtiya Gelê Îsraîlê di bin Serokatiya Mûsa de li Çolê

36. Di 'Serdema Yekem' de, Mûsa çil salan li pêşiya Îsraîlê sekinî da ku wan di çolê re ber bi axa Kenanê ve bibe. Lê ji ber sernermî, bêbawerî û materyalîzmê, hinekan kufur kir, hinek ji rê derketin, û hinekên din jî serî hildan. Lêbelê Mûsa di vê rewşê de bi şehrezayî û sebirê bi wan re axivî, da ku ew îradeya Yê Herî Bilind binpê nekin, lê belê li hember wî Bavî dilnizm û guhdar bin, yê ku — bêyî ku guh bide ser serhildariya wan — manna ji esmanan barand û av ji kevir derxist. (343, 53)

37. Mûsa delîlên têrker pêşkêş kiribûn ku Xwedayê rastîn bi wî re bû; lêbelê gel hê bêtir delîl dixwest, û gava ku peyamber girseya gel gihandibû binê Çiyayê Sînayê, wî hêza Yehova gazî kir, û Xudan wî bi rûmet kir û nîşan û kerametên mezin pê re kirin.

38. Gel xwest ku Wî bibihîze û bibîne yê ku Mûsa bi baweriya xwe bihîstibû û dîtibû, û ji ber vê yekê Min xwe di ewr de ji gel re eşkere kir û hişt ku ew bi saetan dengê Min bibihîzin. Lêbelê ew ewqas bi hêz bû ku gel wisa fikirî ku ew ê ji tirsan bimirin; laşên wan hejiyan, û giyanên wan li ber wî dengê dadmendiyê dilerizîn. Wê demê gel ji Mûsa lava kir ku ji Yehova bixwaze êdî bi gelê Xwe re nepeyive, ji ber ku wan êdî nikarîbû wî bibihîzin. Wan fêm kir ku ew hîn jî pir nezûk bûn ku bikaribin rasterast bi Yê Herheyî re têkiliyê deynin. (29, 32, 34)

39. Ruhên xwe di şerên mezin ên jiyanê de xurt bikin, çawa ku gelê Îsraîlê li çolê hat xurtkirin. Ma hûn dizanin çol çiqas berfireh e, ku wisa dixuye dawiya wê tune ye, bi rojeke bêrehm û xîzeke şewitîner? Ma hûn dizanin tenêtî û bêdengî çi ne, û pêwîstiya nobedariya bi şev ji ber ku dijmin di nîvê rê de li benda mirov in? Bi rastî, ez ji we re dibêjim, li wir li çolê bû ku gel gihîşt mezinahiya ku di baweriya bi Xwedê de hebû, û li wir fêrî hezkirina Wî bûn. Gelo wê gelê dikaribû çi ji çolê hêvî bikira? Lêbelê her tişt di destê wan de hebû: nan, av, malek ji bo bêhnvedanê, oazîsek û perestgehek ji bo ku giyanên xwe bi minetdarî pêşkêşî Bav û Afirînerê xwe bikin. (107, 28)

Têkoşîna Îlyas ji bo Xwedayê rast

40. Di 'Serdema Yekem' de, Îlyas hat dinyayê, nêzîkî dilê mirovahiyê bû û dît ku ew di nav pagantî û pûtperestiyê de asê mane. Cîhan di bin desthilatdariya qral û kahînan de bû, û herduyan jî ji pêkanîna qanûnên îlahî rû zivirandibûn û gelên xwe ber bi rêyên şaşî û derewê ve dibirin. Wan ji bo xwedayên cuda gorîgeh çêkiribûn û perestiya wan dikirin.

41. Îlyas di wan rojan de xuya bû û bi gotinên tijî dadwerî ji wan re axivî: 'Çavên xwe vekin û bizanibin ku we Qanûna Xudan pîs kiriye. We mînaka peyamberên Wî ji bîr kiriye û ketine kultên ku ne hêjayî Xwedayê zindî û bihêz in. Pêwîst e ku hûn hişyar bibin, berê xwe bidin Wî û Wî nas bikin. Dawî li perestina bînan a xwe bînin û çavên xwe ji her wêneyekî ku we Wî pê temsîl kiriye, bilindtir bikin.'

42. Eliya dengê min bihîst, ku jê re got: 'Ji vî gelê xerab derkeve. Ji wan re bêje ku dê ji bo demeke dirêj baran nebarê, heta ku tu bi navê min fermanê nedî.'

43. Û Elîya got: "Heta ku Xudanê min nîşana saetê nede û dengê min fermanê nede, dê careke din baran nebarê," û gava wî ev got, ew çû.

44. Ji wê rojê û pê de erd ziwabû; demsalên ku diviyabû baran bibare, bêbaran derbas bûn. Li ezmanan tu nîşana baranê tunebû; zeviyan ziwabûn; sewalan hêdî hêdî ji ber çavên wan çûn; mirovan ji bo têrkirina tîriya xwe li avê geriyan û erd kolan, lê nedîtin; Çem zuha bûn, giya di bin tîrêjên rojê yên şewat de çilmisî, û mirovan gazî xwedayên xwe kirin, ji wan lava dikirin ku wê hêzê ji wan re vegerînin da ku bikaribin çandiniyê bikin û berhemên ku dê wan bixwin biçinin.

45. Îlyas li gor fermana xwedayî xwe vekişandibû, dua dikir û li benda îradeya Xudanê xwe bû. Mêr û jinan dest pê kirin ji welatê xwe derkevin û li pey axên nû bigerin ku li wir bêav nemînin. Karwan li her derê dihatin dîtin, û li her cihî erd ziwabûbû.

46. Sal derbas bûn, û rojekê, dema ku Îlyas ruhê xwe ber bi Bav ve bilind kir, wî dengê Wî bihîst ku jê re digot: 'Here ba padîşah, û gava ku ez nîşanê bidim te, dê baran careke din li ser vê axê bibare.'

47. Îlyas, bi dilnizmî û tije guhdarî, çû cem keyê wî gelî û hêza xwe li ber perestvanên xwedayê derewîn nîşan da. Piştre, wî behsa Bav û hêza Wî kir, û wê demê nîşan xuya bûn: birûsk, gurgur û agir li ezmanan hatin dîtin; û li ser wê yekê barana jiyanbexş wek lehiyê bariya. Careke din zevî bi keskatiyê pêçan, dar bi fêkiyan barkirin, û dewlemendî hebû.

48. Li hemberî vê delîlê, gel hişyar bû û Bavê xwe anî bîra xwe, yê ku bi rêya Elîas gazî wan kiribû û wan hişyar kiribû. Di wê demê de, kerametên Elîas gelek û bi rastî jî mezin bûn, ku ji bo hişyarkirina mirovahiyê hatibûn kirin. (53, 34–40)

Diwanzdeh Eşîrên Îsraîlê

49. Wisa nefikirin ku pêxember, pêşeng û ruhên ronahiyê tenê di nav gelê Îsraîlê de hebûn. Min hinek ji wan ji bo neteweyên din jî şandin; lêbelê mirovan ew li şûna peyamberan wekî xwedayan dîtin, û li dora hînkirinên wan ol û kultan afirandin.

50. Gelê Îsraîlê mîsyona ku li hember neteweyên din li ser wan bû fêm nekir, û li ser textê bereket û rehetan xew kirin.

51. Bavê wî wek malbateke bêkêmasî ava kiribû, ku tê de eşîrek ji parastina gel û parastina aştiyê berpirsiyar bû; yekî din erd cot dikir; û eşîreke din jî ji masîgir û deryavanan pêk dihat. Yekî din bi perestina giyanî ya Xwedê ve hatibû spartin, û bi vî awayî her yek ji diwanzdeh eşîrên ku gel pêk dianîn, karekî cuda bi cih dianîn, ku bi hev re mînakek ji ahengiyê dida nîşandan. Lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, ew şiyanên giyanî yên ku we di wan demên berê de xwedan bûn, hûn hîn jî xwedan wan in. (135, 15–16)

Pêxember û Qralên Yekem ên Îsraîlê

52. Pêxemberan bi rastî û durustiyeke mezin diaxivîn; hema hema her tim di demên tevlihevî û xirabûnê de dihatin ser rûyê erdê. Wan gel hişyar dikirin û bang li wan dikirin ku tobe bikin û vegerin, di heman demê de ragihandina darizandinên mezin ên dadperwerane dikirin heke ew ber bi qenciyê ve venegerin. Di demên din de, wan ji bo pabendbûn û guhdariya Qanûna Xwedayî bereket pêşbînî kirin.

53. Lêbelê tiştê ku wan pêxemberan digot, handanek bû ji bo pêkanîna qencî, dadperwerî û rêzgirtina dualî. Wan jiyana giyan, armanca wê an jî pêşketina wê eşkere nekir. Heta Mûsa jî, yê ku min ew ji bo nûnertiya Xwe hilbijart û bi riya wî Şerîet ji bo hemû deman danî, ji we re li ser jiyana giyanî nepeyivî.

54. Şerîeta Bav şehrezayî û dadweriyê dihewîne. Ew mirovan hîn dike ku di nav aştiyê de bijîn, ji hev hez bikin û rêzê li hev bigirin, û wek mirov di ber çavên Min de xwe hêja îsbat bikin. Lê Mûsa ji mirovahiyê re eşkere nekir ku li pişt deriyê mirina fîzîkî çi heye, ne jî cewhera kefaretê ji bo giyanên sernerm, û ne jî xelata wan kesên ku di karê jiyana xwe de zana û kedkar in.

55. Paşê, Dawid bi diyariyên ruhanî û îlhamê tije bû û padîşahî kir; û di kêliyên xwe yên bilindbûnê de, di haletên xwe yên sermestiyê de, wî sirûd û stranên ruhanî bihîstin, ku wî ji wan Zebûr çêkirin. Bi riya wan, wî bang li gelê Îsraîlê dikir ku dua bikin û ji Xudanê xwe re qurbana herî baş a dilê xwe pêşkêş bikin. Lêbelê, tevî hemû hezkirin û îlhamê xwe, Dawid nekarî hebûna ecêb a giyanan, pêşketina wan û armanca wan a dawî ji gelê Îsraîlê re eşkere bike.

56. Û Silêman, yê ku li ser textê cîhê wî girt û bi heman awayî diyardeya mezin a şehrezayî û hêzê ya ku jê re

hatibû bexşandin nîşan da—ji ber vê yekê ew dihat hezkirin û heyranî jê re dihat kirin, û şîret, biryar û gotinên wî yên pêşiyan heta îro jî tên bîranîn—heke gelê wî berê xwe bidaya wî û bipirsiya: 'Ya Xudan, cewherê jiyana ruhanî çi ye? Li piştmirinê çi heye? Giyan çi ye?' — Sulêman, bi hemû şehrezayiya xwe, nedikarî bersiva vê bidaya. (339, 12–15)

Beş 10 – Dema ku dem tijî bû

Wahiyên Pêxemberî

1. Bavê we her tişt amade kir da ku 'Peyva' Xwedê di nav mirovahiyê de bi cih bibe û bi rêya mînakên bilind ên hezkirina Xwe, riya xilasiya wan nîşan bide wan.
2. Pêşî, Wî îlham da pêxemberan ku li ser şêweyê ku Mesîh dê bi wî were dinyayê, û li ser cewherê xebata Wî, êşên Wî û mirina Wî ya wek mirovekî pêşbînî bikin, da ku gava Mesîh li ser rûyê erdê xuya bû, her kesê ku bi pêxemberiyan re nas bû, yekser Wî nas bike.
3. Bi sedsalan beriya hatina min a bi Îsa, pêxember Îsaya got: 'Ji ber vê yekê Xudan bi xwe dê vê nîşanê bide we: Binêrin, keçikeke bakir dê biçîne û bibe xwediyê kurekî, û ew ê navê wî Mînxîmêl (Immanuel) bikin' (ku tê wateya: Xwedê bi me re ye). Bi vê pêxembertiyê, di nav yên din de, wî hatina min pêşbînî kir.
4. Gelek sedsal beriya hatina min, Dawid di Zebûrên tijî xem û wateya pêxemberî de, li ser êşên Mesîh ên di dema xaçkirinê de stran got. Di wan Zebûran de, ew behsa yek ji heft gotinên min ên li ser xaçê dike; ew heqaretê ku girse dê min ber bi xaçkirinê ve bikişîne, îfadeyên tinaziyê yên mirovan dema ku dibihîzin ez dibêjim ku Bav di min de ye, vedibêje; wêraniya ku laşê min dê li hemberî nankoriya mirovan hîs bike, hemû êşkên ku ez ê rûbirûyê wan bibim, û heta awayê ku wan dê ji bo kincê min pîlle biavêjin.
5. Her yek ji pêxemberên min hatina min pêşbînî kir, rê amade kir û taybetmendiyên teqez dan, da ku, dema roj hat, kes şaş nebe. (40:1–5)

Hêviya Mesîh di nav gelê Cihû de

6. Di serdema niha de, cîhan ne amade bû ku bi heman awayî li benda Min be, wekî ku gelê Îsraîlê di wê 'Serdema Duyemîn' de li benda Min bû. Pêxemberên Min ên mezin Mesîhek, Xilasiyarek, Kurê Xwedê pêşbînî kiribûn, ku dê bihata ji bo azadkirina zordestkiriyan û ronîkirina cîhanê bi ronahiya 'Peyvê'. Çiqas ku mirovan zêdetir êş kişand, ewqas zêdetir li benda hatina Yê Sozdar bûn; çiqas ku wan ji qedeha rûreşî û zordestiyê vexwar, ewqas zêdetir hewesa hebûna Mesîh kirin, û li her derê li nîşan û îşaretan geriyan ku ji wan re behsa nêzîkbûna hatina Rizgarkerê wan bikin.
7. Ji nifşekî heta nifşekî din û ji dê û bavan ji zarokan re, soza xwedayî

dihat veguhestin, ku gelê bijartî yê Xudan teşwîq dikir ku di serdeman de hişyar bimînin û dua bikin.
8. Di dawiyê de ez hatim ba gelê xwe, lê ne hemûyan karîbû min nas bikin, her çend hemûyan li benda min bûn jî: hinekan bi awayekî ruhanî ev yek fêm kir, lê hinekan jî bi awayekî materyalîst şîrove kir.
9. Lêbelê, dilpakî û hezkirina wan kesên ku hebûna Min hîs kirin, Keyaniya Esmanî di ronahiya Peyva Min de dîtin, û bi eşkerekirina Min bawer kirin, ji bo Min bes bû. Ewên ku bi dilsozî li pey Min hatin û di Min de Xilaskarê xwe yê giyanî dîtin, ji bo Min bes bûn, ji ber ku piştî ku ez ji vê cîhanê çûm, ew bûn ku li ser rastiya Min şahidî kirin.
10. Her çend peyama Min ji bo hemû gelên erdê bû jî, banga Min ber bi dilê Gelê Bijarte ve çû, da ku ew paşê bibin devê Peyva Min. Lêbelê — ne tenê ew mirov bûn ku hebûna Min hîs dikirin; di nav neteweyên din de jî, mirovan dikaribûn nîşanên hatina Min bibînin û dema hebûna Min a li ser rûyê erdê pêşbînî dikirin. (315, 17–19)
11. Di her serdemê de û bi her wehiyê ezmanî re, Îlyas di nav mirovahiyê de xuya dibe.
12. Mesîh hê nehatibû ser rûyê erdê; demeke kurt mabû ku ew wek mirovekî ji dayik bibe, û jixwe ruhê pêxember di Yûhenna de, yê ku paşê jê re Yûhenna Şaşok hat gotin, bi laş bûbû, da ku nêzîkbûna Padîşahiya Esmanan ragihîne, ya ku dê hebûna 'Peyvê' di nav mirovahiyê de bûya. (31, 61–62)

Meryem, dayika cîhanî ya Îsa

13. Hê ji 'Serdema Yekem' ve, bav û kal û pêxemberan dest bi axaftina li ser hatina Mesîh kirin. Lêbelê Mesîh ne tenê bi ruh hat — ew hat da ku ji jinekê ji dayik bibe, bibe mirov, û ji jinekê bedenekê werbigire.
14. Her wiha, Pîriya Dayiktiya Xwedê jî diviyabû bibûya mirov, bibûya jin, wek kulîlkek paqijiyê, da ku bîhna 'Peyva' Xwedê—ku ew Îsa bû—ji tacê kulîlkên wê belav bibe. (360, 26)
15. Li Nazaretê kulîlkek paqijî û nermiyê hebû, xorteke bûkînî ya bi navê Meryem, ku ne kesek din bû ji bilî wê ya ku ji aliyê pêxember Îsaya ve hatibû pêşbînîkirin, çimkî ji zikê wê dê fêkiyê jiyana rastîn derketiba.
16. Melekê ruhanî yê Xudan hat ba wê da ku peywira ku wê bi xwe re anîbû ser rûyê erdê ragihîne, û got: 'Silav, ya ku ji hemûyan zêdetir hatiye hezkirin, Xudan bi te re ye; tu di nav jinan de pîroz î.'
17. Wext hatibû ku sira xwedayî were eşkerekirin, û her tiştê ku derbarê hatina Mesîh, Xilaskar, Fîdakar de hatibû gotin, diviyabû niha yekser pêk bihata. Lê çiqas kêm dil hebûn ku hebûna min hîs kirin, çiqas kêm giyan amade bûn ku Padîşahiya Esmanan di ronahiya rastiya min de nas bikin. (40, 6–7)

Perestina Zarokê Îsa

18. Îro, mirovahî wê rojê bi bîr tîne ku hin zilamên şehreza ji Rojhilat

hatin ber axura li Betlehemê da ku perestiyê li Zarokê xwedayî bikin. Îro, hin dil ji Min dipirsin: 'Ya Xudan, gelo rast e ku ew zilamên bihêz û şehreza li ber Te serê xwe tewandin û xwedayetiya Te qebûl kirin?'
19. Belê, zarokên min, ew zanîn, hêz û dewlemendî bûn ku li ber hebûna Min çemîn.
20. Li wir, çoban, jinên wan û zarokên wan jî hebûn, bi diyariyên xwe yên sade, durist û sade, ku pêwîstî û xêrxwaziya wan nîşan didan, û pêwîstî û xêrxwaziya wan nîşan didan, û pêwîstî û xêrxwaziya wan nîşan didan, û pêwîstî û xêrxwaziya wan nîşan didan, û pêwîstî û xêrxwaziya wan nîşan didan, û pêwîstî û xêrxwaziya wan nîşan didan, û pêwîstî û xêrxwaziya wan nîşan didan, û pêwîstî û xêrxwaziya wan nîşan didan, û pêwîstî û xêrxwaziya wan nîşan didan, û pêwîstî û xêrxwaziya wan nîşan didan, û pêwîstî û xêrxwaziya wan nîşan didan, û pêwîstî û xêrxwaziya wan nîşan didan, û pêwîstî û xêrxwaziya wan nîşan didan, û pêwîstî û xêrxwaziya wan nîşan didan, û pêwîstî û xêrxwaziya wan nîşan didan, û pêwîstî û xêrxwaziya wan nîşan Lêbelê, ewên ku di destnivîsên xwe de xwediyê wan pêxemberî û sozên ku behsa Mesîh dikirin bûn, bi xeweke kûr radizan, bêyî ku gumana wan jî çêbibe ka kî li cîhanê ji dayik bûye. (146, 9–11)

Pêwendiya hezkirinê ya di navbera Îsa û Meryemê de

21. Îsa zaroktî û ciwaniya xwe li kêleka Meryemê derbas kir, û di hembêza wê de û li kêleka wê ew ji hezkirina dayikekê kêfxweş bû. Nermiya Xwedayî, ku bûbû beden, salên pêşîn ên jiyana Xilaskar li ser rûyê erdê şîrîn kir, ji ber ku dema saet hat, diviyabû ew taliyeke ewqas mezin vexwe.
22. Çawa mimkun e ku kesek bifikire ku Meryem—ya ku laşê Îsa di zikê wê de çêbû û Mamoste li kêleka wê jiyaye—ji bilindbûna ruhanî, paqijî û pîrozbûnê bêpar bûbe?
23. Kî ji min hez dike, divê pêşî ji her tiştê ku yê min e hez bike — ji her tiştê ku ez jê hez dikim. (39, 52–54)

Zanîn û Hîkmeta Îsa

24. Mirov di pirtûkên xwe de îdia dikin ku Îsa ji bo bidestxistina zanîna xwe bi Eseniyan re bû. Lêbelê Ewê ku berî hebûna cîhanan her tişt dizanibû û jiyabû, tiştek tune bû ku ji mirovan fêr bibe. Yê Xwedayî ji mirov tiştek fêr nebû. Li ku derê ez bûm, ji bo hînkirinê bû. Gelo li ser rûyê erdê kesek ji Xwedê zîrektir heye? Mesîh ji Bav hat da ku Hîkmeta Xwedayî bîne ji bo mirovahiyê. Ma Mamosteyê we delîla vê yekê neda we, dema ku di temenê diwanzdeh saliyê de, ew teolog, felsefevan û mamosteyên Şerîetê yên wê demê matmayî hişt?
25. Hinekan lawaziyên ku di hemû mirovan de hene, dane ser Îsa û kêfxweş dibin ku qirêjiya ku di dilê

xwe de vedişêrin, davêjin ser wî Mirovî—yê ku xwedayî û bêkêmasî ye. Ev kes Min nas nakin.

26. Eger hemû mûcîzeyên xwezayê yên ku hûn dibînin ne tiştekî din bin ji bilî cewherbûna maddî ya ramanên îlahî — ma hûn wisa nafikirin ku bedena Mesîh jî cewherbûna maddî ya ramana bilind a hezkirina Bavê we bû? Ji ber vê yekê, Mesîh tenê bi Ruh ji we hez kir, ne bi goşt. Rastiya Min tu carî nikare were xerabkirin, ji ber ku di nav xwe de ronahiyeke mutleq û hêzeke bêsînor dihewîne. (146, 35–36)

27. Di 'Serdema Duyemîn' de, min mînakek da we ku hûn çawa divê li benda kêliya guncaw bin da ku peywira ku we aniye ser rûyê erdê bi cih bînin.

28. Min li bendê ma heta ku bedena min — ew Îsayê ku mirovan li ber çavên xwe didît — gihîşt lûtkeya jiyana xwe, da ku ez bi riya wî peywira îlahî ya hînkirina hezkirinê ji we re bi cih bînim.

29. Gava ku ew laş — dil û hiş — gihîşt pêşketina xwe ya tam, Ruhê min bi riya lêvên wî axivî, şehrezayiya min hişê wî tije kir, hezkirina min di dilê wî de reh da, û ahengiya di navbera wî laş û ronahiya xwedayî ya ku ew ronî dikir de ewqas bêkêmasî bû ku min gelek caran ji girseyên mirovan re digot: 'Yê ku Kur nas dike, Bav jî nas dike.'

30. Mesîh rastiya di Xwedê de bi kar anî da ku mirovan hîn bike. Wî ew ji cîhanê wernediangirt. Wî ronahî ne ji Yewnaniyan, ne ji Kaldeyan, ne ji Eseniyan û ne jî ji Fînikiyan, û ne jî ji kesekî din wernediangirt. Wan hê rêya Padîşahiya Esmanan nizanibûn, û min tiştê ku li ser rûyê erdê hê nediyar bû hîn dikir.

31. Îsa zaroktî û ciwantiya xwe ji bo xêrxwaziya çalak û duayan terxan kiribû, heta ku saeta ragihandina Padîşahiya Esmanan, Qanûna Evîn û Dadmendiyê, û hînkirina Ronahî û Jiyanê hat.

32. Wateya Peyva ku min di wê demê de ragihand lê bigerin, û ji Min re bêjin ka gelo ew dikaribû ji tu hînkirineke mirovî an jî ji zanisteke di wê demê de naskirî derketibe.

33. Ez ji we re dibêjim, eger min bi rastî jî ji hînkirina wan mirovan sûd wergirtibûya, min ê şagirtên xwe di nav wan de bigeriyana û ne di nav mirovên bêsifir û nezan de, yên ku min ji wan koma xwe ya peyamberan ava kir. (169, 62–68)

Kêmasiya têgihiştinê ji aliyê xelkê Nazaretê ve

34. Diviyabû ez li nav gelekî wek Misrîyan penagehekê bigerim, ji ber ku gelê ku ez hatibûm nav wan nedikarî ji min re penagehek ewle peyda bike. Lê ev ne tenê êşa ku dilê min tehemul dikir bû.

35. Dema ku ez ji Misrê vegeriyam û paşê li Nazaretê mam, ez bi awayekî berdewam bi gotinên bêbaweriyê û çavnebarî dihatim tinazîkirin û êşandin.

36. Li wir min keramet pêk anîn, hezkirina xwe ya ji bo cîranê xwe û hêza xwe nîşan da — û ez hatim şaş fêmkirin. Yek ji wan kesên ku jiyana

min û karên min ji nêzîk ve nas dikirin, bi min bawer nekir.
37. Ji ber vê yekê, dema ku wexta waîziyê hat, gava ku ez ji Nazaretê derdiketim, min neçar ma bibêjim: 'Bi rastî, ez ji we re dibêjim, pêxemberek jî li welatê xwe nayê qebûlkirin. Divê ew ji wir derkeve da ku peyva wî were bihîstin.' (299, 70–72)

Beş 11 – Xizmeta Îsa li ser Erdê

Nîşîn li Cihûrdê; Dema Amadekariyê li Çolê

1. Îsa, Nazerî yê hezkirî û dilnizm, yê ku li benda wê saetê bû ku Peyva xwedayî ji devê wî derkeve, li peravên Çemê Urdunê li Yûhenna geriya da ku ava vaftîzmê werbigire. Gelo Îsa ji bo paqijbûnê çûbû wir? Na, gelê min. Gelo ew çûbû, belkî, ji bo pêkanîna rîtûeleke olî? Na, ne ew jî. Îsa dizanibû ku ew saet hatibû ku Ew bi Xwe dê ji holê rabe, ku mirov dê winda bibe da ku Ruh biaxive, û Wî dixwest wê saetê bi kiryarekê nîşan bike ku dê di bîra mirovahiyê de çêkirî bimîne.
2. Ava sembolîk tu lek nebû ku bişo, lê wê ew laş — wek mînakek ji bo mirovahiyê — ji her girêdaniya bi cîhanê re azad kir, da ku ew bi dilxwazî bi Ruhê re bibe yek . Ev yek qewimî dema ku yên amade dengê xwedayî yê ku bi gotinên mirovî diaxivî bihîstin: 'Ev Kurê min ê hezkirî ye, yê ku ez pê dilxweş im. Guh bidin wî.'
3. Ji wê gavê û pê de, Peyva Xwedê li ser lêvên Îsa bû Peyva jiyana herheyî, ji ber ku Mesîh bi riya Wî bi temamî Xwe eşkere kir. Mirovan jê re digotin Rabî, Mamoste, Pêxember, Mesîh û Kurê Xwedê. (308, 25–27)
4. Piştî wê, ez çûm çolê ji bo ku kûr bifikirim û we fêr bikim ka hûn çawa bi Afirîner re bikevin diyalogê, û di bêdengiya çolê de li ser wê xebatê bifikirim ku li benda Min bû, û bi vî awayî we fêr bikim ku divê hûn pêşî xwe paqij bikin berî ku dest bi pêkanîna wê xebata ku min spartiye we bikin. Loma, di bêdengiya hebûna xwe de li pey têkiliya rasterast bi Bavê xwe re bin, û bi vî awayî amade — paqijkirî, bihêzkirî û bi biryar — bi bêdawî û bê lerizîn dest bi pêkanîna mîsyona xwe ya dijwar bikin. (113, 9)

Yekîtiya Îsa bi Xwedê re

5. Sê salan min bi riya devê Îsa bi cîhanê re axivî, bêyî ku yek peyv an jî yek ramana Min ji aliyê wî hişî ve were xerabkirin, bêyî ku yek ji kirinên wî li dijî îradeya Min be. Sedema vê yekê ew bû ku Îsa û Mesîh, mirov û Ruh, yek bûn, çawa ku Mesîh bi Bav re yek e. (308, 28)
6. Bavê di Min de nas bikin; çimkî bi rastî, ez ji we re dibêjim, Mesîh ji her hetayê ve bi Bav re yek e, heta berî ku cîhan hebin jî.
7. Di 'Serdema Duyemîn' de, ev Mesîh, ku bi Xwedê re yek e, li ser rûyê erdê di laşê pîroz ê Îsa de bû mirov û bi vî awayî bû Kurê Xwedê, lê tenê ji aliyê mirovahiya wî ve. Ji

ber ku ez careke din ji we re dibêjim ku tenê Xwedayek heye. (9, 48)
8. Dema ku ez di Îsa de bûm mirov, ne ji bo wê yekê bû ku hûn fêm bikin ku Xwedê xwedî şiklê mirovî ye, lê belê ji bo wê yekê bû ku ez Xwe ji wan re xuya û bihîstî bikim, yên ku ji hemû tiştên îlahî kor û kerr bûn.
9. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, eger laşê Îsa di şiklê Yehova de bûya, ne dê xwîn jê biherikiya û ne jî dê bimira. Ew laşekî bêkêmasî bû, lê dîsa jî mirovî û hestiyar bû, da ku mirov karibin wî bibînin û dengê Bavê xwe yê Ezmanî bi riya wî bibihîzin. (3, 82)
10. Di Îsa de du cewher hebûn: yek maddî û mirovî, ku bi îradeya Min di zikê pak ê Meryemê de hatibû afirandin, yê ku min jê re got Kurê Mirov; û yê din, xwedayî — Ruh, yê ku jê re digotin Kurê Xwedê. Di vî yê paşîn de 'Peymana Xwedayî' ya Bav hebû, yê ku bi rêya Îsa diaxivî; yê din tenê maddî û dîtbar bû. (21, 29)
11. Mesîh bû, 'Peyva' Xwedê, ya ku bi devê Îsa, mirovê pak û durust, axivî.
12. Mirov Îsa ji dayik bû, jiyayî û mir; lê Mesîh: Ew ne ji dayik bû, ne li cîhanê mezin bû, ne jî mir, ji ber ku Ew Dengê Hezkirinê ye, Ruhê Hezkirinê ye, Peyva Xwedayî ye, derbirîna şehrezayiya Afirîner e, yê ku her tim di baav de bûye. (91, 28–29)

Nasnekirina Îsa wek Mesîhê Hêvîkirî

13. Ez di 'Serdema Duyemîn' de ji aliyê her kesî ve nehatim naskirin. Gava ez di nav gelê Cihû de xuya bûm, yên ku jixwe li benda min bûn ji ber ku wan nîşanên ku ji hêla pêxemberan ve hatibûn pêşbînîkirin pêk hatibûn dîtin, hebûna min di nav gelek kesên ku nedizanîn çawa pêxemberan bi awayekî rast şîrove bikin û hêvî dikirin ku Mesîhê xwe wek mîrê hêzdar bibînin ku dê dijminên xwe hilweşîne, ku dê padîşah û zordaran biçûk bike, û ku dê bide bi milk û malên dinyayî.
14. Dema ku wî gelî Îsa dît—feqîr û bêpantol, laşê wî tenê bi kincêkî sade pêçayî bû; di stablê de ji dayik bûbû û paşê wek hosteyekî sade dixebitî—wan nikarîbû bawer bikin ku ew Yê ji aliyê Bav ve hatibû şandin, Yê Sozdar bû. Pêwîst bû ku Mamoste keramet û karên xuyayî pêk bîne da ku ew bi wî bawer bikin û peyama wî ya îlahî fêm bikin. (227, 12–13)
15. Her tim kesên dilnizm û hejar bûne yên ku hebûna min nas kirine, ji ber ku hişê wan bi teoriyên mirovî yên ku darizandina wan a zelal dihejînin, mijûl nabe.
16. Di 'Serdema Duyemîn' de jî rewş bi heman awayî bû ku — her çend hatina Mesîh hatibû pêxemberîkirin jî — tenê kesên xwedî dilên sade, giyanên dilnizm û hişên bêbar, dema ku Ew hat, wî di cih de nas kirin.
17. Teologan Pirtûka Pêxemberan di destên xwe de digirtin, û roj bi roj wan gotinên ku nîşan, dem û awayê hatina Mesîh pêşbînî dikirin, dubare dikirin; û dîsa jî — Wan Ez dîtim û Ez nas nekirim; Wan guh da Min û înkar kirin ku Ez Rizgarkerê sozdar

im. Wan karên Min dîtin, lê tişta tekane ya ku wan dizanibû bikin ew bû ku jê aciz bibin, her çend di rastiyê de hemû jî hatibûn pêxemberîkirin. (150, 21–23)

18. Îro, mirov êdî ji Îsa gumana nakin, lê gelek kes li ser xwedawendiya Min nîqaşê dikin û heta înkar dikin jî. Hinek qebûl dikin ku ez xwedî bilindbûneke mezin a ruhanî me; yên din îdia dikin ku ez jî, ji bo ku bigihîjim Bav, li pey riya pêşketina giyanê diçim. Lê eger wisa bûya, min ê ji we re negota: 'Ez Rê, Rastî û Jiyan im.' (170, 7)

Îsa wek mêvanekî jiyanbexş di nav gelê asayî de

19. Erka we ew e ku hûn li ser rêwîtiya Wî ya dinyayî, mînaka Mîrê xwe yê Xwedayî bişopînin. Bînin bîra xwe: kengê ez li malên mirovan xuya bûm, min peyameke aştîyê li cem her kesî hişt, min nexweş sax kirin, û min bi desthilata xwedayî ya ku evîn xwedî wê ye, dilê kesên belabûyî rihet kir.

20. Ez tu carî ji ketina malekê paşve nemam tenê ji ber ku wan li wir bi Min bawer nedikir; min dizanî ku piştî ku ez ji wî cihî derkevim, dilê nîştecihên wê dê bi şahiyê heta serî tijî bibin, ji ber ku, bêyî ku pê bihesin, ruhê wan bi riya hînkirina Min Rêya Xwedê dîtibû.

21. Carinan min dilê wan digeriya; carinan jî wan ez digeriyam; lêbelê di her rewşê de, evîna Min nanê jiyana herheyî bû, ku min ew bi riya wateya Peyva Xwe da wan. (28, 3–5)

Îsa, Waîzê Bêwestan

22. Hin caran gava ku ez vekişiyam nav tenêtiya gelîyekî, ez tenê ji bo çend kêliyan bi tenê mam, ji ber ku girseyên ku bi kelecan li benda bihîstina min bûn, nêzîkî Xudanê xwe bûn, û çav li qenciya bêdawî ya nêrîna Wî dibirin. Min pêşwaziya wan kir û ew mêr, jin û zarok bi germiya rehma Xwe ya bêsînor şûştin, ji ber ku min dizanî ku di hundirê her afirîdeyê de giyanek heye ku ez ji bo wê hatibûm dinyayê. Paşê min ji wan re behsa Padîşahiya Esmanan kir, ku ew mala rastîn a giyanê ye, da ku ew bi riya peyva min bêaramiya xwe ya hundirîn rihet bikin û bi hêviya bidestxistina jiyana herheyî xurt bibin.

23. Wisa çêbû ku, di nav qelebalixê de, kesek hebû ku niyeta wî hebû ku bi qîrîn Rastiya Min şermezar bike û îdia bike ku ez pêxemberê derewîn im; lê gotina Min berî wî hat, berî ku wî wextê veke devê xwe. Di demên din de, min hişt ku hin kufrker heqaretê li Min bikin, da ku ji girseyê re îsbat bikim ku Mamoste ji heqaretan aciz nabe, û bi vî awayî mînaka nefsbiçûkî û hezkirinê ji wan re danî.

24. Hin kes hebûn ku — ji ber nermiya min şerm kirin — yekser vekişiyan û poşman bûn ku wan, bi gumanên xwe, Ewê ku bi karên xwe rastî radigihand, êşandibû. Hema ku derfet çêbû, ew hatin ba Min, li pey Min di rêyan de dihatin — digiriyan, ji ber gotinên Min dilê wan hejiyabû, bêyî ku wêrekiya wan hebe ku bi

Min re biaxivin, da ku ji bo wan heqaretên ku berê li Min kiribûn, lêborîna Min bixwazin. Min gazî wan kir ba Xwe, bi gotinên Xwe dilê wan xweş kir û hinek keremê li wan kir. (28:6–7)

25. Vê bibihîzin: dema ku ez li ser rûyê erdê bi we re bûm, mirov bi girseyî dihatin ba min — mirovên di postên bilind de, tijî pûçîtî, desthilatdarên ku bi dizî li min digeriyan da ku min bibihîzin. Hinekan heyranî min dikirin, lê ji ber tirsê wan bi eşkere qebûl nedikir; yên din min red dikirin.

26. Qelebalixên mirovan, ji mêr, jin û zarokan pêk dihatin, dihatin ba Min, serê sibê, piştî nîvro û bi şev guhdarî Dema Min dikirin, û wan her tim Mamoste amade didît ku Peyva Xwedê bide wan. Wan dît ku Mamoste Xwe ji bîr dikir, û wan fêm nedikir ka Wî di kîjan demê de xwarin dixwar, da ku laşê Wî lawaz nebe û dengê Wî nekeve. Sedem ew bû ku wan nizanibû ku Îsa hêza xwe ji Ruhê xwe yê Pîroz digirt û xureka xwe di nav xwe de dibîndî. (241, 23)

Hezkirina Îsa ji Zarok û Xwezayê re

27. Carinan, dema ku ez bi tenê bûm, zarokên ku ji bo kulîlkên biçûk pêşkêşî min bikin, ji bo ku behsa xemgîniyeke biçûk ji min re bikin, û ji bo ku min maç bikin, dihatin ba min û min dibînin.

28. Dayik bi fikar û bi xeman bûn dema ku wan zarokên xwe di hembêza min de, guhdarî peyvên min dikirin, didîtin. Şagirtan, ku difikirîn ev yek bêhurmetiyek li hemberî Mamoste nîşan dide, hewl dan wan ji Min dûr bixin. Ji ber vê yekê min neçar ma ku ji wan re bibêjim: 'Bila zarok werin ba Min; çimkî ji bo ku hûn bikevin Padîşahiya Esmanan, divê we paqijî, sadeyî û bêgunehiya zarokan hebe.'

29. Ez bi wê bêgunehî û xwe-ji-dilîyê şa bûm, çawa ku mirov bi dîtina gulekê ku nû dest bi vebûnê dike, dilşa dibe. (262, 62–64)

30. Çend caran şagirtên Îsa wî didîtin ku bi afirîdeyên cuda yên erdê re diaxivî. Çend caran Mamoste dema ku bi çûkan, bi zeviyan, bi deryayê re diaxivî, matmayî diman! Lêbelê wan dizanibû ku Mamosteyê wan di xeyalan de winda nebûye; wan dizanibû ku di hundirê Mamosteyê wan de Ruhê Afirîner ê Bavê, yê ku ziman dabû hemû hebûnan, yê ku hemû 'zarokên' Wî fêm dikir, û yê ku pesn û hezkirin ji her tiştê ku Wî afirandibû werdigirt, rûniştî bû.

31. Çend caran şagirt û gel dîtin ku Îsa teyrek an kulîlkekê şel dide û her tiştî pîroz dike, û di çavên Wî de ew nihêrînên hezkirineke bêdawî ji bo hemû mexlûqatan keşf kirin! Şagirtan kêfa xwedayî ya Xudan hîs dikir dema ku Wî dît ku Ew bi ewqas şan û şewqê hatiye dorpêçkirin, ewqas tiştên ecêb ku ji şehrezayiya Wî derketibûn; û wan her wiha gelek caran hêsir di çavên Xudan de didîtin dema ku Wî bêperwatiya mirovan li hemberî ewqas şan û şewqê, reqbûn û korbûna mirovan li hemberî ewqas mezinahiyê didît.

Wan gelek caran dît ku Mamoste digiriya dema ku wî kesekî nexweşê lepra ku ji ber nexweşiya xwe girî dibariya , an jî mêr û jinên ku ji çarenûsa xwe gazin dikirin didît, tevî ku ew bi qadeke evîna bêkêmasî dorpêçkirî bûn! (332, 25–26)

Hînkirinên Îsa

32. Îsa rehm, nermî û hezkirin hînî we kir. Wî hînî we kir ku hûn ji dil dijminên xwe bibexşînin, û ji we re got ku hûn derew red bikin û hez ji rastiyê bikin. Wî ji we re ragihand ku divê hûn her tim xerabiyê bi qenciyê bersiv bidin, çawa ku we qencî wergirtiye. Wî hînî we kir ku hûn rêzê li her cîranê xwe bigirin û ji we re eşkere kir riya bidestxistina tenduristiya laş û giyanê; çawa navê dê û bavê xwe di dirêjahiya jiyana xwe de bi rûmet bikin, da ku hûn jî di encamê de ji aliyê zarokên xwe ve werin rûmetdarkirin.

33. Ev hinek ji wan fermanan in ku divê her kesê ku bi rastî dixwaze bibe Mesîhî, li pey wan here. (151, 35–36)

34. Dema nivîskar û Farîsî kirinên Îsa dîtin û fêm kirin ku ew ji yên wan cuda bûn, wan îdia kir ku hînkirina wî li dijî Şerîata Mûsa bû. Sedema vê yekê ew bû ku wan Şerîet bi kevneşopiyan re tevlihev dikir. Lê min ji wan re îsbat kir ku min ew Şerîeta ku Bavê ezmanan ji Mûsa re eşkere kiribû, binpê nekiriye, lê belê min ew bi gotin û kirinên xwe pêk aniye.

35. Bi rastî, min Xwe li ser gelek kevneşopiyên wî gel bilind kir, ji ber ku dema wan a ji holê rabûnê hatibû, da ku serdemeke nû bi hînkirinên bilindtir dest pê bike. (149, 42–43)

36. Bînin bîra xwe ku di fermana yekem a Şerîetê de, ya ku min bi rêya Mûsa da mirovahiyê, min got: 'Hûn ji bo xwe ti peyker an jî wêneyekî tiştekî yê li ezmanên jor, li ser erdê jêr an jî di nav avên bin erdê de çênekin, da ku li ber wî dan rûyê xwe û perestiyê bikin.' Ji wê demê ve, riya mirovahiyê û riya giyanê bi awayekî zelal hatiye danîn.

37. Mûsa xwe tenê bi ragihandina Deh Fermanan ji mirovahiyê re sînordar nekir; wî herwiha ji bo jiyana mirovan zagonên duyemîn danîn û di nav perestina ruhanî ya Xwedê de kevneşopî, rîtuel û sembol dan nasîn, hemû jî li gorî qonaxên pêşketinê yên ku ruhê mirov di wê demê de di nav re derbas dibû.

38. Lê Mesîhê sozdar hat û kevneşopî, ayîn, sembol û qurbanî rakirin, û tenê Şerîet bêdestkar hişt. Ji ber vê yekê, dema Farîsiyan ji gel re gotin ku Îsa li dijî şeriatên Mûsa ye, min bersiv da ku ez ne li dijî Şerîetê me, lê ez hatime ji bo ku wê temam bikim. Heger hînkirinên Min ji bo rakirina kevneşopiyan bûna, ew ê ji ber wê yekê bûya ku gel, di hewldanên xwe yên ji bo pêkanîna wan de, ji bîr kiribû ku guh bide Şerîetê. (254, 17–18)

39. Peyva Min a di vê demê de dê wan peyvên ku Min di 'Serdema Duyemîn' de dane we, ji holê raneke. Dê serdem, sedsal û dem

derbas bibin, lê dîsa jî peyvên Îsa dê ji holê ranebin. Îro ez wateya tiştê ku wê demê ji we re gotibûm û we jê fêm nedikir, ji we re şirove dikim û eşkere dikim. (114, 47)

'Mûcîzeyên' Îsa

40. Da ku ev hînkirin baweriyê di dilê mirovan de geş bike, min di heman demê de keramet pêk anîn, da ku ew ji aliyê wan ve werin hezkirin; û da ku ev 'keramet' bi qasî ku pêkan e berbiçav bin, min ew li ser laşê nexweşan pêk anîn, yên kor, kerr, lal, solax, cinlî, nexweşên lepra min sax kirin, û min heta mirî jî ji nû ve zindî kirin.

41. Mesîh çend kerametên evînê di nav mirovahiyê de pêk anîn! Dîrokê navên wan wek mînakek ji bo nifşên paşerojê parastiye. (151, 37–38)

42. Hebûnên ronahiyê yên di xizmeta xebata îlahî de, û yên din ên serhildêr û nezan, hebûna xwe li her derê hîs kirin; û di nav wê mirovahiyê de kesên cinlêhatî derketin holê, yên ku zanist nekarîbû azad bike û ku ji aliyê mirovan ve dihatin redkirin. Ne mamosteyên Şerîetê û ne jî zanyar karîbûn tenduristiyê li wan nexweşan vegerînin.

43. Lêbelê ev hemû ji aliyê Min ve hatibû pêşbînîkirin da ku ez we hîn bikim û delîlên hezkirina xwe ji we re bidim. Bi rêya Îsa, min şîfaya afirîdeyên Wî ji we re bexşand, ku ev yek ji bo gelekan bû cihê heyirînê.

44. Bêbawer, yên ku bihîstibûn li ser hêza Îsa û ji kerametên Wî agahdar bûn, delîlên herî zehmet daxwaz dikirin da ku ji bo kêliyekê Wî nerehet bikin û îspat bikin ku Ew ne bêkêmasî bû. Lêbelê ev rizgarkirina kesên cinlêketî—rastiya ku min ew tenê bi destlêdanê, bi nihêrînê, an jî bi fermandina li wan vegerandin rewşa mirovên asayî, da ku ew giyan ji hişê wan derkevin û her du jî ji barê xwe yê giran azad bibin—ew sergêj kirin.

45. Fêrîsî, zanyar, nivîskar û berhevkarên bacê, dema ku bi vê hêzê re rû bi rû man, bi awayên cuda bertek nîşan dan. Hinekan desthilatdariya Îsa nas kir; hinekan hêza Wî bi bandorên nenas ve girê da; hinekên din jî ji gotinê mabûn. Lê nexweşên ku qenc bûbûn, navê Wî pîroz kirin.

46. Hin kes ji aliyê yek ruhî ve, yên din ji aliyê heft ruhî ve, wek Meryema Mecdelanî, û hinek jî ji aliyê hejmareke ewqas mezin ve hatibûn girtin ku wan bi xwe gotibû ew legionek in.

47. Di dirêjahiya jiyana Mamoste de, xuyabûneke ruhanî li pey ya din dihat. Şahidên hinekan ji wan şagirtên diwanzdeh bûn, yên din jî ji aliyê gel ve — li derve û li malên wan. Ew demeke kirinên kerametî, 'mûcîzeyan' bû. (339, 20–22)

48. 'Mûcîze', wekî ku hûn jê fêm dikin, tune ye; di navbera Xwedayî û madî de tu nakokî tune ye.

49. Hûn gelek kerametan bi Îsa ve girê didin; lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, kirinên wî encama xwezayî ya hezkirinê bûn, ew hêza îlahî ye ku hûn hîn nizanin çawa bi kar bînin, her çend ew di hundirê her giyanê

de bêkêr maye. Ji ber ku we nexwest ku hûn hêza hezkirinê nas bikin.

50. Di hemû kerametên ku Îsa pêk anîn de, heke ne evîn be, çi hebû?

51. Guhdarî bikin, şagirtên min: ji bo ku hezkirina Xwedê ji mirovahiyê re eşkere bibe, neçarî bû ku amûr xwebitîf be, û Îsa her tim xwebitîf bû; û ji ber ku Wî ev yek ji mirovan re kir mînak, Wî carekê ji we re got ku Ew bêyî îradeya Bavê Xwe yê Ezmanî tiştekî nikare bike. Her kesê ku nekaribe nermiya van gotinan fêm bike, dê bifikire ku Îsa mirovekî wekî her kesê din bû; lêbelê rastî ev e ku Wî xwest we di warê nermiyê de fêr bike.

52. Wî dizanibû ku ev xwebitandin, ev yekbûna bi Bav re, di têkiliya wî ya bi mirovahiyê re ew hêzdarê her tiştî dikir.

53. Ya veguherîna herî mezin û bedew a ku evîn, dilnizmî û şehrezayiyê dibexşîne!

54. Niha hûn dizanin çima Îsa, her çend Wî gotibû ku Ew nikare tiştekî bike heya ku ne li gorî îradeya Bavê Wî be jî, di rastiyê de ji her tiştî re şareza bû; ji ber ku Ew guhdar bû, ji ber ku Ew dilnizm bû, ji ber ku Wî Xwe kiribû xizmetkarê Şerîetê û mirovahiyê, û Wî dizanibû çawa hez bike.

55. Wê demê fêm bikin, ku—her çend hûn bi xwe bi hinek hêzên evîna ruhanî re aşina ne jî—hûn wan nejîn, û ji ber vê yekê hûn nikarin sedema her tiştê ku hûn jê re dibêjin keramet an sir, ango karên ku ji hêla Evîna Xwedayî ve hatine kirin, fêm bikin.

56. Îsa çi hînkirin dan we ku ne di hezkirinê de kokda bûn? Wî çi zanist, çi kiryar an jî zanîna mistîk bi kar anî da ku mînakên xwe yên hêz û şehrezayiyê bidin we? Tenê ew hezkirina bextewar ku mirov dikare pê her tiştî bike.

57. Di qanûnên Bav de ti tiştê dijber nîne, ku ew sade ne ji ber ku ew biaqil in, û biaqil in ji ber ku ew bi hezkirinê tije ne.

58. Mamoste fêm bikin; ew pirtûka we ya dersê ye. (17, 11–21)

59. Ruhê ku Îsa zindî dikir, Ruhê min bi xwe bû, Xwedayê we, yê ku bû mirov da ku di nav we de bijî û bihêle ku Ew were dîtin, ji ber ku ev yek pêwîst bû. Wek mirovekî, min hemû êşên mirovî hîs kirin. Zanyarên ku li ser cewhera gerdûnê lêkolîn kiribûn, hatin ba Min û fêm kirin ku wan tiştek ji hînkirina min nizanibû. Çi mezin çi biçûk, çi xêrxwaz çi gunehkar, çi bêguneh çi sûcdar, hemûyan cewhera a Peyva Min wergirtin, û Min bi hebûna Xwe rûmet da hemûyan. Lêbelê, her çend gelek hatibûn gazîkirin jî, tenê çend kes bijartî bûn, û yên li dora Min hê kêmtir bûn. (44, 10)

Zînakar

60. Min parastinê da gunehkarên. Ma nayê bîra we jina ku di zînakê de hatibû girtin? Dema ku ew anîn ber Min, ji aliyê girseyê ve hatibû şopandin û mehkûmkirin, Farisî hatin û ji Min pirsîn: 'Em ê bi wê çi bikin?' — Kahînan li bendê bûn ku

ez bibêjim: 'Bila edalet bê kirin', da ku ew paşê bikaribin bersiv bidin: 'Çawa dibe ku tu hezkirinê dipropagandî bikî û dîsa jî rê didî ku ev gunehkar were cezakirin?' Û eger min bigota, 'Wê berdin', wan ê bersiv bida: 'Di şeriata Mûsa de, ya ku tu — wekî tu dibêjî — pê pabend î, xalek heye ku dibêje: Her jineke ku di dema zînayê de were girtin, divê were kevirbaran kirin.'

61. Gava ku min niyeta wan nas kir, min bersiva gotinên wan neda, lê ez çemiyam û di toza erdê de gunehên wanên ku wê mehkûm dikirin nivîsîm. Careke din wan ji min pirsî ku divê bi wê jinê re çi bikin, û min bersiva wan da: 'Bila yê ku bêguneh e, kevirê yekem biavêje.' Wê demê wan sûcên xwe nas kirin û bi rûspartina rûyên xwe paşve vekişiyan. Yek ji wan bêguneh nebû, û ji ber ku wan hest kir ku min heta kûrahiya dilê wan jî dîtibû, wan êdî ew jin tawanbar nekir, çimkî hemûyan guneh kiribû. Lêbelê ew jin, û ligel wê yên din ên ku bi heman awayî soza xwe ya zewacê şikandibûn, poşman bûn û êdî guneh nekirin. Ez ji we re dibêjim, vegerandina gunehkarekî bi hezkirinê hêsantir e ji ya bi tundiyê. (44, 11)

Meryema Mecdelanî

62. Meryema Mecdelanî — gunehkar, wekî ku cîhanê jê re digot — germahî û lêborîna min bi dest xistibû.

63. Wê di demeke kurt de gihîşt xilasiya xwe, tiştekî ku ji bo kesên din ên ku tenê bi baweriyeke lawaz ji bo gunehên xwe lêborînê dixwazin, pêk nayê. Digel ku wê di demeke kurt de tiştê ku lê digeriya dît, yên din nagihîjin wê.

64. Meryema Mecdelanî bêyî ku pesnê tobeya xwe bide, lêborîn dît. Wê guneh kiribû, çawa ku hûn jî dikin; lê wê kûr hezkiribû.

65. Yên ku hez dikin dibe ku di reftarên xwe yên mirovahî de nîşanên xeletiyê nîşan bidin; lê evîn ew germahî ye ku ji dil diherike. Heke hûn dixwazin bibin efûkirî — wekî ku hûn bi xwe efû dikin — wê demê nêrîna xwe ya tijî evîn û bawerî ber bi Min ve bizivirînin, û hûn ê ji her sûcdariyê bêne xalis kirin.

66. Wê jinê êdî guneh nekir; wê hezkirina ku ji dilê xwe diherikî, ji bo hînkirinên Mamoste terxan kir.

67. Ew hate efûkirin, tevî ku wê şaşî kiribûn. Lê di dilê wê de agirê paqijker dişewitî, û ji ber efûya ku gunehkar wergirt, wê tu carî ji bo kêliyekê jî xwe ji Îsa neqetand; ji aliyê din ve, şagirtên min di saetên herî xwînî de ez bi tenê hiştim. Lêbelê wê Meryema xwêjîn dev ji Min berneda, Min înkar nekir, netirsiya, ne jî şerm kir.

68. Ji ber vê yekê, îmtiyaza weşandina hêsiran li ber lingê xaça min û li ser gora min jê re hat dayîn. Ruhê wê di demeke kurt de rizgarî dît ji ber ku wê pir kûr hezkir.

69. Di dilê wê de jî, ruhê şandiyekî hebû. Veguherîna wê wek ronahiya rastiyê dibiriqî. Wê xwe avêtibû ber lingên Min da ku ji Min re bigota:

'Xudan, eger Tu bixwazî, ez ê ji gunehê azad bibim.'
70. Lê hûn, ji aliyê din ve — çend caran hûn hewl didin ku bi veşartina gunehên xwe bi duayên dirêj Min ji bêgunehiya xwe qayîl bikin?
71. Na, şagirtno, ji wê hîn bibin; di her mirovekî hevrêyê xwe de bi rastî Xudanê xwe bixwazin. Zêde bixwazin, û gunehên we dê bibin efû. Hûn ê mezin bin gava ku hûn bihêlin ev rastî di dilê we de geş bibe. (212, 68–75)

Nîkodemos û Pirsa Reenkarnasyonê

72. Wê demê min ji Nikodemusê, yê ku bi niyeta baş hatibû ba Min da ku bi Min re biaxive, got: 'Ew tiştê ku ji goşt çêdibe, goşt e, û ew tiştê ku ji Ruh çêdibe, ruh e. Soz neke dema ku ez ji te re dibêjim ku divê mirov careke din ji dayik bibe.' Kê ji wan gotinan fêm kir?
73. Bi van gotinan min xwest ji we re bibêjim ku jiyaneke mirovî ya tenê têrê nake ku hûn yek ji hînkirinên Min jî fêm bikin, û ku pêdiviya we bi gelek jiyanên dinyayî heye da ku hûn pirtûka dersê ya ku di nav vê jiyanê de heye fêm bikin. Ji ber vê yekê, peywira bedenê tenê ew e ku di rêwîtiya giyanê de li ser rûyê erdê bibe piştgiriyek ji bo wê. (151, 59)

Guherîna Rûmetê ya Îsa

74. Di 'Serdema Duyemîn' de, Îsa carekê bi hevaltiya hinek ji şagirtên xwe re derket meşê. Wan çiyayek hilkişandibû, û dema ku Mamoste bi gotinên xwe dilê wan mirovan tijî heyranî dikir, wan ji nişka ve dît ku bedena Xudanê wan veguherî, li hewayê dihejiya, bi ruhê Mûsa li destê wî yê rastê û yê Elîya jî li yê çepê wî.
75. Li ber wê dîtina sermînatî, şagirt ji ber ronahiya îlahî matmayî man û xwe avêtin erdê. Lêbelê, wan di demeke kurt de xwe aram kir û pêşniyarî Mamosteyê xwe kir ku çakêtê mor ê keyaniyê li ser milên wî, û her wiha li ser milên Mûsa û Îlyas jî bê danîn. Wê demê wan dengê ku ji bêdawîtiya e î dadiketi bihîst, ku digot: 'Ev Kurê min ê hezkirî ye, ku ez jê razî me; guh bidin Wî!'
76. Dema şagirtan ew deng bihîst, tirseke mezin ket dilê wan, û gava ku serê xwe rakirin, wan tenê Mamoste dît, ku ji wan re got: 'Netirsin, û heta ku ez ji nav miriyan ranebim, ji vê dîtinê ji kesî re nebêjin.' Wê demê wan ji Xudanê xwe pirsî: 'Çima nivîskar dibêjin ku divê Elîya pêşî were?' Û Îsa bersiva wan da: 'Bi rastî, Elîya dê pêşî were û her tiştî rast bike. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku Elîya jixwe hatiye, û wan ew nas nekir; belkî, wan li gor dilê xwe pê re kir.' Wê demê şagirt fêm kirin ku wî ji wan re li ser Yûhenna yê Nimêjkar diaxivî.
77. Çend caran min, di vê serdemê de, laşê ku ez pê bi we re dipeyivim li ber çavên we nedîtbar kiriye, tenê ji bo ku hûn paşê min di wê şiklê mirovahî de ku mirovahiyê Îsa nas dikir bibînin, û dîsa jî hûn li ber

veguherîna nû* secde nekirine. (29:15–18)
** Ev diyardeyî di parapsîkolojiyê de wekî 'transfigûrasyon' (guherîna rûhanî) jî tê zanîn, ku tê de behsa dîtbûna gav bi gav a bûyîna giyanekî xuyayî.*

Kêmasiya wêrekiyê ji bo îfadekirina baweriya xwe

78. Dema ku ez di wan rojan de wek mirovekî di nav we de dijiyam, gelek caran di şevê de, dema ku her kes di xew de bû, mirov ji bo ku neyên dîtin bi dizî dihatin ba Min. Wan li Min digeriyan ji ber ku wan êşa wijdanê dikişand, ji ber ku dema ez bi girseyê re diaxivîm, wan qîriya li Min û ez aciz kiribûm. Hesta wan a poşmaniyê hê xurttir dibû dema ku wan fêm dikir ku Peyva Min di dilên wan de diyariya aştî û ronahiyê hiştibû û min melhema xwe ya şîfayê li ser laşên wan rijandibû.
79. Serên xwe xwar kiribûn, hatin ber Min û gotin: 'Mamoste, me bibore; me fêm kir ku peyva Te rastiyê dihewîne.' Min bersiva wan da: 'Heke we kifş kiriye ku ez tenê rastiyê dibêjim — nexwe çima hûn xwe vedişêrin? Ma hûn dernakevin ber ronahiyê da ku tîrêjên rojê werbigirin gava ku ew derdikeve — lê kengê we ji wê yekê şerm kiriye? Kîjan kesê ku ji rastiyê hez dike, wê tu carî veşêre, ne înkar bike, ne jî jê şerm bike.'
80. Ez vê ji we re dibêjim ji ber ku ez dibînim ku gelek kes tenê bi dizî guh didin min û înkar dikin ku ew li ku derê çûne — tiştê ku wan bihîstiye vedişêrin, û carinan jî înkar dikin ku ew bi min re bûn. Nexwe, hûn ji kê şerm dikin? (133, 23–26)

Dijminatiya li hember Îsa

81. Dema ku min di 'Serdema Duyemîn' de bi girseyan re axivî, Peyva min — hem di wateyê de hem jî di şêweyê de bêkêmasî — ji aliyê her kesî ve hat bihîstin. Nêrîna min, a ku di dilê wan de diçû, her tiştê ku her kesî di hundirê xwe de dihewand, ferq dikir. Di hinekan de guman hebû, di hinekan de bawerî; di hinekan din de jî, dengekî tijî tirs bi min re axivî: Ev nexweş bûn, ku êşa wan ew ber bi hêviya mûcîzeyekê ji Min ve anîbû. Kesên wisa jî hebûn ku hewl didan henekên xwe veşêrin dema ku wan bihîst ez dibêjim ku ez ji Baav hatime da ku Padîşahiya Esmanan bînim ji bo mirovahiyê, û dilên wisa jî hebûn ku min di wan de nefret li hemberî Min û niyeta bêdengkirin an jî ji holê rakirina Min hîs kir.
82. Ew kesên pozbilind, Farisî bûn, yên ku ji hêla Rastiya Min ve xwe di bin zextê de hîs dikirin. Çimkî her çend Peyva Min ewqas zelal, ewqas tijî hezkirin û ewqas dilrehetker bû — her çend her tim bi karên hêzdar dihat piştrastkirin jî — gelek mirovan dîsa jî dixwest ku rastiya hebûna Min bi darizandina Min li gorî mirov Îsa, bi vekolîna jiyana Min û bi kişandina bala xwe li ser sadebûna cilên Min û hejariya Min a mezin a di warê tiştên madî de kifş bikin.

83. Lêbelê, ew bi mehkûmkirina Min têr nebûn, wan şagirtên Min jî mehkûm kirin, û ew ji nêz ve dişopandin, çi diaxivîn, çi li ser rêyan li pey Min dihatin, an jî rûdiniştin da ku bixwin. Fêrisî çiqas hêrs bûn dema ku, di bûyereke taybet de, dîtin ku şagirtên min berî rûniştina ji bo xwarinê destên xwe neşûştibûn! Zehniyetên reben, yên ku paqijiya laşî bi paqijiya giyanî re tevlihev dikirin! Wan nizanibû ku, dema wan li Perestgehê dest dida nanê pîroz, destên wan bi rastî paqij bûn, lê dilên wan tijî rizîn bûn. (356, 37–38)

84. Wan her gav ez diçûm di bin çavdêriyê de digirtim. Hemû kirin û gotinên Min bi niyeta xerab dihatin darizandin; piranî, ew ji ber karên Min û delîlên ku min pêşkêş dikirin şaş mabûn, ji ber ku hişê wan nikarîbû tiştê ku tenê Ruh dikare fêm bike, fêm bike.

85. Dema ku min dua dikir, wan digot: 'Ew çima dua dike, dema ku îdîa dike ku tijî hêz û şehrezayî ye? Pêdiviya wî bi çi dikare hebe an jî çi dikare bixwaze?' Û dema ku min dua nedikir, wan digot ku ez şertên wan ên olî bi cih naynim.

86. Dema wan didît ku ez xwarinê naxwim dema şagirtên min dixwarin, wan dadbar dikir ku ez li derveyî zagonên ku Xwedê danîne tevgeriyam; û dema wan didît ku ez xwarinê dixwim, wan ji xwe dipirsî: Çima divê ew bixwe da ku bijî — ewê ku îdîa dikir Jiyan e? Wan fêm nedikir ku ez hatime dinyayê da ku ji mirovan re eşkere bikim ka mirovahî dê piştî heyameke dirêj a paqijkirinê çawa bijî, da ku nifşekî giyanî jê derkeve, nifşekî ku dê li ser êş û azarên mirovahiyê, li ser pêdiviyên laş, û li ser hewesa hestên fizîkî bilind bibe. (40, 11–13)

Ragihandina Çûyîna Min

87. Bi sê salan, Îsa bi şagirtên xwe re jiyayî. Ew ji aliyê girseyên mezin ên ku ji dil jê hez dikirin ve hatibû dorpêçkirin. Ji bo wan şagirtan, ji bilî guhdarkirina Mamosteyê xwe dema ku wî hînkirinên xwe yên îlahî radigihand, tiştek din tunebû. Li pey şopa wî diçûn, wan ne birçîbûn û ne jî tîbûn hîs nedikir, tu şeq û astengiyek tune bû; li derdora wê komê her tişt aramî û bextewarî bû, û dîsa jî — gava ku ew carekê bi dîtina Îsayê xwe yê hezkirî pir kelecanî bûn, Wî ji wan re got: 'Dema din dê were; ez ê ji we biçim, û hûn ê mîna pez di nav gurgan de werin hiştin. Ew saet nêzîk dibe, û ji bo Min pêwîst e ku vegerim cihê ku ez jê hatime. Hûn ê ji bo demekê bi tenê bimînin û hûn ê ji bo wan kesên ku ji bo hezkirin û dadperweriyê birçî û tî ne, şahidiyê li ser tiştên ku we dîtine û bihîstine bikin. Bi navê Min bixebitin, û piştî wê ez ê we bînim ba Xwe li Mala Herheyî."

88. Ew gotin şagirt xemgîn kirin, û her ku saet nêzîk dibû, Îsa bi awayekî tekeztir wê ragihandinê dubare dikir dema ku behsa çûyîna xwe dikir. Lê di heman demê de, Wî dilê wan kesên ku guh didanê şa kirin û ji wan re got ku Ruhê Wî dê neçe lê dê li ser cîhanê çavdêriya

xwe bidomîne. Gava ku wan xwe amade dikir ku Peyva Wî wek peyameke teselî û hêviyê bigihînin gelê wê demê, Ew ê bi riya devê wan biaxiviya û kerametan bikira. (354, 26–27)

Têketina Îsa ya Orşelîmê

89. Gava ez ketim nav bajarê Orşelîmê, girseyan bi şahî û coş pêşwaziya min kir. Ew bi girseyî ji gundan û kuçeyan hatin — mêr, jin û zarok — da ku bibin şahidê ketina Mamosteyê nav bajêr. Ew kesên ku keramet û delîla hêza Kurê Xwedê wergirtibûn bûn — yên kor ku niha dikaribûn bibînin, yên lal ku niha dikaribûn 'Hosanna' bistirên, yên seqet ku ji nav nivînên xwe rabibûn û bi lez hatibûn da ku li cejna Paskalyayê Mamoste bibînin.

90. Min dizanî ku ev serkeftin demkî bû; min jixwe ji şagirtên xwe re pêşbînî kiribû ka dê paşê çi biqewime. Ev ji destpêka têkoşîna min zêde ne tiştek bû, û îro, ku ez ji dûr ve li wan bûyeran dinêrim, ez ji we re dibêjim ku ronahiya rastiya min li dijî tariya nezanîn, guneh û xapandinê têdikoşe; ji ber vê yekê divê ez lê zêde bikim ku serkeftina min a dawî hêj nehatiye.

91. Hûn çawa dikarin bawer bikin ku ew ketina min a Aşdîdê nîşana serkeftina Doza Min bû, dema ku tenê çend kes hatibûn baweriyê, û gelek kes hebûn ku nizanibûn ez kî me?

92. Û heke hemû ew mirov berê xwe bidana Peyva Min — ma gelo gelek nifşên din jî nedixwesta ku werin?

93. Ew kêliya şahiyê, ew ketina serketî ya demkî, tenê sembola serkeftina ronahî, qencî, rastî, hezkirin û dadperweriyê bû — ya wê roja ku divê bê û hûn hemû jê re hatine vexwendin.

94. Bizanibin ku heke yek ji zarokên Min wê demê li derveyî Orşelîma Nû bihata dîtin, dê tu pîrozbahî çênebûya, ji ber ku Xwedê wê demê nedikarî behsa serkeftinê bike; Ew nedikarî serkeftinekê pîroz bike heke hêza Wî nikarîbûya heta zarokê xwe yê dawî jî xilas bike. (268, 17–21)

95. Hûn wekî wan in ku di 'Serdema Duyemîn' de dema Îsa ket Orşelîmê, 'Hosianna' digotin. Îro, gava ku ez bi Ruhê xwe xwe ji we re eşkere dikim, hûn êdî çadrên xwe li ser Rêya Min belav nakin; ew dilên we ne ku hûn wekî wargehekê pêşkêşî Xudanê xwe dikin. Îro 'Hosanna'ya we êdî bi dengên we yên bilind nalê; ev 'Hosanna' ji ruhê we wek sirûdeke nermî, hezkirin û zanîna Bav, wek sirûdeke baweriyê bi vê wehyê ku Xudanê we di 'Serdema Sêyemîn' de aniye ji bo we, şîn dibe.

96. Wê demê, wekî niha, hûn wekî wan in ku li pey Min hatin dema ku ez ketim Orşelîmê. Girseyên mezin li dora Min kom bûn, bi gotinên Min ên evînê heyran mabûn. Mêr û jin, kal û pîr û zarok bi qîrînên xwe yên şahiyê bajar hejandin, û heta kahîn û Farisî jî, yên ku ditirsiyan gel serî hilde, ji Min re gotin: "Mamoste, eger Tu aştiyê hîn dikî — çima Tu

dihêlî şagirtên Te wisa tevliheviyê derxin?" Lê min bersiva wan da: 'Bi rastî, ez ji we re dibêjim, eger ev bêdeng bimînin, dê kevir biqîrin.' Ji ber ku ev kêliyên şahiyê bûn; ew lûtke û rûmetdarkirina Mesîh a di nav wan kesên ku ji bo rastdariyê birçî û tî ne bû — ew giyanên ku ji bo pêkanîna pêxembertiyan demeke dirêj li benda hatina Xudan bûn.

97. Bi heman şahî û xweşiyê, gelê min jî rizgarbûna xwe ya ji Misrê pîroz kir. Min xwest ku vê bîranîna Paskalyayê ji bo gelê xwe ne-jibîrkirî bikim. Lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, gava min berxek qurbîn kir, min ne tenê li pey kevneşopiyekê diçû — na, di Îsa de, Berxê Qurbînê, min Xwe wek Rê pêşkêş kir ku hemû zarokên Min bi riya wê xilasiyê bibînin. (318, 57–59)

Şîva Dawî

98. Dema Îsa bi şagirtên xwe re wê şîva Paskalyayê pîroz kir, li gorî kevneşopiya wî gelî, Wî ji wan re got: 'Ez niha tiştekî nû ji we re eşkere dikim: ji vî şerabî bigirin û ji vî nanî bixwin, ku nûnertiya xwîn û laşê Min dikin, û vê yekê ji bo bîranîna Min bikin.'

99. Piştî koçkirina Mamoste, şagirtan bi vexwarina şerabê û xwarina nanê, ku sembolên Wî bûn yê ku ji bo hezkirina mirovahiyê her tişt da, bîranîna fedakariya Xudanê xwe bi cih anîn.

100. Bi sedsalan, gelên ku li ser navê mezheban ji hev qut bûne, şîroveyên cuda li ser gotinên Min kirine.

101. Îro ez dixwazim ji we re bibêjim ka min di wê saetê de, di dema Wê Şîva Dawî de, hest bi çi kir, dema ku her peyv û her kiryara Îsa dersek ji pirtûkeke şehrezayiya kûr û hezkirineke bêdawî bû. Dema ku min nan û şerab ji bo vê armancê bi kar anîn, ew ji bo alîkariya we bû ku hûn fêm bikin ku ew mîna evînê ne, ku xwarin û jiyana giyanê ye; û dema ku min ji we re got, 'Vê yekê ji bo bîranîna Min bikin', Mamoste bi vê yekê mebesta wî ew bû ku divê hûn cîranên xwe bi evîneke mîna ya Îsa hez bikin, û xwe wek xwarineke rastîn bidin mirovan.

102. Her rîtûeleke ku hûn li ser bingeha van hînkirinan pêk bînin, bêfêde dê be heya ku hûn hînkirin û mînakên min di jiyana xwe de bi cih neynin. Ev tam tiştê ku ji bo we zehmet e, lê qîmet di vê yekê de ye. (151, 29–32; 34)

103. Çawa ku hûn niha li dora Min kom bûne, wisa jî di wê şeva dawî ya 'Serdema Duyemîn' de bû. Roja tam diçû ava de ku Îsa di wê odeyê de ji şagirtên xwe re cara dawî axivî. Ew gotinên Bavekî mirî bûn ji bo zarokên xwe yên pir hezkirî. Di Îsa de û her weha di şagirtan de, yên ku hêj nizanibûn piştî çend saetan çi li benda Wî ye—Yê ku ew fêr kiribûn û ew qas jê hez dikir—şîneke hebû. Xudanê wan li ber çûyînê bû, lê wan hêj nizanibû çawa. Petrûs giriya, qedehê bi dilê xwe ve girtibû; Yûhenna sînga Mamoste bi hêsrên xwe şil kir; Metta û Bartalmayê ji ber gotinên Min ji xwe çûbûn. Fîlîp û Tûmayê di dema xwarinê de êşa dilê

xwe veşartin. Yaqûbê Biçûk û yê Mezin, Tadayûs, Endrawî û Sîmon ji ber xemgîniyê bêdeng mabûn; lêbelê gelek tişt hebûn ku wan di dilê xwe de ji Min re digotin. Yûda Îskeriyot jî, xemgîniyê di dilê xwe de hildigirt, lê di heman demê de tirs û poşmanî jî. Lêbelê wî nedikarî vegere, ji ber ku tariyê ew girtibû.

104. Gava Îsa gotinên xwe yên dawî û şîretên xwe gotin, ew şagirt di nav hêsiran de ma. Lê yek ji wan êdî li wir nebû; ruhê wî nikarîbû ewqas hezkirinê bihewîne û ewqas ronahiyê bibîne, û ji ber vê yekê ew çû, ji ber ku ew peyv dilê wî şewitandibû. (94, 56–58)

105. Xwesteka Îsa ya îlahî ew bû ku şagirtên wî bibin tovgerên hînkirina wî ya xilaskar.

106. Di lûtkeya axaftina xwe ya dawî de ji şagirtan re, ku di heman demê de axaftina dawî ya di navbera Bav û zarokan de bû, ji ber vê yekê wî bi dengekî hezkirî ji wan re got: 'Ez niha fermaneke nû didim we: Hûn ji hev hez bikin.'

107. Bi ronahiya wê Fermana Herî Bilind, wî bi vî awayî hêviya herî mezin ji bo mirovahiyê pêxist. (254, 59)

Beş 12 – Êş, Mirin û Vejîn

Têkoşîn û Êşên Jiyana Îsa

1. Ez di nav mirovahiyê de jiyam û jiyana xwe kirim mînakek, pirtûkeke dersê. Min her cure êş, ceribandin û têkoşîn, hejariyê, ked û zordestî dîtin. Min redkirina ji aliyê xizmên xwe ve, neminettî û xiyanet; kedkariya rojên dirêj, birçîbûn û tîhî, tinazî, tenêtî û mirin tehemul kir. Min hişt ku giraniya tevahî ya gunehê mirovahiyê bikeve ser Min. Min destûr da mirovahiyê ku Ruhê Min di gotinên Min de û di laşê Min ê birîndar de, ku heta hestiyê Min ê dawî jî dihat dîtin, bi hûrgilî lêkolîn bike. Her çend ez Xwedê me jî, ez bûm keyê tinaziyê, ez hatim rûttkirin, û her wiha ez hatim neçarkirin ku xaça şermezariyê hilgirim û hilkişim ser wî girê ku dizên li ser mirin. Li wir jiyana min a mirovî bi dawî bû, wekî delîl ku ez ne tenê Xwedayê Peyvê me, lê belê Xwedayê kiryaran im jî. (217, 11)

2. Gava ku dem nêzîk bû û Şîva Dawî ber bi dawîbûnê ve diçû, Îsa şîretên xwe yên dawî dan şagirtên xwe. Ew berê xwe da Baxçeyê Gethemanyayê, cihê ku wî lê adet bû dua bikira, û bi Bav re axivî: 'Ya Xudan, eger mimkun be, vê kasê ji min dûr bixe. Lê ne li gorî îradeya min, lê li gorî ya Te be.' Wê demê yê ku di nav şagirtên min de min ê xiyanet bikira, nêzîk bû, bi girseyeke ku ji bo girtina min li wir bûn re. Gava wan pirsî, 'Îsayê Nisretî kî ye?', Yûda nêzîkî Mamosteyê xwe bû û ew maç kir. Tirs û şepirze ket dilê wan zilaman dema ku wan aramiya Îsa dît, û wan careke din pirsî, 'Îsa kî ye?' Hingê ez ber bi wan ve çûm û ji wan re got, 'Ez im; ez im.' Bi vî awayî Ezaba min dest pê kir.

3. Wan ez anîm beriya kahînan, dadweran û serweran. Wan ez

pirsiyar kirim, li ser min darizandin û ez tawanbar kirim ku min Qanûna Mûsa binpê kiriye û hewl didim keyaniyekê ava bikim ku ya Împerator wêran bike. (152, 6–7)

Xiyaneta Yûhenna

4. Ma nayê bîra we çend caran min hezkirina xwe eşkere kir, ne tenê ji bo yên ku bi min bawer bûn, lê her weha ji bo yê ku min xiyanet lê kir, û ji bo yên ku li min zordarî kirin û darizandin? Niha dibe ku hûn ji Min bipirsin ka sedem çi bû ku Min hişt ev hemû tinazî çêbibin. Û ez bersiva we didim: ji bo Min pêwîst bû ku ez azadiya tam a raman û kirinê bidim wan, da ku ez derfetên guncaw ji bo eşkerekirina Xwe biafirînim, û da ku her kes bikaribe dilovanî û hezkirina ku min hînî cîhanê kiriye, tecrube bike.

5. Min dilê Yûda ji bo xiyaneta li Min negerand; ew amûra ramaneke xerab bû dema ku dilê wî bi tariyê tije bû. Lêbelê, li hemberî bêbaweriya wî şagirtî, Min lêborîna Xwe nîşan da wî.

6. Ne hewce bû ku yek ji xizmên Min îxanetê li Min bike da ku ez wê mînaka nefsbiçûkiyê ji we re bidim. Mamoste dê di her fersendekê de ku mirovan pêşkêş bikira, wê nîşan bida. Beşdarî wê şagirtî bû ku bibe amûrê ku Mamoste bi riya wî nefsbiçûkiya xwe ya îlahî nîşanî cîhanê da. Heta ku hûn bifikirin ku qelsiya wî zilamî bû ya ku bû sedema mirina Îsa, ez ji we re dibêjim ku hûn şaş in; ji ber ku ez hatim ku xwe bi tevahî ji we re bidim, û eger ne bi vî awayî bûya, hûn dikarin piştrast bin ku dê bi awayekî din çêbûya. Ji ber vê yekê, mafê we nîne ku hûn wî birayê xwe, yê ku di kêliyek tariyê de ji hezkirin û dilsoziya ku deyndarê Mamosteyê xwe bû, bêpar ma, nifir bikin an darizînin. Heke hûn wî ji ber mirina min sûcdar dikin — çima hûn wî pîroz nakin, ji ber ku hûn dizanin ku xwîna min ji bo xilasiya tevahiya mirovahiyê hat rijandin? Ji bo we baştir e ku hûn dua bikin û bixwazin ku tu kes ji we nekeve ceribandinê, çimkî riya-duyaniya nivîskar û farisiyan hê jî di vê cîhanê de heye. (90, 37–39)

Êşa Îsa

7. Dema ku Ez ji aliyê Serekkahîn Kayafayê ve dihatim pirsîn û wî ji Min re got, 'Ez sondê li Te dixwim ku Tu ji min re bibêjî gelo Tu Mesîh, Kurê Xwedê yî', Min jê re got, 'Te wisa got.' (21:30)

8. Çend dilan, ku tenê çend roj berê li hember karên Min heyran mabûn û pesnê Min dabûn, ew ji bîr kirin, xwe neşukr nîşan dan, û tevlî wan kesên ku heqaret li Min dikirin bûn. Lêbelê, pêwîst bû ku ew qurban pir mezin be, da ku ew tu carî ji bîra mirovahiyê neyê jêbirin.

9. Cîhanê, û hûn jî wek beşek jê, dîtin ku Ez bi awayekî wisa hatim heqaretkirin, pêkenandin û şermezarkirin ku tu mirovê din qet bi wî awayî nehatiye. Lêbelê, Min bi sebir qedeha ku we da min vexwarin, heta dawiyê vexwar. Gav bi gav, Min qedera xwe ya hezkirinê

ya di nav mirovahiyê de, ya ku wek ' ' tê zanîn, pêk anî û Ez bi tevahî min xwe da zarokên xwe.

10. Bextewar in ewên ku bi Xwedayê xwe bawer kirin, her çend wan ew di nav xwînê de û di bêhngirtinê de dîtibe jî.

11. Lêbelê tiştek hê dijwartir li benda Min bû: ku di navbera du dizan de bi çivîkan li xaçê bê kilîtkirin û bimirim. Lê ew hatibû nivîsandin, û ji ber vê yekê diviyabû bihata pêkanîn, da ku ez wek Mesîhê rastîn bême naskirin. (152, 8–11)

12. Derbarê vê hînkirina ku ez niha didim we de, min jixwe di 'Serdema Duyemîn' de mînakek wê da we. Îsa li ser xaçê daliqandî ma; Xilaskar di ber çavê girseyên mirovan ên ku Wî gelek jê hez dikir, bi mirinê re ket têkoşînê. Her dil deriyek bû ku Wî lê xistibû. Di nav temaşevanan de zilamê ku li ser girseyan serwer bû, mîrê Dêrê, bacgir, Farîsî, dewlemend, feqîr, yên bedkar, û yên dilpak hebûn. Lêbelê, dema ku hinekî dizanibûn kî di wê saetê de mir, ji ber ku wan karên wî dîtibûn û bereketên wî wergirtibûn, yên din—ku tî û tîjiya xwîna bêguneh û çavbirçîya tolhildanê bûn—mirtina Wî yê ku wan bi tinazî jê re digot "Keyê Cihûyan', bêyî ku bizanibin ku Ew ne tenê Keyê gelekî bû, lê belê Ew Keyê hemû gelên erdê û hemû cîhanên gerdûnê bû. Gava Îsa yek ji nihêrînên xwe yên dawî li wan girseyan kir, Wî duaya xwe bi hezkirin û dilovaniyeke bi rehm tije ber bi Bav ve kir û got: 'Bavê min, li wan bibore, çimkî ew nizanin çi dikin.'

13. Ew nihêrîn hem wan kesên ku ji bo wî digiriyan û hem jî wan kesên ku bi êşa wî kêfxweş dibûn di nav xwe de digirt, ji ber ku hezkirina Mamoste—ku hezkirina Bav bû—bi heman rengî li ser hemûyan belav dibû. (103, 26–27)

14. Gava ew roj hat ku girseya mirovan, ji aliyê kesên ku ji hebûna Îsa xofdar bûn ve hatibûn teşwîqkirin, ew birîndar kirin û qemçî lê xistin, û dîtin ku ji ber lêdanan, wek mirovekî asayî xwîn ji wî diherikî û paşê, mîna her mirovekî din, bi mirinê re têdikoşiya û dimirî, Farîsî, rûspiyên gel û kahînan bi dilxweşî qîriyan: 'Li wî binêrin, yê ku ji xwe re dibêje Kurê Xwedê, yê ku xwe wekî qral dihesiband û îdia dikir ku ew Mesîh e!'

15. Ew bûn, ji her kesî zêdetir, ku Îsa ji Bavê xwe xwest wan bibexşîne — ewên ku, her çend Nivîsarên Pîroz dizanibûn jî, niha Wî înkar dikirin û Wî ji girseyê re wekî xapînokek nîşan didan. Ew bûn yên ku, tevî îdiaya xwe ya mamosteyên Şerîetê, di rastiyê de nizanibûn çi dikin dema ku Îsa şermezar dikirin, lê di nav girseyê de dilên ku ji ber neheqiya ku şahidê wê bûn bi xemgîniyê perçe perçe bûbûn, û rûyên ku ji ber mirina qurbankirî ya Zilal bi girî diherikîn hebûn. Ew mêr û jinên xwedî hişên sade, î û giyanên comerd bûn ku dizanibûn Kî li ser vê erdê di nav mirovahiyê de bû, û fêm

kiribûn ku bi çûna Mamoste re wan çi winda kiribû. (150, 24–25)

16. Ew ji we re diaxive yê ku, dema li ser xaçê bi mirinê re têdikoşiya û ji aliyê peyayên îdamkeran ve dihat îstîsmarkirin û êşkencekirin, çavên xwe ber bi bêsînoriyê ve rakirin û got: 'Bavo, li wan bibore, çimkî ew nizanin çi dikin.'

17. Di wê efûya îlahî de min hemû mirovên ji her temenî girtin nav xwe, çimkî min dikarîbû rabirdû, niha û paşeroja mirovahiyê bibînim. Ez dikarim bi rastî û bi ruh ji we re bibêjim ku min di wê saeta pîroz de hûn jî dîtin, hûn ên ku di vê demê de peyva min a nû dibihîzin. (268, 38–39)

18. Gava ku min ji bilindahiya Xaçê çavên xwe yên dawî li girseyê gerand, min Meryem dît, û jê re got, bi îşaret bi Yûhenna: 'Jinê, va kurê te', û ji Yûhenna re: 'Kurê, va diya te.'

19. Yûhenna di wê saetê de yekane kes bû ku dikaribû wateya van gotinan fêm bikira, ji ber ku girse ewqas kor bû ku, gava min got, 'Ez tîhî me', wan fikirî ku ew tîhiyeke fîzîkî ye û min zik û sirke pêşkêş kirin, lêbelê ew tîhiyeke ji bo hezkirinê bû ku Ruhê min hîs dikir.

20. Her du sûcdarên li kêleka Min jî bi mirinê re têdikoşiyan; lêbelê dema ku yekî kufur dikir û xwe davêt helakê, yê din hişt ku ronahiya baweriyê wî ronî bike; û her çend wî Xwedayê xwe dît ku li ser stûna xaçê ya şermokî hatibû çivîkirin û nêzîkî mirinê bû jî, wî bi xwedayetiya Wî bawer kir û jê re got: 'Gava Tu hatî Keyaniya Esmanan, li min bîne bîra xwe,' li ser vê yekê ez, ji ber baweriyeke wisa mezin, bersiv da min: 'Bi rastî, ez ji te re dibêjim, îro tu yê bi min re li Bihuştê bî.'

21. Kes nizane ew bahozên ku di wê saetê de di dilê Îsa de rabûn. Hêzên xwezayê yên berdayî tenê şewqeke lawaz a tiştê ku di tenêtiya wî zilamî de diqewimî bûn, û êşa Ruhê Xwedayî ewqas mezin û rast bû ku goşt, ku ji bo kêliyekê lawaz ketibû, qîriya: 'Xwedayê min, Xwedayê min, te çima ez terikandim?'

22. Çawa ku min mirovan fêrî jiyanê kirin, wisa jî min ew fêrî mirinê kirin, di heman demê de min li wan kesên ku min heqaret lê kirin û ez êşkence kirin efû kir û bereketa xwe da wan, dema ku min bi Bav re got: 'Lê bibore, çimkî ew nizanin çi dikin.'

23. Û gava ku Ruh ji vê cîhanê derket, Wî got: 'Bavo, ez Ruhê xwe teslîmî destên Te dikim.' Dersa bêkêmasî temam bû; min hem wekî Xwedê hem jî wekî mirov axivîbû. (152, 12 161 17)

24. Ji bo Dimas tenê kêliyek bes bû ku xilasiyê bibîne, û ew kêliya dawî ya jiyana wî bû. Wî ji ser xaçê bi Min re axivî, û her çend wî dît ku Îsa, yê ku wan jê re digot Kurê Xwedê, di nav êşên mirinê de bû jî, wî hest kir ku Ew Mesîh, Xilaskar e; û wî xwe bi hemû poşmaniya dilê xwe û hemû dilnizmiya giyanê xwe radestî Wî kir. Ji ber vê yekê min heman rojê bihuşta jê re soz da.

25. Ez ji te re dibêjim, ez ê bihêlim her kesê ku bêhemdê xwe guneh dike, lê di dawiya jiyana xwe de bi

dilekî tijî nefsbiçûkî û bawerî bi Min re diaxive, nermiya hezkirina Min a dilovan hîs bike, ya ku wan ji belayên vê dinyayê bilind dike da ku wan bi bexteweriya jiyaneke hêja û bilind bidim nasîn. (94, 71–72)

26. Belê, Dimasê ezîz, tu bi Min re bûyî li Bihuşta ronahî û aramiya ruhanî, ku Min canê te wekî xelata baweriya te gihandê. Kê dikaribû ji wan gumanperestan re bigota ku Xwedayek di hundirê Îsa de dijiya — dema ku ew dimirî û xwîn ji wî dihat — ku ruhê ronahiyê di hundirê diziyê de veşartî bû yê ku di kêliyên mirinê de li milê wî yê rastê razayî bû? 27. Dem derbas bû, û gava ku aramiya hundirîn vegeriya, gelek ji wan kesên ku Min red kiribûn û pê keniyabûn, ketin ronahiya rastiya Min; ji ber vê yekê tobeya wan mezin bû û hezkirina wan a di şopandina Min de bêhilweş bû. (320, 67)

28. Dema ku laşê ku di Serdema Duyemîn de wekî firaxa Min xizmet dikir, ket nav kelecanên xwe yên dawî û min gotinên xwe yên dawî ji ser xaçê gotin, di nav gotinên min ên dawî de yek hebû ku ne di wê gavê de û ne jî ji bo demeke dirêj piştî wê hat fêmkirin: 'Xwedayê min, Xwedayê min, Te çima ez terikandim?'

29. Ji ber wan gotinan, gelek guman kirin; yên din şaş man, wisa difikirîn ku ew nîşana şermokîtiyê, dudilî û kêliyek lawaziyê bû. Lê wan fêm nekir ku ev ne daxuyaniya dawî bû, lê piştî wê min yên din gotin ku hêz û zelaliyeke tam nîşan didan: 'Bavo, ez ruhê xwe teslîmî destên Te dikim'; û: 'Bi dawî bû.'

30. Niha ku ez vegeriyame da ku li ser şaşiyên we ronahiyê bixim û tiştên ku we jê re gotine sir, ez ji we re dibêjim: dema ku ez li ser xaçê daliqandî bûm, êşa mirinê dirêj û xwînî bû, û laşê Îsa—ku ji yê her mirovekî din bêdawî hestiyartir bû—di êşeke dirêj re derbas bû, lê mirin nehat. Îsa mîsyona xwe ya li cîhanê bi dawî anîbû; wî jixwe gotinên xwe yên dawî gotibûn û hînkirina xwe ya dawî dabû. Wê demê, dema ku ew laşê êşandî, ew goştê çirandî, hest kir ku ji Ruh vediqete, wî bi êşeke mezin ber bi Xudan ve qîriya: 'Bavo, Bavo, te çima ez terikandim?' — Ew qêrîna nerm û xemgîn a Berxê birîndar bû ji bo Çêlekvanê xwe. Ev delîl bû ku Mesîh, 'Peyv', bi rastî di Îsa de bûbû mirov û ku êşa wî rastîn bû.

31. Ma tu dikarî van gotinan ji Mesîh re, yê ku bi awayekî ebedî bi Bav re yek e, bigerînî? — Niha hûn dizanin ku ew ji berê ve qêrîneke ji laşê Îsa bû, ku ji ber korbûna mirovahiyê pîs hatibû kirin. Lêbelê gava ku destdaneke nerm a Xudan daket ser wî goştê êşandî, Îsa berdewam kir li axaftinê, û gotinên wî ev bûn: "Bavo, ez ruhê xwe teslîmî destên Te dikim." — "Bû." (34:27–30)

32. Gava Îsa li ser xaçê daliqandî bû, tu giyanek tunebû ku bi dengê hezkirin û dadweriya Wî yê ku mirî, ango wekî rastiya bi xwe rût, ya ku Wî di gotinên xwe de ragihandibû, kûr neyê hejandin. Kesên ku jiyana

Îsa lêkolîn kirine, fêm kirine ku ne berî Wî û ne jî piştî Wî kesek heye ku karê wekî yê Wî pêk anîbe, ji ber ku ew karekî îlahî bû ku dê bi riya mînaka Wî mirovahiyê xilas bike.

33. Ez bi nermî hatim qurbaniyê, ji ber ku min dizanî xwîna min dê we veguherîne û xilas bike. Heta kêliya dawî, min bi hezkirin axivî û we efû kir, ji ber ku ez hatim da ku hînkirineke bilind ji we re bînim û bi mînakên bêkêmasî rêya herheyîtiyê nîşanî we bidim.

34. Mirovahiyê hewl da ku bi sûîstîsmalkirina lawaziya bedenê Min ji mebesta Min dûr bixe; lêbelê ez nesekinîm. Mirovan hewl dan Min ber bi kufrê ve bikişînin; lê min kufr nekir. Çiqas girseyê heqaret li Min kir, min ewqas zêdetir ji bo wan rehm û hezkirin hîs kir, û çiqas wan laşê Min birîndar kir, ewqas zêdetir xwîn jê herikî da ku jiyanê bide wan ên ku ji bo baweriyê miribûn.

35. Ew xwîn sembola wê hezkirinê ye ku min pê rêya ruhê mirovan nîşan daye. Min peyva xwe ya bawerî û hêviyê ji bo kesên ku birçî yên dadê ne, û xezîneya wehiyên xwe ji bo feqîrên ruhanî hişt.

36. Tenê piştî wê demê mirovahî haydar bû ku kî li cîhanê bûye. Li ser vê yekê, karê Îsa wekî kamil û îlahî hate dîtin, wekî sermirovî hate naskirin — çiqas hêsirên tobeyê! Çiqas êşên wijdanê di giyanan de! (29, 37–41)

37. Dema Îsa, yê ku 'Rê, Rastî û Jiyan' bû, mîsyona xwe bi wê duaya heft gotinan bi dawî anî û di dawiyê de bi Bavê xwe re axivî: 'Giyanê xwe teslîmî destên Te dikim', paşê bifikirin ka gelo hûn, ku şagirt û peyrewên wî Mamoste ne, dikarin ji vê jiyanê derbas bibin bêyî ku wê wekî nîşana guhdarî û dilnizmiyê pêşkêşî Bav bikin; û gelo hûn dikarin çavên xwe li ser vê cîhanê bigirin bêyî ku ji Xudan parastina Wî bixwazin, ji ber ku hûn ê wan tenê di warên din de dîsa vekin.

38. Tevahiya jiyana Îsa qurbaniyeke ji bo hezkirina Bav bû. Saetên êşa Wî ya li ser xaçê, duayeke ji hezkirin, şafaet û lêborînê bû.

39. Ev ew rê ye ku min nîşanî we da, mirovahî. Di şopa Mamosteyê xwe de bijîn, û ez soz didim ku we ber bi sînga Xwe ve bibe, ku çavkaniya hemû bextewariyê ye. (94, 78, 80)

40. Ez, Mesîh, bi riya mirov Îsa rûmeta Bav, Hîkmet û Hêza Wî eşkere kirim. Ew hêz ji bo pêkanîna kerametan ji bo feydeya wan kesên ku di ruhê xwe de pêwîstiya wan bi baweriyê, di hişê xwe de pêwîstiya wan bi ronahiyê û di dilê xwe de pêwîstiya wan bi aştiyê hebû, hate bikaranîn. Ew hêz, ku hêza heqîqî ya hezkirinê bi xwe ye, li ser belengazan hat rijandin da ku ez xwe bi tevahî terxan bikim ji bo wan, heta radeyekê ku min ew ji bo laşê xwe bi kar neanî, yê ku di saeta mirinê de pêdiviya wî jî pê hebû.

41. Min nexwest ku hêza xwe bi kar bînim da ku ji êşa tûj a laşê xwe xilas bibim. Ji ber ku gava ez bûm mirov, bi mebesta wê yekê bû ku ji bo we êşê bikişînim û ji we re delîlên xwedayî û mirovî yên berbiçav ên hezkirin û dilovaniya xwe ya bêdawî

ya ji bo kesên nezan, belabûyî û gunehkar nîşan bidim.
42. Hemû hêza ku min ji bo kesên din nîşan da — çi ew saxkirina kesekî nexweşê qiraxê, vegerandina dîtinê ji koran re, û bidana şiyana tevgerê ji seqetan re bû, an jî çi ew vegerandina gunehkarên li ser rêya şaş û zindîkirina miriyan bû — hemû desthilata ku min li ber elaletê nîşan da da ku delîla rastiya xwe bidim wan, bi nîşandana serweriya xwe ya li ser warên xwezayî û hêza xwe ya li ser jiyan û mirinê, min nexwest ji bo berjewendiya xwe bi kar bînim; ji ber vê yekê min hişt ku bedena min wê Ezabê bikişîne û wê êşê biceribîne.
43. Rast e, hêza min dikaribû laşê min ji hemû êşê xilas bikira, lê wê demê min ê di çavên te de çi qîmet xwedî bûma? Min ê çi mînakek, ku ji bo mirovahiyê têgihîştî be, li pey xwe bihîşta, eger min hêza xwe bi kar bianiya da ku xwe ji êşê xilas bikim? Di wan kêliyan de, pêwîst bû ku ez xwe ji hêza xwe mehrûm bikim, wê hêza îlahî red bikim, da ku êşa goşt, xemgîniya li hemberî nankoriyê, tenêtî, êşa mirinê û mirin bi xwe hîs bikim û bijîm.
44. Ji ber vê yekê, di saeta mirina Wî de, lêvên Îsa ji bo alîkariyê qîrîn, ji ber ku êşa Wî rastîn bû. Lê ne tenê êşa fîzîkî bû ku serdestê laşê Îsa yê bi taya giran û westiyayî bû — ew di heman demê de hişmendiya ruhanî ya Xwedayekî bû ku, bi riya wî laşî, ji aliyê zarokên xwe yên kor, bêsipah û pozbilind ve, yên ku ji bo wan wî ew xwîn rijand, diêşand û pê henek dihatin kirin.
45. Îsa bi saya Ruhê ku jê re dida, ku ew Ruhê Xwedayî bû, bihêz bû, û dikaribû li hember êşê bêhest û li hember êrîşên zordestên xwe têkneçûyî ba; lê ji bo wî pêwîst bû ku girî bireşîne, hîs bike, ber çavê girseyê gelek caran bikeve erdê, hêza laşê wî biqede, û piştî ku laşê wî damika xwe ya dawî ya xwînê winda kir, bimire.
46. Bi vî awayî wezîfeya min a li ser rûyê erdê pêk hat; jiyana li ser rûyê erdê ya Yê ku gelê wî tenê çend roj berê, dema ku ew ket Orşelîmê, wekî qral ragihandibû, bi vî awayî bi dawî bû. (320, 56–61)

Kiryara Rizgariyê ya Îsa li Cîhanên Wêdetir

47. Di rojên destpêkê yên mirovahiyê de, pêşketina wan a giyanî ewqas sînordar bû ku têgihiştina wan a hundirîn a jiyana giyanê piştî mirina fîzîkî û zanîna wan a (nebûna) aqûbeta wê ya dawî wisa bû ku, dema ji laşê fîzîkî derdiket, giyan diket xeweke kûr ku jê tenê hêdî hêdî hişyar dibû. Lê dema ku Mesîh di kesayeta Îsa de bû mirov, da ku hînkirina Xwe bide hemû giyanan, Wî, hema ku mîsyona Xwe di nav mirovahiyê de bi dawî anî, ronahiya Xwe şand ji bo girseyên mezin ên mexlûqên ku ji destpêka cîhanê ve li benda hatina Wî bûn, da ku ew ji tevliheviya xwe rizgar bibin û karibin xwe bigihînin Afirîner.

48. Tenê Mesîh dikaribû wê tariyê belav bike; tenê Dengê Wî dikaribû wan giyanên ku ji bo pêşketina xwe di xew de bûn, hişyar bike. Dema ku Mesîh wek mirovekî mir, Ruhê Xwedayî ronahî anî cîhanên ruhanî û heta nav goran jî, ji wan goran ew giyanên ku li gel laşên xwe di xewa mirinê de bûn, derketin. Wê şevê, ev hebûn li seranserê cîhanê geriyan, xwe ji çavên mirovan re xuya kirin wek şahidiyek ku Xilaskar jiyan bû ji bo hemû hebûnan û ku giyan nemir e. (41, 5–6)

49. Mêr û jinan nîşan û bang ji dinyayê wê alî wergirtin. Kal û pîr û zarok jî bi heman awayî şahidên van xuyabûnan bûn, û di rojên beriya mirina Xilaskar li ser xaçê de, Ronahiya Esmanî derbasî dilê mirovahiyê bû; bêhnên Qada Ruhanî gazî dilê mirovan kirin; û di roja ku Mamoste wek mirov dawî nefesê xwe kişand û Ronahiya Wî derbasî her şikeft û her quncikê bû, kete nav warên madî û ruhanî, ji bo bîranîna wan bêhnên ku demeke dirêj li benda Wî bûn — bêhnên ku maddeyî bûbûn, sergêj û nexweş, yên ku ji rêyê wenda bûbûn, bi zincîrên poşmaniyê girêdayî, barên neheqiyê li pey xwe dikişandin, û giyanên din ên ku bawer dikirin mirî ne û bi laşên xwe ve girêdayî bûn — wê demê hemû ji xewa xwe ya kûr şiyar bûn û ji nû ve zindî bûn.

50. Lê berî ku ji vê dinyayê biçin, wan ji hezkiriyên xwe re şahidî li ser vejîn û hebûna xwe kir. Bi van hemûyan re, cîhan di wê şeva şîn û xemgîniyê de bû şahidê van xuyabûnan.

51. Dilê mirovan hejiya, û zarokan girtin dema ku wan kesên ku demek dirêj mirî bûn û wê rojê tenê ji bo kêliyekê vegeriyabûn dîtin, da ku şahidiyê li wî Mamosteyî bikin ku hatibû dinyayê da ku tovên hezkirina Xwe biçîne, û yê ku, di heman demê de, zeviyên giyanî yên ku hejmareke bêdawî ji giyanan lê dijiyan çandibû, yên ku ew jî zarokên Wî bûn, û yên ku Wî ji nezanîna wan xelas kiribûn û rizgar kiribûn. (339, 22)

52. Gava min ji bedena xwe veqetiyam, Ruhê min derbasî cîhana mexlûqên ruhanî bû da ku bi Peyva Rastiyê bi wan re biaxive. Wekî ku min bi we re kir, min ji wan re behsa hezkirina xwedayî kir, ji ber ku ev zanîna rastîn a jiyanê ye.

53. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, Ruhê Îsa ne ji bo kêliyekê jî di gorê de nebû; gelek karên qenc hebûn ku Wî di warên din ên jiyanê de pêk bîne. Ruhê min ê bêdawî gelek wehiyên wî hebûn ku pêşkêşî wan bike — çawa ku min berê ji bo we kiribû.

54. Her wiha cîhan hene ku tê de mexlûqên ruhanî nizanin çawa hez bikin; ew di tariyê de dijîn û li ronahiyê hesreta wan e. Îro, mirov dizanin ku li cihê ku bêevînî û xweperestî serwer in, tariyê serdest e, û ku şer û hewès mifteyên ku deriyê rêya ber bi Padîşahiya Xwedê ve digirin in.

55. Evîn, ji aliyê din ve, mifteya ku Keyaniya Ronahiyê, ya ku Rastî ye, vedike ye.
56. Li vir li ser rûyê erdê min bi rêyên madî Xwe da nasîn; li axretê min rasterast bi hebûnên giyanî yên bilind re danûstandin kir da ku ew wan kesên ku nikarin rasterast îlhama Min werbigirin, hîn bikin. Ew hebûnên bilind û ronî — wekî ku ew li vir ji bo we ne — peyamber in. (213, 6 11)

Xuyabûna Îsa piştî Vejîna Wî

57. Çend roj piştî xaçkirina min, dema ku şagirtên min li dora Meryemê kom bûbûn, min hişt ku ew hebûna min hîs bikin, ku di dîtineke ruhanî de wek kevokekê hatibû sembolîzekirin. Di wê saeta pîroz de, kesî newêrîbû bilive an jî peyvekê bibêje. Dema ku wan li wê wêneya ruhanî difikirî, hesteke rastîn a kelecanê hebû, û dilê wan bi hêz û baweriyê lêdixist, ji ber ku wan dizanibû ku Mamoste, yê ku xuya bû ji wan çûbû, dê her dem bi ruhê xwe li gel wan be. (8, 15)
58. Çima divê hûn bifikirin ku hatina Min a bi Ruhî bê wate ye? Bînin bîra xwe ku piştî mirina Min a wek mirovekî, min berdewam kir ku bi şagirtên xwe re biaxivim û min xwe ji wan re wek hebûneke ruhanî eşkere kir.
59. Bêyî wan xuyabûnên ku min nîşanî wan dan, yên ku baweriya wan xurt dikir û ji bo mîsyona wan wêrekiyeke nû di wan de çêdikir, dê çi bi serê wan bihata?
60. Dîmenê ku piştî çûyîna Min dîtin, xemgîn bû: hêsir bêrawestan ji rûyên wan diherikîn; her kêlîqek ji sînga wan nalînek derdiket; wan gelek dua dikir; û tirs û poşmanî bi giranî li ser wan bû. Wan dizanibû ku yekî Xiyanet li Min kiribû, yekî din Min înkar kiribû, û hema hema hemûyan di saeta mirina Min de dev ji Min berdabûn.
61. Ew ê çawa bibûna şahidên wî Mamosteyê hemû kamilbûnê? Ew ê çawa wê wêrekî û hêzê bibînin ku rûbirûyî mirovên xwedî bawerî û awayên fikirîn û jiyanê yên ewqas cihêreng bibin?
62. Tam wê demê bû ku Ruhê Min di nav wan de xuya bû da ku êşa wan sivik bike, baweriya wan geş bike, û dilê wan bi îdeala hînkirina Min bişewitîne.
63. Min Ruhê Xwe kir şiklê mirovî da ku ji şagirtan re xuya û destdanî be, lêbelê hebûna Min hîn jî ruhanî bû; û binêre bandor û girîngiya ku ew xuyabûn di nav Nîşandarên Min de hebû. (279, 47–52)
64. Qurbana min temam bû; lêbelê, ji ber ku min dizanî ku ew dil ji her demê zêdetir hewcedarê Min bûn, ji ber ku bahozek ji guman, êş, tevlihevî û tirsan di nav wan de rabûbû, ez yekser nêzîkî wan bûm da ku delîlek din a rehma Min a bêdawî bidim wan. Di hezkirin û dilovaniya Xwe ya ji bo wan zarokên Peyva Xwe de, min şiklê mirovî girt ser xwe bi wergirtina şikl an jî mîna laşê ku min li cîhanê hebû; min xwe da dîtin û bihîstin, û bi gotinên Xwe min bawerî di wan giyanên dilşikestî

de ji nû ve geş kir. Ew derseke nû bû, rêyeke nû bû ku ez xwe ji wan re eşkere bikim ên ku li ser rûyê erdê bi min re bûn; û ew bi bawerî û têgihiştina rastiya Min xwe xurt, îlhamgirtî û veguherî hîs kirin.

65. Tevî wan delîlan, ku ew hemû şahidên wan bûn, yek hebû ku bi serhişkî wan xuyabûn û delîlên ku min ji ruhê xwe re didan şagirtên xwe înkar dikir; û ji ber vê yekê pêwîst bû ku bihêlin ew bi hestên xwe yên fizîkî jî dest bide hebûna min a ruhanî, da ku bawer bike.

66. Lê ne tenê di nav şagirtên nêzîkî Min de gumaneke wiha derket — na, di nav girseyên şopîneran de jî, li bajarok, bajar û gundan, di nav wan kesên ku delîlên hêza Min wergirtibûn û ji ber van karan li pey Min hatibûn, tevlihevî, pirsên bi fikar, û şepirze derketin; wan nikarîbû fêm bikin ka çima her tişt bi vî rengî bi dawî bûbû.

67. Dilê min bi hemûyan şewitî, û ji ber vê yekê min, çawa ku ji şagirtên xwe yên herî nêzîk re kir, ji wan re jî delîl da ku min ji wan cuda nebûme, her çend ez êdî wek mirovekî li ser rûyê erdê li cem wan nesekinîm. Li her malê, her malbatê û di nav her gelî de, min xwe ji dilên ku bi min bawer bûn re eşkere kir û hebûna xwe ya ruhanî bi gelek awayên cuda hîskirî kir. Bi vî awayî têkoşîna wî gelê Xiristiyanan dest pê kir, yên ku diviyabû Mamosteyê xwe li ser rûyê erdê winda bikin da ku rabin û wê rastiya ku Wî ji wan re eşkere kiribû ragihînin. Hûn hemû karên wan ên mezin dizanin. (333, 38–41)

68. Gava ku, di 'Serdema Duyemîn' de, ez cara dawî di nav ewran de ji şagirtên xwe re xuya bûm, dema ku ez ji ber çavên wan winda bûm, ew bi xemgîniyê tije bûn, ji ber ku di wê gavê de wan xwe bi tenê hîs kir; lê piştî wê wan dengê peyamaferê milyaketî yê Xudan bihîst, yê ku ji wan re got: 'Mêrên Celîlê, hûn çima li ber ezman sekinîne û lê dinêrin? Ev Îsayê ku we îro dît ku ber bi ezmanan ve hilkişiya, hûn ê wî bi heman awayî dakeve bibînin.'

69. Hingê wan fêm kir ku dema Xudan vegere cem mirovahiyê, ew ê bi awayekî giyanî wisa bike. (8:13–14)

Beş 13 – Mîsyon û Girîngiya Îsa û Şandiyên Wî

Serrastkirina Wêneya Kevin a Xwedê û Kevneşopiyên Wî

1. Îsa, Mesîh, mînaka herî zelal bû ku min li cîhanê nîşanî we da, da ku ez nîşanî we bidim ka hezkirin û şehrezayiya Bav çiqas mezin in. Îsa ew peyama zindî bû ku Afirîner şandibû ser rûyê erdê, da ku hûn taybetmendiyên bilind ên Wî yê ku we afirandiye, nas bikin. Mirovan di Yehova de Xwedayekî hêrsok û bêbexş, Dadgerekî tirsnak û tolhildêr didîtin; lê belê bi riya Îsa, Wî we ji xeletiya we azad kir.

2. Di Mamoste de hezkirina xwedayî ya ku bûye beden bibînin. Wî bi jiyana xwe ya nefsbiçûkî, fedakarî û

rehmê li hemû kirinên we biryar da. Lê li şûna ku we bi mirinê ceza bike, Wî xwîna xwe pêşkêşî we kir da ku jiyana rastîn—jiyana hezkirinê—nîşanî we bide. Wê peyama îlahî jiyana mirovahiyê ronî kir, û Peyva ku Xudanê Îlahî ji mirovahiyê re spartibû, bû çavkaniya dêr û mezheban, ku bi riya wan wan li Min geriyane û hîn jî li Min digerin. Lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, wan hîn wateya wê peyamê fêm nekiriye.

3. Mirovahî bi rastî jî bawer dike ku hezkirina Xwedê ya ji bo zarokên Wî bêsînor e, ji ber ku Ew ji ber hezkirina mirovahiyê di Îsa de mir. Ew heta ji ber êşên Îsa yên li ber dadwer û îdamkarên Wî k î bi kûrahî bi hest dibin, û hêdî hêdî dikin ku Bav jî di Kur de nas bikin; lêbelê wate û girîngiya hemû tiştên ku Xudan xwest bi riya wê wehyê bigihîne mirovahiyê—ya ku di Keçeke Pîroz de dest pê kir û li ser 'ewrê' Beytaniya bi dawî bû—heta îro bi awayekî rast nehatiye şîrovekirin.

4. Diviyabû ez li ser heman 'ewrê' vegerim ku 'Logos' (Peyv) pê hilkişiyabû ba Bav, da ku şîroveya vê yekê ji we re bikim û girîngiya her tiştê ku bi riya jidayikbûn, jiyan, kar û mirina Îsa ji we re hatibû eşkerekirin, eşkere bikim.

5. Ruhê Rastiyê, yê ku wê demê ji aliyê Mesîh ve hat sozdandin, ev xuyabûna îlahî ye ku hat da ku tariyê belav bike û wan razan şirove bike ku hiş an dilê mirovan nikarîbû bigihîje wan. (81, 46–49)

6. Min di 'Serdema Duyemîn' de wek mirovekî bi mînaka Xwe rastiya Xwe belav kir. Min bi fedakariya Xwe ya ji bo doktrîneke bêkêmasî ya hezkirinê, dawî li qurbankirina bêfeyde ya mexlûqên bêguneh û bêxeber anî. We ji Min re got 'Berxê Xwedê' ji ber ku wî gelî Min di rojên xwe yên cejnê yên kevneşopî de qurbankiribû.

7. Bi rastî, xwîna min hat rijandin da ku riya xilasiyê nîşanî mirovahiyê bide. Evîna min a xwedayî ji xaçê li ser mirovahiya wê demê û ya hemû deman hat rijandin, da ku mirovahî bi wê mînakê, bi wan gotinan, bi wê jiyana bêkêmasî îlhama xwe bigire û xilasî, paqijkirina gunehan û bilindbûna giyanê bibîne. (276, 15)

Mînaka Îsa

8. Pêwîst bû ku Îsa prensîbên ku divê hûn pê bijîn û yên ku hûn jê dûr ketibûn, nîşanî we bide.

9. Min hemû nermiya xwe, hezkirina xwe, şehrezayî û rehma xwe nîşanî we da, û bi we re qedeha êşê vexwar, da ku dilên we bihejin û hişên we hişyar bibin. Diviyabû ku dil ji nû ve ji bo qenciyê ji dayik bibin, û êşa dîtina min a xaçkirî ji ber hezkirina ji wan re, wekî strîyekê bû ku ji wan re bîne bîra wan ku divê hûn hemû ji bo hezkirinê bikişînin da ku bigihîjin Bav. Soza min ji bo her kesê ku bixwaze xaça xwe hilde û li pey min were, aştîyeke herheyî bû, bextewarîya herî bilind a ku di Ruhê de bêdawî ye. (240, 23–24)

10. Mesîh modelê we ye û divê wisa be; ji ber vê yekê ez di wê demê de

bûm mirov. Eşkerekirina ku Îsa ji mirovahiyê re anî çi bû? Evîna wî ya bêdawî, şehrezayiya wî ya xwedayî, rehma wî ya bêsînor û hêza wî.

11. Min ji we re got: 'Min wek mînaka xwe bigirin, û hûn ê jî heman karên ku ez dikim bikin.' Ji ber ku ez wek Mamoste hatim, divê hûn fêm bikin ku ev ne ji bo dayîna hînkirinên ku pêkanîna wan ne mimkun e an jî yên ku ji çarçoveya têgihiştina mirovî wêdetir in, nehat kirin.

12. Loma, fêm bikin ku gava hûn kiryarên mîna wan ên ku Îsa hînî we kirine pêk bînin, hûn ê bigihîjin kamiliya jiyanê ya ku min berê ji we re behs kiribû. (156, 25–27)

Girîngiya Hînkirinên Îsa

13. Hînkirinên Îsa — ku wekî rêber, wekî pirtûkeke vekirî ji bo ku mirovahî lê bixwîne hatine dayîn — ne dişibin ti tiştekî din ku di nav ti gelekî din de li ser rûyê erdê, di ti nifşekî de, an di nav ti nijadekî de hatibe dîtin. Ji ber ku ewên ku ji bo ragihandina fermanên edaletê an hînkirinên xêrxwaziyê derketine rê, ji aliyê Min ve wek pêşeng, wek peyamber, lê ne wek xwedayên, ji ezmanan re hatine şandin. Tenê Mesîh wek xwedayekî hat ba we. Wî hînkirina herî zelal û herî mezin anî ji we re, ya ku dilê mirovan heta niha qet wernagirtibû. (219, 33)

Banga, Perwerdehî û Ceribandinên Şagirtên Îsa

14. Hûn li ser wan salên xizmeta Min difikirin — ew sê salên ku min şagirtên xwe amade kirin, ku ez di nav wan de jiyam. Wan şahidiya hemû karên Min kirin, û her ku ew dihatin amadekirin, wan dikaribû bikevin nav dilê Min û paqijî, heybeta tijî û şehrezayiya ku di nav Mamoste de rûniştibû bibînin.

15. Kirinên min ên di wê demê de ne ji bo çêkirina tevliheviyê bûn; jiyana min a li ser rûyê erdê sade bû; lêbelê yên ku amade bûn, mezinahiya hebûna min û ya serdema ku tê de dijiyan hîs kirin.

16. Bi vî awayî min şagirtên xwe hilbijartin, hinek ji wan li ber peravên çem ez rastî wan hatim û min gazî wan kir, û got: 'Li pey min werin.' Gava wan çavên xwe li Min birin, wan fêm kir ka kî bi wan re diaxivî, û bi vî awayî min ew yek bi yek hilbijartin. (342, 21)

17. Dema ku min li cîhanê hîn dikir, min qet negot ku şagirtên min jixwe Mamoste bûn an jî divê mirov guh bidin wan. Ew hîn jî şagirt bûn ku — bi ronahiya Peyva min heyran mabûn — bi dilxwazî li pey min dihatin, lê dîsa jî şaşiyan dikirin; ji ber ku dem lazim bû ku ew veguherin û paşê wek mînak ji mirovahiyê re xizmet bikin. Ew kevirên xav bûn ku hêj bi çîqê hezkirina xwedayî dihatin nermkirin, da ku ew jî paşê bikaribin keviran veguherînin elmasan. (356, 39)

18. Di serdeman de min şagirtên Xwe ceribandine. Min çend caran

Petrûs xist ceribandinê, û tenê di yek ji wan bûyeran de ew şidit. Lêbelê ji ber vê yekê bi tundî darizandina wî nekin, ji ber ku dema baweriya wî pêket, ew di nav mirovan de mîna meşaleyekê bû dema ku wî mizgînî belav dikir û şahidiya rastiyê dikir.

19. Tûmayê mehkûm nekin; bifikirin ka we çend caran karîbû bi destên xwe li ser karên Min bigirin û dîsa jî guman kirin. Bi çavekî biçûk li Yûda Îskariotî, ew şagirtê delal ê ku Mamosteyê xwe bi sî perçeyên zîv firot, nenêrin; ji ber ku qet poşmaniyeke ji ya wî mezintir nebûye.

20. Min her yek ji wan bi kar anî da ku ez hînkirinên wisa ji we re bihêlim ku bibin mînak û her û her di bîra mirovahiyê de bimînin. Piştî demên lawaziya xwe, wan tobe kir, rêyên xwe guherandin, û xwe bi temamî terxan kirin ji bo pêkanîna mîsyona xwe. Ew şandeyên rastîn bûn û ji bo hemû nifşan mînakek li pey xwe hiştin. (9, 22–23)

Peyxamber Yûhenna

21. Bînin bîra xwe: dema ku laşê Min ji xaçê hat daxistin û paşê hat veşartin, şagirtên ku xemgîn bûn û nikarîbûn fêm bikin ka çi qewimî, bawer kirin ku bi mirina Mamoste re her tişt bi dawî bûye. Pêwîst bû ku çavên wan careke din Min bibînin û guhên wan careke din Min bibihîzin, da ku baweriya wan geş bibe û têgihiştina wan a Peyva Min xurtir bibe.

22. Niha ez dikarim ji we re bibêjim ku di nav wan şagirtan de yek hebû ku tu carî ji Min guman nekir, ku di ber ceribandinan de tu carî nediliviya, û ku ji bo kêliyekê jî ez bi tenê nehiştim. Ew Yûhana, şagirtê dilsoz, wêrek, dilgerm û herî hezkirî bû.

23. Ji bo vê hezkirinê, min Meryem ji wî re spart dema ku ew li binê Xaçê sekinîbûn, da ku ew bikaribe di wê dilê bêqusûr de hezkirinê bibîne, û da ku, li kêleka wê, ew ji bo têkoşîna ku li pêşiya wî bû, hê bêtir bihêz bibe.

24. Dema ku birayên wî, şagirtên din, yek bi yek di bin derba qesab de diketin, û bi vî awayî bi xwîn û jiyana xwe li ser tevahiya wê rastiya ku wan belav dikir û navê Mamosteyê xwe mohra diavêtin, Yûhenna serwerî li mirinê kir û ji şehadetê xilas bû.

25. Ji ber ku ew hatibû sirgûnkirin bo çolê, zordestên wî fêm nekirin ku li wir, li ser wê girava ku wan ew lê avêtibûn, dê eşkerekirina mezin a serdeman ji ezmanan dakeve ser wî mirovî, yê ku dê wê gav bi gav bijî — pêxembertiya ku ji mirovahiyê re behsa her tiştê ku qewimiye û hîn nehatiye pêkanîn dike.

26. Ji ber ku wî hezkirineke mezin nîşanî birayên xwe dabû û jiyana xwe di navê Xudanê xwe de ji bo xizmeta wan terxan kiribû, Yûhenna neçar ma ku ji wan dûr, bi tenê bijî; lê dîsa jî wî bê navber ji bo mirovahiyê dua dikir, û her tim ewên ku Îsa xwîna xwe ji bo wan rijandibû dihat bîra wî.

27. Duwa, bêdengî, xwe-vekolîn, paqijiya hebûna wî û qenciya ramanên wî ew kerameta afirand ku bi saya wê ew mirov, ew giyan, di demeke kurt de tiştê ku ji giyanên din re hewceyî hezarsalan e ku bi dest bixin, pêş xist. (309, 41–45)
28. Gava ez li nişteciheˆn vê cîhanê dinêrim, ez dibînim ku hemû gel Navê Min dizanin, ku bi milyonan mirov gotinên Min dubare dikin; lêbelê bi rastî, ez ji we re dibêjim, ez hîn jî di nav mirovan de ti hezkirinê nabînim!
29. Her tiştê ku ez di vê demê de hînî we dikim, û her tiştê ku li cîhanê diqewime, şirove û pêkanîna wê wehyê ye ku min bi rêya şandiyê xwe Yûhenna da mirovahiyê, dema ku min ew, dema ku ew li girava Patmosê dijiya, hildibijiya, ew bi giyanî biribû bilindahiyên esmanan, bo warê îlahî, bo bêdawîtiyê, da ku bi rêya sembolan esl û armanc, Alîfa û Omegayê nîşanî wî bide; û wî bûyerên ku qewimîbûn dîtin — yên ku wê demê diqewimîn, û yên ku hê dihatin.
30. Wî wê demê ji vê yekê tiştek fêm nekir, lê dengê min jê re got: 'Tiştên ku tu yê bibînî û bibihîsî binivîse', û wî jî nivîsand.
31. Şagirtên Yûhenna hebûn ku bi kelecan li keştiyan siwar bûn û ji bo wî li stargeha wî geriyan. Wan bi kelecan ji wî pirsî, yê ku şagirtê Îsa bû, ku Mamoste çawa bû, û gotin û kerametên wî çi bûn; û Yûhenna, yê ku di hezkirin û şehrezayiyê de şopdarê Mamosteyê xwe bû, bi gotinên xwe ew heyirand. Heta ku pîrbûn nêzîk bû, dema ku laşê wî jixwe ji ber demê xwar bûbû, hê jî hêza wî têra xwe hebû ku şahidiya Mamosteyê xwe bike û ji şagirtên xwe re bibêje: 'Ji hev hez bikin.'
32. Gava ku kesên li pey wî diketin dîtin ku roja wefata Yûhenna nêzîk dibe, wan di kelecana xwe ya ji bo bidestxistina hemû şehrezayiya ku Şandî kom kiribû, jê lava kir ku her tiştê ku ji Mamosteyê xwe fêr bûbû ji wan re eşkere bike; lê li şûna her bersivekê, wan tenê ew hevok bihîst: 'Ji hev hez bikin.'
33. Yên ku bi wî coş û eleqeyê pirsîbûn, xwe xapandî hîs kirin û fikirîn ku kaltiyê gotinên Mesîh ji bîra wî birine.
34. Ez ji we re dibêjim ku Yûhenna yek peyva min jî ji bîr nekiribû, lê ji nav hemû hînkirinên min, wekî yek cewherê bingehîn, ew hînkirina ku tevahiya Şerîetê kurt dike, anî ziman: ji hev hez bikin.
35. Çawa dibe ku hînkirina Mamosteyê ku wî ewqas bi dil û can jê hez dikir, ji bîra wî şagirtê pir hezkirî çûbe? (167, 32–37)
36. Di 'Serdema Duyemîn' de, piştî çûyîna min, Dayika we ya Esmanî xurtkirina şagirtên min û li kêleka wan sekinîna xwe domand. Piştî êş û ceribandinê, wan di dilê hezkirî yê Meryemê de penah girt; gotinên wê roj bi roj ew xwedî dikirin. Bi handana Meryemê, ya ku li ser navê Mamosteyê Xwedayî yê hîn jî wan hîn dikir, wan li ser riya xwe berdewam kirin. Dema ku ew wefat kir, têkoşîna wan dest pê kir, û her

yekî li pey wê riya ku ji wan re hatibû nîşandan çû. (183, 15)

Hevallên Petrûs û Pawlos

37. Bûyera şagirtê min Petrûs, dema ku ji aliyê Şaûl ve heta radeya mirinê dihat çewisandin, ji bîr nekin. Min nîşanî Şandiyê dilsoz da ku ew di ceribandina xwe de ne bi tenê ye û heke ew bi hêza min bawer bike, ez ê wî ji çewisînerên wî biparêzim.

38. Saûl dema ku li Pêtros digeriya da ku wî bigire, ji aliyê ronahiya min a îlahî ve ji nişka ve hat girtin. Ronahiya min gihîşt kûrahiya dilê Sawil; ew — ji ber hebûna Min avêtibû erdê, di hezkirina Min de mabû, nikarîbû wê peywira ku wî li dijî şagirtê Min plan kiribû pêk bîne, di hundirê xwe de veguherîna tevahiya hebûna xwe hîs dikir, û niha, ku bi baweriya bi Mesîh vegeriyabû — bi lez çû Pêtros bigere; lê êdî ne ji bo ku wî bikuje, lê ji bo ku jê bixwaze ku wî di Peyva Xudan de hîn bike û bihêle ku ew jî beşdarî karê wî bibe.

39. Ji wê gavê û pê de, Saûl bû Pawlos, ev guhertina navê nîşana veguherîna giyanî ya tam a wî zilamî, û vegera wî ya bi temamî bû. (308, 46–47)

40. Pawlos ne yek ji diwanzdeh Şandiyan bû; wî li ser sifrêya min xwarin nedixwar, û ne jî li ser geştên min dihat da ku guh bide hînkirinên min. Berevajî vê, wî bi min bawer nedikir, û li yên ku li pey min dihatin jî bi çavekî baş dinêrî. Di dilê wî de fikra tunekirina wê tovê hebû ku min ji şagirtên xwe re spartibû, ya ku nû dest bi belavbûnê dikir. Lê Pawlos nizanibû ku ew ji yên Min bû. Wî dizanibû ku Mesîh diviyabû bihata, û wî bi vê yekê bawer dikir. Lêbelê, wî nikarîbû bifikire ku Îsayê dilnizm dê bibe Xilaskarê sozdar. Dilê wî bi serbilindiya dinyayê tijî bû, û ji ber vê yekê wî hebûna Xudanê xwe hîs nekiribû.

41. Şaûl li dijî Xilaskarê xwe rabibû. Wî şagirtên min, û her weha ew mirovên ku ji bo guhdarîkirina peyama min ji devê wan Şandiyan dihatin ba wan, çewisandin. Û ji ber vê yekê, dema ku ew di nav çewisandina xelkê min de bû, min ew ji nişka ve girt. Min li xala herî hestiyar a dilê wî da, û di cih de wî Ez nas kirim, ji ber ku ruhê wî li benda Min bû. Ji ber vê yekê wî dengê Min bihîst.

42. Daxwaza Min bû ku ev zilamê navdar bi vî awayî vegere, da ku cîhan, di hemû kirinên wî de, şahidiyê li wan karên ecêb bike yên ku dê bibin handan ji bo bawerî û têgihiştinê.

43. Çima em li ser jiyana vî zilamî, yê ku ji wê gavê pê ve jiyana xwe ji bo hezkirina cîranên xwe terxan kir, bi îlhamgirtina ji hezkirina ji bo Mîrê xwe û hînkirinên wî yên îlahî, zêdetir bikevin nav hûrguliyan?

44. Pawlos yek ji şandeyên herî mezin ên Peyva Min bû; şahidiya wî her tim bi evîn, dilpakî, rastî û ronahiyê tije bû. Materyalîzma wî ya berê veguherî asta gelek bilind a ruhaniyetê; tundiya wî veguherî nermiya bêdawî; û bi vî awayî zordestê şandiyên Min bû

çandevanê herî bi kelecan ê Peyva Min, mizgînvanê gerok ê bêwestan ku peyama îlahî ya Xudanê xwe—yê ku wî jê re dijiya û jiyana xwe pêşkêşî wî kiribû—gihand gel, parêzgeh û gundên cuda.
45. Li vir, gelê min ê hezkirî, mînakeke baş a vegerê û delîlek heye ku mirov, heta eger wan hê min nebihîstibe jî, dikarin bibin şandeyên min ên mezin. (157, 42–47)

Xwezaya Nimûneyî ya Şandiyan

46. Kî, ji bilî Min, di wê 'Serdema Duyemîn' de şagirt teşwîq kirin, dema ku ew bêyî Mamosteyê xwe derketin cîhanê? Ma karê her yek ji wan ji we re ne ecêb xuya dike? Lê ez ji we re dibêjim ku ew jî, wek her mirovekî din, xwedî qelsî bûn. Paşê, ew bi hezkirin û baweriyê tije bûn; ew nehişt ku ew li cîhanê mîna pez di nav gurgan de bin û di nav zordestî û tinaziya mirovan de riya xwe bişopînin, wan bêhêvî bike.
47. Hêza wan a kirina kerametan hebû; wan dizanibû ku wê keremê çawa bi kar bînin da ku dilan ber bi rastiyê ve bizivirînin.
48. Bextewar in hemû yên ku Peyva Îsa ji devê Şandiyên min bihîstin, çimkî bi wan re hînkirina min ti guhertin nedihat ser, lê belê bi hemû paqijî û rastiya xwe dihat ragihandin. Ji ber vê yekê, dema ku mirovan guh dida wan, wan hebûna Xudan di giyanên xwe de hîs dikir û di hundirê hebûna xwe de hesteke nenas a hêz, şehrezayî û azametê hîs dikirin.
49. Di wan masîgirên hejar û dilnizm ên ji Celîlê de mînakeke hêja ji we re heye: ew bi hezkirinê veguherîn masîgirên giyanî, bi Peyva ku ji Îsa fêr bûbûn netewe û keyanî hejandin, û bi sebir û fedakariya xwe rê ji bo vegera neteweyan û damezrandina aştiya giyanî amade kirin. Ji qralan heta xirêcokan — wan hemûyan di wan rojên Xiristiyantiya rastîn de aramiya Min ceriband.
50. Ew serdema ruhanîtiyê di nav mirovahiyê de nemayî; lêbelê min, yê ku her tiştî dizane, vegera Xwe ji we re ragihandibû û soz dabû, ji ber ku min dizanî ku hûn ê careke din hewceyî Min bibin. (279, 56–60)

Belavbûna Xirîstiyantiyê

51. Hînkirina Min, li ser lêv û di kiryarên şagirtên Min de, şûrek ji hezkirin û ronahiyê bû ku li dijî nezanîn, pûtperestî û materyalîzmê şer dikir. Ji wan kesên ku têkçûna nêzîk a mît û kevneşopiyên xwe didîtin, qêrîneke hêrsê bilind bû, di heman demê de ji dilên din ên ku hebûnê hîs dikirin û ji bo rastdarî û xilasiyê hêvî dikirin, ji ber dîtina riya ronahiyê ya ku ji bo hêvî û baweriya wan ên ku ji bo rastiyê tî dibin û di bin barekî gunehan de ne vedibû, sirûdeke şahiyê bilind dibû.
52. Yên ku jiyana ruhanî înkar dikirin, dema ku wan li ser eşkerekirinên derbarê Padîşahiya Esmanan de bihîst, hêrs bûn, lêbelê yên ku hebûnê hîs dikirin û ji bo rastdarî û xilasiyê jê hêvîdar bûn,

spasiya Bav kirin ku Wî Kurê xwe yê yekta şandiye cîhanê.

53. Yên ku di dilê xwe de xeyala pîroz a xizmetkirina Xwedayê xwe bi dilpakî û hezkirina Wî diparastin, dîtin ku riya wan ronî dibe û hişê wan zelal dibe gava ku xwe diavêtin nav Peyva Min, û wan di ruh û dilê xwe de vejîn hîs kir. Hînkirina Mesîh, wekî nanê ruhanî yê rastîn, valahiya bêpîvan a di hundirê wan de dagirt û, bi temamî û wateya xwe, hemû hesretên ruhê wan bi zêdehî pêk anî.

54. Serdemeke nû danê; rêyek ku bi ronahiyeke mezintir hatibû şûştin vebû, ber bi hetayê ve diçû.

55. Çi hestên xweş ên bilindbûna ruhanî, yên hezkirin û nermiyê, di wan kesên ku bi baweriyê ronî bûbûn da ku Peyva Min werbigirin, şiyar bûn! Çi wêrekî û sebat bi wan dilan re bû ku dizanibûn çawa li ber her tiştî bisekinin û serbikevin bêyî ku ji bo kêliyekê jî moralê xwe winda bikin!

56. Gelo ji ber ku xwîna Mamoste hîn teze bû? Na, gelî mirovan: cewhera ruhanî ya wê xwînê, ku personifikasyona maddî ya Evîna Xwedayî bû, na zuha bibe, ne jî tu carî diqediya; ew îro jî heye, çawa ku wê demê hebû, zindî û bi jiyanê germ e.

57. Sedema vê yekê ew e ku di wan dilan de hezkirineke ji bo rastiyê jî hebû, jiyana xwe ji bo wê terxan kirin û heta xwîna xwe jî ji bo wê dan, û bi vî awayî îsbat kirin ku wan dersa Mamosteyê xwe fêr bûne.

58. Ew xwîn, a ku bi ewqas comerdî hat rijandin, li ser astengî û ceribandinan bi ser ket.

59. Çi dijberiyeke mezin hebû di navbera ruhanîbûna şagirtên Peyva Min û pûtperestî, materyalîzm, xweperestî û nezanîna fanatîkên ku bi kevneşopiyên kevnar ve girêdayî bûn, an jî pûtperestên ku tenê ji bo kêfên bedenê dijiyan! (316, 34–42)

60. Rêya jiyanê bi kirinên baş û mînakî biraxin; hînkirinên Min berovajî nekin. Şandiyên Min ên 'Serdema Duyemîn' , ku ji bo hînkirin û şirovekirina doktrîna Min tu carî serî li rîtuelên nîşandêr nedan, wek mînak bigirin. Ew ji ber wê perestina pûtan a ku mirovahî paşê ketê, nayên sûcdarkirin. Destên wan tu carî gorîgeh ava nekirin, ne jî wan ji bo perestina ruhanî ya Xwedê qesr ava kirin. Lê wan hînkirinên Mesîh gihandin mirovahiyê, ji nexweşan re şîfa, ji hejar û belengazan re hêvî û rihetî anîn, û, wekî Mamosteyê xwe, ji yên ku ji rê derketibûn re riya xilasiyê nîşan dan.

61. Olê Xiristiyaniyê yê ku hûn îro nas dikin, ne şewqeke qels a wê hînkirinê ye ku Şandiyên min pêk anîn û hîn kirin!

62. Ez careke din ji we re dibêjim ku hûn dikarin di wan şagirtan de mînakên bêkêmasî yên nefsbiçûkî, hezkirin, rehm û bilindbûna ruhanî bibînin. Wan bi xwîna xwe rastiya ku devê wan radigihand, mohr kir.

63. Mirovahî dê êdî ji we xwînê nexwaze da ku bi şahidiya we bawer bike; lê ew ê ji we dilpakiyê bixwaze. (256, 30–33)

III. Serdema Xirîstiyantiya Enstîtusyonel

Beş 14 – Xirîstiyanî, Dêr û Mezheb

Pêşketina Xirîstiyantiyê

1. Piştî çûyîna min di 'Serdema Duyemîn' de, şandiyên min karê min domandin, û yên ku şopdarên şandiyên min bûn, karê wan domandin. Ew kedkarên nû bûn, cotkarên wî zeviyê ku ji aliyê Xudan ve hatibû amadekirin, bi xwîn, hêsir û Peyva Wî hatibû zibilkirin, û bi kedê Şandiyên diwanzdeh û her wiha yên ku li pey wan hatin, hatibû cotkirin. Lêbelê, her ku dem derbas bû û ji nifşekî heta nifşekî din, mirovan her ku çû zêde kir, kar û hînkirina Min bi awayekî mîstîk şîrove kirin an jî ew berovajî kirin.

2. Kê ji mirov re got ku ew dikare wêneyekî Min çêbike? Kê jê re got ku divê ew Min wekî li ser Xaçê daleqandî teswîr bike? Kê jê re got ku ew dikare wêneyekî Meryemê, şiklê milyaketên, an jî rûyê Bav biafirîne? Wey, hûn gelê kêmbawer, ku neçar man hebûna Min a ruhanî bi awayekî maddî xuyakirin da ku hûn Min hîs bikin!

3. Wêneyê Bav Îsa bû; wêneyê Mamoste şagirtên wî bûn. Min di 'Serdema Duyemîn' de got: 'Yê ku Kur nas dike, Bav jî nas dike.' Bi vê yekê tê wateya ku Mesîh, yê ku bi riya Îsa diaxivî, bi xwe Bav e. Tenê Bav dikaribû wêneyê xwe biafirîne.

4. Piştî mirina min wek mirov, min xwe ji şandiyên xwe re wek Zindî eşkere kir, da ku ew bizanibin ku ez Jiyan û Herheyî me, û ku ez di nav we de me — çi di laş de, çi li derveyî laş. Ne hemû mirovan ev fêm kir, û ji ber vê yekê ew ketin pûtperestî û fanatîzmê. (113, 13–17)

5. Min ji jina Sameryayî re got: 'Kî ji vê ava ku ez didim vexwe, dê careke din tî nebû.' Û îro ez ji we re dibêjim: eger mirovahiyê ji wê ava zindî vexwara, dê di nav wan de xizaniyeke ewqas mezin tunebûya.

6. Mirovan bi qayîmî li hînkirina min negirtin û tercîh kirin ku navê min bi kar bînin da ku li gorî şîrove û rehetîya xwe dêr ava bikin. Min kevneşopî red kirin û doktrîna hezkirinê fêrî wan kir, lê îro hûn tên ba Min û ji Min re ayîn û merasîmên vala pêşkêş dikin ku qet tu feydeyê nadin giyanê we. Eger di karên we de ruhaniyet tune be, di wan de nikare rastî hebe, û tiştê ku di nav xwe de rastiyê nahewîne, nagihîje Bavê we.

7. Dema ku wê jina Sameryanî hest kir ku ronahiya çavên Min heta kûrahiya dilê wê ket, wê ji Min re got: 'Ya Xudan, hûn Cihû dibêjin ku Orşelîm ew cih e ku divê mirov li wir perestiya Xwedayê me bike.' Wê demê min jê re got: 'Xanim, bi rastî ez ji te re dibêjim, demek tê ku hûn ê ne li ser vê çiyê û ne jî li Orşelîmê, wekî ku hûn niha dikin, perestina Bav bikin. Dem nêzîk dibe ku mirov

dê "bi ruh û bi rastî" perestina Bav bikin; çimkî Xwedê ruh e.'

8. Ev hînkirina Min a ji bo hemû deman e. Binêre, rastî li ber çavên te bû, û te nexwest wê bibînî. Tu yê çawa pê bijî heke tu wê nizanibî? (151, 2–5)

Rîtuel

9. Heke hûn hezkirinê bikin, pêdiviya we bi kiryarên îbadetê yên nîşandayî an jî rîtuelan namîne, ji ber ku dê ronahiya we hebe ku perestgeha we ya hundirîn ronî dike, ku pêlên hemû bahozên ku dibe li we bixin li ser wê dişikên, û ku mijên tarî yên mirovahiyê belav dike.

10. Êdî Pîroziyê pîs nekin, çimkî bi rastî ez ji we re dibêjim, bêminetiya we pir mezin e dema ku hûn van kiryarên îbadetê yên derveyî, yên ku we ji bav û kalên xwe mîrat girtiye û tê de bûne fanatîk, pêşkêşî Xwedê dikin. (21, 13–14)

11. Li mirovahiya şaş-rêber binêrin — şaş-rêber ji ber ku dêrên mezin ên ku xwe Xiristiyan dibêjin, ji hînkirina Min bi xwe zêdetir girîngiyê didin rîtuel û şêweyên derveyî. Ew Peyva Jiyanê, ya ku min bi karên hezkirinê û bi xwîna xwe ya li ser Xaçê mohr kir, êdî di dilên mirovan ên ' ' de najî; ew di pirtûkên kevn û tozgirtî de hatiye kilîtkirin û bêdengkirin. Û bi vî awayî mirovahiyeke 'Mesîhî' heye ku ne fêm dike û ne jî dizane çawa li pey Mesîh bibe.

12. Ji ber vê yekê di vê serdemê de tenê çend şagirtên min hene — ewên ku birayên xwe yên diêşin jê hez dikin, ku êşa wan sivik dikin — ewên ku bi exlaq dijîn û bi mînaka xwe exlaqê belav dikin: ev şagirtên Mesîh in.

13. Kîjan kes hînkirina Min dizane û wê vedişêre, an jî tenê bi lêvên xwe û ne bi dilê xwe îdîa dike, ne şagirtê Min e.

14. Ez di vê serdemê de nehatime ku perestgehên kevirî bigerim û Xwe di nav wan de bidim nasîn. Ez canan, dilan digerim, ne şan û şewqeta maddî. (72, 47–50)

15. Heya ku civakên olî di xeweke kûr de bin û ji rêyên xwe yên adetî dûr nekevin, dê şiyarbûneke ruhanî û pêkanîna îdealên ruhanî çênebe; û ji ber vê yekê, di nav mirovan de ne dê aştî hebe, ne jî cih ji bo xêrxwaziya çalak. Dê ronahiya ku nakokiyên giran ên mirovahiyê çareser dike, nikaribe bibiriqe. (100, 38)

16. Ji ber ku hûn nizanin ku aştiya rastîn çi ye, hûn bi hesreta wê dilxweş dibin, û bi her awayê gengaz û bi her rêyeke xeyalî hewl didin ku hinekî aramiya hiş, rihetî û têrbûnê bi dest bixin, lê qet ne ew tişt e ku bi rastî aştiya giyanê ye. Ez ji we re dibêjim ku ew tenê bi guhdariya zarokekî ji bo îradeya Xudan tê bidestxistin.

17. Li cîhanê şîrovekarên baş ên Peyva Min, wergerên baş ên hînkirinên Min kêm in. Ji ber vê yekê, mirovahî—heta ewên ku xwe Xiristiyan jî dibêjin—di paşketineke ruhanî de dijî, ji ber ku kesek tune ye ku wan bi hînkirina Min a rastîn bilivîne, kesek tune ye ku dilê wan bi

wê hezkirina ku min mirovan pê hîn kirin, geş bike.

18. Roj bi roj — li salonên dêrê, li dêr û katedralan — navê min tê gotin û gotinên min tên dubarekirin, lêbelê dilê kesî ji hundir ve natewije, kes bi ronahiya wan nayê handan; û ev ji ber wê yekê ye ku mirovan wateya wan şaş fêm kiriye. Piranî bawer dikin ku hêza Peyva Mesîh di dubarekirina wê ya mekanîkî û bê navber de ye, bêyî ku fêm bikin ku ne pêwîst e mirov tenê wê bixwîne, lê belê divê mirov wê bixwîne, li ser bifikire, pêk bîne û pê bijî.

19. Eger mirov li wateya rastîn a di Peyva Mesîh de bigeriyana, ew ê her dem nû, teze, zindî û ji bo jiyana wan têkildar bûya. Lê ew wê tenê rûserî nas dikin, û ji ber vê yekê nikarin jê xurdemeniyê werbigirin, û ew ê bi vî awayî tu carî nikaribin wiya bikin.

20. Mirovahiya belengaz — di tariyê de digere, her çend ronahî pir nêzîkî wan be jî, di tirsê de nalîne, her çend aştî di ber destê wan de be jî! Lêbelê mirov nikarin wê ronahiya îlahî bibînin, ji ber ku kesên wisa hene ku bi bêrehmî çavên wan girê dane. Ez, yê ku bi rastî ji we hez dikim, bi rizgarkirina we ji tariyê û bi îsbatkirina vê yekê ji we re ku her tiştê ku min di wan rojan ji we re gotibû ji bo hemû deman bû, û ku divê hûn wê Peyva îlahî wekî hînkirineke kevnar a ji serdemeke borî nebînin, alîkariya we dikim. Ji ber ku hezkirina ku cewhera hemû hînkirinên Min bû, herheyî ye, û di nav wê de sira xilasiya we di vê serdema xirabûnê, êşên bêpîvan û hestên bêkontrol de heye. (307, 4–8)

21. Ez wan re şermezar dikim ku baweriyeke kor, baweriyeke bê zanîn, baweriyeke ku ji tirs û xurafeyê çêbûye, belav dikin.

22. Guh nedin gotinên wanên ku hemû xerabiyên ku mirovahiyê diêşînin—hemû bela, birçîbûn û şewb—didin Xwedê, û wan wekî ceza an hêrsa Xwedê bi nav dikin. Ev pêxemberên derewîn in.

23. Ji wan dûr bikevin, ji ber ku ew Min nas nakin û dîsa jî hewl didin ku ji mirovan re fêr bikin ka Xwedê çawa ye.

24. Ev berhema şaşfêmkirina wan nivîsarên serdema borî ye, ku zimanê wan ê îlahî hêj di kûrahiya zimanê mirovahiyê de, ku wahiy û pêxemberî tê de hatine tomarkirin, nehatiye keşfkirin. Gelek kes bêyî ku hinekî jî rastiyê bizanibin, behsa dawiya cîhanê, Dawî Dadweriyê, mirin û dojehê dikin. (290, 16–19)

25. Hûn jixwe di 'Serdema Sêyemîn' de dijîn, û dîsa jî mirovahî ji aliyê ruhanî ve paşverû dimîne. Xizmetkarên wê, teologên wê û şivanên wê yên ruhanî derbarê Jiyana Herheyî de pir hindik—û carinan qet tiştekî—ji wê re eşkere dikin. Ji wan re jî, ez razên Pirtûka Hîkmeta Xwe eşkere dikim, û ji ber vê yekê ez ji we dipirsim: Çima ew bêdeng dimînin? Çima ew ditirsin ku giyanên razayî yên mirovahiyê hişyar bikin? (245, 5)

26. Hînkirina Min we di îbadeteke bêkêmasî, ruhanî û pak a ji bo Bav

de rêber dike, ji ber ku ruhê mirov — bêyî ku pê bihese — gihîştiye ber deriyê perestgeha Xudan, cihê ku ew ê têkeve da ku hebûna Min hîs bike, bi riya ruhê xwe dengê Min bibihîze, û Min di ronahiya ku li ser hişê wî dadikeve de bibîne.

27. Valahiya ku mirov di vê demê de di nav civakên xwe yên olî yên cihêreng de hîs dikin, ji ber wê yekê ye ku ruh birçî û tî ya giyanîbûnê ye. Rîtûel û kevneşopî êdî wî têr nakin; ew hewl dide ku rastiya Min nas bike. (138, 43–44)

Şîva Xudan û Ayîna Qedîsan

28. Ez tu carî bi awayekî razdar ji mirovahiyê re nehatime. Dema ku min bi we re bi awayekî mecazî axivî da ku Xwedayîtiyê ji we re eşkere bikim, an jî da ku Hebûna Herheyî di şêweyekî maddî de temsîl bikim, ew ji bo wê yekê bû ku hûn min fêm bikin. Lê eger mirov li şûna ku li wateya li pişt wan hînatan bigerin, li ser perestina form, tişt an sembolan israr bikin, ew tiştekî xwezayî ye ku ew bi sedsalan di cih de bimînin û di her tiştî de razan bibînin.

29. Ji dema mana Îsraîlê li Misrê ve, dema ku xwîna Min bi ya berxekî dihat sembolîzekirin, mirov hene ku tenê bi dîn û baweriyên kevneşopî dijîn, bêyî ku fêm bikin ku ew qurbani, pêşagahiyek ji wê xwînê bû ku Mesîh dê rijîne da ku jiyana ruhanî bide we. Yên din, yên ku bawer dikin ku ew bi laşê Min têne xwedîkirin, nanê madî dixwin bêyî ku bixwazin fêm bikin ku — dema Min di Şîva Dawî de nan da şagirtên Xwe — ev ji bo wê yekê bû ku ew fêm bikin ku her kesê ku wateya Peyva Min wek xwarinê werdigire, ew ji aliyê Min ve tê xwedîkirin.

30. Çiqas kêm in ewên ku bi rastî dikarin hînkirinên Min ên îlahî fêm bikin, û ev hindik kes ew in ku wan bi Ruh şîrove dikin. Lêbelê, ji bîr nekin ku min ewîhama îlahî ne bi carekê, lê di her hînkirina xwe de hêdî hêdî ji we re şîrove kiriye. (36, 7–9)

31. Kêfxweşî dilê van girseyên guhdaran tijî dike, ji ber ku ew dizanin ku li pêşiya ruhê wan ziyafeta ezmanî heye, cihê ku Mamoste li benda wan e da ku nan û şeraba jiyana rastîn bide wan da ku bixwin û vexwin.

32. Sifrê ku Îsa di wan rojan de bi Şandiyên xwe re li dora wê kom dibû, sembola Padîşahiya Esmanan bû. Li wir Bav ji aliyê zarokên xwe ve hatibû dorpêçkirin; li wir firaxên ku sembola jiyan û hezkirinê bûn hebûn; dengê îlahî lê didengiya, û cewherê wê ahengiya gerdûnî bû; û aştiya ku li wir serwer bû, ew aştiya ku di Padîşahiya Xwedê de heye bû.

33. We di van saetên serê sibê de hewl da ku xwe paqij bikin, bi wê fikrê ku Mamoste dê bi gotinên Xwe Peymana Nû ji we re bîne, û wisa jî ye: îro ez destûrê didim we ku hûn nan û şeraba ku min pê Laş û Xwîna Xwe temsîl kir, bi bîr bînin. Lêbelê ez ji we re dibêjim jî ku di vê serdema nû de hûn ê wê xurekê tenê di wateya xwedayî ya Peyva Min de bibînin. Heke hûn li Bedena Min û Xwîna Min bigerin, divê hûn li wan

di cewhera xwedayî ya afirandinê de bigerin, ji ber ku ez tenê Ruh im. Ji wî nanî bixwin û ji wî şerabê vexwin, lê qedeha Min jî tijî bikin; ez dixwazim bi we re vexwim: ez ji hezkirina we tî me.

34. Vê peyamê bigihînin birayên xwe û fêr bibin ku xwîn, ji ber ku jiyan e, tenê sembola jiyana herheyî ye, ku ev jî evîna rastîn e. Bi riya we ez dest pê dikim ku mirovahiyê bi wehiyên xwe yên nû ronî bikim. (48, 22–25)

35. Ez ji we re aştiyê û hînkirineke nû tînim. Çawa ku qurbana min a 'Serdema Duyemîn' dawî li qurbankirina ajelên bêguneh anî ku we li ser gorîgeha Yehova pêşkêş dikir, wisa jî îro xwedîbûna bi Peyva min a îlahî tê wê wateyê ku hûn êdî bi nan û şeraba vê cîhanê laş û xwîna min sembolîze nakin.

36. Her giyanek ku bixwaze bijî, divê ji Ruhê Xwedayî were xwedîkirin. Kî Gotina min dibihîze û wê di dilê xwe de hîs dike, bi rastî hatiye xwedîkirin. Kesekî wisa ne tenê Laşê min xwariye û Xwîna min vexwariye, lê ji Ruhê min jî girtiye da ku xwe pê xwedî bike.

37. Kî, piştî tamkirina vê xwarina ezmanî, dê careke din Min di wêne û şêweyên ku bi destên mirovan hatine çêkirin de bigere?

38. Ji demê heta demê ez têm û kevneşopî, ayîn û dazan ji holê radikim, û tenê Şerîet û cewhera ruhanî ya hînkirinên xwe di ruhê we de dihêlim ku bimîne. (68, 27)

Nîşana

39. Ey gel, di dema xwe de Yûhenna, yê ku jê re Şaşkar jî tê gotin, ewên ku bi pêxembertiya wî bawer dikirin bi avê imad kirin. Ev kiryar sembola paqijkirina ji gunehê eslî bû. Wî ji girseyên ku hatibûn ser Çemê Urdunê ji bo guhdarîkirina gotinên Pêşeng kir: 'Binêrin, ez we bi avê imad dikim, lê ew jixwe li ser riya xwe ye yê ku we bi agirê Ruhê Pîroz imad bike.'

40. Hemû giyan ji vî agirê îlahî hatine dinê; ew jê paqij û bêlekê derketin. Lêbelê, heke di rêwîtiya xwe de, ew bi gunehê ku ji sernermînekê çêbûye pîs bûbin, agirê Ruhê min careke din li ser wan tê rijandin da ku gunehê wan kefaret bike, lekeyên wan jê bibe, û paqijiya wan a eslî ji wan re vegerîne.

41. Eger hûn, li şûna ku vê Nîşana Ruhî wekî paqijkirinekê fêm bikin ku mirov bi kiryareke tobeya samîmî ya li hember Afirînerê xwe bi dest dixe, wê veguherînin rîtûeleke olî û bi wateya sembolîk a kiryarekê kêfxweş bin — bi rastî, ez ji we re dibêjim, wê demê ruhê we dê tiştekî bi dest nexe.

42. Kî bi vî awayî tevbigere hîn jî di rojên Nixumkar de dijî, û mîna ku wan bawerî bi pêxembertî û gotinên wî neanîbe, yên ku behsa Nixumandina Ruhî, behsa agirê îlahî dikirin ku Xwedê pê zarokên xwe paqij dike û wan di ronahiyê de herheyî dike.

43. Yûhenna mirovên gihîştî gazî xwe dikir da ku ew avê wek sembola

paqijbûnê li wan birijîne. Ew dihatin ba wî dema ku jixwe ji kirinên xwe haydar bûn û jixwe xwedî biryardayîna zexm bûn ku li ser riya qencî, rastdarî û dadweriyê bimînin. Binêre ka mirovahiyê çawa tercîh kiriye ku kiryara sembolîk a paqijkirinê bi rêya avê pêk bîne, li şûna nûbûna rastîn a bi rêya tobehê û biryareke xurt a ji bo baştirkirinê, ku ji hezkirina Xwedê çêdibin. Kiryara rîtuelî hewcedariya hewldanê nîne; ji aliyê din ve, paqijkirina dil û hewldana ji bo paqijmayînê bi rastî ji mirovan hewldan, xwe-redkirin û heta fedakariyê jî dixwaze. Ji ber vê yekê mirovan tercîh kiriye ku gunehên xwe ji derve veşêrin, û bi pabendbûna bi merasîm, kiryar û rîtuelên taybet ên ku heta ku wijdana mirov tê de ne rewşa wî ya exlaqî an giyanî hîç baş nakin, xwe razî bikin.

44. Şagirtên min, ji ber vê yekê ez naxwazim ku kiryarên rîtuel di nav we de pêk werin, da ku hûn bi kirina wan, tiştê ku bi rastî bandorê li giyan dike ji bîr nekin. (99, 56–61)

45. Ez im yê ku giyanan li gorî Qanûna Pêşveçûnê dişînim bedewgirtinê, û bi rastî, ez ji we re dibêjim, bandorên vê cîhanê dê planên Min ên îlahî neguherînin. Ji ber ku dê daxwaza Min li ser her hewldaneke biçûkxwaz a ji bo desthilatdariyê pêk were.

46. Her mirovek peywirekê bi xwe re tîne Cîhanê; çarenûsa wan ji aliyê Bav ve hatiye pêş-diyarkirin, û ruhê wan bi hezkirina Min a Bavane tê rûnkirin. Mirov bi pûçî merasîman li dar dixin û yên biçûk pîroz dikin. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, di tu jiyaneke cismî de av dê ruhê ji binpêkirinên wî yên li dijî Qanûna Min paqij neke. Û gava ez ruhê ku ji her gunehî paqij e bişînim — nexwe, ji çi pîsbûnê paqij dikin, ewên dînî yên mezheban bi vaftîzmê?

47. Wext e ku hûn fêm bikin ku koka mirovahiyê ne guneh e, lê belê jidayikbûna wê encama pêkanîna zagoneke xwezayê ye—zagoneke ku ne tenê ji aliyê mirovahiyê ve, lê ji aliyê hemû mexlûqên ku xwezayê pêk tînin ve jî tê pêkanîn. Bala xwe bidinê ku min gotiye 'mirovahî' û ne 'ruhê wê'. Mirov xwedî desthilata Min e ku hebûnên mîna xwe biafirîne; lê belê, giyan tenê ji Min çêdibin.

48. Mezinbûn û zêdebûn qanûneke gerdûnî ye. Stêrk ji stêrkên din ên mezintir derketine, çawa ku tov jî zêde bû, û min tu carî negotiye ku bi vê yekê wan guneh kiriye an jî Afirîner aciz kiriye. Nexwe, çima divê hûn ji ber pêkanîna vê fermana îlahî wek gunehkar bên hesibandin? Fêm bikin ku pêkanîna qanûnê tu carî nikare mirovahiyê pîs bike.

49. Tiştê ku mirovahiyê pîs dike û ruhê ji riya pêşketinê dûr dixe, şehwetên nebaş in: şehweta bêedeb, fuhûş û zînayê, ji ber ku ev hemû li dijî zagonê ne.

50. Heta ku rastiyê bibînin, lêkolîn bikin û lê bigerin. Wê demê hûn ê êdî fermanên Afirînerê Jiyanê wekî guneh bi nav nekin, û hûn ê jiyana

zarokên xwe bi mînaka kirinên xwe yên qenc pîroz bikin. (37, 18–23)

Bîranîna Miriyan

51. Mirov bi kevneşopî û adetên xwe ve girêdayî ne. Tê fêmkirin ku ew bîranîneke nayê jêbirin ji bo kesên ku wan bi axê spartine di dilê xwe de diparêzin, û ku ew ber bi wî cihî ve dikişin ku wan bermahiyên wan lê veşartine. Lêbelê, eger ew kûrahiya wateya rastîn a jiyana madî bikolin, dê fêm bikin ku, bi hilweşîna wê, ew laş, atom bi atom, vedigere warên xwezayê yên ku jê hatiye avakirin, û jiyan berdewam dike.

52. Lêbelê, ji ber kêmasiya lêkolîna warê ruhanî, mirovahiyê her dem zincîreyek kultên fanatîk ên ku li ser laş hûr bûne, afirandiye. Ew hewl dide ku jiyana maddî nemir bike, di heman demê de giyanê ji bîr dike, ku ew bi rastî xwediyê jiyana herheyî ye. Ew çiqas ji têgihiştina jiyana ruhanî dûr in!

53. Niha hûn fêm dikin ku ne hewce ye ku hûn pêşkêşan bibin wan cihên ku divê kevirek goran, yê ku 'mirinê' nîşan dide, 'hilweşîn û jiyanê' nîşan bide; ji ber ku li wir xweza bi tevahî geş dibe, ax heye ku malzaroka zayok û bêdawî ya mexlûq û şêweyên jiyanê ye.

54. Gava ku ev hînkirin werin fêmkirin, mirovahî dê bizanibe ka çawa cihê rast bide tiştên madî û yê xwedayî jî bide yê wî. Wê demê perestina bêtanî ya kesên berê dê ji holê rabe.

55. Divê mirov Afirînerê xwe ji giyanê heta giyanê nas bike û jê hez bike.

56. Qurbankgeh sembolên şînê ne, û goran delîlên nezanîn û pûtperestiyê ne. Ez hemû derbasîbûnên we efû dikim, lê divê ez bi rastî we hişyar bikim. Hînkirina min dê were fêmkirin, û dê demek were ku mirov dê li şûna diyariyên madî, ramanên bilind bi cih bikin. (245, 16–21)

Sembolên maddî, xaç û bermayî

57. Di 'Serdema Yekem' de we sembol dizanîn: Konê Civatê an jî Pîrozgeh, ku Keleka Peymana di nav de dihat parastin, û tê de Levheyên Şerîetê dihatin hilanîn. Gava ku wan sembolan armanca xwe bi cih anîn, Îradeya Min ew ji ser rûyê erdê rakirin û ji ber çavên mirovan veşartin, da ku cîhan nekeve perestina bîbergan; lê min wate an jî cewhera wan sembolên hînker di hişê xizmetkarên Xwe de tomar kir.

58. Di 'Serdema Duyemîn' de, piştî ku qurbana Mesîh pêk hat, min sembola herî bilind a Xirîstiyantiyê—xaç—li gel taca strîyan, kasê, û her tiştê din ê ku dibe ku ji aliyê mirovahiyê ve bibe objaya perestineke fanatîk, ji holê rakir. (138, 36)

59. Mirovahiyê dît ku Îsa êş kişand, û hûn bi hînkirin û şahidiya Wî bawer dikin. Çima hûn di peykerên xwe de berdewam dikin ku Wî xaç bikin? Gelo ew sedsalên ku we ew wek qurbaniyê xerabiya xwe nîşan daye, ji bo we ne bes in?

60. Li şûna ku hûn di êş û azabên mirina Îsa de Bîranîna Min bikin — çima hûn Bîranîna Vejîna Min a tijî ronahî û rûmetê nakin?

61. Hin kes hene ku, dema wêneyên we yên ku Min di şiklê Îsayê li ser xaçê de nîşan didin dibînin, carinan bawer kirine ku Ew mirovekî qels, tirsonek an jî bitirs e, bêyî ku bizanibin ku Ez Ruh im û ku, wek mînakek ji bo tevahiya mirovahiyê, min li ber wê yekê xwe negirt ku hûn jê re dibêjin qurbanî û ez jê re dibêjim erka hezkirinê.

62. Dema ku hûn li ser wê rastiyê difikirin ku ez bi Bav re yek bûm, ji bîr nekin ku tu çek, tu hêz, û tu cureyê îşkenceyê tunebû ku bikariba min bişkîne; lêbelê dema ku ez wek mirovekî êş kişandim, xwîn ji min hat û ez mirim, ew ji bo wê yekê bû ku ez mînaka xwe ya bilind a nefsbiçûkiyê bidim we.

63. Mirovan nekarî mezinahiya wê dersê fêm bikin, û li her derê wan wêneya Yê li ser Xaçê Rastkirî daniye, ku ev yek şermek e ji bo vê mirovahiyê, ya ku — bê hezkirin an rêzgirtin ji bo Wî yê ku îdîa dikin jê hez dikin — bi berdewamî Wî li ser xaçê dirastîne û rojane birîndar dike, çawa ku mirov dilê hevmirovên xwe êş dikin, yên ku Mamoste jiyana Xwe ji bo wan da. (21, 192 15–19)

64. Ez ê we şermezar nekim heke hûn ji ser rûyê erdê xaça herî dawî ya ku hûn pê baweriya xwe ya Xiristiyaniyê sembolîze dikin rakin, û li şûna wê wê sembolê bi hezkirineke rastîn a ji bo hevûdu biguherînin; çimkî wê demê baweriya we û îbadeta we ya derveyî ya ji Xwedê re dê bibe îbadet û baweriyeke Ruhî, ku li gorî tiştê ku ez ji we hêvî dikim e.

65. Xwezî ayînên we yên olî û sembolên we xwedî hêz bûna ku şerên we rawestînin, we ji xirabiyê biparêzin, û we di nav aştiyê de biparêzin. Lê binêrin ka hûn çawa her tiştê ku, li gorî gotinên we bi xwe, pîroz e, piştguh dikin; binêrin ka hûn çawa wê tişta ku we wekî xwedayî dihesiband, di bin lingan de diçikînin.

66. Ez careke din ji we re dibêjim: dê ji bo we baştir bûya ku li seranserê erdê ne dêreke we, ne gorîgeheke we, ne sembolek an wêneyek we hebûya, lê belê we bizanibûya ka çawa bi ruh dua bikin, we ji Bavê xwe hez bikira, û we bikarîbûya bêyî hewcedariya navbeynkaran bi Wî bawer bikin, û we wekî ku min di Hînkirina Xwe de hînî we kiriye ji hev hez bikira. Wê demê hûn ê xilas bibin, û dê li ser riya ku bi şopên xwîna min hatiye nîşankirin bimeşin — şopên ku min bi wan rastiya hînkirinên xwe mohr kir. (280, 69–70)

Rêzgirtina li Pîrozan

67. Ez van hînkirinan didim we ji ber ku we giyanên gelek mirovên rastdar wek pîroz îlan kirine, yên ku hûn dua ji wan re dikin û wan rûmetdar dikin mîna ku ew xwedayên. Çi nezanîn e, ey mirovahî! Mirov çawa dikarin pîrozî û kamilbûna giyanekê tenê li ser

bingeha kirinên wê yên mirovî binirxînin?

68. Ez yê yekem im ku ji we re dibêjim ku divê hûn mînakên baş ên ku birayên we bi kirin, jiyan û fezîleta xwe nîşan dane, wekî nimûneya xwe bigirin; û ez her weha ji we re dibêjim ku, dema hûn li ser wan difikirin, hûn dikarin hêviya alîkariya wan a ruhanî û bandora wan bikin. Lêbelê, çima hûn ji bo wan gorîgehan ava dikin ku tenê ji bo heqaretkirina li nefsbiçûkiya wan giyanan xizmet dikin? Çima hûn li dora bîranîna wan kultan çêdikin, mîna ku ew Xwedayê Pîroz bin, û wan li şûna Bav datînin, yê ku hûn di nav rêzgirtina ji bo birayên xwe de ji bîr dikin? Ew navûdengê ku we li vir daye wan, ji bo wan çiqas biêş bûye!

69. Mirov derbarê darizandina Min a li ser wan kesên ku wek pîroz bi nav dikin, çi dizanin? Derbarê jiyana ruhanî ya wan hebûnan, an jî cihê ku her yekî bi Xudan re qezenc kiriye, çi dizanin?

70. Bila kes wisa nefikire ku, bi riya van eşkerekirinên ji dilê we, ez dixwazim xêr û xêrên ku xizmetkarên Min di nav mirovahiyê de bi dest xistine ji holê rakin — berevajî, Ez dixwazim hûn bizanibin ku kerema ku wan li cem Min dîtî mezin e, û ku bi riya duayên wan ez gelek tiştan didim we; lê pêwîst e ku hûn nezanîna xwe ji holê rakin, ku fanatîzma olî, bêtapûtî û xurafe jê derdikevin.

71. Gava hûn hest dikin ku ruhê wan zatan serweriya cîhana jiyana we dike, baweriya xwe bi wan bînin, yên ku beşek ji Cîhana Ruhî ne, da ku hûn û ew, di riya Xudan de yekgirtî, karê biratiya ruhî bi cih bînin — ew karê ku ez wek encama hemû hînkirinên Xwe hêvî dikim. (115, 52–56)

Cejnên Dêrê

72. Di vê rojê de, dema ku girseyên mirovan bi qîrîn û qêrîn berê xwe didin dêrên xwe da ku wê kêliya ku Esman ji bo pêşwazîkirina Min vebû pîroz bikin, ez ji we re dibêjim ku ev hemû tenê kevneşopiyek e ku hatiye çêkirin da ku bandorê li dilê mirovan bike. Ew tenê rîtuel in ku îro şêweyekî maddî didin êşa Min a îlahî.

73. Divê hûn li pey vê meylê neçin bi çêkirina gorîgehan û sembolan. Wêneyên bûyerên pîroz çênekin, û ji bo kişandina balê cil û bergên taybet li xwe nekin, ji ber ku ev hemû perestina bêtanî ye.

74. Bi dilê xwe gazî Min bikin, hînkirinên Min bînin bîra xwe, û li pey mînakan Min biçin. Qurbana tobeya xwe pêşkêşî Min bikin, û hûn ê hîs bikin ku deriyên Bihuştê ji bo pêşwazîkirina we vedibin.

75. Xwe ji teswîrên derewîn û pîs ên ku li ser Min û Ezaba Min hatine çêkirin dûr bigirin, ji ber ku kes nikare Min bi awayekî fizîkî temsîl bike. Li gor mînak û hînkirinên Min bijîn. Kî bi vî awayî tevbigere, dê li ser rûyê erdê Xudanê xwe temsîl kiribe. (131, 11–13, 16)

76. Mirovahî: Di van rojan de ku hûn jidayikbûna Îsa bi bîr tînin, bila

aştî bikeve dilê we û wek malbateke yekgirtî û bextewar xuya bikin.

77. Ez dizanim ku ne hemû dil bi dilsozî şa dibin dema ku hatina Min a cîhanê di wê demê de bi bîr tînin. Gelek kêm in ewên ku wextê xwe didin kûr-ramîn û xeyalê û dihêlin ku şahî bibe ya hundirîn, û da ku cejna bîranînê di giyanê de pêk were.

78. Îro, wekî di hemû serdeman de, mirovan rojên bîranînê veguherandine pîrozbahiyên pîs û bêwate, li pey kêfên hestî ketine, ku ev yek ji wê yekê dûr e ku kêfên Ruh divê çawa bin.

79. Eger mirovan ev roj ji bo Ruh bi kar bianiya, bi ramana li ser evîna xwedayî—ku delîla wê ya bêguman ew bû ku ez bûm mirov da ku di nav we de bijîm—bi rastî, ez ji we re dibêjim, baweriya we dê di kûrahiya hebûna we de bibiriqiya, û ew ê bibûya stêrka ku we li ser riya ber bi Min ve rêber bikira. Ruhê we dê ewqas bi qenciyê tije biba ku, di rêwîtiya jiyana xwe de, we dê hewcedaran bi kirinên qencî, rihetî û germiyê binivîsanda. We dê ji bira û xwişkan zêdetir hest bikira; we dê ji dil efû li sûcdarên xwe bikira. We dê bi dîtina kesên ji civakê dûrxistî, ew zarokên bê dê û bav, bê star û bê hezkirin, bi nermî tije biba. Hûn ê li ser wan gelan bifikirin ku bêyî aştiyê dijîn, li cihê ku şer her tiştê baş, bi rûmet û pîroz di jiyana mirovahiyê de wêran kiriye. Hingê duaya we dê bi paqijî ber bi Min ve bilind bibe û bêje: 'Ya Xudan, mafê me yê aştiyê çi ye, dema ku ewqas bira û xwişkên me bi awayekî giran diêşin?'

80. Bersiva min ji bo vê dê ev be: ji ber ku we êşa mirovên xwe hîs kiriye, û ji ber ku we dua kiriye û rehm nîşan daye, li mala xwe li hev kom bibin, li ser sifrê rûnên û di wê saeta pîroz de şa bibin, çimkî ez ê li wir amade bim. Di kêfxweşiyê de dudilî nebin, her çend hûn bizanibin ku di heman kêliyê de gelek kes diêşin; ji ber ku bi rastî, ez ji we re dibêjim, eger kêfa we samîmî be, bêhneke a aştî û hêviyê dê jê biherike, ku dê wek derda evînê destê xwe li yên di tengasiyê de bide.

81. Bila kes wisa nefikire ku ez dixwazim cejna herî paqij a ku hûn di seranserê salê de dema bîranîna jidayikbûna Îsa pîroz dikin, ji dilê we vemirînim. Ez tenê dixwazim we fêr bikim ku hûn tiştê ku ji cîhanê re ye bidin cîhanê, û tiştê ku ji giyanê re ye bidin giyanê; çimkî heke hûn ewqas cejnan ji bo pîrozkirina bûyerên mirovî digirin — çima hûn vê cejnê ji bo giyanê nahêlin, da ku, piştî ku bibe zarok, were diyariya xwe ya hezkirinê pêşkêşî Min bike, da ku bigihîje sadebûna şivanan ji bo ku perestina Min bike, û xweragiriya zaneyên hikmetê, da ku serê xwe bitewîne û zanîna xwe li ber Xudanê hikmeta rastîn pêşkêş bike?

82. Ez naxwazim şahiya ku di vê dema salê de jiyana mirovan dorpêç dike, kêm bikim. Ev ne tenê hêza kevneşopiyê ye — lê ji ber ku rehma Min destê we digire, ronahiya Min we ronî dike, û hezkirina Min we wek çakêtê pêçanê vedigire. Wê demê hûn hest dikin ku dilê we bi

hêvî, şahî û nermiyê tije ye, bi hewcedariya dayînê, jiyanê û hezkirinê tije ye. Lêbelê hûn her gav rê nadin wan hest û îlhaman ku di comerdî û dilpakiya xwe ya rastîn de derkevin holê; ji ber ku hûn wê şahiyê li ser kêfên dinyayê pûç dikin, bêyî ku rê bidin giyanê — ku Xilaskar ji bo wî hat dinyayê — ku di wê kêliyê de bijî, bikeve wê ronahiyê, paqij bibe û xilas bibe. Ji ber ku ew Evîna Xwedayî, ya ku bû mirov, her û her li ser riya jiyanê ya her mirovî amade ye, da ku ew jiyanê tê de bibînin. (299, 43–48)

Hebûna Xwedê Tevî Şêweyên Çewt ên Perestinê

83. Ji ber ku mirov materyalîst e, divê ew bi îbadeta hestî li Min bigere; û ji ber ku çavên ruhê wî ne vekirî ne, divê ew ji bo ku Min bibîne, wêneyekî Min biafirîne. Ji ber ku wî xwe ji aliyê ruhanî ve nekiriye wergir, ew bi berdewamî ji bo ku bi hebûna Min bawer bike, daxwaza keramet û delîlên madî dike, û şertan li Min dixe da ku xizmeta Min bike, li pey Min here, Min hez bike û di berdêla tiştê ku ez didim wî de tiştekî bide Min. Bi vî awayî ez hemû dêr, hemû civakên olî, hemû mezhebên ku mirovan li seranserê cîhanê afirandine, dibînim. Ew di nav materyalîzm, fanatîzm û pûtperestiyê de, di nav veşartî, xapandin û pîs kirina pîrozgehan de noq bûne.

84. Ez ji van hemûyan çi qebûl dikim? Tenê niyetê. Ji van hemûyan çi digihîje Min? Pêdiviya giyanî an fîzîkî ya zarokên Min, hezkirina wan a hindik, hesreta wan a ji bo ronahiyê. Ev tiştê ku digihîje Min e, û ez bi hemûyan re me. Ez li dêrên, ne li şêweyan, ne jî li ayînan nanêrim. Ez bi awayekî wekhev têm ba hemû zarokên xwe. Ez ruhên wan di duayê de wergirim. Ez wan ber bi sînga xwe ve dikişînim da ku hembêz bikim, da ku ew germahiya Min hîs bikin, û da ku ev germahî li ser riya wan a ezmûn û zehmetiyan û ceribandinên dijwar bibe handan û teşwîqek. Lê tenê ji ber ku ez niyeta baş a mirovahiyê qebûl dikim, ne hewce ye ku ez bihêlim ew her û her di tariyê de bimîne, di perestina bîberan û fanatîzma xwe de pêçayî.

85. Ez dixwazim ku mirovahî hişyar bibe, ku giyan ber bi Min ve bilind bibe û, di hilkişîna xwe de, bikaribe rûmeta rastîn a Bavê xwe bibîne û spehîtiya derewîn a ayîn û rîtûelan ji bîr bike. Ez dixwazim ku, gava ew bigihîjin hilkişîna xwe ya rastîn, ew nû bibin, xwe ji êşên mirovî azad bikin, û li ser şehwet, hewcedarî û xerabiyan bi ser bikevin, û xwe bibînin; da ku ew tu carî ji Bav re nebêjin ku ew kurmikên erdê ne; da ku ew bizanibin ku Bav ew di sûret û şibiya Xwe de afirandine. (360, 14–16)

86. Li ser rûyê erdê gelek civakên olî hene, û piraniya wan li ser baweriya bi Mesîh ava bûne. Lêbelê, ew ji hev hez nakin, û wek şagirtên Mamosteyê Xwedayî jî yekûyekî nas nakin.

87. Ma tu nafikirî ku, eger wan hemûyan hînkirina min fêm bikira,

dê ew bixebitanda û mezhebên dînî ber bi lihevkirin û aştiyê ve bibirana? Lêbelê, wisa nebû. Wan hemûyan ji hev dûr ketine, û bi vî awayî ji aliyê ruhanî ve mirov ji hev qut kirine û li dijî hev danîne, yên ku paşê hev wek dijmin an biyanî dibînin. Her kes li rê û delîlan digere da ku ji yên din re îspat bike ku tenê ew xwediyê rastiyê ne û yên din şaş in. Lêbelê, kes xwedî hêz an jî wêrekiyê nîne ku ji bo yekîtiya hemûyan têbikoşe, û her weha kesek jî xwedî niyeta baş nîne ku qebûl bike ku di her baweriyeke olî û di her şêweyekî îbadetê de hinek rastî heye. (326, 19–20)

Beş 15 – Mesîhiyên Navî, Bid'et û Xirabiyên Dêrî

Mesîhiyên Navî

1. Piraniya mirovahiyê xwe Xiristiyan dibêje; lêbelê Mamoste ji we re dibêje: eger ew bi rastî Xiristiyan bûya, wê heta niha bi hezkirin, dilnizmî û aştiya xwe li ser mirovahiya mayî serwer bûya. Lêbelê hînkirina Min, ya ku min heta di 'Serdema Duyemîn' de jî wekî şahidî hişt, ne di dilê mirovahiyê de ye; ew di kirinên mirovan de najî û geş nabe. Ew di pirtûkên tozgirtî de tê parastin, û ez nehatime ku bi rêya pirtûkan bi mirovahiyê re biaxivim.

2. Li şûna pirtûkekê, min jiyana xwe, Peyva xwe û karên xwe, êş û mirina xwe ya wekî mirovekî ji we re anî. Sedema ku piraniya mirovahiyê, yên ku xwe Xiristiyan dibêjin, ne xwediyê aştiya û ne jî kerema Mesîh in ev e: ji ber ku mirov Wî wekî mînaka xwe nagirin, ji ber ku ew li gorî hînkirina Wî najîn. (316, 5)

3. Guh bidin Min, şagirtên min, da ku hûn têgehên kevn ên baweriyê ji hişê xwe biavêjin. Cîhana Xiristiyaniyê li ser şaxên olî yên ku ji hev hez nakin, birayên xwe bi darizandinên derewîn şermezar dikin, biçûk dibînin û gefan li wan dixwin, parçe bûye. Ez ji we re dibêjim, ew Xiristiyanên bê hezkirin in; ji ber vê yekê, ew ne Xiristiyan in, ji ber ku Mesîh hezkirin e.

4. Hinek Yehova wekî mirovekî pîr ê tijî kêmasiyên mirovî, tolkar, zalim û ji dadwerên we yên herî xirab ên li ser rûyê erdê tirsnaktir nîşan didin.

5. Ez vê ji we re nabêjim da ku hûn kesekî heqaret bikin, lê belê da ku têgihiştina we ya ji bo hezkirina xwedayî paqij bibe. Hûn niha nizanin ku we di rabirdûya xwe de bi çi awayî îbadeta min kiriye. (22, 33–35)

6. Çawa mimkun e ku gelên ku xwe Mesîhî dibêjin, bi şerê li hemberî hev dinêrin, û heta berî ku derkevin kuştina birayên xwe, dua dikin û ji Min dixwazin ku serkeftinê li hemberî dijminên wan bide wan? Gelo tovê Min dikare li cihê ku li şûna hezkirinê nefret, û li şûna lêborînê tolhildan hebe, bijî? (67:28)

7. Ez ji hemû mirovên ji bawerî û olên cuda re dibêjim ku wan nekarîye dewlemendiya madî deynin cihê wê yê rast, da ku paşê cihê ku heq dikin bidin

dewlemendiya ruhanî. Eger mirovan qanûnên Min bi cih bînin, wan ê jixwe bikarîba şewqa Axa Sozdar ji vir bibînin û dengê nişte cihên wê bibihîzin.

8. Hûn îdia dikin ku bi hebûna Min bawer dikin û ji îlahiyeta Min re xwedî bawerî ne; hûn her weha dibêjin ku bixwaze Min pêk were. Lê belê bi rastî, ez ji we re dibêjim: çiqas piçûk e bawerî û teslîmbûna we ji tiştê ku ez ferman dikim re! Lê ez ê di hundirê we de baweriya rastîn şiyar bikim, da ku hûn li ser riya ku min ji bo we çêkiriye xurt bin. (70, 12–13)

9. Îro ez xwîna we naxwazim, ne jî ku hûn jiyana xwe feda bikin. Tiştê ku ez ji we dixwazim ev e: hezkirin, dilpakî, rastî û bêxwebûn.

10. Bi vî awayî ez we hîn dikim, û di vê yekê de ez we rêber dikim, bi vî rengî şagirtên Xwedayetiya Xwe di vê Serdema Sêyemîn de geş dikim; çimkî ez dibînim ku hûn bi xemsarî çavdêriya geroka cîhanê dikin, û ev ji ber wê yekê ye ku hûn nizanin xwe deynin nav dilê mirovan, cihê ku ewqas belengazî û ewqas êş heye.

11. Neheqiyeke mezin heye; çimkî ez xudanên ku tenê tacek ji wan re kêm e da ku xwe wekî qral bi nav bikin, û ez welatiyên ku koleyên rastîn in, dibînim. Ji vê yekê têkoşînek derketiye. Di nav wan xudanên ku di vê cîhanê de dewlemend bûne, gelek hene ku xwe Mesîhî dibin, lêbelê ez ji we re dibêjim ku ew hema hema navê Min jî nizanin.

12. Yên ku mirovên din wek cîranên xwe nabînin, yên ku serwetê kom dikin û tiştên xelkê dixwin, ne Mesîhî ne, ji ber ku dilovanî nizanin.

13. Şerê di navbera ruhanî û madî de dê were; mirovahî dê bikeve nav vê pevçûnê. Lê belê, berî ku serkeftina edaletê were, dê çiqas êş û azarê bikişîne! (222, 43–45)

Bêbawer û Olperestên Tundrew

14. Ez ji we re dibêjim ku ji bo we çêtir e ku hûn tijî nediyariyan û înkaran bin, ne ku hûn tijî baweriyên derewîn an derewan bin ku hûn wan wekî rastiyan dihesibînin. Înkarkirina durist, a ku ji guman an nezanînê derdikeve, ji lihevhatina nepak a bi tiştekî derewîn re kêmtir zirarê dide we. Gumana durist, a ku birçîtiya têgihiştinê dikişîne, ji baweriya xurt a bi her efsaneyekê çêtir e. Nediyariya bêçare, a ku ji bo ronahiyê diqîre, ji teqîneya fanatîk an bêtilîlîtî çêtir e.

15. Îro, skeptîk, bêhêvî û kesên dilteng li her derê serdest in. Ew serhildêr in ku gelek caran ji yên din zelaltir dibînin, û pozdayîna rîtuelî wekî ku ew bi rastî ye nabînin. Ne jî ew bi piştrastiyên ku ji kesên ruhanî yên ku mirovan rêber dikin bihîstine, dilniya dibin. Ji ber ku hemû ew teoriyên aloz dilê wan têr nakin, ku ji bo rehetkirina tirsê tîhiya ava paqij dikin.

16. Yên ku hûn wekî serhildêr dihesibînin, pir caran di pirsên xwe de ji yên ku xwe zana û mezin dibînin û bersiva wan didin, têgihiştineke kûrtir nîşan didin. Ew ji

gelek kesên ku xwe wekî hostayên hînkirinên îlahî bi nav dikin, zelaltir dibînin, hîs dikin, dibihîzin û fêm dikin. (248, 12)

17. Rastî çiqas eşkere û sade ye! Ruhbanî çiqas zelal û rasterast e! Û dîsa jî — çiqas zehmet e ji bo wan kesên ku bi serhişkî di tariya fanatîzm û kevneşopiyên xwe de israr dikin ku wê fêm bikin. Aqlê wan nikare têbigihîje ku tiştek ji tiştê ku ew fêm dikin wêdetir heye; dilê wan nexwaz e ku tiştê ku ji bo wan Xwedayê wan û yasaya wan bûye — kevneşopî û rîtuel — red bike.

18. Ma hûn bi rastî wisa difikirin ku ez ji wan kesên ku rastiya Min qebûl nakin nefret dikim? Na, zarokên Min, rehma Min bêdawî ye, û ez tam berê xwe didim wan, da ku alîkariya wan bikim ji zindana xwe derkevin, da ku bikaribin bi ramana li ser Ronahiyê kêfxweş bibin. Ezmûnên ku ji bo hişyarbûna wan a ji bo baweriyê pêwîst in, ji bo wan hatine veqetandin. Ev dê ne ceribandinên ji hêza wan wêdetir bin; ew ê bibin dersên ku bi şehrezayî ji bo her giyanekê, her jiyanekê, her kesekî hatine guncandin.

19. Ji wir, di nav wan hişên tarîbûyî de, di nav wan dilên ku ji fanatîzma olî û nezanînê nexweş ketine de, hûn ê bibînin ku leşkerên mezin û bi kelecan ên rastiyê derdikevin holê. Çimkî di roja ku ew xwe ji zincîrên xwe û tariya xwe azad bikin û ronahiyê bibînin, ew ê nikaribin şahiya xwe bigirin û ew ê bi dengê xwe yê herî bilind biqîrin ku Ez vegeriyame da ku cîhanê xilas bikim û wê bi pêlikên giyanîbûnê hilgirim heta Padîşahiya rastîn. (318, 48–50)

Şêlandinên hînkirinên Îsa û encamên wan

20. Ez Peyva Xwe bi heman naveroka ruhanî ya ku min di 'Serdema Duyemîn' de pê bi we re axivî, didim we, û min gelek ji hînkirinên Xwe yên ku we ji ber şîroveyên şaş ên bav û kalên we ji bîr kiribûn an jî ji wan rû zivirandibûn, bîranîn.

21. Hûn ji hînkirina Min ewqas dûr ketine ku ez dikarim ji we re bibêjim: we rêyek ku bi tevahî ji ya Min cuda ye çêkiriye, lê dîsa jî we heman nav lê kiriye. Ji bilî Min kes nikare we ji şaşiya we xilas bike — bi gotinên jiyan, hezkirin û rastiyê.

22. Ji ber vê yekê, niha ku hûn guh didin Min, li ser Peyva Min kûr bifikirin û wê fêm bikin, û dê ronahî di hundirê we de hebe. Ev ew dem e ku ez bi zelaliyeke tam ji we re dibêjim ku reenkarnasyona giyanê rastiyek e, ku ew ji destpêka mirovahiyê ve wek ronahiya dadwerî û hezkirina xwedayî heye, ku bêyî wê hûn nikarin li ser riya dirêj a kamilbûna giyanê pêş bikevin. (66, 63–65)

23. Dêrkan gelek hindik tişt li ser giyanê ji mirovan re eşkere kirine. Lê niha ew ê ji xewalûtiya xwe şiyar bibin, û pîroz bin ewên ku guman û tirsên xwe derbas bikin û wê rastiya ku veşartine ji mirovahiyê re eşkere bikin. Ez ê wan bi ronahiya efûya

Xwe, kerema Xwe û şehrezayiya Xwe ronî bikim.

24. Gava ku mirovahî wê demê fêm bike ku Dêr ne tenê ji bo misogerkirina jiyana exlaqî ya mirovên li ser rûyê erdê hene, lê belê erka wan rêberiya giyanê ber bi mala wê ya herheyî ve ye, wê mirovahiyê di riya xwe ya pêşketina ruhanî de gavek ber bi pêş ve avêtibe. (109, 15–16)

25. Piştî dema Min a wek Îsa di nav mirovahiyê de, Min her tim ewên ku wek 'leşker' an şandî hatine şandin, şandine da ku bi kirinên xwe Hînkirina Min piştrast bikin û nehêlin ku mirovahî Hînkirinên Min berovajî bike. Lê gelek mirovên 'kér' û 'kor', yên ku Peyva Min bi awayekî ne temam şîrove kirin, di nêrînên xwe de dabeş bûn û bi vî awayî bûn sedema pirrengiya mezheban. Lêbelê, eger mirov ji aliyê giyanî ve dabeş bin — ew ê çawa karibin li gorî fermana herî bilind a Qanûna Min ji hev hez bikin?

26. Ji ber vê yekê, ez ji we re dibêjim ku ev şaristanî ne tiştekî ji bilî xeyalekê ye, ji ber ku mirov bi xwe ne ku wê dihilweşînin. Heta ku mirovahî cîhanekê li ser bingeha Qanûna min a Dad û Evînê ava neke, ew ê nikaribe bigihîje aştiya û ronahiya Ruh, ku li ser fezîletên wî dê cîhanek rastîn a pêşketina ber bi jor ava bike û şekil bide — hem di warê ruhanî de hem jî di warê zanist û exlaqê de. (192, 17)

27. Tenê nûbûn û îdeala kamilbûnê dê we dîsa bîne ser riya rastiyê.

28. Yên ku xwe wek şîrovekarên Qanûna Xwedayî dibînin, ji we re dibêjin ku ezabên dojehê ji ber xerabî û serhildêriya we li benda we ne, û ku tenê heke hûn tobeya xwe bînin ziman, goştê xwe bikujin û birîndar bikin, û qurbaniyên madî pêşkêşî Xwedê bikin, Ew ê we bibexşîne û bîne Padîşahiya Xwe — bi rastî, ez ji we re dibêjim, ew di xeletiyê de ne.

29. Gelî mirovan, hûn ê li ku derê bi dawî bibin, bi rêberiya wan kesên ku hûn wan wekî hostayên mezin ên wehyên pîroz bi rûmet digirin û ez wan wekî yên ku ji rê derketine dibînim? Ji ber vê yekê ez bi ronahiya vê hînkirinê têm da ku we xilas bikim, ya ku dê bihêle hûn di riya hezkirina Min de pêşve biçin. (24, 46–47)

30. Mirovan wateya rastîn a hînkirina Min veşartine, da ku li şûna wê Mesîhekî nîşanî we bidin ku ne heta şewqvedana Wî ye yê ku mir da ku jiyanê bide we.

31. Îro hûn encamên dûrketina xwe ji Wêjiyê ku we hîn kiriye, dikişînin. Hûn bi êşê dorpêçkirî ne, di bin barekî giran ê bêçaretiya xwe de ne, û ji ber nezanînê diêşin. Lêbelê, ew dem hatiye ku şiyan û behreyên di nav mirovahiyê de razayî hişyar dibin û, wek mizgînvanan, radigihînin ku serdemeke nû dest pê kiriye.

32. Dêr, zanist û dadweriya mirovahiyê dê hewl bidin ku pêşveçûna tiştê ku ji bo wan bandoreke biyanî û zerardar e, rawestînin. Lêbelê, tu hêz dê

nikaribe hişyarî û pêşketina ruh bisekine. Roja azadiyê nêzîk e. (114, 5–8)

33. Yên li ser rûyê erdê ku îdia dikin Min nas dikin, Min bi xirabî temsîl kirine, û ji ber vê yekê gelekan pişta xwe daye Min.

34. Ez ê ne wan kesên ku xwe wekî ateîst bi nav dikin, ji ber ku wan Ez ji dilê xwe derxistime, berpirsiyar bigirim, lê belê wan kesên ku — bi xerabkirina rastiyê — Xwedayekî wisa pêşkêş kirine ku gelek kes nikaribûn qebûl bikin.

35. Her tiştê ku dadmend, saxlem û baş e, wê rastiyê dihewîne ku min her dem ragihandiye.

36. Saet hatiye ku hûn careke din hez ji rastiyê bikin; ango, ku hûn ê careke din tiştê ku dadmend û qenc e nas bikin. Ji ber ku hûn ji Min çêbûne, divê hûn hewl bidin ku li bilind, herheyî û pak bigerin. (125, 22–25)

37. Belê, Îsraêl, dilê mirov her tim hewl daye ku tiştên madî perest bike; guh bi gotinên xweş û melodîk rehet bûye. Ji ber vê yekê, mirov tiştê ku min di 'Serdema Duyemîn' de wek hînkirina Xiristiyanî anîbû, guherand dema ku wî ew veguherand 'olê'.

38. Xweperestî, çavbirçîti û pûçîtî her dem di dilê mirov de derketine holê, û wan xwe kirine padîşah û axa, da ku mirov li ber wan serî bitewîne, û wan bikin wezîr û kole, da ku wan bi gunehê ve girêbidin û bibin nav tariyê, bêrêwîtiyê û tevliheviyê. (363, 36)

39. Dêrnivîsên vê serdemê dê li Peyva Min û nivîsên nû bixebitin, û dê bipirsin: 'Tu kî yî ku bi vî awayî axivî?' Çawa ku nivîskar û Farîsiyên kevnar serî hildan û ji Min re gotin: 'Tu kî yî ku Qanûna Mûsa paşguh bikî û li şûna wê tiştekî din deynî?' Wê demê ez ê ji wan re eşkere bikim ku her sê Wehî ne ew qanûn a yekane ye ku min her tim hîn kiriye û pê re ketime rê.

40. Gelek ji wan kesên ku di vê serdemê de Min şermezar dikin, di nav wan kesên ku di 'Serdema Duyemîn' de guman kiribûn de ne. Lêbelê Min ew parastin û ew şandin paşve ser rûyê erdê da ku ew bibin şahidê serkeftina Qanûna Min û çavên xwe li ronahiyê vekin. (234, 46–47)

Xeletî û Binpêkirinên di Xirîstiyantiyê de

41. Beşeke mezin a mirovahiyê xwe wekî 'Mesîhî' bi nav dike, bêyî ku bizanibe wateya peyva 'Mesîh' çi ye, û ne jî bi hînkirina Wî re aşina ye.

42. We bi Peyva Min, bi mînaka Min û bi hînkirinên Min, yên ku min berê dane we, çi kiriye?

43. Gelo hûn bi rastî ji mirovên wê serdemê mirovên pêşketîtir in? Çima hûn vê yekê bi karên ruhê xwe îsbat nakin? Ma hûn wisa difikirin ku ev jiyan herheyî ye, an hûn bawer dikin ku divê hûn tenê bi riya zanista mirovî pêş bikevin?

44. Min pêkanîna rastîn a Şerîetê hînî we kir, da ku hûn vê cîhanê veguherînin perestgeheke mezin ku tê de Xwedayê rastîn tê perestîn, ku

jiyana mirovekî bibe pêşkêşiyeke domdar a hezkirinê ji bo Bav, yê ku divê hûn di her cîranê xwe de jê hez bikin û bi vî awayî rêzê li Afirîner û Xudanê xwe bigirin.

45. Lêbelê îro, niha ku ez vegeriyame nav mirovahiyê — ez li wir çi dibînim? Derew û xweperestî li şûna rastî û hezkirina ji cîranê mirov derketine; pozbilindî û pûçîtî li şûna nermî û dilnizmiyê derketine; bêtilîlî, fanatîzm û nezanîna ' ' li şûna ronahî, bilindbûn û giyanîbûnê derketine; Lêçûn û pîsikkirin li cihê ku divê tenê kelecaneke ji bo erk û rastdariyê serwer be, serwer in; nefret û şerê bêserûber di navbera bira û xwîşkan de li şûna biratiyê, aştiyê û hezkirinê cih girtiye.

46. Lêbelê ez ê werim perestgeha Xwe da ku bazirganan jê derxînim, çawa ku min di 'Serdema Duyemîn' de li Perestgeha Orşelîmê kir, û ez ê careke din ji wan re bibêjim: 'Xaniyê duayê nekin bazar.' Ez ê mirovan hîn bikim da ku her kes bikaribe li ber gorîgeha rastîn xizmetê bike, da ku ew êdî nekevin xefka şaşiyê û ne jî ji ber şîroveyên derewîn ên ku ji Qanûna Min re dikin, ji ber nezanînê ji rê dernekevin. (154, 15–20)

47. Mînaka min û ya Şandiyên min ji aliyê hemû kesên ku hewl dane li pey min biçin ve wek model nehat wergirtin. Gelekan li şûna ku bibin xizmetkar, xwe kirine serwer; wan dilên xwe bi hesta serdestiyê û pozbilindiyê tije kirine, û tenê li pey dewlemendî, şan û şohretê ketine. Bi vî awayî, wan zehmetiyên feqîran ji bîr kirin û li hember belengazî û êşa kesên din bêhest û bêhiş bûn. Ji ber vê yekê, di lêgerîna xwe ya li rastiyê de, mirov ji mezhebekê derbasî mezhebeke din dibin; ji ber vê yekê pêdiviya wan a giyanî heye ku mezhebên nû ava bikin da ku bi azadî li Min bigerin.

48. Yên ku berê wekî pîroz û nîvxwedayan dihatin dîtin, niha ji aliyê mirovahiyeke bêhêvîbûyî ve tên redkirin.

49. Mirov êdî ji bo efûkirina gunehên xwe neçin ba keşîş, ji ber ku ew vê yekê ne hêja dibînin. Ne jî gefa agirê dojeha herheyî êdî bandorê li dilê gunehkar dike an jî wî ditirsîne.

50. Guran ji vê sergêjiya ruhanî sûd werdigire, li pişt çeperê di nav komployê de ye.

51. Erkê her xizmetkarê Îlahiyeta min û her nûnerî ew e ku di navbera mirovahiyê de aştiyê pêk bîne, lêbelê ev tam berevajiyê tiştê ku ew di vê serdemê de dikin e. Her kes xwe wekî yê herî pêş dibîne, her kes dixwaze bibe yê herî bihêz, û bi vî awayî ji bîr dike ku tenê Yê ku bihêz e—ango Ez—di nav hemûyan de me.

52. Niha hûn dikarin fêm bikin çima min soz da ku di 'Serdema Duyemîn' de vegerim ba we; niha hûn dikarin bibînin çima ez ji nû ve hînî we dikim. Ji ber ku tenê Peyva Min dikare perdeya tarî ji ser ruh rake; tenê evîna Min dikare we ji gunehên we xilas bike. (230, 23–28)

53. Dadweriya Min dê li ser sûcên giran û binpêkirinên ku li dijî Qanûna Min hatine kirin, bê. Dê yek

binpêkirin jî nemîne ku ji aliyê Mamosteyê Kamil ve neyê sererastkirin. Nehêlin ku hûn ji rê derkevin: şaşiyên xwe sererast bikin û darizandinê nekin. Fêm bikin ku ez tu carî we ceza nakim — hûn bi xwe cezayê xwe didin.

54. Ez ronahiyê didim ser wan kesên ku ji nezanînê guneh kirine, û ez wan kesên ku bi zanebûn guneh kirine ber bi tobeyê ve dikişînim, da ku her du jî bi baweriyeke tam a bi efûya Min, dest bi sererastkirina xeletiya xwe bikin. Ev yekane rê ye ji bo hatina ba Min.

55. Vê hemûyê bînin bîra xwe, ey oldarên ku mirovan di nav rêyên cuda yên mezheban de rêber dikin. Duayê bikin û keriyên xwe ber bi giyanîbûnê ve bibin. Niha dema wê hatiye ku hûn ji şaşiyên xwe tobe bikin û li dijî materyalîzma mirovî, ku ji bo giyan mirin û tariye, dest bi têkoşînê bikin. Ji bo vê yekê, divê hûn rastiya Min bi kar bînin, Peyva Min wekî çekekê bigirin, û li gorî hînkirina Min bijîn.

56. Ez ji tu mezhebekê an yeke din re ne tercîh dikim. Ne ez im ê ku li aliyê we bisekinim, lê divê hûn li aliyê Min bisekinin. Ji ber ku heke hûn wisa bikin, hûn ê di yekbûna xwe ya giyanî de bi ser bikevin. (162, 27–30)

57. Hînkirina min, a ku tijî ruhaniyet e, dê di dilê vî gelî de kok bide, da ku di pêşerojê de bikaribe fêkiyên rastî û jiyanê bide. Peyva min dê li seranserê erdê belav bibe, û tu cihek namîne ku ew paqij neke, ronî neke û darizandina xwe lê neke.

58. Hingê gel dê dest bi hişyarbûna ji bo jiyana ruhanî bikin—jiyana rastîn û herheyî—û dê aliyên derveyî û materyalîst ên awayên xwe yên cuda yên perestinê ji holê rakin, û li şûna wê dê xwe tenê bisînorînin ber bi cewhera Şerîta Min ve.

59. Mirovahî dê hêza ku ji ruhaniyetê tê nas bike û dê çavê xwe ji her tiştê ku bi sedsalan ew paş de hiştiye, bizivirîne.

60. Çi feydeya wê heye ku sembola Xirîstiyantiyê—ango xaç—li seranserê cîhanê bi milyonan hebe, eger mirov xwedî niyeta baş nebin û ji hev hez nekin?

61. Şêweyên derveyî êdî tu hêza wan li ser mirovan nemaye; êdî ne rêz heye, ne niyeta baş, û ne jî poşmanî ji ber ku mirovan aciz kirine. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim ku sembol û şêweyên îbadetê dê winda bibin, ji ber ku dema wan derbas bûye, û dê îbadeta hundirîn be ku mirovan ber bi ronahiyê ve bilind dike, wan mezin dike, û wan digihîne Min. (280, 63–67)

IV. Qanûn – Evîna Xwedê û Evîna Cîran

Beş 16 – Qanûna Îlahî

Hêza Qanûna Îlahî

1. Gelek kes hene ku hînkirina min wekî li gorî demê ne li hev dihesibînin; lêbelê sedema vê yekê ew e ku nêrîna wan a materyalîst nahêle ku ew wateya herheyî ya hînkirinên min kifş bikin.

2. Qanûna Min neguherbar e. Mirov in, bi çand, şaristanî û qanûnên xwe ve, ku demkî ne; ji van hemûyan, tenê ew tişt mayînde ye ku Ruh bi karên xwe yên hezkirin û rehmê ava kiriye. Ew Ruh e ku, piştî ked û xebata her rojê, piştî her ceribandinê, dema ku bi çavkaniya şehrezayiya îlahî re şêwir dike, kevirê saxlem ê Qanûna min û pirtûka herdem vekirî ya ku hînkirinên Ruh dihewîne, dibîne. (104, 31–32)

3. Min bi Ronahiya Xwe hemû mirov ronî kirine û bi vî awayî yekane rastiya ku heye ji wan re eşkere kiriye; lê dîsa jî hûn dikarin bibînin ka her kes û her gel çawa hîsan dike, difikire, bawer dike û tiştan bi awayên cuda şîrove dike.

4. Ev awayên cuda yên fikirînê di nav mirovahiyê de bûne sedema dabeşbûna wan, ji ber ku her netewe û her nijad li pey rêyên cuda diçe û îdealên cuda bilind digire.

5. Piranî ji rêya ronî û rastî dûr ketine, bi wê baweriyê ku pêkanîna Qanûna Xwedayî fedakarî, devjêberdan û hewldanên sermirovî hewce dike, û wan tercîh kiriye ku ji bo xwe civak û mezhebên olî ava bikin, ku pabendbûna bi Qanûnê û kiryarên ayînî ji bo wan hêsantir e. Bi vî awayî, mirov bawer dikin ku ew dikarin hesreta ronahî û bilindbûnê ya ku di giyanên xwe de hîs dikin, rihet bikin.

6. Gelek sedsal û gelek serdem derbas bûn bêyî ku mirov pê bihesin ku pêkanîna Qanûna Min ne qurbaniyeke mirovî ye û, berevajî vê yekê, dema ku ew fermanên Min paşguh dikin, ew bi rastî laş û giyanê cîhanê qurban dikin. Wan fêm nekiriye, û nexwestiye jî fêm bikin, ku kî bi Peyva Min dijî, dê bextewerî, aştî, şehrezayî û rûmeteke rastîn bibîne—tiştên ku mirovên materyalîst bi awayekî wisa cuda xeyal dikin.

7. Cîhana exlaqî û zanistî ya ku we dorpêç kiriye, berhema mirovên xwedî îdealên materyalîst e — mirovên ku tenê li başbûna materyalî ya mirovahiyê geriyane; û min destûr daye wan ku karê xwe bikin, heta sînorên wê bişopînin, encamên wê fêr bibin û berhemên wê biçinin, da ku ew bikaribin ronahiya tecrûbeyê jê werbigirin. Di wê ronahiyê de, Dadweriya Min dê eşkere bibe, û di wê dadweriyê de, Qanûna Min—ku ew evîn e—dê amade be. (313, 60–64)

8. Eger min bihêla ku hûn hînkirina min li gorî daxwaza xwe û ne li gorî ya min li jiyana xwe bixin — bi rastî, ez ji we re dibêjim, hûn ê tu carî ji rawestana xwe ya giyanî dernekevin û hûn ê tu carî rê nedin giyanê xwe ku pêş bikeve, xwe veke û bigihîje kamiliya xwe.

9. Li wir hûn wan mirovan dibînin ku di olên xwe de rihet bûne, ku êdî gavekê ber bi Ronahiyê ve naavêjin,

ji ber ku wan xwe teslîmî tiştê ku Qanûna Îlahî ferman dike nekiriye, lê belê li şûna wê hewl dane ku qanûnê bixin bin îradeya xwe bi dagirtina wê bi mîtan û doktrînên derewîn.

10. Ji bo gelek mirovên vê serdemê pêwîst bû ku xwe ji hemû olê azad bikin da ku bi riya Ruh li Min bigerin û karibin wan hemû taybetmendî, diyariyên û şiyanên ku di kûrahiya hundirîn a hebûna xwe de hîs dikin, pêş bixin. (205, 6–8)

Qanûna Evîna Xwedê di Xebata Ruhî de * *

11. Xwedayê we ye ku bi we re diaxive; Dengê Min Qanûn e. Îro hûn wê ji nû ve dibihîzin, bêyî ku pêwîst be ku ew li ser kevir were neqişandin, an jî ku Ez Peyva Xwe, di nav we de, bi laşî bişînim. Ew dengê min ê îlahî ye ku tê ruhê we û berbanga serdemekê li we eşkere dike, ku tê de mirovahî dê bibe rastgo, bi Afirînerê xwe re li hev bike, û were paqijkirin, wekî ku hatiye nivîsandin. (15, 8)

12. Bi rêya Îsa min hînkirina bêkêmasî da we. Li ser rêwîtiya jiyana min a wekî mirovekî ji zayînê heta mirinê bifikirin, û wê demê evîn dê bi awayekî zindî û bêkêmasî xwe ji we re eşkere bike.

13. Ez ji we naxwazim ku hûn bibin wek Îsa, ji ber ku tiştek di Wî de hebû ku hûn nikarin bigihîjinê: ku wek mirovekî bêkêmasî be, ji ber ku Yê ku di Wî de bû Xwedê bi xwe bû di formeke bisînor de. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku divê hûn Wî bişopînin.

14. Qanûna min a herheyî her tim ji we re li ser vê hezkirinê axiviye. Min di rojên destpêkê de ji we re got: 'Hûn ê Xwedê bi hemû dilê xwe û bi hemû canê xwe jê hez bikin', û 'Ji cîranê xwe re wek ji xwe hez bikin.'

15. Paşê, min ev gotinên teşwîqkar dan we: 'Birayên xwe û xwişkên xwe wekî ku Bav we hezkiriye jê hez bikin'; 'Ji hev hez bikin'.

16. Di vê serdemê de, min ji we re eşkere kir ku divê hûn Xwedê ji her tiştê afirandî zêdetir jê hez bikin, ku divê hûn Xwedê di her tiştê ku heye û her tiştê ku di Xwedê de heye de jê hez bikin, û ku divê hûn li hember mirovên xwe rehmê nîşan bidin—û dîsa rehmê—da ku hûn bikaribin Bavê di hemû rûmeta Wî de bibînin; çimkî rehm evîn e. (167, 15–19)

17. Ez heta ji we re nabêjim ku ev hînkirina ruhanî dê bibe olê cîhanê; ji ber ku min tu carî ol neaniye, lê belê Qanûn aniye. Ez tenê ji we re dibêjim ku ew zagonê ku dê li ser rûyê erdê bi ser bikeve û li wir derbasbûneke mayînde hebe, ji bo ronîkirina hebûna mirovahiyê, dê zagonê hezkirinê be ku min di hînkirina xwe de ji we re şirove kiriye, da ku hûn bi tevahî jê fêm bikin.

18. Mirovahî dê hîn jî gelek kiryarên derewîn ên hezkirin û xêrxwaziyê bike heta ku fêrî hezkirinê û pêkanîna kiryarên rastîn ên hezkirinê bibe, û gelek kes dê neçar bimînin ku ji mezhebêkî derbasî mezhebekî din bibin heta ku ruhê

wan bigihîje têgihiştineke bilindtir û ew di dawiyê de fêm bikin ku yekane zagon, hînkirina gerdûnî û herheyî ya Ruh, ya hezkirinê ye, ku hemû dê berê xwe bidinê.
19. Hemû ol dê winda bibin, û tişta ku dê bimîne tenê ronahiya Perestgeha Xwedê ye, ya ku hem di hundirê mirov de hem jî li derveyî wî dibiriqe — Perestgeha ku hûn ê hemû tê de perestinêk yekgirtî ya guhdarî, hezkirin, bawerî û niyeta baş pêşkêş bikin. (12, 63–65)

Bêxemgirtina li Qanûnên Xwedayî û Encamên Wê

20. Di vê sibeha bîranîna cidî de, ez ji we dipirsim: We bi Şerîeta ku min bi rêya Mûsa ji mirovahiyê re şand, çi kir? Gelo ev ferman tenê ji bo gelê wê demê bûn?
21. Bi rastî ez ji we re dibêjim ku ew tovê pîroz di dilê mirovan de nîne, ji ber ku ew ne Min hez dikin û ne jî ji hev hez dikin; ew ne rêzê li dê û bavê xwe digirin û ne jî qîmetê didin milkê kesên din; berevajî vê yekê, ew canê hev digirin, sondên zewaca xwe dişkînin û rûreşiyê li xwe tînin.
22. Ma hûn ji her devî derewan nabihîzin? Ma we ferq nekiriye ku çawa gelek ji gelekî din aştiyê dizî? Lê dîsa jî mirovahî îdia dike ku Şerîeta Min dizane. Wê çi bi mirovan bihata ger wan fermannên Min bi tevahî ji bîr bikirana? (15:1–3)
23. Di 'Serdema Duyemîn' de, dema Îsa ket Orşelîmê, wî dît ku Perestgeh—cihê ku ji bo dua û îbadeta Xwedê hatibû veqetandin—li sûkekê hatibû veguherandin, û Mamoste, bi kelecaneke mezin, ewên ku bi vî awayî pîs dikirin derxistin û ji wan re got: 'Xaniyê Bavê min ne sûk e.' Ev ji wan kesên ku berpirsiyar bûn ku giyanên mirovan di pêkanîna Şerîeta Xwedê de rêber bikin, sûcdarîtir bûn. Kêşîşan Perestgeh veguherandibû cihekî ku ambîsyon û hezkirina ji şan û şohretê lê serwer bû, û ev serwerî bi dawî hat anîn.
24. Îro min qemçî bi kar neanî da ku ez wan kesên ku Şerîeta min pîs kirine ceza bikim. Lêbelê, min hişt ku encamên binpêkirinên wan bi xwe li ser mirovan bandorê bikin, da ku ew bizanibin wateya wan çawa şîrove bikin û fêm bikin ku Şerîeta min neguherbar û bêtebat e. Min riya rast, riya rastîn nîşanî mirovahiyê daye, û eger ew jê dûr bikevin, ew xwe didin ber zehmetiyên zagoneke dadmend, ji ber ku evîna Min tê de diyar dibe. (41, 55–56)
25. Ez ê perestgeha xwe ji nû ve ava bikim — perestgeheke bê dîwar û birc, ji ber ku ew di dilê mirovahiyê de ye.
26. Birca Babelê hîn jî mirovahiyê parçe dike, lê bingeha wê dê di dilê mirovan de were hilweşandin.
27. Perestina bîstanan û fanatîzma olî jî bi heman awayî bircên xwe yên bilind ava kirine, lê ew lawaz in û dê hilweşin.
28. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, Zagonên min — hem yên îlahî û hem jî yên mirovî — pîroz in, û ew bi xwe dê darizandina cîhanê bikin.
29. Mirovahî xwe wek bêtesavperest nabîne, lê bi rastî, ez

ji we re dibêjim, ew hîn jî Gûza Zêrîn perest dike! (122, 57)

30. Kaos vegeriyaye ji ber ku fezîlet tune ye, û li cihê ku fezîlet tune be, rastî jî nikare hebe. Sedema vê ne ew e ku Şerîeta ku Bav da Mûsa bêhêz e, ne jî ew e ku hînkirinên Îsa tenê ji bo demên borî ne. Her du jî di cewhera xwe ya giyanî de şerîetên herheyî ne. Lê bizanibin ku ew mîna çavokekê ne ku kes naçar nakeve jê vexwe; belkî, her kesê ku nêzîkî vê kaniya hezkirinê dibe, bi dilê xwe dike. (144, 56)

31. Hînkirina min rast şîrove bikin; wisa nefikirin ku Ruhê min dikare bi dîtina êşên we yên li ser rûyê erdê kêfxweş bibe, an jî ku ez têm da her tiştê ku kêfa we dide ji holê rakin, da ku ez pê şa bibim. Ez têm da ku hûn qanûnên min nas bikin û rêzê li wan bigirin, ji ber ku ew hêjayî rêz û baldariya we ne, ji ber ku gava hûn guh didin wan, ew bextewariyê tînin ji we re.

32. Min hînî we kir ku hûn tiştê Xwedê bidin Xwedê, û tiştê 'Sezar' bidin 'Sezar'; lêbelê ji bo mirovên îro tenê 'Sezar' heye, û tiştekî wan tune ku pêşkêşî Xudanê xwe bikin. Eger we qet nebe tenê tiştê pêwîst bidaya cîhanê, êşa we dê kêmtir bûya. Lê 'Sezar'ê, yê ku hûn dihêlin her kiryara we ferman bide, qanûnên bêwate li ser we ferz kirine, we kiriye kole, û jiyana we distîne bêyî ku tiştekî li berdêla wê bide we.

33. Bifikirin ka qanûna min çiqas cuda ye, ya ku ne laş û ne jî giyan girê nade. Ew tenê bi hezkirin we qanih dike û bi dilovanî rêberiya we dike. Ew her tiştî bê berjewendîxwazî an xweperestî dide we, û di dema xwe de ji bo her tiştî we xelat dike û we tezmîn dike. (155, 14–16)

Pêkanîna Qanûna Herî Bilind

34. Dema ku Xudan ji we re got, 'Hûn ê Xwedê bi hemû dil û hemû giyanê xwe, û cîranê xwe wekî xwe bipêzin', û eger Mamoste hînkirina hezkirinê ji we re bixwîne, wê demê ev dengê ruhanî, yê ku ji heman çavkaniyê derdikeve, ji we re dibêje ku divê hûn bi yasaya hezkirinê ve girêdayî bimînin, ji ber ku hêzeke wisa di destê wê de ye ku heta artêşên herî mezin ên cîhanê jî xwediyê wê nînin, û ku dê serkeftinên we ewle û mayînde bin, ji ber ku her tiştê ku hûn li ser bingeha hezkirinê ava bikin dê jiyana herheyî hebe. (293, 214 67)

35. Ez jiyana rastîn a giyanê nîşanî we didim, da ku hûn di bin gefên bêbingeh de nejîn û Qanûna min ne tenê ji tirsa cezakirinê pêk bînin, wekî ku ewên ku nedizanîn Peyva min bi awayekî rast şîrove bikin ji we re gotine.

36. Şerîata Min fêm bikin; fêmkirina wê ne aloz e û ne jî zehmet e. Kesê ku wê bizanibe û li gor wê bijî, şermezar nabe, û baweriyê bi gotinên derewîn an pêxemberiyên derewîn, ramanên şaş an şaşfêmkirinan nayne.

37. Şerîta Min hêsan e; ew her tim rêya ku divê hûn bişopînin nîşan dide. Baweriya xwe bi Min bînin: Ez

Rê me ku dê we ber bi bajarê spî û geş, ber bi Axa Sozdar bibe, ya ku deriyên xwe li benda hatina we vekirî dihêle. (32, 9)

38. Hûn ê kengê di dawiyê de pê bawer bibin ku tenê bi pêkanîna Qanûna Min hûn dikarin tenduristî, bextewarî û jiyanê bibînin?

39. Hûn qebûl dikin ku di jiyana maddî de prensîb hene ku divê hûn xwe li gorî wan biguncînin da ku bijîn. Lê we ji bîr kiriye ku di warê ruhanî de jî prensîb hene ku divê rêz li wan were girtin da ku mirovahî bikaribe ji çavkaniya jiyana herheyî ya ku di Xwedayîtiyê de heye, para xwe bigire. (188, 62)

40. Bînin bîra xwe ku tenê Ez xilasiya we me. Di demên berê de, di ya niha de, û di pêşerojê de, Qanûna Min rê û rêberê giyanên we bûye, ye, û dê bibe.

41. Bextewar in ewên ku xwe dispêrin Qanûna Min, ji ber ku ew ê tu carî li xaçerêyê şaş nemînin. Ew ê bigihîjin Axa Sozdar û dengê xwe bi straneke serkeftinê bilind bikin. (225, 31–32)

42. Ez dizanim ku her ku têgihiştina we mezin dibe, hezkirina we ya ji bo Min jî dê mezintir bibe.

43. Gava ez ji we re dibêjim, 'Ji min hez bikin' — ma hûn dizanin mebesta min çi ye? Ji rastiyê hez bikin, ji qenciyê hez bikin, ji ronahiyê hez bikin, ji hevdu hez bikin, ji Jiyana Rastîn hez bikin. (297, 57–58)

44. Ez dixwazim ku hûn wekî ku ez ji we hez dikim ji hev hez bikin, û her weha ji xwe jî hez bikin. Ji ber ku min ne tenê rêberî û serokatiya hejmareke diyarkirî ji mirovan spartiye we, lê erkê we yê yekem li hemberî Min ew e ku hûn li xwe xwedî derkevin. Divê hûn ji hev hez bikin, bi wê zanînê ku hûn wêneya zindî ya Afirînerê xwe ne. (133, 72)

45. Wezîfeya ku min spartiye mirovên xwe yên li ser rûyê erdê mezin û pir nazik e. Ji ber vê yekê min di her serdemê de serdana wan kiriye, da ku bi Peyva Xwe îlhama wan bidim û hinekî din naveroka Şerîetê ji wan re eşkere bikim.

46. Şerîata Evîn, Qencî û Dadmendiyê mîrateya ruhanî ye ku min di serdeman de aniye ji wan re. Ji dersekê heta dersekê min mirovahî rêber kiriye ber bi wê têgihiştinê ve ku Şerîat dikare di fermanekê de were kurtkirin: ya Evînê. Ji Bav hez bike, yê ku Afirînerê jiyanê ye; ji mirovê xwe hez bike, yê ku beşek ji Bav e; ji her tiştê ku Xudan afirandiye û destnîşan kiriye hez bike.

47. Evîn bingeha, çavkaniya û tovê şehrezayî, mezinahî, hêz, bilindbûn û jiyanê ye. Ev riya rastîn e ku Afirîner ji bo giyanê daniye, da ku, ji qonaxekê bo qonaxekê û ji mangehê bo mangehekê, ew her ku diçe nêzîkbûneke mezintir li hember Min hîs bike.

48. Eger, ji destpêka demê ve, mirovahiyê li şûna ku serî li ayînên pûtperestî û fanatîzma olî bide, xizmetek ji bo Xwedê ji hezkirina ruhanî re kiribûya, ev cîhan—ku îro ji ber tirs û belengaziya mirovan bûye geliyek girî—dê bibûya geliyekî aştîyê bûya, ku tê de giyan dê xêr û

xêran qezenc bikirana da ku piştî vê jiyanê bigihîjin wan warên ruhanî yên ku giyan divê di rêça xwe ya pêşketina ber bi jor ve têkeve nav wan. (184, 35–38)

Beş 17 – Şêwaza Nû ya Perestina Xwedê

Pêşketina Şêweyên Perestinê

1. Mirovahî çiqas hêdî ber bi kamilbûna îbadeta xwe ya ji bo Xwedê ve dimeşe!

2. Gava ku ez bi derseke nû ji we re têm, ji we re wisa xuya dike ku ew ji qonaxa we ya pêşketinê pir pêşketîtir e. Lê bizanibin ku ez serdemekê didim we, da ku heta ew didome, hûn bikaribin wê fêm bikin û têxin jiyana xwe. (99, 30–31)

3. Qurbaniyên ajalan ên ku we li ser gorîgeha Yehowa pêşkêş dikirin, ji aliyê Wî ve dihatin qebûlkirin. Lêbelê ev ne riya herî baş bû ji bo bilindkirina ruhê we ber bi Xudan ve. Ji ber vê yekê ez wek Îsa hatim ba we da ku fermanê xwedayî yê ku ji we re dibêje: 'Ji hev hez bikin.' hînî we bikim.

4. Niha ez ji we re dibêjim ku hînkirinên ku min di 'Serdema Duyemîn' de bi riya karên Îsa ji we re eşkere kiribûn, di hin deman de hatine guhertin û di hin demên din de jî şaş hatine şîrovekirin. Ji ber vê yekê ez hatime, wekî ku min ji we re ragihandibû, da ku ronahiyê bixim ser Rastiya Xwe. Qurbana min a di wê demê de dawî li gelek qurbanên ajalan anî, û min rêyeke bêkêmasîtir a perestina Xwedê hînî we kir.

5. Wêhîna min a nû di vê serdemê de dê mirovahiyê bigihîne wê têgihiştinê ku divê hûn formên sembolîk ên îbadetê bikar neynin bêyî ku pêşî wateya wan şîrove bikin, ji ber ku ew tenê temsîlên sembolîk ên hînkirinên Min in. (74, 28)

6. Dua ew amûra ruhanî ye ku min di mirovahiyê de îlham daye da ku bi Xwedayetiya Min re bikeve diyalogê. Ji ber vê yekê, ji destpêkê ve, ew di nav we de wekî hesretek, wekî pêdiviyek giyanê, wekî penagehek di demên ceribandinê de xuya bûye.

7. Kî dua ya rastîn nas nake, ne feydeyên ku ew tîne, ne jî çavkaniya saxlemî û bereketa ku di nav wê de ye, nas dike. Ew bi rastî hewcedariya nêzîkbûna Min, axaftina bi Min re û anîna fikarên xwe li ber Min hîs dikin; lê ji ber ku giyanîbûna wan kêm e, pêşkêşkirina tenê bilindkirina ramanên wan ewqas biçûk li ber çavên wan xuya dike ku ew yekser li tiştekî madî digerin da ku pêşkêşî Min bikin, bi wê baweriyê ku bi vî awayî rêzgirtineke baştir li Min digirin.

8. Bi vî awayî, mirov ketine nav pûtperestî, fanatîzm, rîtuel û awayên derveyî yên îbadetê, û bi vî rengî ruhê xwe xeniqandine û ew ji wê azadiya pîroz a dua kirina rasterast ji Bavê xwe re mehrûm kirine. Tenê dema ku êş pir dijwar dibe, dema ku azab digihîje sînorên tehemula mirovî, ruh xwe azad dike, formalîteyan diavêje aliyekî û pûtên

xwe dihilweşîne, da ku bikaribe xwe rake û ji kûrahiya dilê xwe biqîre: 'Bavê min, Xwedayê min!'

9. Ma tu nabînî ku di vê serdema materyalîzmê de, netewe çawa bi şerê li dijî hev mijûl in? Lêbelê ez ji we re dibêjim ku gelek mirov li wir, di nav tevliheviya şer de, sirra duayê keşf kirine — ew dua ya ku ji dil derdikeve û wekî qêrîneke lezgîn a ji bo alîkariyê, wekî nalînek, wekî lava ji Min re digihîje.

10. Dema ku wan paşê kerameta ku di rêwîtiya xwe de jê re daxwaz kiribûn dît, wan zanî ku ji bilî zimanê ruhê, rêyeke din a axaftina bi Xwedê re tune ye. (261, 22–24, 27)

Duaên rûserî bêyî dilsozî û bawerî

11. Ey zarokên min ên ji hemû baweriyan, hestên herî bilind ên ruhê nefînin, û hewl nedin ku wan bi adet û rîtuelên derveyî razî bikin.

12. Binêrin: dema dayikek tiştekî madî tune be ku pêşkêşî zarokê xwe yê delal bike, ew wî dixe ser dilê xwe, bi hemû hezkirina xwe pîroz dike, wî bi maçan sermest dike, bi hezkirin lê dinêre, û bi hêsrên xwe wî dişo; lêbelê ew tu carî hewl nade ku wî bi îfadeyên vala yên hezkirinê bixapîne.

13. Ma hûn çawa dikarin bifikirin ku ez, Mamosteyê Xwedayî, pê razî me ku hûn bi kiryarên rîtuelî yên ku ji her nirxekî giyanî, her rastî an hezkirinê bêpar in, dilxweş bin, bi wan hûn hewl didin giyanê xwe bixapînin û wî bawer bikin ku ew hatiye xwedîkirin, dema ku di rastiyê de ew her ku diçe ji rastiyê bêtir bêhay dibe? (21, 20–21)

14. Dua keremeke ku Xwedê daye mirovahiyê, da ku ew ji bo wan bibe rêberê hilkişînê (bi awayekî ruhanî), wekî çekek ji bo parastina xwe, wekî pirtûkek ji bo hînkirina wan, û wekî melhemek ji bo saxkirin û başkirina wan ji her nexweşiyê.

15. Dua ya rast ji ser rûyê erdê winda bûye; mirov êdî dua nakin, û gava ku hewl didin, ew bi lêvên xwe bi Min re diaxivin ne ku bi giyanên xwe, û peyvên vala, rîtuel û xapandinê bi kar tînin. Mirov çawa dikarin hêvî bikin ku bibin şahidê mûcîzeyan dema ku ew şêwe û kiryarên ku Îsa fêr nekirine bi kar tînin?

16. Pêwîst e ku dua ya rastîn di nav mirovan de vegere, û ez ew kes im ku wê ji nû ve fêrî te dikim. (39, 12–14)

17. Mirovan fêrî dua bikin; hevalên xwe yên mirov fêm bikin ku divê ruhê wan bi Afirînerê xwe re biaxive, da ku ew bizanibin ku dualên wan hema hema her tim qêrîna laş, îfadeya tirsê, delîla bêsîwana wan, serhildana wan an jî bêbaweriya wan a li hember Min e.

18. Ji mirovên xwe re eşkere bike ku ne hewce ye ew laşên xwe biêşînin an êş bidinê, da ku Ruhê Min bilivînin, an jî dilovanî û rehma Min bikişînin. Ewên ku êş û cezakirina laşî li xwe ferz dikin, ji ber ku tu zanîna wan a herî biçûk jî nîne ku kîjan pêşkêşî ji Min re herî xweş in, û ne jî ti têgihiştina wan a ji hezkirina Min an rehma Bavê we heye.

19. Ma hûn wisa difikirin ku ji bo ez li we rehm bikim, pêwîstiya min bi hêsirên di çavên we de û êşa di dilên we de heye? Ev tê wateya wê yekê ku hûn dijminî, bêrehmî, xemsarî û xweperestiyê bi min ve girêdidin. Ma hûn dikarin xeletiyên wiha di wî Xwedayê ku hûn jê hez dikin de bînin ber çavên xwe?

20. We çi kêm hewl daye ku Min nas bikin! Sedema vê yekê ew e ku we hişê xwe perwerde nekiriye ku li gorî Ruh bifikire. (278, 17–20)

21. Îro, ji bo çend kêliyan cîhan li paş xwe bihêlin û bi ruhê xwe werin ba Min.

22. Bi sedsalan e, mirov di duayê de bi awayekî rast bi ser neketine, ji ber vê yekê ne hatine xurtkirin û ne jî riya wan a jiyanê bi hezkirina Min hatiye ronîkirin, ji ber ku wan bi hestên xwe duayê kiriye, ne bi ruhê xwe.

23. Pûtperestiya ku mirov pir ber bi wê ve diçe, wek jehrê bûye ku wî ji kêfxweşiyên ruhanî yên duaya hundirîn dûr xistiye.

24. Mirovan çiqas belengazî bi xwe re hilgirtine, tenê ji ber ku wan nizanîbû çawa dua bikin! Û ev tiştekî pir xwezayî ye, şagirtên min. Ji ber ku mirovek çawa dikare xwedî hêzeke wî ya ruhanî be ku li hember ceribandinên jiyanê bisekine, eger tiştekî wî tune be ku pê nêzîkî Çavkaniya Jiyanê bibe, ya ku di Ruhê Min de heye ? Ew Min di kûrahiyan de, di siyê de digerin, tevî ku dikarin bilind bibin da ku Min li ser lûtgehan, di ronahiyê de bibînin.

25. Wey, xwestiba ku gelê vê serdemê hêza duayê fêm bikira — dê çend kiryarên sermirovî bi cih bianiya! Lê ew di serdemeke materyalîzmê de dijîn, ku tê de ew hewl didin heta Xwedayîtiyê jî bikin tiştekî madî, da ku bikaribin dest lê bidin û wê bibînin. (282, 61–64)

26. Ez yên ku dua dikin pîroz dikim. Dua çiqas zêdetir ruhanî be, ewqas jî ez aramiyeke mezintir didim wan ku hîs bikin.

27. Hûn dikarin vê yekê bi hêsanî fêm bikin; çimkî kî, ji bo ku dua bike, neçar dimîne ku li ber wêne an tiştan bixweve da ku hebûna Xwedayî hîs bike, ew ê nikaribe hesta giyanî ya hebûna Bav di dilê xwe de bijî.

28. 'Xwezî bi wan kesên ku bêyî dîtin bawer dikin,' min carekê got, û niha ez dîsa dibêjim; çimkî her kesê ku çavên xwe li ser tiştên dinyayê digire, wan li ser tiştên giyanî vedike, û her kesê ku baweriya wî bi hebûna min a giyanî hebe, divê wê hîs bike û pê şa bibe.

29. Gelo gelê erdê dê kengê dev ji înkarkirina kêfa hestkirina Min di dilê xwe de bi riya duayeke rasterast an jî — ku heman tişt e — bi riya duaya ji ruhî bo ruhî berde? Dema ku ronahiya Min jiyana mirovan ronî dike, ew rastiyê nas dikin û şaşiyên xwe fêm dikin.

30. Niha dema herî baş e ji bo dua û xeyalê; lê bi duayên ku ji fanatîzm û pûtperestiyê dûr in, û bi ramana aram û kûr a li ser Peyva Min a îlahî.

31. Her dem û her der dikare ji bo dua û medîtasyonê guncaw be. Min

tu carî di hînkirinên Xwe de ji we re negotiye ku ji bo vê yekê cih an kêliyên bi taybetî hatine veqetandin hene. Çima li ser rûyê erdê hûn li cihên taybet ji bo dua kirinê digerin, dema ku ruhê we ji cîhana ku hûn tê de dijîn mezintir e? Çima Min bi wêne û cihên wisa sînordar ve girêdidin, dema ku Ez bêdawî me?

32. Sedema herî cidî ya xizaniya ruhanî ya mirovan û bêbextiyên wan ên dinyewî, awayê wan ê ne-kamil ê dua kirinê ye; ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim ku divê ev têgihiştin bigihîje tevahiya mirovahiyê. (279, 2–7)

33. Hûn her tim bi heman hûrbîna hundirîn dua nakin; ji ber vê yekê, hûn her tim heman aramî an heman îlhamê nejiyan.

34. Dem hene ku hûn tên îlhamkirin û ramanên we bilind dibin; û demên din hene ku hûn bi tevahî bêxem dimînin. Nexwe, çawa di e ku hûn her dem peyamên Min bi heman awayî werbigirin? Divê hûn hişê xwe û heta laşê xwe jî perwerde bikin da ku di demên duayê de bi Ruhê re hevkariyê bikin.

35. Ruh her dem amade ye ku bi Min re bibe yek; lê pêwîst e ku beden di rewşeke baş de be da ku, di wan kêliyan de, bikaribe ji her tiştê ku di jiyana xwe ya dinyayî de li dora xwe ye bilind bibe û xwe jê azad bike.

36. Hewl bide ku bigihîjî duayeke rast; çimkî kî dizane dua bike, di hundirê xwe de mifteya aştî, tenduristî, hêvî, hêza ruhanî û jiyana herheyî hildigire.

37. Qalxana nedîtî ya Qanûna min dê wî ji zordestî û xeterê biparêze. Ew ê di devê xwe de şûrekî nedîtî hilgire da ku hemû dijberên ku li ser riya wî disekinin, têk bibe. Mêgezek dê di nav bahozan de rêya wî ronî bike. Mûcîzek dê her dem di ber destê wî de be, kengê ku pêdiviya wî pê hebe, çi ji bo xwe be, çi jî ji bo qenciya mirovên din be.

38. Duayê bikin, vê diyariya bilind a Ruhê pêk bînin, ji ber ku ev hêz e ku dê jiyana mirovên paşerojê biguherîne — ew mirovên ku, dema hîn di bedenê de ne, dê bigihîjin yekbûna Ruhê xwe bi Ruhê Min re.

39. Bi riya duayê, dê bavan îlhamê werbigirin da ku rêberiya zarokên xwe bikin.

40. Nexweş dê bi riya duayê saxlemiyê werbigirin. Yên di desthilatdariyê de dê pirsgirêkên xwe yên mezin bi lêgerîna ronahiyê di duayê de çareser bikin, û zanyar jî dê bi heman awayî bi riya diyariya duayê îlhamê werbigirin. (40, 40–47)

41. Şagirt: Di 'Serdema Duyemîn' de, şandiyên Min ji Min pirsîn ka divê çawa dua bikin, û Min duaya bêkêmasî ya ku hûn jê re dibêjin 'Duaya Xudan' fêrî wan kir.

42. Niha ez ji we re dibêjim: Îlhama xwe ji vê duayê, ji wateya wê, ji dilnizmî û baweriya wê bigirin, da ku ruhê we bikaribe bi yê Min re sohbet bike. Çimkî wê demê êdî ne lêvên fîzîkî ne ku wan peyvên pîroz dibêjin, lê belê ruh e ku bi zimanê xwe bi Min re diaxive. (136, 64)

43. Hay ji xwe hebin ku ne tenê lêvên we Min 'Bavo' bixwînin, ji ber ku gelek ji we vê yekê bi awayekî mekanîkî dikin. Ez dixwazim ku gava hûn dibêjin, 'Bavê me yê li ezmanan, navê Te pîroz be', ev dua ji kûrahiya dilê we were û hûn li ser her hevokê bifikirin, da ku hûn jê îlhamê werbigirin û bi Min re di yekîtiyeke bêkêmasî de bin.

44. Min duaya bihêz û bêkêmasî ya ku bi rastî zarokê nêzîkî Bav dike, hînî we kiriye. Dema ku hûn peyva 'Bav' bi kelecan û rêzgirtinê, bi bilindbûn û hezkirinê, bi bawerî û hêviyê tînin ziman, mesafe ji holê radibin û fezayê winda dibe, ji ber ku di vê kêli a diyaloga ji giyanî bo giyanî de, ne Xwedê ji we dûr e, ne jî hûn ji Wî dûr in. Bi vî awayî dua bikin, û hûn ê bereketa hezkirina min bi dilên xwe bi destên vekirî wergirin. (166, 52–53)

Çar aliyên duayeke bêkêmasî

45. Hewl bidin, hewl bidin ku bigihîjin kamiliya ruhanî. Min rêya gihîştina vê armancê nîşanî we daye. Min dua wekî 'çekê' ku ji her çekekî madî bilindtir e, ji we re spartiye, da ku hûn xwe li ser riya jiyanê li hemberî xiyanetê biparêzin. Lê hûn ê bibin xwediyê çekê herî baş gava ku hûn Qanûna Min bi cih bînin.

46. Dua ji çi pêk tê? Dua daxwaz, şafaet, îbadet û kûrramana giyanî ye. Hemû beşên wê pêwîst in, û yek ji ya din derdikeve. Ji ber ku bi rastî ez ji we re dibêjim: daxwaz ew e ku mirov ji Min bixwaze ku ez daxwazên wan pêk bînim, ku ez hesreta wan têr bikim — tiştê ku ew di jiyana xwe de wekî ya herî girîng û bi feyde dibînin. Û bi rastî, ez ji we re dibêjim, zarokên Min, Bav daxwazê dibihîze û her kesî tiştê ku herî zêde hewcedariya wî pê heye dide, heta ku ew ji bo qenciya wî be. Lê hay ji xwe hebin û tiştekî ku li dijî xilasiya giyanê we be nexwazin. Ji ber ku ewên ku tenê ji bo mal û milkên dinyewî, ji bo kêfên bedenî û hêza demkî daxwaz dikin, daxwaza girêdana giyanê xwe bi zincîran dikin.

47. Kêfxweşiyên bedenî tenê êşê tînin — ne tenê di vê cîhanê de, lê her weha piştî derbasbûna bo Cîhana Ruhanî jî; ji ber ku heta li wir jî bandora wan xwestekên bedenî dikare bigihîje; û ji ber ku ruh nikare xwe jê azad bike, ew bi wan hesret û daxwazên vegera ser erdê careke din û careke din ji bo reenkarnasyonê û berdewamkirina jiyaneke materyalî, diêşe. Ji ber vê yekê, zarokên min, tenê ji bo tiştê ku bi rastî ji bo qenciya giyanê we pêwîst e bixwazin.

48. Şêweya duyem a duayê, şafaet, ji hezkirina ji cîranê mirov derdikeve—ew hezkirina ku min wek Mamosteyê we fêrî we kir dema ku ez hatim vê dinyayê. Ji bo bira û xwişkên xwe yên nêzîk û dûr, ji bo kesên di neteweyên cuda de yên ku di bin encamên şer de dinalevin, yên ku zordestiya desthilatdarên demkî yên vê dinyayê tehemul dikin, duayê bikin.

49. Xwe amade bikin, ey zarokên min; ji bo mirovên xwe dua bikin, lê

belê di vê şafaetê de jî divê hûn bizanibin ka çawa dua bikin, ji ber ku ya girîng giyan e. Eger birayekî we, dê û bavê we an zarokên we nexweş bin, ji bo wan dua bikin, lê israr nekin ku ew di vê jiyanê de bimînin eger ev ne hewcedariya giyan be. Lê belê dua bikin ku ev giyan azad bibe, ku bi riya êşên xwe were paqijkirin, ku êş bilindbûna giyanî ya giyanê geş bike. Ji ber vê yekê Mamoste jixwe di 'Serdema Duyemîn' de we fêr kiriye: 'Bavo, bîra Te be.' Ji ber ku Bavo ji her yek ji zarokên Xwe baştir dizane ku pêdiviya giyanê çi ye.

50. Şêweya sêyem a duayê, rêzgirtina ji bo Ruhê Xwedayî, nîşana rêzgirtina ji bo her tiştê bêkêmasî ye; ji ber ku bi riya vî şêweyê duayê hûn dikarin xwe bi bêkêmasîtiyê, bi wê hezkirina ku gerdûna tevahî di nav xwe de dihewîne, bikin yek. Di perestinê de hûn dikarin wê rewşa kamilbûnê bibînin ku divê hûn hemû bigihîjinê, û perestin we ber bi kûrramana giyanî ve dibe, ku ev jî, ligel perestinê, we digihîne yekbûna bi Ruhê Xwedayî, Çavkaniya Jiyana Herheyî re — Çavkaniya ku roj bi roj hêzê dide we da ku hûn bigihîjin Padîşahiya Bav.

51. Wisa hûn ê dua bikin: bi niyaziyê dest pê bikin û ber bi tefekûra ruhanî ve bi pêş bikevin. Ev ê hêzê bide we.

52. Gava ku hûn baş amade bûn, divê hûn ne tenê ji bo xwe, lê her weha ji bo alîkariya mirovên din jî hewl bidin ku di vê rêyê de bimeşin. Ji ber ku hûn nikarin tenê ji bo xwe bigihîjin xilasiya giyanên xwe, lê divê hûn hewl bidin ku bigihîjin xilasiya tevahiya mirovahiyê. (358, 10–17)

Dua xwejenerî ya ji dil bêyî peyvan

53. Mirovno, ev dengê Ruhê Pîroz e, eşkerekirina giyanî ya Xwedê bi riya hêzên we yên aqilî, ku ne qanûneke nû û ne jî hînkirineke nû ji we re eşkere dike, lê belê rêyeke nû, pêşketîtir, giyanîtir û kamilîtir a ji bo têkilîdanîna bi Bav re, wî qebûlkirin û perestina wî. (293, 66)

54. Çend kes hene ku Peyva min dibihîzin, ku bûne şîrovekarên mezin ên wê, û dîsa jî di kirinê de ne şagirtên herî baş ên hînkirina min in, û ne jî fermanê xwedayî yê ku ji we re dibêje: 'Ji hev hez bikin.' pêk tînin.

55. Ji aliyê din ve, bifikirin ka ew kes çiqas bi hêsanî vediguhere yê ku heta yek atomek ji hînkirina Min jî bixe meriyetê. Hûn ji bo mînakek vê yekê dixwazin?

56. Zilamek hebû ku, di tevahiya jiyana xwe de, bi duayên devkî ji Min re digot ku ew ji Min hez dike — duayên ku ji aliyê kesên din ve hatibûn amadekirin, ku wî ew fêm nedikirin jî, ji ber ku ew ji peyvên wisa pêk dihatin ku wateya wan jê re ne diyar bû. Lê wî zû fêm kir ku riya rastîn a dua kirinê çi ye, û, adetên xwe yên kevn dan aliyekî, wî bala xwe da ser kûrahiya giyanê xwe, ramanên xwe ber bi Xwedê ve şandin, û cara yekem hebûna Wî hîs kir.

57. Wî nizanîbû çi ji Xudanê xwe re bêje; sînga wî ji girî dihejiya û ji

çavên wî hêsir diherikîn. Tenê hevokek di hişê wî de şêwe girt, ku ev bû: 'Bavê min, ez çawa dikarim bi Te re biaxivim, ku ez nizanim çawa bi Te re biaxivim?'

58. Lê ew hêsir, ew nalîn, ew şahiya hundirîn û heta tevliheviya wî jî bi zimanekî wisa xweş bi Bav re diaxivîn ku hûn ê tu carî nikaribin wekî wê di zimanên xwe yên mirovî an jî di pirtûkên xwe de bibînin.

59. Ew zimanlerizîna kesê ku bi ruhanî dest bi dua ji Xudanê xwe re dike, dişibe peyvên pêşîn ên zarokên biçûk, ku ji bo dê û bavên wan çavkaniya şahî û kelecanê ne, ji ber ku ew gotinên pêşîn ên hebûneke ku nû dest bi jiyanê dike dibihîzin. (281, 22–24)

60. Giyanê ku zêdetir pêşketî ye dizane ku peyva mirovî îfadeya ramana giyanî hejar dike û kêm dike. Ji ber vê yekê, ew lêvên madî bêdeng dike da ku ber bi jor ve bifire û, bi wî zimanê ku tenê Xwedê jê fêm dike, wê sira ku di kûrahiya hebûna xwe de veşartî ye, bîne ziman. (11, 69)

61. Çi kêfxweşiyê tu tînî Ruhê Min dema ku ez dibînim ku tu ramanên xwe ji bo lêgerîna Bavê xwe bilind dikî. Ez dihêlim ku tu hebûna Min hîs bikî û te bi aştiyê tije dikim.

62. Min bigerin, bi Min re biaxivin; xeman nexwin ku ramanên we ji bo anîna ziman a daxwaza we pir nebaş in; ez ê bizanibim ka çawa wan fêm bikim. Bi wê baweriyê bi Min re biaxivin ku mirov bi Bavê xwe re diaxive. Derdên xwe ji Min re vebêjin, wekî ku hûn ji hevalê xwe yê herî baş re dibêjin. Ji Min bipirse tiştê ku tu nizanî, her tiştê ku ji te re nenas e, û ez ê bi gotinên Mîrê li te biaxivim. Lê dua bike ku, di wê kêliya pîroz de ku ruhê te ber bi Min ve radibe, tu ronahî, hêz, bereket û aştiya ku Bavê te dide te, werbigirî. (36, 15)

63. Derbarê êşên xwe de bi bêdengî ji Min re vebêjin; hesretên xwe ji Min re îtîraf bikin. Her çend ez her tiştî dizanim jî, ez dixwazim ku hûn hêdî hêdî fêr bibin, duaya xwe bi xwe amade bikin, heta ku hûn amade bibin ku di navbera ruhê xwe û Bav de bikevin diyalogeke bêkêmasî. (110, 31)

64. Dua dikare li gorî pêwîstiyê dirêj an kurt be. Heke hûn bixwazin, hûn dikarin saetan bi saet di wê bexteweriya ruhanî de derbas bikin, bi şertê ku laşê we westiya nebe an erkeke din bala we nekişîne. Û dibe ku ew ewqas kurt be ku tenê saniyeyekê bidome, heke hûn rûbirûyî ceribandineke ku we şaş kiribe bibin.

65. Ne ew peyv in ku hişê we hewl dide bi wan duayê amade bike ku digihîjin Min, lê belê ew hezkirin, bawerî an jî tengasî ye ku hûn pê xwe tînin ber Min. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim ku dê dem hebin ku duaya we tenê saniyeyekê bidome, ji ber ku wextê we tune be ku hûn raman, hevok an jî fikran wekî ku hûn pê fêr bûne amade bikin.

66. Hûn dikarin li her derê bangî Min bikin, ji ber ku ji bo Min cih ne girîng e, ji ber ku tişta ku Ez lê digerim ruhê we ye. (40, 36–38)

67. Dema ku, di 'Serdema Duyemîn' de, jinekê ji Îsa pirsî ka gelo Orşelîm cihê ku divê ew perîşaniya Xwedê bike ye, Mamoste bersiv da: 'Dema wê were ku ne Orşelîm û ne jî ti cihekî din dê ji bo perîşaniya Xwedê cihê rast be, ji ber ku Ew dê bi ruh û bi rastiyê were perîşan kirin', ango, ji ruhî bo ruhî.

68. Gava şagirtên min ji min xwestin ku ez wan fêrî dua bikim, min duaya ku hûn jê re dibêjin 'Dua Xudan' wek mînak da wan, û bi vî awayî ji wan re eşkere kir ku duaya rastîn û bêkêmasî ew e ku, mîna ya Îsa bi xwe, bi awayekî xweber ji dil diherike û ber bi Bav ve bilind dibe. Divê tê de guhdarî, dilnizmî, îtirafa gunehan, spasdarî, bawerî, hêvî û perestîn hebin. (162, 23–24)

Dua Rojane

69. Şagirtên delal: Rojane dua ya ruhanî bikin û hemû niyeta xwe ya baş têxin nav wê, da ku hûn bêkêmasî bibin.

70. Bînin bîra xwe: ji bilî ketina nav têkiliyeke samîmî bi Mamosteyê xwe re û tecrube kirina aştiyeke bêdawî di wan kêliyan de, ew ji bo we derfeta herî baş e ku hûn îlhamên min ên îlahî werbigirin. Di wan de hûn ê ravekirina her tiştê ku we fêm nekiriye an jî şaş fêm kiriye bibînin. Hûn ê rêya dûrxistina her xeteriyê, çareserkirina pirsgirêkekê, an jî zelalkirina her tevliheviyê bibînin. Di wê saeta civîna ruhanî ya pîroz de, hemû hestên we dê ronî bibin, û hûn ê xwe ji bo qenciyê amadetir û dilxwaztir hîs bikin. (308, 1)

71. Dua paşguh nekin, heke ew qas kurt be ku ji pênc deqeyan zêdetir nedomîne jî; lêbelê, dema ku hûn dua dikin, xwe di ronahiya wijdana xwe de bi awayekî kûr binirxînin, da ku hûn karûbarên xwe bişopînin û bizanibin ku divê hûn di kîjan waran de xwe baştir bikin.

72. Heger, dema ku hûn di duayê de bilind bûne, hûn hesta xwe ya demê bi tevahî winda bikin, ev ê bibe nîşaneke giyanîbûnê, ji ber ku hûn ê karîbin, heta ku tenê ji bo çend kêliyan be jî, derkevin derveyî demê — ew dem ku koleyên materyalîzmê tenê ji bo kêfên xwe an ji bo komkirina serweta xwe dixwazin.

73. Yên ku rojane xwe dinirxînin, dê awayê xwe yê fikirîn, jiyan, axaftin û hestkirinê baştir bikin. (12, 30–32)

74. Min hînî we kiriye ku şehrezayî bi riya duayê tê bidestxistin; lê ji ber vê sedemê ez naxwazim ku hûn duayên xwe dirêj bikin. Min ji we xwestiye ku hûn pênc deqeyan dua bikin, û bi vê yekê mebesta min ew e ku hûn bi kurtasî dua bikin, da ku di wan kêliyan de hûn bi rastî xwe terxanî Bavê xwe bikin; lêbelê divê hûn dema xwe ya mayî ji bo erkên xwe yên ruhanî û madî yên li hember mirovên din terxan bikin. (78, 52)

75. Ez ê niha rêyeke taybet ji we re fêr bikim ku hûn xwe amade bikin, da ku hemû karên we yên rojane bi hestên bilind bên îlhamkirin, û da ku ceribandin û zehmetî ne we asteng bikin ne jî we paşde bikişînin: Dema

ku hûn çavên xwe li ronahiya rojeke nû vedikin, dua bikin, di ramanên xwe de nêzîkî Min bibin, paşê plana xwe ya rojê, bi îlham ji ronahiya Min, amade bikin û derkevin pêşberî zehmetiyên jiyanê. Biryar bidin ku hûn xurt bin û ji bo kêliyekê jî ji guhdarî û baweriyê dûr nekevin.

76. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, pir zû dê sebatkariya we û berhema kedên we we heyran bihêle. (262, 7–8)

Roja Bêhnvedanê wekî Rojeke Xwe-Nirxandinê

77. Heta di 'Serdema Yekem' de jî min hûn fêr kirin ku roja heftemîn ji bo Min pîroz bikin. Ji ber ku mirov şeş rojan ji bo pêkanîna erkên xwe yên dinyawî terxan dikir, tenê rast û guncaw bû ku ew herî kêm rojekê ji bo xizmeta Xudanê xwe pîroz bike. Min ji wî nexwest ku roja yekem ji Min re terxan bike, lê ya dawî, da ku di wê rojê de ew ji kedên xwe bêhna xwe vede û xwe bide ramana ruhanî, û bi vî awayî derfetê bide giyanê xwe ku nêzîkî Bavê xwe bibe û bi riya duayê pê re biaxive.

78. Roja bêhnvedanê hate danîn da ku mirov, bi jibîrkirina têkoşîna dijwar a jiyana dinyayî — her çend ji bo demek kurt be jî — bihêle ku wijdana wî pê re biaxive, Şerîetê bîne bîra wî, û da ku ew xwe binirxîne, ji kirinên xwe yên xerab tobe bike, û di dilê xwe de biryarên tobeyê yên hêja bide.

79. Şemî rojek bû ku berê ji bo bêhnvedan, dua û xwendina Şerîetê hatibû terxankirin. Lê bi şopandina kevneşopiyê, mirovan hestên biratiyê yên li hemberî hev-mirovên xwe û erkên ruhanî yên ku li ser cîranên xwe bûn, ji bîr kirin.

80. Dem derbas bû, mirovahî ji aliyê ruhanî ve pêş ket, û Mesîh hat we hîn bike ku hûn divê heta di rojên bêhnvedanê de jî xêrxwaziya çalak bikin û hemû karên qenc pêk bînin.

81. Îsa bi vê yekê xwest ji we re bêje ku, her çend rojek bi rastî ji bo kûr-ramînê û bêhna laşî ve hatibe terxankirin jî, divê hûn fêm bikin ku ne rojek û ne jî saetek ji bo pêkanîna mîsyona Ruhê nikare ji berê ve were diyarkirin.

82. Her çend Mamoste bi zelaliyeke mezin ji we re axivî jî, mirov ji hînkirina Wî dûr ketin, û her yekî ew roj hilbijart ku herî zêde li gorî dilê wan bû. Bi vî awayî, dema ku hinekan şemiyê wekî roja veqetandî ji bo bêhnvedanê pîroz kirin, yên din yekşem ji bo pîrozkirina ayînên xwe yên olî hilbijartin.

83. Îro ez careke din bi we re diaxivim, û hînkirinên min têgihiştinên nû ji we re tînin. Hûn di gelek serpêhatiyan re derbas bûne û we xwe pêş xistiyey . Îro ne girîng e ku hûn kîjan rojê ji bo bêhnvedana ji ked û xebata dinyayî veqetînin, lê belê ya girîng ew e ku hûn bizanibin ku divê hûn her roj li ser riya ku min ji bo we daniye bimeşin. Fêm bikin ku ji bo duayên we demeke diyarkirî nîne, ji ber ku her dema rojê ji bo duakirinê û pêkanîna hînkirina Min ji bo qenciya mirovên din guncaw e. (166, 31–35)

Bixwazin, dê ji we re bê dayîn

84. Hûn hemû di dilên xwe de birînekê hildigirin. Ji xeynî min kî dikare bigihîje kûrahiya canê we? Ez êş, xem û bêhêvîtiya we ya li hemberî vê neheqî û nemazdariya mezin a ku di cîhana we de serdest e, dizanim. Ez ji westandina wan kesên ku demeke dirêj li ser rûyê erdê jiyane û ked dane, haydar im, û ji bo wan hebûn barekî giran e. Ez ji wê valahiya ku ewên di vê jiyanê de bi tenê hatine hiştin hîs dikin, agahdar im. Ji we hemûyan re ez dibêjim: 'Bixwazin, û dê ji we re bê dayîn'; çimkî ez hatime da ku tiştê ku ji min pêwîstiya we pê heye bidim we, çi hevaltiyê be, çi aramiya dil, çi şîfayê, çi armancekê, an jî ronahiyê. (262, 72)

85. Ji belengaziyê netirsin; ew tenê demkî ye, û di nav wê de divê hûn dua bikin û sebra Eyyûb (Eyûb) wek mînaka xwe bigirin. Zêdebûn dê vegere, û wê demê dê peyvên we têrê nekin ku hûn spasiya Min bikin.

86. Ger nexweşî rojekê we giran bike, ey nexweşên pîroz, bêhêvî nebin; ruhê we nexweş nîne. Bi duayan xwe ber bi Min ve bilind bikin, û bawerî û giyanîbûna we dê tenduristiya we ya laşî vegerîne. Wekî ku Min hînî we kiriye, bi awayekî giyanî dua bikin. (81, 43–44)

87. Di demên ceribandinê de, duayeke kurt lê dilsoz û ji kûrahiya dil pêşkêş bikin, û hûn ê rihet bibin; û gava hûn bi Xudanê xwe re bigihîjin ahengiyê, ez ê bikaribim ji we re bibêjim ku îradeya min ya we ye û îradeya we ya min e. (35, 7)

88. Duayê bikin, lê bila duaya we li gorî plan û kirinên we yên rojane be; ev dê bibe duaya we ya herî baş. Lêbelê, heke tu bixwazî ramanekê ber bi Min ve bişînî da ku daxwazekê îfade bikî, tenê ji Min re bêje: 'Bavo, li min were kirin li gorî daxwaza Te.' Bi vî awayî, tu yê ji ya ku tu dikarî fêm bikî an hêvî bikî jî zêdetir bixwazî, û ev hevoka hêsan, ev raman, dê wê 'Dua Xudan' a ku te di demek din de ji Min xwestibû, hê hêsantir bike.

89. Bi vê re, duayeke we heye ku her tiştî dixwaze û ya ku dê herî baş ji bo we biaxive. Lêbelê, ne lêvên we ne ku divê wê bibêjin, lê dilê we ye ku divê wê hîs bike; ji ber ku gotin ne hîskirin e, û heke hûn wê hîs bikin, ne hewce ye ku hûn wê ji min re bibêjin. Ez dizanim çawa dengê Ruhê bibihîsim û zimanê wî fêm bikim. Gelo ji bo te ji zanîna vê kêfxweşiyeke mezintir heye? An belkî tu difikirî ku ez girêdayî wê yekê me ku tu ji min re bibêjî ka divê ez çi bikim? (247, 52–54)

90. Min hînî we kiriye ku hûn dua bikin û ji bo kesên din daxwaz bikin; lê ez guh didim we jî dema ku hûn ji bo xwe dua dikin. Ez vê duayê qebûl dikim. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku ew dema ku, ji ber ku hûn hîn negihîştî bûn, min daxwazên we wekî ku we dixwest qebûl dikirin, derbas bûye. Niha daxwaza Min ew e ku hûn wek şagirt tevbigerin û di duayê de ruh û dilê xwe pêşkêşî Min bikin, û di heman demê de rê bidin

Min ku ez di hundirê wan de bixwînim û daxwaza xwe pêk bînim. (296, 69)

91. Dema ku hûn ji Min pirsan dikin an daxwazan ji Min dikin, xwe neêşînin ku hûn hewl bidin pirsgirêka xwe bi zelalî ji Min re şirove bikin, û ne jî hewce ye ku hûn di hişê xwe de li gotinên herî baş bigerin. Ji bo Min bes e ku, di wê gavê de, ruhê we xwe ji cîhanê veqetîne û dil û hişê we paqij bin, da ku ew karibin îlhama Min werbigirin. Çi feydeya wê heye ku hûn peyvên hêja ji Min re dibêjin, eger hûn nikaribin hebûna Min di hundirê xwe de hîs bikin? Ez her tiştî dizanim, û ne hewce ye ku hûn tiştekî ji Min re rave bikin da ku ez we fêm bikim. (286, 9–10)

92. Eger hûn bikaribin hînkirina Min fêm bikin, ew ê gelek dilxweşiyê bîne we û gelek derfetan pêşkêşî we bike ku hûn xwe bêtir pêş bixin. Fêrî dua bikin berî ku hûn biryarekê bidin, ji ber ku dua rêya bêkêmasî ye ku hûn ji Bavê xwe bixwazin, dema ku hûn ji Wî ronahî û hêzê dixwazin da ku li hember zehmetiyên jiyanê bisekinin.

93. Gava ku hûn dua dikin, ronakbîrî dê di demeke nêzîk de were hişê we, ku hûn bikaribin bi zelalî di navbera qencî û xerabiyê de, di navbera tiştê ku şîret e û tiştê ku divê hûn nekin de cudahiyê bikin; û ev dê bibe delîla herî zelal ku we zanîye hûn xwe ji hundir ve çawa amade bikin da ku dengê Ruh bibihîzin.

94. Ceribandinên xwe bi sebir tehemul bikin, û heke hûn nikaribin wateya ceribandinên xwe fêm bikin, dua bikin, û ez ê wateya wan ji we re eşkere bikim, da ku hûn wan di dilê xwe de qebûl bikin. (333, 61, 62, 75)

95. Her carê ku lêvên we an jî ramanên we ji Min re dibêjin: 'Ya Xudan, li min rehm be, li êşa min dilovan be — Ya Xudan, efûya xwe ji min neqetîne', hûn nezanîna xwe, tevliheviya xwe, û ka hûn çiqas hindik Min nas dikin, nîşan didin.

96. Ji Min re dibêjin ku divê ez ji êşa te re dilovan bim? Ji Min daxwaz dikin ku ez li ser zarokên Xwe rehm bim? Ji Min lava dikin ku ez gunehên te bibexşînim — Ez, yê ku ez evîn, kerem, rehm, bexşandin û dilovanî me?

97. Baş e ku hûn hewl bidin dilê wan kesên ku dilê wan li ser rûyê erdê hişk e, bihejin û bi girî û lava û niyazên dilovanîyê hewl bidin ku dilovanîyê di wan kesên ku ji bo cîranên xwe tu şopek dilovanîya wan nîne, şiyar bikin; lê wan gotin an ramanên wisa bi kar neynin ji bo hejandina Wî yê ku we ji hezkirinê afirandiye û bi herheyî ji we hez dike. (336, 41–43)

98. Bi keremên mezin ên ku Bavê we di warê her tiştê ku bi jiyana mirovan a li ser rûyê erdê ve girêdayî ye, daye we, razî bin. Ji bo wî tiştî daxwaz nekin ku dibe bibe sedema helaka ruh û laşê we. Ez ji tiştê ku hûn dikarin qet ji Min bixwazin, zêdetir tiştan dikarim bidim we. Lêbelê, ez ew kes im ku

dizanim di rêwîtiya jiyana we de bi rastî kêmasiya we çi ye. Min ji we re gotiye: eger hûn bizanibin ka çawa şîreta Min pêk bînin, hûn ê min di hemû rûmeta min de bibînin. (337, 21)

Pîroziya Şafaetê

99. Nekevin nav wê adetê ku tenê bi gotinan dua bikin; bi Ruh dua bikin. Ez her wiha ji we re dibêjim: bi riya dua pîroz bikin, ramanên ronahiyê ji mirovên xwe re bişînin, ji bo xwe tiştekî nexwazin; bînin bîra xwe: kî bi tiştên Min re eleqedar bibe, dê her dem Ez bibim parêzvanê wî.

100. Tovê ku hûn bi hezkirinê diçînin, hûn ê pir caran wergirin. (21, 3–4)

101. Tenê dema ku hûn di ceribandineke biêş re derbas dibin dua nekin; dema ku hûn di nav aramiyê de ne jî dua bikin, ji ber ku wê demê dil û ramanên we dê karibin berê xwe bidin kesên din. Her weha, ne tenê ji bo kesên ku qencî li we kirine, an jî ji bo kesên ku tu zirar nedane we dua bikin; çimkî her çend ev yek pesindar be jî, ew bi qasî duayên we yên ji bo kesên ku bi her awayî zerar dane we ne mezin e. (35, 8)

102. Ez niha çi fêrî we dikim? Bi dil û ruh her tiştî û her kesî pîrozkirin; çimkî yê ku bi vî awayî pîroz dike, mîna Bavê wî ye, gava ku Ew germahiya Xwe li ser hemûyan belav dike. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim: Fêrî pîrozkirinê bibin bi ruh, bi ramanên xwe, bi dilê xwe, û aramî, hêz û germahiya dilê we dê bigihîje wî kesê ku hûn jê re dişînin, hûn çi qas dûr bin jî.

103. Dê çi biba eger hemû mirov, heta bêyî ku hevdu nas bikin an qet hevdu dîtibin jî, hevdu pîroz bikin? Aştiyeke bêkêmasî dê li ser rûyê erdê serwer bibe; şer dê bêtehayî be!

104. Ji bo ku ev mûcîze bibe rastî, divê hûn bi sebir û xweragiriya di qenciyê de giyanên xwe bilind bikin. Ma hûn belkî vê yekê ne gengaz dihesibînin? (142, 31)

105. Bixwazin, û dê ji we re bê dayîn. Her tiştê ku hûn ji bo qenciya mirovên din dixwazin — ji Min bixwazin. Bixwazin, duaya xwe bi ya kesê hewcedar re bikin yek, û ez ê tiştê ku hûn dixwazin pêk bînim. (137, 54)

Pêwîstiya Duayê

106. 'Hişyar bin û dua bikin,' ez car caran ji we re dibêjim; lê ez naxwazim ku hûn bi vê şîreta baş re fêr bibin, belkî li ser wê bifikirin û li gor wê tevbigerin.

107. Ez we teşwîqî duayê dikim, çimkî yê ku dua nake, xwe dide nava ramanên zêde, madî û carinan bêwate, û bi vî awayî, bêyî ku pê bihese, şerên birakujî geş dike û xurt dike. Lêbelê gava hûn dua dikin, ramanên we, mîna şûrekî ronahiyê, perdeyên tariyê û xefikên ceribandinê yên ku îro gelek hebûnan dîl girtiye, perçe perçe dikin; ew derdora we bi hêza ruhanî tije dikin û li dijî hêzên xerabiyê derdikevin. (9, 25–26)

108. Mirov her tim ewqas bi rûmetên dinyayê ve mijûl bûne ku li ser girîngiya duayê û kûr-ramîna giyanî ya li ser tiştên ku ji vê jiyanê wêdetir in nefikirîne, ku ev yek dê bihata pêşiya wan ku navika hebûna xwe keşif bikin. Kî dua dike, bi Bav re diaxive, û gava ku ew dipirsin, bersiveke yekser werdigirin. Nezanîna mirovan a derbarê mijarên giyanî de encama kêmasiya dua ye. (106, 33)

109. Hûn ber bi demekê ve diçin ku hûn ê bizanibin ka çawa bi awayekî adilane, çi heqê canê we ye bidinê, û çi heqê cîhanê ye bidinê. Ew ê demek be ji bo duayeke rastîn, ji bo perestina Xwedê ya bê fanatîzm, ku tê de hûn berî her destpêkê dua dikin, û tê de hûn dizanin ka çawa tiştên ku ji we re hatine spartin biparêzin.

110. Mirovek çawa dikare şaşiyekê bike heke li şûna ku li gor dilê xwe tevbigere, pêşî di duayê de ji Bavê xwe bipirse? Yên ku dua dikin, di hevrêtiya bi Xwedê re dijîn, qîmeta nîmetên ku ji Bavê xwe werdigirin nas dikin, û di heman demê de wate an armanca ceribandinên ku di serê wan re derbas dibin fêm dikin. (174, 2 3)

Bandorên sûdmend ên jiyaneke bi dua

111. Min her dem ji we re gotiye: 'Dua bikin.' Îro ez ji we re dibêjim ku hûn dikarin bi riya dua hişmendiyê bi dest bixin. Eger hemû mirov dua bikirana, ew ê tu carî ji riya ronahiyê ya ku min daniye dûr neketa. Bi riya dua, nexweş dê baş bibin, dê êdî bêsînor nemînin, û aşti dê vegere ser giyanan.

112. Mirovek çawa dikare bextewar be eger wî kerema Min red kiribe? Ma gelo ew difikirin ku evîn, rehm û nermî ne taybetmendiyên jiyana mirovî ne? (69, 7–8)

113. Zanibin ku peyveke ku evîn tê de tune be, ne jiyan û ne jî hêz di xwe de dihewîne. Hûn ji Min dipirsin ka hûn çawa dikarin dest bi hezkirinê bikin û divê hûn çi bikin da ku vê hestê di dilên xwe de şiyar bikin, û ez ji we re dibêjim: tişta ku divê hûn pê dest pê bikin fêrbûna dua kirina rast e. Ew ê we nêzîkî Mamoste bike, û ew Mamoste ez im.

114. Di duayê de hûn ê rihetî, îlham û hêzê bibînin; ew ê kêfxweşiya bêhempa bide we ku hûn karibin bi Xwedê re, bêyî şahid an navbeynkar, bi awayekî samîmî biaxivin. Xwedê û ruhê we di vê kêliya şîrîn a samîmiyet, diyaloga giyanî û berekatan de yek dibin. (166, 43–44)

115. Kengê ku pêdiviya te bi yekî/e pêbawer, hevalekî/e dilovan hebe, berê xwe bide Min û xemên ku dibe di dilê te de bin li ber Min deynê, û ez ê te li ser riya herî baş a çûnê şîret bikim — çareseriya ku tu lê digerî.

116. Eger giyanê te di bin barekî giran de be, ew ji ber wê yekê ye ku te guneh kiriye. Ez ê te bipejirînim û di darizandina Xwe de dilovan bim; ez ê azmûna te ya ji bo başbûnê xurt

bikim û hêza ku te winda kiriye ji te re vegerînim.

117. Tenê bi şopandina hînkirinên Min hûn ê di keremê de bimînin û tenduristiya xwe ya ruhanî û laşî biparêzin. Tecrubeya ku hûn bi dest dixin dê bibe ronahiyek ku hûn hêdî hêdî di hundurê ruhê xwe de kom dikin. (262, 20–21)

118. Ew giyanê ku dizane çawa bi hişyarî bijî, tu carî ji wê rêya ku Xudayê wê ji bo wê daniye dûr nakeve, û ew dikare ji mîrat û diyariyên xwe sûd werbigire heta ku bigihîje pêşketina xwe ya bilindtir.

119. Divê ev hebûn di nav ceribandinan re pêş bikeve ji ber ku ew bi hişyarî dijî û qet nahêle ku materyalîzm serweriya wê bike. Yên ku hişyar in û dua dikin dê her dem ji krîzên jiyanê bi serkeftî derkevin û dê bi gaveke zexm li ser riya jiyanê bimeşin.

120. Çiqas cuda ye reftara yê ku dua kirin û hişyar manê ji bîr dike! Ew bi dilxwazî dev ji parastina xwe berdide bi çekên herî baş ên ku min di nav mirovahiyê de danîne, ango bawerî, hezkirin û ronahiya zanînê. Ew e yê ku guh nade dengê hundirîn ê ku bi riya sezgîn, wijdan û xewnan pê re diaxive. Lê belê dilê wî û hişê wî wê zimanê fêm nakin û ji peyama ruhê wî bi xwe bawer nakin. (278, 2–3)

121. Dua amûra ku ji bo giyanê te hatiye eşkerekirin e, da ku tu bi pirsên xwe, bi fikarên xwe û bi hesreta xwe ya ji bo ronahiyê xwe bigihînî Min. Bi riya vê diyalogê, tu dikarî gumannên xwe ji holê rake û perdeya ku her razekê vedişêre, bişikînî.

122. Dua destpêka diyaloga ji ruh bo ruh e ku dê di demên pêş de geş bibe û di nav vê mirovahiyê de berhem bide.

123. Îro min ev hemû ji vî gelî re, yê ku guh dide Min, eşkere kir, da ku ew bibin pêşengên serdema giyanîbûnê. (276, 18–19)

Hêza Duayê

124. Dema ku yek ji we dua dike, hûn nizanin ku hûn bi riya ramanên xwe di warê ruhanî de çi bi dest dixin. Ji ber vê yekê, divê hûn fêm bikin ku dema hûn ji bo mirovên xwe — ji bo wan gelên ku di şer de hevûdu tune dikin — dua dikin, ruhê we, di wan gavên bi xwe de, li dijî xerabiyê şerekî ramanî dimeşîne, û ku şûrê we, yê ku aşitî ye, hiqm, dadwerî û xwesteka qenciyê ji bo wan — li hemberî çekên nefret, tolhildan û pozbilindiyê derdikeve.

125. Niha ew dem hatiye ku mirov ji hêza duayê haydar dibin. Ji bo ku dua bi rastî xwedî hêz û ronahiyê be, pêwîst e ku hûn wê bi hezkirinê ji Min re bişînin. (139, 7–8)

126. Hêza ramanê û ruh, di duayê de bi yekbûn, di nav mirov de hêzeke wisa diafirînin ku ji her hêza mirovî derbas dibe.

127. Di duayê de, yên qels xurt dibin, yên tirsonek bi wêrekiyê tije dibin, yên nezan ronî dibin, û yên şermok dibin xwebawer.

128. Dema ku ruh dikare bi aqil re bi hevahengî bixebite da ku bigihîje duayeke rastîn, ew dibe leşkerekî

nedîtbar ku demkî xwe ji xwezaya xwe dûr dixe, xwe digihîne cihên din, xwe ji bin bandora laş azad dike, û xwe terxan dike ji bo têkoşîna li ser qenciyê, ji bo dûrxistina xerabî û xeteriyê, û ji bo anîna çirûskek ronahiyê, dilopek şîfa an jî bêhneke aştiyê ji hewcedaran re.

129. Li ber ronahiya van hemû tiştên ku ez ji we re dibêjim, bizanibin ku hûn di nav kaosa ku vê mirovahiyê girtîye bin kontrola xwe de, bi riya giyan û hiş çiqasî dikarin tiştan bi dest bixin. Hûn di cîhaneke raman û fikrên lihevnehatî de ne, ku tê de hewesa mirovî geş dibe û hestên nefretê li hev dixin, ku tê de raman di bin bandora materyalîzmê de dimîne û giyan di tariyê de asê dibin.

130. Tenê ew kesên ku, bi riya duayê, fêr bûne ku ji aliyê zihnî û ruhanî ve bilind bibin bo warên ronahiyê, qadên aştiyê, dê karibin bikevin cîhana aloziyê—ku tê de hemû hewesa mirovî têne nîşandan—bêyî ku bên têkbirin; berevajî vê yekê, ew ê ji xwe re tiştekî sûdmend bihêlin ji bo kesên ku hewcedariya wan bi ronahiya Ruh heye. (288, 18–22)

131. Fêrî dua bikin, ji ber ku bi riya dua hûn dikarin gelek qenciyê bikin, çawa ku hûn dikarin xwe li hemberî xiyanetê biparêzin. Dua hem mertal e hem jî çek e; eger dijminên we hebin, bi dua xwe biparêzin. Lê bizanibin ku divê ev çek kesî birîndar neke an zirarê nede, ji ber ku armanca wê ya yekane ew e ku ronahiyê bîne nav tariyê. (280, 56)

132. Hêzên xwezayê li dijî mirovahiyê tên berdan. Divê hûn netirsin, ji ber ku hûn dizanin min desthilat daye we ku hûn xerabiyê têk bibin û mirovên din biparêzin. Hûn dikarin fermanê bidin wan hêmanên wêrankirinê yên ku rawestin, û ew ê guhdarî bikin. Heke hûn di duayê û hişyariyê de bimînin, hûn ê karibin kerametan bikin û cîhanê matmayî bihêlin.

133. Bi dilpakî dua bikin, bi Ruhê Min re têkilî daynin; ji bo vê yekê li cîhekî taybet negerin. Di bin darê de, di rêwîtiyê de, li lûtkeya çiyayekî, an jî li quncikê nivînên xwe dua bikin, û Ez ê dakevim da ku bi we re biaxivim, we ronî bikim û hêzê bidim we. (250, 24–25)

134. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, eger hûn jixwe di ruh, di fikir û di îradeyê de yekgirtî bûna, tenê duayên we dê bes bikirana ku miletan rawestînin yên ku ji bo wê saetê amadekariyê dikin ku ew niyeta wan heye li dijî hev derkevin. Hûn ê dawî li dijminatiyan bînin, bibin asteng li pêşiya hemû wan planên xerab ên mirovên xwe, bibin wekî şûrekî nedîtbar ku hêzdaran têk dibe, û wekî mertalekî xurt ku lawanan diparêze.

135. Li hemberî vê delîla eşkere ya hêzeke bilindtir, mirovahî dê ji bo kêliyekê bisekine da ku kûr bifikire, û ev kûrfikirin dê wê ji gelek derbên giran û êşên ku wekî din dê ji destê xwezayê û hêmanên wê bikişîne, xilas bike. (288, 27)

136. Eger baweriya we mezin û têgihiştineke we ya kûrtir a hêza

duayê hebûya — we yê bi hêza hişê xwe çiqas karên rehmê bikirana! Lê we hemû hêza ku ew xwediyê wê ye, pê neda, û ji ber vê yekê hûn pir caran nizanin ku hûn di kêliyek duayeke rastîn û dilpak de çi tiştî ji holê radikin.

137. Ma tu pê nahesî ku tiştekî bilindtir rê li ber derketina şerê we yê herî bêmirovane yê di cîhana we de digire? Ma hûn pê nahesin ku ev mûcîze di bin bandora bi milyonan duayên jin û mêr û zarokan de ye, yên ku bi ruhê xwe, li dijî hêzên tarîtiyê şer dikin û li dijî meyla ber bi şer ve disekinin? Duayê bikin, çavê xwe vekirî bihêlin, lê hemû baweriya ku hûn dikarin têxin nav vê hewldanê.

138. Bêhnê, ey gel, û li ser şer, êş û belengaziyê çadira aştiyê ya ku ji ramanên we hatiye honandin raxînin, ku hûn ê pê mertalekê çêbikin û di bin parastina wê de mirovên we yên din dikarin ronakbîrî û penahê bibînin. (323, 24–26)

Hezkirina ji Xwedê û ji cîranê xwe wekî îbadeta Xwedê

139. Bizanibin, ey şagirtên min ên nû, ku rêz û hurmeta we ji bo Xudan divê herdemî be, bêyî ku li benda dem an rojên taybet bin da ku wan pêşkêş bikin, çawa ku hezkirina Bavê we ji bo we neguher e. Lêbelê, heke hûn dixwazin bizanibin ku divê hûn her roj çawa bîranîna karên Min ên hezkirinê bikin bêyî ku bikevin fanatîzmê, ez ê ji we re bibêjim: jiyana we dê bibe rêzgirtineke domdar ji bo Wî yê ku her tişt afirandiye, bi hezkirina ji hev û du.

140. Bi vî awayî tevbigerin, û ez ê tiştê ku hûn bi dilnizmî ji Min dixwazin pêk bînim: ku gunehên we bên efûkirin. Ez we dilrehet dikim û rehetîyê didim we; lê ez ji we re dibêjim: Gava ku hûn kêmasiyên xwe kifş dikin û wijdana we we darizandî dike, dua bikin, şaşiyên xwe rast bikin, û xwe bi hêzê çekdar bikin da ku hûn heman gunehê careke din nekin û neçar nemînin ku ji min tim û tim biborin bixwazin. Peyva min we hîn dike da ku hûn ber bi jor ve hilkişin û bigihîjin ronahiyê û giyanîbûnê. (49, 32–33)

141. 'Ez tînim,' min ji wê girseya ku gotinên Min fêm nedikir û bi êşa Min dilîst re got. Îro ez dikarim çi bibêjim, dema ku ez dibînim ku ne tenê girseyek e, lê belê tevahiya cîhanê ye, ku Ruhê Min birîndar dike bêyî ku ji êşa Min haydar be?

142. Tîbûna Min bêdawî ye, bêpîvan mezin e, û tenê hezkirina we dikare wê vemirîne. Çima hûn li şûna hezkirinê, şêweyekî derveyî yê perestinê pêşkêşî Min dikin? Ma hûn nizanin ku, dema ez ji we avê dixwazim, hûn zikê zikê û sirke pêşkêşî Min dikin? (94, 74–75)

143. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, ew tam kesên ku gelek êş kişandine û gelek caran ez êşandime ne, ku dê bi awayekî herî xurt ji min hez bikin; ji dilê wan dê her dem pêşkêşek ji bo îlahiyeta min biherike. Ev ê ne diyariyên madî, ne Zebûr, ne jî gorîgehên dinyayî bin. Ew dizanin ku ji bo Min qurbana û îbadeta herî

xweş ew karên hezkirinê ne ku ew ji bo birayên xwe dikin. (82, 5)

144. Roj bi roj, duaya we ya giyanî digihîje Min, ku zimanê wê xwezaya we ya dinyayî nizane, ji ber ku ew ne ji peyvên ku ji lêvên we derdikevin pêk tê, ne jî ji têgehên ku ji aliyê hişê we ve hatine çêkirin. Duaya Giyanê ewqas kûr e ku ew ji derveyî şiyan û hestên mirovî ye.

145. Di wê duayê de, ruh bilind dibe bo warên ronahî û aştîyê, cihê ku ruhên pîroz lê dimînin; li wir ew bi wê cewherê tê têrkirin û paşê vedigere laşê xwe yê fanî da ku hêzê bide wî. (256, 63–64)

146. Mirovno: Wext hatiye ku hûn fêr bibin ka meriv çawa dua dike. Îro ez ji we re nabêjim ku hûn li ser erdê rûyê xwe deynin erdê; ez we fêr nakim ku hûn bi lêvên xwe dua bikin an jî bi gotinên bi baldarî hilbijartî di duayên xweş de gazî Min bikin. Îro ez ji we re dibêjim: Di ramanê de berê xwe bidin Min, giyanê xwe bilind bikin, û ez ê her tim dakevim da ku hebûna xwe ji we re hîs bikim. Heke hûn nizanin çawa bi Xwedayê xwe re biaxivin, tobeya we, ramanên we, êşa we dê ji bo Min bes be; hezkirina we dê ji bo Min bes be.

147. Ev ew ziman e ku ez dibihîsim, zimanê ku ez fêm dikim—zimanê bê gotin, zimanê rastî û dilpakiyê. Ev ew dua ye ku min di vê Serdema Sêyemîn de hûn fêr kirine.

148. Kengê we karekî qenc kiribe, we aşitî, rihetî û hêviya Min hîs kiriye, ji ber ku di wê demê de Bav pir nêzîkî we ye. (358, 53–55)

149. Ez her tiştê ku pozbilindiya mirovî û xwe-nîşandana mirovî ye, red dikim, ji ber ku tenê ew tiştê ku ruhanî, hêja û bi comerdî ye—ew tiştê ku pak û herheyî ye—digihîje Ruhê Min. Bînin bîra xwe ku min ji jina Sameryayê re got: 'Xwedê Ruh e, û divê yên ku jê re îbadet dikin, bi ruh û bi rastiyê îbadet bikin.' Min di bêsînoriyê de, di paqijiyê de bigerin, û hûn ê min li wir bibînin.

150. Tu çima tiştên ku min ji bo te afirandine pêşkêşî min dikî? Tu çima kulîlkan didî min, dema ku ew ne karê te bi xwe ne? Lê belê, heke hûn ji min re kiryarên hezkirinê, rehmê, lêborînê, dadperweriyê û alîkariya ji bo cîranê xwe pêşkêş bikin, wê demê ev rêzgirtin dê bêguman ruhanî be û dê wekî şepêlekê, wekî maçikekê ku zarok ji erdê ji Xudanê xwe re dişînin, ber bi Bav ve hilkişî. (36, 26, 29)

151. Û ez naxwazim ku hûn îbadeta xwe ya ji Xwedê re tenê li cihên civînê yên fizîkî sînordar bikin, ji ber ku hûn ê wê demê ruhê xwe bixin zindanê û rê li ber wî bigirin ku baskên xwe ji bo gihîştina herheyîtiyê veke.

152. Qurbana ku ez ji we re dihêlim, ku hûn li ser wê perestina ku ez hêvî dikim pîroz bikin, jiyan bi xwe ye bêyî tu sînor, li derveyî hemû ol, hemû dêr û mezheban, ji ber ku ew li ser ruhanî, li ser herheyî, li ser xwedayî hatiye avakirin. (194, 27–28)

Diyaloga di navbera Xwedê û Mirov de

153. Îro ez bi hînkirineke wisa têm ba we ku — gava were fêmkirin — pêkanîna wê ya herî hêsan e, her çend ji bo cîhanê dibe ku pêkanîna wê ne mimkun xuya bike. Ez we fêrî îbadeta Xwedê dikim bi rêya hezkirina Jê re, ku bi jiyana we, kirinên we û duaya ruhanî tê derbirîn, ku ne li cihekî taybet ji lêvan tê gotin, û ne jî ji bo îlhama xwe hewcedarê kiryarên rîtuelî an wêneyan e. (72, 21)

154. Dema ku mirovan hewl dida ku di Min de Xwedayekî dûr û nêzîkbûn-ne-pêkan nas bikin, Min dest pê kir ku ji wan re îsbat bikim ku ez ji kirasên çavên wan jî nêzîktir im.

155. Ew bi awayekî mekanîkî dua dikin, û gava ku ew yekser nabînin ku her tiştê ku wan bi lez xwestiye pêk tê, ew bi bêhêvîbûn diqîrin: 'Xwedê em nebihîstin.'

156. Eger wan bizanibûya çawa dua bikin, eger dil û hişê xwe bi giyanê xwe re yek bikirana, dibe ku wan di ruhê xwe de dengê îlahî yê Xudan bihîstiba û hîs bikirana ku hebûna Wî pir nêzîkî wan e. Lê ew çawa dikarin hebûna Min hîs bikin dema ku bi rêya rîtuelên derveyî dua dikin? Ew çawa dikarin hêvî bikin ku giyanên xwe wergir bikin dema ku ew heta Xudanê xwe jî bi rêya wêneyên ku bi destên xwe çêkirine, perest dikin?

157. Ez dixwazim hûn fêm bikin ku ez gelekî nêzîkî we me, ku hûn dikarin bi hêsanî bi Min re têkiliyê deynin, Min hîs bikin û îlhamên Min werbigirin. (162, 17–20)

158. Aramiyê bimeşînin, ku alîkariya ruh dike da ku Xwedayê xwe bibîne. Ev aramî wek bîreke zanînê ye, û her kesê ku têkeve nav wê, bi zelaliya şehrezayiya Min tê tije kirin. Bêdengî wekî cihekî ye ku bi dîwarên bêhilweş hatîye dorpêçkirin, ku tenê ruh dikare bigihîje wir. Di hundirê xwe de, mirov her tim zanîna vî cihê veşartî hildigirin, cihê ku ew dikarin bi Xwedê re têkiliyê deynin.

159. Ne girîng e tu li ku yî; tu dikarî li her derê bi Xudanê xwe ve girêdayî bî, çi li lûtkeya çiyayekî bî, çi li kûrahiya geliyekî, di qelebalixa bajarekî de, di aramiya mala xwe de, an jî di nava têkoşînekê de. Heke hûn di nav perestgeha xwe de, di bêdengiya kûr a bilindbûna xwe de li Min bigerin, deriyên perestgeha gerdûnî û nedîtbar dê yekser vebin, da ku hûn bi rastî xwe di mala Bavê xwe de, ya ku di nav her giyanî de amade ye, hîs bikin.

160. Dema ku êşa ceribandinan we giran dike û êşên jiyanê hestên we perçe dikin, dema ku hûn xwestekeke şewatdar a peydakirina hinek aramiyê hîs dikin, xwe bikişînin odeya xwe ya razanê an jî li bêdengî û tenêtiya zeviyan bigerin; li wir, bi rêberiya Ruh, giyanê xwe bilind bikin û xwe di kûrramanê de winda bikin. Bêdengî warê Ruh e, warê ku ji bo çavê bedenî nedîyar e.

161. Di kêliya ketina nav hestiyariya ruhanî de, mirov bigihîje hişyarbûna hestên bilindtir, derketina sezgînê,

destpêka îlhamê, awirek li paşerojê, û jiyana ruhanî bi zelalî tiştên dûr dibîne û tiştên ku berê nedestketî dihatin dîtin, pêkan dike.

162. Heke hûn dixwazin bikevin bêdengiya vî perestgehî, vî xezîneyî, divê hûn bi xwe rêyê amade bikin, ji ber ku tenê bi paqijiyeke rastîn hûn ê karibin bikevinê. (22, 36–40)

163. Pêwîst e ku Pêxemberên Min ji nû ve rabin da ku mirovahiyê hişyar bikin. Ji ber ku heta ku neteweyên ku bi çavbirçîtiya desthilatdariyê û tundûtûjiyê kor bûne, hevûdu tune dikin hebin, ewên ku Ronahiya Min wergirtine û mirovahiyê bi awayekî bêalî dadbar dikin, ditirsin ku erkê xwe bi cih bînin û Mizgîniyê ragihînin.

164. Eger mirov bizanibûna çawa bi Ruhî dua bikin, dê dengê Min bibihîstana; dê îlhama Min werbigirtana. Lê her cara ku dua dikin, perdeyek li ser çavên wan ên giyanî dikeve, ku ronahiya a hebûna Min ji wan vedişêre. Divê ez di wan kêliyan de werim ba mirovan, dema ku laşên wan di bêhnvedanê de ne, da ku giyanên wan hişyar bikim, bang li wan bikim û bi wan re biaxivim. Mesîh e yê ku, wekî dizekî di nîvê şevê de, dikeve dilê we da ku tovê xwe yê hezkirinê di nav wî de biçîne. (67, 29)

165. Fêrî dua û medîtasyonê bibin di heman demê de, da ku zanîn û têgihiştin di hundirê her yek ji we de derkevin holê. (333, 7)

166. Ruhanîyet azadî ye. Ji ber vê yekê, ewên ku niha guh didin Min û wateya vê hînkirina azadker fêm kirine, geliyekî berfireh li ber xwe vedîtine, ku tê de ew ê têbikoşin û şahidiyê bikin ku ew dem hatiye ku Xwedê, Afirînerê hêzdar, hatiye da ku di navbera Xwe û mirovahiyê de diyalogê saz bike. (239, 8)

167. Hînkirina Mesîh ruhanî bû, lêbelê mirovahiyê ew bi rît û şêweyan dorpêç kir da ku wê bixe ber destê giyanên xwedî bilindahiyeke sînordar.

168. Hûn ketine serdema Ruh, serdema îfşayên mezin, ku tê de materyalîzasyon, xapandin û kêmasî dê ji her şêweyê îbadetê nemîne, û ku tê de her kes, bi riya ruhê xwe, dê Xwedayê xwe, yê ku bi tevahî Ruh e, nas bike. Bi vî awayî, ew ê şêweyê yekîtiya bêkêmasî kifş bikin. (195, 77–78)

169. Gava ku mirov fêrî danûstandina bi Ruhê min re bibin, êdî hewcedariya wan namîne ku serî li pirtûkan bidin an pirsan bikin.

170. Îro ew hîn jî ji wan kesên ku bawer dikin zêdetir dizanin dipirsin, an jî di lêgerîna xwe ya rastiyê de di nav pirtûk û nivîsên pîroz de digerin. (118, 37)

171. Eger hûn her roj ji bo demeke kurt fêrî medîtasyonê bibin, û eger medîtasyona we li ser jiyana ruhanî be, hûn ê hejmareke bêdawî ya şiroveyan kifş bikin û hûn ê wahiyên wisa werbigirin ku hûn bi tu awayekî din nikaribûn bi dest bixin.

172. Ruhê te jixwe xwedî ronahiyeke têr e ku pirsan ji Min bike û bersiva Min werbigire. Ruhê mirov jixwe gihîştiye asteke bilind a pêşketinê. Li mirovên din ên ji

paşxaneyên sade binêrin ku, tevî kêmasiya zanîna wan, bi çavdêriyên xwe yên kûr û bi zelaliya ku tiştên ji bo gelekên din nedişibin rave bikin, we matmayî dihêlin. Ma gelo ew vê yekê ji pirtûkan an dibistanan hîn dibin? Na. Lê belê, ji serî-hestî an jî ji ber hewcedariyê, wan diyariya medîtasyonê keşf kiriye, ku ew beşek ji duaya ruhanî ye. Di tenêtiya xwe de, dûrî bandor û pêşdaraziyan, wan riya girêdana bi Ebedî, Ruhî, Rastiyê re keşf kiriye; û hinekî zêdetir, hinekî kêmtir—hemû yên ku li ser cewhera rastîn a jiyanê kûr fikirîne, di nav şiyanên xwe yên rewşenbîrî de ronahiya ruhanî wergirtine. (340, 43–44)

173. Tu ji Min dipirsî ku dua ji çi pêk tê, û ez bersiva te didim: bihêlin ku ruhê we bi azadî ber bi Bav ve bilind bibe; xwe bi bawerî û metiqeke tam radestî wê kiryarê bikin; di dil û hişê xwe de wan şopên ku bi riya Ruhê Pîroz digihîjin we, wergirin; û bi dilnizmiyeke rast îradeya Bav bipejirînin. Kî bi vî awayî dua dike, di her kêliya jiyana xwe de bi hebûna Min şa dibe û tu carî xwe hewcedar hîs nake. (286, 11)

174. Di beşa herî paqij a hebûna wî de, di ruh de, Ez ê di vê serdemê de Qanûna Xwe neqişînim, Ez ê dengê Xwe bidim bihîstin, Ez ê perestgeha Xwe ava bikim; çimkî tiştê ku ne di nav mirov de ye, tiştê ku ne di giyanê wî de ye, wekî ku tune be ye.

175. Çi mirov ji bo rûmeta Min dêrên mezin ên madî ava bike, an jî pîrozbahî û merasîmên tijî heybet pêşkêşî Min bike — pêşkêşiyên weha nagihîjin Min, ji ber ku ew ne giyanî ne. Her awayekî derveyî yê perestinê her tim di nav xwe de pûçîtî û xwe-nîşandanê dihewîne; li aliyê din, qurbana veşartî — ya ku cîhan nabîne û ya ku hûn ji giyanî heta Giyanî pêşkêşî Min dikin — ji ber nefsbiçûkî, durustî û rastbêjiya xwe digihîje Min; bi gotineke din: ji ber ku ew ji Giyanê derketiye.

176. Wê mînaka Min bînin bîra xwe ya ku di 'Serdema Duyemîn' de ji we re hatibû dayîn û wek mînaka Farisî û bacgirtî tê zanîn, û hûn ê fêm bikin ku hînkirina Min di serdeman de her tim yek e. (280, 68)

177. Ma hûn dizanin ku hinek kes bêyî ku heq bikin tên hezkirin? Ez jî bi vî awayî ji we hez dikim. Xaça xwe bide Min, xemên xwe bide Min, hêviyên xwe yên şikestî bide Min, barê giran ê ku tu hildigirî bide Min: Ez dikarim her êşê ragirim. Xwe ji barê xwe azad bikin da ku hûn kêfxweş bibin; bikevin harema hezkirina Min û li ber gorîgeha gerdûnê bêdeng bisekinin, da ku ruhê we bi Zot re bi zimanê herî xweşik, ango yê hezkirinê, sohbet bike. (228, 73)

Beş 18 – Karên Dilovaniyê û Girîngiya Navendî ya Evînê

Xêr û Bereketên Paşerojê yên Kirinên Qenc

1. Li hemû awayên belengazî, êş û hewcedariya mirovan binêre, û bihêle ku dilê te li hemberî wê êşa

ku li her derê te dorpêç kiriye, her ku diçe zêdetir dilovan bibe.

2. Gava ku tu di kûrahiya hebûna xwe de, hewcedariyeke comerd û bilind a ji bo qenciyê hîs bikî, bihêle ev hewcedarî serwer bibe û xwe nîşan bide. Ev giyan e ku peyama xwe radigihîne, ji ber ku wê laşê xwe dildar û amade dît. (334, 3–4)

3. Piştrast be ku kirinên hezkirinê di nav hewldanên te de pêşeng bin, û tu carî ji xêrxwaziyê poşman nebe; çimkî bi riya vê fezîletê tu dê di hebûna xwe de kêfxweşî û hestên bextewariyê yên herî mezin bijî, û di heman demê de bigihîjî hemû şehrezayî, hêz û bilindbûna ku her giyanekî hêja pê hesreta wê dike.

4. Bi rehmeta li hember mirovên din, hûn ê ruhê xwe paqij bikin û bi vî awayî deynên kevn bidin. Hûn ê jiyana xwe ya mirovî bi rûmet bikin û jiyana xwe ya giyanî bilind bikin.

5. Gava ku hûn di dawiyê de bigihîjin dergehê ku hûn ê hemû rojekê lê bixin, bexteweriya we dê pir mezin be, ji ber ku hûn ê banga pêşwaziyê ya ku ji aliyê Cîhana Ruhî ve ji we re tê kirin bibihîzin, ya ku dê we pîroz bike û we bixwaze ji bo xebata nûjenkirin û giyanîbûnê. (308, 55–56)

6. Ez ji we re dibêjim: Bextewar in ew xebatkarên Min ên ku dikarin di dilê xwe de êşa wan kesan hîs bikin ku azadî an jî tenduristiya xwe winda kirine, û serdana wan dikin û wan dilniyar dikin. Ji ber ku rojekê ew ê dîsa hev bibînin — çi di vê jiyanê de be, çi di jiyaneke din de — û hûn nizanin gelo wê demê ew ê xwedî tenduristiyeke mezintir, azadiyeke mezintir û ronahiyeke zêdetir bin li gorî wan kesên ku peyama hezkirinê ji girtîgehê an nexweşxaneyê re gihandine wan. Wê demê, di spasdariya xwe de, ew ê qedrê wî nîşan bidin û destê xwe ji bo wî yê ku di demek din de destê xwe ji wan re dirêj kiribû, dirêj bikin.

7. Ew kêliya ku te Peyva Min nêzîkî dilê wan kir — ew kêliya ku destê te eniya wan şimitand û te ew karandin ku li ser Min bifikirin û Min hîs bikin — dê tu carî ji giyanên wan neyê jêbirin, çawa ku rûyê te û dengê te yê biratî dê tu carî di hişê wan de ji bîr nebe; ji ber vê yekê ew ê te nas bikin, tu li ku derê dibî bila bibî. (149, 54–55)

8. Çawa ku nefesê ba û rojê te tije dilovanî dike, wisa, gelê Min, hûn jî cîranên xwe tije dilovanî bikin. Ev demeke ku mirovên hewcedar û diêşin ji têra xwe zêdetir hene. Fêm bikin ku her kesê ji we xêrekê bixwaze, ew keremê dide we ku hûn xizmeta kesên din bikin û ji bo xilasiya xwe bixebitin. Ew derfetê didin te ku tu dilovan bî û bi vî awayî bibî wek Bavê xwe. Ji ber ku mirov ji bo belavkirina tovê qenciyê li seranserê cîhanê tê dinê. Loma, fêm bike ku her kesê ji te tiştekî bixwaze, xêrê li te dike. (27, 62)

Xêrxwaziya Rast û Xapînok

9. Ey şagirtên min, banga we ya herî bilind dê kirinên hezkirinê bin! Gelek caran hûn ê wan bi dizî bikin, bêyî pesindan, bêyî ku hûn bihêlin destê we ya çepê bizanibe ku destê we ya

rastê çi kiriye. Lê dê dem bên ku kirinên we yên hezkirinê ji aliyê mirovên we ve bên dîtin, da ku ew jî fêr bibin ku beşdarî wan bibin.

10. Xema xelatê nexwin! Ez Ew Bav im ku kirinên zarokên xwe bi dadmendî xelat dikim, bêyî ku yekê ji wan ji bîr bikim.

11. Min ji we re gotiye ku heke hûn bi hezkirineke rast qedehek avê bidin, ev yek bê xelat nemîne.

12. Xweşbext in ewên ku dema tên ber Min ji Min re dibêjin: 'Ya Xudan, ez ji bo kirinên xwe li berdêlê tiştekî hêvî nakim; tenê hebûna min û zanîna ku ez zarokê Te me ji bo min bes e, û jixwe ruhê min bi şahiyê tije ye.' (4, 78–81)

13. Bi fikirîna tenê li ser xilasiya xwe û xelata xwe, dilê xwe bi daxwazên xweperest tije nekin; ji ber ku dema hûn xwe di warê ruhanî de bibînin, dê bêhêvîbûna we pir biêş be, ji ber ku hûn ê kifş bikin ku, di rastiyê de, we tu xelat qezenc nekiriye.

14. Ji bo ku hûn tiştê ku ez dixwazim ji we re bibêjim baştir fêm bikin, ez vê mînaka jêrîn didim we: mêr û jin hene, û her tim hebûne, ku karê wan ew bû ku di nav mirovên din de karên xêrxwaziyê bikin, û dîsa jî, gava ku ew hatin ba Min, nekarîn ji bo bexteweriya xwe ya giyanî tu xêran pêşkêşî Min bikin. Sedema vê çi bû? Ma hûn dikarin bifikirin ku ew bûn qurbaniyên neheqiyekê ji aliyê Bavê xwe ve? Bersiv hêsan e, şagirtên min: wan nedikarî ji bo xwe ti qenciyekê bi dest bixin ji ber ku kirinên wan ne samîmî bûn. Çimkî gava wan destê xwe dirêj dikir ji bo tiştekî bidin, wan tu carî ev yek ji hesteke rastîn a dilovaniyê ji bo kesên êş kişandî nedikir, lê belê dema ku li ser xwe, li ser xilasiya xwe, li ser xelata xwe difikirîn. Hin ji wan ji ber berjewendiya xwe, yên din ji ber pûçîtîyê dihatin teşwîqkirin, û ev ne dilovaniyeke rast e, ji ber ku ew ne ji dil bû û ne jî fedakarane bû. Ez ji we re dibêjim, yê ku di nava xwe de samîmiyet û hezkirin tune be, ne rastiyê diçîne, ne jî tu xelatê bi dest dixe.

15. Xêrxwaziya diyar dibe ku li ser rûyê erdê gelek kêfxweşiyan bîne ji we re, ku ji heyraniya ku hûn çêdikin û pesnê ku hûn werdigirin çêdibe; lê tiştê ku tenê diyar e nakeve Padîşahiya Min; tenê tiştê ku rast e dikeve wir. Hûn ê hemû bigihîjin wir, ku nikaribin heta leke an nepakiyeke biçûk jî veşêrin. Çimkî berî ku hûn li ber Xwedê xuya bibin, hûn ê cilanên xwe yên merasîmê, tacên xwe, nîşanên xwe, unvanên xwe û her tiştê ku aîdî dinyayê ye deynin aliyekî, da ku wek giyanên sade li ber Dadwerê Herî Bilind xuya bibin, û ji bo peywira ku pê re hatine spartin hesab bidin Afirînerê . (75, 22–24)

16. Kî ku ji ber hezkirinê bixwaze xizmeta cîranê xwe bike, xwe di her yek ji wan rêyên gelek ên ku jiyan pêşkêş dike de dide qenciyê. Ew dizanin ku ew mirov in ku divê amade bin ku ji aliyê Îradeya îlahî ve ji bo armancên pir bilind werin bikaranîn. Ez ji we re, ey şagirt, daxwaza zanînê dikim, da ku hûn

yên ku riya pêşketina bilind winda kirine, ji şaşiyên wan rizgar bikin.
17. Evîna rastîn — ya ku ji hestên mirovî yên dil wêdetir e — berhema şehrezayiyê ye. Binêrin çawa, bi riya Peyva Min, ez şehrezayiyê di xeyala we de diçînim, û piştre ez li benda berhema evîna we me.
18. Gelek rê hene ji bo qenciyê, gelek rê hene ji bo dilxweşkirin û xizmetê. Hemû îfadeyên hezkirinê ne, ku yek û heman e — hezkirina ku şehrezayiya Ruh e.
19. Dibe ku hinek li ser riya zanistê bimeşin, hinekên din li ser riya ruhî, û hinekên din jî dibe ku ji hêla hestan ve bên rêvebirin; lêbelê, encama giştî ya van hemûyan dê bibe ahengiya ruhanî. (282, 23–26)

Kiryarên Evînê yên Ruhî û Madî

20. Heke hûn ji aliyê madî ve hejar bin û ji ber vê yekê nikaribin alîkariya cîranê xwe bikin, xemgîn nebin. Duayê bikin, û ez ê bibim sedem ku ronahî bibiriqe û aşitî serwer bibe li cihê ku tiştek tune ye.
21. Evîna rastîn a ji bo cîranê xwe, ku dilovanî jê çêdibe, diyariya herî mezin e ku hûn dikarin bidin hewcedaran. Heger, dema ku tu pereyekî, nanekî an jî qedeheke avê didî, tu ji bo mirovê xwe hezkirinê hîs nekî — bi rastî, ez ji te re dibêjim, wê demê te tiştek nedaye; ji bo te baştir e ku tu dev ji tiştê ku tu didî bernedî.
22. Kengî hûn ê, ey mirovahî, hêza evînê nas bikin? Heta îro, we tu carî ew hêza ku çavkaniya jiyanê ye bi kar neaniye. (306, 32–33)
23. Li dora xwe ne dijminan, lê birayan bibînin. Ji bo tu kesî cezayê nexwazin; bibin efûkar, da ku hûn bibin mînaka efûyê û tu êşên wijdanê di ruhê we de çênebin. Devê xwe bigirin û bihêlin ku Ez doza we darizînim.
24. Nexweşan qenc bikin; aqilê wan kesên ku serê wan tevlihev e, vegerînin. Ruhên ku hişê dihejînin derxînin, û piştrast bikin ku her du jî ronahiya ku winda kirine, ji nû ve bi dest bixin. (33, 58–59)
25. Şagirtên min: Ew prensîba ku min di 'Serdema Duyemîn' de hînî we kir—ku hûn ji hev hez bikin—ji bo her kiryara di jiyana we de derbasdar e.
26. Hinek ji Min re dibêjin: 'Mamoste, ez çawa dikarim cîranên xwe ji xwe hez bikim, ji ber ku ez hebûneke bêqîmet im ku jiyana min bi kedkariya fizîkî tije ye?'
27. Ji van, şagirtên min ên wek zarokan, ez dibêjim: heta di vê keda fîzîkî de jî, ku bêqîmet xuya dike, hûn dikarin cîranên xwe ji xwe hez bikin, heke hûn karê xwe bi xwesteka xizmeta mirovên xwe re pêk bînin.
28. Bifikirin ka dê jiyana we çiqas xweşik biba eger her kes bi niyeta qenciyê bixebitiya û hewldanên xwe yên biçûk bi yên kesên din re yek bikirana. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, wê demê êdî dê êş û belengazî nemaya. Lêbelê, rastî ev e ku her kes ji bo xwe dixebite, li xwe difikire, û herî zêde jî li malbata xwe difikire.
29. Divê hûn hemû fêm bikin ku tu kes nikare bi serê xwe bijî û her kes

hewcedarê kesên din e. Divê hûn hemû fêm bikin ku hûn bi awayekî kûr bi mîsyoneke gerdûnî ve girêdayî ne ku divê hûn bi hev re pêk bînin — lêbelê, ne bi erkên cîhanî, lê bi ruhê hevpar, bi îlham û îdealên hevpar; bi gotineke din: bi hezkirina ji bo hevûdu. Wê demê berhema vê dê ji bo qenciya her kesî be. (334, 35–37)

30. Ez ji we re, şagirtên min, di Şerîeta xwe ya Evînê de dibêjim: eger hûn nikarin kirinên bêkêmasî yên wekî yên ku min bi Îsa pêk anîn bikin, divê hûn bi kêmanî di jiyana xwe de hewl bidin ku nêzîkî wan bibin. Ji bo Min bes e ku ez hinek niyeta baş a şopandina mînaka Min, û hinek hezkirina ji cîranên we bibînim, û ez ê li gel we bim û kerem û hêza Xwe li ser riya we eşkere bikim.

31. Hûn ê di têkoşînê de tu carî ne bi tenê bin. Ji ber ku gava hûn di bin barekî giran ê gunehên xwe de bin ez we bi tenê nahêlim — ma hûn wisa difikirin ku gava hûn di riya xwe de di bin barekî giran ê xaça vê peywira evînê de dimeşin ez ê we terikînim? (103, 28–29)

Wateya Hemû-Girttî ya Evînê

32. Di serdeman de, hînkirina Min ji we re eşkere kiriye ku cewherê we yê herî kûr evîn e.

33. Evîn cewherê Xwedê ye. Hemû hebûn ji vê hêzê dimijînin da ku bijîn; jiyan û tevahiya afirandinê jê derketine. Evîn di çarenûsa her tiştê ku ji aliyê Bav ve hatiye afirandin de, hem jêderk e hem jî armanc e.

34. Di ber wê hêzê de ku her tiştî dihejîne, ronî dike û jiyanê dide, mirin ji holê radibe, guneh belav dibe, hewesa nebaş diçin, pîsî tên şûştin, û her tiştê ku ne temam e, tê temamkirin. (295, 32)

35. Min hebûna Xwe û sedema hebûna te ji te re eşkere kir. Min ji te re eşkere kir ku agirê ku jiyanê dide û her tiştî zindî dike, evîn e. Ew çavkaniya ku hemû şêweyên jiyanê jê derketine ye.

36. Binêrin: hûn ji hezkirinê çêbûne, bi hezkirinê hene, bi hezkirinê lêborînê dibînin, û dê bi hezkirinê di herheyîbûnê de bin. (135, 19–20)

37. Gelî mirovan, evîn çavkanî û sedema hebûna we ye. Ma hûn ê çawa bêyî vê diyariyê bijîn? Baweriya xwe bi Min bînin, gelek kes hene ku mirinê di hundirê xwe de hildigirin, û yên din hene ku nexweş in, tenê ji ber ku ew ji kesî hez nakin. Melhema şîfayê ya ku gelek kes rizgar kirine evîn e, û diyariya îlahî ya ku mirov digihîne jiyana rastîn, ya ku xilas dike û bilind dike, her wiha evîn e. (166, 41)

38. Evîn! Kî hez nake, xemgîniyeke kûr di hundirê xwe de hildigire: ya ku ti tiştê herî bedew û bilind ê jiyanê xwedî nake û hîs nake.

39. Ev tiştê ku Mesîh bi jiyan û mirina Xwe hînî we kir, û tiştê ku Wî di Peyva Xwe ya îlahî de ji we re mîrat hişt, di vê hevokê de kurt bûye: 'Bi wê hezkirina ku Min ji we hez kiriye, ji hev hez bikin.'

40. Ew roj dê were ku yên ku evîn nekirine, dê xwe ji talî û pêşdaraziyên xwe rizgar bikin, werin

ba Min û bêhna xwe bidin, li wir dema ku Peyva Min a hezkirî ya nermiya bêdawî bibihîzin, ew ê vegerin jiyanê.

41. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, di hezkirinê de hêz, şehrezayî û rastiya Min heye. Ew mîna pêpelûkeke bêpîvan dirêj e, ku xwe di şêweyên cihêreng de nîşan dide, ji mirovên ku li jêr disekinin heta giyanên herî bilind ên ku gihîştine kemilandinê.

42. Hez bikin, heta ku bi awayê we be jî, lê her dem hez bikin. Nefretê nekin, ji ber ku nefret li pey xwe şopa mirinê dihêle, lê bi riya hezkirinê mirov bibore û hemû kîn û nefret diqede. (224, 34–36)

43. Ez ji we re dibêjim: kî evîna xwe di forma wê ya herî bilind de û bi dilpakiyeke mutleq nîşan nade, ew hez nake. Ew ê xwedî zanîneke rastîn nebin û dê pir hindik tişt xwedî bin. Ji aliyê din ve, kî bi giyanê xwe yê tevahî û bi hemû hêza ku pê re hatiye dayîn hez bike, dê ronahiya şehrezayiyê di hundirê xwe de hilgire û hîs bike ku ew, di rastiyê de, xwediyê her tiştê ku li derdora wan e ne; çimkî tiştê ku Bav xwediyê wê ye, di heman demê de milkê zarokên Wî ye jî. (168, 11)

44. Evîn dê şehrezayiyê bide we ku hûn wê rastiyê fêm bikin ku kesên din li ser rêyên xwar ên zanistê bêhêvî lê digerin.

45. Bihêlin ku Mamoste di hemû kirin, gotin û ramanên we de rêberiya we bike. Xwe li gor mînaka Wî ya dilovan û hezkirî bigirin, û hûn ê Evîna Xwedayî eşkere bikin. Bi vî awayî, hûn ê xwe nêzîkî Xwedê hîs bikin, ji ber ku hûn ê bi Wî re di ahengê de bin.

46. Heke hûn hez bikin, hûn ê di nermbûnê de bi ser bikevin, çawa ku Îsa wisa bû. (21, 10–12)

47. Yê ku hez dike fêm dike; yê ku fêr dibe xwedî îradeyê dibe; yê ku xwedî îradeyê be dikare gelek tiştan bike. Ez ji we re dibêjim, yê ku bi hemû hêza giyanê xwe hez neke, dê ne bilindbûna ruhanî û ne jî şehrezayî bi dest bixe, û ne jî dê karên mezin bi cih bîne. (24:41)

48. Nehêlin dilê we pozbilind bibe, ji ber ku ew sembola agirê herheyîtiyê ye ku hemû tişt jê derketine û li wir hemû tişt ji nû ve tên nûkirin.

49. Ruh bi rêya dil, bi laşî hezkirinê dike. Heke hûn tenê li gorî qanûna maddeyê hez bikin, hezkirina we dê demkî be, ji ber ku ew sînordar e. Lê heke hûn bi awayekî ruhanî hez bikin, ew hest mîna ya Bav e, yê ku herheyî, bêkêmasî û neguherbar e.

50. Hemû jiyan û hemû afirandin bi Ruhî ve girêdayî ne, ji ber ku Ew xwediyê jiyana herheyî ye. Xwe sînordar nekin; Ji Min hez bikin û ji hevdu hez bikin, ji ber ku hûn xwediyê wê çirûska îlahî ya 'Hebûnê' ne ku di evînê de sînoran nas nake—ku ew bi xwe Xwedê ye. (180, 24–26)

51. Li ser riya ku we digihîne lûtkeya çiyê hilkişin, û bi her gaveke ku hûn diavêjin, hûn ê hîn baştir hînên Min fêm bikin û di şîrovekirina peyama îlahî de her ku diçe jêhatîtir bibin.

52. Zimanê Ruh çi ye? Ew evîn e. Evîn zimanê gerdûnî yê hemû ruhên

e. Ma tu nabînî ku evîna mirovî jî diaxive? Gelek caran pêdiviya wê bi peyvan nîne; ew bi kiryaran, bi ramanên xwe baştir diaxive. Eger evîna mirovî bi vî awayî xwe diyar dike — wê demê dema ku hûn di qanûnên Min de xwe kamil bikin, dê zimanê wê çawa be? (316, 59–60)

53. Dema ku hûn li ser wê yekê kûr difikirin ku Ez Hîkmêt im — ku Hîkmêt ji hezkirinê çêdibe. Dema ku hûn Min wekî Dadger nas dikin — ku dadwerî li ser hezkirinê ava bûye. Dema ku hûn Min wekî bihêz dibînin — hêza Min li ser hezkirinê bingeh digire. Heke hûn bizanibin ku Ez herheyî me — herheyîbûna min ji hezkirinê tê, ji ber ku hezkirin jiyan e, û jiyan giyanan bêmir dikin.

54. Evîn ronahî ye, jiyan e û zanîn e. Û ev tovê ku min ji destpêka deman ve daye we — yê yekane ye ku min, wek cotkarê bêkêmasî, di zeviyên ku dilên we ne de çandiye. (222. 23)

Hêza Herî Bilind a Evînê

55. Ey jin û mêrên cîhanê, yên ku di lêgerînên xwe de ew tişta ku dikare we biaqil û bextewar bike ji bîr kirine: we evîn ji bîr kiriye, ya ku îlhama her tiştî dide — evîna ku dikare her tiştî bike û her tiştî diguherîne! Hûn di nav êş û tariyê de dijîn; ji ber ku hûn wê evîna ku ez hînî we dikim bi cih naynin, hûn dibin sedema êşa xwe ya fîzîkî an ruhanî.

56. Ji bo ku hûn Peyamên Min kifş bikin û fêm bikin, divê hûn pêşî di dilê xwe de dilovan û nerm bin — fezîletên ku ji kêliya afirandina her giyanî ve di nav wê de hene; lê ji bo ku hûn bikaribin hesta rastîn û bilind a hezkirina hîs bikin, divê hûn bi xwedîkirina hestên xwe yên baş bibin giyanî; lêbelê di jiyanê de we her tişt xwestiye, ji bilî hezkirina giyanî. (16, 31–32)

57. Di serdeman de rêberên we hebûn ku hêza hezkirinê fêrî we kirin. Ew birayên we yên pêşketîtir bûn, ku Xwezîbendiya Min baştir fêm dikirin û kirinên wan paqijtir bûn. Wan dema ku jiyana xwe ya şaşî û gunehan bi hebûneke terxan ji bo qencî, fedakarî û xêrxwaziya çalak guherandin, ji we re bûn mînakên hêz, hezkirin û dilnizmiyê.

58. Ji zarokatiyê heta pîrbûnê, mînakên zelal ên her tiştê ku bi hezkirinê dikare were bidestxistin, û yên êşa ku ji ber nebûna hezkirina ji cîranê mirov çêdibe, li ber çavên we bûne; lêbelê hûn — ji keviran jî bêhesttir — nekarîn ji wan ders û mînakan fêr bibin ku jiyana rojane pêşkêş dike.

59. Ma we qet ferq kiriye ku çawa heta ajalên kovî jî bi nermî bersivê didin banga evînê? Bi heman awayî, hêman, hêzên xwezayê, dikarin bersivê bidin — her tiştê ku di cîhanên madî û manewî de heye.

60. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim ku divê hûn her tiştî bi hezkirinê, bi navê Bav û Afirînerê Gerdûnê pîroz bikin.

61. Pîrozkirin tê wateya xwedîkirinê. Pîrozkirin ew e ku mirov tiştên baş hîs bike, behsa wan bike û wan bigihîne kesên din. Pîrozkirin tê wateya ku mirov her

tiştê derdora xwe bi ramanên evînê tije bike. (14, 56–60)

62. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, evîn hêza neguher e ku gerdûnê dihejîne. Evîn çavkanî û wateya jiyanê ye.

63. Ez niha ji bo her kesî serdemeke vejîna ruhanî dest pê dikim — demek ku ez ê wê tovê pîroz ê evînê geş bikim, ya ku min ji bilindahiya xaçê re li ser cîhanê rijand, û bi vî awayî ji we re ragihînim ku, eger mirov wekî ku min hînî we kiriye ji hev hez bikin, 'mirin' dê ji cîhanê were qewirandin û, li şûna wê, jiyan dê li ser mirovahiyê serwer be û di hemû karên wan de xwe nîşan bide. (282, 13–14)

V. Şêweyên Wêhî û Karê Xwedê

Beş 19 – Sêyekîtiya Xwedê

Yekîtiya Xwedê bi Mesîh û Ruhê Pîroz re

1. Ronahiya Peyva Min dê di vê Serdema Sêyemîn de mirovan bîne cem hev. Rastiya Min dê di her hişî de bibiriqe, û bi vî awayî dê cudahiyên di bawerî û awayên perestinê de ji holê rabin.

2. Îro hinek Min di Yehova de jê hez dikin û Mesîh înkar dikin, hinekên din Min di Mesîh de jê hez dikin û Yehova nas nakin; hinek hebûna Min wekî Ruhê Pîroz qebûl dikin, hinekên din li ser Sêyekîtiya Min şer dikin û dabeş dibin.

3. Û niha ez ji vê mirovahiyê û ji wan kesên ku bi awayekî ruhanî rêberiya wan dikin dipirsim: Çima hûn xwe ji hev dûr dixin, dema ku hûn hemû baweriya xwe bi Xwedayê rastîn tînin ziman? Heke hûn Min di nav Yehowa de jê dixwazin, hûn di rastiyê de ne. Heke hûn Min bi rêya Mesîh jê dixwazin — Ew Rê, Rastî û Jiyan e. Heke hûn Min wekî Ruhê Pîroz jê dixwazin, hûn nêzîkî ronahiyê dibin.

4. Xwedayê we tenê yek e, Bavê we tenê yek e. Di nav Xwedê de sê Kesayetiyên îlahî nînin, lê tenê yek Ruhê Îlahî heye, ku di sê qonaxên cuda yên pêşketinê de xwe ji mirovahiyê re eşkere kiriye. Gava ku mirovan di van kûrahiyan de kûr bûn, wan di nezanîna xwe ya zarokane de bawer kir ku sê Kesayetî dibînin, li cihê ku tenê yek Ruhê Îlahî heye. Ji ber vê yekê, gava hûn navê Yehova dibihîzin, li ser Xwedê wekî Bav û Dadger bifikirin. Dema ku hûn li ser Mesîh difikirin, di Wî de Xwedê wekî Mamoste, wekî Hezkirin nas bikin; û dema ku hûn hewl didin koka Ruhê Pîroz fêm bikin, bizanibin ku Ew ne kesek din e ji bilî Xwedê dema ku Ew şehrezayiya xwe ya bêpîvan ji şagirtên wisa yên pêşketîtir re eşkere dike.

5. Eger min mirovahiya 'Serdema Yekem' bi qasî îro ji aliyê ruhanî ve pêşketî bidîta, min ê xwe ji wan re wek Bav, wek Mamoste û wek Ruhê Pîroz eşkere bikira; wê demê

mirovan ê sê xwedayên cuda nedîtana li cihê ku tenê yek heye. Lê ew ne di wê şiyanê de bûn ku hînkirinên Min bi awayekî rast şîrove bikin, û dê şaş bibûna û xwe ji riya Min dûr bixistana, da ku li gorî ramanên xwe xwedayên biçûk û gihîştî biafirînin.

6. Gava ku mirov vê rastiyê fêm bikin û qebûl bikin, ew ê ji ber şaşiyeke ku dikaribûn bi hinek hezkirinê jê dûr bikevin û ji ber ku wan hevûdu şaş fêm kiriye, poşman bibin.

7. Eger Mesîh hezkirin be, ma tu dikarî bawer bikî ku Ew ji Yehowa serbixwe ye, dema ku Ez bi xwe hezkirin im?

8. Eger Ruhê Pîroz şehreza be, ma tu bawer dikî ku ev Ruh serbixwe ji Mesîh heye, dema ku Ez bi xwe şehreza me? Ma tu difikirî ku 'Peyv' û Ruhê Pîroz du tiştên cuda ne?

9. Bes e ku mirov hinekî ji Wê Gotinê bizanibe ku Îsa fêrî mirovahiyê kiriye, da ku fêm bike ku tenê Xwedayek heye û dê her û her tenê yek hebe. Ji ber vê yekê min bi wî got: 'Kî Kur nas dike, Bav jî nas dike, ji ber ku ew di Min de ye û ez jî di wî de me.' Paşê, dema ku wî ragihand ku ew ê di demek din de vegere cem mirovahiyê, wî ne tenê got: 'Ez ê dîsa werim', lê wî soz da ku Ruhê Pîroz, Ruhê Teselîkar, Ruhê Rastiyê bişîne.

10. Çima Mesîh divê ji Ruhê Pîroz cuda were? Ma Ew nikarîbû, di Ruhê Xwe de, rastî, ronahî û teseliyê bi Xwe re bîne? (1, 66–70, 73–76)

11. Ez Xudanê we me; lê min ji Bav cuda nebînin, çimkî ez Bav im.

12. Di navbera Kur û Ruhê Pîroz de tu cudahî nîne, ji ber ku Ruhê Pîroz û Kur yek Ruh in, û ew Ruh Ez im.

13. Di wehiyên Min ên di serdeman de, Xwedayekî bibînin ku bi dersên gelek û cihêreng we hîn kiriye: pirtûkeke yekane ya bi gelek rûpelan. (256, 4)

Sê Rêyên ku Xwedê Xwe Pê Eşkere Dike

14. Niha hûn sedemê dizanin ku çima Bav xwe di qonaxan de eşkere kiriye, û hûn her weha şaşiya mirovahiyê ya di derbarê têgeha Sêyekî de jî fêm dikin.

15. Êdî hewl nedin ku di xeyala xwe de ji Min re şêweyekî fîzîkî bidin, ji ber ku di Ruhê Min de tu şêwe tune ye, çawa ku di zîrekî, evîn an jî şehrezayiyê de şêwe tune ye.

16. Ez vê ji we re dibêjim ji ber ku gelek kes dema ku li ser Bav difikirin, Min di şiklê pîrekî de xeyal dikin; lê ez ne pîr im, ji ber ku ez ji demê wêdetir im; Ruhê Min bê-temen e.

17. Dema hûn li ser Mesîh difikirin, hûn yekser wêneya fîzîkî ya Îsa di hişê xwe de çêdikin. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku Mesîh—Eşqa Xwedayî ya ji goşt zayî, Peyva min a ku bûye goşt—dema ku Wî bedena xwe ya fîzîkî terikand, bi Ruhê min re, yê ku Ew jê derketibû, yek bû.

18. Lêbelê gava hûn behsa Ruhê Pîroz dikin, hûn sembola kevokê bi kar tînin da ku hewl bidin Wî di şêweyekî an yê din de xeyal bikin. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku dema

sembolan derbas bûye, û ji ber vê sedemê, gava hûn hest dikin ku hûn di bin bandora Ruhê Pîroz de ne, hûn Wî wekî îlham, wek ronahiyek di nav ruhê xwe de, wek zelaliyek ku nediyariyan, sirran û tariyê belav dike, werdigirin. (39, 42, 44–47)

19. Ji serdemê heta serdemê, mirovan têgihiştineke her ku diçe zelaltir li ser Min bi dest xistine. Yên ku bi rêya Mesîh Min nas kirine, têgihiştineke wan a ji ya kesên ku Min tenê bi rêya şîretên Mûsa nas dikin, nêzîktirî rastiyê heye. Ew Xwedayê ku girseyan ji ber tirsa dadweriya Wî li pey wî diçûn û guh didan wî, paşê wekî ' ' Bav û Mamoste hate lêgerîn, dema ku tovê hezkirina Mesîh di dilên wan de şîn bû. (112, 3)

20. Ez li ser serdeman, li ser hemû mexlûqatê radiwestim; Ruhê Min ê Îlahî ne di bin guherînê de ye. Ez herheyî û kamil im — ne wekî we, yên ku bêguman destpêkek we heye, ku bi tevahî di bin qanûnên guherînê de ne, û ku, ji bilî vê, derbasbûna demê li ser hebûna xwe hîs dikin.

21. Ji ber vê yekê, nebêjin ku Bav aîdî serdemekê ye, Mesîh aîdî serdemek din e, û Ruhê Pîroz jî aîdî serdemek din e. Ji ber ku Bav herheyî ye û ne yê tu serdemekê ye; belkî, serdem hemû yên Wî ne. Û Mesîh, gava ku wek mirovekê ji nav me çû, Xwedê bi xwe ye, çawa ku Ruhê Pîroz ne kesekî din e ji bilî Bavê we bi xwe, yê ku di nav we de forma xwe ya herî bilind a xuyabûnê amade dike, ango, bêyî alîkariya tu navbeynkarekî erdî. (66, 43)

22. Min ji we re şirove kiriye ku tiştê ku hûn jê re dibêjin Bav, hêza mutleq a Xwedê, Afirînerê Gerdûnî, Yekane Bêafirîner e; ku Ewê ku hûn jê re dibêjin 'Kur' Mesîh e, ango, eşkerekirina hezkirina bêkêmasî ya Bav ji bo mexlûqên Wî ye; û tiştê ku hûn jê re dibêjin 'Ruhê Pîroz' ew şehrezayî ye ku Xwedê di vê serdemê de wek ronahî dişîne ser we, ku tê de ruhê we dikare eşkerekirinên Min baştir fêm bike.

23. Ew ronahiya Ruhê Pîroz, ew şehrezayiya Xwedê, dê di vê serdema sêyemîn a ku hûn dibînin roj dibe de, di demeke nêzîk de serwer be, û dê hişên mirovahiyeke ku pêdiviya wê bi giyanîbûnê heye, tîriya rastiyê vedixwe û birçîya hezkirinê ye, ronî bike.

24. Gelî mirovan, ev jî bi heman rengî rast e, ku Xwedayekî yekane xwe ji mirovahiyê re eşkere kiriye, her çend di sê aliyên cuda de be jî: Heke hûn di karên Bav de di wê serdema yekem de li hezkirinê bigerin, hûn ê wê bibînin; û heke hûn li ronahiya şehrezayiyê bigerin, hûn ê her weha wê bibînin, çawa ku di kar û gotinên Mesîh de hûn ê ne tenê hezkirinê, lê her weha hêz û şehrezayiyê jî bibînin. Nexwe, wê demê, çi dê ewqas ecêb be ku hûn di karên Ruhê Pîroz de di vê serdemê de ne tenê hêz, Şerîet û hêzê, lê her weha hezkirin, nermî û melhema şîfayê jî kifş bikin? (293, 20–21, 259 25–26)

25. Zagon, evîn, şehrezayî — ev sê formên wehyê ne ku min Tiştiyê Xwe ji mirovahiyê re eşkere kiriye, da ku, di riya xwe ya pêşketinê de, ew bibin xwedî baweriyeke zexm û zanîneke temam a Afirînerê xwe. Ev sê qonaxên wehyê ji hev cuda ne, lê hemû jî xwedî yek û heman koka ne, û bi giştî ew kamilbûna mutleq pêk tînin. (165, 56)

26. Di Min de Dadwer, Bav û Mamoste hene — sê qonaxên cuda yên wehyê di Yek Hebûnê de, sê navendên hêzê û yek xwezaya bingehîn: evîn. (109, 40)

27. Ez Yehova me, yê ku her dem hûn ji mirinê rizgar kirine. Ez ew Xwedayê yekane me ku her dem bi we re axivîme. Mesîh 'Peyva' min e, ya ku bi rêya Îsa bi we re axivî. Wî ji we re got: 'Kî Kur nas dike, Bav jî nas dike.' Û Ruhê Pîroz ê ku îro bi we re diaxive, her wiha Ez im; ji ber ku tenê yek Ruhê Pîroz heye, tenê yek 'Peyv' heye, û ev a min e.

28. Guhdarî bikin, şagirtên min: di 'Serdema Yekem' de min Şerîet da we; di ya Duyem de, min hezkirina ku divê hûn wan fermanan pê şîrove bikin, hînî we kir; û niha, di vê serdema sêyem de, ez Ronahiyê dişînim we, da ku hûn bikaribin bikevin nav wateya her tiştê ku ji we re hatiye eşkerekirin.

29. Gelo, çima hûn israr dikin ku sê xwedayan kifş bikin, li cihê ku tenê yek Ruhê Xwedayî heye, yê ku yê min e?

30. Min Şerîet da mirovên pêşîn, û dîsa jî min ji Mûsa re ragihand ku ez ê Mesîh bişînim. Mesîh, yê ku min bi riya wî 'Peyva' xwe da we, dema ku mîsyona wî nêzîkî dawiyê dibû, ji we re got: 'Ez vedigerim ba Bav, yê ku ez jê hatime.' Wî her wiha ji we re got: 'Ez û Bav yek in.' Lê paşê Wî soz da ku Ruhê Rastiyê ji we re bişîne, yê ku, li gorî îradeya Min û li gorî pêşketina we, dê li ser sira wehiyên Min ronahiyê bixe.

31. Lê kî dikare li ser sirên Min ronahiyê bixe û van siran şirove bike? Ji bilî Min, kî dikare mohreên Pirtûka Hîkmeta Min veke?

32. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, Ruhê Pîroz, yê ku hûn niha wekî tiştek ji Yehowa û Mesîh cuda dibînin, ne tiştek din e ji bilî wê şehrezayiyê ya ku ez li ruhê we eşkere dikim, da ku hûn rastiyê fêm bikin, bibînin û hîs bikin. (32:22–27)

33. Di hiş û ruhê xwe de Wehiyên Min ên wekî Xwedê, yên ku Şerîetê ji we re radigihînin, yek bikin; ewheyên min ên wekî Bav, ku hezkirina min a bêdawî ji we re eşkere dikin, û hînkirinên min ên wekî Mamoste, ku şehrezayiya min ji we re eşkere dikin; wê demê hûn ê ji van hemûyan cewherek, armanceke îlahî derxînin: da ku hûn li ser riya ronahiya giyanî werin ba Min — tiştekî ji peyameke tenê ji bo we wêdetir. Ez dixwazim we ber bi Padîşahiya Xwe ve bibim, cihê ku ez her dem tê de me, heta hetayê di nava we de me. (324, 58)

34. Ev dê nebe cara yekem ku mirovan ji bo şîrovekirina wehyeke xwedayî an jî ji bo ku li ser mijarekê ku di çavên wan de wekî sirekê xuya dike zelaliyê bi dest bixin, zehmetî

kişandine. Heta di 'Serdema Duyemîn' de, piştî xizmeta Min a li cîhanê, mirovan li ser kesayeta Îsa nîqaş kirin û hewl dan bizanibin ka Ew xwedayî bû an na, ka Ew bi Bav re yek bû an kesayetek cuda ji Wî bû. Wan hînkirina Min bi her awayê gengaz nirxand û lêkolîn kir.

35. Niha ez ê careke din bibim mijara şîrove, nîqaş, gengeşî û lêkolînan.

36. Mirov dê lêkolîn bikin ka Giya Mesîh, dema ku Wî Xwe eşkere kir, ji Giya Bav serbixwe bû; û dê kesên din hebin ku bêjin ew Ruhê Pîroz bû ku diaxivî, ne Bav û ne jî Kur bû.

37. Lêbelê tiştê ku hûn jê re dibêjin 'Ruhê Pîroz' Ronahiya Xwedê ye, û tiştê ku hûn jê re dibêjin 'Kur' Peyva Wî ye. Ji ber vê yekê, gava hûn li vir vê Peyvê dibihîzin, gava hûn hînkirina min a 'Serdema Duyemîn' bi kar tînin an jî li ser Şerîet û eşkerekirinên 'Serdema Yekemîn' difikirin, hay ji xwe hebin ku hûn di beramberiya Xwedayê Yek de ne, Peyva wî dibihîzin û ronahiya Ruhê wî werdigirin. (216, 39–42)

Xwedê wekî Ruhê Afirîner û Bav

38. Ez cewherê hemû afirandinê me. Her tişt bi hêza Min a bêdawî dijî. Ez di her bedene û di her şiklî de me. Ez di hundirê her yek ji we de me, lê divê hûn xwe amade bikin û wergir bibin da ku hûn Min hîs bikin û bibînin.

39. Ez nefesê jiyanê me ji bo hemû mexlûqatan, ji ber ku ez bi xwe jiyan im. Ji ber vê yekê min ji we re eşkere kiriye ku, ji ber ku ez di hemû karên we de me, ne hewce ye ku hûn wêneya Min ji xîz an mermerê çêbikin da ku perestiya Min bikin an jî Min nêzîkî xwe hîs bikin. Vê şaşfêmkirinê tenê xizmeta wê yekê kiriye ku mirovahiyê ber bi pûtperestiyê ve bibe.

40. Bi Rêya Peyva Min, hûn ahengiya ku di navbera Bav û hemû mexlûqatê de heye hîs dikin; hûn fêm dikin ku ez ew cewher im ku hemû hebûnan xwedî dike, û ku hûn beşek ji Min in. (185, 26–28)

41. Ruhê Bav nedîyar e, lê Ew Xwe di cûrbecûrîyeke bêdawî ya şêweyan de eşkere dike. Gerdûn bi tevahî tenê diyardeyeke maddî ya Xwedayetîyê ye. Hemû afirandin şewqvedana Rastîyê ye.

42. Min hebûna giyanan—ku ew zarokên Xwedayetiya Min in—bi cûrbecûr formên jiyanê dorpêç kiriye, li gorî cihê ku ew lê dimînin; di nav van de min şehrezayî, bedewî, zindîtî û wate çandiye, da ku ji her yek ji van waran re delîla herî berbiçav a hebûna Min û hestek ji hêza Min peyda bikim. Ez amaje pê we dikim ku wateya jiyanê di hezkirinê, di zanînê û di têgihiştina rastiyê de ye. (168, 9–10)

43. Şagirtên Min, ji Min sê cewher derketine: yê îlahî, yê ruhanî û yê madî. Wekî Afirîner û Xwediyê hemû afirandinê, ez dikarim bi awayekî ku hem îlahî û hem jî têgihîştî be, bi we re biaxivim. Ji ber ku cewhera madî ji Min derketiye, ez dikarim dengê Xwe û Peyva Xwe jî bi awayekî fîzîkî bihîstî bikim, da ku Mirovahî Min fêm bike.

44. Ez zanîna bêkêmasî, koka her tiştî, sedema hemû sedeman, û ronahiya ku her tiştî ronî dike me. Ez li ser hemû afirandinê, li ser hemû fêrbûnê me. (161, 35–36)

45. Niha dema têgihiştinê ye, ronîbûna giyan û hişî ye, ku tê de mirov dê di dawiyê de bi awayekî ruhanî li Min bigere, ji ber ku ew ê fêm bike ku Xwedê ne kesek e û ne jî xeyalek e, lê belê Ruhê gerdûnî yê bêsînor û mutleq e. (295, 29)

Mesîh, Evîn û Peyva Xwedê

46. Berî ku Bav di Îsa de Xwe ji mirovahiyê re eşkere bike, Wî wehyên Xwe ji we re şandin, bi bikaranîna form û bûyerên maddî. Di bin navê 'Mesîh' de, we Ew nas kir ku hezkirina Xwedê di nav mirovahiyê de ragihand; lêbelê gava Ew hat dinyayê, Wî jixwe xwe wek Bav eşkere kiribû, ji ber vê yekê divê hûn nebêjin ku Mesîh li dinyayê ji dayik bûye — ew Îsa bû yê ku ji dayik bû, ew bedena ku Mesîh tê de dima.

47. Li ser vê bifikirin, û hûn ê di dawiyê de Min fêm bikin û nas bikin ku Mesîh heta beriya Îsa jî hebû, ji ber ku Mesîh hezkirina Xwedê ye. (16:6–7)

48. Ez li vir im bi we re, hêzê didim we ku hûn ji bo aştiya herheyî ya giyanê xwe têbikoşin. Lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, hê berî ku mirovahî min nas bike, min jixwe hûn ji bêdawîtiyê ronî dikirin û bi dilê we re diaxivîm. Ji ber ku ez bi Bav re Yek im, ez her tim di nav Wî de bûme. Diviyabû ku serdem li ser mirovahiyê derbas bibin berî ku dinya Min di Îsa de werbigire û Peyva Xwedê bibihîze, her çend divê ez ji we re bibêjim ku ne hemûyên ku di wê demê de hînkirina Min bihîstin, xwedî pêşketina giyanî ya pêwîst bûn ku hebûna Xwedê di Mesîh de hîs bikin. (300, 30)

49. Di Yehova de, we bawer dikir ku we Xwedayekî zalim, tirsnak û tolhildêr nas kiriye. Paşê, ji bo ku we ji şaşiya we rizgar bike, Xudan Mesîh, Evîna Wî ya Îlahî, şand, da ku, 'bi naskirina Kur, hûn bikaribin Bav nas bikin'; û dîsa jî, mirovahî—nezan û careke din di gunehê xwe de asê mayî—bawer dike ku Îsayekî hêrsbûyî û acizbûyî dibîne, yê ku tenê li benda hatina wan kesên ku zilm li wî kirine bo 'Geliyê Ruhî' ye, da ku ji wan re bibêje: 'Ji min dûr bikevin, ez we nas nakim'; û da ku ew tavilê wan bike qurbanê êşên herî zalimane heta hetayê.

50. Wext e ku hûn wateya hînkirinên Min fêm bikin, da ku hûn nekevin xefka şaşiyê. Evîna Xwedayî dê rê li ber we negire ku hûn werin ba Min; lêbelê, eger hûn şaşiyên xwe sererast nekin, dê Dadwerê bêrehm ê wijdana we be yê ku ji we re bêje ku hûn ne hêja ne ku bikevin Padîşahiya Ronahiyê. (16, 46–47)

51. Ez dixwazim hûn bibin wek Mamosteyê xwe, da ku hûn bi heqî ji xwe re bibêjin şagirtên Min. Mîrasa Min ji hezkirin û şehrezayiyê pêk tê. Mesîh hat ba we, û Mesîh e ku di vê gavê de bi we re diaxive; lê hewl nedin ku Min ji Xwedê veqetînin an jî Min wekî ji Wî cuda bibînin, ji ber

ku ez bi Bav re yek im, û her dem wisa bûme.

52. Min ji we re got ku Mesîh Evîna Xwedayî ye; ji ber vê yekê, hewl nedin ku Min ji Bav veqetînin. Gelo hûn bawer dikin ku Ew Bav e ku ji zarokên xwe hez nake? We çawa wisa fikirî? Wextê wê hatiye ku hûn vê yekê fêm bikin.

53. Divê kes şerm neke ku ji Xwedê, Afirîner re bibêje 'Bav', ji ber ku ev navê Wî yê rastîn e. (19, 57–58)

54. Di Îsa de, cîhan Xwedayê xwe yê ku bûbû mirov dît. Ji Wî, mirovan tenê dersên hezkirinê, hînkirinên şehrezayiya bêdawî, û delîlên edaleta bêkêmasî wergirtin, lê qet peyvek tundûtûjiyê, kiryarek, an jî nîşanek hêrsbûnê nebû. Binêre, li şûna wê, ka ew çiqas hate heqaretkirin û pêkenandin. Desthilat û hemû hêz di destê Wî de bû, hêzeke ku tevahiya cîhanê xwediyê wê nîne, lê dîsa jî pêwîst bû ku cîhan Bavê xwe di cewhera Wî ya rastîn, di dad û rehma Wî ya rastîn de nas bike.

55. Di Îsa de, cîhan Bavêk dît ku her tiştî dide zarokên Xwe bêyî ku di berdêla wê de tiştekî ji wan bixwaze; Bavêk ku heqaretên herî giran bi hezkirineke bêdawî efû dike, bêyî ku qet tola xwe hilîne; û Bavêk ku, li şûna ku canê zarokên Xwe yên ku wî hêrs dikin bistîne, wan efû dike û, bi xwîna Xwe, riya xilaskirina wan a giyanî nîşan dide. (160, 46–47)

56. Wek mirovek, Îsa îdeala we û cewhera kamilbûnê bû; da ku di Wî de mînakek we ya hêjayî teqlîdê hebe, min xwest ez we fêr bikim ka divê mirovek çawa be da ku bibe wek Xwedayê xwe.

57. Xwedayek heye, û Mesîh bi Wî re yek e, ji ber ku Ew 'Peyva' Xwedayetiyê ye, riya tekane ye ku hûn dikarin pê bigihîjin Bavê hemû afirandinê. (21, 33–34)

58. Şagirtan, Mesîh diyarîkirina herî bilind a hezkirina xwedayî ye; Ew ronahiya ku di warên Ruh de jiyan e; ronahiya ku tariyê dişkîne û rastiyê ji her nêrîna giyanî re eşkere dike, siran vedike, derî vedike, û rêya ber bi şehrezayî, herheyî û kamilbûna giyanan ve nîşan dide. (91, 32)

Ruhê Pîroz — Rastî û Hîkmeta Xwedê

59. Di şehrezayiyê de hêza şîfayê û rihetiya ku dilê te lê digire heye. Ji ber vê yekê min carekê Ruhê Rastiyê wekî Ruhê Rihetiyê ji te re soz dabû.

60. Lêbelê, xwedîbûna baweriyê bi tevahî pêwîst e, da ku mirov li ser riya pêşketinê bisekine û ji ceribandinan netirse. (263, 10–11)

61. Ev Serdema Ronahiyê ye, ku tê de Hîkmeta Îlahî—ya ku Ronahiya Ruhê Pîroz e—dê heta quncikên herî veşartî yên dil û giyanê jî ronî bike. (277, 38) (Her wiha li ayetên 8–10, 12, 18, 21–24, 27, 32, 36–37 yên vê beşê jî binêre)

Beş 20 – Meryem, Evîna Dayiktiya Xwedê

Jiyana cîhanî ya Meryemê di xwebaşnaskirinê de

1. Meryem kulîlka baxçeyê min ê esmanî ye, ku hebûna wê bi xwe her tim di nav Ruhê min de bûye.
2. Ma tu van kulîlkên li vir dibînî, yên ku bedewiya xwe di xwebitandinê de vedişêrin? Meryem jî wisa bû û wisa ye: çavkaniyeke bedewiyê ya bêdawî ji bo kesên ku dikarin wê bi paqijî û bi rêzdarî bibînin, û xezîneyeke qencî û nermiyê ji bo hemû hebûnan.
3. Meryem di nav cîhanê de geriya, xwezaya xwe ya îlahî vedişart; wê dizanibû ew kî ye û Kurê wê kî ye, lê li şûna ku bi wê keremê pesnê xwe bide, wê xwe tenê wek xizmetkara Yê Herî Bilind, amûrek ji bo şîretên Xudan, da nasîn. (8, 42–43, 46)
4. Meryem dizanibû ku ew ê bi Keyekî ku ji hemû keyên erdê bihêztir û mezintir e, ducanî bibe. Lê gelo wê, ji ber vê sedemê, xwe di nav mirovan de wek Keybanû tac kir? Gelo lêvên wê li qadên bajaran, li kolanan, li kulbeyên xizan an jî li qesran ragihandin ku ew ê bibe Dayika Mesîh, ku 'Kurê yekbav' ê Bav dê ji zikê wê derkeve?
5. Bêguman na, gelê min: ew bi xweragirî, nermî û keremeke mezin tije bû, û soz pêk hat. Dilê wê wek dayikeke mirovan bi şahiyê tijî bû, û heta berî ku ew bîne jî — di wê gavê de û piştî wê di tevahiya jiyana Kurê wê de — ew ji hemû dayikan hezkirîtir bû, ya ku ji aliyê ruhanî ve aqûbeta Îsa, peywira ku diviyabû di nav mirovahiyê de pêk bîne, û mebesta ku ew jê re hatibû, dizanibû. Wê tu carî li dijî vê aqûbetê derneket, ji ber ku ew jî di heman karî de şirîk bû.
6. Dema ku wê carinan hêsir dirijandin, ew girîya dayikek mirov bû; ew xwezaya wê ya fîzîkî bû ku êşa Kurê wê, goşt û xwîna xwe, hîs dikir.
7. Lê gelo ew şagirtê Mamosteyê xwe, Kurê xwe bû? Na. Meryem ji Îsa tiştek fêr nebû. Ew di Bav bi xwe de bû û tenê ji bo pêkanîna wê peywira xweş û dijwar bûbû laş.
8. Gelo dilê wê dayika bêhempa tenê bi hezkirina ji Kurê xwe yê herî hezkirî ve sînordar bû? Bêguman na; bi riya wî dilê mirovî yê biçûk, dilê dayiktiyê xwe di rihetî û gotinên bilind de, di şîret û kiryarên qenciyê de, di mûcîzeyan de, di ronahî û di rastiyê de eşkere kir.
9. Wê tu carî xwe neda pêşandan; wê tu carî gotinên Mamoste şaş fêm nekirin. Lê çawa ku ew li ber dergûşa wî ya ji axê çêkirî bû, wisa jî ew li ber xaçê bû, li cihê ku Kur, Mamoste, Bavê hemû afirîdêyan, wek mirovekî mir û nefesên xwe yên dawî kişand.
10. Bi vî awayî wê çarenûsa xwe wek dayikek mirovan pêk anî û ji bo hemû dayikan û hemû mirovan mînakek bilind danî. (360, 28–31)

Meryem û Îsa

11. Mirovan gelek caran meraq kiriye ku çima, heta piştî ku ew li xaçê hatibû çivîkirin jî, Îsa destûr da ku xwe ji gunehkarê Magdala re nîşan bide û paşê şagirtên xwe lê geriya, lêbelê tu tomar tune ku ew

çûbe serdana diya xwe. Li ser vê ez ji we re dibêjim ku ne hewce bû ku ez xwe ji Meryemê re bi heman awayî eşkere bikim wekî ku min ji wanên din re kir. Ji ber ku girêdana di navbera Mesîh û Meryemê de her tim hebûye, heta berî ku dinya hebe jî.
12. Bi rêya Îsa, min Xwe ji mirovahiyê re eşkere kir da ku gunehkarên xilas bikim, û piştî xaçkirinê min destûr da ku ez ji aliyê wan ve bême dîtin da ku baweriya wan ên ku pêdiviya wan bi min hebû xurt bikim. Lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, Meryemê — wek mirovek, Dayika min a delal — ne hewce bû ku xwe ji tu lekeyê paqij bike, û ne jî dibe ku bêmebestiya wê ya baweriyê hebûya, ji ber ku wê dizanibû Mesîh kî ye, hê berî ku wê zikê xwe yê dayiktiyê pêşkêşî Wî bike.
13. Ne hewce bû ku ez Ruhê Xwe mirovî bikim da ku serdana wê bikim, ya ku bi heman paqijî û nermiya ku bi wê ez di malzaroka wê de çêbûm, ez vegerandim Padîşahiya ku ez jê hatibûm. Lê kî dikaribû awayê ku min di tenêtiya wê de pê re axivî, û ew şefqeta îlahî ya ku Ruhê Min ew pêça, bizanibe?
14. Bi vî awayî ez bersiv didim wan kesên ku ev pirs ji min kirine, çimkî wan gelek caran difikirî ku diviyabû serdana yekem a Îsa ji dayika Wî re bûya.
15. Çiqas cuda divê ku awayê ku min xwe ji Meryemê re eşkere kiribû, ji wî awayî bûbe ku min xwe pê ji Mecdelanê û şagirtên xwe re didan nasîn. (30:17–21)

Paqijiya Meryemê

16. Li lûtkeya wî çiyayî ku Mamoste lê ye, Meryem jî heye, Dayika gerdûnî — ew a ku di 'Serdema Duyemîn' de bû jin da ku mûcîzeya Cewherbûna 'Peyva Xwedayî' bibe rastî.
17. Mirovahiyê gelek caran Meryem, û her weha awayê hatina Îsa ya cîhanê, darizandiye û lêkolîn kiriye, û van darizandinan kincê paqijiyê ji ruhê dayiktiyê, ya ku dilê wê xwîna xwe li ser cîhanê rijand, reşandiye.
18. Di vê serdemê de, min perdeyên nenasiyê rakirine da ku gumana bapirsan ji holê rake û zanîna hînkirinên giyanî bide wan.
19. Mirovan rastiya min, ku wek rêyekê ye, veguherandine gelek rêçikên kêlekî, ku li ser wan ew bi gelemperî ji rê derdikevin. Dema ku hinek li şafaika Dayika Esmanî digerin û hinekên din wê nas nakin, çadrê wê ya evîn û nermiyê her û her hemûyan di nav xwe de dihewîne.
20. Ji destpêka demê ve, min hebûna Dayika Ruhanî eşkere kir, ya ku pêxemberan hê berî ku ew bê dinyayê jî behsa wê kiribûn. (228, 1–5)
21. Meryem hat şandin da ku fezîleta wê, mînaka wê û îlahiyeta wê ya bêkêmasî eşkere bike. Ew ne jineke wekî jinên din ên di nav mirovahiyê de bû. Ew jineke ji xwezayeke cuda bû, û cîhanê li jiyana wê temaşe kir, bi awayê

fikirîn û hestkirina wê hesiya, û paqijî û kerema ruh û laşê wê nas kir.
22. Ew mînakek ji sadebûn, dilnizmî, bêxwebûn û hezkirinê ye. Lêbelê, her çend jiyana wê ji cîhana wê ya wê demê û ji nifşên paşîn re diyar bû jî, gelek kes hene ku ne xisleta wê û ne jî bakîtiya wê qebûl nakin. Ew nikarin wê yekê şirove bikin ku ew hem bakî bû û hem jî dayik bû. Sedema vê yekê ew e ku mirov ji xwezaya xwe bawernekirinî ne û nizanin ku bi giyanekî hişyar çawa li karên îlahî binirxînin. Eger wan li Nivîsarên Pîroz bixwîniya û li ser Bedenbûna Meryemê û jiyana bav û kalên wê lêkolîn bikira, ew ê di dawiyê de bizanibûna ew kî ye. (221, 3)
23. Evîna Xwedê ya herî nerm ji bo mexlûqên Wî tu şêweyekî wê nîne*. Lêbelê, di Serdema Duyemîn de ew di Meryemê de, Dayika Îsa, bi şêweyê jinekê xuya bû.
** Ji ber vê yekê, forma Meryemê ya ku ji xuyabûnên Meryemê tê zanîn, divê tenê wekî formeke giyanî ya wehyê ku ji bo demeke kurt hatiye girtin, were dîtin.*
24. Fêm bikin ku Meryem her tim heye, ji ber ku cewherê wê, hezkirina wê û nermiya wê her tim di Xwedayetiyê de amade bûne.
25. Mirovan derbarê Meryemê de çiqas teorî û şaşî çêkirine! Derbarê dayiktîya wê, ducanîbûn û pakîya wê de. Di vê pêvajoyê de wan çiqas kufur gotine!
26. Roja ku ew bi rastî wê paqijiyê fêm bikin, ew ê ji xwe re bibêjin: 'Ji bo me baştir bûya ku em qet ji dayik nebûna.' Guhsikên agirî dê di nav giyanên wan de bişewitin. Wê demê Meryem dê wan di nav kerema xwe de bipêçe; Dayika Xwedayî dê bi çadira xwe wan biparêze; û Bav dê wan bibexşîne û bi hezkirineke bêdawî bibêje: 'Hişyar bin û dua bikin, çimkî ez we dibexşînim, û di şexsê we de ez cîhanê dibexşînim û pîroz dikim.' (171, 69–72)

Meryem wek mînakek ji bo jinan

27. Jiyana Xudanê te mînakek e ji bo hemû mirovan. Lêbelê, ji ber ku jin di derbarê rola xwe ya dayiktiyê de ji rêberiyê bêpar bûn, Meryem wekî personîfîkasyona nermiya îlahî ji wan re hat şandin, ku di nav mirovahiyê de wek jinekê xuya bû da ku mînaka xwe ya îlahî ya nefsbiçûkiyê pêşkêşî we jî bike. (101, 58)
28. Jinên pîroz: hûn jî, hûn ji koma şandiyên min in. Di navbera ruhê mêr û yê we de tu cudahî nîne, her çend hûn ji aliyê fîzîkî ve cuda bin û rolên we yên taybet jî ji hev cuda bin.
29. Îsa wekî Mamosteyê ruhê xwe bigirin û li pey Wî biçin li ser wê rêya ku hezkirina Wî diyar kiriye. Peyva Wî bikin ya xwe û Xaça Wî hembêz bikin.
30. Ez bi heman gotinên ku bi mêran re diaxivim, bi ruhê we re jî diaxivim, ji ber ku hûn ji aliyê ruhî ve wekhev in. Lêbelê — eger dilê we yê jinan li modelekî ji bo teqlîdkirinê digere; eger pêdiviya we bi mînakên bêkêmasî hebe wek piştgiriyekê da

ku hûn di jiyanê de xwe bêkêmasî bikin, wê demê Meryemê bînin bîra xwe, û di tevahiya jiyana wê ya li ser rûyê erdê de lê binêrin.
31. Xwesteka Bav ew bû ku jiyana nefsbiçûk a Meryemê ji aliyê şagirtên min ve, yên ku di dema xizmeta wê de ew nas dikirin û pê re diaxivîn, were tomarkirin.
32. Ew jiyan — ji bo yên ku wê nas dikin dilnizm — ji jidayikbûna wê heta dawiya dema wê ya li ser rûyê erdê bi şewqeke mezin dibiriqî. Bi dilnizmiya ruhê xwe, nermiya xwe ya bêsînor, paqijiya dilê xwe, û hezkirina xwe ya ji bo mirovahiyê, Meryem gelek rûpelên hînkirinê yên bi hezkirin nivîsandin, ku wê ev bi zêdetirî bi bêdengiyê nîşan dida ne ku bi gotinan, ji ber ku wê dizanibû ku diviyabû Mesîh ji mirovahiyê re biaxiviya.
33. Ruhê Meryemê heman hezkirina dayiktiyê bû ku ji Bav dihat, da ku mînaka bêkêmasî ya nefsbiçûkî, guhdarî û nermiya pîroz bide mirovahiyê. Derbasbûna wê ya di cîhanê de rêça ronahiyê bû. Jiyana wê sade, bi heybet û pak bû. Di wê de, pêxemberiyên ku pêşbînî dikirin ku Mesîh dê ji keçikeke delal ji dayik bibe, pêk hatin.
34. Tenê wê dikaribû tovê Xwedê di zikê xwe de hilgire; tenê ew hêja bû, piştî ku erka xwe ya li hember Îsa bi cih anî, ku wek Dayika Ruhî ya mirovahiyê bimîne.
35. Ji ber vê yekê Meryem, jinno, mînaka we ya bêkêmasî ye. Lê berê xwe bidinê û wê wek mînaka xwe bigirin di bêdengiya wê de, di kiryarên wê yên dilnizmiyê de, di xwe-feda kirina wê ya bêsînor de ji ber hezkirina ji bo hewcedaran, di êşa wê ya bêdeng de, di dilovaniya wê ya ku her tiştî efû dike de, û di hezkirina wê de, ku şefaret, teselî û rihetiyeke şîrîn e.
36. Xwedîwer, jin, dayik, keçên sêwî an jî jinên bî, jinên bi tenê yên ku dilê wan bi xemgîniyê qul bûye — bang li Meryemê bikin, Dayika xwe ya hezkirî û xwedîlêderketî; di ramanên xwe de navê wê bînin, wê di ruhê xwe de pêşwazî bikin, û wê di dilê xwe de hîs bikin. (225, 46–54)

Meryem wek Parêzvana, Dilşadker û Hev-Fîdakar a Mirovahiyê

37. Meryem bi aramî di nav cîhanê de geriya, lê wê dil bi aştiyê tije kirin, ji bo hewcedaran şafaet kir, ji bo her kesî dua kir, û di dawiyê de ji ber nezanî û xerabiya mirovahiyê hêsirên xwe yên efû û rehmê rijandin. Çima hûn berê xwe nadin Meryemê heke hûn dixwazin werin ba Xudan, ji ber ku hûn bi riya wê Îsa wergirtin? Ma Dayik û Kur di saeta mirina Xilaskar de yek nebûn? Ma xwîna Kur di heman kêliyê de bi hêsirên Dayikê re tevlihev nebû? (8, 47)
38. Ji xaçê min Pirtûka Jiyanê û şehrezayiya ruhanî ji cîhanê re mîrat hişt — pirtûkeke ku diviyabû di nava sedsalan, serdanan û serdeman de ji aliyê mirovahiyê ve bihata şîrovekirin û fêmkirin. Ji ber vê yekê min ji Meryemê re, ya ku li ber lingê Xaçê ji ber xemgîniyê hejiyabû, got:

'Jinê, ev kurê te ye', di heman demê de min bi nêrîna xwe îşaret bi Yûhenna kir, yê ku di wê gavê de mirovahiyê temsîl dikir—lê mirovahiyeke ku bûbû şagirtê baş ê Mesîh, mirovahiyeke giyanî.
39. Ez her wiha berê xwe da Yûhenna û gotim: 'Kurê, va ye dayika te' — gotinên ku ez ê niha ji we re şirove bikim.
40. Meryem sembola paqijî, guhdarî, bawerî, nermî û dilnizmiyê bû. Her yek ji van fezîleetan qonaxek e li ser pêlikê ku ez pê dakevîm nav cîhanê da ku di zikê wê jina pîroz û pak de bibim mirov.
41. Ew nermî, ew paqijî û ew hezkirin zikê xwedayî ye ku tê de tovê jiyanê tê zibilkirin.
42. Ew pêlikana ku ez pê daketim ba we da ku bibim mirov û di nav zarokên Xwe de bijîm, heman pêlikana ye ku ez pêşkêşî we dikim, da ku h hûn pê hilkişin ba min, û xwe ji mirovan veguherînin giyanên ronahiyê.
43. Meryem pêpelûk e; Meryem malzaroka dayiktî ye. Serê xwe bidinê, û hûn ê Min bibînin. (320, 68–73)
44. Min hûn li binê Xaçê, li ser wî girê ku xwîna min û hêsirên Dayika min wergirtin, bi Meryemê re hiştin. Ew li wir ma, li benda zarokên xwe bû, çimkî ew e ya ku dê Xaçê ji ser milên wan rake û rêya Bihuştê nîşanî wan bide. (94, 73)
45. Peyama Meryemê rehetî, xwedîlêderketineke nazik, dilnizmî û hêvî bû. Pêwîst bû ew bê cîhanê da ku xwezaya wê ya dayiktiyê bide nasîn û zikê xwe yê pak û keçiktiyê pêşkêş bike, da ku 'Peyv' tê de bibe goşt.
46. Lêbelê mîsyona wê li ser rûyê erdê bi dawî nebû. Li wêlayê vê cîhanê mala wê ya rastîn hebû, ji wir ew dikare pêleka dilovanî û xwedîderketinê li ser hemû zarokên xwe belav bike, ji wir ew dikare li pey şopa wan ên ku ji rê derketine biçe û teseliya xwe ya ezmanî li ser wan ên ku diêşin birijîne.
47. Gelek sedsal berî ku Meryem li dinyayê were dinê —da ku bi bûyîna mirov di zikê jinekê de qedereke xwedayî pêk bîne— pêxemberekî Xwedê hatina wê pêşbînî kir. Bi riya wî we fêr bûn ku dê keçeke delal bi zarok bikeve û bibe xwediyê kurekî ku navê wî Îmmanûel be, ku tê wateya: Xwedê bi me re ye.
48. Di Meryemê de, jineke bêkêmasî, ku Ruhê hezkirina Dayika Ezmanî li ser wê daket, soza xwedayî ya ku ji aliyê pêxember ve hatibû ragihandin pêk hat.
49. Ji wê demê ve, cîhan wê nas dike, û mirov û netewe navê wê bi hezkirinê tînin ziman; û di xemgîniya xwe de wek dayikê li hêviya wê ne.
50. Hûn jê re dibêjin Dayika Şîn, ji ber ku hûn dizanin ku cîhanê şûra xemgîniyê xistiye dilê wê, û ew rûyê xemgîn û ew îfadeya xemgîniya bêdawî tu carî ji xeyala we naçe.
51. Îro ez dixwazim ji we re bibêjim ku divê hûn wê wêneya herheyî ya xemgîniyê ji dilê xwe derxînin û li şûna wê li Meryemê wek Dayikeke dilovan, bişirîn û hezkirî bifikirin, ku bi awayekî ruhanî dixebite û

alîkariya hemû zarokên xwe dike ku li ser riya ku ji aliyê Mamoste ve hatiye danîn, ber bi jor ve pêş bikevin.
52. Ma niha hûn fêm dikin ku mîsyona Meryemê ne tenê bi dayiktiya li ser rûyê erdê sînordar bû? Ne jî xuyabûna wê di 'Serdema Duyemîn' de ya yekane bû; belkî, serdemeke nû ji bo wê hatiye veqetandin, ku tê de ew ê ji ruhî bi ruhî bi mirovan re biaxive.
53. Şagirtê min Yûhenna, pêxember û dîtbar, di haleta xwe ya ecşetiyê de jineke bi rojê pêçayî, keçikeke bakir, ku bi ronahiyê dibiriqî, dît.
54. Ev jin, ev keçik, Meryem e, ya ku êdî di zikê xwe de Xilaskarê nû yê dinê nebe, lê belê dê cîhanek tevahî ji mirovan di nava wê de bi hezkirin, bawerî û dilnizmiyê bên xwedîkirin, da ku ew li pey şopên xwedayî yên Mesîh, Ustadê hemû kamilbûnê, bimeşin.
55. Pêxember dît ku ew jin çawa wekî di dema welidînê de diêşiya; lêbelê ew êş, paqijkirina mirovahiyê û kefaretkirina giyanan bû. Dema ku êş bi dawî bibe, ronahî dê di giyanan de bilive, û şahî dê Ruhê Dayika we ya Gerdûnî tije bike. (140, 44–52)

Xwezaya Îlahî ya Meryemê

56. Mantîya Dayika We ya Ezmanî ji herheyîbûnê ve sîya xwe avêtîye ser cîhanê û bi hezkirin zarokên min, yên ku yên wê jî ne, diparêze. Meryem, wekî giyan, di vê cîhanê de ji dayik nebûye; cewhera wê ya dayiktîyê her tim beşek ji Min bûye.
57. Ew bûra Paqijiya Min, ya Pîroziya Min e. Dema ku ew bû jin, keça Min bû, û dema ku 'Peyva Bedenîbûyî' di zikê wê de çêbû, Dayika Min bû. (141, 63–64)
58. Meryem di hebûna xwe de îlahî ye; Ruhê wê bi Bav û bi Kur re yek e. Naxwe, çima ew li gorî pîvanên mirovî darizînin wê, dema ku ew Keça hilbijartî bû, ku ji destpêka demê ve ji mirovahiyê re wekî mexlûqa pak a ku 'Peyva Îlahî' dê tê de biciviya, hatibû pêşbînîkirin?
59. Naxwe, çima mirov heqaretê li Hêza Min dike û bi guman lê dinêre, û bêyî rêz li karên Min dinêre? Sedema vê yekê ew e ku ew xwe neavêtîye nav hînkirina Min a xwedayî, li ser tiştên ku Nivîsarên Pîroz dibêjin nefikirîye, û xwe ne radestî îradeya Min kirîye.
60. Îro, di 'Serdema Sêyemîn' de, ew bi heman awayî guman dikin ku Meryem xwe ji mirovahiyê re eşkere dike. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku ew di hemû karên min de şirîk e, ji ber ku ew personîfîkasyona hezkirina herî nerm e ku di Ruhê min ê Îlahî de dimîne. (221, 4–6)
61. Meryem ew Ruh e ku ew qas kûr bi Xwedayîtiyê re yekbûyî ye ku ew dibe yek ji aliyên wê, wekî ku bi sê formên wehyê tê temsîlkirin: Bav, Peyv û Ronahiya Ruhê Pîroz. Di vî warî de, Meryem ew Ruhê Xwedê ye ku tedbîra xwedayî eşkere dike û di xwe de dihewîne. (352, 76)
62. Çend kes hêvî dikin ku bigihîjin ezmana herî bilind da ku Meryemê bibînin, ya ku ew her tim di xeyala xwe de wek jina ku li ser rûyê erdê

bû, wek Dayika Mesîhê ku bû mirov, xeyal dikin, û ya ku ew wek Şahbanûyeke li ser text, bedew û bi hêz, tesewur dikin.
63. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku divê hûn êdî di hişê xwe de ji Xwedayî re şêweyekî nedin. Meryem, Dayika we ya Ruhanî, heye; lê ew xwed , ne şiklê jinekê û ne jî tu şiklekî din e. Ew nermiya pîroz û hezkirî ye, ku rehma wê heta bêdawîtiyê dirêj dibe. Ew di giyanan de serwer e, lê serweriya wê ya nefsbiçûkî, rehm û paqijiyê ye. Lê wekî ku mirov xeyal dikin, textê wê tune.
64. Ew bedew e, lê bi bedewiyeke ku hûn nikarin heta bi rûyê herî bedew jî xeyala wê bikin. Bedewiya wê esmanî ye, û hûn ê tu carî nikaribin tiştên esmanî fêm bikin. (263, 30)

Ronahiya Gerdûnî ya Meryemê

65. Meryem, Dayika We ya Gerdûnî, di nav Min de dijî, û ew şînetên herî nerm li zarokên xwe yên delal belav dike. Ew ketiye nav dilên we da ku aştiya xwe li wir bihêle û di nav wan de perestgehekê amade bike. Meryem çavdêriya cîhanê dike û wek bilbilekê baskên xwe li ser wê vedike, da ku wê ji goşeyekî heta yê din biparêze. (145, 10)
66. Di Îlahiyeta Min de hezkirineke şefqetdar heye; ew Meryem e. Çi gelek dilên ku ji baweriyê re girtî mabûn, bi saya wê, xwe ji bo tobe û hezkirinê vekirine! Cewhera wê ya dayiktî di hemû afirandinê de heye; ji aliyê her kesî ve tê hîskirin, û dîsa jî hinek bi çavên xwe wê înkar dikin. (110, 62)
67. Yên ku dayiktiya îlahî ya Meryemê înkar dikin, yek ji wan îfşayên herî bedew ên ku Xwedayetî daye mirovahiyê, înkar dikin.
68. Yên ku îlahîbûna Mesîh qebûl dikin lê Meryemê înkar dikin, fêm nakin ku ew dev ji aliyê herî nazik û delal ê Îlahîbûna Min berdidin.
69. Çiqas kes hene ku bawer dikin ku Nivîsarên Pîroz dizanin lê di rastiyê de tiştekî nizanin, ji ber ku wan tiştek fêm nekiriye. Û çiqas kes hene ku, tevî baweriya xwe ya ku wan zimanê afirandinê keşf kiriye, di şaşiyê de dijîn.
70. Ruhê dayiktiyê bi hezkirinê di nav hemû hebûnan de dixebite; hûn dikarin wêneya wê li her derê bibînin. Evîna wê ya dayiktiya xwedayî wek tovê pîroz ketiye dilê hemû mexlûqatan, û her warê xwezayê şahidiyeke zindî ya vê yekê ye, û her dilê dayikê qurbankgeheke ku ji bo rûmeta wê evîna mezin hatiye danîn e. Meryem kulîlkeke xwedayî bû, û fêkî jî Îsa bû. (115, 15–18)

Beş 21 – Hêza Xwedê ya Herheyî, Herderbûn û Dadweriya Wî

Hêza Xwedê

1. Eger mirovê nûjen, bi hemû zanista xwe, nikaribe hêmanên xwezayê bixe bin îradeya xwe — wê demê ew ê çawa bikaribe hêza xwe li ser hêzên ruhanî ferz bike?

2. Çawa ku laşên ezmanî di gerdûnê de li gorî rêza xwe ya neguher tevdigerin, bêyî ku îradeya mirov bikaribe wan ji rê an jî çarenûsa wan biguherîne, bi heman awayî rêza ku di warê ruhanî de heye jî ji aliyê kesî ve nayê guhertin.

3. Min roj û şev afirand; ango, Ez Ronahî me, û ji xeynî Min kes nikare wê bigire. Heman tişt ji bo warê ruhanî jî derbasdar e. (329, 31–33)

4. Heke hûn bi Min bawer bikin, hûn dikarin bawer bikin ku hêza Min ji gunehê mirovahiyê bêdawî mezintir e û ji ber vê yekê, divê mirov û jiyana wî di cih de veguherin gava ku guneh rê bide ronahiya rastî û dadperweriyê.

5. Ma tu dikarî jiyana li vê cîhanê xeyal bikî gava ku mirov îradeya Xwedê bikin? (88, 59–60)

6. Ji bo Min, tobeya mirovekî, nûbûna wî û xilasiya wî nikare ne gengaz be. Wê demê ez ê ne hemî-bi hêz bûma, û mirov dê ji Min bihêztir bûya. Gelo hûn hêza Min ji hêza ku xerabî di nav mirovan de xwedî dike kêmtir dibînin? Gelo hûn tariya di nav mirov de ji ronahiya îlahî bilindtir dibînin? Qet na! Dilên we ji Min re bibêjin.

7. Vê bifikirin: Erka Min, piştî ku min jiyan daye we, ew e ku we ber bi kamilbûnê ve bibim û we hemûyan di malbateke giyanî ya yekane de bînim cem hev; û ji bîr nekin ku îradeya Min li ser her tiştî pêk tê.

8. Ez, Ewê Divînî, tovê xwe yê hezkirinê bi awayekî ku nayê hîskirin di her giyanê de diçînim. Tenê ez dizanim ev tov dê kengî li seranserê mirovahiyê şîn bibe, û tenê ez dikarim bi sebireke bêdawî li benda fêkiyên karên xwe bisekinim. (272, 17–19)

9. Ez naxwazim bi mezinahiya xwe we biçûk bikim, ne jî pê serbilind bibim, lêbelê ez wê ji we re eşkere dikim, heta ku îradeya min e, da ku hûn şahiya herî mezin hîs bikin ku we Xwedayekî xwedî hemû hêz, şehrezayî û kamilbûnê wek Bavê xwe heye.

10. Bi wê fikrê şa bibin ku hûn ê tu carî sînorên Hêza Min nebînin, û ku her ku geşbûna ruhê we bilindtir bibe, hûn ê Min baştir nas bikin. Kî dikare bi wê zanînê ne razî be ku ew ê tu carî negihîjin mezinahiya Xudayê xwe? Ma tu, dema li ser erdê bûyî, qebûl nekirî ku tu ji bavê xwe yê erdî di temenê de ciwanîtir bî? Ma te bi dilxwazî tecrube û desthilat nedayê? Ma tu ne şa bûyî ku te dît ku bavê te zilamek bû k , ku ji te bihêztir bû — serbilind, wêrek û tijî fezîlet? (73, 41–42)

11. Hêza mirovan li hember hêza Min çi ye? Qedera gelên materyalîst li hember hêza bêdawî ya giyanîbûnê dikare çi bi dest bixe? Tiştek!

12. Min rê da mirovahiyê ku heta sînorên herî dûr ên hewldana xwe ya ji bo desthilatdariyê û heta lûtkeya herî bilind a pozbilindiya xwe biçin, da ku ew bi xwe fêm bikin ku diyariya vîna azad, ya ku ji aliyê Bav ve daye wan, rastiyek e.

13. Lêbelê gava ku ew gihîşt wê sînorê, ew ê çavên xwe li ronahiyê û hezkirinê veke, û li ber Hebûna Min

serî bitewîne, bi wê hêza yekane ya mutleq û wê şehrezayiya yekane ya gerdûnî, ku ya Xwedayê we ye, sernerm bibe. (192, 53)

Hebûna Xwedê di Hemû Afirandinê de

14. Di Bêdawîtiyê de cihê min ê taybet an sînordar nîne ku ez lê dimînim, ji ber ku hebûna Min di her tiştê ku heye de ye, çi di warê Xwedayî, Ruhanî an jî Madî de be. Tu nikarî bêjî ku keyaniya Min li kîjan alî ye; û gava tu çavên xwe ber bi bilindahiyan ve radikî û wan ber bi esman ve araste dikî, tu vê yekê tenê bi awayekî sembolîk dikî. Ji ber ku gerstêrka we bê navber dizivire û, bi her livînê re, beşên nû yên esmanan û bilindahiyên nû pêşkêşî we dike.

15. Bi van hemûyan ez dixwazim ji te re bibêjim ku di navbera te û Min de tu dûrahî nîne, û tişta tekane ya ku te ji Min vediqetîne, kirinên te yên neqanûnî ne, yên ku tu di navbera Qanûna Min a bêkêmasî û ruhê xwe de datînî.

16. Çiqas paqijiya we zêdetir be, kirinên we hêja bin û baweriya we zexm be, hûn ê Min ewqas nêzîktir, bi awayekî samîmîtir û bersivdartir ji duayên xwe hîs bikin.

17. Bi heman awayî, çi qas hûn xwe ji tiştên qenc, dadmend û rewa dûr bixin, û xwe deynin ber materyalîzma jiyaneke tarî û xweperest, ew qas hûn ê bibînin ku hûn Min her ku diçe ji xwe dûrtir hîs dikin. Çi qas dilê we ji pêkanîna Qanûna Min dûr bikeve, ew qas ew ê li hember Hebûna Min a îlahî kêmtir hestiyar bibe.

18. Fêm bikin ka çima, di vê demê de, Ez Peyva Xwe di vî şêweyî de eşkere dikim û we ji bo diyaloga ji giyanî bo giyanî amade dikim.

19. Ji ber ku we bawer dikir ku Ez bêdawî dûr im, we nizanibû çawa werin ba Min. Min we dît da ku hebûna Xwedayî ya Min ji we re berbiçav bikim û ji we re îsbat bikim ku di navbera Bav û zarokên Wî de tu valahî an mesafe tune ne ku wan ji hev veqetînin. (37, 27–32)

20. Heke hûn wisa difikirin ku min textê xwe terikandiye da ku xwe ji we re eşkere bikim, hûn şaş in; ji ber ku ew textê ku hûn xeyal dikin , tune ye. Text ji bo mirovên pûç û pozbilind in.

21. Ji ber ku Ruhê Min bêsînor û herheyî ye, Ew li tu cihekî taybetî nabe: Ew li her derê ye, li hemû cihan, hem li ruhanî hem jî li madî. Nexwe, ew textê ku hûn ji Min re dihesibînin li ku ye?

22. Dev ji wê yekê berdin ku hûn şêweyekî madî û fîzîkî yê li ser text rûniştî, wekî yên li ser rûyê erdê, bi Min ve girêdidin; Min ji wî şêweyê mirovî yê ku hûn her tim bi Min ve girêdidin, azad bikin; dev ji xeyalkirina bihuşteke ku hişê we yê mirovî nikare têbigihîje, berdin. Heke hûn xwe ji van hemûyan rizgar bikin, dê wisa be mîna ku hûn zincîrên ku we girêdane bişkînin, mîna ku dîwarekî bilind li ber çavên we hilweşe, mîna ku mijeke stûr rabe û bihêle hûn asoyeke bêsînor û

esmanekî bêdawî û ronî bibînin, ku lêbelê, ji bo ruhê we gihîştî ye.

23. Hinek dibêjin: 'Xwedê li ezmanan e'; hinekên din jî: 'Xwedê li axretê dimîne'. Lê ew nizanin çi dibêjin, ne jî fêm dikin ku bi çi bawer dikin. Rast e ku Ez li bihuştê 'dimînim'; lê ne li wî cihê taybet ku we xeyal kiriye: Ez li bihuşta ronahiyê, hêzê, hezkirinê, şehrezayiyê, dadperweriyê, bextewariyê, kamilbûnê dimînim. (130, 30, 35–36)

24. Hebûna min a gerdûnî her tiştî tije dike; di tu cîh an warê gerdûnê de valahî tune ye; her tişt bi Min dagirtî ye. (309, 3)

25. Min ji we re gotiye ku ez ewqas nêzîkî we me ku ez heta ramanên we yên herî veşartî jî dizanim, ku ez li ku derê hûn bin ez li wir im, ji ber ku ez herderî me. Ez ew Ronahî me ku hişê we bi riya îlhaman an ramanên ronîkirî ronî dike.

26. Ez di nav we de me, ji ber ku ez Ruhê ku we zindî dike me, wijdana ku we dadbar dike me. Ez di hestên we û di laşê we de me, ji ber ku ez di hemû afirandinê de me.

27. Min di nav xwe de û di her tiştê ku li dora te ye de her ku diçe zêdetir hîs bike, da ku gava dema terikandina vê cîhanê tê, tu bi tevahî bikevî jiyana ruhanî, û di giyanê te de ji ber bandorên ku cîhana hestî li pey xwe dihêle ti astengî çênebe; û da ku tu gavekê nêzîktirî Min bibî, yê ku Çavkaniya paqijiya bêdawî me ku tu dê her û her jê vexwî. (180, 50–52)

28. Ma hûn dizanin çavkaniya wê ronahiya ku di gotinên devê wan kesên ku Peyamê radigihînin de heye, çi ye? Çavkaniya wê di qenciyê de, di hezkirina xwedayî de, di ronahiya gerdûnî de ye ku ji Xwedê diherike. Ew tîrêjek an jî çirûskek ji Wê Hebûna Hemûyan a ronî ye ku jiyanê dide we; ew beşek ji hêza bêdawî ye ku her tiştî dihejîne û di bin bandora wê de her tişt di lerze de ye, dilive û bê navber di gerîna xwe de diçe. Ew tiştê ku hûn jê re dibêjin ronahiya îlahî ya ; ew ronahiya Ruhê Îlahî ye ku giyanan ronî dike û zindî dike.

29. Ew ronahî hem li ser giyan û hem jî li ser laş, li ser cîhanan û her wiha li ser mirovan, riwekan û hemû mexlûqên afirandinê bandorekê dike. Ew ji bo Ruhî ruhanî, ji bo madeyê madî, ji bo aqilê şiyanê mentiqî, û di dilan de evîn e. Ew zanîn, jêhatîbûn û xweramanîn e; ew hest, têgihiştin e, û ew li gorî rêz, xweza, cure û qonaxa pêşketina wan, hestên hemû hebûnan derbas dike. Lê çavkanî yek e: Xwedê; û cewherê wê yek e: evîn. Nexwe, ma çi xeletî heye di ronîkirina aqilê van mexlûqatan ji aliyê Min ve, da ku ez peyameke ronahiya ruhanî ji we re bişînim?

30. Riwek radîasyona jiyanbexş a ku Ruhê Min dişîne wan werdigirin da ku fêkî bidin. Stêrk hêza ku Ruhê Min li ser wan tîrê dide werdigirin da ku di rêyên xwe de bizivirin. Zemîn, ku şahidiya zindî ya heyî ye û ji bo hemû hestên we têgihîştina wê mimkun e, bê navber tîrêja jiyanê ya

ku ji hundirê xwe ewqas mûcîzeyan derdixe, werdigire. Nexwe, çima divê ji bo mirov—yê ku hebûna Ruhêkî di nav hebûna wî de wek cewherekî dibiriqe, û lêçûna Wî ya li ser Min tê de hatiye damezrandin—ne mimkun be ku rasterast ji Ruhê Min ber bi Ruhê xwe ve wê ronahiya îlahî, ya ku tovê giyanî ye û qedera wê ye ku di nav wî de bibe fêkî, werbigire? (329, 42–44)

31. Ne yek ji axînên we li Bihuştê bê bihîstin dimîne; her dua di Min de vedigere; tu xem û krîzên jiyana we ji ber çavên hezkirina Min a Bavane dûr namînin. 280 Beş 21 Ez her tiştî dizanim, ez her tiştî dibihîsim, ez her tiştî dibînim, û ez di her tiştî de me.

32. Ji ber ku mirov difikirin ku min ji ber gunehên wan xwe ji wan kişandiye, ew di dawiyê de xwe ji Min dûr hîs dikin. Ya nezanîna mirovî, ya ku ewqas talî aniye ser lêvên wan! Bizane ku eger ez ji yek ji mexlûqên Xwe vekişiyama, ew ê di heman kêliyê de ji holê raba. Lêbelê ev yek neqewimiye û ne jî dê qewime, ji ber ku gava min Ruh da we, min jiyana herheyî da we hemûyan. (108, 44–45)

33. Naxweşiyên ku we û tevahiya mirovahiyê diêşînin lanet nekin; nebêjin ku ew cezayê Xwedê, hêrs an tolhildana Wî ne, çimkî wê demê hûn kufrê dikin. Ez ji we re dibêjim ku tam ev êş in ku mirovahiyê her ku diçe nêzîktirî benderê xilasiyê dikin.

34. Ji wan re bibêjin dadwerî, kefaret an jî ders, û ev ê rast û durist be. Kîn û tolhildan hestên mirovî ne, taybetmendiyên wan kesên ku hîn ji aramiya hiş, ahengî û kamilbûnê dûr in. Ne heq e ku hûn navê gemarî 'ceza' an navê neheq 'tolhildan' li hezkirina min a ji bo we bikin, ya ku hemû karên min bi rê ve dibe.

35. Bînin bîra xwe ku we bi dilxwazî xwe avêtiye ser rêyên bi strî an jî nav kûrahiyên tarî, û we ne guh daye banga min a hezkirinê û ne jî dengê wijdana xwe bihîstiye; ji ber vê yekê, pêwîst bû ku êş were alîkariya we, we hişyar bike, we rawestîne, we bîne ser hişê we, û we vegerîne ser riya rast. (181, 6–8)

36. Ez we ceza nakim; lê ez Dadmend im, û wekî wisa ez dihêlim her kesê ku fermanên Min binpê dike wê hîs bike. Ji ber ku Yê Herheyî Qanûna Xwe ji we re eşkere kiriye, Qanûneke ku kes nikare biguherîne.

37. Binêre mirov çawa di nava ceribandineke dijwar de şînê digire, dema ku xwe diavêje nav kûrahiyeke bêpîvan, dema ku dibîne jina wî ji ber windakirina hezkiriyan digirî, zarokên wî ji debara xwe bêpar mane, û malên wî di nav belengazî û xemgîniyê de noq dibin. Ew ji bêbextiya xwe xemgîn dibe; ew bêhêvî dibe; lê li şûna ku dua bike û ji gunehên xwe tobe bike, ew li dijî Min serî hildide û dibêje: 'Çawa dibe ku Xwedê bi vî awayî min ceza bike?', di heman demê de ku di rastiyê de Ruhê Xwedayî jî ji ber êşa zarokên Xwe girî dike, û hêsirên Wî xwîna evîn, lêborîn û jiyanê ne.

38. Bi rastî, ez ji we re dibêjim: li gorî qonaxa pêşketinê ya ku mirovahî gihiştiye, başbûna rewşa

wê di vê demê de ne tenê bi rehma Min ve girêdayî ye. Ew qurbana kirinên xwe ye, lê ne ya cezayê Min e. Ji ber ku Qanûna Min û Ronahiya Min di her wijdanê de dibiriqe.

39. Dadweriya Min dadikeve da ku her giyayekî* ji kokê veke, û heta hêzên xwezayê jî xwe wek cîbicîkarên vê dadweriyê eşkere dikin. Wê demê wisa dixuye ku her tişt ji bo tunekirina mirovahiyê yek dibe, her çend armanca wê paqijkirina wan be jî. Lê hin kes ji ber vê yekê şaş dibin û dibêjin: 'Heke divê em êşeke wisa mezin bikişînin — em çima qet tên vê dinyayê?', bêyî ku bizanibin ku êş û guneh ji Min nayên.

** Ji gotineke din a Maseh a bi heman rengî diyar e ku ev 'giha' ne behsa mirovan dike, lê belê behsa hewz û meylên wan ên xerab û hovane dike.*

40. Mirov berpirsiyar e ji ber ku ji dadwerî û kefaretê bêhay dimîne. Ji ber vê yekê, pêşî serhildana wî û paşê jî kufra wî çêdibe. Tenê ew kesê ku li ser hînkirina Min xwendiye û şîreta Min bi cih aniye, êdî nikare li Bavê xwe îdia bike. (242, 19–21)

Edaletê Xwedê

41. Hûn mîna çeperan in ku carinan şaxên wan ewqas ziwabûyî û nexweş in ku ji bo rakirina beşên wan ên nexweş, pêdiviya wan bi qutkirineke biêş heye, da ku ew baş bibin.

42. Dema ku dadweriya min a ji hezkirinê zayî, şaxên nexweş ên ku zirarê didin dilê mirov ji dara mirovahiyê radike, ew wî sax dike.

43. Dema ku destê mirovekî were jêkirin, ew axînî dibe, diheje û ditirse, her çend bizanibe ku ev ji bo rakirina tiştê nexweş, tiştê mirî û tiştê ku gefê li ser jiyana mayî dixwe, tê kirin jî.

44. Heta gul jî, dema tên birîn, ava xwe wek hêsirên xemgîniyê direşînin; lê piştî wê ew bi kulîlkên herî xweşik tên nixumandin.

45. Evîna Min xerabiya di dilê zarokên Min de bi awayekî bêdawî bilindtir paqij dike, ku carinan ez xwe feda dikim.

46. Dema ku mirovan Ez xaç kirim, min qatilên xwe bi qencî û lêborîna xwe pêça, û jiyan da wan. Bi gotinên xwe û di bêdengiya xwe de, min ew bi ronahiyê tije kirin; min ew parastin û rizgar kirin. Bi vî awayî ez xerabiyê ji holê radikim, bi hezkirina xwe wê dûr dixim, û xerabkar diparêzim û rizgar dikim. Ew kiryarên efûyê bûn, hîn jî ne, û dê heta hetayê bibin çavkaniyên rizgariyê. (248, 5)

47. Ez nikarim li ser te hukmê ku ji giraniya binpêkirinên te girantir be bidim. Ji ber vê yekê, ez ji te re dibêjim ku tiştek tune ku tu jê bitirsî, ji bilî xwe.

48. Tenê ez giranî, mezinahî û girîngiya gunehên te dizanim. Mirov her tim bi xuyabûna derve tên xapandin, ji ber ku ew nikarin bikevin nav dilê cîranên xwe. Lê ez, ji aliyê din ve, li dilan dinêrim û dikarim ji we re bibêjim ku mirov hatine ba min ku sûcên giran li xwe

mikur hatine û ji ber ku min aciz kirine bi poşmaniyeke mezin tije bûn, lê min ew paqij dîtin. Berevajî vê, yên din hatine û ji Min re gotine ku wan tu carî zerar nedaye kesî, lê min dizanî ku ew derewan dikin. Ji ber ku her çend destên wan bi xwîna cîranên wan qirêj nebûbin jî, xwîna qurbaniyên wan—yên ku wan fermana kuştina wan dabû—li ser giyanên wan rijiyaye. Ew ew kes in ku kevirê davêjin û destê xwe vedişêrin. Gava ku, di hînkirina Min de, min peyvên 'tirsonek', 'sextekar' an 'xiyanetkar' gotine, hebûna wan hejiyaye, û gelek caran ew ji dersa Min zivirîne ji ber ku wan nêrîneke ku wan dadbar dikir li ser xwe hîs kiriye. (159, 42–43)

49. Eger edaleta xwedayî hezkirina herî mezin a Bav di nav xwe de nedigirt, eger edaleta Wî ev çavkanî nebûya, ev mirovahî dê êdî nemana; gunehê wê û binpêkirinên wê yên bêdawî yên dê sebra xwedayî xilas kiribûya; lê ev yek çênebûye. Mirovahî jiyana xwe didomîne, giyan hîn jî di laş de dicivin, û di her gavê de, di her hewldaneke mirovahî de, dadweriya Min—ku ev yek hezkirin û rehma bêdawî ye—diyar dibe. (258, 3)

50. Li ser Peyva Min bifikirin, da ku hûn, wek gelekên din, ji ber kiryarên dadweriya Min a îlahî şaş nemînin, dema ku ez bi tundî wan kesan ceza dikim ku tenê sûcekî biçûk kirine, lê di xuyabûnê de li wan kesan biborim ku sûcekî giran kirine.

52. Mamoste ji we re dibêje: gava ez bi tundî wan kesên ku, li ser rûyê erdê, tenê sûcekî biçûk kirine ceza dikim, ew ji ber ku ez lawaziya giyanan dizanim; û gava ew ji riya pabendbûna bi Qanûnê dûr dikevin, dibe ku ew gava yekem be ku wan ber bi helakê ve dibe. Lêbelê dema ku ez li ser xeletiyeke giran a kesên din çav digirim, ew ji ber wê yekê ye ku ez dizanim ku xeletiyeke mezin, ji bo giyan, sedema tobeyeke bi heman rengî mezin e.

52. Dadweriyê nekin, mehkûm nekin, heta di ramanên xwe de jî xwestekê nekin ku dadweriya Min bikeve ser wan kesên ku di nav neteweyan de dibin sedema rijandina xwînê. Tenê wisa bifikirin ku ew jî, wekî we, zarokên Min û mexlûqên Min in, û ku ew ê neçar bimînin ku ji bo sûcên xwe yên mezin bi kiryarên mezin ên kefaretê qerebûyê bidin. Bi rastî, ez ji we re dibêjim: tam ew kesên ku hûn îşaret bi wan dikin ku bêrehmî aştiyî wêran kirine û we xistine nav kaosê, ew in ku di demên pêş de dê bibin aştiyagerên mezin, xêrxwazên mezin ên mirovahiyê.

53. Xwîna bi milyonan qurbaniyan ji erdê ji bo dadweriya Min a îlahî diqîre, lê ji dadweriya mirovan wêdetir, ew a Min e ku dê bigihîje her giyanî, her dilî.

54. Dadweriya mirovan efû nake, xilas nake, hez nake. Ya min hez dike, efû dike, xilas dike, jiyaneke nû dide, bilind dike û ronî dike; û tam ew kesên ku ewqas êş dane mirovahiyê ne ku ez ê xilas bikim û rizgar bikim, bi rêberiya wan di kefareteke mezin re, ku ew ê bibe

kelha ku tê de ew tên paqijkirin û bi tevahî ji dengê wijdana xwe hişyar dibin, da ku ew karibin rastiyê heta kûrahiya kirinên xwe bibînin. Ez ê wan nehêlim heman riya ku wan nehêştibû qurbaniyên xwe, gelên xwe, li ser bimeşin, bişopînin. Lê di dawiyê de, ew ê bigihîjin paqijiya ruhanî ya pêwîst da ku vegerin ser erdê, her tiştê ku hatiye wêrankirin ji nû ve ava bikin, û her tiştê ku hatiye kavilkirin sererast bikin. (309, 16–18)

55. Divê hûn bizanibin ku ne tenê dema mirin tê ba we ye ku Bavê we darizandina we dike, lê belê ev darizandin hema ku hûn ji kirinên xwe haydar dibin û banga wijdana xwe hîs dikin, dest pê dike.

56. Dadweriya Min her dem li ser we ye. Di her gavê de, çi di jiyana we ya mirovî de be, çi di jiyana we ya giyanî de be, hûn di bin dadweriya Min de ne; lê li vir li vê cîhanê, dema ku di nav forma bedenî de ye, giyan li hember bangên wijdanê bêhest û kerr dibe.

57. Ez darizandina we dikim da ku alîkariya we bikim çavên xwe li ser ronahiyê vekin, we ji gunehê rizgar bikim û we ji êşê xilas bikim.

58. Di darizandina Min de, ez tu carî wan sûcên ku we li hember Min kirine li ber çavan nagirim, ji ber ku di darizandina Min de tu carî hêrsbûn, tolhildan, an jî ceza tune ye.

59. Dema ku êş dikeve dilê te û li xala te ya herî lawaz lê dide, ew ji bo nîşandana şaşiyeke ku tu dikî ye, ji bo alîkariya te bike ku hînî Min bibî, û ji bo bide te derseke nû û şehreza. Di bingeha her yek ji van ceribandinan de, hezkirina Min her dem amade ye.

60. Carinan min hişt ku hûn sedema ceribandinekê fêm bikin; carinan din, hûn nikarin wateya wê hişyariya ji dadweriya Min têbigihîjin, û ev ji ber wê yekê ye ku di xebata Bav de û di jiyana giyanê we de sirên kûr hene ku hişê mirov nikare wan veke. (23, 13–17)

61. Ew rojên ku ji we re dihat gotin: 'Bi pîvana ku hûn bi kar tînin, hûn ê bên pîvandin,' êdî derbas bûne. Çi gelek caran ew zagon li ser rûyê erdê ji bo tolhildanê û ji bo avêtina her hestek xêrxwaziyê hatiye bikaranîn!

62. Niha ez ji we re dibêjim ku min ev pîvana dadmendiyê hildiyaye û ez ê we pê bipîvim, çawa ku we kesên din pîvîne, her çend divê ez wekî zelalkirinê lê zêde bikim ku di her yek ji biryarên Min de dê Bav amade be—Ewê ku we gelek jê hez dike—û Xilaskar, yê ku ji bo xilaskirina we hatiye.

63. Mirov bi kirinên xwe hukmê li xwe dide—carinan hukmên tirsnak—û Xudanê we ye ku alîkariyê dide we da ku hûn rêya ku hûn pê dikarin kefara xwe hilgirin bibînin.

64. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, eger hûn dixwazin xwe ji kefareteke pir biêş dûr bixin, di wextê xwe de tobe bikin û bi riya nûjenkirineke samîmî, bi kirinên hezkirin û rehmê li hemberî bira û xwişkên xwe, rêyeke nû bidin jiyana xwe.

65. Fêm bikin ku Ez deriyê xilasiyê me — deriyê ku dê tu carî li ber rûyê hemû kesên ku bi baweriyeke rast li Min digerin, neyê girtin. (23:19–23)

66. Niha hûn dibînin ku dadweriya xwedayî ji hezkirinê pêk tê, ne ji cezakirinê wekî ya we. Hûn ê çi bibûna eger min qanûnên we bi kar bianiyana ji bo darizandina we — li ber Min, yê ku li ber Wî ne xuyabûna derve û ne jî argumanên derewîn tu giranîyê nagirin?

67. Eger ez li gorî xerabiya we darizandima we û qanûnên we yên pir tund bi cih bînim — dê çi bi we bihata? Wê demê we yê bi heqî ji min rehm bixwesta.

68. Lêbelê, ne hewce ye ku hûn bitirsin, ji ber ku hezkirina Min qet naçilmije, ne diguhere, ne jî ji holê radibe. Hûn, ji aliyê din ve, bêguman dê ji holê rabin; hûn dimirin û ji nû ve çêdibin; hûn ji vir diçin û paşê vedigerin, û bi vî awayî hûn rêwîtiya xwe ya ruhanî didomînin heta roja ku hûn Bavê xwe nas dikin û xwe teslîmî zagonên Wî yên îlahî dikin. (17, 53)

Beş 22 – Evîn, Lênêrîn û Rehma Xwedê

Hezkirina Bavê Ezmanî

1. Matmayî nemînin ku hezkirina min, tevî gunehên we, li her derê li pey we ye. Hûn hemû zarokên min in. Li vê dinyayê, we di hezkirina dê û bavên xwe de şewqa hezkirina xwedayî dît. Dibe ku hûn pişta xwe bidin wan, desthilatdariya wan qebûl nekin, guh nedin şîretên wan û şîretên wan paşguh bikin; hûn dikarin bi kiryarên xwe yên xerab dilê wan birîndar bikin, ji ber girî çavên wan zuha bikin, serê wan spî bikin, û rûyê wan bi şopên êşê nîşan bikin; lê dîsa jî ew ê tu carî dev ji hezkirina we bernedin, û ji bilî bereket û lêborînê tiştekî din ji bo we tune.

2. Lêbelê, eger van dê û bavên ku li ser rûyê erdê bûne yên te—û ne bêkêmasî ne—delîlên ewqas mezin ên hezkirineke pak û bilind dane te, ma tu çima şaş dimînî ku Ewê ku van dilan afirandiye û peywira dêûbavtiyê spartiye wan, bi hezkirineke bêkêmasî ji te hez dike? — Hezkirin rastiya herî bilind e. Ji bo heqîqetê ez bûm mirov, û ji bo heqîqetê ez wek mirov mirim. (52, 27)

3. Divê evîna Min we şaş neke, lêbelê gava hûn dibînin ku li vê cîhanê hûn gelek caran neçar dimînin ji qedeheke pir tal vexwin, ji wê jî dudilî nebin.

4. Dibe ku mirov bigihîje kûrahiyên mezin, bi tariyê tije bibe, an jî di vegera li Ba min de dudil bibe. Lêbelê ji bo her kesî dem dê were ku ew Min di hundirê hebûna xwe de hîs bikin, êdî Min wekî dûr hîs nekin, û êdî nikaribin Min wekî biyanî bihesibînin an hebûna Min, hezkirina Min û dadweriya Min înkar bikin. (52, 30)

5. Ez naxwazim te wek bersûc li ber Xwe bibînim; ez dixwazim her tim te wek zarokên Xwe bihesibînim, ku

hezkirina min a bavane her dem amade ye ji bo alîkariya wan. Min tu ji bo rûmeta Ruhê Xwe afirandî, û da ku tu di Min de bextewar bî. (127, 41)

6. Fêrî hezkirina Min bibin; fêm bikin ka çawa, tevî binpêkirin û gunehên we, hezkirina Min li her derê li pey we ye, bêyî ku hûn karibin ji bandora wê birevin an xwe jê dûr bixin. Vê yekê fêm bikin: çi qas binpêkirinên we girantir bin, ew qas rehma Min a li hember we mezintir e.

7. Xerabiya mirovan hewl dide ku hezkirina Min dûr bixe, lê ew nikare li hember wê bi ser bikeve, ji ber ku evîn hêza gerdûnî ye, hêza îlahî ye ku her tiştî diafirîne û her tiştî diajo.

8. Delîla van hemû tiştên ku ez ji we re dibêjim ew e ku min di vê serdemê de, ku mirovahî di kûrahiya gunehê xwe de rêya xwe winda kiriye, di nav we de xwe eşkere kir. Evîna min nikare ji gunehê mirovan nefret bike, lê tenê dilovanî ye.

9. Min nas bikin, werin ba Min da ku lekeyên xwe di çavkaniya zelal a rehmeta Min de bişon. Bixwazin, bixwazin, û dê ji we re bê dayîn. (297, 59–62)

10. Ji bo kêliyekê, mirov bawer dikin ku ew qas ji Min bêqîmet in ku nikarin fêm bikin ku ez dikarim ew qas kûr ji wan hez bikim. Û gava ku ew xwe teslîmî jiyana dûrî Bavê xwe dikin, ew li gorî ramanên xwe jiyanê ava dikin, qanûnên xwe çêdikin û civakên xwe yên olî saz dikin. Ji ber vê yekê, dema ku ew Min tên dîtin ku ez têm, ew pir matmayî dimînin. Hingê ew dipirsin: 'Gelo Bavê me bi rastî ewqas ji me hez dike ku Ew rêyekê li xwe digire da ku bi vî awayî xwe ji me re eşkere bike?'

11. Gelî mirovan, ez tenê dikarim ji we re bibêjim ku ez ê nehêlim tiştê ku yê Min e winda bibe, û hûn yên Min in. Min hûn hez dikirin hê berî ku hûn çêbibin, û ez ê heta hetayê we hez bikim. (112, 14–15)

Lênêrîn û Alîkariya Xwedê

12. Şagirtên min, min hemû hînkirinên ku ruh ji bo geşbûna xwe hewce dike, dane we.

13. Bextewar in ewên ku rastiyê nas dikin, ji ber ku ew ê zû 'Rê' bibînin. Yên din her tim hînkirinên îlahî red dikin ji ber ku karên wan bi xwe ji yên Min bilindtir xuya dikin.

14. Ez ji we hemûyan hez dikim. Ez Şivanê ku bangî pezê xwe dike, wan digihîne hev û dihesibîne û her roj dixwaze ku bêtir hebin — yê ku wan xwedî dike û destê wan dikişîne, li wan dinêre û dema dibîne ku ew pir in şa dibe, her çend carinan dema dibîne ku ne hemû guhdar in digirî jî.

15. Dilên we wisa ne: gelek ji we tên ba Min, lê kêm kes hene ku bi rastî li pey Min tên. (266, 23–26)

16. Xaçê xwe hildin û bi dilnizmî li pey Min werin. Bawer bikin ku — dema hûn rihetiyê didin kesekî, aramiyê tînin dilekî an ronahiyê tînin giyanekî — Ez ê li her tiştê ku bi jiyana we ya madî ve girêdayî ye, miqate bim û ez ê tiştekî paşguh nekim.

17. Bawer bikin ku gava ez bi ruhê we re diaxivim, ez di heman demê

de li dilê we jî dinêrim da ku fikar, pêdivî û daxwazên wî kifş bikim. (89, 6–7)

18. Tu nijad û eşîr tune ne, çiqasî ku ji we re paşverû xuya bikin jî — heta yên ku hûn nas nakin ji ber ku di daristanên negihîştî de dijîn jî — ku diyarîbûnên Evîna Min neceribandine. Di kêliyên xeteriyê de, wan dengên ezmanî bihîstine ku wan diparêzin, çavdêrî dikin û şîretan li wan dikin.

19. Hûn tu carî di terikandinê de nejiyane. Ji serî de, gava ku hûn cara yekem hatin dinyayê, hûn di bin mertalê hezkirina min de bûne.

20. Ey hûn dê û bavên mirovan ên ku zarokên xwe bi dilovanî dixwazin: gelo hûn ê karibin wan dewrî çarenûsa wan bikin, dema ku ew nû ji dayik bûne, dema ku herî zêde pêdiviya wan bi lênêrîn, fedakarî û hezkirina we heye?

21. Min dît ku hûn ji bo zarokên xwe bi fikar in, heta dema ku ew gihîştine temenê mezinahiyê jî; heta ji bo wan ên ku ji rê derketine, yên ku we êşandine jî, hûn bi hezkirineke mezin bi fikar in.

22. Lêbelê, eger hûn bi vî awayî bersiva pêdiviyên zarokên xwe didin — gelo, wê demê, hezkirina Bavê we yê Ezmanî divê çawa be, Ewê ku hûn hê berî ku hûn hebin jê hez dikir?

23. Ez her tim hatime alîkariya we; û di vê demê de, ku ez we di qonaxeke bilindtir a geşepêdana ruhanî de dibînim, min hînî we kiriye ku hûn çawa divê şer bikin ji bo tunekirina hêzên xerabiyê, û çawa lerizînên qenciyê zêde bikin. (345, 39–42)

24. Hûn niha dikevin qonaxeke nû ya jiyana xwe; rê hatiye raxistin. Xaça xwe hildin û li pey Min werin. Ez ji we re nabêjim ku li ser vê rêyê dê ceribandin nebin; lê kengê hûn di qonaxeke dijwar a rêyê re derbas bibin an ji qedeha êşê vexwin, hûn ê dengekî bibihîzin ku we teşwîq dike û şîretan li we dike; Evîna Min dê bi we re be, we xwedî bike û hûn bilind bike, û hûn ê destdaneke nerm a melhema Min a şîfadar hîs bikin. (280, 34)

25. Gava ez dibînim ku hûn rê didin ku êş ser we bikeve û ku, li şûna hînbûna dersên di her ceribandinê de, hûn tenê bi girî, nifiran, an jî bi li benda mirinê wekî dawiya êşa xwe dilxweş in, wê demê ez nêzîkî te dibim da ku bi hezkirin bi dilê te re biaxivim, rehetî û hêviyê bidimê, û wî xurt bikim, da ku ew bikaribe ser xwe, lawaziya xwe û bêbaweriya xwe serbikeve, û li ser ceribandinan bi ser keve; çimkî di vê serkeftinê de ew aramî, ronahî û bexteweriya giyanî heye ku ew bexteweriya rastîn e. (181, 10)

26. Gava ku tu difikirî ku Ez bi Xwe heta di nav zindiyên herî biçûk ên xwezayê de jî heme — ma ez ê çawa bikaribim te înkar bikim an Xwe ji te veqetînim, tenê ji ber ku di nav te de kêmasî hene , di heman demê de ku tam wê demê herî zêde pêdiviya te bi Min heye?

27. Ez jiyan im û di her tiştî de me; ji ber vê yekê, tiştek nikare bimire. Kûr bifikire, da ku tu di nav peyvan de

asê nemînî. Hestên xwe aram bike û Min di kûrahiya peyvê de bibîne. (158, 43–44)

28. Berê xwe bide hundirê xwe, û li wir tu yê perestgehê, Gengeşeya Peymana bibînî. Tu yê çavkaniyekê, kaniyek ji kerem û berekatan bibînî.

29. Tu giyanek bêçare nîne; kes ji mîratê bêpar nemaye. Di ronahiya rehma Min a îlahî de, di tevahiya gerdûnê de yek kes jî nîne ku bikaribe xwe belengaz, ji aliyê Bavê xwe ve derxistî, bi nav bike; kesek nîne ku bikaribe xwe ji axên Xudan dûrxistî bi nav bike.

30. Yên ku xwe bêpar hîs dikin, ji ber ku wan di hundirê xwe de diyariyên keremê nedîtine, an ji ber ku ew ketine nav gunehan, ji ber ku ew xapandî ne, an jî ji ber ku ew xwe nehewî hîs dikin.

31. Divê hûn her tim van diyariyên keremê di nav xwe de kifş bikin; wê demê hûn ê tecrube bikin ku hebûna min tu carî ji we re kêm nabe, ku 'nan', 'melhema şîfayê', 'çek', 'kilît' û her tiştê ku hûn hewce dikin dê her dem di nav we de amade be, ji ber ku hûn mîratgirên Padîşahiya min û rûmeta min in. (345, 87)

32. Di navbera Bav û zarokên Wî de girêdanek heye ku tu carî nayê şikandin, û ev girêdan sedem e ku çima di navbera Ruhê Xwedayî û her yek ji we de diyalogek heye. (262, 35)

33. Mirovahî hewceyê hezkirina min, Peyva min e, ku divê bigihîje kûrahiya dilên wan. Mamoste bêwestan hewl dide da ku ruhên we her roj bêtir ronî bibin, da ku, ji nezanînê azad bibin, bigihîjin warên bilindtir.

34. Deriyên Keyaniya Min vekirî ne, û 'Peyva' Bav bi hezkirineke bêdawî tê ba we da ku careke din rê nîşanî we bide.

35. Ez careke din ji bo mirovahiyê hatime, lê wan Ez hîs nekirime, ji ber ku Ez di şêweyekî ruhanî de xuya bûme û materyalîzma wan mezin e. Ji ber ku ruhê we ji Ruhê Min ê Xwedayî derketiye — nexwe, çima mirovan Ez hîs nekirime? Ji ber ku wan ruhên xwe bi materyalîzmê, bi hewcedariyên nebaş ve girêdaye.

36. Lêbelê, va ye Berxê Xwedê, yê ku wek ronahî tê ba we da ku we ronî bike û rastiyê bîne ba we. (340, 13–15)

Nefsbiçûkiya Yê Herî Bilind

37. Fêm bikin ku Peyva Min hişên we bi felsefeyên pûç tije nake; ew cewherê jiyanê ye. Ez ne mirovekî dewlemend im ku dewlemendiyên dinyayî pêşkêşî we bikim. Ez Xwedayê Yek û Tenê me ku Padîşahiya jiyana rast a ji we re soz didim. Ez Xwedayê dilnizm im ku bêyî pomp û poz, nêzîkî zarokên Xwe dibe, da ku wan bi şefqeta Xwe û Peyva Xwe ya kerametî li ser riya lihevhatinê bilind bike. (85, 55)

38. Bibin xizmetkarên Min, û hûn ê tu carî ji aliyê Min ve neyên rûreşkirin.

39. Binêrin: Ez ne wekî qralekî hatime, ne jî çov an tacek li min e. Ez di nav we de mînaka nefsbiçûkiyê

me, û hê zêdetir jî: xizmetkarê we me.

40. Ji Min bixwazin, ez ê bidim we; fermanê bidin Min, ez ê jî guhdarî bikim, da ku delîlên din ên hezkirin û dilnizmiya Xwe ji we re nîşan bidim. Ez tenê daxwaz dikim ku hûn Min nas bikin û îradeya Min bi cih bînin; û heke hûn di pêkanîna erkên xwe de rastî astengiyan werin, bi navê Min dua bikin û wan derbas bikin, û qenciyên we dê mezintir bibin. (111, 46)

41. Bav bi we re diaxive — Ewê ku kesek tune ye li ber Wî di duayê de serê xwe bitewîne. Lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, eger kesek ji min mezintir hebûya, min ê li ber wî serê xwe bitewiyanda, ji ber ku nefsbiçûkî di Ruhê min de dimîne.

42. Bifikirin ka hûn — her çend hûn zarokên Min ên biçûk bin jî — çawa dibin sedem ku Ez dakevim da ku bi we re biaxivim, we bibihîsim û we dilrehet bikim, li şûna ku hûn hewl bidin ber bi Min ve hilkişin. (125, 19)

43. Di dilên xwe de şahiya hezkirina ji aliyê Bavê xwe ve biceribînin, yê ku tu carî bi mezinahiya Xwe we şermezar nekiriye, lê belê ew di xwebitîniya Xwe ya bêkêmasî de eşkere kiriye da ku we mezin bike û we ber bi şahiya jiyana rastîn a di Padîşahiya Xwe de, ya ku ne destpêk û ne dawî heye, bibe. (101, 63)

Rehma Xwedê û êşa hevpar

44. Heke hûn bawer dikin ku Îsa, ji ber ku Kurê Xwedê bû, tu êş hîs nekir, hûn şaş in. Heke hûn bawer dikin ku ez ji êşê azad im ji ber ku ez îro di Ruh de têm, hûn bi heman awayî di xeletiyekê de ne. Heke hûn difikirin ku — ji ber ku ez dizanim ku hûn ê hemû di dawiyê de bi Min re bin — ez îro êşê nekişînim, hûn di vê yekê de jî şaş in. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, tu mexlûqek din ji Ruhê Xwedayî hestiyartir nîne.

45. Ez ji we dipirsim: Kê ev hestiyarî da hemû mexlûqatan? Hûn dikarin çi qenciyê bikin ku kêfa min neyne? Û hûn dikarin çi xerabiyê bikin ku ne wek birînekê be li hestiyariya min? Binêrin, ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim ku mirovahiyê ez ji nû ve xaç kirime. Kengî ez ê ji xaça xwe bên daxistin û ji taca strîhan bên rizgar kirin? (69, 34)

46. Gava hinek xwe wekî dijminên Min dihesibînin, ez wan wekî wisa nabînim, lê tenê wekî hewcedar dibînim. Ez bi dilovanî li wan kesan dinêrim ku xwe wek zanyar dihesibînin û hebûna Min înkar dikin. Ez wan kesên ku hewl didin Min di dilê mirovahiyê de tune bikin, wek nezan dihesibînim, ji ber ku ew bawer dikin ku xwedî hêz û çekan in ku wî yê ku Nivîskarê jiyanê ye tune bikin. (73, 33)

47. Ez Xwe ji we re wek Bavê hezkirî, wek Xudanekî dilnizm eşkere dikim, ku tu carî ji êşên we bêxem nînim û her tim li hember kêmasiyên we bibexş û rehmdar im, ji ber ku di çavên Min de hûn ê her tim zarok bin.

48. Divê ez we darizînim gava ez dibînim ku zarokên ku bi hezkirineke wisa hatine afirandin û ji bo jiyana herheyî hatine destnîşankirin, bi

serhişkî li ser rûyê erdê li mirinê digerin, bêyî ku xema jiyana giyanî bixwin, û bêyî ku xwesteka wan hebe ku wan kamilbûnên ku ew hebûn ji bo wan veşartiye, nas bikin. (125, 59–60)

49. Ji ber ku Ez Bavê we me, divê Ez teqez hestên zarokan parve bikim. Tenê bi vî awayî hûn ê fêm bikin ku — dema ku her yek ji we diêşe û êşa xwe hîs dike — Ruhê Xwedayî êşa hemû zarokên Xwe parve dike.

50. Wekî delîla vê rastiyê, ez hatim dinyayê da ku bibim mirov û xaçekê hilgirim ku hemû êş û hemû gunehên dinyayê temsîl dikir. Lêbelê, heke min wek mirovekî barê kêmasiyên we li ser milên xwe hilda û hemû êşa we hîs kir — gelo min, wek Xwedê, dikaribû xwe li hemberî belayên zarokên xwe bêhest nîşan bidim? (219, 11–12)

Bibûrin, Kerem û Rehma Xwedê

51. Ez Yê Têkûz im ku qedera her kesî dizanim, Yê Têkûz im ku riya ku we tê re çûye û ya ku divê hûn hîn biçin, dizanim. Ez im ku êş û şahiyên we fêm dikim. Ez dizanim hûn çiqas rê çûne ji bo dîtina rastî û dadperweriyê. Rehma Min e ku gaziya bi tirs a yê ku di hundirê dilê xwe de ji bo gunehên xwe ji Min lêborînê dixwaze, dipejirîne.

52. Û wekî Bav, ez her daxwazeke dilpak qebûl dikim, hêsrên we kom dikim, nexweşiyên we sax dikim, dihêlim hûn hîs bikin ku hûn hatine efûkirin û ji gunehên xwe xilas bûne, da ku hûn karibin jiyana xwe ji nû ve ava bikin.

53. Ez her weha Yekane me ku dikarim xefletên ku ji aliyê we, ku zarokên Min in, li Min hatine kirin, bibexşînim. (245, 39–41)

54. Di vê demê de, Peyva Min ji nû ve ronahiyê dide we. Ez dixwazim kerema Xwe bi zêdehî birijînim, da ku hûn paqij û keremdar bin. Lê eger hûn careke din bikevin gunehê, bizanibin, ey gel, ne ez im ku we ji hembêza Xwe dûr dixim, lê belê hûn bi xwe ne ku ji Min dûr dikevin, her çend ev ne daxwaza Min be jî. Lêbelê, efû û hezkirina Min mîna deriyên vekirî ne, amade ne ku pêşwaziya her kesê ku dixwaze bi tobe vegere ba Min, bikin. (283, 69)

55. Bi hezkirina ku ez pê we efû dikim û sererast dikim, ez Xwe didim nasîn. Dema ku we li gorî îradeya xwe ya şexsî dijiya û bi vî awayî bi berdewamî Bav birîndar dikir, min rîsê wê jiyana gunehkar ji we qut nekir; min ne hewa û ne jî nan ji we qut kir; min di êşa we de hûn nehiştin, ne jî min guhê xwe ji nalînên we girt. Û xwezayê bi berhemdariya xwe, ronahiya xwe û bereketên xwe berdewam kir ku we dorpêç bike. Bi vî awayî ez Xwe ji mirovahiyê re didim nasîn û Xwe ji wan re eşkere dikim. Li ser rûyê erdê kes nikare we bi vî hezkirinî hez bike, û kes nikare we wekî min bibexşîne.

56. Ruhê te tovêk e ku min ew ji herheyîtiyê ve geş dike û kamil dike, heta ku ew kulîlkên herî xweşik û fêkiyên herî kamil bide. Min çawa dikaribû bihêla ku tu hişk bibî an jî te bihêlim di ber xefkên bahozan de?

Min çawa dikaribû te li ser riya te bi tenê bihêla, dema ku ez Yekane me yê ku çarenûsa hemû mexlûqatan dizanim? (242, 31–33)

57. Ey hûn ên ku ji riya rast dûr dikevin: Ez amade me ku we pêşwazî bikim û hêz û ronahiya Xwe bidim we, heke hûn bangî Min bikin. Ferq nake ku nîşana gunehkarên mezin li ser laş û giyanê we hebe. Ez ê bikim ku hûn yên ku zilm li we kirine pîroz bikin, û Xwedê pîroz bikin, ji ber ku Wî ew mûcîze di hundirê we de mimkun dît. Wê demê hûn ê dest pê bikin ku hezkirina Mesîh di dilên xwe de hîs bikin.

58. Dema van gotinan bibihîzin, hinek dê bifikirin: Çawa mimkun e ku gunehkarên mezin vî keremî wisa wekî mirovên rastdar werbigirin, yên ku ew bi saya xêrên xwe xwedî dikin?

59. Ey mirovan, mirovên ku ji çavên xwe wêdetir nabînin! Min her tim ji kerema Xwe pîrozî li ser we kiriye, heta berî ku hûn jê heqdar bin jî.

60. Ez hem bersiva ramaneke pak û hem jî ya nalîna xemgîn a kesê ku bi halekî pîs nêzîkî Min dibe didim, kengê ku hê çirûskeke biçûk a dilnizmî an jî têgihiştinê—çi qas biçûk be jî, ji ber kêmbûna hezkirina wî ji mirovên din re—ji wî derdikeve.

61. Ez Parêzvanê yên lawaz im ku di bêçaretî û nezanîna xwe ya mezin de hêsirên xwe direşînin. Ez Hêviya Xwedayî me ku gazî wan kesan dike û wan dilniya dike yên ku digirîn; Ez Îsayê dilovan im ku bi nermî destê xwe li wan dixe yên ku di nav êş û kefaretê de nalîn dikin.

62. Ez Rizgarkerê te, Xilaskarê te me; Ez Rastiya ku ji mirovahiyê re tê fêmkirin im. (248, 18–21)

Beş 23 – Îlham û Wehiyên ji Xwedê

Îlhamên Xwedayî

1. Şagirt: Dema Peyva Min tê ba te û tu jê fêm nakî, tu jê gumanbar dibî. Lêbelê ez ji te re dibêjim: dema ku nediyariya te te diêşîne, xwe bikişîne nav tenêtiya zeviyan û li wir, di nav xwezayê de, ku tenê gundewarê vekirî, çiya û esman wekî şahidên te ne, careke din ji Mamosteyê xwe bipirse. Xwe di Gotina Wî de binav bikin, û bersiva Wî ya hezkirî dê di demeke nêz de bigihîje we. Wê demê hûn ê xwe bilind, îlhamgirtî û bi şahiyeke ruhanî ya nenas tijî hîs bikin.

2. Bi vî awayî, hûn ê êdî nebin mirovên bawerî-kêm, ji ber ku hûn dizanin ku her peyva Xwedê rastiyê dihewîne; lêbelê, ji bo ku mirov bigihîje kûrahiya wê, divê mirov bi dilsozî û dilekî pak bikeve nav wê, ji ber ku ew cihekî pîroz e.

3. Kengê hûn amade bin û bixwazin tiştekî bizanibin, hesreta we ya ji bo ronahiyê dê Ronahiya Xwedayî bikişîne. Min çend caran ji we re gotiye: Herin tenêtiya çiyayan û li wir xem, êş û zehmetiyên xwe ji Min re vebêjin.

4. Îsa di 'Serdema Duyemîn' de bi mînaka xwe ev ders dane we. Mînaka Min bîne bîra xwe gava ku ez berî destpêkirina xizmeta xwe ji bo duayê çûm çolê. Bîne bîra xwe ku di rojên dawî yên dema Min a di nav mirovahiyê de, heta berî ku ez biçim kenîştê ji bo duayê, min tenêtiya Çiyayê Zeytûnê lê geriya da ku bi Bav re biaxivim.

5. Xweza perestgeheke Afirîner e, ku her tişt ji bo perestina Wî ber bi Wî ve radibe. Li wir hûn dikarin ronahiya Bavê xwe rasterast û safî werbigirin. Li wir, dûrî xweperestî û materyalîzma mirovan, hûn ê hest bi îlhamên şehreza bikin ku dikevin dilê we, û we teşwîq dikin ku di rêwîtiya xwe de qenciyê bikin. (169, 28–31)

6. Divê hûn hişyar bin, şagirtên min, ji ber ku ez ê ne tenê bi riya vî navbeynkarî bi we re biaxivim; ez ê di wan kêliyan de ku laşê we radizê, xwe ji giyanê we re jî eşkere bikim. Ez ê we hîn bikim ku hûn bi rewşeke amadekirî teslîmî xewê bibin û ruhê xwe ji karûbarên dinyayî veqetînin, da ku ew bilind bibe bo warên ronahiyê, li wir ew ê wehyê werbigire ku pê re riya xwe ronî bike, û paşê peyama xwe bigihîne hişê. (100, 30)

7. Ez tu carî ji we dûr nebûme, wekî ku we carinan bawer kiriye, ne jî ez tu carî li hember êşên we bêxem bûme, ne jî ez li hember gaziyên we kerr bûme. Tiştê ku qewimiye ev e: we tu hewl nedaye ku hestên xwe yên bilind safî bikin, û we hêvî kiriye ku Min bi hestên bedenê hîs bikin. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku dema ku min ev da mirovahiyê, di rabirdûyeke pir dûr de ye.

8. Eger we hinek hewl bidaya ji bo pêşxistina hin ji şiyanên xwe yên ruhanî—wek bilindbûna hundirîn bi riya kûrramana ruhanî, dua, sezgî, xewnên pêxemberî an jî dîtinên ruhanî—ez we piştrast dikim ku bi saya her yek ji van hûn ê bi Min ve girêdayî bibûna û bi vî awayî we dê bersivên pirsên xwe û îlhama îlahî di ramanên xwe de wergirtibûna.

9. Ez her dem amade me ku bi we re biaxivim; ez her dem li benda bilindbûna we ya ruhanî û amadebûna we me, da ku ez we kêfxweş bikim û şahiya xwe-îfşakirina Xwe ji ruhê we re pêşkêşî we bikim. Tenê tiştê ku ji we tê xwestin ew e ku hûn bi dilpakiya herî mezin xwe amade bikin ji bo wergirtina vê keremê. (324, 52–54)

10. Ji zanyarên xwe bipirsin, û eger ew durust bin, ew ê ji we re bibêjin ku wan ji Xwedê îlham xwestiye. Ez ê bêtir îlhamê bidim wan eger ew bi hezkirineke mezintir ji bo mirovên din û bi kêmtir xwebûnê ji bo xwe ji Min bixwazin.

11. Bi rastî, ez ji we re dibêjim: hemû zanîna rastîn a ku we berhev kiriye, ji Min tê. Her tiştê ku di mirovahiyê de paqij û bi rûmet e, ez ê di vê serdemê de ji bo feydeya we bi kar bînim, çimkî ji bo vê yekê min ew daye we. (17, 59–60)

12. Niha demeke wisa ye ku Ruhê Min bê navber bi ruh, can, aqil û dilê mirovahiyê re diaxive. Dengê Min bi riya raman û ceribandinan digihîje

mirovan, ku bi saya wan gelek kes bi daxwaza xwe ji rastiyê hişyar dibin, ji ber ku ewên ku rêberiya wan dikin an jî wan hîn dikin razayî ne û naxwazin ku cîhan tu carî hişyar bibe. (306, 63)

13. Di 'Serdema Sêyemîn' de, bi riya zelaliya wehiyên Min, min tiştê ku ji bo mirovahiyê ne gengaz bû bi dest xist: ku ez bi riya hêza aqil a mirovî xwe ragihînim.

14. Min fêm bikin, şagirtên min, ji ber ku di diyaloga ji giyanî bo giyanî ya ku li benda we ye de, hûn ê hebûna Min heta hetayê hîs bikin. Heke hûn bizanibin xwe çawa amade bikin, hûn ê êdî ji Min re nebêjin: 'Ya Xudan, Tu çima nayêyî? Tu çima êşa min nabînî?' Hûn ê êdî bi vî awayî bi Min re neaxivin. Bi rastî, şagirtên min, ez ji we re dibêjim, kî bi vî awayî bi Min re biaxive dê delîlek berbiçav a nezanîn û nebûna amadekariya xwe bide.

15. Ez naxwazim şagirtên xwe ji Min veqetandî bibînim; ez dixwazim hûn di ruhê xwe de ji Min re bibêjin: 'Mamoste, Tu di nav me de yî; ruhê me Te hîs dike; şehrezayiya Te çavkaniya îlhamê ya min e.' Ev îtîrafa rast e ku ez dixwazim ji we bibihîsim. (316, 54)

Guncandina Wêhiyên Xwedayî li gorî Têgihiştina Mirovan

16. Zimanên we pir sînordar in ku Xwedayîtiyê eşkere bikin; ji ber vê yekê, her dem, min neçar ma ku bi we re bi meselan, bi wêneyên sembolîk biaxivim; lê niha hûn dibînin ku — her çend min bi vî awayî bi we re axivîbe jî — we ez kêm fêm kirime, ji ber ku îradeya pêwîst di we de tunebû ku hûn heqîqetên min kûr fêm bikin. (14, 50)

17. Di her serdemê de we li benda Min bûne, û dîsa jî — kengê ez di nav we de bûm — we ez nas nekirim ji ber kêmasiya amadekarî û giyanîbûna we. Ez ji we re dibêjim: hebûna Min dê çi şiklî bigire bila bigire, ew ê her tim rastî û cewhera xwedayî ya jiyanê di nav xwe de bihewîne.

18. Min ji we re gotiye ku min cûrbecûr şêwe bi kar anîne da ku Xwe ji cîhanê re eşkere bikim. Lêbelê ev ne maskeyek bûn ku Ruhê Min ji we veşêrin, lê belê ji bo mirovîkirina Min, ji bo sînordarkirina Min, û bi vî awayî ji bo ku Min ji mirovahiyê re bihîstî û têgihîştî bikin, xizmet kirin.

19. Niha ez ji we re dibêjim ku, berî hûn darizandinê bikin, divê hûn pêşî vê dengî bibihîzin heta ku kêliya bawerî an ronîbûna we tê, dema ku ronahî di hundirê giyanê de şewqe dide. (97, 11–12)

20. Heya ku mirov di korahî û nezanîna xwe de bimînin, ew ê bibin sedem ku Xwedê—yê ku, berî her tiştî, Bav e—divê xwe di çavên zarokên Xwe de mirovî bike, sînordar bike û biçûk bike da ku were fêmkirin. Hûn ê kengê bihêlin ku Ez xwe di rûmeta ku tê de divê hûn Min bibînin, ji we re eşkere bikim?

21. Divê hûn mezin bin da ku hûn bikaribin mezinahiya Min têbigihîjin,

û ji ber vê sedemê ez careke din û careke din têm da ku mezinahiya ruhanî li ser we bixwînim, da ku hûn şahiya bêdawî ya naskirina Bavê xwe, hestkirina bi hezkirina Wî, û bihîstina konsera îlahî ya ku li jorê we deng dide, biceribînin. (99, 26–27)

22. Rûyê derveyî yê wê eşkerekirina Bav li Çiyayê Sînayê kevir bû, ku wekî amûrekê xizmet dikir ku Qanûna Xwedayî li ser wê bihata nivîsandin.

23. Rûyê derveyî yê wehyê Xwedê ji mirovahiyê re bi rêya Îsa, laşê fîzîkî, şiklê mirovî yê Mesîh bû.

24. Di vê serdema heyî de, rûyê derveyî yê wahiyeta Min deng bûye ku Ez pê diaxivim; ji ber vê yekê, divê ev awayê wahiyetê, mîna yê serdemên berê, bi dawî bibe.

25. Fêm bikin ku hûn zarokên gelê Ruhparêz in, yên ku divê ne bi şêweyan, lê bi cewherê bên xwedîkirin. Eger hûn Peyva Min rast fêm bikin, hûn ê careke din nekevin pûtperestiyê, ne jî hûn ê xwe bispêrin kiryarên derveyî yên îbadetê, ayînan, an tiştên demkî, ji ber ku hûn ê her dem hesreta tiştên bingehîn û herheyî bikin. (224, 69–71)

26. Mirov dixwazin Mesîhekî nû were serdana wan ku wan ji kûrahiyê xilas bike, an jî qet nebe ew dixwazin dengê Xwedê, mîna dengê mirovekî, ku di hewayê de diherike, bibihîzin. Lêbelê ez ji we re dibêjim, dê bes be ku hûn hinekî çavdêriyê bikin, an jî ruhê xwe di kûrramanê de kom bikin da ku wî hestiyar bikin, û hûn ê jixwe bibihîzin ka her tişt çawa bi we re diaxive. Eger ji te re ne mumkin xuya dike ku kevir biaxivin, ez ji te re dibêjim ku ne tenê kevir, lê her tiştê li dora te ji Afirînerê te bi te re diaxive, da ku tu ji xewnên xwe yên mezinbûn, serbilindî û materyalîzmê şiyar bibî. (61, 49)

27. Ronakbîrên demên berê her tim ronahiyeke geş didîtin; wan her tim Peyva Min dibihîst. Pêxemberan, îlhamgirtî, pêşeng û damezrênerên hînkirinên pir ruhanî şahidî kirin ku wan dengên ku dixuya ji ewr, çiya, ba, an ji cihekî ku wan nedikarî bi teqezî nas bikin, dihatin, bihîstine; ku wan dengê Xwedê bihîstiye mîna ku ji zimanên agir û dengvedanên razdar derdiket. Gelekan bi hestên xwe bihîst, dît û hîs kir; yên din jî bi hêzên xwe yên ruhanî; heman tişt di vê serdemê de jî diqewime.

28. Bi rastî, ez ji we re dibêjim: yên ku peyamên Min bi riya hestên xwe yên fîzîkî wergirtine, îlhama îlahî bi awayekî ruhanî şîrove kirine, û wan ev yek li gorî amadekariya xwe ya fîzîkî û ruhanî, li gorî serdema ku tê de li cîhanê jiyane, kiriye, çawa ku niha jî bi amûrên mirovî yên ku hûn jê re dibêjin 'denghilgir' an 'diyarihilgir' re wisa ye. Lêbelê divê ez ji we re bibêjim ku di demên berê de, wekî di dema niha de jî, wan ramanên xwe—an jî yên ku li derdora wan serdest bûn—tevli paqijiya wehiyên îlahî kirine, û wan, çi bi zanebûn çi jî bêzanîn, paqijî û xwezaya bêsînor a rastiyê guhertiye,

ya ku di rastiyê de, di nîşandanên xwe yên herî bilind de evîn e.

29. Lerizîn û îlhamên ruhanî di nav wan de bûn, û hem 'Yekem' û hem jî 'Dawî' şahidî li vê îlhamê kirine û dê bikin, ku hema hema her tim bêyî ku ew bizanibin çawa, gihîşt ruhê wan, bi heman awayî wekî ku îro diqewime û sibe dê hê zêdetir biqewime.

30. Gotin, şîrove û awayê tevgerê yên mirovan û serdemên ku tê de dijîn in, lêbelê li ser van hemûyan rastiya herî bilind heye. (16, 11–14)

31. Dem bi dem, pêwîst e ku Ruhê Min bi awayekî ku ji têgihiştina we re gihîştî û têgihîştî be, xwe eşkere bike. Ev pêwîstiya axaftina bi we re ji serpêhatiya we ya li hember Qanûna Min û ji xofa we ya ji riya rast derdikeve.

32. Bi saya vîna azad a ku xwediyê wê ye, mirov di hemû afirîdeyan de ya herî serhildêr e. Heta roja îro, wî serî li ber fermanên wijdana xwe netewandiye.

33. Peyva Min hewl dide ku hinekî sînordar bike, hinekî din rêber bike, hemûyan di rastiyê de xurt bike, û we ji bêhna xilas bike.

34. Ji awayê ku ez niha Xwe eşkere dikim, ku ew qas ji yê 'Serdema Duyemîn' cuda ye, dilê xwe neêşînin. Bizanin ku min tu carî heman şêwe du caran bi kar neaniye, ji ber ku ev tê wateya ku ez we di heman qonaxa hînkirinê de asê bihêlim, û ez her tim têm da ku dersên nû bidim we û alîkariya we bikim ku hûn gavên nû bavêjin. (283, 39–42)

35. Peyva Min bi gelek awayan tê ragihandin: bi riya wijdanê, bi riya ceribandinên ku behsa Min dikin, bi riya hêzên xwezayê, an jî bi riya zarokên Min ên giyanî. Peyva Min gerdûnî ye. Her kesê ku xwe amade bike dê dengê Min bibihîze. (264, 48)

Pêwîstiya Wêhiyên Îlahî

36. Hînkirina min a îlahî ne tenê ji bo ruh e — na, divê ew bigihîje dilê mirov jî, da ku hem aliyên ruhanî û hem jî yên fîzîkî yên hebûnê werin hevsengkirin.

37. Peyva Xwedayî ji bo ronîkirina hiş û vekirîkirina dilê mirov e, û cewhera jiyanê ya di vê Peyvê de heye ji bo xwedîkirin û bilindkirina giyanê ye.

38. Ji bo ku jiyana mirovekî temam be, ew bi teqezî pêdivî bi nanê ruhanî heye, bi qasî ku ew ji bo debara madî dixebite û hewl dide.

39. "Mirov ne tenê bi nan dijî," min di "Serdema Duyemîn" de ji we re got; peyva min rast dimîne, ji ber ku mirov tu carî nikarin bê xwarina giyanî bijîn bêyî ku li ser rûyê erdê bi nexweşî, êş, tariyê, bêbextî, belengazî û mirinê re rû bi rû bimînin.

40. Materyalîst dikarin li dijî vê yekê bibêjin ku mirov jixwe tenê bi tiştên ku erd û xweza pêşkêşî wan dikin dijîn, bêyî ku hewce bike ji bo tiştekî giyanî ku wan di rêwîtiya jiyanê de xwedî dike û xurt dike, hewl bidin. Lê divê ez ji we re bibêjim ku ev ne jiyaneke temam û bêkêmasî ye, lê

hebûneke ku tiştê bingehîn, ango ruhaniyet, jê kêm e. (326, 58–62)

41. Ez her dem bi awayekî sade xwe ji mirovahiyê re eşkere kirime da ku ew min fêm bikin; min her tim ev yek di çarçoveya sînorên şiyana we ya zihnî û dilê we de kiriye. Ez ji bo we hatime xwarê da ku bibim mînaka nefsbiçûkiyê, çawa ku ez li gorî jiyana we ya nefsbiçûk xwar bûm da ku we bilind bikim bo jiyaneke baştir. (226, 54)

42. Li vir peyva ku min di 'Serdema Duyemîn' de dabû we pêk tê, dema ku Îsa spasiya Bavê xwe kir ji ber ku wî şehrezayiya xwe ji zana û xwendîyan veşartibû, lê belê ew dabû û ji dilnizmên dilnizm re eşkere kiribû.

43. Belê, gelê Min, ji ber ku ewên hûn wekî zana bi nav dikin xwe mezin dibînin û hewl didin ku mirovên sade bindest bihêlin, bi wê yekê ku tenê tiştê ku ew wekî bermahiyên nanê ku ji Min wergirtine dihesibînin, fêrî wan dikin.

44. Ji aliyê din ve, feqîr – 'mirovên biçûk' – yên ku baş nasê zehmetiyên jiyanê û kêmasiyên pê re ne, dema ku tiştek dibe yê wan, ew hest dikin ku ew ji bo wan pir zêde ye, û ji ber vê yekê ew wê bi yên din re parve dikin.

45. Ez ê niha vê lê zêde bikim: gava ku çavbirçî bibin xêrxwaz û serbilind bibin dilnizm, ew ê di cih de parve bikin her tiştê ku Min ji bo kesên ku dizanin çawa bi fezîlet bijîn, amade kiriye. Ji ber ku hezkirina Min ne yekalî ye; ew her tiştî di nav xwe de dihewîne û ji bo hemû zarokên Min e. (250, 17)

Bêsînorbûna Wêhiyên Îlahî

46. Ev hînkirin, ku ji bo ronîkirina Serdema Sêyemîn hatiye armanckirin, ne ya min a dawî ye. Qada ruhanî bêdawî ye. Qanûna min di her wijdanê de mîna rojeke îlahî dibiriqe. Rawestan û paşketin tenê taybetmendiya mirovan in, û her tim encama xerabiyan, qelsiyan an jî şanaziya bêsînor a hewesan in.

47. Gava ku mirovahî jiyana xwe li ser bingeha giyanî ava bike û di nav xwe de îdeala herheyîtiyê ya ku hînkirina Min di we de çandiye hilgire, wê demê wê riya pêşketin û kamilbûnê bibîne, û careke din wê ji riya geşbûna xwe ya ber bi jor ve dûr nekeve. (112, 18)

48. Heke hûn wisa difikirin ku min tenê niha tiştek ji jiyana ruhanî ji we re eşkere kiriye, hûn gelek şaş in; ji ber ku ez careke din ji we re dibêjim: hînkirina xwedayî dema ku mirovê yekem hat dinyayê dest pê kir, û ez zêde nabêjim dema ku ez ji we re dibêjim ku hînkirina min bi afirandina giyanan dest pê kir, heta berî ku dinya hebe jî. (289, 18)

49. Dema ku mirovan hîn bawer dikir ku tenê tiştê ku ew dikarin bi çavên xwe bibînin heye, û wan bi xwe jî forma cîhana ku tê de dijiyan nizanibû, wan Xwedayek xeyal dikir ku bi tiştê ku çavên wan dikaribûn bibînin sînordar bû.

50. Lê her ku aqilê wan hêdî hêdî yek bi yek sirr vedikirin, gerdûn li ber çavên wan her ku diçû

berfirehtir dibû, û mezinahî û hêza Xwedê ya bêdawî di çavê aqilê mirov ê matmayî de her ku diçû mezintir dibû.

51. Ji ber vê yekê, diviyabû ku ez di vê demê de, hînkirineke li gorî pêşketina we bidim we.

52. Lêbelê ez ji we dipirsim: gelo îfşaya min zanîna maddî dihewîne? Na, zanîna ku ez hînî we dikim, li ser hebûneke ji wê xwezaya ku hûn dibînin û evqas dem lêgerîna wê dikin, wêdetir e. Îfşaya min wê rêyê nîşan dide ku ruh ber bi asteke hebûnê ya bilindtir ve dibe, ji ku derê ku ew dikare her tiştî kifş bike, nas bike û fêm bike.

53. Gelo ji we re ne mumkin, an qet nebe ecêb xuya dike, ku Xwedê xwe bi awayekî ruhanî ji mirovahiyê re eşkere dike — ku Cîhana Ruhî xwe dide nasîn û di jiyana we de xwe diyar dike — ku cîhan û gerstêrkên nenas bi we re têkiliyê datînin? Gelo hûn belkî dixwazin ku têgihiştina we rawestiyayî bimîne, û ku Bav careke din ji we re ji tiştê ku wî jixwe eşkere kiriye zêdetir eşkere neke?

54. Di baweriyên adetî de asê nemînin, û ji têgihiştina ruhê xwe re sînoran danîn!

55. Îro dibe ku hûn hînkirina ruhanî înkar bikin, li dijî wê derkevin û wê zilm bikin; lê ez dizanim ku sibê hûn ê serî li ber rastiyê bitewînin.

56. Her wehyeke îlahî dema ku yekem car derketiye holê, li dijî wê derketine û hatiye redkirin; lêbelê di dawiyê de, ew ronahî bi ser ketiye.

57. Mirovahiyê her wiha derbarê vedîtinên zanistê de guman nîşan daye; lê di dawiyê de neçar maye ku serî li ber rastiyê bitewîne. (275, 64–70)

58. Dema ku perestgeha Ruhê Pîroz ji dilê mirovahiyê ber bi bêdawîtiyê ve bilind bibe, di nav wan de dê wehiyên nû derkevin, ku her ku giyan ber bi jor ve pêş bikevin, ew ê hê mezintir bibin. (242, 62)

59. Hûn çawa dikarin bifikirin ku — dema Ez dakevim ba we — min bikaribe neteweyên din paşguh bikira, gava ku hûn hemû zarokên Min in? Ma hûn difikirin ku kesek ji Min dûr e an li derveyî Min e, her çend Ruhê Min gerdûnî be û hemû afirandinê li xwe digire?

60. Her tişt bi Min dijî û ji aliyê Min ve tê xwedîkirin. Ji ber vê yekê Tîrêja Min a Gerdûnî li seranserê gerstêrkê daketiye, û Ruh di vê û cîhanên din de bandora Min wergirtiye, ji ber ku Ez hatime da ku hemû zarokên Xwe xilas bikim. (176, 21)

61. Wêhînga Min a bi riya peyamberan, li gorî îradeya Min, tenê demkî ye—qonaxeke kurt a amadekariyê ku armanca wê ew e ku ji vî gelî re bibe pîvan, zagon û bingehek ji bo şahidîkirin û belavkirina vê rastiyê, û ji bo ragihandina hatina 'Serdema Sêyemîn' ji cîhanê re.

62. Çawa ku wehyeta Min a bi riya aqilê mirovî wekî birûska geş a ku diçirise û diqede hatibû destnîşankirin, her wiha hatibû mebestkirin ku tenê hin komên mirovan ji bo vê wehyetê bên gazîkirin û vê peyamê werbigirin.

63. Ji aliyê din ve, diyaloga ji giyanekî bo giyanekî din, dê bigihîje tevahiya mirovahiyê, bêyî tu sînordariya demkî, ji ber ku ev rêya lêgerîna Min, wergirtina Min, dua kirina ji Min re, bihîstina Min û hîskirina Min— —ji bo her hetayê derbasdar e. (284, 41–43)

Diyarîbûna Hebûna Xwedê di Nava Mirov de

64. Ez dixwazim we bikim şagirtên Xwe, da ku hûn fêr bibin ku Min wek zarokên ku aîdî Ruhê Min in, hîs bikin. Çima divê hûn hebûna Min di hundirê xwe de hîs nekin, ji ber ku hûn ji cewhera Min bi xwe hatine afirandin û hûn beşek ji Min in?

65. Hûn Min hîs nakin ji ber ku hûn jê ne haydar in, ji ber ku giyanîbûn û amadekariya we kêm e; û hûn çiqas nîşan û bandorên hestyarî werbigirin jî, hûn wan bi sedemên madî ve girê didin. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim ku, her çend ez bi we re me jî, hûn hebûna Min hîs nakin.

66. Niha ez ji we re dibêjim: ma ne xwezayî ye ku hûn Min di nav hebûna xwe de hîs bikin, ji ber ku hûn beşek ji Min in? Ma ne — li ber çavê vê yekê — rast e ku ruhê we di dawiyê de bi yê Min re bibe yek? Ez mezinahiya rastîn a ku divê di her mirovî de hebe, ji we re eşkere dikim; ji ber ku hûn ji rê derketine, û di xwesteka xwe ya ku li ser rûyê erdê mezin bin de, hûn ji aliyê ruhî ve piçûktir bûne! (331, 25–26)

67. Ez êdî naxwazim ku hûn ji Min re bibêjin: 'Ya Xudan, çima Tu ji min dûr î, çima Tu guh nadî min, çima ez li ser riya jiyanê bi tenê hîs dikim?'

68. Gelê ezîz: Ez tu carî ji zarokên Xwe rû nadigerînim; hûn in ên ku ji Min dûr ketine, ji ber ku baweriya we kêm bû û we bi xwe Ez red kirim û deriyên dilên xwe li Min girtin. (336, 60)

69. Ez naxwazim hûn hest bikin ku ez dûr im; çimkî min ji we re gotiye ku, bi riya giyanîbûna we, hûn ê hemû min hîs bikin û rasterast min bibînin. Giyanê we dê dengê Min bibihîze, û hûn ê bi awayekî giyanî hebûna Min bibînin. Bi vî awayî ez dixwazim giyanê we her û her bi yê Min re yekbûyî bibînim; çimkî ev daxwaza Min e. (342, 57)

VI. Afirandin

Beş 24 – Afirandina Ruhî û Madî

Afirandina Bêhnwerên Ruhanî

1. Berî ku cîhan hebin, berî ku hemû mexlûq û made bikevin nav jiyanê, Ruhê Min ê Îlahî jixwe hebû. Lêbelê, wekî Yek-ê-Hemûyan, min di hundirê xwe de valahiyeke bêpîvan hîs dikir, ji ber ku ez mîna keyekî bê mirov, mîna hostayekî bê şagirt bûm. Ji ber vê yekê, min plana afirandina hebûnên mîna Xwe danî, ku ez ê tevahiya jiyana Xwe ji wan re terxan bikim, ku ez ê ewqas kûr û samîmî ji wan hez bikim ku — dema wext hat — ez ê dudilî nebim ku ji

bo wan li ser xaçê xwîna Xwe feda bikim.

2. Gava ez ji we re dibêjim ku min hîn berî hebûna we jî ji we hez dikir, dilê xwe nexweş nekin. Belê, zarokên min ên ezîz! (345, 20–21)

3. Ruhê Xwedayî tijî ji hezkirinê bû, her çend Ew bi tenê hebû jî. Hê tiştek nehatibû afirandin; li derdora Hebûna Xwedayî tiştek tune bû, û dîsa jî Ewî hezkir û hest kir ku Ew Bav e.

4. Wî kî hezkir? Wekî Kê xwe hîs dikir? Ew hemû hebûn û hemû mexlûqat bûn ku dê ji Wî derkevin û hêza wan di hundirê Ruhê Wî de veşartî bû. Di wî Ruhî de hemû zanist, hemû hêzên xwezayê, hemû hebûn, hemû bingehnên afirandinê hebûn. Ew Ebediyet û Dem bû. Di Wî de rabirdû, niha û paşeroj hebûn, heta berî ku cîhan û hebûn werin afirandin.

5. Ew îlhama xwedayî di bin hêza bêdawî ya hezkirina xwedayî de bû rastî, û jiyan dest pê kir. (150, 76 79)

6. Da ku Xwedê bikaribe ji xwe re bibêje Bav, Wî ji sînga xwe giyan derxistin — mexlûqên ku di sifatên xwe yên îlahî de mîna Wî bûn. Ev eslê we bû; bi vî awayî hûn ketin jiyana ruhanî. (345, 22)

7. Sedema afirandina we hezkirin bû, hesreta xwedayî ya parvekirina hêza Min bi kesekî re; û sedema ku Min îradeya azad da we jî bi heman awayî hezkirin bû. Min xwest ku ez ji aliyê zarokên xwe ve hezkirî bim — ne wek encama tu qanûnekê, lê ji hesteke xwerû ku bi awayekî azad ji ruhê we şîn bibe. (31, 53)

8. Her giyan ji ramaneke pak a Xwedayî derketiye; ji ber vê yekê, giyan karê bêkêmasî yê Afirîner in. (236, 16)

Kariya Ruhên Mezin di Kiryara Afirandinê de

9. Îlyas ew Ruhê mezin e ku li milê rastê yê Xwedê rûdinê, yê ku di xwebitandinîya xwe de xwe xulamê Xwedê dibêje; bi navbeynkarîya wî, û her weha ya Ruhên din ên mezin, ez Gerdûna Ruhanî dihejînim û şîretên mezin û bilind pêk tînim. Belê, şagirtên min, bi sedan Ruhên mezin di xizmeta min de ne ku afirandinê bi rê ve dibin. (345, 9)

Ramandinên Xwedê li ser Serperiştiyê

10. Guhdarî bikin, şagirtên min: berî ku hûn hebin, ez jixwe hebûm, û di nav Ruhê Min de yê we veşartî bû. Lê min nexwest ku hûn bêyî ku heq bikin bibin mîratgirên Padîşahiya Min, ne jî min dixwest ku hûn xwedî tiştên ku jixwe hene bibin bêyî ku bizanibin kî we afirandiye; ne jî min dixwest ku hûn ji Min dûr bikevin bêyî rêberî, bêyî armanc û bêyî îdeal.

11. Ji ber vê yekê, min ruh da we, da ku bibe rêberê we. Min îradeya azad da we, da ku kirinên we li ber Çavên Min xwedî nirxek rastîn bin. Min ruh da we da ku ew her dem hewesa bilindbûna ber bi tiştê ronî û pak ve bike. Min beden da we da ku, bi riya dil, hûn hesta tiştê baş û xweşik bikin, û da ku ew ji we re

bibe wek kevirê ceribandinê, wek ceribandineke domdar, û her weha wek amûrek ji bo jiyana li cîhana madî. (35, 48–49)

Afirandina Cîhanên Madî ji bo Bêhnên Ruhî

12. Dema ku fezay cara yekem bi hebûna giyanan ronî bû, ew — ji ber ku hîn wek zarokên biçûk dilerizîn û lingê wan diçû, û ne geşedan û ne jî hêza wan hebû ku li cihên bilind ên ruhanî bimînin — hewcedariya xwe bi bingehekê, bi xalek piştgiriyê hîs kirin, da ku xwe bihêz hîs bikin; û bi vî awayî made û cîhaneke madeyî ji wan re hat dayîn, û di rewşa xwe ya nû de wan tecrube û têgihiştin bi dest xist. (35, 50)

13. Gerdûn bi hebûnan tije bû, û di nav wan hemûyan de hezkirin, hêz û şehrezayiya Bav diyar bûn. Mîna çavkaniyeke jiyanê ya bêdawî, sinê Xudan ji wê demê ve wisa maye, ji dema ku Wî fermand ku atomên bi hev re bibin yek da ku hebûn û laşan ava bikin û şikl bidin wan.

14. Pêşî jiyana ruhanî hebû; pêşî hebûnên ruhanî hebûn; û tenê paşê xwezaya maddî hatî ser xebatê.

15. Ji ber ku hatibû biryardan ku gelek mexlûqên ruhanî ji bo ku li cîhanên madî bijîn, şiklê fîzîkî werbigirin, her tişt ji berê ve hatibû amadekirin da ku zarokên Xudan her tişt ji bo wan amade bibînin.

16. Wî riya ku zarokên Wî dê li ser bimeşin bi berekatan baran kir, gerdûn bi jiyanê tije kir, û riya mirovahiyê bi bedewiyê dagirt, di nav wan de çirûskeke îlahî danî: ruh, can; û bi vî awayî Wî ew ji hezkirin, aqil, hêz, îrade û hişmendiyê afirandin. Lêbelê Wî her tiştê ku heye di hêza Xwe de dorpêç kir û mebesta wê jê re eşkere kir. (150, 80–84)

17. Dema ku Bav cîhan afirand û armanca wê wekî cihekî kefaretê danî, Wî jixwe dizanibû ku zarokên Wî dê di riya xwe de bikevin ber destê lawazî û binpêkirinan, û ku ji bo avêtina pêngava yekem a ber bi nûbûn û kamilbûnê ve, dê xaniyek pêwîst be. (250, 37)

Afirandina Mirovahiyê

18. Guhdarî bikin: Xwedê, Hebûna Bilind, we 'li gorî wêne û şibihiya Xwe' afirand — ne li gorî forma fîzîkî ya ku hûn xwediyê wê ne, lê belê li gorî wan şiyanên ku ruhê we pê hatiye bexşandin, yên ku dişibin yên Bav.

19. Çiqas ji bo pozbilindiya we xweş bû ku we xwe wekî wêneya rastîn a Afirîner dihesiband. Hûn xwe wekî afirîdeyên herî pêşketî yên ku Xwedê afirandiye dihesibînin. Lêbelê, hûn di bin xapandineke mezin de ne heke hûn wisa bihesibînin ku gerdûn tenê ji bo we hatiye afirandin. Bi çi nezaniyê ye ku hûn ji xwe re dibêjin tacê afirandinê!

20. Fêm bikin ku heta erd jî ne tenê ji bo mirovahiyê hatiye afirandin. Li ser pêlika bêdawî ya afirandina îlahî, hejmareke bêdawî ji giyanan ji bo pêkanîna Qanûna Îlahî di pêşketinê de ne.

21. Armancên her tiştî-gir, ku hûn wek mirov nikarin fêm bikin, heta ku

hûn bixwazin jî, mezin û bêkêmasî ne, mîna hemû niyetên Bav. Lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, hûn ne afirîdeyên herî mezin û ne jî yên herî biçûk ên Xudan in.

22. Hûn hatin afirandin, û di heman kêliyê de ruhê we jiyan ji Zilîl û Celîl wergirt, jiyaneke ku di nav xwe de ew qas taybetmendî dihewand ku ji bo we pêwîst bûn da ku hûn peywireke dijwar di herheyîbûnê de bi cih bînin. (17, 24–28)

23. Di nav giyanê mirov de, ku şahesera Min e, Min Ronahiya Xwedayî daniye. Min ew bi hezkirineke bêdawî geş kiriye, çawa ku baxçevanek li baxçeyê xwe li riwekeke delal xwedî derdikeve. Min hûn di vî warê jiyanê de bi cih kirine, ku ji bo jiyanê tiştek ji we re kêm nîne, da ku hûn Min û xwe nas bikin. Min hêz daye ruhê we ku jiyana axretê hîs bike, û hest dane bedena we, da ku hûn xwe nû bikin û bigihîjin kamilbûnê. Min ev cîhan spart we da ku hûn gavên xwe yên pêşîn li ser bavêjin û, li ser vê riya pêşketin û kamilbûnê, kamilbûna Qanûna Min biceribînin, da ku hûn di dirêjahiya jiyana xwe de her ku diçe zêdetir Min nas bikin û ji Min hez bikin, û bi saya xêrên xwe bigihîjin Min.

24. Min diyariya vîna azad bexşand we û wijdan da we. Ya yekem, da ku hûn di çarçoveya qanûnên Min de bi azadî pêş bikevin, û ya duyem, da ku hûn qenciyê ji xerabiyê ji hev cuda bikin, da ku ew wekî dadgerek bêkêmasî ji we re bêje, gava ku hûn qanûna Min pêk tînin an binpê dikin.

25. Wijdan ronahiyek ji Ruhê Min ê Îlahî ye, ku tu carî ji bo kêliyekê jî we terik nake.

26. Ez Rê, Rastî û Jiyan im; Ez Aştî û Bextewarî me, soza herheyî ku hûn ê bi Min re bin, û herwiha pêkanîna hemû Gotinên Min im. (22, 7–10)

Bîranîna Bihuştê

27. Mirovên pêşîn — ewên ku bav û kalên mirovahiyê bûn — ji bo demekê wê şopa ku ruhên wan ji 'Geliyê Ruhanî' bi xwe re anîbûn, parastin — şopeke bedewî, aştî û bextewariyê ku di nav wan de heta ku hewesa bedenê û têkoşîna ji bo jiyanê di jiyana wan de derneketibûn holê, mayînde mabû.

28. Lêbelê divê ez ji we re bibêjim ku, her çend giyanên wan mirovan ji cîhaneke ronahiyê hatibin jî, ew ji warên herî bilind — yên ku hûn tenê dikarin bi riya xêrxwaziyê bigihîjin wan — dernediketin.

29. Lêbelê, rewşa bêgunehî, aştî, xweşî û tenduristiyê ya ku wan giyanan di gavên xwe yên pêşîn de parastibû, wekî serdemeke ronahiyê bîranîneke jibîrnekirî bû, ku şahidiya wê wan ji zarokên xwe re, û zarokên wan jî ji neviyên xwe re derbas kir.

30. Hişên materyalîzekirî yên mirovahiyê, wateya rastîn a wê şahidiyê şaş fêm kiribûn, di dawiyê de gihîştin wê baweriyê ku bihuşta ku mirovên pêşîn tê de jiyane bihuşteke cîhanî bû, bêyî ku bizanibin ku ew rewşeke ruhanî ya wan hebûnan bû. (287, 12–13)

Xwezaya Mirov

31. Ruh û beden xwedî xwezayên cuda ne; hebûna we ji wan pêk tê, û ruh li ser herduyan bilind e. Ya yekem keça ronahiyê ye; ya duyem ji erdê derdikeve û made ye. Her du di hebûneke yekane de yek dibin û li dijî hev têdikoşin, di bin rêberiya ruh de, ku tê de hebûna Xwedê heye. Ev têkoşîn heta roja îro bi berdewamî dom kiriye; lê di dawiyê de, giyan û laş dê, bi ahengî, peywira ku qanûna min ji her yekî ji wan re destnîşan kiriye, bi cih bînin.

32. Her wiha hûn dikarin ruhê wekî riwekekê û bedena xwe jî wekî axê bînin ber çavên xwe. Ruhê ku di nav madeyê de hatiye çandin, mezin dibe û ber bi jor ve hildikişe, û xwe bi ceribandin û dersên ku di jiyana xwe ya mirovahiyê de werdigire, xwedî dike. (21, 40–41)

Yekîtiya Afirîner bi Afirandinê re

33. Ruhê Xwedê mîna dareke bêdawî fireh e, ku şaxên wê cîhan in û pelên wê jî mexlûq in. Ji ber ku şîreya yek û heman e ku di qurmê re diherike ber bi hemû şaxan ve û ji wan jî ber bi pelan ve — ma hûn bawer nakin ku tiştekî herheyî û pîroz heye ku we hemûyan bi hev ve girêdide û we bi Afirîner re yek dike? (21, 38)

34. Ruhê Min, ku her tiştî di nav xwe de dihewîne, di her tiştê ku Min afirandiye de heye, çi di warê ruhanî de be, çi jî di warê madî de. Karê Min di her tiştî de amade ye û di her asta jiyanê de li ser kamilbûna Min şahidiyê dike.

35. Karê Min ê îlahî her tiştî di nav xwe de dihewîne — ji mexlûqên herî mezin û bêkêmasî yên ku li milê Min ê rastê rûdinin, heta mîkro-organîzmaya " " a ku bi zor tê dîtin, riwek an mîneral, atom an şane, yên ku formê didin hemû mexlûqan.

36. Bi vê yekê, ez careke din bala we dikişînim ser kamilbûna her tiştê ku min afirandiye — ji hebûnên madî bigire heta giyanên ku jixwe gihîştine kamilbûnê. Ev karê min e. (302, 39)

37. Kî ji Qanûna Ruhanî, ku qanûna herî bilind e, dûr dikeve, dikeve bin desthilatdariya qanûnên bindest an materyalî, ku mirov pir hindik li ser wan dizanin. Lêbelê, kî guh dide qanûna herî bilind û bi wê re di ahengê de dimîne, li ser hemû rêzikên ku hûn jê re dibêjin xwezayî radiweste, û ji kesekî ku tenê xwediyê zanîna zanistî an olî ye, bêtir hîs dike û fêm dike.

38. Ji ber vê yekê Îsa bi karên ku hûn jê re dibêjin mûcîze, we heyirand; lêbelê hûn wan hînkirinên ku wî ji ber hezkirinê dan we, nas bikin. Fêm bikin ku di tiştê Xwedayî de, ku di hemû afirandinê de vedeng dide, tiştekî serxwezayî an jî dijberî nîne. (24, 42–43)

Beş 25 – Xweza

Qanûnên Xwezayê

1. Min hînî we kiriye ku hûn Xwedê wekî Yekîtiya Hemûyan bibînin, wekî kerameta ku ji sînorên xeyala we ya

ruhanî wêdetir e, wekî hêza ku li seranserê gerdûnê dibe sedema tevger û çalakiyê — wekî jiyana ku hem di riweka herî sade de hem jî di wan cîhanên ku bi milyonan li seranserê kosmosê di gerîna xwe ya rêgehên xwe de digerin de xwe diyar dike, bêyî ku yek ji wan li dijî zagonê ku li ser wan serwer e derkeve.

2. Ew Qanûn Ez im, Xwedayê te; ew Qanûna pêşketina bêdawî ye, ya ku mirovahiyê matmayî dihêle û qadên berfireh ên lêkolînê vedike, û dihêle ku ew her ku diçe kûrtir bikevin nav sirên xwezayê. (359, 74–75)

3. Fêm bike ku Qanûn ew rê ye ku ji aliyê hezkirina Afirînerê Herî Bilind ve hatiye raxistin da ku rêberiya her afirîdeyekî Wî bike. Li ser jiyana ku li dora we ye, ya ku ji hejmareke bêdawî ya element û organîzmayan pêk tê, bifikirin, û hûn ê di dawiyê de kifş bikin ku her laş û her hebûn li ser rêyek an rêgehekê diçe ku wisa dixuye ji hêla hêzeke biyanî û razdar ve tê rêvebirin. Ev hêz ew Qanûn e ku Xwedê ji bo her afirîdeya Xwe derxistiye.

4. Gava ku hûn van pêvajoyên girîng vedikolin, hûn ê di dawiyê de bigihîjin wê têgihiştinê ku, bi rastî, her tişt di bin fermana bilind de dijî, diçe û mezin dibe. (15, 4)

Hebûna Xwedê di Xwezayê de

5. Di hemû karên ku Min pêk anîne de li Min bigere, û tu yê karibî Min li her derê bibînî. Hewl bide Min bibihîsî, û tu yê Min di dengê bihêz ê ku ji hemû tiştên afirandî derdikeve de bibihîsî; çimkî ji bo Min ne zehmet e ku ez xwe bi rêya hebûnên afirandinê îfade bikim.

6. Ez xwe di stêrkekê de, di hêrsa bahozekê de, û di ronahiya delal a berbangê de eşkere dikim. Ez dihêlim dengê Min di strana melodîk a çûkekî de lê bide, çawa ku ez xwe bi bîhna kulîlkan îfade dikim. Û her yek ji awayên îfadeya Min, her aliyek, her kar ji we re behsa evînê, pêkanîna qanûnên dadperweriyê, şehrezayiyê, û herheyîbûnê di warê giyanî de dike. (170, 64)

Xweza, Afirandina Xwedê û Mînakek ji bo Ruhanî

7. Gelekan xwezayê wekî xwedayê xwe girtiye, bi pîrozkirina wê wekî çavkaniya afirîner a her tiştê ku heye. Lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, ev xwezayê, ku hemû zindî ji zikê wê derketine—hêzên maddî û keyaniyên xwezayî yên ku we dorpêç dikin—ne Afirîner e; ew pêşî ji aliyê Afirînerê îlahî ve hatiye plankirin û afirandin. Ew ne sedem û ne jî bingeha jiyanê ye. Tenê ez, Xudayê te, destpêk û dawî, Elîfa û Omegayê me. (26, 26)

8. Her tiştê ku di vê jiyanê de we dorpêç dike û li we digire, şewqvedana Jiyana Herheyî ye; ew hînkirineke kûr e ku bi rêya form û tiştên maddî tê ravekirin da ku were fêmkirin.

9. We hê kûrahiyên vê hînkirina ecêb fêm nekirine, û mirovahî careke din şaş bûye, ji ber ku wê jiyana ku li ser rûyê erdê dijî wekî herheyîtiyê dît. Ew bi rûkêşiyê

dilxweş bûye, û wî her tiştê ku tê de ji wehyê xwedayî heye red kiriye — ew tiştê ku cewher û rastiya di nav hemû afirandinê de amade ye. (184, 31–32)

10. Ez ê tiştekî ji we veneşêrim ji wan tiştên ku min ji bo jiyan, tenduristî, xwedîkirin, xweşî û kêfa zarokên xwe di nav xwezayê de daniye.

11. Berevajî vê, ez ji we re dibêjim: çawa ku ez nanê Ruh pêşkêşî we dikim û we vedixwînim ku hûn cewherên îlahî hilmêjin û xwe bi bîhnxweşiyên ruhanî nû bikin, wisa jî divê hûn tiştê ku xweza pêşkêşî we dike paşguh nekin an jî jê venegerin; ji ber ku bi vî awayî hûn ê bigihîjin ahengiyê, , tenduristî û enerjiyê, û bi vî rengî bigihîjin pêkanîna rastîn a qanûnên jiyanê. (210, 22)

12. Bêaqil bi hestê tê arastekirin, ku ew dengê wê yê hundirîn, serwerê wê, rêberê wê ye. Ew mîna ronahiyekê ye ku ji diya xwe, Xwezayê, tê û riya ku divê di jiyana xwe de bişopîne ronî dike — riyek ku bi xeterî û rîskên mezin dagirtî ye jî.

13. Mînaka xwe ji hevahengiya ku her cure pê dijî û ji çalakiya kesên kedkar bigirin. Mînakên dilsozî û spasdariyê di dilê xwe de bi cih bikin. Ev mînakên ku şehrezayiya îlahî dihewînin in, ji ber ku ew ji mexlûqên Min ên ku bi heman awayî ji Min derketine, tên, da ku li cîhana we li dora we bin û hevaltiya we bikin, û da ku beşdarî tiştên ku Min li ser rûyê erdê danîne bibin. (320, 34; 37)

Hêza zarokên Xwedê li ser xwezayê

14. Hêzên xwezayê dê ji we re guhdarî bikin, eger hûn şîreta Min bi cih bînin û ji Min bixwazin ku ji bo qenciya mirovên din vê yekê bikim. (18, 47)

15. Ma min fêrî te nekir ku hêzên xwezayê yên bêkontrol jî dikarin duayên te bibihîzin û aram bibin? Eger ew guh bidin dengê min — çima ew jî, gava ku xwe amade kirin, guh nedin dengê zarokên Xudan? (39:10)

16. Min hêz daye ruhê li ser maddeyê, da ku ew ji ceribandinên xwe bi serkeftî derkeve û bigihîje mebesta dawî ya rê. Lêbelê têkoşîn dê mezin be; ji ber ku ji dema ku mirov tenê keyaniya ku pê bawer dike li cîhanê afirand, wî ew ahengiya ku diviyabû di navbera wî û her tiştê derdora wî de hebe, xera kiriye. Ji textê xwe yê serbilind, ew dixwaze her tiştî bixe bin hêza zanista xwe û îradeya xwe li ser hêman û hêzên xwezayê ferz bike. Lêbelê ew di vê yekê de bi ser neketiye; ji ber ku wî ji mêj ve girêdanên hevaltiyê bi qanûnên giyanî re qut kirine.

17. Gava ku min niha ji van mirovên li vir re got ku hêzên xwezayê dikarin guh bidin wan, hin kes hebûn ku bawer nekirin, û ez ji we re dibêjim ku sedema wan a gumanê heye; ji ber ku xweza dê tu carî guh nede wan kesên ku wê paşguh dikin, pîs dikin an jî pê henekan dikin. Ji aliyê din ve, kîjan

bizanibe li gorî qanûnên Ruh û madeyê bijî — ango, kîjan bi her tiştê ku li derdora wî ye re di ahengekê de bijî — dê di tevahiya jiyana xwe de bi Afirînerê xwe re yek be û dê heq bike ku hêmanên xwezayê xizmeta wî bikin û guh bidin wî, çawa ku ji her zarokekî ku guh dide Bavê xwe, Afirînerê her tiştî, re guncaw e. (105, 39)

18. Ez derewan nakim, ne jî zêdekeriyê dikim, dema ku ez ji we re dibêjim ku warên xwezayê dikarin dengê we bibihîzin û dê ji we re bibin guhdar û rêzê li we bigirin.

19. Dîroka Îsraîlê wek şahidiyek ji bo rastiya Min hate tomarkirin, û di nav wê de hûn dikarin kifş bikin ka gelê Xwedê çawa gelek caran ji aliyê hêz û hêmanên xwezayê ve dihat naskirin û rêz lê dihat girtin. Çima divê ev ji bo we ne derbasdar be?

20. Ma hûn wisa difikirin ku hêza Min an hezkirina Min a ji bo mirovahiyê bi demê re guheriye? Na, ey girseyên ku vê peyvê dibihîzin: ronahiya Ruhê Min li ser we diherike; hêza Min û hezkirina Min herheyî û neguher in. (353, 64)

Mirov û Xweza

21. Lêbelê, ey gelên erdê, hişyar bin, çimkî eger hûn berdewam bin li ser bikaranîna îlhamên min ên îlahî ji bo meydanxwendina hêzên xwezayê — eger hûn berdewam bin li ser bikaranîna zanîna xwe ya kêm ji bo mebestên xerab — hûn ê bersiveke biêş û dijwar werbigirin, di dema ku hûn qet hêvî nakin. Hûn li dijî hewa, agir, erd, av û hemû hêzên xwezayê derdikevin, û hûn jixwe dizanin ku dê berhema we çi be, eger hûn di wextê xwe de rêyên xwe rast nekin da ku pêşî li hêzên xwezayê yên ku ji ber ehmeqiya we hatine berdan bigirin.

22. Ez bala we dikişînim ser wê yekê ku hûn li ber wê sînorê ne ku Dadweriya Min îradeya we ya azad destûrê dide; hûn zêde xwe li dijî xwezayê didin. Û ji ber ku hûn ewên biçûk in ku xwe mezin hîs dikin, ev peyv tê we hişyar bike li ser xetereya ku hûn tê de ne. (17, 60)

23. Min ji we re got ku bêyî îradeya Min pelek jî li ser darekê najo, û niha ez ji we re dibêjim ku tu hêmanek ji xwezayê guh nade îradeyeke din ji bilî ya Min.

24. Ez her wiha ji we re dibêjim ku xweza dikare bibe her tiştê ku mirov bixwazin: dayikek ku bi bereket, şefqet û xwedîkirinê dewlemend e, an çolistaneke çol ku birçîbûn û tîbûn lê serdest in; Mamosteyekî eşkerekirinên şehreza û bêdawî yên derbarê jiyan, qencî, evîn û herheyîbûnê de, an dadgerekî bêrehm li hemberî guhnedan û xapandina mirovahiyê. Pîsandin,

25. Dengê Bavê min ji mirovên pêşîn re got, û ew pîroz kirin: 'Zêde bibin û berhem bidin, û erdê tije bikin; wî binê xwe bixin, û serweriya masiyên deryayê, çûkên ezmanan, û her afirîdeya zindî ya ku li ser erdê dimeşe bikin.'

26. Belê, mirovahî, min mirov afirand da ku ew bibin xwedî û serwer bin li hewayê, di avan de, li seranserê erdê û di warên xwezayî

yên afirandinê de. Lê min got: 'Xudan'; ji ber ku mirovahî — di baweriya ku ew bi zanista xwe li ser erdê serwer in — kole ne. Her çend ew bawer dikin ku wan hêmanên xwezayê di destê xwe de girtine, ew dibin qurbaniyên nezaniya xwe, xwebaweriya xwe û nezaniya xwe.

27. Hêz û zanista mirovan erd, derya û hewa serwer kirine; lê hêz û desthilatdariya wan ne li hev in bi hêz û desthilatdariya xwezayê re, ya ku — wekî îfadeya hezkirina xwedayî — jiyan, şehrezayî, ahengî û kamilî ye. Di berhemên mirovahiyê de, di zanist û hêza wan de, tenê pozbilindî, xweperestî, pûçîtî û xerabî diyar dibin. (40, 26–30)

28. Gelo hûn hevsengiya têkçûyî ya hêzên xwezayê û veguherîna kûr a ku ew tê re derbas bûne nas dikin? Gelo hûn haydar in ku çima hûn ji ber hêzên wan ên berdayî diêşin? Sedema vê yekê ew e ku we ahenga di navbera jiyana ruhanî û materyalî de şikandiye, û bi vî awayî we ew kaos aniye holê ku hûn niha di nav de noq dibin. Lê belê, hema ku mirovahî guh bide qanûnên ku jiyanê birêve dibin, dê careke din her tişt bibe aştî, pirbûn û bextewarî. (108, 56)

29. Çawa dibe ku karên we yên li ser rûyê erdê bêkêmasî bin, dema ku ez dibînim hûn li dijî hêmanên xwezayê ne, yên ku tam ew in ku hûn jê debara xwe dikin?

30. Hînkirina Min naxwaze we ji bikaranîna hêman û hêzên xwezayê men bike, lê ew bang li we dike û hînî we dike ku hûn wan ji bo armancên baş bi kar bînin.

31. Hêzên xwezayê di destê we de dikarin ji heval û birayan veguherin dadwerên ku dê we bi awayekî tund ceza bikin.

32. Wextê wê hatibû ku mirovahî fêkiyê serpêhatiyê biçinîne, da ku êdî li hember hêzên xwezayê serî hilde. Çimkî, bi hemû zanista xwe re, ew ê nikaribin wan rawestînin. (210, 43–46)

33. Dara zanistê dê bi hêrsa bagerê biheje û dê bihêle fêkiyên xwe li ser mirovahiyê bikevin. Lê kî girêdanên wan hêzên bingehîn sist kiriye, heke ne mirovahî bi xwe be?

34. Rast e ku mirovên demên berê jî bi êşê hesiyan, da ku ji rastiyê, ji ronahiya wijdanê hişyar bibin û xwe bispêrin qanûnê. Lê mirovê pêşketî, hişmend û xwendî yê vê serdemê — çawa dibe ku wîcan hewce bike ku Darê Jiyanê pîs bike! (288, 28)

35. Ji bo wan kesên ku bawer dikin ku ez mirovahiyê ceza dikim bi berdanîna hêzên xwezayê li ser wan, ez dibêjim ku ew di bin xapandineke mezin de ne heke ew wisa bifikirin. Ji ber ku xweza pêş dikeve û diguhere, û di dema veguherîn an jî derbasbûnên wê de, hejîn çêdibin ku eger hûn Qanûna Min pêk neynin, ji we re dibin sedema êşeke giran ; lê dîsa jî hûn wan wek cezayê xwedayî dibînin.

36. Rast e ku dadweriya Min di nav wan de dixebite; lêbelê heke hûn — mexlûqên ku bi çirûska xwedayî ya ku ruhê we ronî dike hatine xelatkirin — di ahengekê de bi

xwezaya ku we dorpêç dike re bijiyana, ruhê we dê we ji guherînan û hêza hêzên xwezayê bilindtir bikira, û we dê êş nekişanda. (280, 16)

37. Gelo xwezayî ne afirîdeyek mezin e? Belê, şagirtên min, afirîdeyek ku bi heman awayî pêş dikeve, xwe paqij dike, xwe vedike û xwe kamil dike, da ku di nava xwe de mirovên siberojê bihewîne.

38. Çi gelek caran hûn ji ber diyardeyên veguhêz ên xwezayê, ku ew hewl dide bigihîje wê kamilbûnê, dilşikestî dibin û wan wekî cezayên ji Xwedê dihesibînin, bêyî ku hûn fêm bikin ku hûn jî, ligel xweza û afirandinê, xwe paqij dikin, pêş dikevin û ber bi kamilbûnê ve diçin. (283, 57–58)

Beş 26 – Cîhanên Din

Ronahiya Gerdûnî ya Mesîh

1. Carekê min ji we re got: 'Ez Ronahiya cîhanê me', ji ber ku min wek mirovekî diaxivî û ji ber ku mirovan tiştek ji tiştê ku li derveyî cîhana wan a biçûk bû, nizanibû. Niha, di Ruh de, ez ji we re dibêjim: Ez ew Ronahiya Gerdûnî me ku jiyana hemû cîhan, esman û waran ronî dike, ku hemû hebûn û afirîdeyan ronî dike û jiyanê dide wan. (308, 4)

2. Ez Tovavêjê Herheyî me. Heta berî ku ez werim ser rûyê erdê û mirovan navê min Îsa binav kir, ez jixwe Tovavêj bûm; ez jixwe ji aliyê wan kesên ku ji madîbûn, şaşîtî an jî nezanînê wêdetir bûn ve dihatim nasîn — ewên ku li herêm û warên ruhanî dijiyan ku hûn hîn nas nakin û heta xeyal jî nikarin bikin.

3. Ji nav wan kesên ku berî ez werim ser rûyê erdê Min nas dikirin, min gelek ji wan şandin ba te da ku li cîhanê ji bo Min şahidiyê bikin, hatina Mesîh, a evînê û a 'Peyva' Bav ragihînin. Ji van, hinek pêxember bûn, hinekên din pêşeng bûn, û hinekên din jî şandî bûn.

4. Ev cîhan ne ya tekane ye ku şopa lingên Min li ser maye. Li ku derê ku Xilaskar pêwîst bûbe, ez amade bûme.

5. Lê divê ez ji we re bibêjim ku li cîhanên din xaç û kasa min bi saya nûbûn û hezkirina bira û xwişkên we hatiye rakirin, lê li vir, li ser vê cîhanê, piştî gelek sedsalan, ez hîn jî bi deynikan têm tacdarkirin , li ser xaça kêmasiyên we şehîd im, û hîn jî kasa zerw û sirkeya vedixwim.

6. Ji ber ku karê Min ê hezkirinê rizgariya tevahiya mirovahiyê di nav xwe de dihewîne, ez bi sebreke bêdawî li benda we me; min ne tenê yek, lê gelek derfet ji her mirovî re dane ji bo bilindbûna wî ya giyanî, û di nav gelek serdeman de ez li benda hişyarbûna hemû wan kesên ku di nav xewalûbûneke kûr de noq bûne, mam. (211, 26–29)

7. Li ser pêlikê ber bi kamilbûnê ve gelek qonax hene; di 'Geliyê Ruhî' de û di firehiyên bêsînor ên gerdûnê de gelek cîhan hene. Lêbelê bi rastî, ez ji we re dibêjim, min her tim Xwe ji her kesî re daye nasîn, û wehyê

Min di nav wan de li gorî asta ruhî ya cîhana ku ew tê de ne bûye. (219, 34)

8. Di heman dema ku mirov li ser Xwedayetiya Min, hebûna Min û hînkirinên Min nîqaşê dikin, cîhan hene ku tê de ez bi kamîlîyetê tên hezkirin.

9. Di heman demê de ku hinek gihîştine paqijiya ruhanî ya herî mezin, gerstêrka we di serdemeke gendeliya mezin a exlaqî û ruhanî re derbas dibe. (217, 65–66)

Pêwendiya giyanî di navbera cîhanan de

10. Ronahiya min a Xwedayî li her derê dibiriqe; li ku derê hûn li min bigerin, hûn ê hebûna min bibînin.

11. Ez Ew Bav im ku dixebitim da ku lihevhatin di nav hemû zarokên Wî de dest pê bike — hem yên ku li ser Erdê dijîn û hem jî yên ku li cîhanên din dijîn.

12. Ahengiya giyanî di nav hemû zindiyan de dê têgihiştinên mezin ji wan re eşkere bike; ew ê diyalogek ji giyanî bo giyanî bîne holê, ku dê mesafeyan kurt bike, yên dûr nêzîk bike, û asteng û sînoran rake. (286, 1–3)

13. Mirovahî dê gavên mezin ber bi giyanîbûnê ve bavêje; giyanê wê dê bikaribe sînorên mirovî derbas bike û bigihîje warên bilindtir ên hebûnê, da ku bi birayên xwe re têkiliyê deyne û ronahiya ku ew pêşkêş dikin werbigire.

14. Ew ê her weha bikaribe dakeve wan astên hebûnê yên ku hebûnên xwedî asta pêşketinê ya nizm, yên ku li paş mane, lê dijîn, da ku alîkariya wan bike ku hebûna xwe ya belengaz li pey xwe bihêlin û wan bilind bike bo asteke jiyanê ya baştir.

15. Pêlikên qonaxan ku ruh bi wan ber bi kamilbûnê ve hildikişe pir dirêj in; li ser wê hûn ê rastî hebûnên di hejmareke bêdawî ya qonaxên pêşketinê yên cuda de werin, û hûn ê tiştekî ji tiştên ku di destê we de ne pêşkêşî wan bikin, di heman demê de ew jî, di berdêla wê de, dê hinek ji serweta xwe ya ruhanî li we bikin.

16. Hingê hûn ê kifş bikin ku ev ne cîhana yekane ye ku ji bo baştirkirina xwe hewl dide. Hûn ê fêr bibin ku li ser hemû gerstêrkan giyan pêş dikeve, ku ew li ser hemûyan dibe tevgerdar û mezin dibe ji bo pêkanîna çarenûsa xwe, û ez dixwazim ku hûn xwe amade bikin da ku hûn bi hemû birayên xwe re peymanekê çêbikin, da ku hûn wê hesreta pîroz a naskirin, hezkirin û piştgiriya hevdu bi wan re parve bikin.

17. Vê yekê bi navê Min û bi guhdariyeke bêmerc, bi riya ramanên xwe bikin. Gava ku hûn dest bi vê pratîkê bikin, hûn ê gav bi gav daxwaz, hînkirin û pîrozîyên wan bi awayekî rast fêm bikin.

18. Ez hesreta wê yekê dikim ku hûn li ser vê gerstêrkê û li derveyî wê, ku niha mala we ye, bi birayên xwe re bibin yek. Têkiliyên hevaltiyê ava bikin, dema ku hewcedariya we pê hebe alîkariyê bixwazin, û her weha bi lez û bez alîkariya wan

kesan bikin ku ji we tiştên ku di destê we de ne dixwazin. (320, 44–46)

Nasîna cîhanên din û şêweyên jiyanê

19. We gelek caran ji Min pirsî ku li pişt vê cîhanê çi heye û gelo ew stêrkên ku di fezayê de dizivirin, cîhanên mîna ya we ne.

20. Bersiva Min a ji bo meraqa we bi tevahî perdeya razmendiyê ranekiriye, ji ber ku ez dibînim ku hûn hîn ne xwediyê asta pêşketinê ya pêwîst in ji bo fêmkirinê, ne jî ruhanîbûna ku ji bo lihevhatina bi cîhanên din re bi tevahî bingehîn e.

21. We hîn ew dersên ku ji aliyê gerstêrka ku hûn lê dijîn ve ji we re hatine pêşkêşkirin, nas nekirine û fêm nekirine, û dîsa jî hûn jixwe li cîhanên din digerin. Hûn nekarîne di navbera xwe de bibin bira, nîştecihên yek cîhanê, û dîsa jî hûn dixwazin hebûna zindiyan li cîhanên din kifş bikin.

22. Ji bo niha, bes e ku hûn bînin bîra xwe ku min di 'Serdema Duyemîn' de ji we re got: 'Di mala Bav de gelek qesr hene', û ku ez niha ji we re dibêjim, wek piştrastkirina wan gotinan, ku hûn ne tekane nîştecihên gerdûnê ne û ku gerstêrka we ne tekane ya nîştecihkirî ye.

23. Dê ji nifşên siberojê re were dayîn ku dergehên ku wan nêzîkî cîhanên din dikin vekirî bibînin, û ew ê bi heqî heyranê Bav bimînin.

24. Qencî û hezkirin, ku xêrxwazî û aşitî jê şîn dibin, dê bibin mifteyên ku deriyan li ser sirê vedikin, ku mirovahî dê bi saya wan gavekê ber bi ahengiya gerdûnî ve bavêje.

25. Îro hûn hîn jî îzolekirî, sînordar û astengkirî ne, ji ber ku berjewendiya we ya şexsî kiriye ku hûn tenê ji bo 'cîhanê' bijîn, bêyî ku ji bo azadî û bilindbûna giyanê xwe hewl bidin.

26. Wey gelo, gelo hûn ê çi bibin — afirîdeyên ku bi materyalîzma xwe biçûk bûne — eger destûr bihata dayîn ku hûn bigihîjin cîhanên din berî ku hûn xwe ji kêmasiyên xwe yên mirovî rizgar bikin? Ew ê çi tov be ku hûn ê biçînin? Nehemdî, ambîsyoneke bêsînor, pûçîtî.

27. Bi rastî, ez ji we re dibêjim: ji bo ku bigihîjin wê zanînê ku her mirov lê hesreta wê ye, û wê eşkerekirinê ku hişê wan ji pirsên ku wan diêşînin û meraqa wan çêdikin azad dike, divê mirov xwe pir paqij bikin, û hişyar bin û dua bikin.

28. Ne tenê zanist e ku dê razên Min ji wî re eşkere bike; pêwîst e ku ev tîhiya ji bo zanînê ji hezkirina ruhanî îlhama xwe bigire.

29. Gava ku jiyana mirovahiyê ruhanîtiyê nîşan bide — ez ji we re dibêjim, wê demê ew ê hewce nekin ku ji bo keşfa cîhanên ji ya xwe wêdetir hewl bidin; ji ber ku di heman kêliyê de ew ê ji aliyê kesên ku li warên bilindtir dijîn ve bên lêgerîn. (292, 3–11)

Armanca Stêrkan

30. Di mala Bavê we de gelek 'cihên rûniştinê' hene, ku ew qonaxên bêdawî yên pêlikê ne ku ber bi kamilbûnê ve diçin. Ji wir, 'Cîhana

Ruhî' dadikeve da ku xwe di nav we de bide nasîn.
31. We gelek caran, ji giyanekî heta giyanekî din, ji Min pirsîye derbarê sedema hebûna wî hejmarê stêrkên ku pîvaneke wan nîne û wan gerstêrkên ku li ser cîhana we dibiriqin, û we ji Min re gotiye: 'Mamoste, gelo ew cîhan vala ne?'
32. Lêbelê ez ji we re dibêjim: hîn wext nehatiye ku ez vê yekê bi tevahî ji we re eşkere bikim. Tenê gava ku mirov bigihîje ruhaniyetê, dê eşkerekirinên mezin jê re bên dayîn, û ew ê bikaribe ji giyanî heta giyanî bi wan hebûnên hezkirî yên Xwedayetiya Min re sohbet bike, û wê demê dê danûstandina ramanan di navbera hemû birayan de pêk were.
33. Lêbelê hûn ê îro jî bizanibin: hemû cîhan ji aliyê mexlûqên Min ve hatine şênkirin; tiştek vala nîne; hemû war û baxçeyên pîroz in, ku ji aliyê Meryemê, personîfîkasyona nermiya îlahî ve, tên şênkirin.
34. Ruhê Pîroz dê careke din bi riya devê we hînkirinên bilind ên ku ji we û ji mirovahiyê re nenas in ragihîne. Kengê, gelê min ê delal? Kengê ku di nav we de giyanîbûn serwer be, ligel dilsoziya ji bo peywira we. (312, 10–12)
35. Binêrin, Gelê Min, li ezmanan binerin, wan ji nêzîk ve temaşe bikin, û hûn ê fêm bikin ku di her stêrkekê de sozek, cîhanek ku li benda we ye, heye; ev cîhanên jiyanê ne ku ji zarokên Xwedê re hatine sozdandin, û hûn ê hemû lê bijîn. Ji ber ku hûn ê hemû Padîşahiya Min nas bikin, ya ku ne tenê ji bo hin hebûnan hatiye afirandin : ew wekî Mala Gerdûnî hatiye afirandin, ku tê de hemû zarokên Xudan dê bibin yek. (12, 24)

Beş 27 – Jiyana Piştî Mirinê

Zanîna Pêwîst a Jiyana Ruhî

1. Ez dibînim ku mirovên îro çiqas ji hînkirinên giyanî bêhay in. Sedema vê yekê ew e ku Qanûn û Hînkirina min tenê wekî rêbazeke exlaqî ji bo rêberiya wan hatiye pêşkêşkirin, û ne wekî riya ku giyanên wan ber bi mala wan a bêkêmasî ve dibe.
2. Mezhebên cuda di dilê mirovan de tirsa derewîn a ji zanîna ruhanî çandine, ku ev yek bûye sedem ku ew ji eşkerekirinên min dûr bikevin û her ku diçe kûrtir di tariya nezanînê de binav bibin, û wek hincet nîşan didin ku jiyana ruhanî sirreke nepenî ye.
3. Yên ku vê yekê îdîa dikin derewan dikin. Hemû wehiyên ku Xwedê ji destpêka mirovahiyê ve daye mirovan, ji wan re li ser jiyana ruhanî axivîne. Rast e ku min hîn hemû hînkirina xwe ji we re nedabû, ji ber ku hûn hîn ne di wê şiyanê de bûn ku her tiştî fêm bikin; ev yek dê tenê dema ku wextê wê bihata pêk bihata. Lê tiştê ku Bav heta niha eşkere kiriye, ji bo we bes e ku hûn bigihîjin têgihiştineke temam a jiyana ruhanî. (25, 38–40)
4. Jiyana Ruhî, ya ku hinek lê hesreta wê dikişînin, ji aliyê hinekan

ve tê tirsîn, înkarkirin û heta pêkenîn jî; lê dîsa jî bêguman li benda we hemûyan e. Ew singê ku pêşwaziya her kesî dike ye — milê ku ber bi te ve dirêj dibe — welatê ruhanî: sirreke kûr ku heta ji bo zanyaran jî nayê fêmkirin. Lê mirov dikare bikeve nav sirên min, kengê ku mifteya ku tu ji bo vekirina vê derî bi kar tînî, mifteya hezkirinê be. (80, 40)

'Bihuşt' û 'Dojeh'

5. Mirovan dojeh wekî cihekî êşa herheyî xeyal kiriye, ku li gorî wan, hemû kesên ku fermanên min binpê kirine dê bigihîjin wir. Û çawa ku wan ev dojeh ji bo sûcên giran çêkiriye, wisa jî ji bo sûcên biçûk cihekî din, û ji bo kesên ku ne qencî û ne jî xerabî kirine jî cihekî din xeyal kirine.

6. Kî dibêje ku di jiyana piştî mirinê de mirov ne şa dibe û ne jî diêşe, ew rastiyê nabêje; tu kes bê êş nîne, ne jî ji her kêfxweşiyê bêpar e. Êş û kêfxweşî dê her dem tevlihev bin heta ku giyan bigihîje aştiya herî bilind.

7. Guhdarî bikin, zarokên min: Dojeh di navbera mexlûqên bedenî û yên bêbeden de, di navbera nişтecihên vê cîhanê û yên Qada Ruhanî de heye. Dojeh sembola êşên giran, êşên xofnak ên wijdanê, bêhêvîtiyê, êş û taliya kesên ku gunehên giran kirine ye. Lêbelê ew ê bi pêşxistina giyanên xwe ber bi hezkirinê ve, xwe ji van encaman rizgar bikin.

8. Ji aliyê din ve Bihuşt, ku sembola bextewериya rastîn û aştiya rastîn e, ji bo wan kesan e ku ji hewesa cîhanê dûr ketine da ku bi Xwedê re di yekîtiyê de bijîn.

9. Wijdana xwe biceribîne, û tu yê bizanibî ka tu di dojehê de dijî, ka tu ji bo xeletiyên xwe kefaretê didî, an jî ka tu bi aramiya Bihuştê tije bûyî.

10. Tiştên ku mirov jê re dibêjin Bihuşt an Dojeh ne cihên taybet in; ew cewherê kirinên we bi xwe ye ku ruhê we dema digihîje 'Geliyê Ruhî' wê diçinje. Her kes dojeha xwe dijî, di cîhana xwe ya kefaretê de dijî, an jî ji bextewериya ku bi bilindbûn û ahengiya bi Ruhê Xwedayî re tê bexşandin, kêfxweş dibe. (11, 51–56)

11. Çawa ku mirovek dikare li ser rûyê erdê ji bo xwe cîhanek aramiya ruhanî biafirîne, ku dişibe aramiya Keyaniya Min, her wiha dikare, bi riya xerabiya xwe, jiyanekê bijî ku wek dojeheke navsikî, xerabî û êşên wijdanê be.

12. Heta li axretê jî, ruh dibe ku li gorî meylên giyan, ji rê derketina wê û hewesa wê, rastî cîhanên tarîtî, fesadî, nefret û tolhildanê were. Lê belê, bi rastî ez ji we re dibêjim, hem Bihuşt û hem jî Dojeh—ku mirov tenê dikarin bi riya form û wêneyên cîhanî têgeheke li ser wan ava bikin—ne tiştekî din in ji bilî qonaxên cuda yên pêşketina giyanê: yek, bi saya fezîlet û pêşketina xwe, li lûtkeya kamilbûnê ye; ya din, di kûrahiya tariya xwe, xerabiyên xwe û xapandina xwe de ye.

13. Ji bo giyanê rast, cihê ku tê de ye tu wateya wî nîne, ji ber ku li ku derê be bila bibe, ew ê di nav xwe de aşitî û bihuşta Afirîner hilgire. Giyanê nepak û tevlihev, ji aliyê din ve, dibe ku xwe di nav baştirîn cîhanan de bibîne, lê dîsa jî di nav xwe de dê bê navber dojeha êşên wijdana xwe hîs bike, ku ew ê di hundirê wî de bişewite heta ku wî paqij bike.

14. Ma tu bawer dikî ku min, Bavê te, cihên ku bi taybetî ji bo cezakirina te û bi vî awayî ji bo tola xwe ya herheyî ji ber gunehên te hatine çêkirin, afirandine?

15. Ewên ku teoriyên wiha hîn dikin çiqas sînordar in!

16. Çawa mimkun e ku hûn bawer bikin ku tariya herheyî û êşa herheyî çarenûsa ku li benda hin giyanan e? Heta ku wan guneh kiribin jî, ew ê dîsa jî heta hetayê bibin zarokên Xwedê. Heke pêdiviya wan bi rêberiyê hebe — li vir Mamoste heye. Heke pêdiviya wan bi hezkirinê hebe — li vir Bav heye. Heke ew li hêviya lêborînê bin — li vir Dadwerê bêkêmasî heye.

17. Kî ku tu carî hewl nade ku Min bigere û kêmasiyên xwe rast bike, ew ê neyê ba Min. Lêbelê, kesek tune ku bikaribe li hember dadweriya Min an ceribandinên Min bisekine. Tenê gava ku hûn paqij bibin, hûn dikarin werin ba Min. (52, 31–37)

18. Di nav gelek wargehên mala Bav de, cîhaneke tenê ya tariyê jî tune ye; ronahiya Wî di nav wan hemûyan de ye; lêbelê, eger giyan ji ber nezanîna xwe bi çavên girêdayî bikevin nav wan — wê demê ew ê çawa wê rûmetê bibînin?

19. Eger tu li ser rûyê erdê ji mirovekî kor bipirsî ka ew çi dibîne, ew ê bersiva te bide: tenê tariyê. Ne ji ber ku ronahiya rojê tune ye, lê ji ber ku ew nikare wê bibîne. (82:12–13)

20. Min di vê demê de ji we re got: wê fikra ku di nav mirovan de derbarê dojehê de heye di dilê xwe de nehêlin, çimkî di vê cîhanê de dojeheke ji jiyana ku we bi şer û dijminatiyên xwe afirandiye mezintir tune ye, û di axretê de jî agirê ji êşa wijdanê ya ku ruh dikişîne dema ku wijdana wî wî bi zordestiyên wî re rû bi rû dihêle, tune ye. (182, 45)

21. Heya ku ew kesên ku di fanatîzma xwe ya olî de, ji xeynî cezayê dojehê tiştekî li axretê li bendê nînin, bi vê baweriyê ve girêdayî bin, ew ê dojeha xwe biafirînin, ji ber ku tevliheviya giyanê dişibe ya hişê mirov, her çend pir tundtir be jî.

22. Niha tu dipirsî: 'Mamoste, gelo ji bo wan rizgarî heye?' Ez ji te re dibêjim: rizgarî ji bo her kesî heye, lê aştî û ronahî dê tenê bigihîje wan giyanan dema ku tariya xapandinê belav bibe.

23. Gelo te qet ji bo kesekî ku hişê wî tevlihev e û tiştên ku qet tune ne dibîne, dilovanî hîs kiriye? Êşa te dê çiqas mezintir biba heke, di axretê de, te ew mexdûyên xapandî bidîta ku li dojeha xwe ya xeyalî dinêrin! (227, 71)

24. Ji van eşkerekirinan netreisin; berevajî, bi wê fikrê şa bibin ku ev Peyv dê têgeha we ya derbarê cezayê herheyî de, û hemû şîroveyên agirê herheyî yên ku di demên borî de ji we re hatine kirin, bişkîne.

25. 'Agir' sembola êş, xwe-sûcdarkirin û poşmaniya ku dê canê biêşîne û paqij bike, çawa ku zêr di kûlînê de tê paqijkirin. Di vê êşê de Qestê Min heye, û di Qesta Min de hezkirina Min a ji bo we heye.

26. Eger rast bûya ku agir gunehên mirovan ji holê radike, wê demê diviyabû hemû laşên kesên ku guneh kirine li vir di vê jiyana dinyayî de biavêjin nav agir—di jiyanê de, ji ber ku piştî mirinê ew ê êdî wê hîs nekin. Ji ber ku laş tu carî derbasî Warê Ruhanî nabin— ; berevajî vê yekê, gava ku mebesta wan pêk hat, ew diçin nav kûrahiya erdê, li wir ew bi xwezaya ku jiyana xwe jê wergirtine re dibin yek.

27. Lêbelê, eger hûn bawer dikin ku tiştê ku hûn jê re dibêjin 'agirê herheyî' ne ji bo laş lê ji bo giyanê ye, ev şaşiyeke din a mezin e, ji ber ku di Cîhana Ruhanî de ti hêmanên maddî nînin, û agir jî tu bandorê li ser giyanê nake. Yê ku ji maddeyê çêbûye madde ye; yê ku ji Ruhê çêbûye Ruh e.

28. Peyva Min nakeve da ku êrîşî baweriyeke olî bike. Her kesê ku wisa difikire, gelek şaş e. Peyva Min dê wateya her tiştê ku şaş hatiye şîrovekirin şirove bike, û ya ku ji ber vê yekê bûye sedema şaşiyên ku di nav mirovahiyê de ji nifşekî heta nifşekî din hatine veguhestin.

29. Qîmeta Şerîeta Min û Hînkirina Min dê çi bûya eger ew nikaribûna giyanan ji şaşî û gunehê xilas bikin? Û hebûna Min a wek mirov li cîhanê dê çi armanc pêk bianiya eger gelek kes hebûna ku qedera wan ew bû ku di kefareteke bêdawî de, her û her helak bibin? (352, 44–48)

30. Hinek xwe mecbûr dibînin ku karên qenc bikin ji ber ku ditirsin ku mirin ji nişka ve bigihîje wan, û ku wê demê ti xêrên wan tune bin ku pêşkêşî Xudanê xwe bikin. Yên din ji xerabiyê dûr dikevin, lê tenê ji tirsa ku di guneh de bimirin û piştî vê jiyanê neçar bimînin ku di dojehê de ezaba herheyî bikişînin.

31. Xwedayê ku ewqas kes wisa xeyal dikin, çiqas xerabûyî û kêm e! Çiqas neheq, hov û zalim e! Heta ku mirov hemû guneh û sûcên ku mirovahiyê kirine bîne cem hev jî, ev yek nikare bi wê nefretê re bê berawirdkirin ku ezaba herheyî ya dojehê di xwe de dihewîne—ku li gorî wan, Xwedê wan zarokên ku guneh dikin, ji bo wê mehkûm dike. Ma min ji te re şirove nekiriye ku taybetmendiya herî bilind a Xwedê hezkirin e? Ma tu wisa nafikirî ku êşa herheyî dê bibe redkirina mutleq a taybetmendiya xwedayî ya hezkirina herheyî? (164, 33–34)

32. Hûn bawer dikin ku Bihuşt di ebediyetê de qadek e û bi poşmaniya samîmî ya ji bo xeletiyên xwe di saeta mirina xwe ya fizîkî de, hûn dikarin bikevinê, ji ber ku hûn bawer dikin ku di wê gavê de hûn ê

biborin û ez ê we bibim nav Padîşahiya Bihuştê. Ev tiştê ku hûn bawer dikin e.

33. Ez, ji aliyê din ve, ji we re dibêjim ku ezman ne cihekî diyar e, ne herêmek e, ne jî cihekî rûniştinê ye. Ezmanê giyan warê wê yê hestyarî yê bilind û kamilbûna wê, û rewşa wê ya paqijiyê ye. Nexwe, kê hêza wî heye ku we bike nav Padîşahiya Ezmanan — ez, yê ku her tim gazî we kiriye, an hûn, yên ku her tim guh nedane?

34. Dev ji sînordarkirina bêsînoriyê, ya xwedayî berdin. Ma hûn fêm nakin ku eger bihuşt wekî ku hûn bawer dikin bûya — wargeheke taybet, herêmek , an cihekî diyar — wê demê ew ê êdî ne bêsînor bûya? Wext hatiye ku hûn rûhî bi awayekî bilindtir fêm bikin, heta ku xeyala we nikaribe tevahiya rastiyê bigire jî. Lê divê ew bi kêmanî nêzîkî wê bibe. (146, 68–69)

Muzîka Esmanan

35. We bihîstiye ku milyaketên li Bihuştê her û her guh didin konsera îlahî. Dema ku hûn li ser vê sembolê kûr difikirin, hay ji xwe hebin ku hûn bawer nekin ku li Bihuştê mirov perçeyên muzîkê yên mîna wan ên ku hûn li ser Erdê fêrî bihîstina wan bûne, dibihîze. Her kesê ku bi vî awayî difikire, ketiye xefka şaşiyeke temam a materyalîzmê. Ji aliyê din ve, her kesê ku—dema behsa muzîka Bihuştê û bexteweriya milyaketên ku lê guhdarî dikin dibihîze—li ser ahenga bi Xwedê re di vê konsera îlahî de difikire, dê di rastiyê de be.

36. Lêbelê çawa dibe ku hinek vê yekê fêm nakin, tevî ku notayek ji Konsera Gerdûnî di nav giyanê her yekî ji we de dimîne? Çawa dibe ku hinek ji wan kesên ku van gotinan dibihîzin, wan fêm nakin, wan hîs nakin, an jî şaş şîrove dikin?

37. Ey zarokên delal, yên ku di têgihiştina xwe de lawaz in — ronahiyê di duayê de bixwazin. Di kûrramanên xwe de ji Min bipirsin; çimkî pirsên we çiqasî kûr bin jî, ez ê ji herheyîtiyê bizanibim ka çawa bersiva we bidim. Ez jî, ji aliyê xwe ve, dê pirsan ji we bikim, da ku ronahiya rastiyê di navbera Mamoste û şagirtan de bilive.

38. Muzîka ezmanî hebûna Xwedê ya di nava we de ye, û di nava wê konserê de nota we bi xwe dê deng bide gava ku hûn bigihîjin bilindbûna rastîn, ku ew bedewiya giyanî ye. Ev muzîka Ezmanan û strana milyaketan e. Dema ku hûn bi vî awayî wê tecrube bikin û hîs bikin, rastî dê ji hebûna we ya herî kûr biherike, û hûn ê hîs bikin ku Xwedê di nava we de ye. Jiyan dê konsereke herheyî û îlahî pêşkêşî te bike, û di her notayek wê de tu dê wehyekê kifş bikî.

39. Te hîna notayên bedew di ahenga wan a bêkêmasî de nebihîstiye — hinek şîrîn, hinek jî bi hêz. Eger tu wan hîs bikî, ew ê ji te re bibin wek notayên nezelal ku tu nikarî wan bînî cem hev. Hûn hêj bi tevahî ji bedewiya ku di nav wan de heye haydar nebûne. Divê hûn hest,

hewas û siyên materyalîzmê li pey xwe bihêlin da ku konsera Xwedê ya di nav giyanê xwe de bibihîzin. (199, 53–56)

Di mala Bavê min de gelek 'qesr' hene

40. Xebata min mezinbûna xwe didomîne heta ku, di dawiyê de, hemû giyan di pêkanîna Qanûna Min de dibin yek, û ev warê dinyayî dibe cîhanek ji kamilbûna ' '. Yên ku wê demê li wir dimînin dê hezkirina Min di hemû afirandinê de hîs bikin û xwe amade bikin ku di cîhaneke baştir de bijîn. Ev erd dê ji bo giyanê we tenê cihekî mayîna demkî be; di hesreta xwe ya ji bo kamilbûnê de, ew ê berê xwe bide herêmên din, astên din ên jiyana piştî mirinê.

41. Bînin bîra xwe ku min ji we re got: 'Li mala Bavê min gelek mangeh hene.' Û di vê dema pêşketina mezintir de, ku hûn hîn çêtir hînî hînkirinên min dibin, ez dixwazim ji we re bibêjim: 'Li mala Bav hejmareke bêdawî mangeh hene.' Ji ber vê yekê, wisa nefikirin ku gava hûn ji vê cîhanê derdikevin, hûn jixwe gihîştine lûtkeyên herî bilind ên giyanî. Na, şagirtên min. Dema ku mana we ya li ser vê gerstêrkê bi dawî bibe, ez ê we ber bi warên nû ve bibim, û bi vî awayî ez ê her dem we li ser pêlika bêdawî ya kamilbûna we rêber bikim. Baweriya xwe bi Min bînin, ji Min hez bikin, û hûn ê xilas bibin. (317, 30)

42. Ji bo we ne mimkun e ku hûn di vê cîhanê de têbigihîjin ka Padîşahiya Min, Bihuşt û rûmeta Min çawa ne. Ez dixwazim hûn bi zanîna vê yekê razî bin ku ew rewşeke kamiliya giyanê ye, ku jê giyan jiyana ecêb a Ruhê diceribîne, hîs dike û fêm dike—jiyaneke ku hûn niha nekarin fêm bikin û ne jî bînin ber çavên xwe.

43. Ez ji we re dibêjim ku heta ew giyanên ku li ser astên bilindtir ji ya ku hûn tê de ne dimînin jî, rastiya wê jiyanê nizanin. Ma tu dizanî wateya jiyana 'di hembêza Bav de' çi ye? Tenê gava ku hûn li wir bijîn hûn ê karibin wê bizanibin. Tenê pêşhesteke nezelal, hesteke sist a wê sirê, wek handanekê li ser riya we ya geşbûnê, bi awayekî demkî dilê we dihejîne. (76, 28–29)

VII Rêya Pêşketinê ber bi Kamilbûnê ve

Beş 28 – Mirin, Mirîbûn û Şiyarbûna di Jiyana Piştî Mirinê de

Nemeriya Ruh

1. Ev ew dem e ku mirov ji bedewiyên ruh hişyar dibin, dema ku ew eleqeya xwe bi ya herheyî nîşan didin û ji xwe dipirsin: 'Gelo jiyana ku piştî mirinê li benda me ye dê çawa be?'

2. Kî heye ku ji xwe nepirse — çi qas gumanbar be jî — gelo tiştek di hundirê wan de heye ku ji laşê fîzîkî sax dimîne? Bi rastî, ez ji we re

dibêjim, kesek tune ye ku wê razê hîs neke û ku, ji bo kêliyekê, li ser tiştê nediyar nefikire.

3. Hinek pirsan li ser sira jiyana giyanî dikin, ku her çiqas dûr xuya dike jî, di rastiyê de li ber çavên we ye; hinekên din pê şaşmayî dimînin, û hinekên din jî wê înkar dikin. Hinek axivînê dikin ji ber ku bawer dikin ku her tiştî dizanin; hinekên din bêdeng dimînin û li bendê ne ku bibînin; lêbelê, çiqas kêm kes hene ku bi rastî tiştekî ji jiyana piştî mirinê dizanin. (107, 1)

4. Di Serdema Sêyemîn de, ez ji gora jibîrkirinê ya ku mirovahiyê ez tê de hiştibûm rabûme, da ku wan ji bo jiyaneke nû hişyar bikim; çimkî ez jiyan im. Tu kes nikare bimire. Heta ew kesê ku bi destê xwe jiyana xwe dikuje jî, dê wijdana wî ji ber nebaweriya wî şermezar bike. (52, 63)

5. Mebesta hînkirina Min ne tenê ew e ku di rêwîtiya we ya jiyana li ser rûyê erdê de hêz û baweriyê bide we; lê belê ew e ku hînî we bike ka hûn çawa ji vê cîhanê derdikevin, deriyên Axretê derbas dikin, û dikevin welatê herheyî.

6. Hemû mezheb di rêwîtiya giyanê de li ser vê cîhanê wê xurt dikin; lêbelê çiqas hindik tiştan ji wê re eşkere dikin û wê ji bo rêwîtiya mezin a ber bi axretê ve amade dikin. Ji ber vê yekê gelek kes mirinê wekî dawî dibînin, bêyî ku bizanibin ku ji wê nuqteyê û pê de mirov asoya bêdawî ya jiyana rastîn dibîne. (261, 52–53)

7. 'Mirin' tenê sembolek e; 'mirin' tenê ji bo wan kesên ku hêj nikarin rastiyê nas bikin, heye. Ji bo wan, 'mirin' wekî xeyaleteke tirsnak dimîne, ku li piştê wê tiştê ku nayê fêmkirin an jî ne-tihî heye. Ez ji we re dibêjim: çavên xwe vekin û fêm bikin ku hûn jî, dê nemirin. Hûn ê ji bedena xwe veqetin, lê ev nayê wê wateyê ku hûn ê bimirin. Mîna Mamosteyê xwe, jiyana we ya herheyî heye. (213, 5)

Amadekariya ji bo Çûna ji Vê Cîhanê

8. Divê hûn fêm bikin ku hûn — yên ku bi ruh hatine bexşandin — di afirandinê de berhema herî hezkirî ya Bav temsîl dikin, ji ber ku Wî di hundirê we de cewhera ruhanî, taybetmendiyên ruhanî û nemirî çandiye.

9. Ji bo giyanê, mirin tune ye — ne mirina ku hûn jê fêm dikin, ango, rawestana hebûnê. Mirina laş nikare ji bo giyanê bibe mirin an dawî. Tam wê demê ye ku giyan çavên xwe li jiyaneke bilindtir vedike, dema ku qalikê wê yê fizîkî wan her û her di têkiliya bi vê cîhanê re digire. Ew tenê kêliyek veguhêzê ye li ser riya ku ber bi kamilbûnê ve diçe.

10. Heke we hîn ev yek fêm nekiribe, ew ji ber wê yekê ye ku hûn hîn jî pir ji vê cîhanê hez dikin û xwe pê ve girêdayî hîs dikin. Ji we re giran e ku hûn ji vê malê derkevin, ji ber ku hûn xwe xwediyên tiştên ku we li ê heye dihesibînin; û hinek jî xwedî hesteke nezelal a dadweriya

Min a îlahî ne û ditirsin ku bikevin Cîhana Ruhanî.

11. Mirovahiyê ji vê cîhanê pir zêde hez kiriye — pir zêde ji ber ku ev hezkirina wê şaş bû. Ji ber vê sedemê bi tenê çend kes li ser wê helak bûne! Ji ber heman sedemê ruh çiqas zêde madî bûne!

12. Tenê gava ku te hest kiriye lingên mirinê nêzîk dibin, gava ku tu bi giranî nexweş ketî, gava ku te êş kişandiye, tenê wê demê te fêm kiriye ku tu tenê gavek ji axretê dûr î, ji wê dadweriyê ya ku tu tenê di demên wisa krîtîk de jê ditirsî; û wê demê tu sozan didî Bavê û sond dixwî ku tu wî li ser rûyê erdê bixwazî, jê re xizmetê bikî û guh bidî wî. (146, 46–49)

13. Mirovan ewqas ji vê jiyanê hez kiriye ku — dema saeta terikandina wê nêzîk dibe — ew li dijî îradeya Min serî hildidin û guh nadin banga ku ez ji wan re dişînim. Ew aramiya Keyaniya Min red dikin û ji Bav daxwaza demek din a li ser rûyê erdê dikin da ku bikaribin xwedî li mal û milkên xwe yên dinyayî derkevin.

14. Hestiyar bibin, da ku hûn bikaribin jiyana ruhanî bibînin û bi destpêka geşedana xwe — ku ew jî ev jiyan e — razî nemînin, ji ber ku ji wê wêdetir berhemên afirandinê yên bilindtir hene.

15. Dema ku mirin li gorî îradeya Min tê ba we, hewl nedin ku wê red bikin, û bangî zanyar jî nekin ku kerameta binpêkirina biryarên Min û dirêjkirina hebûna we pêk bîne, ji ber ku hûn ê herdu jî ji ber vê şaşiyê bi awayekî giran poşman bibin. Xwe di vê jiyanê de amade bikin, û wê demê tu sedem namîne ku hûn ji ketina xwe ya axretê bitirsin. (52, 55–57)

16. Heya ku hûn di vê cîhanê de dijîn, tiştên wê heta radeyekê bixwazin, da ku hûn fêm bikin ka hûn çawa qanûnên wê bi cih bînin; lê her dem armanca bilind a jiyana di warên ruhanî yên bilindtir de bi dilpakî biparêzin, da ku gava giyanê we ji bedena we veqete, ne aciz bibe, û ne jî ji ber tiştên ku li ser vê gerstêrkê jê hez dikir, bikeve rêya şaş; çimkî wê demê ew ê girêdayî û zincîrdarkirî bimîne bi cîhanekê ku êdî ne ya wê ye û ku ew êdî nikare bi tu awayî jê kêfê werbigire. (284, 5)

17. Li xwe rehmê bikin! Kes nizane kengê ew kêlîk tê ku ruhê wî ji bedena wî vediqete. Kes nizane ka dê çavên wî roja din jî li ronahiyê vebin. Hûn hemû yên Xwediyê yekane yê hemû afirîdeyan in û hûn nizanin kengê hûn ê ji bo malê bên gazîkirin.

18. Bînin bîra xwe ku heta porê serê we jî ne yê we ye, ne jî toza ku hûn li ser dimeşin; ku hûn bi xwe ne yên xwe ne; ku hewcedariya we bi xwedîtiyên demkî nîne, ji ber ku padîşahiya we jî ne ya vê cîhanê ye.

19. Bibin ruhanî, û hûn ê hemû tiştan bi dad û pîvanê heta dema ku hewcedariya we pê hebe bi dest bixin. Dema ku kêlîka devjêberdana vê jiyanê tê, hûn ê tijî ronahî hilkişin, da ku tiştê ku di dinyayê din de para we ye, bi dest bixin. (5, 95–97)

Veguherîna bo Cîhana Din

20. Di her saetekê de, dengê min banga we dike bo riya baş ku tê de aramî heye; lê guhên we yên kerr tenê ji bo kêliyekê hestiyarî wê dengê dibin, û ew kêlî kêliya dawî ya jiyana we ye, dema ku êşa mirinê nêzîkbûna mirina fizîkî radigihîne. Wê demê hûn ê bi kêfxweşî bixwazin jiyanê ji nû ve dest pê bikin, şaşiyên xwe sererast bikin, ruhê xwe li hemberî darizandina wijdana xwe aram bikin, û tiştekî biqîmet û biqencî pêşkêşî Xudan bikin. (64, 60)

21. Heke hûn ji bo nemiriya giyanê hewl bidin, ji hatina mirinê netirsin, ya ku jiyana mirovan diqedîne. Amade li benda wê bin; ew di bin fermana min de ye, û ji ber vê yekê ew her gav di wextê rast de û ji bo sedemek baş tê, her çend mirov pir caran berevajiyê vê bawer dikin.

22. Zehmetî ne di wê yekê de ye ku mirov dimire, lê di wê yekê de ye ku, dema ji laş derdikeve, ruhê wî bê ronahî dimîne û nikare rastiyê bibîne. Ez mirina gunehkar naxwazim, lê belê tobeya wî dixwazim. Lêbelê gava mirin bibe pêwîstî — çi ji bo azadkirina giyanekê be, çi jî ji bo pêşîlêgirtina ketina mirovekî nav helakê be — wê demê Dadmendiya Min a Xwedayî rîsê jiyana wî mirovî dibire. (102, 49–50)

23. Bizane ku di Pirtûka qedera te de roj û saet tomarkirî ne ku deriyên Axiretê dê vebin da ku ruhê te têkeve. Ji wir tu yê hemû kirinên xwe yên li ser rûyê erdê, tevahiya rabirdûya xwe bibînî. Bêguman tu naxwazî, wê demê, dengên ku ji şermezarkirin an gilî û gazincên li dijî te pêk tên bibihîsî, an jî wan kesên ku te bi wê yekê tawanbar dikin ku tu sedema bêbextiya wan î bibînî! (53, 49)

24. Ji ber ku tu hîn rêyeke dirêj li pêşiya xwe dibînî, divê tu ranewestî û nefikirî ku tu ê qet negihîjî meqsedê xwe. Berdewam be, çimkî ruhê te dê paşê heta li ser kêliyek wendabûyî jî bigirî. Kê ji te re gotiye ku meqsed di vê cîhanê de ye? Kê te fêr kiriye ku mirin dawî ye û di heman kêliyê de tu dikarî bigihîjî Padîşahiya Min?

25. Mirin wek xeweke kurt e, piştî wê ruh, bi ronahiya min şênbirkirî, dê bi hêzeke nû şiyar bibe, mîna ku ji bo rojeke nû ji bo wê dest pê dike.

26. Mirin ew mifte ye ku deriyên zindana ku te dema bi laşê maddî ve girêdayî bû, xwe tê de dîtî, vedike, û di heman demê de ew mifte ye ku deriyên herheyîtiyê vedike.

27. Ev gerstêrk, ku ji ber kêmasiyên mirovan veguheriye geliyekî kefaretê, ji bo giyan cihê dîlketin û sirgûnê bû.

28. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, jiyana li ser rûyê erdê pêlikeke din a li ser pêlikê jiyanê ye. Çima hûn wê bi vî çavî nabînin, da ku hûn ji hemû dersên wê sûd werbigirin? Sedema ku gelek kes divê tim û tim vegerin wê ev e: ji ber ku wan ew fêm nekir û ji jiyana xwe ya berê sûd wernegirtin. (167, 22–26)

29. Divê hûn bizanibin ku berî bicamabûna wê ya li ser erdê, ruh amadekariyeke berfireh werdigire, ji ber ku ew ê bikeve ber ceribandineke dirêj û carinan dijwar. Lê bi saya wê amadekariyê, dema ku dikeve vê jiyanê, ew nerehet nabe. Ew çavên xwe li ser rabirdûyê digire da ku wan li ser hebûneke nû veke, û bi vî awayî, ji yekem kêliyê ve, xwe li gorî cîhana ku tê de hatiye, diguncîne.

30. Çiqas cuda ye ew awayê ku ruhê we xwe li ber deriyê jiyana ruhanî amade dike, piştî ku ji bedena xwe û ji cîhanê veqetiya. Ji ber ku ji bo vegera xwe ya li warê xwe amadekariyeke rast nehatiye dayîn, ew şaş e; hestên bedena fîzîkî hîn jî serweriya wî dikin, û ew nizane çi bike, ne jî berê xwe bide ku derê.

31. Ev ji ber wê yekê ye ku ew fêr nebûye ku, di kêliya dawî de, divê mirov çavên xwe li ser vê cîhanê jî bigire; ji ber ku tenê bi vî awayî ew ê bikaribe wan careke din li ser Cîhana Ruhanî ya ku li pey xwe hiştibû veke, cihê ku tevahiya rabirdûya wê li benda yekbûna bi serpêhatiya wê ya nû re ye, û hemû xêrên wê yên berê dê li yên nû werin zêdekirin.

32. Deynekî stûr şiyana wê ya fikirînê vedişêre dema ku ew ronahiyê ji nû ve bi dest dixe; bandoreke berdewam ji her tiştê ku li pey xwe hiştiye, nahêle ku ew lerza ruhê xwe hîs bike; lêbelê her ku siyên wê dihelin da ku bi bingeha rastîn a hebûna wê re bibin yek — çi tevlihevî, çi êş!

33. Gelo kesek heye ku, piştî bihîstin an xwendina vê peyamê, wê wek hînkirineke bêkêr an derewîn red dike? Ez ji we re dibêjim ku tenê kesek ku di qonaxeke materyalîzma tund an serhişkiya kor de be dikare vê ronahiyê red bike bêyî ku ruhê wî bi kûrahî bi wê re bilive. (257, 20–22)

'Xewa Mirinê'

34. Aramiya giyanî, wekî ku xwezaya we ya cîhanî wê fêm dike û xeyal dike, tune ye. Bêhnvedana ku li benda giyanê ye çalakî ye; ew zêdekirina kirinên qenc e; ew her kêliyê bi awayê herî baş bi kar anîn e. Wê demê giyanê ' ' bêhna xwe vedide, xwe ji rexneya xwe û êşê azad dike, bi kirina qenciyê nû dibe, û bi hezkirina ji Afirînerê xwe û bira û xwişkên xwe re bêhna xwe vedide.

35. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, eger min bihêsta ku ruhê we bêkar bimîne da ku bêhna xwe vede, wekî ku hûn li ser rûyê erdê bêhnvedanê xeyal dikin, tariya bêhêvîtiyê û tirsê dê dest bavêje wî; çimkî jiyan û ronahiya ruh, her weha bextewariya wî ya herî mezin, kar, têkoşîn û çalakiya bêrawestan e.

36. Gava ku ruh ji erdê vedigere 'Geliyê Ruhanî', bi westandina bedenê ve di hundirê xwe de bar giran hildigire, û Axiretê wekî cihekî bêhnvedanê digere—da ku bêhna xwe vede, ji bîr bike, şopên têkoşîna jiyanê jê bibe — dê xwe wekî mexlûqê herî belengaz hîs bike û ne aramî û ne jî bextewariyê bibîne heta ku ji xewa xwe şiyar bibe,

şaşiya xwe fêm bike, û bilive Jiyana Ruhanî, ku ew tam wekî ku min niha ji we re got — evîn, çalakî, têkoşîneke bêdawî ye li ser riya ku ber bi kamilbûnê ve diçe. (317, 12–14)

Civîna li Axretê

37. Ez dixwazim hûn bibin xelkê baweriyê, ji jiyana ruhanî bawer bikin. Gava ku we birayên û xwişkên xwe dîtin ku ji bo Axretê derketine, wan ji xwe dûr nebînin, û nefikirin ku we ew her û her winda kirine. Heke hûn dixwazin ji nû ve bi wan re bibin yek, gelek bixebitin û xêrên xwe bi dest bixin; û gava hûn paşê dikevin Axiretê, hûn ê wan li wir bibînin ku li benda we ne, amade ne ku hînî we bikin ka meriv çawa di 'Geliyê Ruhî' de dijî. (9, 20)

38. Kî ji ber ramana jiyana Axretê dilteng nebûye? Kî ji nav wan kesên ku li vê dinyayê hezkiriyek xwe winda kiriye, xwesteka dîtina wan careke din, an jî qet nebe zanîna cihê wan, di dilê xwe de hîs nekiriye? Hûn ê van hemûyan biceribînin; hûn ê wan dîsa bibînin.

39. Lê niha xêrê qezenc bikin, da ku gava hûn ji vê dinyayê bar bikin û li 'Geliyê Ruhî' bipirsin ka ewên ku hûn hêvî dikin bibînin li ku ne, ji we re neyê gotin ku hûn nikarin wan bibînin ji ber ku ew di asteke bilindtir de ne. Ji bîr nekin ku min ji mêj ve ji we re got ku di mala Bav de gelek qesr hene. (61, 31)

Dadweriya Ruh ji aliyê Wijdana Xwe ve

40. Dema ku ruhê her gunehkarekî mezin xwe ji vê jiyana maddî vediqetîne da ku bikeve 'Geliyê Ruhî', matmayî dimîne dema ku pê dihese ku dojeh, wekî ku wê xeyal dikir, tune ye, û ku agirê ku berê jê re hatibû gotin, ne tiştekî din e ji bilî encama ruhanî ya kirinên wê dema ku ew li ber dadwerê bêrehm, ku ew jî wijdana wê bi xwe ye, disekine.

41. Ev darizandina li axretê, ev ronahiya ku di tariya li dora wî gunehkarî de diqelişe, ji agirê herî germ ê ku tu dikarî bifikirî bi tundîtir dişewite. Lêbelê ew ne ezabek e ku wek ceza ji bo yê ku li min xerabî kiriye ji berê ve hatiye amadekirin; na, ev êş ji têgihiştina gunehên ku hatine kirin, ji xemgîniya xerabîkirina li yê ku jiyan daye wan, û ji bikaranîna xirab a dem û hemû nîmetên ku ji Xudanê xwe wergirtine, derdikeve.

42. Ma tu difikirî ku divê ez yê ku bi gunehên xwe ez êşandime ceza bikim, tevî ku ez dizanim guneh ji yê ku wê dike re zêdetir zirarê dide? Ma tu nabînî ku gunehkar bi xwe zirarê dide xwe, û bi cezakirina wî ez naxwazim li ser wê belaya ku wî bi serê xwe aniye zêde bikim? Ez tenê dihêlim ku ew xwe bibîne, dengê bêrawestan ê wijdana xwe bibihîze, ji xwe re pirsan bike û bersiva xwe bide, bîra xwe ya ruhanî ya ku di cîhana madî de winda kiribû ji nû ve bi dest bixe, û eslê xwe, mebesta xwe û sozên xwe bi bîr bîne; û li wir, di wê darizandinê de, divê ew

bandora 'agirê' yê ku xerabiya wî ji holê radike, ku wî wek zêr di kûlînê de ji nû ve dihelîne, tecrube bike, da ku tiştê zerardar, tiştê bêkêr, û her tiştê ku ne giyanî ye ji wî rake.

43. Gava ku ruhek disekine da ku guh bide deng û darizandina wijdana xwe — bi rastî, ez ji we re dibêjim, di heman saetê de ew di Huzûra Min de ye.

44. Ev kêliya aramî, bêdengî û zelaliyê, di heman demê de nayê ser hemû giyanan. Hinekan zû dikevin wê muayeneyê ya xwe, û bi vî awayî xwe ji êşeke mezin xilas dikin. Ji ber ku hema ku ew ji rastiyê hişyar dibin û şaşiyên xwe nas dikin, ew xwe amade dikin û heta dawiyê dest bi kefaretkirina kirinên xwe yên xerab dikin.

45. Yên din, yên ku şaş in — çi ji ber xerabiyê, çi ji ber kîn û nefretê, an jî ji ber ku jiyaneke gunehkarî derbas kirine — demeke dirêj ji wan re digire ku ji vê şaşiya xwe derkevin.

46. Hê yên din, yên ku nerazî ne ji ber ku bawer dikin ku ew pir zû ji ser rûyê erdê hatine rakirin, dema ku her tişt hîn ji bo wan baş diçû, nifiran dikin û kufur dikin, û bi vî awayî derfeta rizgarkirina xwe ji êşa xwe paş dixin; û mîna van, gelek rewşên din hene ku tenê ji hêla şehrezayiya Min ve tên zanîn. (36, 47–51)

47. Divê tu ji bo her tiştî bersiv bidî, û li gorî cewhera kiryarên xwe yên xerab, tu yê ji hundirê xwe darizandinên herî tund werbigirî. Ji ber ku ez darizandina te nakim; ev derew e. Ruhê we bi xwe, di rewşa xwe ya zelal de, tawanbarê we yê tirsnak û dadwerê we yê xedar e. Ez, ji aliyê din ve, we li hember tawanbarkirinên dijwar diparêzim, we bêsûc derdixim û we fîdan dikim, ji ber ku ez Ewîn im ku paqij dike û efû dike. (32, 65)

48. Bînin bîra xwe ku hûn ê di demek nêzîk de bikevin warê ruhanî û divê hûn her weha berhev bikin tiştê ku we li ser vê erdê çandiye. Derbasbûna ji vê jiyanê bo ya din ji bo giyan darizandineke cidî û dijwar dimîne. Tu kes ji vê darizandinê xilas nabe, heta ku xwe wek xizmetkarên Min ên herî hêja bihesibînin jî.

49. Îradeya Min ew e ku, ji kêliya ku hûn dikevin wê welatê bêdawî, hûn êdî tirsên erdê neceribînin, û hûn dest pê bikin ku şahî û bexteweriya gihîştina asteke bilindtir hîs bikin. (99, 49–50)

50. Doja Dawî, wekî ku mirovahiyê şîrove kiriye, şaşfêmiyek e. Doza Min ne ew e ku saetekê an rojekê bidome. Ew ev demeke dirêj e li ser we giraniyek e.

51. Lêbelê bi rastî, ez ji we re dibêjim, mirî ji bo yekbûna bi warê xwezayê yê li gorî wan ve hatine destnîşankirin—û li pey çarenûsa xwe çûne; ji ber ku tiştê ji axê ye dê vegere axê, çawa ku tiştê giyanî dê ber bi warê xwe ve, ku sînga Min e, hewl bide.

52. Lê ez vê jî ji we re dibêjim: ku di darizandina we de hûn ê bibin darizêrên xwe; ji ber ku wijdana we, xweragihandina we û hesta we ya hundirîn dê ji we re bibêjin ku hûn heta çi radeyê hêjayî pesnê ne û

divê hûn li kîjan wargehê ruhanî bimînin. Hûn ê riya ku divê bişopînin bi zelalî bibînin, ji ber ku gava hûn ronahiya Xwedayetiya Min werbigirin, hûn ê kirinên xwe nas bikin û qîmetê bidin xêrên xwe.

53. Di 'Geliyê Ruhanî' de gelek hebûnên sergêj û bi fikar hene. Gava ku hûn rojekê bikevinê, peyama min û ronahiya min ji wan re bînin.

54. Heta niha jî tu dikarî vê şêweya rehmê bi riya duayê bixebitînî, ku pê re tu dikarî bi wan ve girêdayî bibî. Dengê te dê li cihê ku ew lê dimînin deng bide û wan ji xewa wan a kûr hişyar bike. Ew ê bigirîn û bi hêsirên xwe yên tobeyê xwe paqij bikin. Di heman kêliyê de ew ê tîrêjek ronahiyê werbigirin, ji ber ku wê demê ew ê pûçîtîyên xwe yên berê, şaşîtîyên xwe û gunehên xwe fêm bikin.

55. Çiqas mezin e êşa giyanê dema ku wijdan wê hişyar dike! Wê demê çawa xwe li ber nihêrîna Dadwerê Herî Bilind biçûk dike! Çawa daxwazên efûyê, sond û pîroziyên navê min bi dilnizmî ji kûrahiya hebûna wê dertên!

56. Niha giyan fêm dike ku nikare nêzîkî kamilbûna Bav bibe, û ji ber vê yekê çavê xwe vedigerîne ser erdê, cihê ku tê de derfetên dem û ceribandinan ên ku ji bo nêzîkbûna armancê hatibûn pêşkêşkirin, bi kar neaniye, û daxwaza laşekî din dike da ku kefaretê bide ji xeletiyên xwe û erkên xwe yên nepêkhatî bi cih bîne.

57. Nexwe, kê dadmendî misoger kir? Ma ne Ruh bi xwe bû ku li ser xwe darizand? 58. Ruhê Min neynikek e ku divê hûn tê de li xwe binêrin, û ew ê asta paqijiya ku di destê we de ye ji we re eşkere bike. (240, 345 41–46)

59. Dema ku ruhê we qalikê xwe yê mirovî biavêje û di nav kûrahiyên xwe yên di perestgeha jiyana ruhanî de vekişe da ku li rabirdû û berhemên xwe binêre, gelek kirinên wê—yên ku li vir li cîhanê ji we re bêkêmasî, hêjayî pêşkêşkirina li ber Xudan û xwedî-xelat xuya dikirin—di wan kêliyên xwe-nirxandinê de dê pûç xuya bikin. Ruh dê fêm bike ku wateya li pişt gelek kiryarên ku li cîhanê jê re baş didîsan, tenê îfadeya pûçîtî, evîna derewîn û xêrxwaziyeke ku ji dil dernediket bû.

60. Bi ya te, kê ronakbîriya Dadgerekî bêkêmasî daye giyanê, da ku ew bikaribe xwe dadbar bike? Ruha Pîroz, ku di wê saeta dadweriyê de dê bi zelaliyeke ku berê qet nehatiye dîtin li ber we xuya bibe — û ew ê be yê ku ji her kesî re bêje ka di tiştên ku wan li ser riya xwe çandine de çi baş, adil, rast û rastîn bû, û çi xerab, derewîn û nepak bû.

61. Pîrozgeha ku min nû behsa wê ji we re kir, ya Ruh e — ew perestgeha ku tu kes nikare pîs bike, ew perestgeha ku Xwedê tê de dimîne û dengê Wî jê tê û ronahî jê diqîre.

62. Li vê dinyayê, hûn tu carî ne amade bûn ku bikevin wî perestgeha hundirîn, ji ber ku kesayetiya we ya mirovî her tim rê û rêbazan datîne da ku ji dengê

şehreza yê ku di hundirê her mirovî de diaxive bireve.

63. Ez ji we re dibêjim: gava ku ruhê we şiklê xwe yê erdî biavêje, ew ê di dawiyê de li ber derê wê perestgehê bisekine û xwe kom bike da ku têkeve nav wê, li ber wê gorîgeha ruhê bixe çokan, guh bide xwe, kirinên xwe di wê ronahiyê de ku wijdan e, lêkolîn bike, û di nav xwe de dengê Xwedê yê ku wekî Bav, wekî Mamoste û wekî Dadger diaxive, bibihîze.

64. Tu mirov nikare wê kêliyê bi hemû cidiyeta wê xeyal bike, ya ku divê hûn hemû jiyan bikin da ku hûn qenciya di nava xwe de nas bikin, da ku hûn wê biparêzin, û her weha tiştê ku divê hûn ji holê rakin, ji ber ku hûn êdî nikarin wê di nava giyanê xwe de bigirin.

65. Dema ku ruh wê demê hîs dike ku ew bi wijdana xwe re rû bi rû maye, û wijdan bi zelaliya rastiyê tîne bîra wî, ew hebûn xwe ji bo guhdarîkirina xwe pir qels hîs dike; ew dixwaze ku qet ji dayik nebûya; ji ber ku di kêliyekê de tevahiya jiyana wê li ber hişmendiya wê diçirise — jiyana ku wê li pey xwe hişt, jiyana ku di destê wê de bû û ya wê bi xwe bû, û ya ku divê niha di dawiyê de hesabê wê bide.

66. Şagirtan, gelî mirovan, xwe jixwe di vê jiyanê de ji bo wî kêliyî amade bikin, da ku hûn wê perestgehê nekin dadgehê dema ku ruhê we li ber deriyê Perestgeha Ruhê xuya bibe; ji ber ku wê demê êşa ruh ewqas mezin be ku tu êşeke fîzîkî nikaribe pê re were berawirdkirin.

67. Ez dixwazim hûn li ser her tiştê ku min di vê hînkirinê de ji we re gotiye bifikirin, da ku hûn fêm bikin ka darizandina we di warê ruhanî de çawa pêk tê. Ji ber vê yekê, divê hûn wê wêneyê ji xeyala xwe derxînin ku tê de hûn dadgeheke darizandinê xeyal dikin ku Xwedê di şiklê pîrekî de serokatiya wê dike, yê ku destûrê dide zarokên qenc ku ji milê wî yê rastê derbas bibin da ku ji Bihuştê kêfxweş bibin, û yê ku yên xerab li milê xwe yê çepê datîne da ku wan bi cezayê herheyî mehkûm bike.

68. Niha dema wê ye ku ronahî bigihîje warên herî bilind ên ruh û hişê we, da ku rastî di her mirovî de bibiriqe û ew xwe amade bikin ku bi rûmet bikevin jiyana giyanî. (334, 5–11; 14–15)

: Hişmendiya Ruhanî Ji Nû Ve Bi Dest Xist

69. Di afirandina Min de tiştek wekî mirina fîzîkî ne guncaw e ji bo nîşandana asta pêşketina ku her giyan di jiyana xwe de gihîştiye, û tiştek jî wekî Peyva Min ne alîkar e ji bo hilkişîna ber bi kamilbûnê ve. Ji ber vê yekê Qanûn û Hînkirina Min her dem û bêwestan hewl didin ku bikevin nav dilê mirovan, û ji ber vê yekê êş û azar mirovan teşwîq dikin ku dev ji wan rêyan berdin ku li şûna bilindkirina giyan, wê dikin nav kûrahiyê.

70. Gava ku wijdana te jê re bibêje ku wê tovê hezkirinê li ser rûyê erdê çandiye, canê te dê li Axiretê çiqasî

dilxweş bibe! Tevahiya rabirdûya te dê li ber çavên te derbas bibe, û her awirek li ser kirinên te dê kêfxweşiyeke bêdawî bîne dilê te.

71. Fermanên Qanûnên Min, yên ku bîra we her dem nikarîbû biparêze, dê bi heman awayî bi zelalî û ronahiyeke tam li ber giyanê we derbas bibin. Xêran qezenc bikin ku dê bihêlin hûn bi çavên ji rastiyê re vekirî bikevin nav nenasiyê.

72. Gelek sir hene ku mirov bêfeyde hewl daye wan veke; ne hestiyariya mirovî û ne jî zanist karîbûye bersiva gelek pirsên ku mirovan ji xwe kirine bide, û ev ji ber wê yekê ye ku têgihiştin hene ku tenê ji bo giyan in piştî ku ew bikeve 'Geliyê Ruhî'. Ev surprîzên ku li benda wan in, ev mûcîze, ev eşkerekirin dê bibin beşek ji xelata wan. Lêbelê bi rastî, ez ji we re dibêjim, heke ruh bi çavên girtî bikeve Cîhana Ruhî, ew ê tiştekî nebîne, lê dê tenê li dora xwe razan bibîne — li cihê ku divê her tişt zelal be.

73. Ev Hînkirina Esmanî ya ku ez îro ji we re tînim, gelek xweşiyan ji we re eşkere dike û we amade dike da ku, gava hûn rojekê bi ruhê xwe li ber Dadweriya Yê Herheyî bisekinin, hûn bikaribin li hemberî wê rastiya ecêb a ku dê ji vê gavê û pê de we dorpêç bike, bisekinin. (85, 42; 63–66)

74. Ronahiya min wergirin, da ku riya we ya jiyanê ronî bike û, di saeta mirinê de, we ji ewrbûna hişê we rizgar bike. Hingê, di heman kêliya ku hûn derbasî axiretê dibin, hûn ê bizanibin hûn kî ne, hûn kî bûn, û hûn ê kî bin. (100, 60)

75. Dema ku laşên we li ser axê tên spartin, ku di navika wê de bi wê re dibin yek da ku wê bişên bikin — ji ber ku heta piştî mirinê jî ew ê berdewam bin serçavaya hêz û jiyanê — ruhê we, yê ku li ser hebûna we radiweste, dê li ser axê nemîne, lê dê bi giyanê re rêwîtiyê bike da ku xwe jê re wek pirtûkekê eşkere bike, ku hînkirinên wê yên kûr û zana dê ji aliyê giyanê ve bên xwendin.

76. Li wir çavên we yên ruhanî dê li ser rastiyê vebin, û di çirkeyekê de hûn ê bizanibin ka hûn ê çawa şîrove bikin tiştê ku we di tevahiya jiyanê de nikarîbû fêm bikin. Li wir hûn ê fêm bikin ka wateya zarokê Xwedê û birayê cîranên xwe bûyin çi ye. Li wir hûn ê qîmeta her tiştê ku xwediyê wê bûne fêm bikin; hûn ê ji bo şaşiyên ku we kirine û dema ku we pûç derbas kiriye poşman û xemgîn bibin, û biryarên herî baş ên ji bo başbûn û qenckirinê dê di hundirê we de çêbibin. (62, 5)

77. Hûn hemû niha jî ji bo heman armancê hewl bidin, bi vî awayî jiyanên xwe yên hundirîn li hev bînin û hevaheng bikin. Bila kes nefikire ku ew li ser rêyeke ji birayê xwe baştir e, û ne jî bawer bike ku ew li ser asteke ji yên din bilindtir e. Ez ji we re dibêjim, di saeta mirinê de dê dengê Min be ku rastiya derbarê bilindahiya pêşketina we de ji we re dibêje.

78. Li wir, di wê kêliya kurt a ronîbûnê de li ber wijdana mirov,

gelek kes xelata xwe werdigirin; lê gelek kes jî dibînin ku mezinahiya wan ji holê radibe.

79. Ma hûn dixwazin xwe xilas bikin? Wê demê, bi riya biratiyê werin ba Min. Ew yekane rê ye; rêyeke din nîne; ew riya ku di fermana Min a herî mezin de hatiye nivîsandin e, ya ku ji we re dibêje: 'Ji hev hez bikin.' (299, 40-4)

Beş 29 – Paqijkirin û Hilkişîna Giyan di Jiyana Piştî Mirinê de

Êşên Wijdanê, Poşmanî û Xwe-sûcdarkirin

1. Ez naxwazim ku ruhê te pîs bibe, ne jî ku ew ji jiyana rastîn bimire. Ji ber vê yekê, gava ez dibînim ku tu xwe radestî kêf û şahiyên zerardar dikî, ez te bi dadweriya xwe ceza dikim. Divê ruhê te paqij were hembêza min, çawa ku ew jê derketiye.

2. Hemû kesên ku laşên xwe li ser rûyê erdê li pey xwe dihêlin û di rewşeke aloz de ji vê cîhanê bar dikin, dema ku hebûna Min, ya ku di ronahiya herheyîtiyê de ku ruh ronî dike, dibînin, ji xewa xwe ya kûr di nav hêsirên tal û di bêhêvîtiya xwe-sûcdarkirinê de şiyar dibin. Heya ku êşa zarokê di têkoşîna xwe ya ji bo rizgarkirina xwe ji êşên xwe de berdewam be, bav jî diêşe. (228, 7–8)

3. Êşên wijdanê û azabên ku ji kêmasiya zanînê derdikevin — êşa ji ber nebûna giyanîbûna pêwîst ji bo kêfxweşbûna ji wê jiyanê — ev û hê bêtir di kefaretkirina giyanên ku bi rewşeke pîs an jî bê amadekarî digihîjin ber deriyê jiyana giyanî de, heye.

4. Bizanibin ku ez nikarim guneh, kêmasî an jî xerabiya mirovahiyê wekî sûcekî ku li Bav hatiye kirin bihesibînim, ji ber ku ez dizanim ku mirovahî xerabiyê li xwe dike. (36, 56)

5. Jiyana te dê çiqas bi ronahiyê tije biba, û zanista te dê çiqas mezin û ronîker biba, eger te cîranên xwe bixwesta û li gorî îradeya Bavê xwe bikiriya — eger te hinek ji îradeya xwe ya azad feda bikiriya û li gorî fermanên wijdana xwe tev bigiriya. Wê demê zanista we, bi derbaskirina sînorên cîhana materyalî, dê bigihîje ser sînorên serxwezayî; ji ber ku heta niha ew heta nêzîkî wan sînoran jî nehatiye.

6. Gelo giyanê zanyar çiqas matmayînê hîs dike dema ku ji vê cîhanê vediqete û di dawiyê de li ber rastiya îlahî disekine! Li wir, bi şermê tijî, rûyê xwe ditewîne û ji bo pozbilindiya xwe lêborînê dixwaze. Wê bawer dikir ku ew dizane û dikare her tiştî bike, û înkar dikir ku tiştek ji zanîn an têgihiştina wê wêdetir heye. Lê niha, dema ku ew li ber Pirtûka Jiyanê, li ber karê bêdawî yê Afirîner disekine, divê ew bêçaretiya xwe nas bike û xwe bi nefsbiçûkiyê li ber Wî yê ku şehrezayiya mutleq e, bixemilîne. (283, 48–49)

7. Netirsin ku, dema hûn digihîjin Cîhana Ruhanî, hûn ê neçar bimînin

ku li ser gunehên ku we li ser rûyê erdê kirine bifikirin. Heke hûn bihêlin ku hûn ji êşê bên paqijkirin û poşmanî ji dilê we tije bibe, heke hûn hewl bidin ku xeletiyên xwe sererast bikin, hûn ê bi rûmet û paqij bikevin berambériya min, û kes, heta wijdana we jî, wê newêre kêmasiyên we yên berê bi bîr bîne.

8. Di welatê bêkêmasî de, ji bo her giyanekê cihek heye, ku li benda hatina xwediyê xwe ye, çi di demê de be, çi jî di herheyîbûnê de. Li ser pêlika hezkirin, rehm, bawerî û xêrxwaziyê ya ' ', hûn ê yek bi yek bikevin padîşahiya min. (81, 60–61)

Dadweriya Tezmînatê

9. Li vê dinyayê şagirtên min kêm bûn, û yên ku wekî wêneyekî Mamosteyê Xwedayî bûn hê kêmtir bûn. Lêbelê, li Geliyê Ruhanî gelek şagirtên min hene, ji ber ku li wir mirov di têgihîştina hînkirinên Min de herî zêde pêş dikeve. Li wir zarokên min ên biçûk, yên ku ji bo hezkirinê birçî û tî ne, ji Mamosteyê xwe tiştê ku mirovahiyê ji wan înkar kiribû, werdigirin. Li wir e ku ewên li ser rûyê erdê ji ber nefsbiçûkiya xwe nedihate dîtin, bi fezîleta xwe dibiriqin, û li wir e ku ewên li vê cîhanê bi ronahiya derewîn dibiriqîn, di nav xem û poşmaniyê de digirîn.

10. Li Axîretê ez ê we pêşwazî bikim, bi awayekî ku we li ser rûyê erdê hêvî nedikir, dema ku we bi girî lê bi pîrozkirina min, kefaretê ji gunehên xwe re da. Ne girîng e ku, di rêwîtiya xwe ya jiyanê de, kêliyek serhildana tund ji te re çêbûbe. Ez ê li ber çavan bigirim ku te rojên êş û azarên mezin kişandine û, di wan de, te xwe radest kiriye û Navê Min pîroz kiriye. Te jî, di çarçoveya biçûkbûna xwe de, hin Golgotayên jiyanê ceribandine, her çend ev ji ber neîta te bûbin jî.

11. Binêre, bi çend kêliyên dilsozî û hezkirina ji Xwedê re, tu di axretê de demên jiyan û keremê qezenc dikî. Bi vî awayî Hezkirina Min a Ebedî bersiva hezkirina demkî ya mirov dide. (22, 27–29)

12. Her kiryareke qenc xelata xwe dibîne, ku ne li ser rûyê erdê lê li axretê tê wergirtin. Lêbelê, çend kes hene ku dixwazin jixwe li vir li ser rûyê erdê ji vê bextewariyê kêfê bigirin, bêyî ku bizanibin ew kesê ku ji bo jiyana xwe ya giyanî tiştekî nake, dê di dema ketina wê de bêhişyar bimîne, û wê demê poşmaniya wî dê mezin be. (1, 21)

13. Kî rûmet û pesnê cîhanê dixwaze, dikare li vir wan werbigire; lê ew ê demkurt bin û di roja ku ew dikeve Cîhana Ruhanî de dê ti feydeya wan jê re nemîne. Kesên ku li pey pere ne, dibe ku xelata xwe li vir werbigirin, ji ber ku ew ji bo wê hewl didan. Lê gava ew saet tê ku divê her tiştî li vir bihêlin û bikevin axiretê, ew ê tu mafê wan ê herî biçûk jî tune be ku ji bo giyanê xwe daxwaza xelatekê bikin, heta ku bawer bikin jî ku wan gelek xêr û xêrxwazî kiriye.

14. Berevajî vê, ew kesê ku her tim pesindayîn û xêran red kiriye, ku bi dilekî pak û fedakarî mirovên din hezkiriye û her xelateke madî red

kiriye, ku bi çandina qenciyê mijûl bûye, û kêfxweşiyê jê werdigire pêkanîna kiryarên hezkirinê — mirovekî wisa li xelatan nafikire, ji ber ku ew ne ji bo razîbûna xwe ya , lê ji bo ya cîranên xwe dijî. Ew ê çiqas mezin be aramî û bexteweriya wî dema ku ew di nav hembêza Xudanê xwe de be! (253, 14)

15. Ez di vê demê de hînkirina paqij û bêkêmasî ji we re tînim; ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim ku, di dawiya xebata roja we de, tenê tiştê ku we di jiyanê de bi hezkirina rastîn kiriye dê di berjewendiya we de were hesibandin; ji ber ku ev dê îspat bike ku we rastî dizanibû. (281, 17)

16. Wisa nefikirin — tenê ji ber ku, di kêliya ku hûn karekî qenc dikin, hûn nirxê wê nizanin — ku hûn ê tu carî negihîjin têgihiştina qenciya ku we kiriye. Ez ji we re dibêjim ku yek ji kirinên we bê xelat nemîne.

17. Gava ku rojekê hûn li Gerdûna Ruhanî bin, hûn ê fêm bikin ka karekî biçûk, ku di xuyabûnê de bêqîmet dixuya, çend caran destpêka zincîreyek ji kirinên qenc bûye — zincîreyek ku kesên din ew her ku çûye dirêjtir kiriye, lê ya ku dê her û her destpêkerê wê bi dilxweşiyê tije bike. (292, 23–24)

18. Ez we teşwîq dikim ku hûn xêr û qenciyê bi dest bixin; lê divê motîvasyona we ne xwesteke xweperest ji bo xilasiya we bi xwe be, belkî divê hûn kirinên xwe bi mirovên din ên derdora xwe û bi nifşên pêşerojê re di hişê xwe de bikin, ku şahiya wan dê pir mezin be dema ku ew riya ku ji aliyê 'Yên Yekem' ve hatiye asankirin bibînin. Wê demê bextewarîya we bêsînor be, ji ber ku şahî û aramîya bira û xwişkên we jî dê bigihîje giyanê we.

19. Çiqas cuda ye ji bo wan kesên ku tenê li rizgarî û bexteweriya xwe digerin; çimkî gava ew digihîjin cihê ku bi kirinên xwe qezenc kirine, ew nikarin kêliyekê jî aramî an şahiyê bibînin dema ku li wan kesên ku li pey xwe hiştine dinêrin, yên ku barê giran ê êşên wan hildigirin.

20. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, şagirtên rastîn ên vê hînkirinê dê di kirinên xwe de rastgo û pak bin, çawa ku ruhê wan, ku ronahiya Min bi xwe ye. (290, 76–77)

21. Heke hûn dilnizm bin, dewlemendiya we ya giyanî dê di jiyana ku li benda we ye de zêde bibe. Wê demê hûn ê xwedî wê aramiyê bin ku hesta herî xweş a hebûna we tîne. Û di hundirê ruhê we de dê hesreta xizmeta Bav derkeve, bi bûna parêzerekî dilsoz ê hemû tiştên ku min afirandine, bi bûna rihetiyek ji bo êşdaran û aramiyek ji bo bêaramiyan. (260, 29)

Bilindbûna Giyan ber bi Padîşahiya Xwedê ve

22. Ev 'Serdema Sêyemîn' e, ku tê de ruhê we jixwe dikare, dema ku hîn li ser rûyê erdê ye, dest pê bike ku li ser astên hebûnê yên pir bilind û têgihiştinên pir mezin xewnan bibîne. Ji ber ku her kesê ku ji vê cîhanê bar dike, û di giyanê xwe de zanîna tiştên ku dê li wir bibîne û geşbûna diyariyên xwe yên ruhanî

hildigire, dê di gelek cîhanan re derbas bibe bêyî ku tê de bisekine, heta ku bigihîje wê cîhana ku ew bi saya xêrên xwe mafdarê mana tê de ye.

23. Ew ê bi tevahî ji rewşa xwe ya giyanî haydar be û dê bizanibe ka çawa peywira xwe bi cih bîne, li ku derê be bila bibe. Ew ê zimanê evîn, aheng û dadweriyê fêm bike, û dê bikaribe bi zelaliya zimanê giyanî, ku fikir e, ragihandinê bike. Ji bo wî dê ne xefik hebin, ne xemgînî û ne jî hêsir, û ew ê her ku diçe şahiya bêpîvan a nêzîkbûna ji warên ku yên wî ne, biceribîne, ji ber ku ew mîrateya wî ya herheyî ne. (294, 55)

24. Li ser pêlika îlahî ya ber bi Bihuştê ve, hejmareke bêdawî ji hebûnan hene ku kamilbûna wan a ruhanî dihêle ku ew li gorî qonaxa pêşketina ku gihîştine, di astên cuda de cih bigirin. Ruhê te bi taybetmendiyên guncaw hate afirandin da ku li ser vê pêlika kamilbûnê pêş bikeve û bigihîje armanca ku di biryarên herî bilind ên Afirîner de hatiye danîn.

25. Hûn qedera wan giyanan nizanin, lêbelê ez ji we re dibêjim ku ew bêkêmasî ye, mîna her tiştê ku min afirandiye.

27. Hûn hîn jî wan diyariyên ku Bav daye we, fêm nakin. Lêbelê, xemgîn nebin, ji ber ku bi demê re hûn ê ji wan haydar bibin û hûn ê tecrube bikin ka ew çawa bi tevahî tên eşkerekirin.

27. Hejmara bêdawî ya giyanan ku, mîna we, li warên cuda yên hebûnê dijîn, bi hêzeke bilindtir, ku ew jî ya hezkirinê ye, di nav xwe de yekgirtî ne. Ew ji bo têkoşînê, ji bo pêşketina xwe ya bilindtir hatine afirandin, ne ji bo rawestanê. Yên ku fermanên Min pêk anîne, di hezkirina xwedayî de mezin bûne.

28. Lêbelê ez we tînim bîra we, ku heta gava giyanê we bigihîje mezinahî, hêz û şehrezayiyê jî, ew ê nebe herheyî, ji ber ku taybetmendiyên wê ne bêsînor in, wekî yên Xwedê. Digel vê yekê, ew ê bes bin ku we li ser riya rast a ku hezkirina Afirînerê we ji kêliya yekem ve ji bo we daniye, bigihînin lûtkeya kamilbûna we. (32, 34, 37)

29. Ruhê te divê di nav heft qonaxên pêşketina ruhanî re derbas bibe da ku bigihîje kamilbûnê. Îro, dema ku tu hîn li ser rûyê erdê dijî, tu nizanî ku tu di kîjan basikê pêlika ezmanî de yî.

30. Her çend ez bersiva vê pirsa giyanê te dizanim jî, niha destûra min nîne ku ji te re bibêjim. (133, 59–60)

31. Her pêpelûk, her gav, her astê hebûnê ronahiyeke mezintir û bextewariyeke kamilîtir pêşkêşî giyanê dike. Lê belê aramiya herî bilind, bextewariya kamil a giyanê, li wêdetirî hemû warên demkî yên giyanan e.

32. Çend caran hûn ê bifikirin ku hûn kêfxweşiya bêkêmasî di nav baştirînîya Xwedê de pêşwext hîs dikin, bêyî ku bizanibin ku ew kêfxweşî hema hema tenê tamek ji cîhana bê ye, ku divê hûn piştî vê jiyanê ber bi wê ve biçin. (296, 49–50)

33. Çend kes xeyal dikin ku bimirin bi hêviya ku ev kêlîk wan bîne ba Min, da ku ew paşê bikaribin her û her li Bihuştê îbadeta Min bikin, bêyî ku bizanibin ku rê ji ya ku wan bawer dikir bêdawî dirêjtir e. Ji bo ku mirov bikaribe hilkişe ser qonaxeke jî ya pêlika ezmanî ya ku we digihîne Min, divê mirov jiyana xwe ya mirovahiyê bi awayekî rast jiyabe. Nezanî ye ku dibe sedem ku gelek kes wateya hînkirinên Min şaş fêm bikin. (164, 30)

34. Bi riya mirovahiyê ye ku hêzên wêrankirinê hatine berdan. Şer tovê xwe di her dilî de çandiye. Mirovahiyê çi qas êş kişandiye! Çi qas wêranî, belengazî, sêwîtî û xemgînî li pey xwe hiştiye! Ma hûn wisa difikirin ku giyanên kesên di şer de ketine helak bûne, an jî ew beşa jiyanê—herheyîbûn—a ku di nava mirov de dimîne êdî tune ye?

35. Na, gelî mirovan: ruh ji şer û mirinê sax dimîne. Ev beşa ruhê min bi xwe ji zeviyên êşê rabûye û, li ser riya min, li asoyeke nû digere da ku jiyan, vebûn û pêşketina xwe bidomîne. (262, 26–27)

36. Min erd da we da ku hûn hemû bi wekhevî xwediyê wê bin, da ku hûn di nav aştiyê de bijîn û wê wekî maleke demkî bi kar bînin da ku hûn şiyanên xwe pêş bixin û ruhê xwe ji bo hilkişîna bo warê xwe yê nû amade bikin.

37. Min ji we re gotiye: 'Di Mala Xudan de gelek war hene.' Gava hûn bilind dibin hûn ê wan nas bikin. Her yek ji wan dê we heta radeyeke hê mezintir nêzîkî Min bike, û hûn ê li gorî kirinên xwe bigihîjin wan, ji ber ku her tişt di bin birêz û dadweriyeke xwedayî de ye.

38. Kes nikare rê li ber derbasbûna te ji qonaxeke jiyanê bo qonaxeke din bigire, û di dawiya her yekê de dê di ruhê te de û di yê Min de jî şahî û pîrozbahî hebe.

39. Bi vî awayî ez we amade dikim, da ku hûn bizanibin ku riya ku divê hûn biçin dûr e, û hûn bi kirinên xwe yên pêşîn têr nebin, bi wê fikirê ku ew ê jixwe ji we re deriyê wan waran vekin.

40. Lêbelê ez vê yekê jî ji te re dibêjim: ku ji bo giyanekê xweş û têrker e ku bigihîje dawiya qonaxeke pêşketinê û bisekine, û li ser riya ku hatiye bûn—bi zehmetiyên xwe yên mezin, rojên xwe yên tal û demjimêrên xwe yên aştîyê—piştî ku ji ser rêberên bêhej heziyabe, li paş xwe binêre.

41. Di dawiyê de, serkeftin, xelat û dadweriya ku li dora we dibiriqin, û Ruhê Bavê we—amade, bi rûmet, zarokê pîroz dike û dihêle ku ew di hembêza Wî de bêhna xwe vede heta ku ji bo qonaxa xwe ya jiyanê ya din amade bibe. Bi vî awayî ew ji yekî derbasî yê din dibe, heta ku di dawiyê de digihîje kamiliya herî bilind, ku ew bi min re her û her bimîne. (315, 34–36)

42. Çirûska ruhê ya ku mirov dike mîna Afirînerê xwe, dê her ku diçe nêzîktir bibe ji wê pêtê ya bêdawî ya ku jê derketiye, û ew çirûsk dê bibe hebûneke ronîdar — hişmend, bi hezkirinê geşbûyî, tijî zanîn û hêz. Ew hebûn dê di rewşa kamilbûnê de

şa bibe, ku tê de ne hema hinek êş û ne jî hinek xemgînî heye, ku tê de bexteweriya kamil û rastîn serwer e.

43. Eger ev ne armanca ruhê we bûya — bi rastî, ez ji we re dibêjim, min ê hînkirina xwe bi rêya ewqas gotaran ji we re eşkere nekiriba, çimkî wê demê Qanûna 'Serdema Yekem' dê ji bo jiyana we ya bi aşitî li ser rûyê erdê bes bûya.

44. Lê eger hûn li ber çavan bigirin ku ez di nav mirovahiyê de jiyam û min ji wan re cîhaneke bêdawî baştir a li wê aliyê vê jiyanê soz da, û eger hûn her wiha bînin bîra xwe ku min soz da ku di serdemeke din de vegerim da ku axaftina bi we re bidomînim û her tiştê ku we fêm nekiribû ji we re şirove bikim, wê demê hûn ê bigihîjin wê encamê ku çarenûsa giyanî ya mirov bilindtir e, pir bilindtir e ji her tiştê ku hûn dikarin hêvî bikin, û ku bexteweriya sozdarî ji her tiştê ku hûn dikarin texmîn bikin an bifikirin, bêdawî mezintir e. (277, 48–49)

Beş 30 – Pêşketina Ruh bi Rêya Reenkarnasyonan

Qanûna Pêşketinê

1. Ez ji te re dibêjim, divê mirov fêm bike ku ruhê wî gelek caran hatiye ser Erdê û dîsa jî hîn nebûye ku li ser riya Qanûna min hilkişe da ku bigihîje lûtkeya çiyê. (77, 55)

2. Ji ber ku mirov şahidê pêşketina zanistê û vedîtina tiştên ku berê bawer nedikir bûye — nexwe, ew çima li dijî pêşketina xwezayî ya giyanê derdikeve? Çima ew xwe bi wî tiştî ve girê dide ku wê radiwestîne û wê di xewê de dimîne? Ji ber ku ew ji perspektîfa jiyana herheyî ditirsiya! (118, 77)

3. Vê bizanibin: her çend afirandin temam xuya bike jî, her tişt dîsa jî berdewam dike ku pêş bikeve, veguhere û xwe kamil bike. Gelo giyanê we dikare ji vî zagonê îlahî bireve? Na, zarokên min. Tu kes nikare di mijarên giyanî, zanistê an jî jiyanê de gotina dawî bibêje, ji ber ku ew karên Min in, ku dawiya wan nîne. (79, 34)

4. Çend kes, li ser bingeha zanîna ku bi dest xistine, bawer dikin ku xwedî mezinahiya ruhanî ne, lê ji bo Min ew ji zarokên ku li ser riya pêşketinê sekinîne zêdetir nînin. Ji ber ku divê ew di bîra xwe de bigirin ku ne tenê bi pêşxistina aqilê xwe ye ku ew dikarin pêşketina bilind a giyanê xwe bi dest bixin, lê divê ev bi pêşketina tevahiya hebûna wan pêk were, û di nav mirov de gelek şiyan hene ku divê ji bo gihîştina kamiliyê werin pêşxistin.

5. Ji ber vê yekê ye ku Min — wekî yek ji qanûnên xwe yên evîn û dadweriyê — reenkarnasyona giyanê danî, da ku rêyeke dirêjtir pêşkêşî wê bikim ku hemû derfetên pêwîst ji bo gihîştina kamiliya wê pêşkêş dike.

6. Her hebûneke cîhanî derseke kurt e, ji ber ku wekî din derfetên mirov ji bo pêkanîna Qanûna Min dê pir kêm bin. Lê belê, pir girîng e ku hûn mebesta vê jiyanê nas bikin, da

ku hûn wateya wê fêm bikin û bigihîjin ahengiya wê, ku bingeha kamilbûna mirovî ye — da ku hûn ber bi asteke bilindtir a hebûnê ve pêş bikevin heta ku hûn bigihîjin jiyana ruhanî, ku li wir gelek dersên min ji bo we amade ne ku divê ez hîn jî wan fêrî we bikim, û ewqas wehiyên ku divê ez hîn jî ragihînim. (156, 28–29)

7. Gava ku her tişt bêrawestan mezin dibe, diguhere, xwe kamil dike û vedibe — çima divê ruhê we bi sedsalan di rawestanê de bimîne?

8. Ji ber ku we bi riya zanistê gelek tişt keşf kirine û fêr bûne, hûn ji pêşketina bêdawî ya ku di hemû mexlûqatên afirandinê de heye, ne biyanî ne. Ji ber vê yekê, ez dixwazim hûn fêm bikin ku divê hûn ruhê xwe di wê rewşa paşverûtiyê û rawestanê de, ya ku we demeke dirêj berê ew xistiye navê, nehêlin, û divê hûn hewl bidin ku bi her tiştê derdora xwe re hevsengiyê bi dest bixin, da ku rojek ji bo mirovahiyê were ku xwezâ, li şûna ku razên xwe veşêre, wan eşkere bike, û li şûna ku hêzên xwezayê bibin dijminên we, ew bibin xizmetkar, hevkar û birayên we. (305, 6, 8)

'Ji nû ve Zindîbûna Goyê' — bi awayekî rast têgihiştin

9. Niha divê cîhan rastiya derbarê 'vejîna goşt' de fêr bibe, ku ew reenkarnasyona giyan e.

10. Ji nû ve çêbûn tê wateya: vegera cîhana madî da ku wek mirovekî ji nû ve were dinê; vejîna giyanê di laşekî mirovî de ji bo berdewamkirina mîsyona xwe. Ev rastiya derbarê 'vejîna goşt' de ye ku bav û kalên we behs kirine, di heman demê de şîroveyên ku hem xerabûyî û hem jî bêwate bûn pêşkêş kirine.

11. Reenkarnasyon diyariyek e ku Xwedê daye giyanê we da ku ew tu carî di nav bêbextiya maddeyê de, di hebûna wê ya demkî ya li ser rûyê erdê de, an jî di kêmasiyên wê yên xwezayî de asê nemîne; belkî, ji ber ku giyan ji xwezayek bilindtir tê, ew dikare bi qasî ku ji bo pêkanîna karên xwe yên mezin ên li cîhanê pêwîst e, laşên maddî bi kar bîne.

12. Bi riya vê diyariyê, ruh serweriya xwe ya bêpîvan li ser 'goşt', li ser mirinê û li ser her tiştê dinyayî nîşan dide, bi serketina li ser mirinê, laşekî piştî yê din, û bi jiyandirtina ji wan hemûyan, çi qas laş jê re hatibin spartin bila bibin. Ew serwerê demê, astengiyan û ceribandinan e. (290, 53–56)

13. Ma we çawa dikaribû bawer bikira ku di Roja Dadweriyê de laşên miriyan dê rabin û ji nû ve bi giyanên xwe re bibin yek da ku bikevin Padîşahiya Xwedê? Ma hûn çawa dikarin tiştê ku di demên din de ji we re hatiye hînkirin bi vî awayî şîrove bikin?

14. Goşt aîdî vê cîhanê ye, û di nav wê de dimîne, lê belê giyan bi azadî radibe û vedigere jiyana ku jê hatiye. 'Ew tiştê ku ji goşt çêdibe goşt e, û ew tiştê ku ji Ruhê Min çêdibe ruh e.' 'Ji nû ve zindîbûna bedenê'* ji nû ve cismankirina giyanê ye, û her çend hinek bawer

dikin ku ev teoriyeke mirovî ye, û hinekên din ji we bawer dikin ku ew wehyeke nû ye — bi rastî, ez ji we re dibêjim, ez ev wehye ji destpêka mirovahiyê ve ji cîhanê re eşkere dikim! Hûn dikarin delîla vê yekê di nivîsa Nivîsarên Pîroz de bibînin, yên ku li ser karên Min şahidiyê dikin.

** Ev îfade, ku ji Baweriya Xiristiyanî ya kevnar tê zanîn, di Konseya Duyem a Konstantînopolê de hate formulekirin—ango, di demekê de ku doktrîna reenkarnasyonê, ya ku heta wê demê qismî dihat qebûlkirin, ji aliyê Împerator Yustinian (!) ve wekî herezî hate şermezarkirin. Bi vî awayî, ji nû ve zayîna giyanê di 'goşt' de bû 'ji nû ve vejîna goşt'.*

15. Lêbelê di vê serdemê de ev wehî gihîşt ruhê we dema ku ew di qonaxeke bilindtir a pêşketinê de bû, û di demeke nêzîk de ew ê bi heqî wekî yek ji qanûnên herî dadmend û hezkirî yên Afirîner were qebûlkirin. Wê têgeha we ya derbarê 'Roja Darizandinê' de red bikin; ji ber ku ew ne yek ji rojên we ye, lê belê serdemek e, û 'dawiya cîhanê' ne dawiya wê gerstêrka ku hûn li ser dijîn e, lê belê dawiya jiyana xweperest e ku we li ser wê afirandiye. (76, 41–43)

16. Sira 'ji nû ve zindîbûna bedenê' bi rêya wehyê ya derbarê reenkarnasyona giyanê de hatiye ronîkirin. Îro hûn dizanin ku armanca vê yasaya hezkirin û dadperweriyê ew e ku giyan xwe bêkêmasî bike , û ku ew ê tu carî winda nebe, ji ber ku ew ê her tim deriyek vekirî—derfetek ji bo xilasiya xwe—ya ku ji aliyê Bav ve jê re tê pêşkêşkirin, bibîne.

17. Dadweriya min a li ser her giyanê li gorî vê qanûnê mutleq û neguherbar e.

18. Tenê ez dizanim ka çawa darizandina we bikim, ji ber ku her çarenûs ji bo mirovahiyê nayê fêmkirin. Ji ber vê yekê, kes dê li ber kesekî din neyê eşkerekirin an xiyanet lê neyê kirin.

19. Piştî ku giyan di gunehên xwe de ji rê derketin, piştî gelek têkoşîn û serûbinbûnan û piştî rêwîtiyeke dirêj, ew ê werin ba Min, tijî şehrezayiya ku ji serpêhatiyên xwe bi dest xistine, bi êşê paqij bûne, bi xêr û xebatên xwe bilind bûne, ji hecê dirêj westiyayî, lê dîsa jî wek zarokan sade û dilxweş. (1, 61–64)

Qonaxên cihêreng ên pêşketina giyanan

20. Demeke dirêj berê, ruhê te ji Min derket; lêbelê ne hemûyan bi heman awayî li ser riya pêşketina ruhanî pêşve çûne.

21. Hemû qedera cuda ne, her çend ew we ber bi heman armancê ve bibin jî. Qedera hinekan ev ceribandin in, yên din jî yên din. Bêyekî li pey rêyekê diçe, yê din li pey rêyeke cuda diçe. Hûn hemû di heman kêliyê de nehatin dinyayê, û hûn ê hemû di heman demê de venegerin. Hinekan li pêş dimeşin, yên din li paş, lêbelê armanc li benda we hemûyan e. Kes nizane kî nêzîkî wan e an kî ji wan dûr dikeve, ji ber ku hûn hîn jî ji bo xwedîbûna

vê zanînê pir negihîştî ne; hûn mirov in, û pozbilindiya we dê bibe sedema helaka we. (10, 77–78)

22. Di serdeman de, heta di rabirdûya dûr a dîroka mirovahiyê de, mînakên mirovên xwedî ruhê bilind ji we re hebûn. Hûn ê çawa vê rastiyê rave bikin ku di demên herî kevn de jî mirovên xwedî giyanên pêşketî hebûn, eger ew di reenkarnasyonên li pey hev re derbas nebûbana ku alîkariya wan kiribû da ku ber bi jor ve pêş bikevin?

23. Sedema vê yekê ew e ku ruh di heman demê de bi laşê fizîkî re çênabe, û ne jî eslê mirovahiyê bi yê ruh re hevdem e. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, yek giyan jî tune ku bêyî ku berê li axretê hebûbe, hatibe dinyayê. Kî ji we dikare kûrahî û dirêjahiya dema ku ew berî hatina li ser vê erdê di gerstêrkên din de jiyaye, fêm bike an bizane? (156, 31–32)

Zanîna jiyanên dinyayî yên berê û asta pêşketina mirov bi xwe

24. Heya ku ruh bi laş ve zexm girêdayî be, ew qenciyên ku di jiyanên xwe yên berê de bi dest xistine nas nake, û nikare bizanibe. Lê niha ew fêm dike ku jiyana wî herheyî ye, pêşketineke bênavber a di xwesteka gihîştina lûtkeyê de. Lêbelê îro hûn hê nizanin ku hûn gihîştine çi bilindahiyê. (190, 57)

25. Hişê te şop an bîranînên rabirdûya giyanê te wernagire, ji ber ku laş wek perdeyeke stûr e ku nahêle tu têgihiştinek li ser jiyana giyanê çêbibe. Kîjan mejî dikare wan wêne û şopên ku giyanê di dirêjahiya rabirdûya xwe de wergirtine, bikişîne nav xwe? Kîjan aqil dikare, di çarçoveya têgehên mirovî de, tiştê ku ji bo wî nayê fêmkirin, fêm bike?

26. Ji ber van hemû sedeman, min heta niha destûr nedaye te ku tu bizanibî tu ji aliyê ruhanî ve kî yî, û ne jî ku rabirdûya te çawa bûye. (274, 54–55)

27. Hemû karên Min ji aliyê Min ve di pirtûkeke bi navê 'Jiyan' de hatine tomarkirin. Hejmara rûpelên wê bêhejmar e; şehrezayiya wê ya bêdawî ji bilî Xwedê, ku Nivîskarê wê ye, ji aliyê tu kesî ve nayê fêmkirin. Lêbelê di nav wê de, li ser her yek ji rûpelên wê, kurteyek heye ku tê de Bav her berhemeke Xwe bi awayekî têgihîştî pêşkêş kiriye, da ku ew ji her hişî re bibe têgihîştî.

28. Tu jî, bi berdewamî di pirtûka jiyana xwe de dinivîsî, ku tê de hemû karên te û hemû gavên te yên li seranserê rêya geşbûnê dê bên tomarkirin. Ew pirtûk dê di giyanê te de bê neqişandin û dê bibe ronahiyeke zanîn û serpêhatiyê ku tu yê sibe pê rêya bira û xwişkên xwe yên ji te biçûktir ronî bikî.

29. Tu hîn nikarî pirtûka xwe nîşanî kesî bidî, ji ber ku tu naveroka wê jî nizanî. Lê di demeke nêz de ew ê di nav hebûna te de zelal bibe, û tu yê bikaribî rûpelên ku behsa pêşketina te, kefaretkirina te û serpêhatiyên te dikin, nîşanî mirovên din bidî. Wê demê tu yê ji bo mirovan bibî pirtûkeke vekirî.

30. Bextewar in ewên ku peywira xwe digirin dilê xwe. Ew ê hîs bikin ku ew li ser wê pêlika ku Yaqûb di xewna xwe de dît hilkişin—ku ew riya ruhanî ye ku mexlûqan digihîne ber hemberê Afirîner. (253, 6–8)

Hezkirin wekî Pêdiviyek ji bo Pêşketina Ruhanî û Hestî

31. Çawa ku laşê we ji bo jiyanê hewcedarê hewa, tîrêja rojê, av û nan e, wisa jî ruh jî hewcedarê wê hawîrdor, ronahî û xurdemeniyê ye ku li gorî cewhera wî ye. Eger ew di hesreta xwe ya ji bo xwedîkirina xwe de xwe ji azadiya bilindbûnê bêpar bibîne, ew lawaz dibe, diçilmise û gêj dibe; mîna ku zarokek her dem di dergûşa xwe de were neçarkirin û di odeya xwe de were girtin. Endamên wê dê felc bibin, ew ê zer bibe, hestên wê dê sist bibin û şiyanên wê dê atrofî bibin.

32. Bizanibin ku ruh jî dikare seqet be! Ez dikarim heta ji we re bibêjim ku cîhan tijî kesên ku ji aliyê ruhanî ve seqet, kor, kerr û nexweş in! Ruhê ku di girtîgehê de dijî û azadiya geşbûnê jê re tune ye, hebûneke ku mezin nabe ye — ne di şehrezayiyê de, ne di hêzê de, ne jî di fezîletê de. (258, 62–63)

33. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, tiştê ku dikare we bilind bike evîn e, ji ber ku şehrezayî, hest û bilindbûn di nav wê de hene. Evîn senteza hemû taybetmendiyên Xwedayî ye, û Xwedê ev agir di hundirê her afirîdeyekî giyanî de pêxistiye.

34. Min çend ders dane we da ku hûn fêrî hezkirinê bibin! Rehma Xwedayî çend derfet, jiyan û reenkarnasyon dane we! Ders heta ku hat fêrbûn, bi qasî pêwîstî hate dubarekirin. Piştî ku mirov pê de hosta dibe, sedemek ji bo dubarekirina wê tune, ji ber ku ew êdî nayê jibîrkirin.

35. Eger we dersên Min zû fêr bibûna, êdî ne hewce bû ku hûn êşê bikişînin, ne jî ji ber şaşiyên xwe bigirîn. Bawekî ku, dema li ser rûyê erdê ye, dersên ku li wir werdigire bi kar tîne, dibe ku vegere cîhanê, lê ew ê her tim bi gihîştîbûneke mezintir û di bin şert û mercên jiyanê yên baştir de be. Di navbera jiyanek û ya din de, dê her dem heyamek bêhnvedanê hebe, ku ji bo kûr-ramîn û xwegirtinê berî ku karê roja nû dest pê bike pêwîst e. (263, 43–45)

Sedemên cuda ji bo reenkarnasyonê

36. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, di tu serdemeke jiyana mirovahiyê de mirov ji zanîna Qanûna Min bêpar nemaye; ji ber ku ji çirûska xwedayî ya ku ruhê wî ye, ew tu carî di canê xwe de bê tîrêjek ronahiyê, di hişê xwe de bê îlham, an jî di dilê xwe de bê hest nemaye.

37. Lêbelê, ruhê we bi perdeyeke tarî ya li ser çavên xwe vegeriyaye jiyana piştî mirinê, û ez ji we re dibêjim: kî dersa di jiyana vê dinyayê de, di vê geliya ceribandinan de, bi kar neyne, divê vegere wê da ku kefara xwe temam bike, û berî her tiştî, da ku fêr bibe. (184, 39)

38. Di cîhanên din de jî, giyan ji îradeya azad, gunehkarî û ji rê derketinê sûd werdigirin, an jî di qenciyê de bi îstîqrar dimînin û bi vî awayî dikarin xwe ber bi jor ve pêş bixin, çawa ku hûn li ser Erdê dikin. Lêbelê, dema ku wextê destnîşankirî tê, yên ku qedera wan e li vê cîhanê bijîn, ji bo pêkanîna peywireke bi rûmet dadikevin jêr, lê yên din jî tên da ku erka xwe ya kefaretê bi cih bînin.

39. Lê belê, li gorî ku ew çawa hildibijêrin ku li vê erdê binêrin, ew ê ji hinekan re bibe bihuştek û ji yên din re bibe dojehek. Ji ber vê yekê, gava ku ew rehma Bavê xwe fêm dikin, ew tenê jiyanek ecêb, tijî bereket û dersên ji bo ruh dibînin — rêyek ku wan nêzîkî Axa Sozdar dike.

40. Hinek ji vê cîhanê bi xwesteka vegerê derdikevin, lê hinekên din jî bi tirsa vegerê. Sedema vê yekê ew e ku xwezaya we ya mirovî hêj nekarîbûye hevahengiya ku hûn ê pê re bi Xudan re bijîn, fêm bike. (156, 33–34)

41. Bila kes li dijî fikra ku divê vegere vê gerstêrkê di laşekî din de serî hilde, ne jî divê hûn bifikirin ku reenkarnasyon cezayek e ji bo giyanê. Hemû giyanên ku qedera wan e li ser Erdê bijîn, mecbûr mane ku di yasaya reenkarnasyonê re derbas bibin da ku bigihîjin pêşketina xwe ya bilindtir û peywira ku min spartiye wan bi cih bînin.

42. Ne tenê giyanên kêm pêşketî ne ku divê dîsa bicivîn; heta giyanên herî pêşketî jî car caran vedigerin heta ku karê xwe biqedînin.

43. Îlyas mezintirîn ji wan pêxemberan e ku hatine ser rûyê erdê; lêbelê, tevî karên mezin ên ku wî pêk anîn û delîlên xurt ên ku wî pêşkêş kirin (ku Xwedê heye), diviyabû ew di demek din de, di laşekî din de û bi navekî din vegere vê cîhanê.

44. Ev yasaya hezkirin û dadmendiyê ji bo mirovahiyê demek dirêj nediyar bû, çimkî eger wan berê ew bizanibûya, dibe ku ew bikeviyana nav tevliheviyê. Lêbelê, Bav hin wehyan û hin nîşanan dan we, ku ew ronahiya pêşagahdarker a vê serdemê bûn, û ji bo ronîkirina hemû siran xizmet dikirin. (122, 25–28)

Rêya Ber bi Kamilbûnê

45. Rêyeke dirêj e ku hûn ê pê bigihîjin kamiliya ronahiyê. Tu zînde ne xwedî rêyeke ji ya giyanê dirêjtir e, ku li ser wê Bav, Nîgarkêşê Xwedayî, yê ku giyanê we teşe dide û safî dike, şiklê wî yê bêkêmasî dide. (292, 26)

46. Bi rastî, ez ji we re dibêjim: da ku hûn bigihîjin paqijiya tam, hîn jî pêwîst e ku ruhê we gelek were paqijkirin, hem di vê cîhanê de hem jî di Warê Ruhanî de.

47. Çiqas caran ji bo we pêwîst be, hûn ê neçar bimînin ku vegerin vê gerstêrkê, û her ku hûn zêdetir derfetên ku Bavê we dide we bi kar neynin, hûn ê têketina xwe ya dawî ya jiyana rastîn zêdetir dereng bixin û mana xwe ya li Geliyê Hêsiran dirêj bikin.

48. Di her hebûna dinyayî de, divê her giyan her carê bi avêtina gaveke qayîm a ber bi pêş ve, pêşketin û berhemên geşedana xwe nîşan bide.
49. Hay jê hebin ku yekane qenciya ku feydeyê dide xweşiya mirov, ew e ya ku ji bo kesên din bi hezkirin û dilovaniyeke rastîn û bêxwebexşî tê kirin. (159, 29–32)
50. Di nav her mirovî de du hêz hene ku bi berdewamî di nav pevçûnê de ne: xwezaya wî ya mirovî, ku demkî ye, û xwezaya wî ya giyanî, ku herheyî ye.
51. Ev hebûna herheyî baş dizane ku divê demek pir dirêj derbas bibe berî ku bigihîje kamiliya ruhanî. Ew hîs dike ku divê di gelek jiyanên mirovî de bijî û ku, di dirêjahiya van de, divê di gelek ceribandinan re derbas bibe berî ku bigihîje bextewariya rastîn. Ruh hîs dike ku, piştî hêsir û êşê, û piştî ku gelek caran di nav mirina fîzîkî re derbas bibe, ew ê bigihîje wî lûtkeyê ku wî di hesreta xwe ya ji bo kamilbûnê de her tim lê geriyaye.
52. Ji aliyê din ve laş—ew tiştê lawaz û biçûk—digirî, serî hildide û carinan guh nade bangên giyan; û tenê dema ku giyan di têkoşîna li dijî 'goşt' û her tiştê ku li dora wê ye de pêş dikeve, xurt û bi ezmûn dibe, wê demê ew ser dikeve ku laşê kontrol bike û xwe bi riya wî îfade bike.
53. Hecê ruhî dirêj e, riya wê dûr e, şêweyên hebûna wê pir û curbecur in, û her kêlî ceribandinên cuda derdixe pêşiya wê. Lêbelê, her ku ew van ceribandinan derbas dike, ew bilind dibe, xwe paqij dike û xwe kamil dike.
54. Di rêwîtiya xwe ya jiyanê de, ew li pey xwe şopeke ronahiyê dihêle; ji ber vê yekê, ji bo giyanê bilind, nalînên laşê wê pir caran kêm girîng in, ji ber ku ew dizane ku ew demkî ye û divê nehêle ku ew di rêwîtiya xwe de ji hêla bûyerên ku jê re bêqîmet xuya dikin ve were girtin.
55. Ji bo kêliyekê, ew bala xwe dide qelsiyên 'goşt'ê xwe, lê ew dizane ku divê ew zêde hezkirî nebe ji tiştekî ku tenê demek kurt dijî û di nêzîk de di nav kûrahiya erdê de winda dibe. (18, 24; 27–28)

Dibistana Gerdûnî ya Jiyanê

56. Ji destpêka mirovahiyê ve, reenkarnasyona giyanê wekî qanûneke evîn û dadperweriyê heye, û wekî yek ji wan rêyan e ku Bav rehma xwe ya bêdawî pê nîşan daye. Reenkarnasyon ne tenê meseleyek vê serdemê ye, lê ya hemû serdeman e, û divê hûn wisa nefikirin ku min tenê niha ev sir ji we re eşkere kiriye. Heta di demên herî kevn de jî, zanîna sezgînî ya reenkarnasyona giyanê di nav mirovahiyê de hebû.
57. Lêbelê, yên ku li zanistên materyalîst û xezîneyên cîhanê geriyan, hiştin ku şehwetên bedenê serweriya wan bikin, û bi vî awayî ew rîsên dilê mirovan ên ku mirov pê tiştên giyanî hîs dike, hişk kirin, heta ku mirov ji her tiştê ku bi ruh re têkildar e, kerr û kûr bûn. (105, 52)
58. Berî afirandina we, hûn di Min de bûn; paşê, wekî hebûnên giyanî,

hûn li wî cihî bûn ku her tişt tê de di ahengiyeke bêkêmasî de diheje, cihê ku cewhera jiyanê û çavkaniya ronahiya rastîn lê ne, ku ez ji wan we xwedî dikim.

59. Êş ji aliyê Bav ve nehatiye afirandin. Di demên ku ez ji we re diaxivim de, sedema we ya axînê tunebû, tiştek we tune bû ku hûn jê gazin bikin; we Bihuşt di hundirê xwe de hîs dikir, ji ber ku di jiyana xwe ya bêkêmasî de hûn bixwe personîfîkasyona wê hebûnê bûn.

60. Lê dema ku we ew war cihê kir, min ruhê we pêça, û hûn her ku diçû kûrtir ketin. Piştî wê, ruhê we gav bi gav pêş ket heta ku gihîşt asta hebûnê ya ku hûn niha tê de ne û ku ronahiya Bav lê dibiriqe. (115, 4–5)

61. Armanca her giyanê, piştî paqijkirin û kamilbûna wê, ew e ku bi Xwedayî* re yek bibe. Ji bo vê yekê, ez riya we bi ronahiyê tije dikim û hêzê didim giyanê we, da ku hûn gav bi gav hilkişin. Li gorî asta pêşketina ku hûn di dema terikandina vê cîhanê de gihîştine wê, dê cihê ruhanî yê ku hûn ê di axretê de lê bi cih bibin jî wisa be. Çimkî gerdûn wekî dibistaneke kamilbûnê ji bo giyanê hatiye afirandin. (195, 38)

** Derbarê vê mijarê de şiroveyên berfirehtir, li gel gelek cihên din, di ayetên Beşa 23, ayeta 69, û Beşa 58, ayeta 46 de tên dîtin!*

62. Eger min di vê jiyanê de her tişt dabûya te, êdî tu yê xwesteka te ya hilkişîna bo asteke bilindtir nemaya. Lê tiştê ku te di hebûneke de bi dest nexistiye, tu di hebûneke din de jê re hewl didî; û tiştê ku tu di wê de bi dest naxî, hebûneke din a bilindtir soza wê dide te; û bi vî awayî ew gav bi gav heta hetayê li ser riya pêşketinê ya bêdawî ya giyanê didome.

63. Gava hûn Peyva Min dibihîzin, ji we re ne mumkin xuya dike ku ruhê we bikaribe bigihîje kamilbûneke wisa mezin; lêbelê ez ji we re dibêjim ku hûn tenê ji ber ku hûn tenê li tiştê ku hûn bi çavên xwe yên fizîkî dibînin dinêrin, ji qedera bilind a ruh guman dikin: belengazî, nezanî, xerabî. Lê ev tenê ji ber ku di hinekan de ruh nexweş e, di hinekan de felcî ye; hinek kor in, û hinek jî ji aliyê ruhanî ve mirî ne. Lêbelê li hemberî xizaniyeke wisa ya ruhanî, divê hûn ji çarenûsa ku hetahetayî ji bo we parastiye, guman bikin.

64. Bi vî awayî hûn di vê serdema hezkirina ji cîhanê û materyalîzmê re dijîn. Lêbelê ronahiya rastiya Min jixwe gihîştiye we û tariya şeva demekê ku jixwe derbas bûye belav kiriye, û bi berbangê xwe hatina serdemekê ragihandiye ku tê de ruh dê bi riya hînkirina Min ronakbîriyê werbigire. (116, 17–18)

65. Gelek ji we dê careke din derfetê nebînin ku vegerin ser rûyê erdê da ku xeletiyên xwe sererast bikin. Hûn ê êdî xwediyê wê amûra ku îro di destê we de ye—yanî laşê xwe, yê ku hûn pê xwe dispêrin—nebin. Divê hûn fêm bikin ku, ji bo , hatina giyanê bo cîhanê îmtiyazek e; ew qet ne ceza ye. Ji ber vê yekê,

divê hûn ji vê keremê sûd werbigirin.

66. Piştî vê jiyanê, hûn ê biçin cîhanên din da ku dersên nû werbigirin, û li wir hûn ê derfetên nû bibînin ji bo ku hûn hilkişîna xwe bidomînin û xwe kamil bikin. Gava ku we erkên xwe yên wekî mirov bi cih anîn, hûn ê ji vê cîhanê bi hestek têrbûnê derkevin, ji ber ku we peywira xwe bi cih aniye, û di giyanê we de dê aştî hebe. (221, 54–55)

67. Dengê min niha gelek girseyên mirovan bang dike, ji ber ku dawiya hecê wan a li ser rûyê erdê ji bo gelek giyanan nêzîk dibe.

68. Ew bêhêvîtî, ew nefret, ew xemgînî ya ku ew di dilê xwe de hildigirin, delîl e ku ew jixwe ji bo wargeheke bilindtir, cîhaneke baştir hesreta xwe dikişînin.

69. Lê belê, pir girîng e ku ew qonaxa dawî ya rêwîtiya xwe ya li ser rûyê erdê di guhdariya fermanên wijdana xwe de bijîn, da ku şopa gavên wan ên dawî li ser rûyê erdê ji bo nifşên ku piştî wan tên, bibe bereket, dema ku ew peywirên xwe yên cihêreng li cîhanê bi cih tînin. (276, 4)

70. Ev cîhan ne herheyî ye, ne jî pêwîst e ku wisa be. Gava ku ev war êdî armanca hebûna ku niha pêk tîne bi cih neyne, ew ê winda bibe.

71. Gava ku ruhê we êdî hewcedarê wan dersan nebe ku ev jiyana li vir dide, ji ber ku yên din, yên bilindtir, li cîhaneke din li benda wî ne, wê demê, bi saya wê ronahiya ku di vê têkoşîna cîhanî de bi dest xistiye, ew ê bibêje: 'Çi bi zelaliyekê ez niha fêm dikim ku hemû bilind û nizimên vê jiyanê tenê serpêhatî û ders bûn ku ji bo baştir fêm bikim pêwîstiya min pê hebû. Çiqas dirêj ew rêwîtiya jiyanê ji min re xuya dikir dema ku êş min giran dikir. Lêbelê niha, ku her tişt bi dawî bûye — li hemberî herheyîbûnê çiqas kurt û demkî ji min re xuya dike.' (230, 47)

72. Gelî mirovan, şa bibin; xwe di vê cîhana tijî hêsir, belengazî û êş de wek çûkên di firînê de bihesibînin! Şa bibin, ji ber ku ev ne mala we ya herheyî ye; cîhanên baştir li benda we ne!

73. Loma gava hûn ji vê dinyayê bar dikin, bêyî poşmanî wisa bikin; wê demê axînên êşê, zehmetî û girî dê li vir bimînin. Hûn ê xatirê xwe ji vê cîhanê bixwazin û ber bi wan kesên ku li bilindahiyên ezmanî li benda we ne, bifirin. Ji wir, hûn ê erdê wekî xalekê di fezayê de bibînin, ku hûn ê bi hezkirinê li paş xwe lê binêrin. (230, 51)

Hêza Bawerîkirinê ya Doktrîna Reenkarnasyonê

74. Ronahiya Spîrîtuelîzmê niha rastî, dadwerî, aqil û hezkirina ku di kapasîteya reenkarnasyonê ya giyanê de heye, ji cîhanê re eşkere dike. Lêbelê, cîhan dê di destpêkê de bi serhişkî li dijî vê eşkerekirinê derkeve û wê wekî doktrîneke xerîb û derewîn nîşan bide, da ku di dilê mirovên xwedîbawer de bêbaweriyê biçîne.

75. Hewldanên mezhebên olî yên ji bo ku bawermendên xwe li ser riya kevnar a baweriyên kevn û pergalên

baweriyê yên demborî bihêlin, dê bêfeyde û pûç bin. Ji ber ku kes nikare Ronahiya Xwedayî bigire, ya ku heta kûrahiyên herî kûr ên mentiqê mirovî diçe û giyanê ji bo serdemeke wehyetan, îlhamên xwedayî, rakirina guman û siran, û azadiya ruhanî hişyar dike.

76. Û her weha kes nikare pêşî li wê pêlê bigire ku mirovahî dê dema ku di lêgerîna xwe ya ji bo azadiya raman, ruh û baweriyê de derdikeve rê, çêbike. (290, 57–59)

Rêyên Reenkarnasyona Ruhî

77. Ez bang li hemû hecîyên ser rûyê erdê dikim ku dengê min bibihîzin, yê ku wan vedixwîne pêşketina ruhanî û gihîştina jiyana herheyî.

78. Di vê rojê de, dema ku 'Peyva Xwedayî' xwe dide nasîn — Peyva Wî bi kar bînin û bihêlin ku hûn bi wê ronî bibin; çimkî ronahî û xilasiya we di zanînê de ye.

79. Eger Şerîeta Min di hemû kiryarên jiyana we de exlaq, rastî û nîzamê hînî we dike — nexwe çima hûn li rêyên ku li dijî vê ne digerin, û bi vî awayî ji xwe re êşê çêdikin? Lêbelê gava hûn derbasî axretê dibin û laşê xwe li ser rûyê erdê li pey xwe dihêlin, hûn digirîn ji ber ku we ji vî qalikî pir zêde hez kiriye.

80. Dema ku tu hest dikî ku laş êdî ne yê te ye û divê tu li ser riya geşbûnê berdewam bikî heta ku tu bigihîjî Min, ez ji te re dibêjim: 'Zarokê min, çi heye ku tu nîşanî Min bidî? Gelo te li ser rûyê erdê bi pêkanîna fermanên Min jiyaye?'

81. Lê belê hûn — ji ber ku ji bo Wî yê ku qedrê we ewqas giran digire û ewqas xêr û bereket daye we, diyariyeke we ya hezkirinê nîne, şermok û bêhêvî — zincîrên ku ruhê we giran dikin çêkirine, û ew bê ronahî xuya dike, li ser xwe digirî û nalîne ji ber ku keremê wenda kiriye. Ew tenê dengê Bavê ku gazî wî dike dibihîze. Lêbelê, ji ber ku ew pêş neketiye û xwe ne hêja dibîne ku were ba Wî, ew bêliv dimîne û li bendê dimîne.

82. Dem derbas dibe, û ruh careke din deng dibihîze; û, bi xemgîniyeke mezin, ew dipirse kî pê re diaxive, û ev deng jê re dibêje: 'Hişyar be! Ma tu nizanî tu ji ku hatî û tu diçî ku?' Hingê ew çavên xwe radike, ronahiyeke bêpîvan mezin dibîne, ku di ronahiya wê de ew xwe bêqîmet hîs dike. Ew pê dihesê ku, berî ew li ser rûyê erdê were şandin, jixwe hebû, jixwe ji aliyê Bavê ku deng jê dihat hezkirî bû, û yê ku niha, dema wê di vê rewşa belengaz de dibîne, ji ber wê belengaziyê xemgîn dibe. Ew pê dihesê ku ew ji bo cihên cuda hatiye şandin da ku di riya têkoşînê de bigere û bi riya xêrên xwe bigihîje xelata xwe.

83. Û zarok dipirse: "Eger, berî ku ez ji bo Cîhanê were şandin, ez afirîdeya Te ya pir ezîz bûm — çima ez di fezîletê de bi îstîqrar nemam, lê diviyabû ez bikevim, êş bikişînim û têbikoşim da ku vegerim ba Te?"

84. Dengê bersiva wî da: 'Hemû giyan di bin qanûna pêşketinê de ne, û li ser vê rê Ruhanê min ê Bav her dem çavdêriya wan dike, û Ew bi

karên qenc ên zarokan kêfxweş dibe. Lêbelê, min tu şandî ser Erdê da ku tu wê ji bo kamilbûna ruhanî bikin qada şer, ne şanoyeke şer û êşê.

85. Min ji te re got ku tu zêde bibî, ku tu ne bêber bî. Lêbelê gava hûn vedigerin 'Geliyê Ruhanî', hûn tu berhem bi xwe re naynin; hûn tenê şîn digirin û bêyî wê kerema ku min dabû we vedigerin. Ji ber vê yekê, ez careke din we dişînim û ji we re dibêjim: 'Xwe paqij bikin, li tiştê ku we winda kiriye bigerin, û ji bo bilindbûna xwe ya ruhanî bixebitin.'

86. Giyan vedigere ser erdê, li bedenekî mirovî yê biçûk û nazik digere ku tê de bêhna xwe vede û dest bi rêwîtiya nû ya jiyanê bike. Ew laşê zarokê biçûk ê ku jê re hatiye dayîn dibîne û wê bi kar tîne da ku kefaretê bide ji bo binpêkirinên xwe yên li dijî Qanûna Min. Ruh bi zanîna sedemê tê dinyayê; ew dizane ku ew nefesê Bav e û ji mîsyona ku ji Wî tîne haydar e.

87. Di salên destpêkê de, ew bêguneh e û paqijiya xwe diparêze; ew di têkiliyê de bi jiyana ruhanî re dimîne. Piştî wê, ew dest pê dike ku bi gunehê re rûbirû bibe, şahidê serbilindî, pozbilindî û serhildêriya mirovahiyê ya li hemberî qanûnên dadmend ên Bav dibe, û 'goşt', ku ji xwezaya xwe serhildêr e, dest pê dike ku bi xerabiyê were pîs kirin. Piştî ku dikeve ceribandinê, ew mîsyona ku bi xwe re anîbû ser rûyê erdê ji bîr dike û dest bi kirina karên ku li dijî şeriatê ne dike. Ruh û beden tama fêkiyê qedexe dikin, û gava ku ew bûn nêçîra helakê, saeta dawî wê bi surprîz digire.

88. Careke din, giyan xwe di warê ruhanî de dibîne, ji ber barê sûcê xwe westiyayî û xwarbûyî. Hingê ew dengê ku carekê pê re axivîbû û hîn jî gazî wê dike, tîne bîra xwe, û piştî ku gelek girî digire, xwe winda hîs dike û nizane ew kî ye, tîne bîra xwe ku ew berê jî li wî cihî bûye.

89. Bav, yê ku ew bi hezkirineke wisa afirandiye, li ser riya wê xuya dibe û jê re dibêje: 'Tu kî yî, tu ji ku têyî, û tu diçî ku derê?'

90. Di wî dengî de, zarok peyva Yê ku hebûn, aqil û şiyan daye wê nas dike — Bavê ku her carê lê diborîne, wê paqij dike, wê ji tariyê derdixe û dibe nav ronahiyê. Ew diheje, ji ber ku dizane ku li ber Dadger radiweste, û dibêje: 'Bavo, sernermiya min û sûcê min li ber Te pir mezin in, û ez nikarim hêvî bikim ku di Padîşahiya Te de bijîm, ji ber ku tu xêra min nîne. Îro, piştî ku ez vegeriyam "Geliyê Ruhî", ez dibînim ku min tenê sûc kom kiriye ku divê ez berdêla wê bidim.'

91. Lêbelê Bavê hezkirî careke din rê nîşanî wê dide; ew vedigere bedewê û careke din aîdî mirovahiyê dibe.

92. Lê niha ruh, ku jixwe tecrube wergirtiye, bi hêzeke mezintir laşê fîzîkî dixe bin kontrola xwe da ku xwe îsbat bike û fermanên îlahî bi cih bîne. Têkoşîn dest pê dike; ew li dijî gunehên ku mirov xwar dikin şer dike, û hewl dide ku ji derfeta ku ji bo xilasiya wî jê re hatiye dayîn herî

zêde sûd werbigire. Mirov ji destpêkê heta dawiyê têdikoşe, û dema ku porê spî yê eniyên wî dibiriqe û laşê wî yê berê xweragir û bihêz di bin giraniya salan de ditewîne û hêza xwe winda dike, ruh xwe bihêz, gihîştîtir û bi ezmûnhtir hîs dike. Guneh çiqas mezin û pîs di xuyabûna wî de ye! Ew ji wê dizivire û digihîje armanca xwe. Niha ew tenê li benda wê kêliyê ye ku Bav gazî wê bike, ji ber ku ew gihîştiye wê encamê ku Qanûna Xwedayî dadmend e û Îradeya Xwedê bêkêmasî ye, ku ev Bav dijî da ku jiyan û xilasiyê bide zarokên Xwe.

93. Dema roja dawî hat, wê di laşê xwe de mirin hîs kir lê ti êş hîs nekir. Ew bi aramî û bi xwedêjiyanî wefat kir. Wê xwe di ruh de dît, û mîna ku neynikek li ber wê be, wê xwe bedew û bi ronahiyê geş dît. Wê demê deng pê re axivî û got: 'Lawê, tu diçî ku derê?' Û wê, ya ku dizanibû Ew kî ye, ber bi Bav ve çû, hişt ku ronahiya Wî bikeve nav hebûna wê, û got: 'Ya Afirîner, Ya evîna her tiştî hembêzker, ez têm ba Te da ku bêhna xwe bidim û pêkanîna xwe radestî Te bikim.'

94. Deyn hat dayîn, û giyan yekparçe, pak û ji zincîrên gunehan azad bû, û li pêşiya xwe xelata mezin a ku li benda wê bû dît.

95. Piştî wê, wê hest kir ku bi ronahiya wî Bavî re yek dibe; bexteweriya wê zêdetir bû, û wê cihekî aram, axa pîroz dît; wê aramiyeke kûr hîs kir, û 'di hembêza Îbrahîm de rehet bû'. (33, 14–16)

Beş 31 – Rizgarî, Xilasî û Rizgariya Herheyî

Serrastkirina Têgihiştinên Çewt Derbarê Fîdyeyê de

1. Gelek mirov bawer dikirin ku hemû hêsirên li vê cîhanê ji ber gunehê nişteciheên pêşîn ên erdê bûn. Ji ber ku nikarîbûn mînakê şîrove bikin, di dawiyê de îdia kirin ku Mesîh hatiye da ku her lekeyê bi xwîna xwe bişo. Eger ev îdia rast bûya — çima mirov hîn jî gunehan dikin û diêşin, tevî ku ew qurbani jixwe hatiye kirin?

2. Îsa hat dinyayê da ku riya kamilbûnê fêrî mirovan bike — riyeke ku wî bi jiyana xwe, bi kirinên xwe û bi gotinên xwe fêr kir. (150, 43–44)

3. Hûn ê hemû bi pêkanîna erkê xwe bigihîjin armancê. Ji ber vê yekê min hînkirinên xwe yên bêdawî dane we, da ku hûn bikaribin li ser pêlikên pêşketina xwe hilkişin. Ne xwîna min e ku we xilas dike, lê ronahiya min a di nav giyanê we de ye ku dê we bifîdah bike. (8, 39)

4. Di Serdema Sêyemîn de xaçeke nû dê li min bê bexşandin. Ev ji bo çavên fanniyan nayê dîtin, lê ji bilindahiya wê ez ê peyama xwe ya hezkirinê ji mirovahiyê re bişînim, û xwîna min, ku cewhera ruhanî ya Peyva min e, dê ji bo giyanê veguhere ronahiyê.

5. Yên ku berê darizandin li Min kirin, niha bi riya ruhê xwe ronahiya

tobeyê tînin dilê mirovan, da ku ew bikaribin şaşiyên xwe sererast bikin.

6. Ji bo ku hînkirina min a li ser xerabiya mirovahiyê bi ser bikeve, divê ew pêşî, mîna Mesîh, li stûna êşkêşanê were qemçikdan û pêlê were kirin. Ronahiya min divê ji her birînê herike da ku tariya vê cîhana bêevîn ronî bike. Pêwîst e ku xwîna min a nedîtbar bikeve ser mirovahiyê da ku careke din rêya xilaskirina wan nîşan bide wan. (49, 17–19)

7. Ez careke din ji we re dibêjim ku di Min de dê hemû mirovahî xilas bibe. Ew xwîna ku li Golgotayê hat rijandin, ji bo her giyanî jiyan e. Lê ew ne xwîn bi xwe ye, ji ber ku ew ket toza erdê, lê belê evîna xwedayî ye ku tê de hatiye sembolîzekirin. Kengê ez ji we re behsa Xwîna Xwe dikim, hûn niha dizanin ew çi ye û çi girîngiyek wê heye.

8. Gelek mirovan ji bo xizmeta Xudanê xwe û ji ber hezkirina ji bo mirovên din xwîna xwe rijandine, lêbelê vê yekê hezkirina xwedayî temsîl nekir, lê tenê hezkirina ruhanî, mirovî bû.

9. Lêbelê, xwîna Îsa hezkirina xwedayî dihewîne, ji ber ku di wê de qet tu lekek tune. Tu carî di Xudan de guneh tunebû, û Wî xwîna xwe heta dilopa dawî da we da ku hûn fêm bikin ku Xwedê ji bo mexlûqên xwe her tişt e, ku Ew xwe bi tevahî, bêyî şert û merc, ji wan re terxan dike, ji ber ku Ew ji wan bêdawî hez dike.

10. Dema ku toza erdê ew şileka ku di nav laşê Mamoste de jiyan bû kişand, ew ji bo wê yekê bû ku hûn fêm bikin ku hînkirina min divê jiyana mirovan bi avdana îlahî ya bi hezkirin, şehrezayî û dadweriya Wî bi berhem bike.

11. Cîhan — ku ji gotin û mînakên Mamoste bawer nake û gumanbar e — li dijî hînkirina min derdikeve û dibêje ku, her çend Îsa xwîna xwe rijand da ku mirovahiyê ji guneh xilas bike jî, cîhan nehat xilaskirin; ku ew her roj zêdetir guneh dike, tevî ku ew pêşketîtir e.

12. 'Hêza wê xwîna xilasiyê li ku ye?' mirov ji xwe dipirsin, di heman demê de ewên ku divê prensîbên bingehîn ên rastîn ên hînkirina min diyar bikin, nikarin bersivên têrker bidin pirsên wanên ku birçîtiya ronahiyê û tîtiya zanîna rastiyê bi wan re heye.

13. Ez ji we re dibêjim ku di vê serdemê de, pirsên kesên ku nizanin ji bersiv û ravekirinên kesên ku îdîa dikin ku rastiyê dizanin, xwedî kûrahî û naverokeke mezintir in.

14. Lêbelê ez careke din hatime ku bi we re biaxivim, û ev peyva Min e ji bo wan kesên ku bawer dikin ku wê xwînê bi rastî rizgariya gunehkarên ji dadweriya xwedayî anî — hemû yên ku winda bûn û ji bo êşeke giran hatibûn mehkûmkirin.

15. Ez ji we re dibêjim: eger Bav, yê ku her tiştî dizane, bawer bikira ku mirov dê gav bi gav tevahiya hînkirina ku Îsa di gotin û kirinên xwe de da wan, bi kar neynin û fêm nekin — bi rastî, Wî ê tu carî ew neşandiba; ji ber ku Afirîner tu carî

tiştekî bêkêr nekiriye — tiştek ku ne ji bo berdayînê hatiye destnîşankirin. Lêbelê gava ku Wî ew şand da ku di nav mirovan de ji dayik bibe, mezin bibe, êşê bikişîne û bimire, ew ji ber ku Wî dizanî ku jiyana ronîdar û bi berhem a Mamoste, bi riya karên wî, dê rêyeke nayê jêbirin, şopeke nayê hilweşandin diyar bike, da ku hemû zarokên wî wê rêya ku wan digihîne evîna rastîn û, bi pabendbûna bi hînkirina wî, bigihîne mala ezmanî ya ku Afirînerê wan li benda wan e, bibînin.

16. Wî her weha dizanibû ku ew xwîn, ya ku şahidiya paqijî û hezkirineke bêdawî dike û heta dilopên dawî hat rijandin, dê mirovan fêr bike, bi riya baweriya bi Afirînerê wan, ku peywira ku dê wan bigihîne Axa Sozdar bi cih bînin, cihê ku ew dikarin pêkanîna peywira xwe pêşkêşî Min bikin û paşê bibêjin: 'Ya Xudan, bi dawî bû.'

17. Niha ez dikarim ji we re bibêjim ku ew ne saeta ku xwîna Min li ser Xaçê hat rijandin bû ku saeta xilasiya mirovahiyê nîşan da. Xwîna Min li vir li cîhanê, zindî û teze ma, û bi şopa xwîndar a Ezaba Min rêya kefaretê ya we nîşan da, ku dê bihêle hûn bigihîjin welatê ku Bavê we soz daye we.

18. Min ji we re gotiye: 'Ez çavkaniya jiyanê me; werin û xwe ji lekeyên xwe paqij bikin, da ku hûn azad û temam biçin ba Bav û Afirînerê xwe.'

19. Çavkaniya min evîn e, ku bêdawî û bêsînor e. Ev tiştê ku xwîna min, a ku di wê demê de hat rijandin, hewl dide ji we re bêje ye. Wê Peyva min mohr kir; wê hînkirina min piştrast kir. (158, 23–33)

20. Îro, gelek sedsal piştî wan bûyeran, ez ji we re dibêjim ku — her çend min xwîna xwe ji bo hemû mirovahiyê rijandibe jî — tenê ew kesên ku li pey riya ku Îsa hînî we kiriye çûne, karîbûne bigihîjin xilasiya giyanên xwe; lêbelê hemû ewên ku di nezanînê, di fanatîzma xwe, di şaşiyên xwe an di gunehê de mane, hêj nehatine xilas kirin.

21. Ez ji we re dibêjim, heke ez hezar caran bibim mirov û hezar caran li ser xaçê bimirim jî — heta ku mirov ji bo şopandina min ranebin ser piyan, ew ê negihîjin xilasiya giyanên xwe. Ne xaça min e ku we xilas dike, lê ya we bi xwe ye. Min ya xwe li ser milên xwe hilda û wek mirovekî li ser mirim, û ji wê gavê û pê de ez di hembêza Bav de bûm. Divê hûn bi nermî û hezkirinê li pey Min werin, û bi dilnizmiya rastîn xaça xwe li ser milên xwe hilgirin heta ku hûn bigihîjin armanca dawî ya mîsyona xwe, da ku hûn jî wê demê bi Bavê xwe re bin. (168, 16–17)

22. Kesek tune ku nexwaze bextewariyê bibîne, û çi qas mayîndetir be, ew qas baştir e — ji ber ku ez rêyekê nîşanî we didim ku ber bi bexteweriya herî bilind û herheyî ve diçe. Lêbelê — ez tenê rêyê nîşanî we didim, û paşê ez wê ji we re dihêlim ku hûn ya ku herî zêde li gor dilê we ye hilbijêrin.

23. Ez ji we dipirsim: 'Heke hûn li bextewariyê digerin — çima hûn tovên wê nakişînin, da ku hûn paşê wê biçinin?' Çiqas kêm in ew kesên ku xwe mecbûr hîs kirine ku ji bo kesên din bin! (169, 37–38)

24. Fikra we ya li ser wateya jiyana li ser rûyê erdê, li ser ka ruh çi ye, û li ser Cîhana Ruhanî, şaş e.

25. Piraniya bawermendan wisa difikirin ku heke ew bi astekî rastdariyê bijîn, an jî di kêliya dawî ya jiyana xwe de ji kiryarên xwe yên xerab tobe bikin, bihuşt ji bo giyanê wan misoger e.

26. Lêbelê ev têgihîştina derewîn, ku ji mirovan re pir xweş tê, sedema wê ye ku ew di seranserê jiyana xwe de bi awayekî qayîm Şerîetê bi cih naynin, û di encamê de, dema ku ruhê wan ji vê cîhanê derdikeve û dikeve Cîhana Ruhanî, divê fêm bike ku ew gihîştiye cihekî ku ne ecêbên ku xeyal dikir dibîne, ne jî wê kêfxweşiya bêhempa ya ku bawer dikir mafê wê ye, hîs dike.

27. Ma tu dizanî çi tê serê wan mexlûqên ku piştrast bûn ku ew ê biçin Bihuştê, lê li şûna wê tenê tevlîhevî dîtin? Ji ber ku ew êdî li ser erdê ne li mala xwe bûn—ji ber ku lengerê laşê xwe yê fîzîkî ji wan re nemabû—û ji ber ku ew nikarîbûn bigihîjin wan bilindahiyan ku gerstêrkên ronahiya ruhanî lê ne, wan ji bo xwe—bêyî ku pê bihesin—cîhanek ku ne mirovî ye û ne jî bi kûrahî ruhanî ye, afirand.

28. Hingê giyan dest pê dikin ji xwe dipirsin: Gelo ev bihuşt e? Gelo ev ew mala ku Xwedê ji bo giyanan, piştî ku ew ewqas dem li ser rûyê erdê geriyane, ji wan re çêkiriye?

29. 'Na,' dibêjin yên din, 'ev nikare bibe "sînga Xudan", cihê ku tenê ronahî, evîn û paqijî dikarin lê hebin.'

30. Hêdî hêdî, bi riya ramandin û êşê, giyan dest bi têgihiştinê dike. Ew dadweriya xwedayî fêm dike, û, bi ronahiya ruhê xwe ronîbûyî, ew li kirinên xwe yên berê dadweriyê dike û bi vî awayî kifş dike ku ew belengaz û kêmkêmasî bûn, ku ew ne hêjayî tiştê ku wê jê bawer dikir bûn.

31. Piştî wê, wekî encama vê xweramanê, dilnizmî derdikeve holê û xwestekek çêdibe ku vegere ser rêyên ku li pey xwe hiştibû, da ku lekeyan jê bibe, şaşiyên xwe sererast bike, û berî Bavê xwe tiştên ku bi rastî xwedîqîmet in bike.

32. Pêwîst e mirovahî li ser van siran ronî bibe, da ku fêm bike ku jiyana li cîhana maddî ji bo mirov fersendek e ku ji bo ruhê xwe xêran qezenc bike — xêrên ku dê wan bilind bikin heta ku ew heq bikin ku di gerstêrkek bilindtir a giyanîbûnê de bijîn, li wir divê ew careke din bi awayekî xêrxwaz tevbigerin da ku li paş nemînin û ji qonaxekê derbasî qonaxeke din bibin; çimkî 'di mala Bav de gelek kon hene.'

33. Hûn ê van xêran bi rêya hezkirinê qezenc bikin, wekî ku yasaya herheyî ya Bav hînî we kiriye. Û bi vî awayî ruhê we dê gav bi gav li ser pêlika kamilbûnê pêş bikeve, û bi vî rengî dê riya teng a ku ber bi Padîşahiya Esmanan ve diçe nas bike

— ber bi Esmana rastîn ve, ku ew kamilbûna ruh e. (184, 40–45)

34. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, eger ez di vê serdemê de wek mirov hatibûma, çavên we dê neçar bima ku birînên Min ên hîn teze û xwînî bibînin, ji ber ku gunehê mirovahiyê nesekiniye, û wan nexwestiye xwe bi bîranîna wê xwîna ku li Golgotayê ji aliyê Min ve hat rijandin û ku delîla hezkirina Min a ji bo mirovahiyê bû, bifîdînin. Lê ez bi Ruhê hatime da ku we ji şerma dîtina kiryarên wan kesên ku li ser rûyê erdê darizandin û mehkûm kirinê xilas bikim.

35. Her tişt hatiye efûkirin; lê di her giyanê de hinek ji wê yekê dimîne ku min li ser Xaçê ji bo her kesî rijand. Bawer nekin ku ew hêza jiyanê û ew xwîn belav bûn an winda bûn. Wan jiyana ruhanî temsîl dikir ku min ji wê gavê ve li ser hemû mirovahiyê rijand. Bi riya wê xwînê, ya ku Peyva Min mohr kir û her tiştê ku min li ser rûyê erdê gotibû û kiribû piştrast kir, mirovahî dê di hesreta xwe ya ji bo nûkirina giyanên xwe de ber bi jor ve pêş bikeve.

36. Peyva min, karên min û xwîna min ne bêfeyde bûn, û dê nebin. Heke carinan ji we re wisa xuya bike ku Navê Min û Peyva Min hema hema hatine jibîrkirin, hûn ê di demek nêzîk de bibin şahid ku ew çawa, tijî zindîtî, jiyan û paqijî, ji nû ve derdikevin holê, mîna tovê ku, her çend timî li ber xwe dide jî, qet naçe. (321, 64–66)

37. Xwîna Îsa, ku veguheriye ronahiya xilasiyê, wek xilasî ketiye her giyanê û hîn jî dikeve. Bi her û her Ruhê min xilasî û ronahiyê bexş dike; bê navber ez dihêlim ku tîrêjên ronahiya min bikevin cihên tarî; bê rawestan Ruhê min ê Xwedayî xwe dirêj dike—ne wek xwîna mirovan, lê wek hêza xilasiyê, wek jiyana giyanî—li ser hemû zarokên min. (319, 36)

Divê 'Bihuşt' were bidestxistin

38. Mirov, ku ji hêza hewesa xwe hatine berdan, ewqas kûr ketine nav gunehên xwe ku wan her hêviya xilasiyê dev jê berdaye. Lêbelê kesek tune ku nekaribe were saxkirin. Ji ber ku giyan — gava ku ew xwe qanih kir ku bahozên hebûna mirovî dê ranewestin heta ku guh bide dengê Ruh — dê rabe û Şerîta Min pêk bîne heta ku bigihîje armanca çarenûsa xwe, ku ne li ser erdê ye, lê di herheyîbûnê de ye.

39. Yên ku bawer dikin ku hebûn bêwate ye, û bi vî awayî li ser pûçbûna têkoşîn û êşê difikirin, fêm nakin ku jiyan hostayê ku şekil dide ye, û êş jî kêra ku kamil dike ye. Wisa nefikirin ku min êş afirandiye da ku wê di fîncanekê de pêşkêşî we bikim — wisa nefikirin ku min bû sedem ku hûn bikevin. Mirov bi dilê xwe guh nedayî bû, û ji ber vê yekê divê ew bi hewldanên xwe dîsa xwe rake ser piyan. Her weha, hûn nekevin wê fikrê ku tenê êş we kamil dike; na, hûn ê bi kirinên hezkirinê jî werin ba Min, ji ber ku Ez Hezkirin im. (31, 54–55)

40. Zêdetir bi ruhî dua bikin ne ku bi laşî, çimkî ji bo gihîştina xilasiyê, duayeke kêliyekê an rojeke evînê

têrê nake; belkî, jiyaneke tijî sebir û tehemûl, karên comerdî û guhdariya fermanên Min pêwîst e. Ji bo vê armancê, Min şiyanên mezin û hevxemî daye we.

41. Karê Min wekî keştiyeke xilaskirinê ye ku her kesî vedixwîne ku têkeve hundir. Her kesê ku guh bide fermanên Min, wê nehêle. Heke hûn xwe bihêlin ku bi Gotina Min bêne rêberkirin, hûn ê xilas bibin. (123, 30–31)

42. Bînin bîra xwe ku tenê ew tiştê ku bêkêmasî ye digihîje Min. Ji ber vê yekê, ruhê we dê tenê dema ku bigihîje kamiliyê bikeve Padîşahiya Min. Hûn ji Min bê tecrube derketin, lê divê hûn bi cilan û fezîletên xwe yên baş xemilandî vegerin ba Min. (63, 22)

43. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, giyanên pîrozên ku nêzîkî Xwedê dimînin, mafê girtina cihê xwe bi kirinên xwe bi dest xistine — ne ji ber ku min ew maf daye wan. Min tenê rê nîşanî wan da û di dawiya wê de xelateke mezin ji wan re eşkere kir.

44. Xwezî bi wan kesên ku ji Min re dibêjin: 'Ya Xudan, Tu Rê, Ronahiya ku wê ronî dike, û Hêza ji bo rêwiyan î. Tu dengê ku rê nîşan dide û me di rêwîtiya jiyanê de zindî dike; û Tu herwiha xelata wan kesên ku digihîjin armanca xwe yî.' — Belê, zarokên min, ez Jiyan û Vejîna ji nav miriyan im. (63, 74–75)

45. Îro Bav naپرسê: 'Kî jêhatî û amade ye ku bi xwîna xwe mirovahiyê xilas bike?' Û Îsa jî dê bersiv nede: 'Ya Xudan, ez ew Berx im ku amade me bi xwîn û hezkirina xwe rê li ber lihevhatina mirovahiyê vekin.'

46. Û ez ê 'Peyva' xwe jî neşînim ku di vê serdemê de bibe mirov. Ew serdem ji bo we derbas bûye û hînkirin û bilindbûna xwe di nav giyanên we de hiştiye. Niha min serdemeke nû ya pêşketina ruhanî dest pê kiriye, ku tê de divê hûn bibin yên ku xêr û xêrxwaziyê qezenc dikin. (80, 8–9)

47. Ez dixwazim we hemûyan bextewar bibînim, di nav aştî û ronahiyê de dijîn, da ku hûn hêdî hêdî bibin xwediyê her tiştî — ne tenê bi saya hezkirina Min, lê her weha bi saya xêrên xwe jî; çimkî wê demê têrbûna we û bexteweriya we dê temam bibe. (245, 34)

48. Ez hatim da ku bedewiya jiyaneke ji ya mirovan bilindtir nîşanî we bidim, we ji bo kirinên mezin teşwîq bikim, Peyva ku evînê hişyar dike hînî we bikim, û bexteweriya ku we qet nas nekiriye soz bidim we, ya ku li benda wê giyanê ye ku karîbûye hilkişîye ser çiyayê fedakarî, bawerî û evînê.

49. Hûn ê van hemûyan di hînkirina min de nas bikin, da ku hûn di dawiyê de fêm bikin ku ew kirinên we yên qenc in ku dê ruhê we nêzîkî bexteweriya rastîn bikin. (287, 48–49)

50. Heger, ji bo ku hûn ji parzemîneke erdê derbasî parzemîneke din bibin, divê hûn gelek çiyayên bilind û nizim, derya, gel, bajar û welatan derbas bikin heta ku hûn bigihîjin mebesta

rêwîtiya xwe, wê demê di bîra xwe de bigirin ku, ji bo gihîştina Wê Xaka Sozdar, divê hûn jî bi heman awayî rêyeke dirêj bigerin, da ku di wê rêwîtiya dirêj de hûn tecrube, zanîn, geşbûn û pêşketina giyanê bi dest bixin. Ev ê bibe fêkiyê Dara Jiyanê, ku hûn ê di dawiyê de, piştî ku ji bo bidestxistina wê gelek têkoşîn û girî kirine, jê kêfê werbigirin. (287, 16)

51. Hûn zarokên Bavê Ronahiyê ne; lêbelê heke, ji ber qelsiya xwe, hûn ketibin nav tariya jiyaneke tijî ked, şaşî û girî , ev êş dê derbas bibin, ji ber ku hûn ê li ser banga Min rabin gava ku ez we bixwînim û ji we re bibêjim: "Ez li vir im, cîhana we ronî dikim û we vedixwînim ku hûn li çiyê hilkişin, li ser lûtkeya wî hûn ê hemû aramî, ew bextewarî û ew dewlemendiya ku we li ser rûyê erdê bêfeyde hewl dida ku kom bikin, bibînin." (308, 5)

52. Her cîhan, her astek ji hebûnê, hate afirandin da ku ruh li ser pêş bikeve û gavekê ber bi Afirînerê xwe ve bavêje, û bi vî awayî, bi pêşketina her ku diçe li ser riya kamilbûnê, derfetê bi dest bixe ku bigihîje mebesta rêwîtiya xwe—lûtkeya kamilbûna ruhanî—bêqisûr, pak û bêkêmasî; ku ev tam wateya mana di Padîşahiya Xwedê de ye.

53. Di dawiyê de, ji kê re ne mimkun xuya dike ku 'di sînga Xwedê de' bijî? Wey, ey mirovên aqil ên belabûyî, yên ku bi rastî nizanin çawa bifikirin! Ma we jixwe ji bîr kiriye ku hûn ji sînga Min derketine holê—ango, ku hûn berê jî di nav wê de hebûn? Bêguman tiştekî ecêb nîne di wê yekê de ku her tiştê ku ji Çavkaniya Jiyanê derketiye, di dema xwe de vedigere ba Wî.

54. Her giyan dema ku ji Min derket, pak û bêguneh bû; lê piştre, gelek di riya xwe de pîs bûn. Lêbelê — ji ber ku her tişt ji aliyê Min ve bi awayekî şehreza, hezkirî û dadmend hatibû pêşbînîkirin — Min demildest dest pê kir ku li ser riya ku diviyabû zarokên Min tê re derbas bibin, hemû amûrên pêwîst ji bo xilasî û nûbûna wan peyda bikim.

55. Her çend ew paqijiya ruhanî ji aliyê gelek hebûnan ve hatiye pîs kirin jî, ew roj dê were ku ew ê xwe ji hemû sûcên xwe paqij bikin û bi vî awayî paqijiya xwe ya eslî ji nû ve bi dest bixin. Ev paqijkirin dê di çavên Min de pir biqîmet be, ji ber ku ruh dê wê bi riya ceribandinên mezin û domdar ên bawerî, evîn, dilsozî û sebra xwe bi dest xistibe.

56. Hûn ê hemû bi rêya ked, têkoşîn û êşê vegerin Padîşahiya Ronahiyê, li wir êdî ne hewce be ku hûn di laşê mirovî de ji nû ve bicivin, ne jî ku di cîhaneke madî de bijîn; ji ber ku wê demê şiyana we ya giyanî dê jixwe bihêle ku hûn bandor û ronahiya xwe ji qadeke hebûnê bişînin qadeke din û wan berbiçav bikin. (313, 21–24)

Hêza Herî Bi Hêz a ji bo Xilasiyê

57. Binêrin, riya li vir e; tê de bimeşin, û hûn ê xwe xilas bikin. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, ne hewce ye ku we di vê serdemê de ez bihîstibim da ku hûn bigihîjin

xilaskirinê. Her kesê ku di jiyanê de Qanûna Min a Xwedayî ya Evînê bi cih tîne û wê evînê, ku ji Afirîner îlhama xwe digire, vediguherîne hezkirina ji cîranê xwe re, rizgar dibe. Ew di jiyana xwe û di kirinên xwe de ji bo Min şahidiyê dikin. (63, 49)

58. Eger roj ronahiya jiyanê li ser tevahiya xwezayê û li ser hemû zindiyan diweşîne, û eger stêrk jî, ronahiyê li ser rûyê erdê diweşînin — nexwe çima Ruhê Xwedayî ronahiyê li ser giyanê mirovan neweşîne?

59. Niha ez ji we re dibêjim: Ey gel, li hundirê xwe binêrin; bila ronahiya rastdariyê, ya ku jêdera wê evîn e, li seranserê cîhanê belav bibe. Bila rastiya Min we qanih bike ku bêyî evîna rastîn hûn ê nikaribin bigihîjin xilasiya giyanên xwe. (89, 34–35)

60. Ronahiya min ji bo hemû zarokên min e; ne tenê ji bo we yên ku li vê cîhanê dijîn, lê ji bo hemû giyanên ku li ser astên hebûnê yên cuda dijîn jî. Ew hemû dê azad bibin û ji bo jiyana herheyî werin rakirin, eger bi kirinên xwe yên hezkirinê li hember bira û xwîşkên xwe, fermana min a îlahî, ya ku ji we dixwaze ku hûn ji hev hez bikin, bi cih bînin. (65, 22)

61. Gelê min ê hezkirî, ev 'Roja Sêyemîn' e, ku ez Peyva xwe di nav 'miriyan' de ji nû ve zindî dikim. Ev 'Cara Sêyemîn' e ku ez bi awayekî ruhanî li ber cîhanê xuya dikim da ku jê re bibêjim: 'Va ye heman Mesîhê ku we dît li ser Xaçê mir, û Ew niha bi we re diaxive, ji ber ku Ew dijî û dê bijî û dê her hebe.'

62. Lêbelê ez dibînim ku dilê mirovan di nav laşê wan de ji aliyê bawerî, hezkirin û ronahiyê ve mirî ye, her çend ew îdîa dikin ku di nav civakên xwe yên olî de rastiyê radigihînin. Ew bawer dikin ku bi dua kirina di dêrên xwe de û beşdarbûna di ayînên xwe de rizgariya giyanên xwe misoger kirine. Lêbelê ez ji we re dibêjim, divê cîhan fêr bibe ku rizgariya giyanê tenê bi pêkanîna karên hezkirin û dilovaniyê pêk tê.

63. Cihên îbadetê tenê dibistan in. Divê dêr xwe tenê bi ravekirina Şerîetê sînordar nekin, lê divê piştrast bikin ku cîhan fêm bike ku jiyan rêyek e ku divê mirov tiştên ku ji Şerîeta Xwedayî fêr bûye, bi pêkanîna hînkirina Min a hezkirinê bixe pratîkê. (152, 50–52)

64. Mesîh bû mirov da ku Evîna Xwedayî ji cîhanê re eşkere bike. Lê dilê mirovan req e û hişê wan xwe-dadwer e; ew zû wê hînbûna ku wergirtine ji bîr dikin û şaş şîrove dikin. Min dizanî ku, hêdî hêdî, mirov dê dad û hezkirinê bi tolhildan û cezakirinê re tevlihev bikin. Ji ber vê yekê min demeke pêşbînî kir ku ez ê bi ruhî vegerim cîhanê da ku hînkirinên ku mirovan fêm nekiribûn ji wan re şirove bikim.

65. Ew dema sozdarî ew e ku hûn niha tê de dijîn, û min Rêberiya Xwe daye we da ku dadwerî û şehrezayiya Xwedayî wekî hînkirineke bêkêmasî ya evîna bilind a Xwedayê we were eşkerekirin. Ma

hûn wisa difikirin ku ez hatime ji ber ku ez ditirsim ku mirov dê di dawiyê de karên Xudanê xwe, an jî heta jiyanê bi xwe, tune bikin? Na, ez tenê ji ber hezkirina ji bo zarokên xwe têm, yên ku ez dixwazim wan bi ronahî û aştî tije bibînim.

66. Ma ne rast û adilane ye ku hûn jî tenê ji ber hezkirina ji Min werin? Lê ne ji bo hezkirina ji xwe, belkî ji bo hezkirina ji Bav û ji mirovên we. Ma hûn wisa difikirin ku ew kesê ku tenê ji tirsa ezabên dojehê xwe ji gunehan dûr digire, ji hezkirina xwedayî îlham digire, an ew kesê ku karên qenc tenê bi mebesta xelata ku dibe ku bi wê bi dest bixe dike, ango, ji bo misogerkirina cihekî di herheyîtiyê de? Her kesê ku bi vî awayî difikire, Wî nas nake, û ne ji hezkirina min tê. Ew tenê ji hezkirina xwe tevdigere. (164, 35–37)

67. Tevahiya Şerîeta Min di du fermanan de kurt dibe: hezkirina ji Xwedê û hezkirina ji cîranê xwe. Ev riya ye. (243, 4)

Xilasî û rizgarî ji bo her giyanekê

68. Niha ez nehatime ku miriyên laşî ji nav miriyan rakim, wekî ku min di 'Serdema Duyemîn' de bi Lazaro kir. Îro, Ronahiya Min tê ku giyanê ku yê Min e hişyar bike. Û bi riya rastiya Peyva Min, ew giyan dê ji bo jiyana herheyî rabe; çimkî giyanê te ew Lazaro ye ku tu niha di nav hebûna xwe de hildigirî û yê ku ez ê ji nav miriyan rakin û qenc bikim. (17, 52)

69. Jiyana giyanî jî, ji aliyê qanûnan ve tê birêvebirin, û eger hûn ji wan dûr bikevin, hûn ê di demeke pir kurt de encamên biêş ên wê sernermiyê hîs bikin.

70. Fêm bikin ku xwesteka Min a ji bo rizgarkirina we çiqas mezin e. Îro, wekî di rojên berê de, ez ê Xaçê bigirim ser xwe da ku we ji bo Jiyana Rastîn rabim.

71. Çawa xwîna min a ku li Golgotayê hat rijandin dilê mirovan hejand û ew ber bi hînkirina min ve anîn, wisa di vê serdemê de dê Ronahiya min a Xwedayî be ku ruh û laş bide hejandin, da ku we vegerîne ser riya rast.

72. Ez dixwazim ku ewên ji jiyana keremê re mirî ne, her û her bijîn. Ez naxwazim ku ruhê te di tariyê de bimîne. (69, 9–10)

73. Fêm bikin ka çend ji mirovên we, di nav hewldanên xwe yên bêtanîtiyê de, li benda hatina Mesîh in. Bifikirin ka çend kes, di nezanîna xwe de, bawer dikin ku ez ê tenê ji bo darizandina xerabiyan, rizgarkirina rastdaran û tunekirina cîhanê werim, bêyî ku bizanibin ku ez di nav mirovahiyê de wekî Bav, Mamoste, Birayek an Hevalek im, tijî hezkirin û dilnizmî, û ez destê xwe yê alîkariyê dirêj dikim da ku wan hemûyan rizgar bikim, pîroz bikim û bibexşînim. (170, 23)

74. Tu kes bi tesadufî ji dayik nebûye, û her çiqas mirovek xwe bêqîmet, bêkêr an belengaz bihesibîne jî, ew dîsa jî bi kerema Hebûna Bilind hatiye afirandin, yê ku wan bi qasî afirîdên , yên ku ew

wekî jortir dihesibînin, jê hez dike, û çarenûseke wan heye ku, mîna ya her kesê din, dê wan bigihîne hembêza Xwedê.

75. Ma tu wan mirovan dibînî ku wekî dûrxistî li kolanan digerin, li pey xwe fesadî û belengaziyê dikişînin, bêyî ku bizanibin ew kî ne an ber bi ku ve diçin? Ma tu ji wan mirovan haydar î ku hîn jî di daristanan de dijîn, û nêçîrvan li pey wan in? Bi hezkirina Min a Bavane kes nayê jibîrkirin; her kesek xwedî erkek e ku pêk bîne, hemû xwedî tovê pêşketinê ne, û li ser wê rêyê ne ku tê de xêr, hewldan û têkoşîn dê giyan gav bi gav ber bi Min ve bîne.

76. Gelo kesek heye ku — heta ji bo kêliyekê be jî — ji bo aramiya Min hesret nekiribe û nexwestibe ku ji jiyana dinyayî azad bibe? Her giyanî li cîhana ku carekê tê de dijiya, li mala ku tê de ji dayik bûye, hesreta wê dikişîne. Ew cîhan li benda hemû zarokên Min e û wan vedixwîne ku bi jiyana herheyî şa bibin, ya ku hinek jê hesreta wê dikişînin, lê hinekên din tenê li benda mirinê ne da ku ji holê rabe, ji ber ku giyanê wan tevlihev e û ew bê hêvî û bê bawerî dijîn. Çi dikare van hebûnan bide tevlîhevkirin ku ji bo nûbûna xwe hewl bidin? Çi dikare di wan de hesreta herheyîtiyê şiyar bike? Ew tenê li benda nemanê, bêdengiyê û dawiyê ne.

77. Lêbelê 'Ronahiya Cîhanê' vegeriyaye, 'Rê û Rastî', da ku bi efûya Xwe we ji nav miriyan rake, da ku rûyê we yê westiyayî biguncîne, dilê we rehet bike, û misoger bike ku ew kesê ku xwe ji hebûnê nehewî didît, dengê Min bibihîze ku jê re dibêje: 'Ez ji te hez dikim, wer ser Min!' (80, 54–57)

78. Mirov dibe ku bikeve û xwe bavêje nav tariyê, û bi vî awayî xwe ji Min dûr hîs bike; dibe ku ew bawer bike ku gava mir, her tişt ji bo wî bi dawî dibe. Lêbelê, ji bo Min, tu kes namire; tu kes winda nabe.

79. Çiqas kes hene ku li cîhanê wekî mexlûqên xerab dihatin dîtin û niha tijî ronahî ne! Çiqas kesên ku lekeyên gunehên xwe, xerabiyên xwe û sûcên xwe li pey xwe hiştine, jixwe gihîştine paqijiya xwe! (287, 9–10)

80. Rast e ku gelek kes ruhên xwe pîs dikin; lêbelê wan şermezar nekin, ji ber ku ew nizanin çi dikin. Ez ê wan jî xilas bikim, tevî ku ew niha Min ji bîr kirine, an jî Min bi xwedayên derewîn ên ku wan bi xwe di cîhanê de afirandine guhertine. Ez ê wan jî bînim nav Padîşahiya Xwe, heta ku ew niha — ji ber ku li pey pêxemberên derewîn diçin — Mesîhê dilovan, yê ku jiyana xwe da ji bo wan da ku doktrîna xwe ya hezkirinê fêrî wan bike, ji bîr kiribin jî.

81. Li ba Bav, tu kes 'xerab' nîne; tu kes nikare bibe, ji ber ku koka wan ji Min e. Yên ku ji rê derketine, yên kor, yên tund, yên serhildêr — gelek ji zarokên Min ji ber vî îradeyê azad ku pê hatine bexşandin, wisa bûne. Lê dîsa jî ronahiya ê dê di hundirê wan hemûyan de bilive, û rehma

Min dê wan li ser riya xilasiya wan rêber bike. (54, 45–46)

82. Hûn hemû tovê Min in, û Mîr wê dirûne. Eger tovê giyayekî bêkêr di nav tovên baş de cih bigire, ez jî wê bi hezkirin di destên xwe de digirim da ku wê veguherînim genimekî zêrîn.

83. Ez di dilê we de tovê giyayê bêkêr, ê heriyê, ê sûc, ê nefretê dibînim, lê dîsa jî ez we diçinin û ji we hez dikim. Ez vî tovî diparêzim û paqij dikim heta ku ew wek genim di bin tavê de bibiriqe.

84. Ma hûn wisa difikirin ku hêza evîna min nikare we xilas bike? Gava ku min hûn paqij kirin, ez ê we di baxçeyê xwe de biçînim, li wir hûn ê kulîlkên nû û fêkiyên nû bidin. Beşek ji peywira min a îlahî ye ku ez we ji bo xwe hêja bikim. (256, 19–21)

85. Çawa dikare ruhek ji Min re her û her winda bibe, dema ku di hundirê xwe de çirûskek ji ronahiya Min a ku tu carî namire hildigire, û Ez li ser her rêyê pê re me? Dijberiya wê çi qas dirêj bimîne an jî tevliheviya wê çi qas bidome — ev hêzên tarî tu carî nikarin li hemberî herheyîbûna Min bisekinin. (255, 60)

86. Ji bo Min, ew bi heman rengî xwedî xêr û qencî ye, dema ku hebûnek ku bi nîşana binpêkirinên herî giran pîs bûye, bi îlhameke ji îdealeke bilind xwe paqij dike, wekî dema ku hebûnek ku bi israr paqij maye, heta dawiyê hewl dide ku xwe pîs neke, ji ber ku wê ji serî de ronahî hezkiriye.

87. Çiqas ji rastiyê dûr in ewên ku bawer dikin ku ruhên tevlihev xwedî xwezayeke cuda ne ji ruhên ronahiyê!

88. Eger ev rast bûya, Bav dê neheq bûya, çawa ku Ew ê êdî ne Hêzdarê Herî Mezin bûya eger şehrezayî û hezkirina Wî ji bo rizgarkirina yên pîsbûyî, yên nepak û yên nekemilî kêm bûya, û nikarîba wan bi hemû rastiyan re li heman wargehê yek bike. (295, 15–17)

89. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, heta ew hebûnên ku hûn jê re dibêjin ceribînker an cin, tenê hebûnên tevlihev an ne-kamil in, ku Bav bi şehrezayî wan bi kar tîne da ku şîret û planên xwe yên bilind pêk bîne.

90. Lê ev hebûn, ku ruhên wan îro di tariyê de ne û gelek ji wan şiyanên ku min daye wan bi xirabî bi kar anîne, dê — dema ku wextê wan bê — ji aliyê Min ve bên xilaskirin.

91. Ji ber ku demek dê were, Ey Îsraîl, ku hemû mexlûqên Xudan dê heta hetayê pesnê Min bidin. Ez ê êdî ne Xwedê bim, eger bi hêz, şehrezat û hezkirina Xwe, ez nikaribim canekî xilas bikim. (302, 31)

92. Kengê li ser rûyê erdê dêûbavên ku tenê zarokên xwe yên baş hezkirine û ji yên xerab nefret kirine, hebûn? Çend caran min dîtiye ku ew tam ji bo wan kesên ku herî zêde êşê didin wan û ji wan re sebeba êşa herî mezin dibin, hezkirin û xema herî mezin nîşan didin! Çawa dibe ku ji bo we mimkun be ku hûn kiryarên mezintir ên hezkirin û lêborînê ji wan ên ku min pêk anîne, bikin?

Kengî wisa bûye ku Mamoste neçar mabe ji şagirtên Xwe fêr bibe?

93. Wê demê, bizanibin ku ez tu kesî ji we nehewîr nabînim, û ku riya xilaskirinê ji ber vê yekê heta hetayê we vedixwîne ku hûn li ser bimeşin, çawa ku deriyên Padîşahiya Min—ku ronahî, aştî û qencî ne—ji bo hatina wan ên ku ji Qanûn û Rastiyê dûr ketine, her û her vekirî dimînin. (356, 18–19)

Pêşeroja bi rûmet a zarokên Xwedê

94. Ez ê nehêlim ku yek ji zarokên min ji rê derkeve an jî winda bibe. Ez riwekên parazîtîk vediguherînim yên berhemdar, ji ber ku hemû mexlûq ji bo gihîştina armanceke kamilbûnê hatine afirandin.

95. Ez dixwazim ku hûn di karê Min de bi Min re şa bibin. Min jixwe destûr daye we ku hûn di taybetmendiyên Min de parve bibin, ji ber ku hûn beşek ji Min in. Ji ber ku her tişt aîdî Min e, ez we dikin xwediyên karê xwe jî. (9, 17–18)

96. Ji peyva Min guman neke. Di 'Serdema Yekem' de, min soza xwe ya ji we re pêk anî ku ez Îsraîlê ji koletiya Misrê — ku sembola pûtperestî û tariyê bû — rizgar bikim, da ku we ber bi Kenanê, welatê azadî û perestina Xwedayê zindî ve bibim. Li wir, hatina Min wek mirovekî ji we re hatibû pêxemberîkirin, û pêxemberî bi gotin bi gotin di Mesîh de pêk hat.

97. Ez, ew Mamosteyê ku di Îsa de dijiya û we di Wî de hezkir, soza xwe da cîhanê ku di demek din de ez ê pê re biaxivim û xwe di Ruh de eşkere bikim. Û ev e pêkhatina soza Min.

98. Îro ez ji we re radigihînim ku min ji bo giyanên we warên ecêb, cihên rûniştinê, û malên ruhanî veqetandine, ku hûn dikarin azadiya rastîn a hezkirinê, qenciyê kirinê, û belavkirina ronahiya Min bibînin. Ma hûn dikarin ji vê yekê guman bikin, niha ku min sozên xwe yên berê ji we re pêk anîne? (138, 10–11)

99. Xwesteka Min a îlahî ye ku we xilas bikim û we ber bi cîhaneke ronahî, bedewî û hezkirinê ve bibim, cihê ku hûn ê bi bilindbûna giyan, bi paqijiya hestan û bi îdeala kamilbûnê şa bibin. Lê ma hûn di vê xwesteka îlahî de hezkirina Min a bavane nas nakin? Bêguman, her kesê ku vê fêm nake divê kor be. (181, 13)

100. Vê yekê bifikirin: hemû bedewiyên vê cîhanê qedera wan e ku winda bibin, da ku rojekê rê ji yên din re vekin. Lêbelê, ruhê we dê her û her bijî û Bav di hemû rûmeta Wî de bibîne — Bavê Ezelî, yê ku hûn ji sînga Wî derketine. Divê hemû afirandin vegere cihê ku jê hatiye. (147, 9)

101. Ez Ronahiya herheyî, Aştiya herheyî û Bextewariya herheyî me, û ji ber ku hûn zarokên min in, daxwaz û erkê min e ku ez we bikin şirîkên rûmeta xwe; û ji bo vê armancê ez Qanûnê wekî riya ku ruhê digihîne lûtkeyên wî Keyaniyê hînî we dikim. (263, 36)

102. Her dem haydar bin ku ruhê ku digihîje pileya herî bilind a qencî, şehrezayî, paqijî û hezkirinê, li ser dem, êş û dûrbûnê radiweste. Ew bi mana li cihekî yekî sînordar nîne; ew dikare li her derê be û dikare li her derê di hebûn, hîskirin, zanîn, hezkirin û zanîna ku tê hezkirin de, kêfxweşiya herî bilind bibîne. Ev bihuşta giyanê ye. (146, 70–71)

VIII. Mirov

Beş 32 – Cewlanbûn, Xweza û Armanca Mirov

Bedenîbûna li ser Erdê

1. Hûn digirîn gava yek ji endamên malbata we diçe 'Geliyê Ruhî', li şûna ku hûn dilrehet bin ji ber ku hûn fêm dikin ku ew gavekê nêzîktirî Xudanê xwe dibin. Berevajî vê, hûn pîrozbahiyê dikin dema ku hebûneke nû tê mala we, bêyî ku hûn wê gavê fêm bikin ku ew giyan hatiye bedenê da ku cezayekî di vê geliya girî de bi cih bîne; wê demê divê hûn ji bo wan bigirîn. (52, 58)

2. Hûn zarokên ji goştê xwe çêdikin, lê ez im yê ku giyanan di nav malbat, eşîr, netewe û cîhanan de belav dikim, û di vê dadweriyê de, ku ji mirovahiyê re negihîştî ye, hezkirina Min diyar dibe. (67, 26)

3. Hûn di dema niha de dijîn û nizanin min ji bo paşeroja we çi biryar daye. Ez leşkerên mezin ên hebûnên ruhanî amade dikim ku dê li ser Erdê bijîn û bi xwe re mîsyoneke dijwar bînin, û divê hûn bizanibin ku gelek ji we dê bibin dê û bavên wan hebûnên ku peyamberên Min dê tê de bi laş bibin. Erkê we ye ku hûn xwe ji hundir ve amade bikin da ku hûn bizanibin ka hûn ê çawa pêşwaziya wan bikin û rêberiya wan bikin. (128, 8)

4. Ez dixwazim li ser gelek mijarên giyanî bi we re biaxivim, lê hûn hîn nikarin wan fêm bikin. Eger min ew cure warên ku hûn jixwe li ser Erdê tê de dakevtiye li we eşkere bikira, hûn ê nikaribûna fêm bikin ka hûn çawa li cihên weha jiyane.

5. Îro dibe ku hûn înkar bikin ku hûn 'Geliyê Ruhî' nas dikin, ji ber ku heta ku ruhê we di laş de ye, rabirdûya wî jê re girtî dimîne, da ku ew ne xwebawer bibe, ne xwe biçûk bibîne, û ne jî li hember hebûna xwe ya nû bêhêvî bibe, ku tê de divê ew wekî di jiyaneke nû de ji nû ve dest pê bike.

6. Heta ku hûn bixwazin jî, hûn nikarin bînin bîra xwe. Ez tenê dihêlim ku hûn hesteke sist an jî têgihiştineke xurt a tiştê ku ez li vir ji we re eşkere dikim, biparêzin, da ku hûn di têkoşîna jiyanê de bi israr bin û ceribandinan bi dilxwazî hilgirin.

7. Tu dikarî ji her tiştê ku ez ji te re dibêjim guman bikî, lê bi rastî, ew cîhana giyanî bi rastî mala te bû dema ku hûn afirîdeyên giyanî bûn. Hûn nişteciheên wê wargehê bûn ku we ti êş nas nedikir, ku we rûmeta

Bav di nav hebûna xwe de hîs dikir, ji ber ku di Wî de ti pîsî tune.

8. Lêbelê, tu xêrên we tunebûn, û ji ber vê yekê ji bo we pêwîst bû ku hûn ji wî bihuştî derkevin û dakevin cîhanê, da ku ruhê we, bi hewldanên xwe, wê qadê ji nû ve bi dest bixe.

9. Lêbelê hûn ji aliyê exlaqî ve her ku diçû xirabtir dibûn, heta ku we xwe ji Xwedayî û Ruhanî, ango ji eslê xwe, pir dûr hîs kir. (114, 35–36)

10. Dema ku ruh tê dinyayê, ew bi niyetên herî baş tê îlhamkirin: ku hebûna xwe ji Bav re terxan bike, di her tiştî de Wî razî bike, û xizmeta cîranê xwe bike.

11. Lê belê hema ku ew xwe di nav bedewê de asêbûyî dibîne, bi hezaran awayan tê ceribandin û di rêwîtiya jiyanê de tê ceribandin, ew lawaz dibe, xwe radestî hewzên 'goşt' dike, li hember ceribandinan têk diçe, egoîst dibe û di dawiyê de ji her tiştî zêdetir ji xwe hez dike; û tenê ji bo çend kêliyan guh dide Ruh, cihê ku çarenûs û sondên wê lê hatine neqişandin.

12. Peyva Min alîkariya te dike ku tu peymana xwe ya giyanî bînî bîra xwe û li ser ceribandin û astengiyan bi ser bikevî.

13. Kes nikare bibêje ku ew tu carî ji riya ku min daniye dûr neketiye. Lê ez te efû dikim, da ku tu fêr bibî mirovên din efû bikî. (245, 47–48)

14. Hînkirina giyanî ya mezin pêwîst e da ku mirov di hevahengiyê de bi dengê wijdana xwe bijî. Çimkî her çend her tişt bi hezkirina xwedayî hatibe dagirtin û bi şehrezayî ji bo qencî û bextewerîya mirovahiyê hatibe afirandin jî, cîhana madî ya ku li ser erdê li dora wan e, ji wê kêliya ku ruh tê de bi cih dibe û bi laşekî ku cewhera wî ji ya wî cuda ye re tê yekkirin, ji bo ruh dibe ceribandinek, ji ber ku ew ne ya vê cîhanê ye.

15. Di vê yekê de hûn dikarin sedema ku çima giyan rabirdûya xwe ji bîr dike bibînin. Ji wê kêliya ku ew di zikmakî de dibe laş û bi afirîdeyekî nûzayî û bêhiş re dibe yek, ew dest bi jiyanekê dike ku ji nêz ve bi wî laşî ve girêdayî ye.

16. Ji ruhî, tenê du xislet dimînin: wijdan û sezgînî; lê kesayetî, kirinên pêkhatî û rabirdû ji bo demekê veşartî dimînin. Bi vî awayî ji aliyê Bav ve hatiye destnîşankirin.

17. Dê çi bi wê giyanê bihata ku ji ronahiya welatekî bilindtir hatiye da ku di nav şert û mercên belengaz ên vê cîhanê de bijî, eger ew rabirdûya xwe bi bîr bînin? Û dê çi pozbilindî di nav mirovan de çêbûya eger mezinahiya ku di jiyaneke din de di giyanê wan de hebû ji wan re bihata eşkerekirin? (257, 18–19)

Nirxandina rast a laş û rêberiya wî ya ji aliyê ruh ve

18. Ez ji we re nabêjim tenê ku hûn giyanê xwe paqij bikin, lê her weha ku hûn laşê xwe jî xurt bikin, da ku nifşên nû yên ku ji we şîn dibin saxlem bin û giyanên wan bikaribin mîsyona xwe ya dijwar bi cih bînin. (51, 59)

19. Li tenduristiya laşê xwe xwedî derkevin; parastin û zindîbûna wê

misoger bikin. Hînkirina min şîret li we dike ku hûn hem ji bo giyanê xwe hem jî ji bo laşê xwe xwedî xema hezkirî bin, ji ber ku her du jî hev temam dikin û di peywira giyanî ya dijwar a ku ji wan re hatiye spartin de pêdiviya wan bi hev heye. (92, 75)

20. Zêdetir girîngiyê nede bedena xwe ji ya ku bi rastî heq dike, û nehêle ku ew cihê ku tenê yê giyanê te ye bigire.

21. Fêm bike ku laşê fîzîkî tenê amûrek e ku tu hewce dikî da ku ruh bikaribe xwe li ser rûyê erdê bide nasîn. (62, 22–23)

22. Binêre ka ev hînkirin çawa feydeyê dide giyanê te; ji ber ku her ku roj derbas dibe laşê fîzîkî hinekî din nêzîkî hembêza erdê dibe, lê ji aliyê din ve giyan, her ku diçe nêzîktirî herheyîbûnê dibe.

23. Laş ew bingeha ku can li ser wê disekine dema ku ew li ser rûyê erdê dimîne. Çima dihêlin ku ew bibe zincîrek ku girê dide, an zindanek ku girtî dike? Çima dihêlin ku ew bibe kaptanê jiyana we? Gelo rast e, di dawiyê de, ku mirovê kor rêberiya yê ku çavên wî dibînin bike? (126, 15–16)

24. Ev hînkirin bi qasî her tiştê pak û îlahî sade ye, û ji ber vê yekê têgihîştina wê hêsan e. Lêbelê, carinan dê ji bo we zehmet be ku hûn wê bixin meriyetê. Hewldanên ruhê we ji aliyê laşê we ve hewldan, xwe-redkirin an jî fedakariyê dixwazin, û heke perwerdehî an dîsîplîna we ya giyanî kêm be, hûn ê êşê bikişînin.

25. Ji destpêka demê ve, di navbera giyan û 'goşt' de têkoşînek heye di hewldana fêmkirina tiştê ku rast, destûrdayî û baş e, da ku jiyanek li gorî qanûnên ku Xwedê daye were jiyîn.

26. Di vê têkoşîna dijwar de, ji te re wisa xuya dike ku hêzeke biyanî û xerab her tim te diceribîne ku tu pişta xwe bidî şer, û te vedixwîne ku tu îradeya xwe ya azad bi kar bînî û li ser riya materyalîzmê berdewam bikî.

27. Ez ji we re dibêjim ku ji lawaziya laşê we ceribandineke mezintir nîne: hestiyar e ji her tiştê derdora xwe; têra xwe lawaz e ku teslîm bibe; bi hêsanî tê têkbirin û ji rê derxistin. Lêbelê, kîjan kesî hîn bûye ku serweriya daxwaz, hewesa û qelsiyên laşê xwe bike, wî serwerî li ser ceribandina ku di hundirê wî de ye kiriye. (271, 49–50)

28. Erd şerek e; li vir gelek tişt hene ku hûn fêr bibin. Eger ev ne wisa bûya, çend sal jiyan li ser vê gerstêrkê ji bo we bes bûya, û we yê nehatana şandin ku careke din ji nû ve ji dayik bibin. Ji bo giyan, ji qebra xwe ya laş ti gora tarîtir û reşiktir nîne, dema ku ew bi pîsî û materyalîzmê pîs dibe.

29. Peyva Min te ji vê gorê hildide û paşê baskan dide te, da ku tu bikaribî bilind bifirî heta warên aştî û ronahiya ruhanî. (213, 24–25)

Girîngî û mebesta giyan, ruh û wijdanê di mirovan de

30. Mirovek dikare bê ruh bijî, tenê xwe bispêre jiyaneke fîzîkî ya zindî;

lê wê demê ew ê ne mirov be. Ew ê xwedî giyanekê bin û bê ruh bin, lê wê demê ew ê nikaribin rêberiya xwe bikin, ne jî ew ê bibin ew hebûna herî bilind a ku, bi riya ruh, qanûnê nas dike, qenciyê ji xerabiyê vediqetîne û her wehyê îlahî werdigire. (59, 56)

31. Erka ruh ronîkirina giyan e, û erka giyan jî rêberiya bedenê ye. (71, 9)

32. Dema ku li cîhanê hinek li mezinahiya derewîn digerin, hinekên din dibêjin ku mirov li ber Xwedê mexlûqekî bêqîmet e, û heta ew jî hene ku xwe bi kurmê erdê re didin ber hev. Bêguman, di nav afirandina Min de dibe ku laşê te yê madî ji te re piçûk xuya bike, lê ji Min re wisa nîne, ji ber şehrezayî û şiyana ku Min ew pê afirandiye.

33. Lêbelê, tu çawa dikarî mezinahiya hebûna xwe bi pîvanên laşê xwe bipîvî? Ma tu hebûna giyanê di nav wê de hîs nakî? Ew ji laşê te mezintir e; hebûna wê herheyî ye, riya wê bêdawî ye; tu nikarî dawiya pêşketina wê, wekî eslê wê, bibînî. Ez naxwazim te biçûk bibînim; Min tu afirandî da ku tu bigihîjî mezinahiyê. Tu dizanî kengî ez mirovekî wekî biçûk dibînim? Dema ku ew dikeve gunehê, ji ber ku wê demê wî rûmet û qedrê xwe winda kiriye.

34. Demeke dirêj e ku we dev ji zexm girtina Min berdaye; hûn êdî nizanin ku hûn bi rastî kî ne, ji ber ku we hişt ku gelek wesf, şiyan û behreyên ku Afirînerê we di hundirê we de danîne, bêkêr û razayî bimînin. Hûn di warê ruh û giyan de razayî ne, û tam di van taybetmendiyên ruhanî de mezinahiya rastîn a mirovahiyê heye. Hûn wekî mexlûqên vê cîhanê dijîn, ji ber ku ew di nav wê de ji dayik dibin û dimirin. (85, 56–57)

35. Bi gotinên Min ên evînê, ez nîşanî te didim qîmeta ku ruhê te ji bo Min heye. Di afirandina madî de tiştek ji ruhê te mezintir nîne — ne Roj bi ronahiya xwe, ne jî Erd bi hemû ecêbên xwe, ne jî ti afirandiyeke din ji wî ruhê ku min daye te mezintir e, ji ber ku ew perçeyek îlahî ye, pêtikek e ku ji Ruhê Îlahî derketiye.

36. Ji bilî Xwedê, tenê ruh xwedî zîrekiya ruhanî, hişmendî, îrade û îradeya azad in.

37. Li ser hest û meylên 'goşt' ronahiyek bilind dibe, ku ew ruhê we ye, û li ser vê ronahiyê rêber, mamoste û dadgerek heye, ku ew Ruh e. (86, 68)

38. Di materyalîzma xwe de, mirovahî ji Min re dibêje: 'Gelo Padîşahiya Ruh heye jî?' Lêbelê Ez bersiva we didim: Ey hûn bêbawer, hûn Tûmayê 'Serdema Sêyemîn' in. Hestên dilovanî û rehmê, nermî, qencî û comerdî ne taybetmendiyên laş in, çawa ku diyariyên keremê yên ku hûn di hundirê xwe de veşartine jî ne wisa ne. Hemû ew hestên ku li ser dil û hişê we hatine neqişandin, hemû ew şiyan, yên ruh in, û divê hûn vê yekê înkar nekin. 'Goşt' tenê amûreke bisînor e, lê ruh ne wisa ye: ew mezin e, ji ber ku ew atomeke Xwedê ye.

39. Li kursiyê rûniştgeha ruhê xwe di kûrahiya hebûna xwe de bigerin, û li şehrezayiya mezin a di rûmeta evînê de. (147, 21–22)

40. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, ji rojên herî kevn ên mirovahiyê ve, mirov xwedî wê zanîna sezgînî bû ku wî di hundirê xwe de hebûneke ruhanî hildigirt — hebûneke ku, her çend nedîtbar be jî, bi riya karên cuda yên jiyana wî xwe diyar dikir.

41. Xudanê we, dem bi dem, hebûna Ruh, cewhera wî ya eslî û hebûna wî ya veşartî ji we re eşkere kiriye. Ji ber ku her çend hûn wî di nav xwe de hildigirin jî, ew perdeya ku maddebûna we we pê vedişêre ewqas stûr e ku hûn nikarin tiştê herî bi rûmet û paqij di hebûna xwe de nas bikin.

42. Mirovahiyê wêrekî nîşan daye ku gelek rastiyan înkar bike. Lêbelê, baweriya bi hebûna giyan di nav wan tiştên ku herî bi tundî li dijî wan şer kiriye de nebû, ji ber ku mirovahiyê hîs kiriye û di dawiyê de fêm kiriye ku înkarkirina giyanê, wekî înkarkirina xwe ye.

43. Her ku laşê mirov ji ber hewesa xwe, xerabiyên xwe û şopandina kêfxweşiya şehwanî lawaz ket, ew bû zincîrek, çavbendek tarî, zindanek û astengiyek li pêşiya geşedana giyanê. Lêbelê, di demên xwe yên ceribandinê de, tu caran ji mirov re çirûskek ronahiya hundirîn a ku alîkariya wî bike kêm nebûye.

44. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, îfadeya herî bilind û herî paqij a Ruhî wijdan e, ew ronahiya hundirîn e ku mirov, di nav hemû mexlûqên ku li dora wî ne, dike yê yekem, yê herî bilind, yê herî mezin û yê herî hêja. (170, 56–60)

45. Ez ji hemû mirovan re dibêjim ku payeya herî bilind û herî bedew a ku mirovek xwediyê wê ye, ew e ku bibe 'zarokê Xwedê', her çend pêwîst be ku mirov wê bi kedê bi dest bixe jî.

46. Armanca Şerîet û hînkirinan ew e ku zanîna rastiya Min ji we re eşkere bike, da ku hûn bibin zarokên hêja yên wî Bavê Xwedayî, ku ew kamiliya herî bilind e. (267, 53)

47. Hûn dizanin ku hûn 'li ser şikl û suretê Min' hatine afirandin; lêbelê gava hûn vê dibêjin, hûn li ser şiklê xwe yê mirovî difikirin. Ez ji we re dibêjim, şiklê Min ne li wir e, lê di giyanê we de ye, ku — da ku bibe mîna Min — divê bi pêkanîna fezîleetan xwe kamil bike.

48. Ez Rê, Rastî û Jiyan im; Ez dadwerî û qencî me, û ev hemû ji Evîna Xwedayî şîn dibin. Gelo niha hûn fêm dikin ku divê hûn çawa bin da ku 'li gorî Wêne û Mîna Min' bin? (31, 51–52)

49. Di nava te de şewqeke Xwedayî heye; ez bi rastî di nava te de me. Aql, îrade, şiyan, hest û fezîletên ku di te de hene, şahidiyê li ser xwezaya te ya bilindtir dikin, ku tu aîdê wê yî, û ji bo Bavê ku tu jê hatî, şahidiyeke zindî ne.

50. Carinan, bi sernermî û gunehê, hûn wêneya Min a ku di nav hebûna xwe de hildigirin pîs dikin û rûreş dikin. Wê demê hûn ne dişibin Min; ji ber ku ne bes e ku mirov xwedî laşekî mirovî û giyanek be da ku bibe

wêneya Afirîner. Şibatiya rastîn a ji Min re di ronahiya te û di hezkirina te ya ji bo hemû cîranên te de ye. (225, 23–24)

51. Min hûn 'li ser şikl û suretê Xwe' afirandin, û ji ber ku Ez di heman demê de Sê û Yek im, ev Sêyekî jî di nav we de heye.

52. Laşê we yê madî bi saya forma xwe ya bêkêmasî û ahengiyê afirandinê temsîl dike. Ruhê we yê bedenîbûyî wêneyekî 'Peyvê' ye ku ji bo li cîhana mirovahiyê şopeke hezkirinê bihêle, goşt bû, û ruhê we jî çirûskeke geş a Ronahiya Xwedayî ya Ruhê Pîroz e. (220, 11–12)

53. Dê çi qîmetek ruhê te heba eger ew di nav bedenekî bê îrade û bê meylên xwe de tevbigere? Têkoşîna ruh bi qalikê xwe yê fizîkî re, têkoşîneke hêzê li dijî hêzê ye. Di vê yekê de kevirê ceribandinê heye ku pêwîst e ruh pê serweriya xwe û mezinahiya ruhê xwe îsbat bike. Ew ceribandin e ku tê de giyan gelek caran, ji bo kêliyekê, li hember ceribandinên ku cîhan bi rêya 'goşt' wî tîne nav wan, têk çûye. Hêza ku ev (ceribandin) li ser giyanê mirov dixin ewqas mezin e ku di dawiyê de wisa li ser te çêdibû ku hêzeke serxwezayî û xerab te ber bi helakê ve dikişand û te di nav hewesa te de tune dikir.

54. Berpirsiyariya giyan li ber Xwedê çiqas mezin e! Goşt ev berpirsiyarî negirtiye ser xwe. Binêre gava mirin tê, ew çawa her û her di nav axê de dimîne. Hûn ê kengê xêr û qenciyan bi dest bixin da ku giyanê we hêjayî wê yekê bibe ku li warên ji vî warê ku hûn tê de dijîn kamilîtir bi cih bibe?

55. Cîhan tacên wisa pêşkêşî te dike ku tenê şahidiya pûçîtî, pozbilindî û mezinahiya derewîn dikin. Lê ji bo giyanê ku dizane xwe ji van pûçîtîyan bilind bike, tacek din li Axretê hatiye veqetandin: ya şehrezayiya Min. (53, 9–11)

56. Jiyan divê zêdetir di giyanê mirov de be, ne di laşê wî de. Çiqas kes heta niha li vê dinyayê jiyane; lê belê çiqas hindik kes bi awayekî ruhanî jiyane, ew kerema ku di her mirovî de heye, di wê çirûska îlahî de ku Afirîner di nav mirovahiyê de daniye, anîne ziman.

57. Eger mirov bikaribûna di ruhê xwe de zelalbîniyê biparêzin, ew ê bikaribûna bi riya wê rabirdû, niha û paşeroja xwe bibînin.

58. Ruh mîna Pirtûka min a Hikmeta Îlahî ye. Çiqas tişt tê de hene! Tiştekî wî heye ku tim û tim ji te re eşkere bike — carinan eşkerekirinên ewqas kûr ku ji têgihiştina te wêdetir in.

59. Ew çirûska ronahiyê ya ku di her mirovî de heye, girêdana ku mirov bi cîhana ruhanî ve girêdide ye; ew tiştê ku wî digihîne axretê û Bavê wî ye. (201, 37–40)

60. Wey, xwezî xwezaya we ya madî bikariba wî tiştî bigire nav xwe yê ku ruhê we bi riya diyariya xwe ya basîretê werdigire! Ji ber ku ruhê we tu carî ji dîtinê nawestê, heta dema ku laş, ji ber xwezaya xwe ya madî, tiştekî jê hîs nake jî. Hûn ê kengî bikaribin ruhê xwe fêm bikin? (266, 11)

61. Heya ku hûn, yên ku jiyanê ji ber ku wekî zalim bi nav dikin, jê hez nakin, wateya ruhê di nav mirov de nas nekin an jî rê nedin ku ew rêberiya we bike, hûn ê tiştekî bi nirxê rastîn nebînin.

62. Ruh e ku giyanê ber bi jiyaneke bilindtir, li ser madde û hewcedariyên wê, radike. Ruhîbûn dê bihêle ku hûn hezkirina mezin a Xwedê hîs bikin, eger hûn di pêkanîna wê de bi ser bikevin. Wê demê hûn ê wateya jiyanê fêm bikin, bedewiya wê bibînin û şehrezayiya wê kifş bikin. Wê demê hûn ê bizanibin çima min jê re gotiye 'jiyan'.

63. Kî wê ji xwe re wêrekiyê bike ku piştî naskirin û fêmkirina vê hînkirinê, wê red bike û bibêje ku ew ne rast e?

64. Dema ku hûn fêm bikin ku nirxa we ya rastîn di ruhê we de ye, hûn ê di ahengiyê de bi her tiştê ku Bavê we afirandiye bijîn.

65. Wê demê ruh dê jiyana mirov a feqîr bixemilîne; lê berî her tiştî, divê mirov ji hemû hewesa ku wî ji Xwedê vediqetînin dûr bikeve, da ku li pey riya rastdarî û şehrezayiyê biçe. Wê demê jiyana rastîn dê ji bo te dest pê bike—jiyana ku tu îro bi xemsarî lê dinêrî, ji ber ku tu nizanî tu çi biçûk dibînî û tu têgihiştineke te li ser kamilbûna wê nîne. (11, 44–48)

Perestgeha Xwedê di Nava Mirov de

66. Têgihiştina mirovahiyê ya derbarê Min de zarokane ye, ji ber ku ew nekarîye bigihîje kûrahiya wan eşkerekirinên ku Min bê navber dane wê. Ji bo yên ku dizanin xwe çawa amade bikin, ez xuya, têdest û li her derê me; lê ji bo yên ku hestiyariya wan kêm e, ji ber ku materyalîzmê dilê wan req kiriye, hema hema ne mimkun e ku fêm bikin ku ez heme, û ew hîs dikin ku ez bêpîvan dûr im, ku ne mimkun e ez bi tu awayî were hîskirin an dîtin.

67. Divê mirov bizanibe ku Wî ez di hundirê xwe de hildigirim, ku di canê wî û di ronahiya ruhê wî de hebûna pak a Xwedayî heye. (83, 50–51)

68. Êşa ku mirovên vê serdemê giran dike, wan gav bi gav û bêyî ku ew pê bihesin, ber bi deriyên perestgeha hundirîn ve dibe; li wir, dema ku nikaribin zêdetir biçin, ew ê bipirsin: 'Ya Xudan, Tu li ku yî?' Û ji hundirê perestgehê, dengê dilovan ê Mamoste dê were bihîstin, ku ji wan re dibêje: 'Ez li vir im, li cihê ku min her tim lê nişstecîhî kiriye — di ruhê we de.' (104, 50)

69. Hûn di Min de hatine dinê. We jiyana giyanî û maddî herdu jî ji Bav wergirtiye. Û, bi awayekî mecazî, ez dikarim ji we re bibêjim ku di heman kêliya ku hûn di Min de hatin dinê, ez di hundirê we de hatim dinê.

70. Ez di hundirê ruhê we de ji dayik dibim, her ku hûn pêş dikevin ez mezin dibim, û ez bi tevahî di karên we yên hezkirinê de xwe eşkere dikim, da ku hûn bi şahî bibêjin: 'Xudan bi min re ye.' (138, 68–69)

71. Îro hûn hîn jî mîna zarokên dibistanê ne û her gav nikarin

hînkirina Min rast fêm bikin; lêbelê, ji bo niha, bi dilê xwe, bi ramanên xwe bi Xwedê re biaxivin, û Ew ê ji kûrahiya hebûna we bi we re biaxive. Peyama Wî, ya ku dê di hundirê ruhê we de biaxive, dê bibe dengekî zelal, şehreza û hezkirî ku hûn ê gav bi gav kifş bikin, û hûn ê paşê pê re fêr bibin. (205, 47)

73. Di vê 'Serdema Sêyemîn' de, ez ê Dêra Ruhê Pîroz di nav dilê şagirtên xwe de damezrînim. Li wir Xwedayê Afirîner, Xwedayê bihêz, Xwedayê ku di 'Serdema Duyemîn' de bû mirov, Xwedayê şehrezayiya bêdawî dê bi cih bibe. Ew di nava we de dijî, lê heke hûn bixwazin Hêza Wî hîs bikin û dengê Peyva Wî bibihîzin, divê hûn ji aliyê hundirîn ve xwe amade bikin.

73. Kî qenciyê dike, hebûna Min di hundirê xwe de hîs dike, her wekî yê ku dilnizm e an jî di her cîran de birayekî dibîne.

74. Di nav giyanê we de perestgeha Ruhê Pîroz heye. Ev war nayê hilweşandin; tu bahoz û bagerên ku karibin wê hilweşînin nînin. Ew ji bo çavê mirovan nedîtî û destnedayî ye; stûnên wê divê bixwesta mezinbûna di qenciyê de be. Qubeyê wê ew kerem e ku Bav li zarokên Xwe dixe; dergeh evîna Dayika Xwedayî ye; çimkî yê ku li deriyê Min bixe, dê dest bide dilê Dayika Esmanî.

75. Şagirtên min, ev e rastiya ku di Dêra Ruhê Pîroz de dijî, da ku hûn nekevin nav wan kesên ku bi şîroveyên derewîn ji rê derdikevin. Dêrên ji kevir tenê sembol bûn, û ji kevirên wan yek jî li ser yê din namîne.

76. Ez dixwazim ku pêtika baweriyê her tim li ser gorîgeha we ya hundirîn bişewite, û hûn fêm bikin ku bi riya karên xwe hûn wan bingehên ku perestgeha mezin rojekê dê li ser wan bisekine, datînin. Ez hemû mirovan, bi ramanên wan ên cuda, dixim ber ceribandinê û li ser wan dixebitim, ji ber ku ez ê bihêlim ku hemû di avakirina Perestgeha min de beşdar bibin. (148, 44–48)

Beş 33 – Mêr û Jin, Dê û Bav û Zarok, Zewac û Malbat

Pêwendiya di navbera Mêr û Jinê de

1. Heta berî ku hûn werin ser rûyê erdê, min jixwe riya jiyana we û meylên we dizanibû, û ji bo ku di rêwîtiya jiyana we de alîkariya we bikim, min dilek xist riya we ku, bi hezkirina xwe ya ji bo we, dê rê ronî bike. Ev dil hem yê mêrekî û hem jî yê jineke bû. Bi vî awayî, min xwest ez ji we re çavkaniyeke piştgiriyê bidim, da ku hûn ji bo hewcedaran bibin stûneke baweriyê, hêza exlaqî û rehmê. (256, 55)

2. Min xwest ku hûn jî di şahiya bavbûnê de parve bikin, û ji ber vê yekê min hûn kirin dê û bavên mirovan, da ku hûn formê bidin wan hebûnên ku dişibin we û giyanên ku ez dişînim we bikevin nav wan. Ji ber ku di Yê Xwedayî û Ebedî de

hezkirina dayikan heye, min xwest ku di jiyana mirovahiyê de hebûnek hebe ku wê bicîh bîne, û ew hebûn jin e.

3. Di destpêkê de, mirov du perçe bû, û bi vî awayî her du zayend hatin afirandin: yek — mêr, ya din — jin; di wî de hêz, zîrekî û rûmet; di wê de nermî, nazikî û bedewî. Yek tov e, ya din axa berhemdar e. Va li vir du hebûn hene ku tenê dema bi hev re yek dibin, xwe temam, bêkêmasî û bextewar hîs dikin. Di ahengiya xwe de, ew ê bibin 'goştek', vînek û îdealek.

4. Dema ku ev yekîtiya ji Ruh û ji hezkirinê îlhama xwe digire, jê re zewac tê gotin. (38, 29–31)

5. Bi rastî, ez ji we re dibêjim: Ez dibînim ku di vê serdemê de, mêr û jin ji riya xwe şaş bûne.

6. Ez mêrên ku erka xwe bi cih naynin dibînim; jinên ku ji dayiktiyê direvin; û yên din ên ku dikevin warên ku ji bo mêran hatine veqetandin, her çend di demên kevnar de ji we re hatibe gotin ku mêr serê jinê ye.

7. Ji ber vê yekê, jinek divê xwe bêpar hîs neke; ji ber ku niha ez ji we re dibêjim ku jinek dilê mêr e.

8. Binêrin, ji ber vê yekê min zewac daniye û pîroz kiriye. Ji ber ku di yekbûna van her du hebûnan de, yên ku ji aliyê ruhanî ve wekhev lê ji aliyê fîzîkî ve cuda ne, rewşa bêkêmasî heye. (66, 68, 69)

9. Çiqas kêm in ewên ku hewl didin bi hezkirin pîrozkirina qanûnên xwedayî bi cih bînin û di bihuşta aştî, ronahî û ahengiyê de bijîn.

10. Rêya ku mirovahiyê tê de meşiyaye gelek dirêj e, lê dîsa jî ew tercîh dikin ku fêkiyên qedexe bixwin, ku ev tenê êş û bêhêvîtiyê tînin jiyana wan. Fêkiyên qedexe ew in ku, her çend baş in ji ber ku Xwedê ew afirandine, dikarin ji bo mirovahiyê bibin zerardar heke wan xwe bi rêkûpêk amade nekiribe an heke ew wan zêde bixwin.

11. Mêr û jin fêkiyê jiyanê bêyî amadekarî werdigirin û dema ku wan afirîdeyên nû diyar dikin ku li ser rûyê erdê werin dinê, berpirsiyariya xwe ya li hember Afirîner nas nakin. (34, 12–14)

12. Hinek ji Min dipirsin: 'Ya Xudan, gelo evîna mirovan di çavê Te de nepejirandî û pîs e, û Tu tenê evîna giyanî pesend dikî?'

13. Na, gelê Min. Her çiqas ruh bi rastî xwediyê hestên herî bilind û paqij ên hezkirinê be jî, min dilek jî di nav laşê mirov de danî da ku dil hez bike, û min hest pê dan da ku, bi riya wan, dil bikaribe ji her tiştê ku li derdora wî ye hez bike.

14. Evîneke ku rehên wê tenê di warê fîzîkî de ne, taybetmendiya hebûnên bêhiş e, ji ber ku wijdana wan a ku riya wan ronî bike tune ye. Wekî din, ez ji we re dibêjim ku yekîtiyên baş her tim fêkiyên baş didin, û ku giyanên ronahiyê dê di nav wan de bi laş bibin. (127, 7–8, 10)

15. Ez ji we fedakariyên sermirovî daxwaz nakim. Min ji mêrî daxwaz nekiriye ku dev ji mêrbûnê berde da ku li pey Min were, ne jî min ji jinekê xwestiye ku dev ji jinbûnê berde da

ku erkekî giyanî bi cih bîne. Min mêr ji jina wî neqetandiye, ne jî min jin ji mêrê wê dûr xistiye da ku ew xizmeta Min bike; ne jî min ji dê û bavan re gotiye ku ew zarokên xwe terikînin an dev ji karê xwe berdin da ku li pey Min werin.

16. Ji herduyan re, gava min ew kirin 'karkerên di vî rezî de', min eşkere kir ku — ji bo ku bibin xizmetkarên Min — divê ew dev ji mirovbûna xwe bernedin, û ku divê ew ji ber vê yekê fêm bikin ka çawa tiştê Xwedê bidin Xwedê, û tiştê cîhanê bidin cîhanê. (133, 55–56)

Xwezayê û Rola Mirov

17. Ji we mêran re min mîrasek, xezîneyek bexşandiye: jineke ku ji we re hatiye spartin da ku hûn jê hez bikin û xwedî lê derkevin. Lêbelê, hevala we hat ba Min û ji ber tênegihîştina we li ber Min gilî kir û giriya.

18. Min ji we re gotiye ku hûn bi hêz in, ku hûn 'li ser şikl û sûretê Min' hatine afirandin. Lê min ferman neda we ku hûn jinan biçûk bikin an jî wan bikin koleyên xwe.

19. Min hûn xurt kirine da ku hûn li mala xwe Nûnerê Min bin: di fezîlet û jêhatîbûnê de xurt; û min jinek wek hevala we daye we da ku jiyana we ya dinyayî temam bike, da ku hûn di hezkirina dualî de hêza rûbirûbûna ceribandin û guherînên çarenûsê bibînin. (6, 61)

20. Bifikirin, ey mêr, ku gelek caran hûn bûn ên ku jinên xwedî exlaq bi lêgerîna aliyên wan ên hestiyar û lawaz xistin nav xefikên xwe. Lê divê hûn bikin ku ew neynikên ku berê zelal bûn lê niha mat bûne, careke din paqijî û bedewiya giyanên wan nîşan bidin.

21. Çima hûn îro heman wan jinan biçûk dibînin, yên ku we berê ew ber bi jiyaneke pûç ve biribûn? Çima hûn ji ber paşketina exlaqî ya jinan xemgîn dibin? Fêm bikin ku eger we ew li ser riya Şerîeta Min - ku şerîeta dil û ruh, ya rêz û hezkirina ji cîranê xwe ye - bi hezkirineke ku rûmetê dide, ne bi hewaseke ku şermezar dike, rêberî kiribana, dê sedema we ya girî û şînê tunebûya, û ew jî dê nekeviyana.

22. Mêr di jinan de li fezîlet û bedewiyê digerin û li hêviya wê ne. Lêbelê, hûn çima tiştê ku hûn heq nakin dixwazin?

23. Ez dibînim ku hûn hîn jî bawer dikin ku xwedî qenciyên mezin in, tevî ku qenciyên we kêm in. Bi riya kirin, gotin û ramanên xwe, tiştê ku we wêran kiriye ji nû ve ava bikin, û qîmetek li gorî hêjayiya xwe bidin rûmet, exlaq û fezîletê.

24. Eger hûn hewldaneke wiha bikin, ey mêr, hûn ê di karê wî yê xilasiyê de alîkariya Îsa bikin, û dilê we dê bi şahiyê tije bibe dema ku hûn bibînin ku mal ji aliyê jinên baş û dayikên bi rûmet ve tên rûmetdarkirin. Şahiya we dê mezin be dema ku hûn bibînin ku fezîlet vedigere ba kesên ku ew winda kiribûn.

25. Xilasî ji bo her kesî ye. Çima divê heta gunehkarê herî mezin jî neyê xilas kirin? Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim, mêrino: bi Min re bixebitin

da ku wan kesên ku we ew ber bi helakê ve birine xilas bikin, bi çandina hêviyeke nû di wan de bi riya ronahiya hînkirina Min. Bila ramanên min ên hezkirî bigihîjin hiş û dilê wan. Peyamên min bigihînin wan, heta di zindanan û nexweşxaneyan de, û heta cihên fesadiyê jî. Ji ber ku li wir ew ê bi poşmanî û êşê bigirîn, ji ber ku ew têra xwe xurt nebûn dema ku cîhan, bi ceribandinên xwe, ew kişandin ber berdanê.

26. Her jinek carekê zarok bû; her jinek carekê keçik bû; ji ber vê yekê, hûn dikarin bi hevxemiyê bigihîjin dilê wê.

27. Ez ê wan mêran bi kar bînim ku van fezîleetan pîs nekirine, û vê peywirê bispêrim wan. Bînin bîra xwe ku min ji we re gotiye: 'Bi karên we hûn ê bên naskirin.' Bihêlin ku ruh bi riya forma xwe ya cîhanî biaxive.

28. Lê belê ji bo wan kesên ku amade nebûn rêzê li cazîbeyên ku min di nav wê hebûnê de danîbûn bigirin, ez dibêjim: Çima hûn dibêjin ku hûn hez dikin, dema ku tiştê hûn hîs dikin ne evîn e? Çima hûn dibin sedem ku kesên din bikevin, û ti tişt we ji vê yekê naparêze? Li vê bifikirin: eger tiştê ku hûn li wan kulîlkên çilmisî dikin, li diya we, xwişka we, an jî li jina we ya hezkirî û ezîz bihata kirin, dê dilê we çi hîs bikira? Ma we qet li ser wan birînên ku we li dê û bavên wan kesên ku wan bi hezkirineke ewqas mezin mezin kirine, xistine, fikirî?

29. Di vekolîneke rast a wijdanê de ji dilê xwe bipirse, gelo mirov dikare tiştê ku neçandiye biçinin.

30. Heke tu bi berdewamî cîranên xwe êş bidî, tu ji bo jiyana xwe ya paşerojê çi amade dikî? Qurbaniyên te dê çend kes bin? Dawiya te dê çi be? Bi rastî, ez ji te re dibêjim, te di bahoza hewesa xwe de gelek qurbanî çêkirine; hinek ji wan yên dema te ya niha ne û hinekên din jî yên dema te ya borî ne.

31. Xwezî dil û devê, ku ji bo bêbawerî û derewan bûne stargeheke, bibin stargeha rastî û evîna pak.

32. Bi gotin û mînaka xwe rêya cîranên xwe ronî bikin, da ku hûn bibin xilaskirên jinên ketî. Wey, xwezî her yek ji we qet nebe yekê xilas bikira!

33. Qenciyê wê jinê nebêjin, ji ber ku peyva birînker a ku yekî birîndar dike, dê her kesê ku dibihîze birîndar bike — ji ber ku ji wê gavê û pê de, ew jî dê bibin dadwerên tund.

34. Rêzê li kiryar û nehêniyên kesên din bigirin, ji ber ku ne karê we ye ku hûn wan darizînin. Ez wan mêran tercîh dikim ku ketine nav gunehê û ez ê dîsa wan rakevim, li ser wan farîseyan ku xwerû pakî nîşan didin lê dîsa jî guneh dikin. Ez gunehkarekî mezin ê dilpak tercîh dikim li ser xwerû pakiya derewîn. Heke hûn dixwazin xwe bixemilînin, bila bi cil û bergên cejnê yên dilpakiyê be.

35. Eger tu jineke xwedî fezîlet û hestên bilind bibînî û hest bikî ku tu ne hêjayî nêzîkbûna wê yî, her çend

tu jê hez bikî jî, û eger di encamê de tu wê biçûk bibînî û biçûk bibexşînî, û piştî ku tu êş kişandî û xeletiya xwe nas kirî, ji bo dîtina rihetiyê vegerî ser wê, tu yê bê feyde li deriyê wê bixî.

36. Eger hemû jinên ku di jiyana her mêrî de rolek lîstibin, ji wî gotin û hesta hezkirin, rêzgirtin û têgihiştinê wergirtibana, dê cîhana we negihîşta wê asta gunehê ya ku niha tê de ye. (235, 18–32)

Jin, Hevjîn û Dayik

37. Jin, hûn in ku bi riya duayên xwe, wê aştiya hindik a ku li ser rûyê erdê heye diparêzin — hûn in ku, wekî parêzvanên dilsoz ên malê, piştrast dikin ku germiya hezkirinê jê kêm nebe. Bi vî awayî, hûn xwe bi Meryem, Dayika xwe re, digihînin hev da ku pozbilindiya mirovan bişkînin. (130, 53)

38. Jinên, hûn ên ku riya vê cîhanê bi hêsrên xwe av didin û rêwîtiya xwe ya di vê jiyanê de bi xwînê nîşan didin: bi Min re bêhna xwe vedin, da ku hûn hêza xwe ji nû ve bi dest bixin û berdewam bin wekî stargeha evînê, agirê ocaxê, bingeha xurt a malê ya ku Min li ser rûyê erdê spartiye we. Da ku hûn berdewam bin wekî bilbilê ku baskên wê mêrê we û zarokên we diparêzin. Ez we pîroz dikim.

39. Ez mêr û cihê jina li milê wî yê rastê rûmetdar dikim. Ez zewacê pîroz dikim û malbatê pîroz dikim.

40. Di vê demê de, ez bi şûra evînê têm da ku her tiştî rast bikim, ji ber ku berê ji aliyê mirovahiyê ve hatibûn xerabkirin. (217, 29–31)

41. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, nûkirina mirovahiyê divê bi jinê dest pê bike, da ku berhemên wê—ku dê bibin gelê siberojê—ji wan pîsatiyên ku we gihandine rizîbûnê, azad bibin.

42. Piştî wê, dê li ser mêr be ku para xwe di vî karê sererastkirinê de bi cih bîne; çimkî her kesê ku jinek xerab kiriye, dê neçar be ku wê dîsa sererast bike.

43. Îro min we teşwîq kir ku hûn jina ku di riya xwe de ketiye xwarê xilas bikin; û gava ku hûn ya ku we xilas kiriye bînin ber Min, ez ê kulîlkek, pîrozî û aştiyeke mezin bidim wê, da ku ew careke din nekeve.

44. Heke hûn vê peywirê bi vî awayî bi cih bînin, ew mexlûqên ku ji aliyê dinyayê ve birîndar bûne dê hezkirina Îsa di dilê xwe de hîs bikin.

45. Ez ê bibihîsim gava ku ew di duayên xwe de ji Min re dibêjin: 'Bavê min, li gunehê min nenêre; tenê li êşa min binêre. Li xerabiya min nehukm bide; tenê li cefaya min binêre.' Di heman kêliyê de, Têra Min dê li ser wî dilê êşandî dakeve, û ew ê bi hêsiran were paqijkirin. Xwezî we bizanibûya ku duaya gunehkar ji ya xwezîkeran, yên ku xwe dadwer û pak dibînin, kûrtir tê hîskirin. (235, 16–17, 43–45)

46. Mirov nîşan an jî taybetmendiyên pir kêm ên wê hezkirinê nîşan didin ku min bi wê jiyan daye we. Ji nav hemû hestên mirovî, ya ku herî zêde dişibe hezkirina xwedayî, hezkirina dayikê

ye, ji ber ku tê de fedakarî, xwe-nepiştrastkirin û hewldana ji bo bextewerkirina zarok heye, heta ku pêwîstî bi qurbanîkirinê jî hebe. (242, 39)

47. Ji we jinên bêzar, Mîr dibêje: We bi kûrahî hesret kişandiye û dua kiriye ku malzaroka we bibe çavkaniya jiyanê, û we hêvî kiriye ku rojekê an sibehekê hûn li hundirê xwe lêdana dilekî nerm bibihîzin. Lê roj û şev derbas bûn, û tenê nalîn ji sînga we derketin, ji ber ku tu zarok li deriyê we neket.

48. Çend ji we yên ku Min dibihîzin, û yên ku ji aliyê zanistê ve ji her hêviyê hatine bêpar kirin, divê zayok bibin da ku hûn bi hêza Min bawer bikin, û da ku gelek kes bi riya vê kerametê Min nas bikin. Hişyar bin û sebatkar bin. Gotinên Min ji bîr nekin! (38, 42–43)

Perwerdekirina Zarok û Ciwanan

49. Bavo, xwe ji şaşiyan û danîna mînakeke xirab dûr bixin. Ez ji we tekûziyê naxwazim, tenê hezkirin û xwedîlêderketina zarokên we. Xwe ji aliyê ruhanî û fizîkî ve amade bikin, çimkî di axretê de gelek leşkerên giyanan li benda wê gavê ne ku di nav we de bibin mirov.

50. Ez mirovahiyeke nû dixwazim ku ne tenê di hejmarê de lê di fezîletê de jî mezin bibe, da ku mirov bibînin ku bajarê sozdar nêzîk dibe û zarokên wan bigihîjin ku li Orşelîma Nû bijîn.

51. Ez dixwazim ku rûyê erdê bi mirovên xêrxwaz tije bibe, yên ku fêkiyên hezkirinê ne.

52. Sodom û Gomorra ya vê serdemê tune bikin; nehêlin dilê we bi gunehên wan fêr bibe, û şûniyeta nişтecihên wan nekin. (38, 44–47)

53. Rêyê bi kelecan nîşanî zarokên xwe bidin; wan fêr bikin ku qanûnên Ruh û maddeyê bi cih bînin; û eger ew wan binpê bikin, wan şermezar bikin, ji ber ku hûn, wekî dêûbav, li ser rûyê erdê Nûnerên Min in. Wê demê Îsa bînin bîra xwe, yê ku, bi hêrsa pîroz tije bûyî, bi parastina doza Xwedê—qanûnên neguherbar—sibûkerek ji bo her demê da bazirganên Orşelîmê. (41, 57)

54. Îro hûn êdî ne zarokên biçûk in û dikarin wateya hînkirinên Min fêm bikin. Hûn her weha dizanin ku ruhê we di heman demê de bi laşê we re çênebûye, û ku koka yekî ne ya yê din e. Ew zarokên biçûk ên ku hûn di hembêza xwe de digirin, bêgunehiyê di dilê xwe de hildigirin, lê di giyanên wan de rabirdûyek heye ku carinan ji ya dê û bavê wan dirêjtir û karesatbarîtir e. Çiqas mezin e berpirsiyariya wan kesên ku divê van dilan xwedî bikin, da ku giyanên wan di riya xwe ya pêşketinê de pêş bikevin.

55. Ji ber vê yekê, bi hezkirineke kêmtir li zarokên xwe nenêrin. Bînin bîra xwe ku hûn nizanin ew kî ne, û wan çi kiriye. Belkî, xwedîlêderketin û hezkirina xwe ji bo wan zêde bikin, û spasiya Bavê xwe bikin ku xwezayîbûna Xwe di hundirê we de bi cih kiriye, da ku hûn ji bo bira û xwişkên xwe yên ruhanî bibin rêber û şêwirmend, ku hûn ji aliyê laş û

xwînê ve ji bo wan dê û bavên demkî ne. (56, 31–32)

56. Ez ji bavan re dibêjim ku, çawa ku ew li paşeroja madî ya zarokên xwe xwedî derdikevin, divê ew bi heman awayî li paşeroja wan a ruhanî jî xwedî derkevin, bi saya wê peywirê ku wan di vî warî de aniye cîhanê. (81, 64)

57. Bizanibin ku gava giyan di laş de dicive, ew hemû şiyanên xwe bi xwe re tîne, ku çarenûsa wê jixwe hatiye nivîsandin, û ji ber vê yekê ne hewce ye ku ew pêşî tiştekî li vê cîhanê werbigire. Ew peyamek an jî peywireke kefaretê bi xwe re tîne. Carinan ew berhemeke (baş) diçîne, û carinan din ew deynê xwe dide. Lê di vê jiyanê de ew her tim dersekê di warê hezkirinê de werdigire, ku Bavê wê pêşkêşî wê dike.

58. Ey hûnên ku zarokên xwe di vê jiyanê de rêber dikin, piştrast bikin ku, dema dema bêgunehiya zaroktiyê derbas bû, ew li pey riya Qanûna Min biçin. Hestên wan hişyar bikin, şiyanên wan ji wan re eşkere bikin, û her tim wan ber bi qenciyê ve teşwîq bikin ; û bi rastî, ez ji we re dibêjim, kîjan kesê ku hûn bi vî awayî ber bi Min ve bînin, dê bi ronahiya ku ji wî agirê îlahî, ku evîna Min e, belav dibe, were serwêr kirin. (99, 64–65)

59. Ji aliyê ruhanî ve, hûn jixwe rêyeke dirêj qet kirine, û niha hûn ji wê têgihiştina hundirîn û pêşketina ku nifşên nû ji zarokatiya xwe ya herî zû ve nîşan didin, matmayî dimînin. Ji ber ku ev giyan in ku gelek tişt dîtine û niha vedigerin da ku mirovahiyê ber bi pêş ve bibin — hinek li ser rêyên Ruh û hinekên din jî li ser rêyên cîhanê, li gorî şiyan û mîsyona xwe. Lêbelê di nav wan hemûyan de, mirov dê aramiya hundirîn bibînin. Ev hebûnên ku ez ji we re diaxivim dê bibin zarokên we. (220, 14)

60. Ma hûn wisa difikirin ku, dema zarokek bi mînaka xirab a bavê erdî yê ku fesad an jî xerab e re rû bi rû dimîne, eger ew li pey şopa wî neçe, ew li ser xeletiyê ye? An jî hûn wisa difikirin ku zarok mecbûr e ku li pey şopa dê û bavê xwe biçe?

61. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, divê wijdan û aqil rêberiya we bikin bo ser riya rast. (271, 33–34)

62. Bêgunehiya pîroz bi xerabiya cîhanê qirêj dibe; ciwan bi lezeke serxweşane li pey wê diçin, û heta jinên ciwan jî şerm, pakî û rêzdariya xwe winda kirine. Hemû van fezîletan ji dilê wan winda bûne. Wan hewasên cîhanî geş kirine û tenê hesreta wan kêfên ku wan digihînin helakê ne.

63. Ez bi zelaliyeke herî mezin bi we re diaxivim, da ku hûn derkevin ser rê û di pêşxistina giyanê xwe de gaveke qayîm bavêjin. (344, 48)

64. Di ciwanan de hezkirina ji bo cîranê xwe geş bikin; îdealên mezin û bilind di dilê wan de biçînin, çimkî ew ê ciwan bin ku sibe dê ji bo bidestxistina hebûneke ku tê de dadwerî, hezkirin û azadiya pîroz a ruhê dibiriqe, şer bikin. Xwe amade bikin, çimkî şerê mezin ê ku pêxembertiyan behsa wî dikin hêj nehatiye. (139, 12)

Peyvek ji bo Zarok û Xwîşkên Pîroz

65. Hûn, giyanên biçûk, hemûyan di Min de Bavekî Xwedayî heye, û eger Min di vê jiyana madî de dê û bavên mirovî dane we, ew ji bo wê yekê bû ku ew jiyanê bidin laşên we û Bavekî we yê Esmanî ji we re temsîl bikin. Min ji we re gotiye: 'Hûn ê Xwedê ji her tiştê afirandî zêdetir jê hez bikin', û min lê zêde kiriye: 'Hûn ê rêzê li bav û diya xwe bigirin.' Ji ber vê yekê, erkên xwe paşguh nekin. Heger we hezkirina dê û bavê xwe bi minetdarî qebûl nekiribe, û ew hîn di vê cîhanê de di nav we de ne, wê demê pîroziya wan bikin û qîmeta wan bizanibin. (9, 19)

66. Di vê rojê de ez bi taybetî bi jinên ciwan re diaxivim, yên ku divê sibê bi hebûna xwe ronahiyê bînin jiyana maleke nû; divê ew bizanibin ku dilê jina hevjîn û yê dayikê ronahiyên ku wî perestgehê ronî dikin in, çawa ku Ruh perestgeha hundirîn ronî dike.

67. Ji niha ve xwe ji bo vê amade bikin, da ku jiyana we ya nû we şaş neke; ji niha ve wê rêyê amade bikin ku zarokên we dê pê bimeşin — ew giyanên ku li benda wê saetê ne ku nêzîkî malzaroka we bibin, da ku şikl û jiyana mirovî werbigirin, û mîsyonekê bi cih bînin.

68. Di planên min ên ji nû ve avakirinê de, di xebata min a nûjenkirin û dadmendiyê de bibin hevkarên min.

69. Ji gelek ceribandinên ku di vê demê de li benda we ne, dûr bikevin. Ji bo bajarên gunehkar dua bikin, cihê ku gelek jin tê de helak dibin, cihê ku gelek stargeh tê de tên pîskirin, û cihê ku gelek çirayên ronahiyê vedimirin.

70. Bi mînaka xwe, tovê jiyan, rastî û ronahiyê biçînin, ku dê dawî li encamên kêmasiya giyanîbûnê ya mirovahiyê bîne.

71. Xwîşkên pak ên vî gelî: Hişyar bibin û xwe ji bo şer amade bikin! Bila hewesa dil we kor neke; nehêlin ku hûn bi tiştên ne-rast bên şewqandin. Hêzên xwe yên sezgînî, îlhamê, hestiyariya xwe û nermiya xwe bilind bikin. Di rastiyê de xurt bibin, û hûn ê xwe bi çekên xwe yên herî baş amade bikin da ku rûbirûyî zehmetiyên vê jiyanê bibin.

72. Ji bo ku hûn hezkirinê bi xwîna xwe ragihînin, ji bo ku hûn zarokên xwe bi cewherê jiyanê—ku ew hezkirina ku ez ewqas ji we re diaxivim e—piştgirî bikin, divê hûn pêşî wê biceribînin, bihêlin ku ew têkeve nav canê we, û wê bi kûrahî hîs bikin. Ev tişt e ku Hînkirina Min hewl dide di dilên we de bi cih bîne. (307, 31–36)

Zewac û Malbat

73. Zagonê zewacê wek ronahiyekê bi riya ruhê bavûkalên mezin hat daxistin, da ku ew bizanibin ku yekbûna mêr û jinê peymanekê bi Afirîner re nîşan dide. Berhemê vê yekbûnê zarok e, ku tê de xwîna dê û bavê wî bi hev re diherike wek delîl ku tiştê li ber Xwedê bi hev ve hatiye girêdan, divê li ser rûyê erdê ji hev neyê veqetandin.

74. Kêfxweşiya ku bav û dayikek hîs dikin dema ku ew zarokekî tînin cîhanê, dişibe wê ya ku Afirîner hîs kir dema ku Ew bi dayîna jiyanê ji zarokên xwe yên pir hezkirî re bû Bav. Paşê gava min bi rêya Mûsa qanûn dan we, da ku hûn fêm bikin ka çawa hevjînekê hilbijêrin û çavê we li jina cîranê we nekeve, ew ji ber wê yekê bû ku mirovan bi îradeya xwe ya azad, ji rêya Xwedayê Mezê dûr ketibûn û ketibûn ser rêyên zînakarî û şehwetê.

75. Piştî ku ew dem derbas bû, ez wek Îsa hatim dinyayê û min zewac—û bi wê re, exlaq û fezîleta mirovî—bi rêya hînkirina xwe ya dilovan, ku her dem qanûna hezkirinê ye, bilind kir. Min bi meselan axivî da ku Peyva min bibe ya jibîrnekirî, û min zewac kir saziyeke pîroz.

76. Niha ku ez careke din di nav we de me, ez ji we, mêr û jinan, dipirsim: we ji zewacê çi çêkir? Çiqas hindik kes dikarin bi awayekî têrker bersiva wê pirsê bidin! Saziya min a pîroz hatiye pîs kirin; mirin û êş ji heman çavkaniya jiyanê derdikevin. Li ser spîniya pak a vê deqêya Şerîetê, leke û şopên mêr û jinê hene. Fêkiyê ku divê şîrîn be, tal e, û kasa ku mirov jê vedixwin, tijî zerav e.

77. Hûn ji qanûnên min dûr dikevin, û gava hûn lingavêtî dikin, hûn bi tirs ji xwe dipirsin: 'Çima ewqas êş heye?' Ji ber ku şehwetên bedenê her tim dengê wijdanê fetisandiye. Niha ez ji we dipirsim: 'Çima aramiya we nîne, tevî ku min her tiştê ku ji bo bextewariya we pêwîst e daye we?'

78. Min perdeyeke şîn li ser qamîşê ezman raxistiye da ku hûn 'hêlînên xwe yên evînê' li binê wê ava bikin, da ku hûn li wir, dûrî ceribandin û tevliheviyên dinyayê, bi sadebûna çûkan bijîn; çimkî di sadebûn û duayeke samîmî de mirov dikare aramiya Keyaniya Min û eşkerekirina gelek siran hîs bike.

79. Her kesê ku li ber Îlahiya Min zewacê dike — heta ku yekîtiya wan ji aliyê mele ve nehatiye pejirandin jî — bi Min re peymanekê girêdide, peymaneke ku di Pirtûka Xwedê de, ya ku hemû qedera tê de hatine nivîsandin, tomar dimîne.

80. Kî dikare van her du navên bi hev ve girêdayî ji wir jê bibe? Kî li cîhanê dikare tiştê ku di Şerîeta Min de hatiye yekkirin, ji hev veqetîne?

81. Eger ez we ji hev veqetînim, ez ê berhema Xwe bixim ber xesarê. Eger we ji Min xwestiye ku hûn li ser rûyê erdê bibin yek, û Min ev yek ji we re pêk aniye — nexwe çima hûn sozên xwe nagirin û dev ji sondên xwe bernadin? Ma ev ne henekek li ser Qanûna Min û Navê Min e? (38, 32–37, 39–41)

82. Min bi dilê jina, dayik û hevjînê re axivî, ya ku nizanibû paqijiya di dilê xwe de biparêze, û nekarî germiya nermî û têgihiştinê bide hevjîn û zarokên xwe.

83. Ma mêr û jin çawa dikarin jiyana xwe ya giyanî bilind bikin, eger wan pêşî xeletiyên giran ên di jiyana xwe ya mirovî de sererast nekiribin?

84. Karê Min dixwaze ku şagirtên Wî bizanibin çawa bi durustî û rastbûna kiryarên xwe yên di jiyana xwe de şahidiya Wî bikin.
85. Ez ji herdu we dipirsim: Gelo zarokên we hene? Wê demê, dilovaniya wan bikin. Heke we bikariba tenê ji bo kêliyekê ruhê wan bibîna, hûn ê xwe nehewî bihesibînin ku bibin dê û bavê wan. Ji bo wan nebin mînakeke xirab; hay ji xwe hebin ku li ber çavên zarokan dengê xwe bilind nekin.
86. Ez dizanim ku di vê serdemê de, ji her demê zêdetir, di nav zewacan de pirsgirêk hene — pirsgirêkên ku kesên pê re têkildar tenê çareseriyekê dibînin: veqetîn, hevberdan.
87. Eger mirov xwedî zanîna ruhanî ya pêwîst bûna, wan ê şaşiyên ewqas giran nekirana, ji ber ku wan ê bi riya dua û ruhanîbûnê, îlhama çareserkirina girêkên herî dijwar û derbaskirina ceribandinên herî zehmet bibîniya.
88. Ronahiya Min digihîje hemû dilan, heta yên xemgîn û bêhêvî jî, da ku wêrekiyeke nû bide wan ji bo rûbirûbûna jiyanê. (312, 36 42)
89. Di 'Serdema Duyemîn' de, ez ketim malên gelek zewacên ku li gorî Qanûna Mûsa zewicîbûn, û ma tu dizanî min çawa gelek ji wan dîtin? Dema ku şer dikirin, tovê aştî, hezkirin û baweriyê wêran dikirin. Min di dilê wan de, li ser sifrê û di nav nivînên wan de dijminatî û nakokî dît.
90. Ez herwiha ketim nav malên gelek kesan ku — her çend zewaca wan bi qanûnê nehatibû pesendkirin jî — ji hev hez dikirin û wek bilbilên di hêlîna xwe de bi hev re dijiyan, delalê xwe yê biçûk diparastin û xwedî dikirin.
91. Çiqas kes hene ku di bin heman banî de dijîn û dîsa jî ji hev hez nakin, û ji ber ku ji hev hez nakin, ne yekgirtî ne lê ji aliyê giyanî ve ji hev veqetiyane! Lêbelê ew dabeşbûna xwe eşkere nakin, ji tirsa cezayê xwedayî an zagonên mirovan an jî darizandina civakê; lê ev ne zewac e; di nav van mirovan de ne hevparî heye ne jî dilpakî.
92. Lêbelê, ew yekîtiya xwe ya derewîn nîşan didin, serdana malbatan û dêrên xwe dikin, ji bo meşê derdikevin, û cîhan wan şermezar nake ji ber ku ew dizanin çawa kêmbûna hezkirina xwe veşêrin. Ji aliyê din ve, gelek kesên ku ji hev hez dikin, neçar dimînin xwe veşêrin, yekîtiya xwe ya rastîn biparêzin, û li hemberî tênegihîştin û neheqiyan sebir bikin.
93. Mirovahî têra xwe pêş neketiye ku bikaribe tiştan bi kûrahî bibîne û jiyana cîranê xwe bi awayekî rast darizîne. Yên ku ' ' (pîvan) a zagonên giyanî û dinyawî di destê xwe de digirin, ji bo cezakirina rewşên wiha dadweriya rastîn bi cih naynin.
94. Lê ew demên têgihiştin û ronahiyê yên ku ez ji we re radigihînim—ku tê de mirovahî dê bê temamkirin—dê werin, û wê demê hûn ê, wekî di demên bav û kalên beriya Mûsa de, tecrube bikin ku yekbûna evîndaran tam wekî ya ku min îro bi zarokên xwe re kiriye

pêk tê: bi awayekî giyanî. Hûn ê jî di wan demên pêşerojê de wisa bikin: li ber dê û bavên kesên ku dê bibin yek, li ber heval û xizmên wan, di ruhaniyet, birati û şahiyeke herî mezin de. (357, 25–27)

Beş 34 – Vîna Azad û Wijdan

Giringiya Wijdan û Vîna Azad

1. Guhdarî bikin, şagirtên min: mirov xwedî vîna azad û wijdanê ne wek diyarîyên ruhanî; hemû bi fezîletan ve hatine xemilandin tên dinyayê û dikarin wan bi kar bînin. Di nav giyanên wan de ronahiya wijdanê heye; lê her ku laş pêş dikeve, hewa û meylên xerab jî zêde dibin, û ev bi fezîletan re di nakokiyê de ne.

2. Xwedê dihêle ev yek biqewime, ji ber ku bê têkoşîn tu xêr nîne, û ji ber vê yekê ev ji bo hilkişîna we ya li ser riya ruhanî pêwîst e. Gelo dê çi xêrê zarokên Xwedê hebûya eger wan têkoşîn nekira? Hûn ê çi bikirana eger we jiyanek tijî bextewarî bijiya, wekî ku hûn li dinyayê pê hesreta wê dikin? Gelo tu dikarî li derdora xwe ya tijî rehetî û dewlemendiyê pêşketina ruhanî hêvî bikî? Tu yê li cihê xwe bisekinî; çimkî li cihê ku têkoşîn tune be, qencî jî tune ye.

3. Lêbelê şaş fêm nekin; ji ber ku gava ez behsa têkoşînê dikim, mebesta min ew e ku hûn ji bo serketina li ser lawazî û hewesa xwe dikin. Ev têkoşînên tekane ne ku ez di nav mirovahiyê de destûrê didim, da ku ew karibin serweriya xweperestî û hewesa xwe ya ji bo tiştên madî bikin, û da ku ruh, bi ronahiya Ruhê Pîroz, bikaribe cihê xwe yê rastîn bigire.

4. Ez vê têkoşîna hundirîn pesend dikim, lê ne ya ku mirov di xwesteka xwe ya mezinbûnxwaziyê de, bi çavnebarî û xerabiyê korbûyî, didin meşandin. (9, 42–44)

5. Giyan ji bo bilindbûn û pêşketina xwe hewl dide, lê 'goşt' dubare li hember ceribandinên dinyayê têk diçe. Lêbelê giyan û laş dikarin bi hev re di ahengekê de bin, heke her du jî tiştê ku bi mafdarî ya wan e bi kar bînin , û ev tiştê ku Hînkirina Min nîşanî we dide ye.

6. Hûn çawa dikarin her dem qanûna min bi cih bînin? Bi guhdarîkirina dengê wijdanê, ku dadwerê kirinên we ye. Ez tiştekî ku hûn nikarin pêk bînin fermanî we nakim. Ez dixwazim we qanih bikim ku riya bextewariyê ne xeyal e, lê ew heye, û li vir ez ji we re eşkere dikim ka hûn çawa li ser wê bimeşin.

7. Azadiya we heye ku hûn rêyê hilbijêrin, lê wek Bav erkekî min e ku ez rêya rast, ya herî kurt nîşanî we bidim — ew rêya ku her dem bi ronahiya fenera îlahî, ku ev jî hezkirina min a ji bo we ye, ronî dibe. Ji ber ku hûn şagirt in ku tîhiyê dikişînin guhdarîkirina peyvên her dem nû yên ku zanîna we piştrast dikin û baweriya we zindî dikin. (148, 53–55)

8. Min wijdan di nav hebûna te de bi cih kiriye da ku ew di hemû rêyên te de bibe prensîba rêber, ji ber ku

wijdan dikare qenciyê ji xerabiyê û rastiyê ji şaşiyê ji hev cuda bike. Bi vê ronahiyê, tu nikarî bê xapandin û nikarî wekî nezan bê binavkirin. Gelo ruhanîparêz çawa dikare cîranê xwe bixapîne an jî hewl bide xwe bixapîne, eger ew rastiyê bizanibe? (10, 32)

9. Mirov li ser rûyê erdê mîr e, ku hezkirin û dadweriya Min ev sernav daye wî, û peywira ku wî ji destpêkê ve wergirtiye, serweriya li ser erdê ye.

10. Li ser diyariya xwedayî ya vîna wî ya azad, min çirayeke geş danî da ku riya wî ya jiyanê ronî bike: wijdan.

11. Azadiya kirinê, û ronahiya wijdanê ji bo cudakirina qenciyê ji xerabiyê, du ji diyariyên herî mezin in ku hezkirina min a bavane ji ruhê we re mîrat hiştiye. Ew di nav mirov de ne, hem berî ku ew were dinê û hem jî piştî ku ew miriye. Wijdan rêberiya wî dike û ne di bêhêvîtiyê de, ne di windakirina aqil de, ne jî di êşa mirinê de jê dûr dikeve, ji ber ku ew bi kûrahî bi giyanê re yekbûyî ye. (92, 32–34)

12. Giyan bi vîna azad şa dibe, ku bi riya wê ew ê xêran qezenc bike da ku bigihîje xilasiyê.

13. Kî rêberî, araste an şîretê li giyan dike di riya wê ya azad a pêşketinê de, da ku ew tiştên destûrdayî ji yên qedexe cuda bike û bi vî awayî ji rê dernekeve? Wijdan

14. Wijdan çirûska xwedayî ye; ew ronahiyeke bilindtir û hêzeke wisa ye ku alîkariya mirov dike da ku xwe ji gunehkirinê dûr bixe. Dê çi xêr û qencî di mirov de hebûya eger wijdan xwedî hêzeke maddî bûya ku wî neçar bikira da ku di qenciyê de bimîne?

15. Ez dixwazim hûn bizanibin ku qencî di guhdarîkirina wê dengî de, di qanihkirina xwe de ku ew di şîretên xwe de qet derewan nake û şaş nabe, û di bi dilsozî şopandina rênîşandanên wê de ye.

16. Wekî ku hûn teqez dikarin fêm bikin, ji bo ku mirov bikaribe wê dengê bi zelalî bibihîze, perwerde û xweragihandin pêwîst e. Kî ji we niha vê guhdariyê dike? Ji xwe bipirsin.

17. Wijdan her tim di nav mirovahiyê de xwe daye hîskirin; lêbelê mirovahî negihîştiye asta pêşketinê ya pêwîst da ku tevahiya jiyana xwe bi wê ronahiyê birêve bibe. Pêdiviya wê bi zagonan, hînkirinan, rêzikan, dîn û şîretan heye.

18. Dema ku mirov tên û bi ruhê xwe re dikevin têkiliyê, û, li şûna ku li cîhana derve li ruhanîtiyê bigerin, dema ku di hundirê xwe de lê digerin, ew ê karibin dengê nerm, qanihker, biaqil û dadmend ê ku her tim di hundirê wan de zindî bûye bibihîzin, her çend wan guh nedabûyê jî, û ew ê fêm bikin ku di ruh de hebûna Xwedê heye, ku Ew Navbeynkarê rastîn e ku bi riya Wî mirovahî bi Bav û Afirînerê xwe ve tê girêdan. (287, 26–30)

19. Ronahiya Min di hundirê we hemûyan de heye; her giyan xwediyê vê keremê ye; lê belê dema ku di hinan de ev ronahî her ku çûye

xurtir bûye, berfireh dibe û derdikeve derve da ku xwe bide nasîn, di yên din de ew tenê di rewşeke veşartî, şarastî û bêhiş de dimîne. Lêbelê, bi rastî ez ji we re dibêjim: mirov çiqas ji aliyê ruhanî ve paşverû be jî, ew ê her dem bikaribe di navbera qencî û xerabiyê de cudahiyê bike; ji ber vê yekê, hûn hemû ji bo kirinên xwe li ber Min berpirsiyar in.

20. Divê ez ji we re bibêjim ku berpirsiyariya we li gorî zêdebûna têgihiştina we mezin dibe, ji ber ku hûn ê wê demê li hemberî handanên wijdana xwe her ku diçe hesasîtir bibin. (310, 69 70)

21. Ez dixwazim hûn bizanibin ku, di nav hemû mexlûqên vê cîhanê de, hûn ew zindewerên bijarte ne ku bi ruh û wijdanê hatine bexşandin. Min îradeya azad daye we da ku hûn bi dilê xwe riya rast a ku ber bi Min ve diçe, hilbijêrin. Ew ne riyeke bi kulîlkan xemilandî ye ku ez pêşkêşî we dikim, lê belê riyeke duayê, tobeyê û têkoşînê ye, û wijdana we dê di vê rêyê de rêberiya we bike. (58, 42)

22. Dê çi bibe ji ruhê eger ew ji îradeya xwe ya azad bê mehrûmkirin? Berî her tiştî, ew ê nebe ruh, û ji ber vê yekê ew ê nebe mexlûqekî hêjayî Yê Herî Bilind. Ew ê bibe tiştekî mîna wan makîneyên ku hûn çêdikin: tiştek bê jiyana xwe, bê aqil, bê îrade, bê ambîsyon. (20, 37)

23. Min iradeya azad da mirov. Lêbelê, eger ew di xapandina xwe de ewqas biçe ku ji ber vê yekê Min şermezar bike, ez ê jê re bibêjim ku min hêza irade û aqil jî daye wî. Di heman demê de, min Qanûna Xwe jê re eşkere kir, ku ew riya dûrketina ji şeqitînê an jî ji rê derketinê ye, û min ronahiya wijdanê di hundirê wî de pêxist, ku ew mûşekxaneya hundirîn e ku riya giyanê ronî dike û wê ber bi jiyana herheyî ve dibe.

24. Çima guneh heye, çima xerabî serdest e, û çima şer derdikevin? Ji ber ku mirov guh nade dengê wijdana xwe û îradeya xwe ya azad bi awayekî şaş bi kar tîne. (46, 63–64)

25. Cîhan Min nabihîze, ji ber ku dengê van laşên ku ez bi riya wan Xwe didim nasîn, tenê xwedî qadeke bisînor e. Ji ber vê yekê, ew dengê Ruh e—ku şehrezayiya Min e—ku bi mirovan re diaxive û gelekan matmayî dihêle; çimkî, di bin bandora xweperestiya xwe de, ew wekî din li bangên wî dengî kerr in, tenê bala xwe didin pesindan û prestîja cîhanî, û bi pile û hêza xwe ya civakî şa dibin. (164, 18)

Kêmasiya Vîna Azad

26. Îro ez mirovahiyekê dibînim ku ji ber xirab bikaranîna diyariya azadiya vîjdanê, ji aliyê ruhanî ve lawaz bûye. Min rêyek ji dad, hezkirin, rehm û qenciyê danî. Mirovahiyê rêyeke din a ronahiya xuyayî çêkiriye, ku ew ber bi helakê ve biriye.

27. Di vegera Min de, Peyva Min dê tam wê riya ku we nexwest pê biçin nîşanî we bide, û dê neheqî û bêaqilî be ku kesek bibêje ku ev hînkirin

tevlihevî an jî xemsariyê çêdike. (126, 5–6)

28. Bifikirin ka mirov çawa hevdu tune dikin û ji hev nefret dikin, hêzê ji hev distînin û ji sûc, xapandin an jî xiyanetê paşve gav navêjin. Mirov hene ku bi milyonan wek qurbaniyên hev-mirovên xwe dimirin, û yên din jî di bin bandora fesadiyê de helak dibin. Gelo di hundirê wan de ronahî heye? Gelo Ruhê ku di hundirê wan de dimîne diaxive? Tiştê ku heye tariyê û êş e, encama xerab bikaranîna diyariya vîna azad û guhnedana dengê hundirîn e, û ji ber ku mirovan bala xwe nedaye ronahiya wê çirûska îlahî ya ku hûn hemû di nav hebûna xwe de hildigirin—ku ew tîrêja îlahî ya ronahiyê ye ku hûn jê re dibêjin wijdan. (79, 31)

29. Vîna azad bexşîna herî bilind, diyariya herî kamil a azadiyê ye ku di rêwîtiya jiyanê de ji mirovahiyê re hatiye dayîn, da ku sebata wan a di qenciyê de—ya ku wan bi şîreta wijdanê û bi têkoşîna ji bo derbaskirina ceribandinan bi dest xistiye—wan bigihîne singê Bav. Lêbelê, îradeya azad li şûna wê bi şehwetperestiyê hatiye guhertin; wijdan tê paşguhkirin; mirov niha tenê guh didin daxwazên cîhanê, û li şûna ruhaniyetê materyalîzm derketiye ser.

30. Li hemberî tevliheviyeke wisa mezin û ewqas xeletiyan, hînkirina Min dê ji mirovên vê serdemê re bêwate xuya bike. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku ew hînkirina rast e ku pêwîst e da ku mirov bikaribin xwe ji wî sistbûnê rizgar bikin ku ketine navê. (157, 15–16)

31. Peyva Min Rê ye; ew Qanûna Xwedayî ye ku we digihîne kamiliyetê; ew Ronahî ye ku ruh bilind dike, lêbelê ew ronahî tarî bû dema ku 'goşt', bi serhişkiya xwe, serwer bû û guh neda banga hundirîn a ruhê xwe.

32. Wey, belê, li wî giyanî yê ku, ji aliyê 'goşt' ve tê ajotin, teslîm bûye û hiştîye ku di bin bandora cîhana derdora xwe de bimîne, û bi vî awayî pozîsyona xwe ya pêşengiyê bi ya hebûneke bêparastin guhertiye, ku ji aliyê hewesa mirovî û qelsiyan ve tê avêtin û kişandin, çawa ku pelên hişkbûyî bêarmanc ji aliyê ba ve tên gerandin.

33. Kesê ku ji her tiştî zêdetir azadiyê hez dike, ditirse ku xwe teslîmî Îradeya xwedayî bike, ji tirsa ku ruhê wî di dawiyê de wî bixe bin bandora xwe û wî ji gelek kêfên mirovî yên ku ew dizane ji bo wî zerardar in, mehrûm bike; û bi vî awayî ew ji wê rêya ku wî digihîne jiyana rastîn, dûr dikeve. (97, 36)

34. Ew dema ku mirovan îradeya xwe ya azad ji bo peydakirina kêf û zewqan, hewesa pîs, dijminatî û tolhildanê bi kar anîne, niha ber bi dawîbûnê ve diçe. Dadweriya min rêyên gunehan digire û li şûna wê rêya lihevhatin û nûbûnê vedike, da ku mirov karibin riya aştiyê bibînin, ya ku wan bi rêyên din bêfeyde lê geriyane. (91, 80)

35. Min diyariya îradeya azad da we û rêz li wê azadiya pîroz a ku ji zarokên Min re hatiye dayîn, girtiye.

Lê min herwiha Ronahiya Xwedayî ya Ruh di nav hebûna te de danî, da ku tu, bi rêberiya wê, şiyanên xwe ber bi riya rast ve bibî. Lêbelê ez ji te re dibêjim: di têkoşîna di navbera giyan û laş de, giyan têk çûye, ketineke biêş ku wê gav bi gav her ku diçe ji Çavkaniya Rastiyê, ku ez im, dûrtir dike.

36. Têkçûna wê ne dawî ye; ew demkî ye; ji ber ku ew ê ji kûrahiya bêdawiya xwe rabe dema ku êdî nikaribe birçîbûn, tîbûn, tazîbûn û tariya xwe ragire. Êş dê bibe xilasiya wê, û gava ku ew paşê dengê Ruhê xwe bibihîze, ew ê xurt û ronî, bi kelecan û îlhamdar rabe û dê careke din şiyanên xwe bi kar bîne. Lêbelê, êdî ne bi wê azadiyê ku wan ji bo qenciyê an xerabiyê bi kar bîne, lê belê bi terxankirina wan tenê ji bo pêkanîna qanûnên îlahî, ku ev awayê herî baş ê perestinê ye ku tu dikarî pêşkêşî Ruhê min bikî. (257, 65–66)

Pêwîstiya Guhdarkirina Dengê Wijdanê

37. Milyonên mexlûqatên ku niha tenê ji bo jiyana xwe ya madî ya heyî dijîn, çiqas ji rastiyê dûr in! Ew çawa dikarin çavên xwe li ser rastiyê vekin? Tenê bi guhdarîkirina dengê wijdanê — ew dengê ku ji bo bihîstina wî pêdivî bi teferuq, kûr-ramîn û duayê heye. (169, 16)

38. Kengê tu bixwazî bizanibî ka riya ku tu li pey wê diçî riya geşbûna giyanî ye, divê tu bi wijdana xwe şêwirî; û eger di hundirê wê de aramî hebe, û eger hezkirina ji cîranê te û niyeta baş li hember mirovên din di dilê te de bi cih bûbin, tu dikarî piştrast bî ku ronahiya te hîn jî dibiriqe û ku gotinên te dilxweş dikin û baş dikin.

39. Lê eger tu kifş bikî ku çavbirçîtî, niyeta xerab, materyalîzm û şehweta bedenî di dilê te de reh berdaye, tu dikarî piştrast bî ku ronahiya te veguheriye tariyê, xapandinê. Ma tu dixwazî ku — dema Bav te gazî malê bike — li şûna genimê zêrîn tu berhemeke nepak pêşkêş bikî? (73, 45)

40. Şagirtên min: Heke hûn naxwazin şaşî an xeletiyan bikin, kirinên xwe di ronahiya wijdana xwe de lêkolîn bikin; û heke tiştek hebe ku wê tarî bike, xwe bi hûrgilî lêgerînin, û hûn ê wê lekê bibînin da ku hûn wê rast bikin.

41. Di hundirê we de neynikek heye ku hûn dikarin tê de li xwe binêrin û bibînin ka hûn paqij in an na.

42. Ruhanî bi kirinên xwe tê naskirin, ku divê ji bo pak bin, ji aliyê wijdanê ve bên ferzkirin. Kî bi vî awayî tevbigere, dê hîs bike ku ew bi heqî wek Şagirtê Min tê binavkirin.

43. Kî dikare Min bixapîne? Kes nikare. Ez we ne li gorî tiştê ku hûn dikin dadbar dikim, lê belê li gorî niyeta ku hûn pê dikin. Ez di hundirê wijdana we de û ji wê wêdetir im. Hûn çawa dikarin bawer bikin ku ez nikarim kirinên we û mebestên wan bizanibim? (180, 11–13)

Têkoşîna di navbera vîna azad û wijdanê de

44. Dema ku mirovên yekem li ser rûyê erdê nişteciî bûn, Afirîner hezkirina Xwe di hundirê wan de çand û giyanek da wan, ronahiya Xwe di ruhê wan de pêxist, û di heman demê de îradeya azad jî da wan.

45. Lêbelê, dema ku hinek hewl didan ku di qenciyê de qayîm bimînin, li dijî hemû ceribandinan şer dikirin bi mebesta ku paqij bimînin, hêjayî Xudan bin û bi wijdana xwe re di hevahengiyê de bin, yên din, zencîreyek gunehan, girêdan bi girêdan, çêdikirin, ji gunehekê derbasî gunehek din û ji binpêkirinekê derbasî ya din dibûn, ku tenê dengê hewcedariyên xwe rêberiya wan dikir, û di bin serweriya hewesa xwe de bûn, û di nav mirovên din ên wek xwe de şaşîtî û ceribandinê diçandin.

46. Lê li gel van giyanên tevlihev, Pêxemberên Min jî wek peyamxerên milyaketî yên Xwedayetiya Min hatine da ku mirovahiyê hişyar bikin, wan ji xetereyan hişyar bikin, û hatina Min ji wan re ragihînin. (250, 38–39)

47. 'Goşt' pir serhişk û ji rê derketî bû ku li pey rêberiya wê ronahiya hundirîn a ku jê re wijdan tê gotin biçe, û ji bo wê pir hêsantir bû ku li pey wan handanan biçe yên ku ew ber bi zêdehiya bêsînor a hest û hewesa wê ve dibirin.

48. Demeke dirêj e, mirovahî li ser vê erdê di nav têkoşîneke tal de di navbera wijdanê, yê ku tu carî bêdeng nebûye, û 'goşt' de, yê ku hewl dide materyalîzmê bike kult û yasaya xwe, li ser riya jiyanê dimeşe; lê heta îro ne made û ne jî ruh bi ser neketine, ji ber ku têkoşîn berdewam dike.

49. Tu ji Min dipirsî kî dê bi ser bikeve? Û ez ji te re dibêjim ku heta serkeftina mutleq a wijdanê, ya ku bi riya giyanê di nav 'goşt' de pêk tê, demeke dirêj namîne.

50. Ma hûn hîs nakin ku, piştî ewqas têkoşîn û têkoşîneke ewqas dirêj, laş—ku mirovî û demkî ye—divê serî li hember Ruh, ku Ronahiya Min a herheyî ye, bitewîne?

51. Fêm bikin ku, piştî pevçûneke ewqas dirêj, mirovahî dê di dawiyê de bigihîje wê hestiyarî û teslîmbûna ku berê qet di xwe de nebûye, li hemberî wê dengê û wê jiyana ruhanî ya ku di nav hebûna wê de diheje û dijî.

52. Hûn hemû bêyî ku pê bizanibin ber bi vê xalê ve diçin. Lêbelê gava ku hûn rojekê bibin şahidê serkeftina qencî û dadperweriyê li ser rûyê erdê, hûn ê sedema têkoşîn, şer û ceribandinan fêm bikin. (317, 21–26)

53. Binêrin ka mirov çawa li ser û wêdetirî her tiştê ku li derdora wî ye radiweste; ku ew tenê zindî ye ku xwedî vîna azad û wijdan e. Ji vê vîna azad e ku hemû şaşî, têkçûn û gunehên mirovahiyê derketine. Lêbelê ev li hemberî dadwerî û herheyîbûna Afirîner, binpêkirinên demkî ne. Çimkî di dawiyê de, wijdan dê li ser qelsiyên laş û meyla giyanê ber bi ceribandinê ve serwer

be. Bi vî awayî dê serkeftina Ronahiyê, ku ew zanîn e, li ser tariyê, ku nîşana nezanînê ye, were. Ew ê bibe serkeftina Qenciyê—ku ew evîn, dadwerî û ahengî ye—li ser xerabiyê, ku ew xweperestî, şehwetperestî û bêînsafî ye. (295, 49)

54. Ji bo Min tiştek ne ne gengaz e; îradeya Min pêk hatiye û dê her tim pêk were, her çend carinan wisa xuya bike ku îradeya mirov serwer e, ne ya Min.

55. Rêya îradeya azad a mirov, serweriya wî ya li ser erdê, serkeftinên pozbilindiya wî, û zordestiya ku ew carinan bi bikaranîna hêzê ferz dike, li gorî herheyîtiyê ewqas demkurt in ku, her çend ew di wateyekê de dikarin planên xwedayî biguherînin jî; lê sibê, an jî her ku tên pêkanîn, daxwaza Ruhê min dê her ku diçe xwe ji hemû hebûnan re eşkere bike , rê dide ku qencî bimîne û ya nepak radike. (280, 9–10)

56. Demek dê were ku sînorên vê cîhanê bi hezkirinê hel bibin û gerdûn bi riya giyanîbûnê nêzîkî hev bibin.

57. Heta wê demê, têkoşîna di navbera wijdan û vîna azad de dê bidome, ku mirov dê wê bi kar bîne û bikar bîne da ku ji jiyana xwe çi jê re xweş e, çêbike.

58. Têkoşîna di navbera van her du hêzan de dê bigihîje lûtkeya xwe, û serkeftin dê bibe ya aliyê ruh, yê ku, di dilsoziyeke mutleq de ji Bavê xwe re, dê ji Wî re bibêje: 'Ya Xudan, ez dev ji îradeya xwe ya azad berdidim; bila tenê îradeya Te di min de pêk were.'

59. Ez ê kesê ku bi vî awayî tê ber Min pîroz bikim û wî di ronahiya Xwe de bipêçim; lêbelê ez ê wî haydar bikim ku ez ê careke din wê azadiya pîroz a ku ew pê hatiye bexşandin, jê nestînim. Ji ber ku her kesê ku îradeya Bavê xwe dike, her kesê ku dilsoz û guhdar e, ji bo baweriya Xudanê xwe hêja ye. (213, 61–64)

Tûjkirina Wijdanê bi Peyva Nû ya Xwedê

60. Hînkirina Min, a tijî ronahî û hezkirin, ruh xurt dike da ku bikaribe hêza xwe li ser 'goşt' bi kar bîne û wî ewqas hestiyar bike ku handanên wijdanê her ku diçe bi hêsanîtir ji wî re diyar bibin.

61. Ruhanîyet ew armanc e ku divê mirov hewl bide bigihîje wê, ji ber ku bi riya wê ew ê bikaribe bi tevahî bi wijdana xwe re bibe yek û di dawiyê de qenciyê ji xerabiyê veqetîne.

62. Ji ber ku mirov ji bilindbûna ruhanî bêpar in, ew dengê hundirîn ê kûr û şehreza, bêtevger û dadperwer têra xwe nehatiye bihîstin û şîrovekirin; û ji ber vê yekê, mirov negihîştiye wê zanîna bêsînor a ku bi rastî dihêle ew qenciyê ji xerabiyê veqetîne.

63. Lê ne tenê ev: divê ew di nav xwe de hêza pêwîst bibîne ku li pey her handaneke baş biçe û guh bide her îlhameke ronîkirî, di heman demê de her ceribandinê, her ramaneke nerast an xerab an jî

handaneke hestyarî red bike. (329, 56–57)

64. Dê ji bo mirovan çiqas hêsan be ku hevûdu fêm bikin, heke ew di hundirê xwe de aram bibin û guh bidin dengê aqilê xwe yê bilindtir—dengê wî Dadwerî ku ew naxwazin wî bibihîzin, ji ber ku ew dizanin ku Ew fermanê dide wan ku berevajiyê tiştê ku ew niha dikin, bikin.

65. Ez dikarim ji we re bibêjim jî ku, heke hûn ne amade bin guh bidin fermanên wijdana xwe, hûn ne guhdar û ne jî dilxwaz bûne ku hînkirina min bixin meriyetê. Hûn wê di teoriyê de qebûl dikin, lê di pratîkê de bi cih naynin. Hûn jê re cewherekî îlahî dihesibînin — hûn dibêjin ku Mesîh pir mezin bû, û hînkirina Wî bêkêmasî ye. Lê kes naxwaze wek Mamoste mezin bibe; kes naxwaze bi rastî Wî wek mînak bigire û were ba Wî. Lê divê hûn bizanibin ku ez ne tenê ji bo wê yekê hatim ku hûn bizanibin ez mezin im, lê her weha ji bo wê yekê jî hatim ku hûn hemû mezin bin. (287, 35–36)

66. Ez ê hemû mirov û hemû neteweyan li dora peyama xwe ya nû kom bikim; ez ê bang li wan bikim wekî ku şivan bang li pezê xwe dike, û ez ê aştiya stargehekê ji wan re peyda bikim, ku li wir ew dikarin ji hewaya dijwar û bahozan penahê bibînin.

67. Hûn ê hê şahidiyê bikin ka çend kes, her çend wisa xuya dikin ku ne şopeke wan a biçûk a bawerî an giyanîbûnê heye jî, di kûrahiyên herî paqij ên giyanên xwe de prensîbên nemir ên jiyana giyanî parastine — hûn ê hê nas bikin ka çend kes ji wan, ku li gorî we qet rêza wan ji Xwedê re tune xuya dikin, di kûrahiyên herî hundirîn ên hebûna xwe de gorîgeheke bêhilweşandin vedişêrin.

68. Li ber vê gorîgeha hundirîn, mirov dê neçar bimînin ku bi ruhî çongê rakin da ku li ser binpêkirin, kiryarên xerab û sûcên xwe bigirîn, bi tobehiyeke samîmî ji ber guhnedana xwe. Li wir, li ber gorîgeha wijdanê, serbilindiya mirovî dê hilweşe, da ku mirov êdî xwe li ser bingeha nijada xwe bilind nebînin. Wê demê dê fedakariya xwe, qerebûkirin û, di dawiyê de, aştî were—wekî fêkiyê heqî yê hezkirin û nefsbiçûkiyê, yê bawerî û niyeta baş. (321, 9–11)

Beş 35 – Hêza Fikran, Hest û Vînê

Wergirtin û Şandina Fikran û Bandorên Wan

1. Hêz hene ku — ji bo çavê mirov nayên dîtin û ji aliyê zanista mirovî ve nayên têgihiştin — bi berdewamî bandorê li ser jiyana we dikin.

2. Yên baş hene, û yên xerab jî hene; hinek ji wan tenduristiyê didin we, lê yên din we nexweş dikin; yên ronahiyê hene û yên tariyê jî hene.

3. Ev hêz ji ku tên? Ji ruh, şagirt, ji hiş û ji hestan.

4. Her giyan, çi di laş de be, çi bê laş be, dema ku difikire lerizînan belav dike; her hestek bandorekê dike. Tu

dikarî piştrast bî ku cîhan tijî van lerizînan e.

5. Hûn niha dikarin bi hêsanî fêm bikin ku li cihê ku mirov bi awayekî baş difikirin û dijîn, divê hêz û bandorên şîfayî hebin; û ku li cihê ku mirov li dervey î qanûn û rêzikên ku qencî, dadwerî û hezkirinê diyar dikin dijîn, divê hêzên zerardar hebin.

6. Her du jî qadê tijî dikin û li dijî hev şer dikin; ew bandorê li ser jiyana hestyarî ya mirovan dikin, û heke mirov karibin di navbera wan de cudahiyê bikin, ew îlhamên baş qebûl dikin û bandorên xirab red dikin. Lê eger ew qels bin û fêrî qenciyê nebin, ew nikarin li hember van lerizînan bisekinin û di bin xetereya koletiya xerabiyê û teslîmbûna serweriya wê de ne. (40, 58–63)

7. Her tiştê ruhanî di gerdûnê de çavkaniyeke ronahiyê ye, çi ji we re xuya be, çi ne xuya be, û ev ronahî hêz e, qudret e, îlham e. Her wiha ronahî ji raman, gotin û kiryaran jî derdikeve, li gorî paqijî û nobediya ku di wan de heye. Çiqas fikra an jî xebata bilindtir be, lerizîn û îlhamê ku ew belav dike ewqas naziktir û hûrbînî ye, her çend ji bo koleyên materyalîzmê têgihiştina wê dijwartir be jî. Digel vê yekê, bandora ruhanî ya ku ji hêla raman û xebatên bilind ve tê kirin mezin e. (16, 16)

8. Dema ku ramanek an fikreke ronahiyê ji hişê te derdikeve, ew digihîje cihê xwe yê mebest da ku peywira xwe ya xêrxwaz bi cih bîne. Eger li şûna ramanên qenciyê, ji hişê te derketinên nepak derkevin, ew ê li ku derê tu wan bişînî, tenê zirarê bidin. Ez ji we re dibêjim, raman jî kirin in, û wekî wisa ew di pirtûka ku di nav giyanê we de heye de tomar dimînin.

9. Çi kirinên we baş bin, çi xerab bin — hûn ê gelek qatî wî tiştî werbigirin ku we ji bo mirovên din xwestiye. Ji bo we baştir e ku hûn tiştekî xerab li xwe bikin, ne ku hûn wê ji cîranekî xwe re bixwazin.

10. Ji ber vê yekê min di 'Serdema Duyemîn' de ji we re got: 'Çawa ku we çand, wisa jî hûn ê biçinin'; ji ber ku pêwîst e hûn di vê jiyanê de serpêhatiyên xwe nas bikin û ji bîr nekin ku berhemên we dê heman ew tovê ku we çandiye, lê zêdebûyî, ji we re bînin.

11. Ey mirovahî, we nexwest li ser hînkirinên Mamosteyê xwe bifikirin, hîs bikin an jî li gor wan bijîn! (24, 15–18)

12. Ji ber vê yekê min ji we re got ku we hêza ramanê nas nekiriye. Îro ez ji we re dibêjim ku raman deng û bihîstin e, ku ew çek û mertal e. Ew diafirîne çawa ku wêran dike. Raman mesafeya di navbera kesên ku ji hev dûr dijîn de kurt dike û wan kesên ku şopa wan winda bûbû, dibîne.

13. Berî ku şer dest pê bike, çekên xwe nas bikin. Yên ku dizanin çawa xwe amade bikin, dê bihêz û serketî bin. Dê ne hewce be ku hûn çekên kuştinê bi kar bînin. Bila şûrê we fikirê paqij û samîmî be— —û mertalê we jî bawerî û hezkirina ji

cîranê we be. Heta di bêdengiyê de jî, bila dengê we wek peyameke aştiyê bilind bibe. (76, 34)

14. Hişyar be, û hay ji xwe heb ku hişê xwe bi ramanên nepak pîs nekî. Ew afirîner e, û eger tu ramaneke xirab di dilê xwe de bihewînî, ew ê te bikişîne astên jêrîn, û giyanê te dê di tariyê de bimîne. (146, 60)

15. Fikrên yekgirtî yên komeke mezin a mirovan dê karibin li ser bandorên xerab serbikevin û pûtan ji ser textên wan bixin. (160, 60)

16. Îro ez dikarim we piştrast bikim ku di pêşerojê de, pêwendiya bi riya ramanê dê bigihîje astên bilind, û bi riya vê pêwendiyê gelek astengiyên ku îro hîn jî gel û cîhanan ji hev vediqetînin dê ji holê rabin. Heke hûn fêr bibin ku di ramanê de bi Bavê xwe re têkiliyê deynin, heke hûn ragihandina ji giyanî bo giyanî pêk bînin — wê demê dê çi zehmetî hebe di têkiliya bi bira û xwişkên xwe re, çi dîtbar bin, çi nedîtbar, çi amade bin, çi ne amade, çi nêzîk bin, çi dûr bin? (165, 15)

17. Fikrên we her tim digihîjin Min, çiqasî kêmbexş bin jî, û ez duayên we dibihîsim, heta dema ku baweriya ku divê hûn her tim têxin nav wan, di wan de kêm be jî. Sedema vê yekê ew e ku Ruhê Min lerizîn û hestên hemû hebûnan hîs dike.

18. Lêbelê ew mirovên ku ji ber xweperestiya xwe ji hev dûr dikevin, ji ber materyalîzma ku van rojan xwe tê de asê kirine, ji jiyana ruhanî dûr in, ne amade ne ku bi riya ramanên xwe bi hev re têkiliyê deynin.

19. Digel vê yekê, ez ji we re dibêjim ku pêwîst e hûn dest bi perwerdekirina ruhê xwe bikin. Ji bo bidestxistina vê yekê, bi giyanan re 'baxivin', heta ku hûn ji wan bersiveke zelal û diyar wernegirin jî.

20. Sibe, gava ku her kes fêrî dayînê bibe, ew ê her ku diçe zêdetir nîşanên têgihiştina ruhanî werbigirin, ku mirovan qet nikarîbûn xeyala wan jî bikin. (238, 51)

Hêza Hest, Xwestek an Tirsan

21. Di her kêliyê de, lerizînên zihnî an giyanî ji we derdikevin, lê di pir rewşan de hûn xweperestî, nefret, tundûtûjî, pûçîtî û hewesa rezîl belav dikin. Tu kesên din êş diînî û dema ku tu bi xwe êşê dikişînî, hest bi êşê dikî: lêbelê tu hez nakî, û ji ber vê yekê dema ku tu têyî hezkirin, tu hest nakî; û bi ramanên xwe yên nexweş tu her ku diçe derdora ku tê de dijî bi êşê tije dikî û hebûna xwe bi nerehetiyê dagir dikî. Lêbelê ez ji we re dibêjim: her tiştî bi aştî, bi ahengî, bi hezkirinê tije bikin, û wê demê hûn ê bextewar bin. (16, 33)

22. Qet li ser wan kesên ku ji we hez nakin xerab nefikirin, û li hember wan kesên ku we fêm nakin aciriyê di dilê xwe de nehêlin, ji ber ku hûn bi xwe, bi riya ramanên xwe, hestên xwe yên herî kûr ên ku hûn ji bo cîranên xwe di dilê xwe de diparêzin, digihînin wan. (105, 37)

23. Ma hûn wan mirovan dibînin ku bi tundûtûjiyê li hêzê digerin? Hûn ê

di demek nêz de bibînin ku ew şaş in.

24. Ez ê ji wan re îsbat bikim ku mirov tenê dikare bi qenciyê, ku ronahiya hezkirinê ye, bi rastî mezin û bi hêz be. (211, 22–23)

25. Baweriya we nîne ku rûyên xwe rakin û bi hêvî bişirîn, û bê tirs an bêbawerî rûbirûyî paşerojê bibin, ji ber ku ez di paşerojê de me.

26. Çiqas caran hûn tenê ji ber vê yekê nexweş dikevin; ji ber ku hûn di her gavê de bawer dikin ku bêbextî li pey we ye û êş li benda we ye. Paşê, bi riya ramanên xwe, hûn hêzên tarî dikişînin û bi wan siya li ser jiyana xwe ya madî û riya xwe ya bilindbûna giyanî dikin.

27. Lêbelê ez li vir bi we re me da ku baweriya we ya bi jiyanê, bi rastiyê, bi ya herheyî, û bi aştiya bêkêmasî ji nû ve geş bikim, û her weha ji we re fêr bikim ku hûn ronahiyê bikişînin. (205, 28–29)

Kêmasiya Serweriya li ser Xwe

28. Mirov xwe du qat sûcdar kiriye: ne tenê ji ber ku ew tu hewldanê nake ji bo rakirina pûşiya ku nahêle ew hînî hînkirinên herî bilind bibe, lê her weha ji ber ku wî xwe ji bendên maddî rizgar nekiriye, yên ku — berevajî şahiyên giyanî — wî ber bi kêfên fizîkî ve ji rê derxistine. Ji ber vê yekê wan xwe kiriye koleyê desthilatdariya hestên xwe û dihêlin ku giyanê wan bibe wek mirovekî seqet ku ji bo başbûna xwe ti hewldanê nake.

29. Di her warî de ez dibînim ku piraniya mirovan bêarmanc in; li her derê ez tenê rastî kesên bêmoral tên. Û ev li çi vedigere? Li ser wê yekê ye ku wewê wêrekî û hêza vînê ya têr nîne ku xwe ji zîlîka ku hûn tê de asê mane rizgar bikin, ku li ser wê inertîyê serbikevin a ku zincîrên we bi madeyê ve girê didin; û ev çavkaniya hemû xerabiyan, hemû kêmasiyan e.

30. Lêbelê mirov red dike ku wê hêza ku pê hatiye bexşandin bi kar bîne—ku ew îrade ye—îradeya ku divê bibe qanûndanerê bêsînor, ku divê bibe rêberê herî bilind û, bi piştgiriya aqil, şer bike—hêz li dijî hêzê, serwerî li dijî serweriyê: ji aliyekî, hewa û daxwaz; ji aliyê din, aqil û vîn, heta ku ya paşîn şer bi ser bikeve û hûn karibin bibêjin ku hûn azad in.

31. Wê demê hûn ê karibin bibin pêxemberên mezin, ronakbîrên mezin, 'mirovên serdest'. Wê demê hûn ê karibin li kêleka ajelên kovî bijîn û bi mar û mijikan bilîzin. Ji ber ku bi rastî, ez ji we re dibêjim, ew kiryarên we yên xerab in ku li ser we dibin bar û dibin sedem ku hûn ji wan birayên xwe yên biçûk bitirsin, û ev di heman demê de sedema êrîşkirina wan a li ser we ye.

32. Lêbelê, eger hûn wextê xwe bidin û mirovan çavdêrî bikin, hûn ê bibînin ku mirov hene ku ji pûrtikan hovtir in û ji kobrayê jî zêdetir jehr di laşê wan de heye. (203, 3–6)

IX Hînkirinên Hikmeta Xwedayî

Beş 36 – Bawerî, Rastî û Zanîn

Baweriya ku li ser Her Tiştî Ser Dikeve

1. Ji bo serketina li ser lawaziyê, bêçaretiyê, belengaziyê û hewesa nefsê, û ji bo ji holê rakirina gumanê, bawerî û kirinên qenc jiyanî ne; ev ew fezîlet in ku li ser tiştên ne gengaz serwer dibin; li hember wan, tiştên zehmet û nedestketî wek sîberan belav dibin.

2. Min ji wan mirovên ku di 'Serdema Duyemîn' de bi Min bawer kiribûn re got: 'Baweriya we alîkariya we kir.' Min bi vî awayî şirove kir ji ber ku bawerî hêzeke şîfayê ye, hêzeke veguherîner e, û ronahiya wê tariyê belav dike. (20, 63–64)

3. Yên ku hîn ji gihîştina ruhanî dûr in, dixwazin Min di şiklê Îsa de bibînin, da ku ji Min re bibêjin: 'Ya Xudan, ez bi Te bawer im, çimkî min Tu dîtî.' Ji wan re ez dibêjim: 'Xwezî bi wan ên ku bêyî dîtin bawer kirine, çimkî wan îsbat kiriye ku, bi saya gihîştina xwe ya ruhanî, wan ez di dilên xwe de hîs kirime.' (27, 75)

4. Ez dixwazim hûn bizanibin ku bawerî çi ye, da ku hûn fêm bikin ku kî xwediyê wê be, xwediyê xezîneyeke bêhempa ye.

5. Kî bi vê ronahiya hundirîn ronîkirî dijî, ew ê tu carî xwe redkirî, terikandî, lawaz an jî winda hîs neke — cîhan çiqasî wan wekî hejar bihesibîne jî. Baweriya wan a bi Bav, bi jiyanê, bi çarenûsa wan, û her weha bi xwe, dê tu carî nehêle ku ew di têkoşîna jiyanê de helak bibin, û ji bilî vê, ew ê her dem bikaribin kiryarên mezin û ecêb bi ser bixin. (136, 4–5)

6. Bawerî mîna birca ronahiyê ye ku rêya te di jiyanê de ronî dike heta ku tu digihîjî bendergeha ewle ya herheyîbûnê.

7. Bawerî divê ne ya wan giyanên şil û tirsnak be ku îro gavekê ber bi pêş ve û sibe gavekê ber bi paş ve diavêjin, ku naxwazin bi êşa xwe re têbikoşin û tenê li ser bingeha rehma Bav bi serketina Ruh bawer dikin.

8. Bawerî ew tişt e ku ruh hîs dike dema ku, bi zanîna ku Xwedê di hundirê wê de ye, ew ji Xudanê xwe hez dike û bi hesta hebûna Wî di nav xwe de û bi hezkirina ji mirovên din re şa dibe. Baweriya wan a mezin bi dadweriya Bav heye ku ew ji cîranên xwe hêvî nakin ku ew ji wan hez bikin, ne jî hêvî dikin ku ji heqaret û xeletiyên wan bê efûkirin; lê dîsa jî ew bawer dikin ku sibe dê bi ronahiyê tije bibin, ji ber ku bi xêra xwebexşiyên xwe ew gihîştine paqijiyê.

9. Kî baweriya wî hebe, xwedî aştî ye, xwedî hezkirinê ye û di hundirê wî de qencî heye.

10. Ew ji aliyê giyanî û heta ji aliyê madî ve jî dewlemend in; lê bi dewlemendiya rastîn, ne bi ya ku hûn difikirin. (263, 12–16)

11. Ez ê niha delîlê ku baweriya rastîn heye bidim we: dema ku dil di saeta ceribandinê de dilşikestî nabe; dema ku, di kêliyên herî krîtîk de,

aramî di hundirê giyanê de belav dibe.

12. Kî xwedî baweriyê be, bi Min re di ahengê de ye, ji ber ku Ez jiyan, tenduristî û xilasî me. Kî bi rastî li vê benderê û vê fenerê bigere, ew ê nehêle.

13. Kî xwediyê vê fezîletê be, kerametên ku ji derveyî hemû têgihiştina mirovî ne pêk tîne û ji bo Ruh û jiyana bilindtir şahidiyê dike. (237, 69–71)

14. Dema ku dil baweriya baş di xwe de dihewîne û hiş ji pêşdarazî û têgihiştinên tevlihev azad be, mirov jiyanê bi awayekî tijîtir teqdîr dike, û rastî bi zelaltir tê naskirin. Ji aliyê din ve, dema ku mirov di dilê xwe de guman an pûçîtî û di hişê xwe de şaşiyan dihewîne, her tişt nezelal xuya dike, û heta ronahî jî wek tarîtî xuya dike.

15. Li rastiyê bigerin; ew jiyan e, lê bi hezkirin, bi dilnizmî, bi sebir û bi baweriyê lê bigerin. (88, 5–6)

16. Duayê bike; di duaya xwe de ji Bavê xwe bixwaze, û paşê di kûrramana xwe de tu yê çirûskek ji ronahiya min a bêdawî werbigirî. Li bendê nebe ku tu di kêliyekê de tevahiya rastiyê werbigirî. Giyan hene ku demeke dirêj e li rastiyê digerin, ku lêkolîn dikin û hewl didin ku bikevin nav hemû siran, û dîsa jî hîn negihîştine armanca xwe ya xwestî.

17. Mesîh, yê Mesihkirî, bi van gotinan rê nîşanî we da: 'Ji hev hez bikin.' Ma hûn dikarin girîngiya vê fermana bilind bifikirin? Hemû jiyana mirovahiyê dê biguhere eger hûn li gorî vê hînkirinê bijîn. Tenê evîn dikare rastiyên sirên îlahî ji we re eşkere bike, ji ber ku ew çavkaniya jiyana we û ya hemû afirandinê ye.

18. Bi dilsozî li rastiyê bigerin, li wateya jiyanê bigerin, hez bikin û di qenciyê de xurt bibin, û hûn ê bibînin ka çawa, gav bi gav, her tiştê ku derewîn, nerast an nekemilî bû dê ji hebûna we dûr bikeve. Roj bi roj ji bo ronahiya kerema xwedayî bêtir wergir bibin, û wê demê hûn ê karibin rasterast ji Xudanê xwe li ser her tiştê ku hûn dixwazin bizanibin û her tiştê ku ruhê we ji bo gihîştina rastiya herî bilind pêwîst e bipirsin. (136, 40–42)

19. Ez 'Peyv' im ku li mirovahiyê digerim, ji ber ku ew nikarîbûn werin ba Min. Rastiya Min e ku ez ji wan re eşkere dikim, ji ber ku rastî Padîşahî ye ku, li gorî îradeya Min, divê hûn hemû têkevinê.

20. Hûn ê çawa rastiyê kifş bikin eger ez pêşî ji we re nebêjim ku ev yek gelek fedakariyan dixwaze?

21. Ji bo dîtina rastiyê, carinan pêwîst e ku mirov dev ji tiştên ku xwediyê wan e berde, heta dev ji xwe jî berde.

22. Yên ku bi xwe re rihet in, materyalîst û xemsar, heta ku dîwarên ku tê de dijîn hilneweşînin, nikarin rastiyê nas bikin. Ji bo wan pêwîst e ku serweriya hest û lawaziyên xwe bikin da ku rûyê Min bi rû bibînin. (258, 44–47)

23. Bextewar e yê ku li rastiyê digere, ji ber ku ew kesek e ku ji bo hezkirin, ronahî û qenciyê tî ye.

Bigerin, û hûn ê bibînin; li rastiyê bigerin, û ew ê were pêşiya we. Li ser xeyalê xwe bidomînin, û li Pirtûka Hîkmeta Îlahî bixwînin, û ew ê bersiva we bide, ji ber ku Bav tu carî li hemberî kesên ku bi dilgermî wî digerin bêdeng an jî bêperwa nemaye.

24. Çend ji wan kesên ku di pirtûkan de, di nav zanyaran de û di zanistên cihêreng de li rastiyê digerin, dê di dawiyê de wê di nav xwe de bibînin, ji ber ku min tovê Rastiya Herheyî di kûrahiya hundirê her mirovî de çandiye. (262, 36–37)

25. Ez nikarim we bixapînim! Ez tu carî tevlî tu kiryareke derewîn nabim; Ez Xwe di tariyê de veşêrî nakim. Rastiya Min her tim rût e. Lêbelê, heke mirovan nekarîbû rûtîtiya Ruhê Min bibînin, ev tenê ji ber ku wan nexwestiye. Ez rastiya Xwe li pişt tu perdeyekê ji we vedişêrînim. Rastiya Xwe ya eşkere xwedayî û pak e; Rastiya XWE ya eşkere pîroz e, û ez ê wê li hemû mexlûqên gerdûnê eşkere bikim. Wek sembola vê rastiyê bi xwe, ez wek mirovekî tazî hatim dinyayê, û ez careke din jî tazî ji we veqetiyam.

26. Ez dixwazim ku rastî her dem di nav kesên Min de serwer be, ji ber ku ez hene, û ez ê her dem di rastiya we de bim. Ez dixwazim ku evîn di nav we de be, û evîna Min dê her dem di evîna we de be.

27. Tenê yek rastî heye, yek evîna rast heye; û gava ev rastî û ev evîn di nava we de be, evîna we û rastiya we dê ya Min be, û rastiya Min û evîna Min dê ya we be. (327, 33–34)

28. Ronahiya Min di hundirê her giyanî de ye. Hûn niha di wê demê de ne ku Ruhê Min dê xwe li ser mirovahiyê birijîne. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim ku hûn ê hemû di demek nêzîk de hebûna Min hîs bikin — çi yên zana, çi yên nezan, çi yên mezin, çi yên biçûk, çi yên bihêz, çi yên hejar.

29. Her du kom dê li ber rastiya Xwedayê zindî û rast bihejin. (263, 33–34)

Zanîna Ruhanî û Xwedayî

30. Ji bo tu yek ji zarokên Min ne mimkun e ku Min ji bîr bike, ji ber ku di nav giyanên wan de ew Ruh hildigirin, ku ronahiya Ruhê Min e, û bi riya wî ye ku divê ew zû an dereng Min nas bikin.

31. Ji bo hinekan, hêsan e ku têkevin nav wateya Peyva Min û li wir ronahiyê bibînin; lêbelê ji bo yên din, Peyva Min sirek e.

32. Ez ji we re dibêjim ku ne her kes di vê serdemê de dikare cewhera ruhanî ya Peyama Min fêm bike. Yên ku nikarin vê yekê bikin, divê li benda serdemeke nû bimînin, da ku ruhê wan çavên xwe li ronahiya wehiyên Min veke. (36, 4–6)

33. Gava ez ji we re dibêjim ku şehrezayiya min dê ya we be — ma hûn bawer dikin ku jiyaneke tenê ya dinyayî dikare bes be ji bo ceribandina her tiştê ku ez dixwazim ji we re eşkere bikim? Gava ez ji we re dibêjim ku hûn nikarin bigihîjin zanîna mirovî bêyî ku di riya dirêj a pêşketinê de bimeşin, hûn ê hê

kêmtir karibin bigihîjin zanîna giyanî bêyî pêşketina tam a ruhê xwe.

34. Ez ruhanîbûnê li dijî zanistê nabim, ji ber ku ew şaşîtî ya mirovahiyê bû, qet ne ya min bû. Berevajî vê, ez hînî we dikim ku hûn ruhanî bi madî re, mirovî bi xwedayî re, û ya demkî bi ya herheyî re bînin li hev. Lêbelê, ez ji we re diyar dikim ku, ji bo hûn li ser rêyên jiyanê bimeşin, divê hûn pêşî wê rêya ku ji hêla Ruh ve ji bo we hatiye destnîşankirin nas bikin, ku yasaya wî ya giyanî ji Ruhê Xwedayî derdikeve. (79, 38–39)

35. Hûn ewqas xwar bûne û ewqas ji ruhanîtiyê dûr ketine ku hûn her tiştê ku—ji ber ku ew a Ruh e—bi tevahî xwezayî ye, wekî serxwezayî dihesibînin. Bi vî awayî hûn Xwedayê dibêjin 'serxwezayî', û her wiha hûn her tiştê ku a Ruhê we bi xwe ye jî wekî wisa dihesibînin; û ev şaşiyek e.

36. Sedema vê yekê ew e ku hûn tenê tiştê ku di çarçoveya hestên xwe de an di çarçoveya aqilê xwe yê mirovî de ye dibînin û hîs dikin, û we ew tiştê ku ji hest û aqil wêdetir e wekî ser-xwezayî dîtine. (273, 1)

37. Hem ew kesê ku di xwezayê de li ronahiya zanînê digere û hem jî yê ku di wehiyên giyanî de li şehrezayiya Min digere, divê bi lingên xwe li ser vê rêyê bimeşe, û bi vî awayî ew ê hemû wan rastiyên ku nikarin li ser rêyên din bibînin, bibînin. Hema ji ber vê yekê ye ku min ruhê te şandiye da ku li vir li ser rûyê erdê jiyan li pey jiyanê bijî, da ku ew, bi riya geşbûn û serpêhatiyên xwe, her tiştê ku di hundirê wî de û di tiştên derdora wî de ye, kifş bike.

38. Heke tu bixwazî, gotinên Min bi hûrgilî lêkolîn bike, lê piştî wê jiyanê ji perspektîfa wan bixwîne û çavdêrî bike, da ku tu rastiya ku di nav tiştên ku Min ji te re gotine de heye, piştrast bikî.

39. Dê dem bên ku ji te re wisa xuya bibe ku di navbera tiştê ku ez îro ji te re dibêjim û tiştê ku di demên berê de ji te re hatiye eşkerekirin de nakokiyek heye, lê belê tu nakokî tune ye. Mirov in ku di şaşiyê de asê mane. Lê niha dê her tişt derkeve holê. (105, 54–56)

Pêşmercên zanîna ruhanî

40. Nefsbiçûkî ronahiya giyanê ye, û berevajî vê yekê, nebûna wê tariya di nav giyanê de ye. Pozbilindî fêkiyê nezanînê ye. Kî bi zanînê mezin be û ji ber fezîletê di rêzê de be, xwedî nefsbiçûkiya rastîn û nefsbiçûkiya ruhanî ye. (101, 61)

41. Bila hemû ramanên xerab ji we dûr bikevin û xwe bi ramanên hêja bixemilînin. Bextewarî ne di tiştên ku mirov bi awayekî madî xwedî dike de ye, lê di tiştê ku mirov bi awayekî ruhanî pê dihese de ye. Pê hesîn tê wateya xwedîbûn û li gorî wê tevgerînê.

42. Yê ku xwediyê zanîna rast e, xwedî ruhekî nizm e. Ew bi şehrezayiya cîhanî, ya ku tenê hewl dide her tiştê (cîhanî) bizanibe û her tiştê ku fêm nekiriye înkar dike, ne serbilind e. Kî di hundirê xwe de ronahiya zanîna îlhamî hildigire, dikare di wextê rast de wehyan

werbigire, çawa ku ew dizanin çawa li benda wan bin. Gelek kesan ji xwe re gotine zanyar, lêbelê roj, ku roj bi roj bi tevahî şewqê dibiriqe, ji wan re wekî sirek maye.

43. Gelekan bawer kiriye ku ew her tiştî dizanin, lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, mûrîka ku bi awayekî nayê dîtin di riya wan re derbas dibe jî ji bo wan sireke kûr e.

44. Mirov dê karibin gelek mûcîzeyên xwezayê keşif bikin, lê heta ku ew vê yekê li ser riya evîna xwedayî nekin, ew ê negihîjin şehrezayiya rastîn a ku di jiyana nemir a giyanê de heye. (139, 67–70)

Berfirehbûna Pêwîst a Hişmendiya Mirovî

45. Ji destpêkê ve, min azadiya ramanê da mirovahiyê. Lêbelê ew her tim kole bûye — carinan ji ber fanatîzmê, û di rewşên din de koleyê nêrînên cîhanî yên derewîn ên Fîrewn û Împerator bûye. Ji ber vê yekê, di vê serdemê de, ew ji azadiya ku ruh niha bi dest xistiye û ji ronahiya ku li ber çavên wî xuya dike, matmayî dimîne. Ji ber ku hişê wî hêj bi vê azadiyê fêr nebûye.

46. Mirov hêza têgihiştina xwe ya ruhanî kêm kiribû, û ji ber vê yekê ew ketibû fanatîzmê, li ser rêyên xwar digera, û wekî siyê îradeya kesên din bû.

47. Wî azadiya xwe winda kiribû; ew ne xwediyê xwe û ne jî xwediyê ramanên xwe bû.

48. Lê niha Serdema Ronahiyê hatiye, dema ku divê hûn zincîrên xwe bişkînin û baskên xwe vekin da ku di lêgerîna xwe ya li pey rastiyê de bi azadî ber bi bêdawîtiyê ve bilind bibin. (239, 4–7)

49. Ev sedsala ku hûn tê de dijîn du aliyan nîşan dide: yek pêşketina aqil e, û ya din jî rawestana giyanî ye.

50. Bi rastî, ronahiya îlahî li ser hêzên aqil diherike, û ji vê yekê îlhameke min a mezin jê derdikeve, ku berhemên wê mirovahiyê matmayî dihêlin; ji ber ku aqil niha ji bo azadî û berfirehbûna zanînê hesreta. Mirov xwe di nav lêkolîna xwezayê de noq dike; ew lêkolîn dike, vedîtinan dike, şa dibe û heyran dimîne, lê ew tu carî di nav dudiliyê de namîne.

51. Lêbelê, kengê ku di hişê wî de fikir çêdibe ku têkiliya xwe bi warê ruhanî re, bi wê rastiya ku li wê aliyê cîhana materyal a jê re nas e, zelal bike, ew ditirse; ew ditirse ku bikeve nav tiştên nenas, nav wê yekê ku ew wekî qedexe dibîne, nav wê yekê ku (li gorî dîtina wî) tenê ji bo wan hebûnên ku bilind in û şayesteyî vekolîna sirên Xwedê ne, hatiye veqetandin.

52. Li vir wî nîşan daye ku ew lawaz û ehmeq e, nikare bi hêza vîna xwe tenê, pêşdaraziyên ku wî paşde digirin, derbas bike. Li vir diyar bûye ku ew koleyê şîroveyên xerabûyî ye.

53. Pêşketina aqilê mirovî dê tu carî temam nebe heta ku ew di asta giyanî de jî pêş nekeve. Fêm bikin ka paşketina giyanê we çiqas mezin e, ji ber ku we xwe tenê daye zanîna jiyana dinyayî.

54. Mirov koleyê îradeya kesên din e, qurbaniyê nifiran, şermezarkirinan û gefan e. Lê vê yekê çi bi dest xistiye? Ku ew dev ji hemû xwesteka fêmkirin û bidestxistina zanyariya herî bilind a ku divê mirov xwediyê wê be, berde; ku ew xwe asteng dike ku bikaribe zelal bike tiştê ku wî her tim bi awayekî bêaqil wekî sirekê hesibandiye: jiyana ruhanî.

55. Ma hûn wisa difikirin ku jiyana giyanê dê her û her ji bo mirovahiya li ser rûyê erdê veşartî bimîne? Eger hûn wisa difikirin, hûn gelek şaş in. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, heta ku hûn eslê xwe nizanin û tiştekî ji tiştên ku bi Ruh ve girêdayî ne nizanin, hûn ê, tevî hemû pêşketina zanistên xwe, tenê wekî mexlûqên ku di nav riwek û ajalan de di cîhaneke belengaz de dijîn, bimînin. Hûn ê di şerên xwe de li dijî hev şer bikin, û êş dê li ser jiyana we serwer be.

56. Heke hûn tiştê ku di nav hebûna xwe de hildigirin kifş nekin, û birayê ruhanî yê ku di nav her kesî de dimîne di cîranê xwe de nas nekin — gelo hûn dikarin bi rastî ji hev hez bikin? Na, zarokên mirovan, heta ku hûn bibêjin ku hûn Min nas dikin û li pey Min tên jî. Heke hûn hînkirina Min bi awayekî rûserî werbigirin, bawerî, têgihiştin û hezkirina we dê derewîn be. (271, 39–45)

57. Di Min de, mirov dê wêrekiyê bibînin ku xwe ji binyada nezanîna xwe azad bikin.

58. Hûn çawa dikarin hêvî bikin ku li ser rûyê erdê aşitî hebe û şer rawestin, ku mirov nû bibin û guneh kêm bibe, eger zanîna wan a ruhanî, ku pêşmerc, çavkanî û bingeha jiyanê ye, ne hebe?

59. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, heta ku Rastiya Min neyê fêmkirin û şopandin, hebûna we ya li ser rûyê erdê dê mîna avahiyekê be ku li ser xîza herikbar hatiye avakirin. (273, 24–26)

60. Ez ji mirov re dibêjim ku ew ji xwe biyanî ye, ji ber ku wî di nav kûrahiya xwe ya hundirîn de lê negeriyaye, ji ber ku ew ji sira xwe ne haydar e, ji ber ku ew cewhera xwe ya rastîn nas nake. Lêbelê di vê demê de ez dixwazim naveroka pirtûka ku ewqas dem li ser wî girtî maye, fêrî wî bikim, cihê ku hemû razên ku min soz dabû we ku ez ê di 'Serdema Duyemîn' de jî bi ronahiya Ruhê Xwe eşkere bikim, lê hatine veşartin.

61. Niha hûn ê bi rastî xwe nas bikin û bikevin nav kûrahiyên ruhê xwe. Wê demê hûn ê karibin bibêjin ku hûn dest pê dikin bizanibin hûn kî ne.

62. Mirov dê eslê xwe, mebesta xwe, peywira xwe, şiyanên xwe, û wê jiyana tevahî, bêdawî û herheyî ya ku li dora wî dijî û diherike, nas bike. Ew ê êdî nikaribe zirarê bide cîranê xwe, êdî nikaribe hebûna mirovên din bixe xeterê, û ne jî wê canê wî hebe ku tiştekî ji wan tiştên li derdora xwe pîs bike, ji ber ku ew gihîştiye wê têgihiştinê ku her tişt pîroz e.

63. Ew ê nas bike ka ruhê wî çi dihewîne û vedişêre, û wê demê dê

têgihiştineke wî ya zelal û baweriyeke wî ya kûr hebe ku — ji ber ku ruh ecêb e — mala ku Bavê wî di herheyîtiyê de ji bo wî amade kiriye jî divê ecêb be. (287, 4–6)

Beş 37 – Fêmkirina Rast a Nivîsarên Încîlê

Şîrovekirina Peyv û Sozên Încîlê

Mirovan xwe dane xwendina Peymana Kevin, serê xwe bi lêkolîn û şîrovekirina pêxembertî û sozên E an re êşandiye. Yên di nav wan de ku herî zêde nêzîkî rastiyê bûne, ew in yên ku wateya giyanî ya hînkirinên min keşf kirine. Ji bo wan kesên ku bi serhişkî bi şîroveya cîhanî û materyalîst ve girêdayî ne û wateya ruhanî ya wehiyên min fêm nakin, an naxwazin bibînin, dê neçar bimînin ku tevlihevî û bêhêvîtiyê bikişînin, çawa ku gelê Cihû kişand dema Mesîh hat, yê ku wan xeyal dikir û hêvî dikir ku ji ya ku Ew bi rastî xuya bû cuda be. (13, 50)

2. Ew têgihîştina şaş a ku mirovahiyê di rojên destpêkê de derbarê Dadweriya Min de çêkiribû, dê di dawiyê de ji holê rabe û rê bide têgihîştineke rast a wê. Dadweriya Xwedayî dê di dawiyê de wek ronahiya ku ji hezkirina bêkêmasî ya di nav Bavê we de derdikeve, were fêmkirin.

3. Ew Xwedayê ku mirovan wekî tolhildêr, zalim, bêrehm û bêbexş didît, dê ji kûrahiya dil ve wekî Bavê ku li ser sûcên zarokên Xwe bexşê dide, wekî Bavê ku bi hezkirin gunehkar îqna dike, wekî Dadgerekî ku, li şûna ku yê ku gunehê mezin kiriye mehkûm bike, derfeteke nû ya xilasiyê pêşkêşî wî dike, were hîskirin.

4. Mirovan di nezanîna xwe de çiqas kêmasî bi Min ve girêdan, ji ber ku wan digot qey ez dikarim hêrs bibim, tevî ku hêrs tenê qelsiyeke mirovî ye! Dema ku pêxemberan ji we re behsa 'hêrsa pîroz a Xudan' dikirin, ez niha ji we re dibêjim ku divê hûn wê gotinê wekî dadweriya îlahî şîrove bikin.

5. Gelê 'Serdema Yekem' dê rêyeke din a îfadekirinê fêm nekira, û ne jî yên bêperwa an yên bêexlaq dê hişyariyên pêxemberan ciddî bigirta eger wan bi wî awayî ji wan re negota. Pêwîst bû ku îlhama peygamberên Min bi gotinên wisa bihata îfadekirin ku bandorê li hiş û dilê wan mirovan bikin, yên ku tenê xwedî pêşketineke ruhanî ya bisînor bûn. (104, 11–14)

6. Nivîsên 'Rojên Destpêkê' dîroka gelê Îsraîlê tomar kirin û navên zarokên wê, destkeftî û şaşiyên wê, kiryarên baweriyê û qelsiyên wê, rûmet û têkçûnên wê parastin, da ku ev pirtûk bikaribe bi her nifşekî nû re li ser pêşketina wî gel di îbadeta Xwedê de biaxive. Wê pirtûkê hem navên bavûkalên ku qencî û dadwerî ji dil dixwestin û mînakên hêza baweriyê bûn, hem jî navên pêxemberan, dîtvanên paşerojê, ku Xudan her tim bi devê wan diaxivî dema ku gelê xwe li ber xetereyê dibînî, gihandin. Her wiha

navên gendel, xayîn û serhişk jî tomar kir, ji ber ku her bûyer, her mînak, dersek û carinan sembolek e.

7. Dema ku ez di Îsa de di nav mirovan de dijiyam, min cewhera wan Nivîsaran, wateya wan karan bi kar anî, da ku hînkirina Xwe tenê dema ku pêwîst bû ragihînim; min tu carî pesnê tiştên madî an jî yên bêcewher nedayê. Ma nayê bîra we ku min behsa Habilê rastdar kir, ku min pesnê sebra Eyyûb da, û ku min şehrezayî û rûmeta Silêman anî bîra we? Ma min di gelek boneyan de Îbrahîm û pêxemberan neanîn bîra we, û ma min ji we re, bi îşaret bi Mûsa, nebêje ku ez nehatime Şerîeta ku wî wergirtiye hilweşînim, lê belê ji bo ku wê temam bikim? (102, 31–32)

8. Divê hûn li ser wan wehyên îlahî yên ku min di serdema deman de dane we lêkolîn bikin; divê hûn wî zimanê mecazî yê ku hûn pê hatine selamkirin fêm bikin; divê hûn bi vî awayî hestên xwe yên ruhanî tûj bikin, da ku hûn karibin ji hev cuda bikin ka Peyva Xwedê çi ye û peyva mirov çi ye, û da ku hûn wateya rastîn a hînkirinên Min kifş bikin.

9. Tenê ji perspektîfeke ruhanî hûn ê karibin şîroveya rast û rastîn a Peyva Min bibînin — hem ya ku Min bi rêya pêxemberan ji we re şand, hem jî ya ku Min bi rêya Îsa ji we re mîrat hişt, an jî ev Peyva ku ez bi rêya devberên 'Serdema Sêyemîn' ji we re didim.

10. Gava ku mirovahiyê wateya rastîn a Qanûnê, Hînkirinê, Pêxemberiyan û Wehyan kifş kir, wê demê wê aliyên herî xweşik û kûr ên hebûna xwe kifş kiribe.

11. Wê demê mirov dê dadweriya rastîn nas bikin, û dilê wan dê awirekê li Bihuşta rastîn bixe; wê demê hûn ê her weha bizanibin ku kefaret, paqijkirin û sererastkirin çi ne. (322, 39–42)

12. Nivîsarên demên berê dikaribûn tiştê ku ez îro ji we re dubare dikim eşkereyî we bikirana; lê mirovan wêrekî kir ku rastiyên Min sexte bikin da ku wan bi awayekî xerab belav bikin. Û bi vî awayî niha mirovahiyek we heye ku ji aliyê ruhanî ve nexweş, westiyayî û tenê ye.

13. Ji ber vê yekê banga Min a hişyariyê bi riya peyamberê dengdar tê bihîstin, çimkî ez naxwazim hûn bikevin nav tevliheviyê. (221, 14–15)

14. Eger nivîsên şagirtên min, yên ku Peyva min di 'Serdema Duyemîn' de ji we re mîrat hiştin, bi awayekî xerabûyî bigihîjin destên we, ez ê misoger bikim ku hûn nas bikin ka kîjan gotinên rastîn ên Îsa ne. Ruhê we dê wan gotinên ku ne di ahenga ilahî ya hezkirina min de ne, wekî derewîn nas bike. (24, 19)

15. Mirovahî tu carî bêyî wahiyên Min, ku ronahiya Ruh in, nemaye; lêbelê ew ditirsiya ku wan kûr fêm bike. Niha ez ji we dipirsim: heke hûn bi serhişkî ji ruhanîtiyê rû bizivirînin, hûn dikarin çi ji rastiyê û ya Herheyî bizanibin?

16. Li şîroveya materyalîst a ku we li ser wehiyên Min ên serdema yekem û duyem kiriye, bifikirin, her çend ew tenê behsa Xwedayî û ruhanîtiyê

dikin. Binêrin ka hûn çawa xwezaya materyalî bi ya ruhanî re tevlihev dikin, û bi çi bêhurmetiyê hûn tiştên kûr dikin rûserî û tiştên bilind dikin pîs. Lê we çima ev yek kiriye? Ji ber ku, di xwesteka xwe ya ji bo kirina tiştekî di xebata Xwedê de, hûn rêyekê digerin ku Hînkirina Min li gorî jiyana xwe ya dinyayî û li gorî rihetiyên xwe yên mirovî, yên ku herî nêzîkî dilê we ne, biguncînin. (281, 18–19)

17. Di vê serdemê de, ez ê misoger bikim ku hînkirina ku min di 'Serdema Duyemîn' de daye we—ya ku gelekan jê fêm nekiriye û yên din ji bîr kirine—ji aliyê her kesî ve were fêmkirin, û ku ew her weha li ser bingeha hînkirinên min ên nû were pêkanîn. (92, 12)

18. Ronahiya Ruhê Min ê Pîroz li ser we dadikeve; lêbelê hûn çima Min di şiklê kevokê de teswîr dikin? Divê şagirtên Min ên nû êdî perestina wêne û sembolên weha nekin.

19. Gelî, hînkirina Min fêm bikin: di wê 'Serdema Duyemîn' de, Ruhê Min ê Pîroz di dema vaftîzbûna Îsa de di şiklê kevokekê de xwe nîşan da, ji ber ku ev çûk, di firîna xwe de, dişibe nefesê Ruh; spîbûna wê paqijiyê radixe ber çavan; û di nêrîna wê ya nerm û dilovan de şewqeke bêgunehiyê heye.

20. Xwedayî çawa dikaribû ji wan mirovên bêsifir re têgihîştî bihata kirin, heke mirov serî li şêweyên hebûnên ku di cîhanê de ji wan re nas bûn, neda?

21. Mesîh, yê ku di vê gavê de bi we re diaxive, bi berxekî dihat temsîlkirin, û heta Yûhenna jî ez di dîtina xwe ya pêxemberî de bi vî awayî dîtim. Ev hemû ji ber wê yekê ye ku, heke hûn di her yek ji karên min de li min bigerin, hûn ê her tim wêneya Afirînerê jiyanê di nav hemû afirandinê de bibînin. (8, 1–3) 22. Min carekê ji we re got ku ji bo deveyekê ku di çavê derziyê re derbas bibe hêsantir e, ne ku xisîsekî dewlemend bikeve Padîşahiya Esmanan. Îro ez ji we re dibêjim ku divê ew dil xwe ji xweperestiya xwe rizgar bikin û li hember mirovên din xêrxwaziyeke çalak bikin, da ku giyanên wan bikaribin di riya teng a xilasiyê re derbas bibin. Ne hewce ye ku mirov xwe ji mal û milk û dewlemendiyê xilas bike, lê tenê ji xweperestiyê. (62, 65)

23. Ez niha perestgeha ku min behsa wê kir dema ku min ji şagirtên xwe re, yên ku heyranê Perestgeha Silêman bûn, got: 'Bi rastî, ez ji we re dibêjim, ji wê yek kevir li ser yê din namîne, lê ez ê wê di sê rojan de ji nû ve ava bikim.'

24. Bi vê yekê mebesta min ew bû ku her awayê perestinê yê derveyî, çiqasî ku ji çavê mirovan re heybet xuya bike jî, dê ji dilê mirovan winda bibe, û li şûna wê ez ê perestgeha rastîn û ruhanî ya Xwedayetiya xwe ava bikim . Niha 'Serdema Sêyemîn' e, ango roja sêyemîn e ku ez ê ji nû ve avakirina perestgeha xwe temam bikim. (79, 4)

25. Xwedê tu şikl nîne, çimkî eger wisa bûya, ew ê biba hebûneke sînordar, mîna mirovekî, û wê demê ew ê ne Xwedê bûya.

26. 'Cihê Rûnişţinê'yê Wî kamilîyet, dadwerî, hezkirin, şehrezayî, hêza afirîner û herheyîbûn e.
27. 'Bihuşt' bexteweriya herî bilind e ku ruh di riya xwe ya ber bi kamilbûnê ve digihîje, dema ku ew di şehrezayî û hezkirinê de ewqas bilind dibe ku digihîje asteke paqijiyê ya ku ji destê her guneh an êşê dûr e.
28. Dema pêxemberên min behsa jiyana ruhanî dikirin, wan carinan ev yek bi rêya formên mirovî û tiştên ku ji we re nas in, dikir.
29. Pêxemberan textên mîna yên padîşahên ser erdê dîtin — pirtûk, hebûnên di şiklê mirov de, qesrên bi xalîçe, mûmdan, Berx û gelek şêweyên din. Lê îro divê hûn fêm bikin ku ev hemû tenê mecazek, sembolek bû ku wateyeke îlahî di nav xwe de dihewand, wehyek ku diviyabû bi awayekî wêneyî ji we re bihata îfadekirin, ji ber ku hûn ne di wê şiyanê de bûn ku formeke din a bilindtir fêm bikin.
30. Niha dema wê ye ku hûn wateya hemû mînak û hînkirinên Min, yên ku Min bi rêya sembolan ji we re eşkere kirine, bi awayekî rast şîrove bikin, da ku wate bikeve ruhê we û forma sembolîk ji holê rabe.
31. Dema ku hûn bigihîjin vê têgihiştinê, baweriya we dê rast be, ji ber ku wê demê we ew li ser rastiyê ava kiriye. (326, 37–42)
32. Eger hemû yên ku hatine gazîkirin lez bikirana ber bi maseya Xudan ve, cihê ku xwarina ku giyanê xwedî dike tê pêşkêşkirin, ew ê tijî bibûya; lêbelê ne hemû yên vexwendî hatine.
33. Di xwezaya mirov de ye ku qîmetê nede nîmetên Xwedê, û ji ber vê yekê we dîtiye ku gelek mirovên din dema we bang li wan kiriye, we red kirine.
34. Lêbelê ez ji we re dibêjim, ev çend kesên ku li ser sifreya min rûdinin û bi baldarî guh didin min da ku ji min fêr bibin, ew ê ji girseyan re mezinahiya Peyva min, wateya vê hînkirinê eşkere bikin, ya ku bang li mirovahiyê dike ku cîhaneke ku gihîştiye dawiyê ji nû ve ava bike û rê li ber cîhaneke geştir û bilindtir veke. (285, 33 35)

Wahîya Îsa bi rêya Şandî Ûsiv

35. Her tişt di Pirtûka Heft Mûhrên de hatiye nivîsandin, ya ku li cem Xwedê ye û hebûna wê bi rêya Şandî û Pêxember Yûhenna ji mirovahiyê re hatiye eşkerekirin.
36. Tenê Berxê Xwedayî naveroka wê pirtûkê ji we re eşkere kiriye, çimkî ne li ser rûyê erdê û ne jî li ezmanan ruhê rastgo yê ku bikaribe razên kûr ên hezkirin, jiyan û dadweriya Xwedê ji we re şirove bike hebû. Lêbelê Berxê Xwedayî, ku ew Mesîh e, mohrên ku Pirtûka Jiyanê mohr kiribûn şikandin da ku naveroka wê ji zarokên Xwe re eşkere bike. (62, 30)
37. Heger Pirtûka Wahiyê ya Yûhenna ji aliyê hinekan ve wekî sirreke nediyar hatibe dîtin û ji aliyê yên din ve bi şîroveyeke şaş hatibe nirxandin, ev ji ber wê yekê ye ku mirovahî hîn negihîştiye wê

ruhanîbûna pêwîst da ku tiştên ku tê de hatine diyarkirin fêm bike; û ez dikarim ji we re bibêjim ku ew heta ji aliyê wî pêxemberê ku wahî lê hatibû kirin jî nehatibû fêmkirin.

38. Yûhenna bihîst û dît, û gava jê re hat gotin ku wê binivîse, wî yekser guhdarî kir; lêbelê wî fêm kir ku ew peyam ji bo mirovên ku dê gelek piştî wî werin, bû. (27, 80–81)

39. Gelo mirov dê kengê bala xwe bidin ser tiştê ku şagirtê min ê hezkirî wek nivîs hiştiye? Awayê nivîsandina Wehiya wî ecêb e; wateya wê bi raz e; gotinên wî ji pîvanê wêdetir kûr in. Nexwe, kî dikare wan fêm bike?

40. Yên ku dest bi eleqedarîkirina Wehyê Yûhenna dikin, xwe davêjin nav wê, wê şîrove dikin, lê dinêrin û lêkolîn dikin. Hinek hinekî nêzîktirî rastiyê dibin; hinek bawer dikin ku wateya Wehyê kifş kirine û wê ji cîhanê re radigihînin; hinekên din jî şaş in an jî ewqas westiyayî ne ku lêgerîna xwe bidomînin, û di dawiyê de înkar dikin ku di peyamê de tu wateyeke xwedayî heye.

41. Şagirtên 'Serdema Sêyemîn', ez niha ji we re dibêjim ku heke bi rastî xwesteka we hebe ku hûn bikevin vî perestgehî û wateya rastîn a wan eşkerekirinan bizanibin, divê hûn xwe bi duaya ji giyanekî ji bo giyanekî din nas bikin — heman ew a ku Yûhenna di dema sirgûnbûna xwe de pêk dianî.

42. Divê hûn pêşî fêm bikin ku wehyê îlahî, her çend bi riya form û wêneyên cîhanî were pêşkêşkirin jî, bi temamî bi giyanê mirov re eleqedar dibe—pêşketina wê, têkoşînên wê, ceribandin û ketinên wê, pîs kirinên wê û kiryarên wê yên serîhildanê. Ew behsa dadweriya Min, şehrezayiya Min, Padîşahiya Min, xuyabûnên hezkirina Min û pêwendiya Min a bi mirovahiyê re dike, bi hişyarbûna wan, nûbûna wan û, di dawiyê de, bi giyanîbûna wan.

43. Li wir min rêwîtiya giyanî ya mirovahiyê, ku li ser deman hatiye dabeşkirin, ji we re eşkere kir, da ku hûn pêşketina giyanê baştir fêm bikin.

44. Ji ber vê yekê, şagirtên min, ji ber ku ev wehy bi jiyana we ya ruhanî ve girêdayî ye, guncaw e ku hûn wê ji perspektîfeke ruhanî lêkolîn bikin û kûr bifikirin; çimkî eger hûn hewl bidin ku tenê li ser bingeha bûyerên cîhanî wê şîrove bikin, hûn ê, wek gelekên din, bikevin nav tevliheviyê.

45. Rast e ku gelek bûyerên cîhanî bi pêkanîna wê eşkerekirinê ve girêdayî ne û dê di pêşerojê de jî wisa bidomin. Lê divê hûn bizanibin ku bûyer û nîşanên tê de jî mecaz, wêne û mînak in ku armanca wan ew e ku alîkariya we bikin da ku hûn rastiya Min fêm bikin û çarenûsa xwe pêk bînin: ku hûn li ser riya paqijiya giyanî bilind bibin ber bi Min ve, ya ku şagirtê Min Yûhenna mînakeke geş ji we re hişt, ewê ku di diyaloga xwe ya giyan-bi-giyan a bi Xudanê xwe re, bi hezarsalan li pêş mirovahiyê bû. (309, 47–51)

Beş 38 – Sê Serdemên Wehiyê û Heft Qonaxên Mûhrên

Pêwendiya Wêhiyên Xwedê bi Pêşketinê re

1. Di her sê serdemên ku min pêşketina mirovahiyê tê de parve kiriye de, min bi ronahiya Xwe, heman riya rast û teng a ji bo hilkişîna giyanê nîşanî we daye— rêya yekane ya evîn, rastî û dadperweriyê.

2. Min hûn ji hînkirinê heta hînkirinê, ji wehyê heta wehyê rêber kirine, heta ku ev dem hat ku ez ji we re dibêjim ku hûn jixwe dikarin ji giyanê heta giyanê bi Min re bibin yek. Gelo mirovahî dikaribû di 'Serdema Yekem' de bi vî awayî bibûya yek? — Na, ew neçar ma ku bi perestina materyalî, bi ayîn û merasîman, bi cejn û sembolên kevneşopî razî bibe, da ku xwe nêzîkî Xwedayî û Ruhanî hîs bike. Ji ber vê nekarîna nêzîkbûna ji ruhanîbûnê, bilindbûna ber bi Xwedayîtiyê, naskirina tiştê ku kûrtir e û vekirina siran, olên cihêreng derketin holê, ku her yek li gorî asta paşketina ruhanî an pêşketina ruhanî ya mirovahiyê bû, ku bi vê yekê hinek ji yên din zêdetir pabendî rastiyê bûn, hinek ji yên din zêdetir ruhanî bûn, lê dîsa jî hemûyan ji bo heman armancê hewl dida. Ew riya ku giyan bi serê sedsalan û serdanan de çûne ye — riya ku olên cuda îşaret pê dikin. Hinekan tenê bi hêdîtiyeke mezin pêşketin çêkirine, yên din sekinîne, û hinekên din jî ji rê derketine û xwe pîs kirine. (12, 92–93)

3. Îro ez bi Ruhê têm, û bi rastî ez ji we re dibêjim: hinek bawer dikin ku ez di rojên destpêkê de ji we nêzîktir bûm ji ya îro. Ew şaş in, çimkî bi her hatinê ez her ku çûye nêzîktirî we bûme.

4. Bînin bîra xwe ku di 'Serdema Yekem' de ez li ser çiyayekî bi cih bûm û ji wir Min Qanûna Xwe ya ku li ser kevir hatibû neqişandin, ji we re şand xwarê. Di 'Serdema Duyemîn' de, ez ji bilindahiyên çiyayan daketim û hatim nav newalên we, min xwe kir mirov da ku di nav we de bijîm. Û di vê serdema heyî de, ji bo ku ez hê nêzîktirî we bibim, min dilê we kiriye cihê mana Xwe, da ku ez li wir xwe eşkere bikim û ji hundirê wî bi mirovan re biaxivim. (3, 31)

5. Niha hûn fêm dikin ku min wehyê xwe yê îlahî li ser sê serdemên mezin dabeş kiriye.

6. Di dema zarokatiya ruhanî ya mirovahiyê de bû ku Bav Qanûn da wan û soza Mesîhekî da wan ku dê deriyê serdemeke nû veke.

7. Mesîh Mesîh bû, yê ku di dema ciwaniya ruhanî ya mirovahiyê de hat ba mirovan. Wî rêyeke bilindtir a pêkanîna Şerîetê, ya ku wan berê ji Bav wergirtibû lê fêm nekiribûn ka çawa pêk bînin, hînî mirovan kir. 'Peymana' Xwedê bi devê Îsa axivî; ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim ku, bi rêya hînkirina hezkirinê ya Mamoste, cîhanê berdewam kir ku deng û fermana Bavê xwe bibihîze.

8. Ji aliyê xwe ve, Îsa pêşniyar kir ku 'Ruhê Rastiyê' bişîne mirovan, da ku ew tiştên ku wan ji hînkirinên wî fêm nekiribûn, ji wan re zelal bike.
9. Baş e, gelê ezîz — ev peyva hêsan û dilnizm a ku hûn niha dibihîzin, dengê Ruhê Rastiyê ye; ew Ronahiya Ruhî ya Xwedê ye ku diherike nav hebûna we da ku hûn çavên xwe li ser Serdema Nû vekin. Ev Ronahî, ya ku dihêle hûn hêdî hêdî hemû eşkerekirinên Mamosteyê xwe bi zelalî fêm bikin, Ronahiya Bavê we ye, Ruhê Pîroz e, ku di qonaxeke bilindtir a pêşketina ruhanî de — ango, dema ku mirovahî nêzîkî gihîştinê dibe— digihîje mirovahiyê, da ku ew bikaribe eşkerekirinên Xwedê fêm bike.
10. Di her tiştê ku ev ronahî ji we re eşkere dike de, hûn ê hînkirina Bav werbigirin; ji ber ku 'Peyv' di Min de ye, û Ruhê Pîroz şehrezayiya Min bi xwe ye. (132, 10–15)
11. Di demên borî de, min bi vî awayî bi we re neaxivî. Di 'Serdema Yekem' de, Şerîet ruhê mirov ronî kir; di 'Serdema Duyem' de, Mesîh bi ronahiya hezkirinê dilê mirov ronî kir. Îro, ronahiya Ruhê Pîroz ruhê we ronî dike da ku wî bilind bike ser hemû tiştên mirovî.
12. We ev sê peyam ji Xwedayê yek û heman wergirtine, û di navbera wan hemûyan de serdemek derbas bûye — dema pêwîst ji bo p , geşedana giyanê, da ku bikaribe peyama nû an hînkirina nû werbigire.
13. Niha hûn dikarin fêm bikin ka çima min ji we re gotiye 'şagirtên Ruhê Pîroz'. (229, 50–52)
14. Eger min di wehiyên pêşîn de her tişt ji we re gotibûya, wê ne hewce bûya ku Mamoste, Mesîh, hînkirinên nû ji we re fêr bike, û ne jî ku Ruhê Pîroz di vê demê de were da ku rûmetên jiyana giyanî nîşanî we bide.
15. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim ku divê hûn xwe bi tiştê ku di demên berê de ji we re hatiye eşkerekirin ve girê nedin, mîna ku ew peyva dawî ya hînkirina Min be.
16. Ez ji nû ve ji mirovahiyê re hatime, û ji bo demeke dirêj min bi riya hêzên wan ên rewşenbîrî Xwe da nasîn; û heta niha jî ez dikarim ji we re bibêjim ku Peyva Min a dawî hêj nehatiye gotin.
17. Her tim di Pirtûka Min a Hîkmetê de li peyva dawî, li rûpela nû ya ku wate û cewhera tiştê ku berê hatiye dayîn ji we re eşkere dike, bigerin, da ku hûn bi rastî bibin şagirtên Min. (149, 44–45)

Sê Peymanên Xwedê

18. Mûsa, Îsa û Îlyas — ev ew rê ye ku Xudan ji bo mirovahiyê daniye da ku alîkariya wan bike ku bigihîjin Padîşahiya aştî, ronahî û kamilbûnê.
19. Hebûna peyamberên Xudan di jiyana xwe de hîs bikin. Yek ji wan nemiriye; ew hemû dijîn da ku riya yên ku ji rê derketine ronî bikin, alîkariya wan bikin ku ji ketinên xwe rabe, û wan xurt bikin da ku ew bikaribin bi hezkirin xwe terxanî

ceribandinên kefxwestina gunehên xwe bikin.

20. Xebata ku Mûsa bi îlhama Yehova li ser rûyê erdê pêk anî, nas bikin. Bi kûrahî li ser hînkirina Îsa bixebitin, yê ku 'Peyva Xwedayî' bi wî re axivî, û li wateya giyanî ya wehyê Min ê nû bigerin, ku serdema wî ji aliyê Îlyas ve tê temsîlkirin. (29, 20–22)

21. Eger, di 'Serdema Duyemîn' de, jidayikbûna min a wek mirov kerameteyek bû, û vejîna min a giyanî piştî mirina min a fizîkî kerameteyeke din bû — bi rastî, ez ji we re dibêjim — wê demê, wehyê min di vê serdemê de bi riya hişekî mirovî kerameteyeke giyanî ye.

22. Pêxemberiyên min dê di vê serdemê de heta dawiyê bi temamî pêk werin. Ez sê Peymên xwe ji we re dihêlim, ku yekîtiyeke bêkêmasî pêk tînin.

23. Kî ku berê Bav wekî hezkirin, qurbanî û lêborîn nas kiribe, dê di vê serdemê de Wî bi tevahî nas bike, da ku ew ji dadweriya Wî netirsin, lê belê Wî jê hez bikin û rêzê lê bigirin.

24. Heger we di 'Serdema Yekem' de xwe li Şerîetê girtibe, ew ji tirsa wê yekê bû ku dadweriya xwedayî we ceza bike; ji ber vê yekê, min 'Peyva Xwe' ji we re şand da ku hûn nas bikin ku Xwedê hezkirin e.

25. Îro Ronahiya Min tê ba we da ku hûn ji rê dernekevin û bigihîjin dawiya rê dema ku hûn ji Qanûna Min re dilsoz dimînin. (4, 43–47)

26. Hînkirinên min ên nû wan hînkirinên ku min di 'Serdema Duyemîn' de dabûn we, piştrast dikin, lê ew hê jî berfirehtir in. Bînin bîra xwe: wê demê min bi dilê mirovan re diaxivî, lê niha ez bi ruhê wan re diaxivim.

27. Ez yek ji wan gotinên ku min berê dabûn we înkar nakim — berevajî, ez wan bi temamî û bi şîroveya rast pêk tînim. Bi heman awayî, min wê demê ji Farisiyan re, yên ku bawer dikirin Îsa dixwaze Şerîetê hilweşîne, got: 'Fikirin nekin ku ez hatime da ku Şerîetê an Pêxemberan betal bikim — berevajî, ez hatime da ku wan temam bikim.' Ez çawa dikarim wê Şerîetê û wan pêxemberiyan înkar bikim, ji ber ku ew bingeha perestgeha ku diviyabû di nav sê serdeman de di dilê mirovan de bihata avakirin û ragihandina hatina min a cîhanê ne? (99, 24–25)

28. Îro ez careke din ji we re dibêjim: 'Ez Rê, Rastî û Jiyan im', û eger hûn di vê serdemê de li wateya Peyva min bigerin, hûn ê di nav wê de Qanûna Herheyî ya Evînê bibînin, heman rêya ku min li ser rûyê erdê ji bo we danî.

29. Wê demê, gelekan bawer dikir ku Mesîh ji Rê derketiye û Şerîet xerab kiriye. Ji ber vê yekê, wan li dijî Wî derketin û Ew çewisandin. Lêbelê, rastî, mîna ronahiya rojê, her tim li ser tariyê serwer dibe. Niha Peyva Min dê careke din were dijberkirin, ji ber ku hinek bawer dikin ku di wateya wê de nakokî, nezelalî û şaşî dibînin. Lê ronahiya wê dê careke din di tariya vê serdemê de bibiriqe, û mirovahî dê nas bike ku riya û şîreta ku Min ji we

re eşkere kiriye, wekî ya wê demê ye û dê her dem wisa be. (56, 69 70)

30. Ev hînkirin riya jiyana herheyî ye; her kesê ku di vê hînkirinê de hêzeke bilindker û kamilbûnê bibîne, dê bizanibe ku wê çawa bi wê yekê re bike yek ku min li ser rûyê erdê hînî we kir, ji ber ku cewherê wan yek e.

31. Yên ku nizanin çawa rastiya di hînkirinên Min de bibînin, dibe ku heta îdia bikin ku ev hînkirin ne heman armanca hînkirinên Îsa dide; giyanên ku ji ber şaşfêmkirinan kor bûne an jî ji ber fanatîzma olî tevlihev bûne, dê nikaribin rastiya van eşkerekirinan yekser fêm bikin. Divê ew di rêyeke ceribandinan re derbas bibin da ku xwe ji zîhniyeta cîhanî ya ku nahêle ew Fermana Min, ya ku we fêrî hezkirina ji hevdû dike, fêm bikin û pêk bînin, rizgar bikin. (83, 42–43)

32. Gelek kes dê bêfeyde bêjin ku ev hînkirin nû ye, an jî ku tu pêwendiya wê bi wehiyên îlahî yên ku di demên berê de ji we re hatine dayîn re nîne. Ez we piştrast dikim ku her tiştê ku min di vê serdemê de bi riya aqilê mirovî ji we re gotiye, reh û bingehên wê di tiştên ku jixwe di Serdemên Yekem û Duyem de bi awayekî pêxemberî ji we re hatibûn ragihandin de hene.

33. Lêbelê, ew tevliheviya ku ez jê re ji we re diaxivim dê ji ber vê yekê derkeve holê ku kesên ku wan wehyetan şîrove kirin, şîroveyên xwe li ser mirovan ferz kirin, û ev jî beşek rast û beşek şaş bûn. Her wiha ev yek dê ji ber vê yekê jî çêbibe ku ew ronahiya ruhanî ya hînkirinên Min ji mirovan re hatibû astengkirin û carinan bi awayekî berovajî dihat pêşkêşkirin. Ji ber vê yekê, niha ku ew dem hatiye ku Ronahiya Min we ji tariya nezanîna we azad dike, gelek kesan înkar kiriye ku ev dikare bibe ronahiya rastiyê, ji ber ku, li gorî nêrîna wan, ew ne li gorî tiştê ku Min berê hûn fêr kiribûn e.

34. Ez we piştrast dikim ku yek peyva min winda nebûye, û gelê vê serdemê dê bizanibe ka min di demên berê de bi rastî çi ji we re gotiye. Dema ku cîhan wê demê bi Ruhparêziyê (Spiritualism) bizanibe, ew ê bibêje: 'Bi rastî, Îsa ev hemû tişt jixwe gotine!'

35. Bi rastî, min jixwe her tişt ji we re gotiye, her çend, derbarê gelek rastiyên eşkerekirî de, min tenê bingehên wan ji we re ragihandibe. Min ew li cem we hiştin da ku hûn hêdî hêdî fêrî têgihiştina wan bibin, ji ber ku di wê demê de mirovahî hêj ne di wê astê de bû ku bikaribe her tiştê ku ez niha bi tevahî ji we re eşker dikim, fêm bike. (155, 24–27)

Serdema Sêyem

36. Ev 'Serdema Sêyemîn' e, ku tê de min ew ders da we ya ku ji bo yekkirina mirovahiyê ya bi awayekî ruhanî hatiye mebestkirin. Ji ber ku îradeya Min ew e ku ziman, nijad û îdeolojiyên cuda êdî nebin asteng li pêşiya yekîtiya wan. Cewhera ruhanî ya ku min jê giyan afirandiye, ew e ya ku di her kesî de heye, û madeyên ku xwîna di damarên

mirovan de ji wan pêk tê, di her kesî de yek in. Ji ber vê yekê, hemû wekhev in û hêjayî Min in, û ji bo hemûyan ez ji nû ve hatime. (95, 9)

37. Guherînên ku jiyana mirovan dê tê re derbas bibe ewqas mezin dê bin ku dê ji we re wisa were ku gerdûneke bi dawî dibe û ya din ji nû ve çêdibe.

38. Çawa ku, di serdeman de, jiyana mirovan li ser serdeman an jî qonaxan hatiye dabeşkirin, ku her yek ji wan bi tiştekî hatiye naskirin — çi bi vedîtinên xwe, çi bi wehiyên îlahî yên ku wergirtine, çi bi pêşketina xwe di warê bedewiyê de, ku mirovahî jê re dibêje 'huner', an jî bi zanista xwe — wisa serdema ê ya ku niha dest pê dike, serdema ku jixwe mîna berbangeke nû hiltê, dê bi geşbûna diyariyên ruhanî were wesifandin — ew aliyê hebûna we yê ku diviyabû we xwedî bikira da ku xwe ji gelek xerabiyan xilas bikin, lê we her tim ji bo paşê paşve xistiye.

39. Ma tu bawer nakî ku jiyana mirov dikare bi temamî were guhertin eger ew ruhaniyetê pêş bixe, behreyên ruhanî geş bike, û zagonê ku di vê cîhanê de ji aliyê wijdanê ve tê dîktekirin, bixe meriyetê?

40. Di demeke nêz de hemû gel dê fêm bikin ku Xwedê di her serdemê de bi wan re axiviye, ku wehyên îlahî ew derence bûne ku Xudan ji bo mirovahiyê daxistiye da ku ew pê wî bigihîjin.

41. Hinek dê vê serdema nû wek Serdema Ronahiyê, hinekên din wek Serdema Ruhê Pîroz, û hinekên din jî wek Serdema Rastiyê bi nav bikin. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku ew ê bibe serdema bilindbûna ruhanî, serdema vejandina ruhanî, serdema standina tiştê ku bi mafê me ye.

42. Ev ew serdem e ku min demeke dirêj xwestiye di dilê mirovahiyê de bijî, lêbelê ku mirovahiyê bi xwe bi berdewamî li dijî wê şer kiriye û wê wêran kiriye — demek ku ronahiya wê ji aliyê her kesî ve tê dîtin, û di ronahiya wê de hemû zarokên Xudan yekgirtî ne: ne bibe civateke olî ya mirovan ku hinekan qebûl dike û yên din red dike, ku rastiya xwe dide bihîstin lê ya yên din înkar dike, ku ji bo xwe îspat bike rêbazên nepakî bi kar tîne, an jî li şûna ronahiyê tariyê pêşkêş dike. (135, 53–54, 57–59)

43. Ev 'Serdema Sêyemîn' e, ku tê de divê ruhê mirov xwe ji zincîrên materyalîzmê rizgar bike. Ev ê bibe sedema pevçûneke nêrînên cîhanî ku dê ji her tiştê di dîroka mirovahiyê de hatiye zanîn tundtir be.

44. Fesadî, xweperestî, pozbilindî, xerabî, derew û her tiştê ku sî li ser jiyana we daye, dê wek pûtên şikestî li ber lingên wan ên ku ji wan re îbadet kirine bikevin, da ku rê ji nefsbiçûkiyê re vebe. (295, 64–65)

Heft Serdemên Dîroka Rizgariyê

45. Qonaxa yekem a van qonaxên pêşketina ruhanî ya li cîhanê, ji aliyê Habil ve, xizmetkarê yekem ê Bav, tê temsîlkirin, yê ku qurbana xwe ya şewitandî pêşkêşî Xwedê kir. Ew

sembola fedakariyê ye. Çavnebarî li dijî wî rabû.

46. Qonaxa duyemîn bi Nûh tê temsîlkirin. Ew sembola baweriyê ye. Wî li ser îlhama xwedayî keştî ava kir û mirov birin nav wê da ku wan xilas bike. Girse bi guman, tinazî û helwestên xwe yên pûtperestî li dijî wî rabûn. Lêbelê Nûh tovê baweriya xwe li pey xwe hişt.

47. Serdema sêyemîn bi Yaqûb tê sembolîzekirin. Ew hêzê temsîl dike; ew Îsraîl e, yê Hêzdar. Wî di xewnekê de pêlika ber bi ezmanan ve dît, ku hûn ê hemû li ser wê hilkişin jor da ku 'cihê xwe li milê rastê yê Afirîner bigirin'. Melekê Xudan li hember wî sekinî da ku hêz û sebata wî biceribîne.

48. Ya çaremîn bi Mûsa tê sembolîzekirin; ew Şerîetê temsîl dike. Ew levhayan bilind dike ku li ser wan ji bo mirovên ji her temenî hatiye nivîsandin. Ew bû yê ku, bi baweriya xwe ya bêpîvan, gel azad kir da ku wan li ser riya xilaskirinê ber bi Axa Sozdar ve bibe. Ew sembola Şerîetê ye.

49. Serdema pêncemîn bi Îsa, 'Peyva Xwedayî', 'Berxê Bêqisûr' tê temsîlkirin, yê ku di serdema borî de bi we re axiviye û dê berdewam bike ku bi we re biaxive. Ew evîn e, ji bo hezkirina wî ew bû mirov da ku di nav mirovahiyê de bijî. Wî êşa wê cîhanê tehemul kir, û riya fedakarî, evîn û rehmê nîşanî mirovahiyê da, ku bi riya wê ji hemû gunehên xwe xilas bibe. Ew wekî Mamosteyek hat da ku hîn bike ka mirov, tevî ku ji eslê nefsbiçûk be jî, çawa dikare di nav evînê de bijî, heta radeya fedakarîya xwe biçe, û bi hezkirin, efûkirin û pîrozkirinê bimire. Ew qonaxa pêncemîn temsîl dike, û sembola wî evîn e.

50. Serdema şeşemîn ji aliyê Îlyas ve tê temsîlkirin. Ew sembola Ruhê Pîroz e. Ew li ser 'erebeya xwe ya agirîn' tê û ronahiyê tîne hemû netewe û hemû cîhanan, yên ku ji we re nenas in lê ji Min re nas in, ji ber ku Ez Bavê hemû cîhan û hemû mexlûqatan im. Ev ew qonax e ku hûn niha tê de dijîn — qonaxa Ehyayê. Ronahiya wî ye ku we ronî dike. Ew nûnerê wan hînkirinan e ku veşartî bûn û niha di vê serdemê de ji mirovahiyê re tên eşkerekirin.

51. Dema heftemîn ji aliyê Bav bi xwe ve tê temsîlkirin. Ew armanca dawî, lûtkeya pêşketinê ye. Di nav wê de dema keremê, Mûhra Heftemîn heye.

52. Bi vê yekê, sira Heft Mûhrên tê vekirin. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim ku serdema niha mûhra şeşemîn di nav xwe de dihewîne. Ji ber ku pênc ji wan jixwe derbas bûne, ya şeşemîn niha hatiye vekirin, û ya heftemîn hîn girtî dimîne; naveroka wê hîn nehatiye, hîn wextê wê nehatiye ku ev qonax bigihîje we. Dema ku ew were, kerem, kamilbûn û aştî dê serwer bin. Lê ji bo gihîştina wan — divê mirovahî çend hêdî din girî biçe da ku ruhê xwe paqij bike! (161, 54–61)

53. Pirtûka Heft Mûhra çîroka jiyana we, ya pêşketina we ya li ser Erdê ye, bi hemû têkoşîn, êş, nakokî û, di

dawiyê de, bi serketina qenciyê û adaleta rasteqîn, evîn û giyanîbûnê li ser hewesa materyalîzmê.

54. Bi rastî bawer bikin ku her tişt ber bi armanceke giyanî û herheyî ve tê birêvebirin, da ku hûn karibin cihê rast ê ku her ders heq dike bidinê.

55. Heya ku ronahiya Mûhra Şeşemîn we ronî dike, bedena we û giyanê we dê bêne paqijkirin. (13:53–55) Dema ku Mûhra Şeşem we ronî dike, laş û giyan dê bên paqijkirin. (13, 53–55)

56. Pirtûka ku li ezmanan hatibû mohrkirin, di beşa şeşemîn de hatiye vekirin. Ew Pirtûka Heft Mohran e, ku şehrezayî û darizandinê dihewîne, û ji ber hezkirina Min a ji bo we hatiye vekirin, da ku hînkirinên xwe yên kûr ji we re eşkere bike.

57. Mirovahî li ser rûyê erdê di pênc serdeman de jiyaye, bi nefesê xwedayî yê Ruhê Pîroz hatiye zindîkirin. Lêbelê, wê wateya ruhanî ya jiyanê, mebesta hebûna xwe, çarenûsa xwe, an jî cewhera hebûna xwe fêm nekiriye. Her tişt hem ji bo hişê wî hem jî ji bo giyanê wî sirreke nediyar bû, pirtûkeke mohrkirî ku wî nedikarî naveroka wê şîrove bike.

58. Wî jiyaneke ruhanî hinekî hîs dikir, lê bêyî ku bi rastî qonaxên pêşketinê yên ku hebûnan nêzîkî Xwedê dikin, nas bike. Ew ji mîsyona xwe ya pir bilind a li ser rûyê erdê, û ji fezîlet û diyariyên di ruhê wî de heyî, yên ku ji bo serketina di têkoşînan de, ji bo bilindbûna li ser serê zehmetiyên mirovî, û ji bo xwe bi awayekî ruhanî kamilkirinê da ku di Ronahiya Ebedî de bijî, ne haydar bû.

59. Pêwîst bû ku Pirtûka îlahî were vekirin, û mirov li naveroka wê bifikirin, da ku xwe ji tariya nezanînê, ku çavkaniya hemû xerabiyên li cîhanê ye, xilas bikin. Kî dikaribû vê pirtûkê veke? Dîndar, zanyar, an jî felsefezan, belkî? Na, tu kes—heta giyanên pak jî—nikarîbû naveroka wê ji we re eşkere bike, ji ber ku tiştê di pirtûkê de hebû, şehrezayiya Xwedê bû.

60. Tenê Mesîh, 'Ew Gotin'—ew bi tenê, Evîna Xwedayî—diwê karîba wiya bikira; lê dîsa jî, pêwîst bû ku mirovahî li bendê bimîne heta ku bikaribe peyama xwedayî werbigire bêyî ku ji ronahiya hebûna min a ruhanî matmayî bimîne. Ji ber vê yekê, diviyabû mirovahî di nav pênc qonaxên ceribandin, hînkirin, serpêhatî û pêşketinê re derbas bibe, da ku bigihîje asta guncaw a gihîştîbûnê ku wê bihêle razên ku Pirtûka Hikmeta Xwedê ji bo mirovahiyê diparêze, nas bike .

61. Şerîeta Xwedê, Peyva Wî ya îlahî ya ku bi rêya Mesîh hatiye dayîn, û hemû peyamên pêxember, peyamber û nûneran ew tov bûn ku baweriya mirovahiyê bi sozeke îlahî xwedî dikir, ya ku her tim ronahî, rizgarî û dadweriyê ji bo hemû mirovan radigihand.

62. Niha dema ku demdirêj lê dihate payîn ji bo Eşkerekirina Mezin hatiye, ku bi riya wê hûn ê her tiştê ku min di serdeman de ji we re eşkere kiriye fêm bikin, û hûn

ê fêr bibin ka Bavê we kî ye, hûn bi xwe kî ne, û mebesta hebûna we çi ye.

63. Niha ew dem e ku, bi saya pêşketina ruhanî ya ku we bi dest xistiye, ceribandinên ku we kişandine û ezmûnên ku we kom kirine, hûn dikarin ronahiya şehrezayiyê, ya ku li bendê amadebûna we di xezîneyên Min de hatiye parastin, ji Ruhê Min wergirin nav ruhê xwe. Û ji ber ku mirovahiyê gihîştiye asta pêwîst a pêşketinê ji bo wergirtina Peyama Min, min tîrêja yekem a ronahiya Xwe şandiye wê, ku ev tîrêj bi xwe ew e ku bûye sedem ku mirovên bêsifar û sade, yên ku wek dengê Peyama Min xizmet dikin, bi kelecan biaxivin.

64. Ev tîrêja ronahiyê di cewherê xwe de tenê amadekarî bû; ew mîna ronahiya berbangê ye ku roja nû radigihîne. Paşê, ronahiya min dê bi temamî bigihîje we, hebûna we ronî bike û heta siya dawî ya nezanîn, guneh û belengaziyê jî ji holê rake.

65. Ev serdem, ku hûn li Bêdawîtiyê sibeha wê heyran dimînin, di jiyana ruhanî ya mirovahiyê de serdema şeşemîn e ku derdikeve — serdema ronahiyê, ya wehyan, ya pêkanîna pêxemberiyên kevnar û sozên jibîrkirî. Ew Mohra Şeşemîn e ku, dema tê vekirin, naveroka xwe ya şehrezayiyê diherikîne nava giyanên we, di peyameke tijî dadwerî, ronakbîrî û wehyê de. (269, 10–18)

66. Şagirtên min, ez dixwazim ku fezîletên dilê we bibin ew cilên ku tazîbûna giyanên we vedigirin. Wisa Ruhê Teseliyê, yê ku di 'Serdema Duyemîn' de soza wî hatibû dayîn, bi we re diaxive.

67. Bavê jixwe ji êş û ceribandinên ku dê mirovahiyê biêşînin, û ji asta pîsiya ku mirov dê tê de binav bibin, agahdar bû. Ji bo we, hatina Rehetker vekirina Mûhra Şeşemîn e, ango, destpêka qonaxeke nû di pêşketina mirovahiyê de ye. Ji vê nuqteyê û pê de, darizandineke îlahî ji bo hemû mirovan di meriyetê de ye; her jiyan, her kiryar, her gav dê bi awayekî tund were darizandin. Ev dawiya serdemekê ye, ne dawiya jiyanê ye.

68. Ev dawîhatina serdemên gunehê ye, û pêwîst e ku tevahiya naveroka vê Mohra Şeşemîn a Pirtûka Xwedê li ser giyanan bê rijandin û wan ji xewalûbûna wan hişyar bike, da ku mirovahî xwe hişyar bike û ahenga giyanê xwe bi hemû afirandinê re tecrube bike, û ku ew xwe ji bo wê demê amade bikin ku, bi riya Berxê, Mohra Heftemîn tê vekirin, ya ku dê bermayiyên dawî yên tasa êşê bîne, lê di heman demê de serkeftina rastî, hezkirin û dadweriya xwedayî jî. (107, 17–19)

69. Ez dixwazim ku mirovahî di vê demê de xwe amade bike, da ku gava mohra dawî were şikandin, mirov pê haydar bibin û bi lez guh bidin û naveroka wehiyên nû fêm bikin. Ez dixwazim ku netewe û gel xurt bibin da ku bikaribin êşên wan rojan tehemul bikin.

70. Ez ê wan kesên ku dizanin çawa li ber zehmetiyên wan deman bisekinin pîroz bihesibînim, û ez ê ji

bo sebir û baweriya wan a bi hêza Min xelat bikim, bi parastina wan wek bav û kalên mirovahiyeke nû. (111, 10–11)

71. Gava ku Mûhra Heftemîn bi şeşên din re were mohrkirin, ew pirtûka ku mehkema Xwedê ya li ser karên mirovahiyê bû, ji yê yekem heta yê dawî, dê her weha mohrkirî bimîne. Wê demê Xudan dê pirtûkeke nû û vala veke da ku tê de vejîna miriyan, azadkirina zordestkiriyan, nûbûna gunehgaran, û serkeftina qenciyê li ser xerabiyê tomar bike. (107, 20)

Beş 39 – Îsraîla Cîhanî û Ruhanî

Mîsyona dîrokî ya Îsraîlê, têkçûna wê

1. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, eger mirovan pabendî wê şîretê bikirana ku wijdana wan a hundirîn wan ber bi wê ve dikişand, wê ne hewce bû ku serok an pêxember ji we re bên şandin; ne jî pêwîst bû ku Xudanê we dakeve ba we, ne jî ku Ez Qanûna Xwe di 'Serdema Yekem' de li ser kevir neqişandama, ne jî ku Ez di 'Serdema Duyem' de bibûma mirov û wek mirovekî li ser xaçê bimira.

2. Gava min gelek rakir û bi diyariyên keremê ser wan baran kir, ev ne ji bo wê yekê bû ku ew xwe bilind bikin û yên din biçûk bikin, lê belê ji bo wê yekê bû ku ew bibin mînakek ji bo guhdariya Xwedayê rast û modelek ji bo biratiyê di nav mirovahiyê de.

3. Min ev gel hilbijart da ku ew li ser rûyê erdê bibin amûrek ji bo îradeya Min û hilgirên wehiyên Min, da ku ew hemûyan vexwînin ku li gorî Şerîeta Min bijîn, û bi vî awayî hemû mirovahî di dawiyê de bibe gelekî yekane yê Xudan.

4. Vê gelê gelek êş kişandiye — her çend ew gelê hilbijartî bû jî — ji ber ku wî bawer dikir ku mîrat tenê ji bo wî bi xwe ye, ku Xwedayê wî nikaribû di heman demê de Xwedayê Cihûyên ji bilî Îsa ( ) û yên ne-Cihû (Gentiles) be, ji ber ku wî gelên din wek biyanî didîtin û destûr nedida wan ku di tiştê ku Bav dabû wî de parve bikin. Tenê ji ber vê sedemê bû ku min ew ji bo demekê ji gelên din veqetandin, da ku ew bi gendelî û materyalîzmê nexweş nekevin.

5. Lê dema ku wê xwe di xwebexşiya xwe de girt û bawer kir ku ew mezin û bihêz e, min jê re îsbat kir ku hêz û mezinahiya wê xeyalî bûn, û min destûr da neteweyên din ku êrîşî wê bikin û wê bixin bin koletiyê. Qral, firawûn û Împeratorên Romayê (Sezar) serwerên wê bûn, her çend min pêşniyar kiribû ku ez bibim Xudanê wan.

6. Bav, di hezkirina Xwe ya bêdawî de, Xwe ji nû ve ji gelê Xwe re eşkere kir da ku azadiyê bide wan û mîsyona wan bîne bîra wan — û di vê serdema heyî de ez têm da ku hînkirinên Xwe yên hezkirinê ji wan re ragihînim; lêbelê tenê nihêrîna

Min dikare di nav mirovahiyê de, zarokên Îsraîlê yên ku ez bangî wan dikim û kom dikim, nas bike, da ku ew ronahiya Ruhê Pîroz werbigirin.
7. Min Xwe ji ruhê we re eşkere kiriye, ji ber ku ew dema ku min bi riya xwezayê û bi rêya xuyabûnên madî yên ku we jê re digot mucîze, bi we re diaxivî, êdî derbas bûye. Îro hûn jixwe dikarin di ruhê xwe de Min hîs bikin, çawa ku hûn di kûrahiya dilê xwe de hîs dikin.
8. Di vê serdemê de, ne Filîstîn e ku bûye şahidê wehyê Min; çimkî ez ne li cihekî taybet digerim, lê li ruhê we. Ez li 'gelê Îsraîlê li gorî Ruh' digerim, ne li gorî goşt — gelê ku xwediyê wê tovê ruhanî ne ku wan di serdema serdeman de bi saya rehma Min wergirtiye. (63, 64, 69)

Dabeşbûna gelê Cihûyan bo ser yên xwedî meyla cîhanî û yên xwedî meyla giyanî

9. Pêwîst bû ku, piştî çûyîna Wî (di Îsa de), Bav ew axa ku jixwe ji bav û kalên wan re hatibû spartin, ji destê gelê Xwe bistîne.
10. Ew ji hinekan wek kefaret hate standin û ji hinekan re wek xelat hate dayîn; ji ber ku ew axa Kenanê, ew Filistîna delal a rojên berê, ji aliyê Min ve tenê wekî şewqvedana Axa Sozdar a rastîn a ji bo ruh hatibû amadekirin. Dema ku ew milk ji destê gel hatin standin, Cihûyê ku bi awayekî materyalîst difikirî, li ser rûyê erdê wek koçberekî bêmal ma; lêbelê koma din — ya dilsoz, yên ku her dem hebûna Min hîs dikirin — dilsozê îradeya Min man, bê xemgînî ji bo windakirina wê mîrateya rojên borî, ji ber ku wan dizanibû ku keremeke nû ji Bav ji wan re hatibû spartin: mîrateya Peyva Wî, Peyva Xwedayî, ya qurbana Wî, ya Xwîna Wî.
11. Di serdema heyî de, ku gelê min Îsraîl jixwe di 'Serdema Sêyemîn' de dijîn, ez hîn jî wan wek du kom dibînim: yek jî ku materyalîst bûye, bi serweta erdê dewlemend bûye wekî tezmînata xwe ya ku bi xwe daye xwe, ku bi hêza xwe dibîne ku bingeha cîhanê jî biheje, ji ber ku wê hêza xwe, jêhatîbûna xwe, û diyariyên keremê yên ku Bav li ser ruhê wê rijandine, xistiye xizmeta xwe, xizmeta ambîsyonên xwe, û mezinahiya xwe.
12. Binêre gelo ew gel, heta di nav sînorên materyalîzma xwe de jî, di zanistên xwe, di vîna xwe, di aqilê xwe de çawa hêz nîşan daye. Di kûrahiya dilê xwe de ji ber birçîbûn, koleti û rûreşiyên berê hêrsê dihewîne; lê îro ew bi hêz û serbilindî radibe, da ku gelên din şermezar bike, bi hêza xwe wan bitirsîne, serdestiya xwe li ser wan bike. Îro ew bi xwe têr û tije ye û bi razîbûn li milyonan birçiyan û li girseyên mezin ên koleyan dinêre — koleyên zêrê wê, hêza wê, zanista wê û tîriya wê ya ji bo prestîjê.
13. Lêbelê ez her wiha beşa din a gelê xwe jî dibînim, yên qayîm û bawermend — ewên ku her dem karîbûne hebûna min hîs bikin, ewên ku her dem hatina min di nav mirovahiyê de nas kirine, ewên ku bi wehiyên min bawer kirine û yên ku,

tevî her tiştî, ji min re guhdar bûne û fermanên min pêk anîne.
14. Ew beşa din ne tenê hûn in ku, di vê serdemê de, bi riya hêzên rewşenbîrî yên mirovahiyê bûne şahidên Peyama Min; ji ber ku beşek ji Gelê Ruhî yê Îsraîlê li seranserê cîhanê belav bûye, û her yek li ku derê be bila bibe, ew hezkirina Min a xwedîderketî werdigirin, hebûna Min hîs dikin, bi nanê Min têr dibin, û li benda Min in, bêyî ku bizanibin ez ê ji ku derê werim, ne jî bi çi awayî, lê dîsa jî ew li benda Min in.
15. Lêbelê, ewên ku baş dizanin ka ez çawa hatime, min çawa Xwe eşkere kiriye — ewên ku ji bo demên pêş amade ne — hûn in, yên ku beşek ji wan 144,000 kesên ku min ji diwanzdeh eşîrên wî gelî hilbijartine, pêk tînin. — sed û çil û çar hezar kes ku, li ber çavê girseya mezin a Îsraîlê, dê bibin wek 144,000 serokên ku wan di şerê mezin ê têkoşîna ruhanî ya 'Serdema Sêyemîn' de bi rê ve dibin.
16. Ma tu difikirî ku gelê Min dê heta hetayê dabeşkirî bimîne? Bi rastî, ez ji we re dibêjim: Na! Ji ber ku ji we re hatine rêberî, ronahî û ceribandin; ji wan re hatine dadweriya Min û, her wiha, cezakirinên Min. Ez niha wan bi gavên mezin ber bi hişyarbûna ruhê wan ve dibim, û her çend ew ê di destpêkê de bêguman hatina Min a sêyemîn a cîhanê înkar bikin, çawa ku wan ya duyemîn jî înkar kir, ez ji we re dibêjim: dema vegera wan êdî ne dûr e. Ew li gorî kevneşopiyên xwe yên kevn dijîn, lê ez di ruh û dilê gelê Cihû de dibînim û ji we re eşkere dikim ku ew zêdetir ji ber rehetî û tirsa ji eşkerekirinên giyanî, ne ji ber baweriya xwe, bi kevneşopiyên xwe ve girêdayî ne. Ew ji nîşaneyên jiyana din ên ' ' dûr dikevin; lêbelê tiştê ku ez ê pêşkêşî wan bikim ev e: devjêberdana her tiştê nepêwîst, û pêkanîna rehm, hezkirin û dilnizmiyê.
17. Hûn ê neçar bimînin ku rûbirûyî wan bibin, û hûn ê her du jî çekên xwe hildin: aliyek bi gotin, raman, dua û delîlan; aliyê din jî bi jêhatîbûn, hêz û kevneşopiya xwe. Lêbelê ez ê di vê pevçûnê de amade bim û ez ê misoger bikim ku dadweriya min bi rastî serwer be; ez ê piştrast bikim ku ruhanî bi ser dikeve, ku giyan li ser bedenê bilind dibe, wê di bin xwe de dixe û wê bi dilnizmî dike, û paşê dê lihevhatina eşîrên Îsraîlê, yekbûna gelê Xudan were.
18. Gava ku ew gel amade bibe — bi rastî, Ez ji we re dibêjim, wê demê ew ê banga xwe bi cih bîne heta ku mîsyona mezin a ku Xwedê ji destpêka deman ve spartiye gelê xwe yê bijartî, bi dawî bîne; ku ew jî ew e ku bibe zarokê pêşîn û sîpanê eşkerekirinên Xudan, da ku, wekî mezinê xwişkan, rêberiya yên din bike, kerema Wî bi wan re parve bike, û wan hemûyan bîne ber destê rastê yê Bav. (332, 17–21)

Gelê Ruhî yê Îsraîlê

19. Dema ez behsa 'Geli Îsraîlê' yê Xwe, yê 'Geli Xudan' dikim, mebesta min ew in ku bi xwe re mîsyoneke

ruhanî anîne ser rûyê erdê; ewên ku Şerîeta Min da nasîn, ku ez ragihandim, ku ji min re dilsoz bûn; ewên ku hebûna Xwedayê zindî ragihandin, yên ku tovê hezkirinê çandin, û yên ku karîn di Kur de hebûn û Peyva Bav nas bikin. Ew in ku gelê Xwedê pêk tînin; ev Îsraîl e— Îsraîla bihêz, dilsoz, û şehreza. Ev leşkerên Min ên legionê ne ku ji Qanûn û Rastiyê re dilsoz in.

20. Yên ku pêxemberên Min çewisandin, yên ku dilê peyamberên Min perçe perçe kirin — yên ku ji Xwedayê rastîn rûyê xwe gerandin da ku serî li ber pûtan bitewînin — yên ku Min înkar kirin, bi Min henek kirin û xwîn û jiyana Min xwestin, ne ji Gelê Hilbijartî bûn, her çend wan ji ber nijada xwe xwe wek Îsraîlî bi nav dikir; ew ne ji gelê pêxemberan, ne ji koma ronakbûyan, ne jî ji leşkerên dilsoz bûn. Ji ber ku 'Îsraîl' navekî ruhanî ye ku ji bo serdestiya li ser nijadekê bi xeletî hat bikaranîn.

21. Divê hûn her weha bizanibin ku her kesê ku bixwaze bibe ji gelê Min, dikare vê yekê bi hezkirin, rehm, kelecan û guhdariya xwe ya ji bo şeriatê bi dest bixe.

22. Gelê min xwediyê tu welat an bajarên taybet ên li cîhanê nîne; gelê min ne nijadek e, lê di nav hemû nijadan de, di nav hemû mirovan de tê temsîlkirin. Ev civata mirovan a li vir, ya ku Peyva min dibihîze û eşkerekirinên nû yên î werdigire, tenê beşek ji gelê min e. Beşeke din li seranserê erdê belav bûye, û ya din jî, ya herî mezin, li Cîhana Ruhanî dijî.

23. Ev gelê Min e, yên ku Min nas dikin û ji Min hez dikin, yên ku guh didin Min û li pey Min tên. (159, 55–59)

24. Îro ez ji we re dibêjim: Gelê Min li ku ye? Ewên di ceribandinan de zana, di şer de wêrek û di belayan de biîstîqrar li ku ne? Ew li seranserê cîhanê belav bûne. Lêbelê ez ê wan bi dengê xwe hişyar bikim û ji bo yekbûnê bang li wan bikim, da ku ew rêberiya hemû neteweyan bikin. Lê ez ji we re dibêjim ku ew ê îro ji mirovên ji hemû nijadan pêk were, yên ku dê cewhera peymana ku ez ji tevahiya mirovahiyê hêvî dikim, fêm bikin.

25. Ev gel dê wêrek û têkoşer be, lêbelê dê ne çekên birakujiyê, ne jî erebeyên şer di destê wê de bin, û ew ê stranên wêrankirinê jî nepeyivîne. Ala wê dê aştî be, şûrê wê dê rastî be, û mertalê wê dê evîn be.

26. Kes nikare kifş bike ku ev gel li ku ye: ew li her derê ye. Dijminên wê dê hewl bidin wê tune bikin, lê ew ê nikaribin vê yekê bikin, ji ber ku ew ê li tu derê wê bi awayekî fîzîkî yekgirtî nebînin, ji ber ku yekîtiya wê, nîzam û ahenga wê dê giyanî be. (157, 48–50)

27. Di vê serdemê de, Ruhê Îsraîla rastîn li her derê dixebite. Ew giyan in ku hebûna Min hîs dikin, ku li benda hatina Min in, ku bi dadweriya Min bawer dikin.

28. Dema ev gotin bigihîjin cihên din, gelek dê pê henekên xwe bikin; lê ez ji we re dibêjim, dê baştir be ku ew wan nekin hedefa henekên xwe,

ji ber ku dê saetek were ku ew ê ji xewa xwe ya kûr şiyar bibin û fêm bikin ku ew jî zarokên gelê Xwedê ne.

29. Ev girseyên li vir ku îro Min dibihîzin, dibe ku bikevin şaşiyê eger Peyva Min lêkolîn nekin, û eger xwe ji awayê xwe yê ramana cîhanî û maddî rizgar nekin. Dibe ku ew heman çarenûsê bikişînin wek gelê Îsraîl ê demên kevnar, yên ku dengê Xudan bihîstin, Şerîet wergirtin û pêxemberên wan hebûn, û di encamê de gihîştin wê baweriyê ku ew bi tenê gelê hezkirî yê Xwedê ne — şaşiyeke mezin ku paşê belayên giran, rûreşî, sirgûn û dîlî dê wan jê xilas bikin.

30. Divê hûn bizanibin ku hezkirina Min tu carî nikare we li gorî nijad an baweriyên olî ji hev parçe bike, û gava ez behsa 'gelê xwe' dikim, ew tenê ji ber vê yekê ye ku, ji zû de, min giyan amade kirine ku ez wan dişînim ser rûyê erdê da ku ew bi ronahiya xwe riya mirovahiyê ronî bikin.

31. Ew gerokên herheyî ne ku di nav gelên cuda de jiyane û gelek ceribandinan tehemul kirine. Di vê demê de, wan fêm kiriye ku zagonên mirovan neheq in, ku îfadeyên hestan ên mirovan ne samîmî ne, û ku di giyanên mirovan de bêaramî serdest e. (103, 10–14)

32. Gelê Xwedê dê careke din di nav mirovahiyê de derkeve pêş — ne gelek ku di nijadekê de kom bûne, lê belê girseyeke mezin, leşkerê şagirtên Min, ku ji bo wan ne xwîn, ne nijad û ne jî ziman biryarder e, lê belê Ruh e.

33. Ev gel dê xwe tenê bi hînkirina doktrîna Min a bi rêya nivîsan sînordar neke. Ji bo ku peyv bibin zindî, divê mirov wan bijî. Ev gel dê ne tenê belavkerên nivîs û pirtûkan bin, lê belê dê bibin belavkerên mînak û kiryaran jî.

34. Îro ez we ji her tiştê zêde, ji her tiştê nepak û şaş azad dikim, da ku we ber bi jiyaneke sade û pak ve bibim ku ruhê we bikaribe bilind bifire, û ku hûn bi kirinên xwe şahidiyê li ser bikin.

35. Dema ku wext bê, ez ê Gelê Xwe pêşkêşî mirovahiyê bikim, û ne Mamoste dê ji şagirtên Xwe şerm bike, ne jî şagirt dê Mamosteyê xwe înkar bikin. Ev kêlî dê hevdem be bi şerê nêrînên cîhanî re, ku ji wê re Ruhparêzî dê wekî nefesek aştiyê, wekî tîrêjek ronahiyê derkeve holê. (292, 28–31)

36. Gelê min mezin dibe û zêde dibe, ne tenê li ser rûyê erdê lê her weha li Cîhana Ruhî jî. Di nav wan girseyên ruhî de ew kes hene ku bi girêdanên xwînê bi we ve girêdayî bûn, çi ew dê û bavên we, çi xwişk û birayên we an jî zarokên we bin.

37. Gava ez ji we re dibêjim ku Gelê Min ewqas zêde ne ku li ser rûyê erdê ji bo wan cih têrê nake, û ku ew ê hê jî mezintir bibin, şaş nemînin. Gava rojekê min ew yek kirin û yek ji zarokên Min winda nebû, bêdawî dê ji wan re wekî warê wan bê dayîn, ew gerstêrka ronahî û keremê ya ku dawiya wê nîne.

38. Li vir li ser rûyê erdê ez tenê we amade dikim; ez bi rêya hînkirina Xwe rêberiya pêwîst didim we, da ku hûn bizanibin ka çawa nêzîkî wê jiyanê bibin. Ev mirovahî tenê beşek ji gelê Xwedê ye. Pêwîst e ku her kes ji van eşkerekirinan haydar be, da ku karibin jiyana xwe ber bi îdeala kamilbûnê ve araste bikin.
39. Ev peyama îlahî, ku Peyva Min e û ji devê peyamberê mirovî hatiye gotin, divê li gorî îradeya Min bigihîje hemû mirovan. Gota min ew zengil e ku li cîhanê dixe; cewherê wê dê neteweyan bihejîne û wan hişyar bike da ku li ser gihîştin û çarenûsa giyanê piştî vê jiyanê bifikirin. (100, 35–37)

144,000 Kesên Hilbijartî û Nîşankirî

40. Ji bo belavkirina Xebata Min di vê 'Serdema Sêyemîn' de, Min 144,000 giyan ji nav girseyên mezin hilbijartin û ew bi ramûsana Ronahiya Xwedayî nîşan kirin — ne ramûsana Yûhenna, ne jî bi mohrê peymanekê ku giyanê we dixe xeterê. Nîşana min ew nîşan e ku Ruhê Pîroz li ser hilbijartiyên Xwe datîne, da ku ew di vê 'Serdema Sêyemîn' de mîsyoneke mezin bi cih bînin.
41. Kî vî nîşanî hildigire, ji xeterê azad nîne — berevajî, ew ji yên din zêdetir dikevin ceribandinê û tên ceribandin. Her yek ji wan diwanzdehan bînin bîra xwe yên ku min di 'Serdema Duyemîn' de hilbijartin, û hûn ê tiştê ku ez niha ji we re dibêjim piştrast bikin. Di nav wan de kêliyên guman, lawazî û tevliheviyê hebûn, û heta yek hebû ku bi maça min radestî îdamkarên min kir û min xiyanet kir.
42. Çawa dibe ku ji bijartiyên vê serdemê neyê xwestin ku hişyar bin û dua bikin, da ku nekevin ber ceribandinê! Lêbelê, bi rastî, ez ji we re dibêjim, dê di nav sed û çil û çar hezar kesî de jî xiyanetkar hebin.
43. Nîşanek erka, peywir û berpirsiyariyek li hember Xwedê nîşan dide. Ew ne garantiyek li dijî ceribandinan an nexweşiyan e; çimkî eger wisa bûya — wê demê çi xêra min a hilbijartî hebûya? Ruhê we dê çi hewl bida ku ji Peyva min re dilsoz bimîne?
44. Ez bi vî awayî bi we re diaxivim ji ber ku di nav vî gelê li vir de gelek dil hene ku dixwazin bibin endamê wî hejmara hilbijartiyan. Lê min dîtiye ku, ji xwesteka xizmetkirina mirovahiyê bi rêya diyariyên ku ez bi nîşanê didim, bêtir, ew daxwaza ewlehiyê ye, an jî pozbilindî ye, ku wan diajo da ku ji Min bixwazin ku ez wan bang bikim. Ez ê van, şagirtên xwe yên zarok, bixim ceribandinê, û wê demê ew ê bi xwe bawer bikin ku Peyva Min bêbingeh nîne.
45. Nîşan nîşana nedîtbar e ku bi riya wê yê ku wê bi hezkirin, rêz, kelecan û dilnizmiyê hildigire, dikare peywira xwe bi cih bîne. Wê demê ew ê bikaribe fêm bike ku nîşan keremeke îlahî ye ku wî dihêle ji êşê bilind bibe, ku di ceribandinên mezin de wî ronî dike, ku têgihiştinên kûr jê re eşkere dike, û

ku, li ku derê bixwaze, rêyekê vedike ku ruh bikaribe hê bêtir pêş bikeve.

46. Nîşan mîna zengilekî di zincîreyekê de ye ku xwediyê wê bi Cîhana Ruhanî ve girêdide; ew amraz e ku bi riya wê fikir û peyva Cîhana Ruhanî di cîhana we de xwe dide nasîn, ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim ku yê nîşanê hildigire peyamnêrekî Min e, ku ew nûnerê Min û amûra Min e.

47. Erk û berpirsiyariya yê ku nîşanê di çarçoveya Xebata Min de hildigire, mezin e. Lêbelê ew di riya xwe de ne bi tenê ye; li kêle ê wî her dem milyaketê wî yê parêzvan heye ku wî diparêze, rêberiya wî dike, îlhamê dide wî û wî teşwîq dike.

48. Ew ê çiqas bihêz bûya yê ku dizanibû çawa bi hezkirinê xwe bi xaça xwe ve girê bide, û çiqas dijwar û tal bûye riya wî Hilbijartî yê ku ne amade bû ku nîşana xwedayî ya Hilbijartî di 'Serdema Sêyemîn' de hilgire.

49. Ez ji hemû yên ku Min dibihîzin re dibêjim ku divê fêrî şiyarbûn û duayê bibin, ku xaça xwe bi hezkirin hilgirin, û ku bi dadwerî û guhdarî tevbigerin, da ku ev jiyan—ku ji bo giyanê we vegerîna herî ronî ye—bêber nemîne, û da ku paşê neçar nemînin li ser dema windakirî û behreyên ku nehatine bikaranîn şîn bigirin.

50. Bila hûn hemû li ser vê hînkirinê bifikirin, çi hûn nîşankirî bin, çi nebin, ji ber ku armanceke we hemûyan heye ku di xebata Min de pêk bînin. (306, 3–4, 7–12)

51. 'Kurdên Îsraîlê li gorî Ruh' pir zêde ne. Ji her yek ji wan ez ê deh hezar kes hilbijêrim û li ser eniyên wan nîşan bikim. Lêbelê 'gelê Îsraîlê' tenê bi 144,000 kesan sînordar nîne. Gelê Hilbijartî bêpîvan mezin e.

52. Mamoste di 'Serdema Duyemîn' de we fêr kir ku di nav bangkiriyan de gelek in û di nav hilbijartiyan de hindik in; lêbelê tevahiya 'gelê Îsraîlê' têne bang kirin, û ez ê 144,000 kes ji nav wan nîşan bikim. Ez ê di nav hemûyan de aşitî, ruhanîbûn û destpêka ragihandina ji ruhî bo ruhî biçînim. (312, 7–8)

53. Ez Bavê Gerdûnî me; hezkirina min dadikeve nav hemû dilan. Ez hatime ba hemû gelên rûyê erdê. Lêbelê, her çiqas min ev neteweya Meksîkî hilbijartiye da ku Peyv û wehiyên Min bi temamî li ser wê birijin jî, ev ji ber wê yekê bû ku min ew dilnizm dîtin, ji ber ku min di nişteciheên wan de fezîlet dîtin, û ji ber ku min kir ku giyanên 'Gelê Îsraîlê' di nav wan de biciviyana.

54. Lêbelê ne hemû ji vî neteweyî ne; ne hemû di beden de ne. Ruhên ku di nav hejmara hilbijartiyan de ne, hîn jî li seranserê cîhanê belav bûne. Ew hatine nîşankirin; Min çavên wan vekirine, Min dilên wan wergir kirine, û ew ji ruhî bi ruhî bi Min re diaxivin. (341, 25)

55. Di nav mirovahiyê de beşek ji wan 144,000an ku min nîşan dane dijîn. Ev xizmetkarên Min li seranserê cîhanê belav bûne û peywira xwe ya dua kirina ji bo aştiyê û xebata ji bo biratiya mirovahiyê pêk tînin. Ew hevûdu

nas nakin; lêbelê ew çarenûsa xwe ya ronîkirina riya mirovên din pêk tînin — hinek bi awayekî sezgînî, hinekên din jî bi saya vê wehyê ronîkirî ne.

56. Hinek ji yên ku bi hezkirina Min hatine nîşankirin mirovên sade ne; lêbelê di nav wan de kesên ku li cîhanê bi rêz û hurmet in jî hene. Ew tenê bi ruhanîbûna di jiyana xwe de, bi kirinên xwe, bi awayê ramana xwe û bi têgihiştina xwe ya ji eşkerekirinên îlahî tên naskirin. Ew ne pûtperest in, ne jî fanatîk in, ne jî bêperwa ne. Dibe ku wisa xuya bike ku ew ti olî pîroz nakin, lê dîsa jî di navbera ruhê wan û yê Xudanê wan de îbadeteke hundirîn diqewime.

57. Yên ku bi ronahiya Ruhê Pîroz hatine nîşankirin, mîna keştiyên rizgariyê ne; ew parêzvan, şêwirmend û sîper in. Min ronahî, aştî, hêz, melhema şîfayê, mifteyên ku bêdeng deriyên herî dijwar jî vedikin, û 'çek'ên ji bo derbaskirina astengiyên ku ji bo kesên din neçareser in, di giyanên wan de bexşandiye wan. Ne hewce ye ku xwedî unvanên cîhanî bin da ku jêhatîbûnên wan bên naskirin. Ew tiştekî ji zanistan nizanin û dîsa jî 'pizîşk' in; ew tiştekî ji qanûnan nizanin û dîsa jî şêwirmend in; ew di warê serwetên cîhanî de feqîr in û dîsa jî dikarin di rêwîtiya xwe ya jiyanê de gelek qenciyê bikin.

58. Di nav van girseyên mirovan ên li vir de ku hatine ji bo wergirtina Peyva Min, gelek tenê ji bo piştrastkirina mîsyona xwe hatine. Ji ber ku ne li ser rûyê erdê bû ku diyariyên ruhanî ji wan re hatin bexşandin an jî mîsyona wan ji wan re hat spartin. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, ronahiya ku her giyan xwediyê wê ye, ew e ku wê di riya xwe ya dirêj a pêşketinê de ji bo xwe bi dest xistiye. (111, 18–21)

59. Mirovahî dê bawer bike; Karê Min dê li seranserê cîhanê belav bibe. Ez ê bi 144,000 Kesên Nîşankirî dest pê bikim, yên ku, di vê serdema nakokiyên li ser bawerî û nêrînên cîhanî de, dê bi guhdarî, hezkirin û dilsoziyê şer bikin. Di nava vê şer de, ew ê bibin wekî zencekî di zincîreyekê de, ku ne zincîreyek koletiyê, lê peymaneke ruhanî ya ku bi azadî û biratiyê tê wesifandin, pêşkêşî cîhanê bikin. Ev leşker ne bi tenê ne; Cîhana min a Ruhî dê bi wan re be û wan biparêze. Ew ê di riya xwe de kerametan bikin û bi vî awayî şahidiya rastiya min bikin. (137, 9)

Beş 40 – Hêzên Qencî û Xerabiyê

Koka Qencî û Xerabiyê

1. Dema ku Bav we afirand, Wî hûn danîn ser qada yekem a pêlikana ezmanî da ku hûn derfeta wê yekê bibînin ku di rêwîtiya li ser vê rêyê de Afirînerê xwe bi rastî nas bikin û fêm bikin. Lê belê, çiqas hindik kes piştî terikandina qada yekem a pêşketinê ( ) dikevin ser riya pêşketinê ya ber bi jor ve! Piraniya wan di serîhildan û guhnedana xwe de bûn yek, diyariya azadiyê bi

awayekî xirab bi kar anîn û guh nedan dengê wijdanê; wan hişt ku materyalîzm serdestê wan bibe û bi vî awayî, bi riya derketinên xwe, hêzek — ya xerabiyê — afirandin û jêrek vekirin ku tê de, bi bandora xwe, neçar man ku bira û xwişkên xwe bikişînin nav, yên ku di navbera lawazî û xerabiyên xwe û hesreta xwe ya ji bo bilindbûn û paqijiyê de dest bi têkoşîneke xwînî kirin. (35, 38)

2. Gunehê eslî ji yekbûna mêr û jinê dernakeve. Min, Afirîner, ev yekbûn ferman kir dema ku min ji herduyan re got: 'Zêde bibin û belav bibin.' Ev yasaya yekem bû. Guneh di xirab bikaranîna mirovan a diyariya vîna azad de bû. (99, 62)

3. 'Goşt' ji têkoşîna bi giyan re ditirse û bi rêya kêfên cîhanê li rêyekê digere ku wê bixapîne, da ku azadbûna wê pêşî bigire an jî qet nebe wê dereng bixe. Binêre, mirov di nav xwe de xapînokê xwe heye! Ji ber vê yekê min gotiye ku heke ew li ser xwe serwer bibe, wî şer qezenc kiriye. (97, 37)

4. Di vê serdemê de, dema ku heta hewa, ax û av jî bi kirinên xerab ên mirovahiyê jehrî bûne — çiqas kêm kes hene ku nahêlin xwe bi xerabiyê an jî bi tariyê vegirin! (144, 44)

5. Giri û nalîna mirovahiyê digihîje Min; êşa zarokan, ciwanan, jin û mêrên di temenê geş de, û kal û pîran radibe. Ew qêrîn e ku dadmendiyê dixwaze; ew niyazek e ji bo aştiyê û rehmê ku ji giyanê derdikeve. Ji ber ku tovê hezkirinê li vê cîhanê xera bûye, û ma hûn dizanin evîndarî niha li ku ye? Di kûrahiyên herî hundirîn ên dilê mirov de, ewqas kûr di hundir de ku mirov nikare wê bibîne, ji ber ku nefret, hewesa desthilatdariyê, zanist û pûçîtîyê tov şikandiye, û ne giyanîbûn heye ne jî rehm. Fîncanê êşê her ku diçe tijîtir dibe, û cîhan wê heta dilopa dawî vedixwe. (218, 12)

6. Ji gorîgehê heta gorîgehê, ji rîtuelekê heta rîtuelekê û ji mezhebê heta mezhebê, mirov di hesreta xwe ya ji bo nanê jiyanê de digerin, bêyî ku wî bibînin; û ji ber bêhêvîtiyê ew dibin kufrker, dikevin ser rêyên bêarmanc û bê Xwedê û bê şeriat dijîn.

7. Lêbelê, ey gel, bifikirin ku di nav wan de giyanên mezin hene; ku ez di nav wan de pêxember û şagirtên Ruhê Pîroz dibînim! (217, 49)

8. Di nav mezheb de, mirov hêza xerabiyê qebûl dikin û ew di şiklê mirovî de personîze kirine. Ew qraliyekî bihêz jê re dihesibînin û navên cuda lê kirine. Mirov ditirsin gava ku bawer dikin ew nêzîk e, bêyî ku fêm bikin ku ceribandina di şehwet û qelsiyan de ye, û ku hem qencî û hem jî xerabî di nav dilê mirov de radibin.

9. Xerabî di vê demê de li cîhanê serdest e û hêzek, qudretî, afirandiye ku di her tiştî de xwe eşkere dike. Û di warê giyanî de leşkerên giyanên kêmkêmasî, tevlihev hene, ku ber bi xerabî û tolhildanê ve meyldar in, û hêza wan bi xerabiya mirovan re dibe yek da ku keyaniya xerabiyê ava bike.

10. Wê hêzê di 'Serdema Duyemîn' de li dijî Îsa derket û qraliyeta xwe nîşanî Wî da. 'Goşt'ê Min, ku ji her tiştî hestiyar bû, ket ceribandinê, lê hêza min a giyanî ser ceribandinê serket; çimkî diviyabû ez bibûma Serwerê cîhanê, yê 'goşt'ê, yê ceribandinê û yê mirinê, ji ber ku ez Ew Mamoste bûm ku ez daketim nav mirovahiyê da ku bibim mînaka hêzê. (182, 42–43)

11. Hûn dikarin hebûna Min di wê aştiya ku hûn di hundirê giyanê xwe de hîs dikin de nas bikin. Ji bilî Min kes nikare aştiyeke rastîn bide we. Bawekî giyanî yê ji tariyê nikare wê li ser we bike. Ez vê ji we re dibêjim ji ber ku gelek dil ji xefikên hebûneke xapînok ditirsin, ku mirovan li gorî xeyalên xwe jiyan û şikl daye wê.

12. Hebûna Mîrê Tarîtiyê çiqas şaş hatiye şîrovekirin! Çend kesan di dawiyê de bêtir bi hêza wî bawer kirine ne ku bi ya Min, û mirov bi vê yekê çiqas ji rastiyê dûr ketine!

13. Xerabî heye; ji wê hemû xerabî û guneh derketine; ango: yên ku xerabiyê dikin her dem hebûne, hem li ser rûyê erdê û hem jî li wargeh an cîhanên din. Lê çima hûn hemû xerabiya heyî di kesayetiyeke tenê de kom dikin, û çima hûn wê li dijî Xwedayetiyê datînin? Ez ji we dipirsim: di ber hêza min a mutleq û bêdawî de hebûneke nepak çi ye, û di ber kamilbûna min de gunehê we çi qas e?

14. Guneh ji cîhanê derneket. Dema ku ruh ji Xwedê derketin, hinek di qenciyê de man, lê yên din, piştî ku ji vê rêyê wenda bûn, rêyeke cuda—ya xerabiyê—afirandin.

15. Gotin û meselên ku di demên berê de wekî wehyek bi awayekî sembolîk ji we re hatibûn dayîn, ji aliyê mirovahiyê ve hatine şaş fêmkirin. Zanyariya sezgînî ya mirovan a derbarê tiştên serxwezayî de di bin bandora xeyalên wan de mabû, û bi vî awayî, hêdî hêdî, wan li dora hêza xerabiyê zanistên efsûnî, kult, baweriyên pûç û mîtolojî ava kirin ku heta îro jî berdewam dikin.

16. Tu şeytan ji Xwedê nayên; we ew bi hişên xwe afirandine. Têgeha we ya derbarê wî zagonî de ku hûn wî her tim wek dijber li dijî Min datînin, derew e.

17. Min hînî we kiriye ku hûn hişyar bin û dua bikin, da ku hûn xwe ji ceribandinan û bandorên xerab ên ku dibe ku hem ji mirovan û hem jî ji hebûnên giyanî derkevin, rizgar bikin.

18. Min ji we re gotiye ku divê hûn giyanê li ser 'goşt' bigirin, ji ber ku goşt mexlûqekî qels e ku heke hûn çavê xwe lê negirin, her dem di bin xetereya ketinê de ye. Dil, hiş û hest deriyên vekirî ne ku bi riya wan hewesa dinyayê giyanê diêşîne.

19. Her çiqas we dibe ku hebûnên tariyê wekî cinawir xeyal kiribin jî, ez wan tenê wekî afirîdeyên kêmasîdar dibînim ku ez destê Xwe ji bo rizgarkirina wan dirêjî wan dikim, ji ber ku ew jî zarokên Min in. (114, 54–62)

20. Kengê tu tiştekî qenc dikî, tu dibêjî: 'Ez xwedîdil im, ez comerd

im, ez xêrxwaz im; ji ber vê yekê ez vî tiştî dikim.' Ez ji te re dibêjim: eger te ew kirin di navê Xudanê xwe de bikirana, te yê dilnizm bûya, çimkî qencî ji Xwedê tê û min ew li ser giyanê te daye.
21. Ji ber vê yekê, kî karên xwe yên qenc bi dilê xwe yê mirovî ve girê bide, ew ruhê xwe û Yê ku ev fezîlet pê bexşandiye, înkar dike.
22. Lêbelê, gava ku hûn tiştekî xerab dikin, hûn wek Pîlatos destên xwe jê dişon, û hûn sûcê wê kiryarê davêjin ser Bav, û dibêjin: 'Ew îradeya Xwedê bû, ew hatibû nivîsandin; Xwedê wisa xwest, ew qedere.'
23. Hûn dibêjin ku bêyî îradeya Xwedê tiştek nabe, da ku hûn xwe ji kêmasiyên xwe bêguneh bikin. Lêbelê, bi rastî ez ji we re dibêjim, hûn şaş in, ji ber ku kêmasiyên we, belengaziya we, bêyî îradeya Xwedê diqewimin.
24. Bizanibin ku Xudayê Mezin tu carî bi zorê an bi hêza Xwe we mecbûr nake. Hûn in ku vî tiştî li ba xwişk û birayên xwe yên lawaz dikin.
25. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, xerabî, nerastî û kêmasiya ahengiyê di hundirê we de ne; evîn, sebir û aramiya dil ji Xwedê tên.
26. Kengê hûn hez dikin, ew Afirînerê giyanê we ye ku we teşwîq dike. Ji aliyê din ve, dema hûn nefret dikin, ew hûn bi xwe ne, ew lawaziya we ye ku we diajo û we ber bi helakê ve dibe. Kengê di jiyana we de tiştekî xerab diqewime, hûn dikarin piştrast bin ku ew karê destê we bi xwe ye.
27. Lê dîsa jî hûn ji xwe dipirsin: Xwedê çima destûrê dide vê yekê? Ma Ew ji ber gunehên me diêşe? Ma Ew jî dema me girî dibîne nagirî? Ji bo ku me ji van paşketinan xilas bike, dê çi lê mesref bibe?
28. Ez ji we re dibêjim: heta ku hûn hez nekin, Xwedê dê ji we re bibe tiştek ku hûn nikarin jê fêm bikin, ji ber ku mezinahiya Afirînerê we ji têgihiştina we wêdetir e.
29. Bibin xurt, mezin û zana; fêrî hezkirinê bibin. Gava hûn hez bikin, êdî ew xwesteka zarokane ya ji bo têgihiştina Xwedê di we de nemîne, çimk î hûn ê Wî bibînin û hîs bikin, û ev ê ji bo we bes be. (248, 29–32)

Serbilindî û Nefsbiçûkî

30. Xwebizirêjiyê bikin yek ji baştirîn hevalbendên xwe ji bo gihîştina bilindbûna ruhanî. Ji ber ku deriyên Padîşahiya Esmanan, ku warê Ruh e, bi temamî li ser serbilindan girtî ne. Ew tu carî di nav wan re derbas nebûye, û ew ê tu carî di vî warî de bi ser nekeve. Lê eger ew dilnizm bibe, ez ê bibim yê yekem ku pesnê wî bidim, û dê rehma Min be ku deriyê herheyîtiyê ji bo wî veke. (89, 45)
31. Niha, şagirtên min, ev yek ji hînkirinên min ên din e: Bi rastî, ez ji we re dibêjim, gava hûn xwe bihêz, mezin an jî serdest hîs dikin, hûn xwe ji Min dûr dixin, ji ber ku pozbilindiya we hesta nefsbiçûkiyê dixeniqîne. Lêbelê gava hûn xwe biçûk hîs dikin, gava hûn fêm dikin ku hûn di nav afirandina Min de mîna atoman in, wê demê hûn

nêzîkî Min dibin; ji ber dilnizmiya we, hûn heyranê Min dibin, hûn ji Min hez dikin, û hûn Min nêzîkî xwe hîs dikin. Wê demê hûn li ser her tiştê mezin û bêsînor difikirin ku Xwedê di nav Xwe de dihewîne, û ku hûn ê bi kêfxweşî bixwazin wî bizanibin û biceribînin. Ji te re wisa tê ku tu di hundirê giyanê xwe de vedengê pistepisteke îlahî dibihîsî. (248, 22)

32. Şagirt: Dema ku mirovek xwedî zanîna rastîn a kirinên xwe be, ew nahêle ku bi pozbilindiyê kor bibe. Ew dizanin ku — eger ev hesta bindest bikeve nav hebûna wan — dê aqilê wan were girtin û ew ê êdî nikaribin li ser riya pêşketinê bi pêş ve biçin; ew ê bisekinin û bikevin nav sistiyê.

33. Pûçîtî gelek mirov wêran kirine, gelek neteweyên geş wêran kirine û şaristaniyên we xistine ber helakê.

34. Heya ku neteweyan enerjî, jêhatîbûn û pêşketin wekî îdealên xwe diparastin, wan ji zêdehî, geşîtî û bextewariyê sûd werdigirtin. Lê gava ku serbilindiyê ew hîs kirin ku ew ji yên din bilindtir in, gava ku îdeala wan a pêşketina bilind bi hewcedariyeke bêdawî ya xwestina xwedîderketina her tiştî ji bo xwe hate guhertin, wan dest pê kir, gav bi gav, bêyî ku pê bihesin û bêyî ku bixwazin, her tiştê ku ava kiribûn wêran kirin, û di dawiyê de xwe avêtin nav kûrahiyê.

35. Dîroka mirovahiyê tijî serpêhatiyên wiha ye. Ji ber vê yekê, ez ji we re dibêjim ku rast e ku gelek xwedî îdealên mezin li cîhanê derkevin, gelek ku — her tim ji kirinên xwe yên baş haydar bin jî — bi wan serbilind nebin. Bi vî awayî, pêşketina wan dê neyê astengkirin, û ew rûmeta ku heta niha hatiye bidestxistin dê sibê were derbaskirin û di pêşerojê de careke din were zêdekirin.

36. Dema ku ez bi vî awayî bi we re diaxivim, mebesta min ne tenê ew e ku ez we bi armancên madî îlham bidim: Ez dixwazim gotinên min rast werin şîrovekirin, da ku hûn fêm bikin ka hûn çawa dikarin wan hem ji bo rûhanî û hem jî ji bo madî bi kar bînin.

37. Pozbilindî dikare mirovan ne tenê di jiyana wan a madî de bikişîne, û wekî delîla tiştê ku ez ji we re dibêjim, li têkçûn û serneketinên mezhebên mezin binêrin, ku bingeha wan bi xwe ji ber pozbilindî, xwebezirgî û şewqa wan a derewîn hatiye hûrkirin. Her gava ku wan bawer kiriye ku ew di lûtkeya hêza xwe de ne, kesek hatiye û wan ji xewnên wan hiştiye, şaşî, xeletî û dûrketina wan a ji Şerîetê û ji rastiyê nîşanî wan daye.

38. Tenê bi têgihiştin û pêkanîna rast a Qanûna Min di ronahiya wijdanê de, ev mirovahî dê bikaribe bilind bibe jiyaneke bilindtir; ji ber ku wijdan, ku ronahiya Min e, bêkêmasî ye, zelal e, dadmend e; ew ê tu carî pûç nebe û rêyên xwar negire. (295, 18–24)

Qencî, mirovê xwedî niyeta baş

39. Bila hûn hemû Min nas bikin, da ku kes Min înkar neke — Min nas

bikin, da ku têgihiştina we ya Xwedê li ser rastiyê ava bibe û hûn bizanibin ku li cihê ku qencî xwe nîşan dide, ez li wir im.

40. Qencî bi tiştekî re tevlihev nabe. Qencî rastî ye, evîn e, rehm e, têgihiştin e. Qencî bi awayekî zelal tê naskirin û şaşî lê nabe. Wê nas bikin, da ku hûn ji rê dernekevin.

41. Dibe ku her kes li pey rêyeke cuda biçe; lê gava ku ew hemû li xalekê, ku ew jî qencî ye, digihîjin hev, ew ê di dawiyê de hevûdu nas bikin û bibin yek.

42. Lêbelê, ev yek wisa nîne, eger ew bi serhişkî xwe bixapînin, qenciyê wekî xerabiyê nîşan bidin û xerabiyê wekî qenciyê maske bikin, wekî ku di mirovên vê serdemê de wisa ye. (329, 45–47)

43. Hûn nêzîkî 2,000 sal in wê gotina ku şivanên Betlehemê bihîstin dubare dikin: 'Li ser rûyê erdê aramî ji bo mirovên xêrxwaz'; lê kengê we ew niyeta baş anîye pratîkê da ku mafê aramiyê bi dest bixin? Bi rastî, ez ji we re dibêjim, we tam berevajiyê wê kiriye.

44. We mafê dubarekirina vê hevokê winda kiriye; ji ber vê yekê, ez îro bi gotin û hînkirinên nû têm, da ku ne tenê hevok û îfadeyên vala bin ku di hişê we de hatine neqişandin, lê belê cewhera hînkirina min be, ya ku divê bikeve dil û ruhê we.

45. Heke hûn dixwazin Gotinên Min tam wekî ku ez ji we re dibêjim dubare bikin, baş e, wisa bikin; lê vê bizanibin: heta ku hûn wan hîs nekin, dê tu hêza wan tune be. Wan bi hesteke ji dil û bi dilnizmî bibêjin; hîs bikin ku di dilê we de vedeng didin, û wê demê ez ê bi awayekî bersiva we bidim ku tevahiya hebûna we bilerizînim. (24, 33–34)

46. Ez careke din ji we re dibêjim: Aştî li ser mirovên xêrxwaz ên ku ji rastiyê hez dikin be, ji ber ku ew tiştekî dikin da ku xwe teslîmî Îradeya îlahî bikin. Û yên ku xwe dikin bin parastina Min, divê bêguman hebûna Min hîs bikin — hem di giyanên xwe de û hem jî di jiyana xwe ya mirovî de, di têkoşînên xwe de, di pêdiviyên xwe de, di ceribandinên xwe de.

47. Mirovên xêrxwaz ew zarok in ku guh didin şeriata Bavê xwe. Ew li ser riya rast dimeşin, û gava ku gelek êş dikişînin, ew giyanên xwe bi hesreta efû û aştiyê ber bi Min ve radikin.

48. Ew dizanin ku êş gelek caran pêwîst e, û ji ber vê yekê ew wê bi sebir hildigirin. Tenê dema ku ew bibe bêsebir, ew daxwaz dikin ku barê xaça wan sivik bibe. 'Ya Xudan,' ew ji Min re dibêjin, 'Ez dizanim ku ruhê min ji bo ku ber bi jor ve pêş bikeve, pêdiviya wî bi paqijkirin û êşê heye. Tu ji min baştir dizanî ku pêdiviya min bi çi heye. Tu nikarî tiştekî ku ne hewcedariya min pê hebe bidî min. Ji ber vê yekê, bila îradeya Te di min de pêk were.'

49. Bextewar in ewên ku bi vî awayî difikirin û dua dikin, ji ber ku ew mînaka Mîrê xwe digerin da ku wê li ser ceribandinên jiyana xwe bi cih bînin. (258, 52–53)

Xerabî, û kesê ku bûye qurbana xerabiyê

50. Di vê serdemê de, bandora xerabiyê ji ya qenciyê mezintir e. Ji ber vê yekê, hêza ku di nav mirovahiyê de serdest e, hêza xerabiyê ye, ku ji wê xweperestî, derew, bêexlaqî, pozbilindî, kêfa ji belaya kesên din, wêranî û hemû hewesa rezîl derdikevin. Ji vê hevsengiya exlaqî ya têkçûyî ew nexweşiyên ku mirovahiyê diêşînin, derdikevin.

51. Mirovan ji bo têkoşîna li dijî van hêzan tu çekên wan nînin. Ew têk çûne û wek dîl ketine nav kûrahiya jiyaneke bê ronahiya giyanî, bê şahiya saxlem, bê lêgerîna qenciyê.

52. Tam niha, dema ku mirovahî bawer dike ku ew li lûtkeya zanînê radiweste, ew pê nahise ku ew di kûrahiyê de ye.

53. Ez, yê ku destpêka we û paşeroja we di herheyîbûnê de dizanim, ji serî de çek dane mirovahiyê ku pê li dijî hêzên xerabiyê şer bikin. Lê wan ew red kirin û şerê xerabiyê li dijî xerabiyê tercîh kirin, ku tê de kes bi ser nakeve, ji ber ku hemû dê têkçûyî jê derkevin.

54. Hatiye nivîsandin ku xerabî dê serweriya xwe nemîne, ku ev tê wê wateyê ku di dawiya demê de, qencî dê bi ser bikeve.

55. Eger hûn ji Min bipirsin ku ew çekên ku Min mirovahî pê çekand ji bo ku li dijî hêz an bandorên xerabiyê şer bikin çi bûn, ez ji we re dibêjim ku ew dua, sebat di Şerîtê de, bawerî bi Peyva Min, û hezkirina ji hev re bûn. (40, 65–70)

56. Xerabî di nav mirovahiyê de zêde bûye, gelê Min. Qencî, fezîlet û evîn li hember êrîşa xerabiyê, nexweşî, bela, şewb û bêbextiyan lawaz mane. Her tiştê ku tovê gundik e, dilê qencan tûş kiriye, bûye sedem ku gelek kes bişemitin, û rêzên bawermendan kêm kiriye, ji ber ku xerabiyê hêzeke mezin li ser mirovahiyê bi kar aniye.

57. Min ev yek ji bo xatirê vîna azad a ku ji we re hatiye dayîn, destûr daye. Ji ber ku li pişt hemû gendeliyê, hemû tariyê û xapandina mirovahiyê, ronahiyeke îlahî heye, Ruh, ku naşewite û dê tu carî neşewite. Cewherê seretayî heye, ku ruhê ronahiyê ye, ku ramûsana ku Bav pêşkêşî wê kiriye, bêqisûr diparêze—ku ew mohra îlahî ye ku min hemû zarokên xwe pê li ser riya têkoşînê şandine. Bi saya vê nîşanê, yek ji van ruhên dê winda nebe. (345, 11–12)

Têkoşîna di navbera Qencî û Xerabiyê de

58. Her wiha hûn matmayî mane ji wê tundûtûjiya ku mêr û jinan, di xerabiya xwe de, di seranserê hemû serdemên hebûna we ya mirovahiyê de nîşan dane. Pirtûka dîroka we navên wan tomar kirine. Di pirtûka bîranîna hebûna we de—pirtûka ku Xwedê hemû kirin û karên we tomar dike û diparêze—navên wan jî bi heman awayî tê de hene, û hûn matmayî mane ku çawa giyanek, dilekî mirovî, dikare ewqas hêzê ji bo xerabiyê di nav xwe de bihewîne, dikare ewqas wêrekiyê kom bike ku

li hember kirinên xwe netrese; ku ew dikare dengê wijdana xwe bêdeng bike da ku banga Xwedê ya ji bo hesabpirsînê nebihîze, a ku Ew bi riya heman wijdanê ji hemû zarokên Xwe dixwaze. Û çiqas caran rêwîtiya jiyanê ya wan giyanan li ser vê gerstêrkê dirêj û dûdirêj bûye.

59. Ev mirovên ku, bi saya vîna xwe ya azad, li dijî hezkirin û dadweriya Min derketine, Min ew bi kar anîne, û Min heman sernermiya wan bi kar aniye da ku wan bikim xizmetkarên xwe. Ji ber ku wan bawer dikir ku ew bi azadî tevdigerin, hemû fikir, gotin û kirinên wan amûrek ji dadweriya Min bûn — hem di têkiliya wan a bi xwe re û hem jî bi yên din re.

60. Lê ew serwerî dê kengî bi dawî bibe? — Bav ji we re dibêje: serweriya xerabiyê tu carî (bi temamî) li ser mirovahiyê serwerî nekiriye, ji ber ku heta di demên herî mezin ên pîsatiyê de jî mirovên dilsozê Min hebûn ku guhdarê Hînkirina Min bûn, û peyamberên Qanûna Min bûn. Lê têkoşîn ji destpêkê ve her tim hebûye.

61. Kîjan ji wan her du hêzan heta niha di vê têkoşînê de bi ser ketiye? Ya xerabiyê! Ji ber vê yekê, diviyabû ez bi awayekî fîzîkî di nav we de bihistim, da ku ez we biparêzim, hêvî û baweriya we ya bi min ji nû ve geş bikim, germiyê bînim dilê we û ji we re bibêjim: Hûn li ser vê rêyê ne bi tenê ne; min tu carî derew li we nekiriye. Divê hûn tu carî prensîbên ku min di hundirê we de çandine neguherînin. Ev riya qencî û hezkirinê ye. (345, 48–49)

62. Binêrin çawa ronahiya Min mijên cîhana we belav dike. Bi rastî ez li dijî mirovan şer dikim, lê tenê ji bo ku hemû xerabiya ku di dilê wan de dimîne ji holê rakin. Ez ê ronahî û hêza hezkirina Xwe di nav kesên ku bi dilsozî li pey Min tên de bi cih bikim, û ew ê wê demê bibêjin: 'Werin em li ejdehayê ku li benda me ye bigerin — ew ajal ku me ber bi gunehê ve û ber bi êxistina hêrsê li Xudan ve dibe.' Ew ê li deryayên, li çolê, li çiyayan û li daristanan, di nepeniyê de lê bigerin, lê ew ê peyda nekin, ji ber ku ew di dilê mirov de dimîne. Ew ji vê yekê pê ve ji tiştekî din çênebûye, û li wir ew mezin bû heta ku serweriya erdê kir.

63. Gava ku birûska şûrê min ê ronahî dilê her mirovî diqelişe, hêza ku ji xerabiyê derdikeve dê her ku diçe lawaz bibe heta ku ji holê rabe. Wê demê hûn ê bibêjin: 'Ya Xudan, bi hêza xwedayî ya rehma Te, min ejdeha têk bir, ya ku min bawer dikir ji nedîtî ve li benda min e, bêyî ku ez bizanibim ku min ew di dilê xwe de hildigirt.'

64. Gava ku şehrezayî di nav hemû mirovan de bibiriqe — wê demê kî dê hîn jî wêrekiyê bike ku qenciyê bike xerabî? Wê demê kî dê hîn jî ya Herheyî ji bo ya demkî terikîne? Bi rastî, ez ji we re dibêjim: kesek jî na; ji ber ku hûn ê hemû di şehrezayiya xwedayî de bihêz bin. Guneh tenê encama nezanîn û lawaziyê ye. (160, 51–54)

Ceribandin û Xapandin

65. Mirovahî gelek cureyên 'daran' diçîne; birçîbûn û belengaziya mirovan wan ber bi lêgerîna siyê û fêkiyê ji van daran ve dibe, yên ku rizgarî, dadwerî an jî aştiyê pêşkêşî wan dikin. Ev daran hînkirinên mirovan in, ku pir caran ji nefret, xweperestî, hewesa desthilatdariyê û mezinperestiyê îlhama xwe digirin. Berhemên wan mirin, xwîn, wêranî û pîs kirina tiştê herî pîroz di jiyana mirov de ye, ango azadiya bawerî, raman û axaftinê — bi gotineke din: dizîna azadiya ruhanî ya mirov. Ev hêzên tarî ne ku radibin da ku li dijî ronahiyê şer bikin. (113, 52–53)

66. Min ji te re gotiye, ya Îsraîla ezîz, ku demek dê were dema ku devbêjên xerab dê rabin ser piyan da ku rê bidin Îsayekî derewîn, û di hewldanên xwe yên materyalîst de ew ê xapînin û îdia bikin ku Mamoste bi riya wan diaxive. 'Serok'ên derewîn û 'pêxember'ên derewîn, 'leşker'ên derewîn, dê derkevin ku, bi gotinên xwe û bi mebestên xwe y , dê hewl bidin we ji riya ronahî û rastiyê dûr bixin. (346, 38)

67. Duayê bikin, û bizanibin ku niha ew dem e ku dadwerî û ronahiya min hemû hêzên tarî hiştiye. Ev demeke dijwar û bi xeter e, ji ber ku heta ew hebûnên ku di tariyê de dijîn jî dê di nav we de xwe wek hebûnên ronahiyê nîşan bidin, da ku we ji rê derxînin û we sergêj bikin. Ez ronahiya xwe didim we da ku hûn ji rêyê nekevin, û nehêlin ku hûn ji aliyê wan kesên ku navê min bi xerabî bi kar tînin ve bên xapandin.

68. Xapînok ne tenê hebûnên nedîtbar in; hûn ê wan wek mirovên ku ji we re behsa hînkirinên ku xwe wek ronahî nîşan didin dikin, lêbelê yên ku li dijî hînkirinên Min in jî bibînin. Divê hûn guh nedin wan. (132, 7–8)

69. Padîşahiya Min xurt û bi hêz e, û eger min destûr daye hêzeke din — ya xerabiyê — ku li pêşiya hêz û desthileta Min rabe, ew ji bo wê yekê ye ku ya Min îsbat bike; da ku, li hemberî xapandin û tariyê, hûn hêza Ronahiya Min û Rastiya Min biceribînin û bibînin. Ev diqewime da ku hûn nas bikin ku ew keyaniya siyên tarî yên xapandin û ceribandinan, her çend xwedî hêzeke mezin be jî, Amûra Min e, û ku di rastiyê de ez wê bi kar tînim.

70. Dema ku ez we diceribînim, ne ji bo wê yekê ye ku we li ser riya we ya pêşketinê rawestînim, çimkî ez li benda hatina we ya bo Padîşahiya Xwe me. Lê ez dixwazim ku hûn piştî şer bi serkeftî werin ba Min, piştî têkoşînê xurt bin, piştî hecê dirêj bi ronahiya serpêhatiya ruhanî tije bin, û bi fezîletên ruhanî dagirtî bin, da ku hûn bi dilnizmî rûyên xwe rakin û Bav bibînin di wê kêliyê de ku Ew nêzîk dibe da ku ramûsana xwe ya îlahî li we bike — ramûsaneeke ku hemû bextewarî û hemû kamilbûnê ji bo ruhê te dihewîne. (327, 8–9)

Sûcên Exlaqî

71. Gelî mirovan, gelî mirovan, hûn hemû li ser hev diqelişin! Min dît ku

hûn xerabiya xwe înkar dikin û bi tiştê ku hûn wekî mezinahiyê dihesibînin pesnê xwe didin, di heman demê de ku kêmasiyên xwe vedişêrin. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku ew kesê ku di mezinahiya xwe ya diyar de xwe pesindar dibîne, ji aliyê ruhanî ve hejar e. Û ji bo wan kesên ku ji ber kêmasiya fezîletê, qusûrên kesên din şermezar dikin û li ser binpêkirinên kesên din dadweriyê dikin, divê ez bibêjim ku ew munafik in û ji dad û rastiyê pir dûr in.

72. Ne tenê ew kes ku jiyana fîzîkî ya mirovekî distîne kujer in, lê belê ew kesên ku bi buxtanê dilê mirovan perçe dikin jî kujer in. Ewên ku hestên dil, bawerî û îdealên mirovan dikuşin, kujerên giyanê ne. Û çend ji wan bi azadî dijîn, bê zindan û bê zincîr.

73. Heyirî nemînin ku ez bi vî awayî bi we re diaxivim, ji ber ku ez di nav we de malên şikestî dibînim, ji ber ku we erkên xwe paşguh kirine, hûn ketine nav berpirsiyariyên nû yên li derveyî wan, bêyî ku guh bidin êş û terikandina hezkiriyên xwe. Li derdora xwe binêre: çend malên şikestî hene, çend jin di fesadiyê de ne, û çend zarok bê bav in? Ma nermî û evîn çawa dikarin di wan dilan de hebin? Ma tu nafikirî ku yê ku bextewariya wan mirovan wêran kiriye û tiştê pîroz parçe parçe kiriye, sûcdar e?

74. Hûn ewqasî bi xerabiyê re fêr bûne ku hûn heta wan kesên ku van çekên nû yên mirinê dahênan dikin jî wekî 'mezin' bi nav dikin, ji ber ku ew dikarin di çavbirûskekê de milyonan jiyana mirovan tune bikin. Û hûn heta ji wan re dibêjin zanyar. Nexwe, aqilê we li ku ye? Mirov tenê bi rûhê xwe mezin dibe, û tenê ew kes ku li ser riya rastiyê dimeşe bi rastî zanyar e. (235, 36–39)

Bêhêzî û Demkîbûna Xirabiyê

75. Di çavên we de xerabiya mirovan mezin e, pir mezin e; hêz û quwweta xerabiyê ya ku mirov bi kar tînin ji we re tirsnak xuya dike; lêbelê ez ji we re dibêjim ku ew li hember hêza dadweriya Min, li hember xwedayetiya Min, ku Xudanê qedêrê, jiyanê, mirinê û hemû afirandinê ye, lawaz e. (54, 70)

76. Tenê hebûneke ku wek Min hêza wê ya herheyî hebe, dikare bi Min rekeve. Lê gelo tu bawer dikî ku, eger xwedayek ji Min derkeve, ew ê li dijî Min be? An jî tu belkî bawer dikî ku ew dikare ji ne-tiyê derkeve? Tiştek nikare ji ne-tiyê derkeve.

77. Ez Her Ti me û ez qet ji dayik nebûme. Ez destpêk û dawî me, Alîfa û Omegaya her tiştê ku hatiye afirandin im.

78. Ma tu dikarî bîhizirî ku yek ji wan mexlûqên ku min afirandine, bikaribe bigihîje pileya Xwedê? Sînorê hemû mexlûqan heye, û ji bo ku mirov bibe Xwedê, pêwîst e ku sînorên wî tune bin. Kîjan kesê ku xewnên wisa yên hêz û mezinahiyê di dilê xwe de şên kiribe, ketiye tariya pozbilindiya xwe. (73, 34–35)

79. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, tu hêz nîne ku hûn li hember hezkirina

Min deynin. Dijmin bêçare ne, hêzên dijber lawaz in, û çekên ku hewl dane li dijî rastî û dadê şer bikin, her tim şikestî bûne.

80. Şerê ku ji aliyê hêzên xerabiyê ve li dijî Dadweriya Xwedayî hatiye meşandin, ji we re wekî pevçûneke bêdawî xuya kiriye. Û dîsa jî — di ronahiya herheyîtiyê de, ew ê tenê bibe kêliyek, û sûcên ku di dema kêmasiya ruhê we de hatine kirin dê bibin wek lekeyek piçûk, ku fezîleta we û dadweriya Min a hezkirî dê her û her jê bibin. (179, 12–13)

Hêza Efûkirinê

81. Ez ji we hemûyan dipirsim, û bi vê yekê ez vê gelê li vir wek nûnerên we dihesibînim: Hûn ê kengê di hundirê xwe de rabin ser xwe, ji hev hez bikin û ji bo xeletiyên xwe li hev biborin? Hûn ê kengê di dawiyê de li ser gerstêrka xwe aştîyê pêk bînin?

82. Bexşandin, ku ji hezkirinê şîn dibe, tenê bi hînkirina Min tê fêrkirin, û hêzeke wê ya mezin heye ku xerabiyê veguherîne qenciyê, gunehkar veguherîne mirovekî xwedî fezîlet û wan veguherîne.

83. Fêrî lêborînê bibin, û hûn ê berbanga aştiyê di cîhana xwe de bibînin. Eger pêwîst be ku hûn hezar caran bibexşînin, hûn ê hezar caran wisa bikin. Ma hûn nizanin ku lihevhatina di wextê xwe de we ji vexwarina qedeha êşê xilas dike? (238, 12–14)

84. Heya ku hûn mirov in, Min li ser Wê Xaçê bînin bîra xwe, ka min çawa îdamkerên Xwe efû kirin, ew pîroz kirin û sax kirin, da ku hûn jî di tevahiya rêwîtiya xwe ya dijwar a jiyanê de, bi heman awayî yên ku zilmê li we dikin pîroz bikin, û her qenciyeke gengaz li hemberî yên ku zerar dane we bikin. Kî bi vî awayî tevbigere şagirtê Min e, û bi rastî, ez jê re dibêjim ku êşa wî dê her dem kurt be, ji ber ku ez ê bihêlim ku ew di kêliyên ceribandina xwe de hêza Min hîs bike. (263, 56)

85. Yekûyekî biborin, û bi vî awayî hûn ê hem ji bo xwe hem jî ji bo yê ku li we xerabî kiriye rehetîyê bibînin. Di giyanê xwe de barekî nefret an kînê hildanê nekin; dilê we paqij be, û hûn ê sirra aştiyê kifş bikin û wekî peyamberên Rastiya Min bijîn. (243, 63)

Beş 41 – Pêwendiya di navbera Cîhana Vê Dinyayê û Axretê de

Îlham û Piştgirî ji Cîhana Ruhî

1. Hûn hemû li ser pêlika kamilbûna ruhanî hildikişin; hinek gihîştine qonaxeke pêşketinê ku hûn hîn nikarin jê fêm bikin, lê yên din li pey şopa we diçin.

2. Ruhên mezin—mezin bi têkoşîna xwe, bi hezkirina xwe, bi hewldana xwe—li hevgirtinê digerin bi bira û xwişkên xwe yên biçûktir re, bi yên dûr re, bi yên xemsar re; peywirên wan bi rûmet û bilind in, û hezkirina wan a ji bo Xwedayîtiya Min û ji bo we jî bi heman awayî pir mezin e.

3. Ev giyan dizanin ku ew ji bo çalakiyê, ji bo pêşketineke bilindtir hatine afirandin; ew dizanin ku ji bo

zarokên Xwedê tu bêkarî tune. Di Afirandinê de, her tişt jiyan, tevger, hevsengî û aheng e; û ji ber vê yekê ev hebûnên bêhejmar di têkoşîna xwe de dixebitin, hewl didin û şa dibin , di wê têgihiştinê de ku bi vî awayî ew Pêşiyê xwe bi rûmet dikin û xizmeta pêşketin û kamilbûna hevrên xwe dikin.

4. Îro, gava ku hûn xwe ji wê rêya ku ji aliyê Şerîeta min ve ji bo we hatiye destnîşankirin dûr dikevin, hûn ji wê bandora ku ev bira û xwişkên we li ser we dikin, ne haydar in; lêbelê heke hûn xwedî hestiyariya wergirtina wan tîrêj, îlham û peyamên ku ew ji we re dişînin bin, hûn ê awirekê li hejmareke bêdawî ya çalakî û kirinên hêja yên ku ew jiyana xwe didinê, bikin.

5. Divê hûn bizanibin ku, di hezkirin û rêzgirtina xwe ya ji bo qanûnên Afirîner de, ew giyan qet tiştê ku ne yê wan e nagirin, ne destê xwe didin tiştê qedexe, û ne jî dikevin cihê ku ew dizanin divê nekevinê, da ku hêmanên bingehîn ên afirandinê nexînin nava bêhemahatiyê.

6. Çiqas cuda tevdigerin mirovên li ser Erdê, yên ku, di hewldana xwe ya ji bo mezin û bi hêz bûnê de li cîhanê, û bêyî hûrgula rêzê ji hînkirinên Min re, mifteya zanistê bi kar tînin da ku hêzên wêranker ên xwezayê lê bigerin, deriyan li ber hêzên nenas vedikin, û bi vî awayî hevsengiya di xwezaya derdora xwe de tune dikin!

7. Kengî mirovahî dê fêr bibe ku xwe ji bo şîretên şehreza yên Cîhana Ruhî vekirî bike û bi vî awayî rê bide ku bi îlhamên wê were rêberkirin?

8. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, ev ê bes be ku we bi ewlehî bigihîne lûtkeya wî çiyayê ku li benda we ye; li wir hûn ê li ber xwe rêyeke rast û ronî bibînin, ku ji aliyê wan giyanan ve hatiye pêçûn ên ku niha li vir in tenê ji bo qenciya we û ji bo alîkariya we di ked û xebata we de, we gav bi gav nêzîkî dawiya rêyê dikin, cihê ku Bavê we li wir li benda we hemûyan e.

9. Ji ber ku min ji we re li ser qencî û bilindbûna ruhanî ya wan hebûnan axivî, divê ez ji we re bibêjim ku, wekî we, wan jî ji destpêkê ve xwedî diyariya vîna azad bûn—ango, azadiya rastîn û pîroz a kirinê—ku ev delîla hezkirina Afirîner ji bo zarokên Wî ye. (20, 28–36)

10. Hûn bi tenê nagerin, ji ber ku teşwîqa Min û Ronahiya Min bi her yek ji we re ye. Lê eger ev ji we re ne bes xuya bike, Min ji bo her afirîdeya mirovî hebekî ruhanî yê ronahiyê daniye kêleka we da ku çavdêriya gavên we bike, we ji her xeteriyê hişyar bike, di tenêtîya we de bibe heval û di rêwîtiya we ya jiyanê de bibe çoban. Ev ew hebûn in ku hûn jê re dibêjin milyaketên parêzvan an jî parêzvan.

11. Tu carî li hember wan bêsipah nebî, û guh nedin handanên wan, ji ber ku hêza we bi serê xwe têrê nake ku hûn li ser hemû ceribandinên jiyana bi ser bikevin. Pêdiviya we bi wan heye ku ji we pêşketîtir in, û yên ku tiştekî ji

paşeroja we dizanin, ji ber ku min ew ji wan re eşkere kiriye.

12. Têkoşîna wan hebûnan pir dijwar e heta ku hûn gihîştina ruhanîbûnê nekirine, ji ber ku hûn, ji aliyê xwe ve, ji bo piştgiriya wan di mîsyona wan a dijwar de pir hindik beşdar dibin.

13. Dema ku gihîştina we ya ruhanî we şareza bike ku hûn hebûna wan bira û xwişkên xwe hîs bikin û bibînin, yên ku bi awayekî nedîtbar û bêyî tu xwepêşandanê ji bo başî û pêşketina we dixebitin, hûn ê poşman bibin ku we ew ji ber gunehên xwe neçar kirine ku ewqas bixebitin û ewqas êş bikişînin. Lêbelê, eger ev têgihiştin li ser we ron bibe, ew tenê ji ber ku ronahî jixwe li ser hişê we şewq daye. Wê demê dilovanî, spasdarî û têgihiştina ji bo wan dê şiyar bibe.

14. Dê çi şahiyeke mezin di parêzvanên te de hebe dema ku ew bibînin ku hewldanên wan ji aliyê te ve tên piştgirîkirin, û ku îlhama wan bi bilindbûna te ya giyanî re li hev tê!

15. Di 'Geliyê Ruhanî' de gelek bira û xwişk û gelek hevalên te hene ku tu wan nas nakî.

16. Sibe, dema ku têgihiştina Jiyana Ruhanî li seranserê cîhanê belav bibe, mirovahî dê girîngiya wan hebûnên li kêleka te nas bike, û mirov dê bereketa Xwedayîtiya Min bixwazin. (334, 70–76)

17. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, eger baweriya we qayîm bûya, we nedixwest hebûna Giyanî bi hestên bedenî hîs bikin, ji ber ku wê demê dê ruh, bi hestiyariya xwe ya nazik, wê cîhana ku bê navber li dora we lê dide, bihîsiya.

18. Belê, ey mirovahî, heke hûn xwe ji cîhana ruhanî dûr hîs bikin jî, ew hebûn nikarin xwe ji mirovahiyê dûr hîs bikin, ji ber ku ji bo wan ne dûriyî, ne sînor, û ne jî ti asteng hene. Ew di warê ruhanî de dijîn, û ji ber vê yekê ew nikarin ji jiyana mirovan dûr bin, yên ku armanca wan a herî bilind pêşveçûna ber bi jor û kamilbûna giyan e. (317, 48–49)

19. Yekane dûrahiya ku di navbera we û Xwedê, an jî di navbera we û hebûneke ruhanî de heye, ne dûrahiyeke fîzîkî ye, lê belê ya ruhanî ye, ku ji ber kêmasiya we ya amadekarî, paqijî an jî amadebûnê ji bo wergirtina îlham û bandora ruhanî çêdibe.

20. Tu carî wê dûrahiyê di navbera xwe û Mamosteyê xwe de, an jî di navbera xwe û Cîhana Ruhanî de çênekin; wê demê hûn ê her tim ji wan xêr û berekatan sûd werbigirin ku evîna Min li ser wan kesan direşîne yên ku dizanin çawa li wan bigerin. Hûn ê her tim hîs bikin ku Cîhana Ruhanî nêzîkî dilê wan kesan e yên ku xwe amade dikin da ku wê hîs bikin.

21. Çiqas mezin e ew dûrahî ku mirovahiya vê serdemê di navbera xwe û jiyana ruhanî de datîne! Ew ewqas mezin e ku mirovên îro ji ber vê yekê Xwedê ji xwe bêdawî dûr hîs dikin û Padîşahiya Esmanan wekî dûr û negihîştî dibînin. (321, 76–78)

22. Ez ji we re dibêjim ku yek jî hişê mirov tune ku di bin bandora Cîhana Ruhî de nejî.
23. Gelek dê vê yekê înkar bikin, lê kes nikare îspat bike ku ji bo hişê mirov ne mimkun e ku ne tenê raman û lerzên hebûnên giyanî û mirovên din, lê herwiha yên Min jî werbigire.
24. Ev ji bo tevahiya mirovahiyê wehyek e — wehyek ku, dema belav bibe, dê dilên vekirî bibîne ku wê bi şahiyeke mezin pêşwazî bikin; her wiha, ew ê rastî dijber û dijminên serhişk jî were.
25. Lê ev mirov dikarin çi bikin da ku nehêlin ronahiya Cîhana Ruhanî di jiyana mirovan de bibiriqe? Bêbawer çi rêbazan dikarin bi kar bînin da ku wê lerzînê bixin bin zexmê? Kî ye yê ku xwe li derveyî bandora gerdûnî, ku hêza afirîner û jiyanbexş a Xwedê ye, dihesibîne?
26. Ez bi ruhê te, bi canê te û bi aqilê te re diaxivim, lê dîsa jî ez ji te re dibêjim ku tu peyam, raman û îlhama xwe ji astên din ên hebûnê werdigirî, û ku, çawa tu nizanî canê te ji ku hatiye da ku di vî laşê te de bicive, wisa jî tu nizanî kî xwe ji wî re eşkere dike, yê nedîtî û hîsnekirî. (282, 33–37)

Ruhên tevlihev û xerab

27. Ev serdem ji ya Yekem û ya Duyem cuda ye. Îro hûn di nav kaotîkeke hêmanên bêzencî yên dîtbar û nedîtbar de dijîn. Wey li wî yê ku hişyar nemîne, çimkî ew ê têk biçe; û yê ku amade ye divê şer bike!
28. Bi hezaran çavên nedîtbar li we dinêrin; hinek ji wan li benda we ne ku li ser riya we xefikê li we deynin û we bixin, yên din jî ji bo we biparêzin. (138, 26–27)
29. Lîjyonên mezin ên giyanên tevlihev li dijî mirovahiyê şer dikin, ji nezanî, gêjî û nebîrbûna wan a ruhanî sûdê werdigirin; û mirovahiyê xwe bi çekên hezkirinê neçekandiye da ku xwe ji van êrîşan biparêze, ji ber vê yekê ew di vî şerî de wekî hebûnên bêparastin xuya dikin.
30. Pêwîst bû ku hînkirina min a ruhanî bigihîje we, da ku we hîn bike ka divê hûn xwe çawa amade bikin ku ji vê şer bi serkeftî derkevin.
31. Ji wê cîhana nedîtbar a ku di nav cîhana we de dihûne û dijî, bandorên wisa derdikevin ku mirovan diêşînin — çi di hişê wan de be, çi di hestên wan de be, an jî di vîna wan de be — û wan vediguherînin xizmetkarên sernerm ên , kedkar, amûr û qurbanî. Eşkerekirinên ruhanî li her derê xuya dibin, lê dîsa jî mirovên cîhanê hîn jî red dikin ku tiştê ku li dora ruhê wan e bibînin.
32. Pêwîst e ku şer dest pê bike, tarîtî belav bibe, da ku gava ronahî di nav mirovan de bilire, her kes bikaribe, di hevalbendiyeke rast de yekbûyî, derkeve ser rê û, bi riya duayê, di têkoşîna ku li dijî wan hêzên ku evqas dem serdestiya wan kirine de bi ser bikeve.
33. Mirov û netewe bêyî ku mirovahî pê bihese, ketine bin bandora hêza wan tesîran.

Nexweşiyên kêmpeyda û nenas, yên ku ji aliyê wan ve hatine çêkirin, mirov xistine ser çokan û zanyar şaş û metel hiştine.

34. Mirovahiyê çi qas nîqaş, tevlihevî û êş aniye serê xwe. Kêmasiya duayê, exlaq û ruhaniyetê, hebûnên nepak û aloz kişandiye ser xwe. Lêbelê, mirov bi rastî dikare çi ji wan hêvî bike ku bê ronahî û bê amadekarî çûne?

35. Kesên ku we ew xapandine û zordarî li wan kirine, ku we ew aciz kirine û rûreş kirine hene. Ew nikarin ji bilî tevlihevî û tariyê tiştekî ji we re bişînin; ew nikarin ji bilî tolhildanê tiştekî bikin, û ew nikarin ji bilî şermezarkirina we tiştekî bikin. (152, 22–28)

36. Lejyonên mexlûqên tariyê mîna ewreyên bahozê dadikevin ser mirovahiyê, dibin sedema hejîn û lerzê, ramanên mirovan tevlihev dikin û dilên wan tarî dikin. Û her çend mirovahî xwedî çekan be ji bo parastina xwe li dijî van êrîşên xapînok, hinek nizanin wan çawa bi kar bînin, lê hinekên din heta pê jî nahesin ku ew xwedî wan in. (240, 53)

37. Mirovahî ya îro, heta çiqas di hejmarê de ji we re mezin xuya bike jî, li gorî cîhana mexlûqên ruhanî yên ku wê dorpêç kiriye, pir biçûk e. Ew leşkerên (melek) bi çi hêzê rêyên mirovahiyê dagir dikin; lêbelê ew ne wê cîhana ku li dora wan e hîs dikin, ne jî wê dibihîzin. (339, 29)

38. Kesekî ku ketiye jiyaneke gunehkar, dikare leşkerê tevahî yê hebûnên tariyê li pey xwe bikişîne, ku ew ê li ser riya xwe şopa bandorên karesatbar bihêlin. (87, 7)

39. Eger hûn ji vir bikaribûna 'Geliyê Ruhanî' bibînin, cihê ku hebûnên maddîkirî lê dimînin — ewên ku ji bo rêwîtiya ruhanî ya piştî vê jiyanê tiştek bi dest nexistine — hûn ê bi tevahî perîşan bibûna. Lê hûn ê qet ji bo kêliyekê jî nebêjin: 'Edaleta Xwedê çiqas tirsnak e!' Na, li şûna wê hûn ê biqîrin: 'Em çiqas bêminet, çiqas neheq û zalim li hember xwe bûne! Em çiqas li hember giyanên xwe bêxem û wek şagirtên Îsa çiqas sar bûne!'

40. Ji ber vê yekê Bav rê daye wan hebûnan ku dem bi dem xwe di jiyana we de bidin nasîn û nûçeyên biêş û xemgîn ên hebûna xwe ya tarî û bêaram bigihînin we. Ew nişteciheên cîhanekê ne ku ne xwediyê ronahiya geş a ' ' a warên ruhanî ne, ne jî xwediyê bedewiyên wê erdê ne ku berê lê dijiyan. (213,52–53)

41. Lejyonên giyanan ku bêarmanc di cîhanê de digerin û bi awayên cuda li deriyên dilên mirovan dixin, gelek caran deng in ku hewl didin ji we re bibêjin ku divê hûn hişyar bibin, ku divê hûn çavên xwe li ser rastiyê vekin, ku divê hûn ji şaşiyên xwe tobe bikin û xwe nû bikin, da ku paşê, dema ku hûn laşê xwe li ser erdê li pey xwe dihêlin, hûn jî wek wan, neçar nemînin ku ji tenêtîya xwe gilî bikin, nezanîna we û materyalîzma we. Di vê yekê de bibînin ka çawa ji tariyê jî ronahî derdikeve, ji ber ku ne pelek li ser darekê bê îradeya Min diheje; her

wiha, ew xuyabûnên ruhanî, yên ku roj bi roj zêde dibin, dê di dawiyê de mirovan ewqas bi ser xwe de bikişînin ku ew ê di encamê de gumanperestiya mirovahiyê bi ser bikevin. (87, 65)

42. Ji bo wan kesên ku ji we vediqetin û berê xwe didin axretê dua bikin, çimkî ne hemû di dîtina rê de bi ser dikevin, ne hemû dikarin xwe ji aliyê ruhanî ve bilind bikin, û ne hemû di demeke kurt de digihîjin aştîyê.

43. Hinek di warê ruhanî de di bin xapandina jiyana maddî de dijîn; hinek ji hestên tund ên poşmaniyê diêşin; yên din bêhest in, ligel laşên xwe di bin erdê de hatine veşartin, lê hinekên din nikarin xwe ji hezkiriyên xwe—ewên ku li cîhanê mane—veqetînin, ji ber ku şîn, xweperestî û nezanîna mirovan wan paşde digire, wan bi cîhana maddî ve girêdide û wan ji aştî, ronahî û pêşketinê mehrûm dike.

44. Destûrê bide wan giyanên ku hîn jî di vê cîhanê de asê mane, her çend êdî ne ya wan e, ku biçin; bihêle ku ew dev ji wan mal û milkên ku di vê jiyanê de xwediyê wan bûn û bi qîmet didîtin berdin, da ku bikaribin giyanên xwe bilindî bêdawîbûnê bikin, cihê ku mîrasa wan a rastîn li benda wan e. (106, 35–37)

45. Dê ji bo giyanê te gelekî rihetker be ku ew li ser hatina te ya 'Geliyê Ruhî' te pêşwazî bikin û ji bo dilovaniya ku te nîşanî wan daye, nîşanên spasdariyê werbigirî. Dê şahiya te mezin be dema ku tu paşê wan di nav ronahiyê de şûştî bibînî.

46. Lê dê çiqas biêş be eger tu rastî wê leşkerê mexlûqatan were ku bi tevliheviyê nixumandî ne, û bizanibî ku wan ji te hêviya kiryareke hezkirinê dikir, lê te ew pêşkêşî wan nekir. (287, 58)

47. Bi rastî, ez ji we re dibêjim: çawa ku ez bi we re, ey mirovahî, bi evîn û rehmeke wisa mezin tevdigerim, her wiha ez bi heman evîna xwedîlêderketinê berê xwe didim wan kesên ku li Axretê ji bo gunehên xwe yên berê kefaretê didin. Ez ronahiya Xwe ji van hebûnan re dişînim da ku wan ji êşa wan a ku mîna tariyê ye û ji rexnegirtina wan a ji xwe, ku ew 'agir' e, rizgar bikim, da ku ez paşê wan dîsa bişînim nav mirovahiyê; da ku ewên ku berê di dilê mirovan de êş çandibûn, niha, bi ronahiya zanînê xemilandî, bibin xêrxwaz û parêzvanên bira û xwîşkên xwe. (169, 6)

Têkoşîna Ruhên ji bo Mirovahiyê

48. Li wêdetirî jiyana we ya mirovî, cîhanek ji giyanan heye, bira û xwişkên we, hebûnên ji bo mirovahiyê nedîtbar ku di navbera xwe de şer dikin da ku we bikişînin aliyê xwe.

49. Sedema wê têkoşînê di cudahiyên di qonaxên pêşketinê de ye ku her du kom tê de ne. Digel ku hebûnên ronahiyê, bi rêberiya îdealên evîn, ahengî, aştî û kamilbûnê, riya mirovahiyê bi ronahiyê dixemilînin, her tim wê bi

qenciyê teşwîq dikin û her tiştê ku ji bo qenciya mirovahiyê ye ji wê re eşkere dikin, hebûnên ku hîn jî bi materyalîzma erdê ve girêdayî ne, yên ku hîn jî bi materyalîzma erdê ve girêdayî ne, nekarîne xwe ji xweperestî û hezkirina ji cîhanê rizgar bikin, an jî yên ku heta hetayê xerabî û meylên mirovî di xwe de dihewînin, bi tarîkirina hiş, kor kirina dil û kolekirina îradeyê, li ser riya mirovahiyê tevliheviyê diçînin, da ku mirovan bi kar bînin û wan bikin amûrên planên xwe, an jî wan wekî ku ew laşên wan bi xwe ne bi kar bînin.

50. Dema ku Cîhana Ruhanî ya Ronahiyê hewl dide ku dilê mirovahiyê bi dest bixe da ku ji bo wan dergehek ber bi herheyîtiyê veke; dema ku ew mêvanên pîroz bêwestan dixebitin ku di hezkirinê de geş bibin, bibin lênêrên li kêleka nexweşên êş kişandî, ji bo ku bibin rêberên kêleka wan kesên ku barê berpirsiyariyeke mezin hildigirin, bibin şêwirmendên ciwanan, parêzvanên zarokan, û hevalên wan kesên ku hatine jibîrkirin û bi tenê dijîn, leşkerên wan hebûnan ên bê ronahiya şehrezayiya ruhanî û bê hesta bilindker a hezkirinê jî bi heman awayî bê navber di nav mirovahiyê de dixebitin. Lê armanca wan ne ew e ku riya we ya ber bi Cîhana Ruhanî ve hêsan bikin — na; niyeta van hebûnan bi tevahî berevajî ye; armanca wan ew e ku li cîhanê serwer bin, bibin xwediyên wê, xwe li ser rûyê erdê herheyî bikin, li ser mirovahiyê serdest bin û wan bikin kole û amûrên îradeya xwe — bi gotineke din: nehêlin ku ew ji tiştê ku her tim wekî ya xwe dihesibînin bêpar bimînin: cîhan.

51. Ji ber vê yekê, şagirtên min: şerekî dijwar di navbera van her du cure zindeweran de diqewime — şerekî ku çavên we yên fîzîkî nikarin bibînin, lê bandorên wî roj bi roj di cîhana we de tên hîskirin.

52. Ji bo ku mirov xwe biparêze û xwe ji bandorên xerab azad bike, pêdiviya wî bi zanîna rastiya ku li dora wî ye heye; divê ew fêr bibe ku bi Ruhî dua bike; û her weha divê ew bizanibe ku hebûna wî bi çi şiyaniyan hatiye bexşandin, da ku bikaribe wan di vê şerê mezin ê di navbera qencî û xerabiyê, di navbera ronahî û tariyê, di navbera giyanîbûn û materyalîzmê de wek çekan bi kar bîne .

53. Tam Cîhana Ruhanî ya Ronahiyê ye ku dixebite, şer dike û hemû amadekariyan dike da ku cîhan rojekê bikeve ser riya ruhanîbûnê.

54. Li ser van hemûyan bifikirin, û hûn ê karibin dijwariya vê têkoşîna ku ji aliyê bira û xwîşkên we yên giyanî ve tê meşandin xeyal bikin, yên ku ji bo rizgarkirina mirovahiyê hewl didin — têkoşîneke ku, ji bo wan, qedehek e ku hûn bi berdewamî tîjiya bêminetiyê pê didin vexwarin, ji ber ku hûn xwe tenê bi wergirtina hemû qenciyên ku ew pêşkêşî we dikin sînordar dikin, lê dîsa jî hûn tu carî li kêleka wan namînin da ku di têkoşîna wan de piştgiriya wan bikin.

55. Kêman in ewên ku dizanin çawa tevlî wan bibin; kêman in ewên ku ji îlhamên wan re vekirî ne û rêberiya wan dişopînin. Lêbelê, çiqas bi hêz di jiyanê de dimeşin, çiqas xwe parastî hîs dikin, çi kêfxweşî û îlham ruhê wan bilind dikin!

56. Piraniya mirovan di navbera her du bandoran de perçe bûne, nikarin yekê hilbijêrin, bi tevahî xwe nade materyalîzmê, lê di heman demê de hewl nadin ku xwe jê azad bikin û jiyana xwe giyanî bikin—ango, bi riya qencî, zanîn û hêza giyanî xwe bilind bikin. Ew hîn jî bi tevahî di nav têkoşîneke bi xwe re ne.

57. Yên ku xwe bi tevahî radestî materyalîzmê kirine, êdî guh nadin dengê wijdana xwe, û her tiştê ku bi ruhê wan ve girêdayî ye paşguh dikin, êdî têkoşînê nakin; ew di têkoşînê de têk çûne. Ew bawer dikin ku bi ser ketine, bawer dikin ku azad in, û fêm nakin ku ew dîl in û dê pêwîst be ku leşkerên Ronahiyê dakevin nav tariyê da ku wan azad bikin.

58. Ez vê peyama ronahiyê ji hemû gelên erdê re dişînim, da ku mirov hişyar bibin, da ku ew bizanibin dijminê ku divê heta têkbirina wî pê re şer bikin kî ye, û ji çekên ku ew bêyî ku pê bihesin bi xwe re hildigirin agahdar bibin. (321, 53 63)

Pêwendiya bi Cîhana Ruhanî ya Xwedê re

59. Şagirtên Min, hişyar bibin û serdema ku hûn tê de dijîn nas bikin. Ez ji we re dibêjim: çawa ku kes nikare dadweriya Min asteng bike, wisa jî kes nikare deriyên jiyana piştî mirinê yên ku rehma Min ji bo we vekiriye, bigire. Kes nikare rê li ber peyamên ronahî, hêvî û şehrezayiyê bigire ku ji wan cîhanan digihîjin mirovahiyê. (60, 82)

60. Min ji bo demeke kurt destûr da we ku hûn bi mexlûqên Axretê re têkiliyê deynin, tiştekî ku min di 'Serdema Duyemîn' de qebûl nedikir, ji ber ku di wê demê de hûn ji bo vê yekê ne amade bûn — ne ew û ne jî hûn. Ev derî di vê serdemê de ji aliyê Min ve hatiye vekirin, û bi vî awayî ez pêxembertiyên pêxemberên Xwe û hin sozên Xwe pêk tînim.

61. Di sala 1866an de, ev deriyê nedîtbar ji bo we vebû, her wekî ew kanalê ku bi riya wî ew kesên bijartî hatin da ku peyama ku ruhên ronahiyê dê ji mirovahiyê re bînin ragihînin.

62. Berî wê salê, hebûnên ruhanî xwe di nav netewe û gelên erdê de dan nasîn; ew pêşengên hatina Min bûn. (146, 15)

63. Eger gelê îro ewqas dilreq û bêhest nebûna, bêguman dê bi berdewamî peyamên ji Cîhana Ruhî werbigirtana, û dem bi dem dê xwe di nav qelebalixa mexlûqên ku bêwestan ji bo hişyarkirina mirovahiyê dixebitin de dîtana, û dê fêm bikirana ku ew tu carî ne bi tenê ne.

64. Hinek ji wê cîhanê re dibêjin 'nepenî', hinekên din 'axret'. Lê çima? Tenê ji ber ku baweriya wan a ji bo 'dîtina' tiştên ruhanî kêm e, û ji ber ku lawaziya wan a mirovî dihêle

ku ew xwe ji cîhaneke ku divê di dilê xwe de hîs bikin, dûr û biyanî hîs bikin. (294, 32–33)

65. Hûn matmayî dimînin ku hebûneke ruhanî xwe bide nasîn an bi we re bikeve têkiliyê, bêyî ku hûn fêm bikin ku hûn jî, xwe diyar dikin û heta xwe li cîhanên din, li gerstêrkên din didin nasîn.

66. 'Goştê' we nizanibe ku ruhê we di kêliyên duayê de bi Min re dibin yek; ew nikare nêzîkbûna ji Pêşiyê xwe bi riya vê diyariyê fêm bike — ne tenê ji Ruhê Min re, lê her weha ji yê bira û xwişkên we yên ruhanî re jî, yên ku hûn di kêliyên duayê de wan tînin bîra xwe.

67. Û hûn jî haydar nînin ku, di saetên xwe yên bêhnvedanê de, dema ku laş radizê, giyan—li gorî asta pêşketin û giyanîbûna xwe—ji laş vediqete û li cihên dûr, heta li cîhanên giyanî yên ku hişê we nikare bifikire jî, xuya dibe.

68. Bila kes ji van eşkerekirinan şaş nemîne. Fêm bikin ku hûn niha nêzîkî pêkanîna serdeman dibin. (148, 75–78)

69. Ez dixwazim ku ramanên pak bibin zimanê ku hûn pê bi bira û xwişkên xwe yên ku di warê ruhanî de dijîn re danûstandinê bikin, da ku hûn bi vî awayî hevûdu fêm bikin; û bi rastî, qencî û kirinên we yên baş dê ji wan re bibin feyde; çawa ku bandora zarokên Min, îlham û parastina wan dê di rêwîtiya jiyana we de bibe alîkariyeke mezin ji bo we, da ku hûn bi hev re werin ba Min.

70. Bibin giyanî, û di jiyana xwe de hûn ê hebûna dilovan a wan hebûnan biceribînin: şefqeta dayika ku zarokê xwe li ser rûyê erdê li pey xwe hişt , germî û şîreta bavê ku her wiha diviyabû koça dawî bikira. (245,7–8)

71. Dema ku gelek kes bizanibin ku hebûnên ruhanî bi riya vê berhemê xwe dane nasîn, ew ê wê rexne bikin û red bikin. Lê xem meke, ji ber ku dê tenê yên nezan bin ku li dijî vê beşê hînkirinên Min derkevin.

72. Çend caran Şandî, Pêxember û Nûnerên Xudan di bin bandora hebûnên ruhanî yên ronahiyê de, bêyî ku mirovahî pê haydar bibe, bi cîhanê re axivîne, û çend caran her yek ji we bêyî ku pê bizanibe, di bin îradeya hebûnên ruhanî de tevgeriyaye û axiviye! Û tam ev tişt e, ku her tim wisa bûye, û min niha ji we re piştrast kiriye. (163, 24–25)

73. Eger tenê meraq be ku we teşwîqî lêgerîna pêwendiyekê bi axretê re dike, hûn ê rastiyê nebînin; eger xwesteka mezinbûnê an pûçîtî be ku we ber bi vê yekê ve dibe, hûn ê tu wehyeke rastîn wernegirin. Eger ceribandin bi armancên derewîn an berjewendiyên xweperest dilê we bixapanda, we jî dê nikarîbûya bigihîjin yekbûna bi Ronahiya Ruhê Min ê Pîroz re. Tenê hurmeta we, duaya we ya pak, hezkirina we, rehma we, û bilindbûna we ya ruhanî dê wê mûcîzeyê bîne holê ku bi wê rewa we baskên xwe vedike, di waran de digere, û digihîje warên ruhanî, heta ku îradeya Min be.

74. Ev ew kerem û rihetî ye ku Ruhê Pîroz daye we, da ku hûn heman malê bibînin û pê bawer bibin ku ne mirin heye û ne jî veqetîn heye, ku yek ji mexlûqên Min di warê Jiyana Herheyî de pûç nabe. Çimkî di vê 'Serdema Sêyemîn' de hûn ê herwiha karibin wan hebûnên ku ji vê jiyana dinyayî koç kirine û hûn wan nas dikin, hûn ji wan hez dikin, û we ew di vê cîhanê de winda kirine, lê ne di herheyîbûnê de, di hembêzeke giyanî de hembêz bikin.

75. Gelek ji we bi alîkariya 'karkerên' min bi wan hebûnan re têkilî daniye. Lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, ev ne riya bêkêmasî ye ji bo têkilîdanînê, û dem nêzîk dibe ku giyanên bedendar û bêbeden bikaribin ji giyanekî heta yê din, bêyî ku serî li tu amrazên madî an mirovî bidin, bi hev re danûstandinê bikin—ango, bi rêya îlhamê, bi rêya diyariya hestiyariya ruhanî, wehî an jî têgihîştina hundirîn. Çavên ruhê we dê karibin hebûna axiretê bibînin; piştî wê, dilê we dê hest bi xuyabûnên jiyana wan mexlûqên ku li 'Geliyê Ruhî' dijîn bike; û wê demê şahiya ruhê we, her wiha zanîn û hezkirina we ya ji bo Bav, dê mezin be.

76. Hingê hûn ê bizanibin jiyana ruhê we çi ye, ew kî ye û berê ew kî bû, bi naskirina xwe bêyî ku hûn xwe di nav sînorên ewqas teng de wekî yên ku bi laşên we re têkildar in, girtî bibînin. Ji ber ku Bav ji we re dibêje: her çend madeya laşên we bi rastî piçûk be jî — çiqas ruhê we dişibe Ruhê Min ê Xwedayî! (244, 21–24)

Beş 42 – Sûc û Kefaret, Ceribandin û Êş

Pêwîstiya Tovebûn û Qenckirinê

1. Dema ku ez gelek caran destûrê didim we ku hûn ji heman fîncanê vexwin ku we daye mirovên din, ev ji ber wê yekê ye ku tenê bi vî awayî hinek tên ser wê yekê fêm dikin ku wan çi xerabî kiriye; û bi rûbirûbûna heman ceribandina ku wan daye kesên din bikişînin, ew ê wê êşa ku wan daye kesên din bikişînin, nas bikin. Ev ê giyanên wan ronî bike û bibe sedema têgihiştin, tobe û, di encamê de, pêkanîna Qanûna Min.

2. Lê eger tu bixwazî xwe ji êşê dûr bixî an ji vexwarina ji qedeha taliyê xilas bibî, tu dikarî vê yekê bi sererastkirina sûcê xwe bi riya tobehê, bi riya kirinên qenc, û bi riya her tiştê ku wijdana te ji te dixwaze, pêk bînî. Bi vî awayî, hûn ê deynê hezkirinê bidin; hûn ê rûmet, jiyan, aştî, tenduristî, şahî an jî nanê ku we di demekê de ji mirovên din standibû, vegerînin.

3. Binêre ka rastiya dadweriya Min çiqas ji wê fikra ku te derbarê Bavê xwe de çêkiribû cuda ye!

4. Ji bîr neke: gava min ji we re got ku yek ji we winda nabe, min bêguman ji we re got ku divê her deyn were dayîn û her binpêkirin ji Pirtûka Jiyanê were jêbirin. Hilbijartina riya ku ber bi Min ve

diçe, li ser we ye. Hûn hîn jî xwedî vîna azad in.

5. Eger hûn qanûna tolhildanê ya demên berê tercîh dikin, wekî ku gelên neteweyên serbilind hîn jî pêk tînin, wê demê li encamên wan binêrin!

6. Heke hûn dixwazin pîvana ku hûn pê mirovên din dadbar dikin, li ser we jî were sepandin, hewce nake hûn li benda ketina jiyana piştî mirinê bisekinin da ku dadweriya Min werbigirin; çimkî li vir (li ser rûyê erdê), di demekê de ku hûn qet hêvî nakin, hûn ê xwe di heman rewşa krîtîk de bibînin ku we mirovên din xistine navê.

7. Lêbelê, eger hûn dixwazin qanûneke bilindtir were alîkariya we — ne tenê ji bo ku we ji wê êşa ku hûn herî zêde jê ditirsin rizgar bike, lê herwiha ji bo ku di we de ramanên bilind û hestên baş biçîne — wê demê dua bikin, bangî Min bikin, û paşê li ser riya xwe ya têkoşînê bimeşin da ku hûn her ku diçe baştir bibin, di ceribandinan de xurt bin — bi gotineke din: ji bo ku hûn deynê xwe yê li hember Bavê xwe û cîranên xwe bi hezkirinê bidin. (16, 53–59)

8. Gelek caran kesek ji min dipirse: 'Mamoste, eger Tu gunehên me efû bikî — wê demê çima Tu dihêlî ku em bi êşê kefaretê bidin wan?' Ji bo vê ez ji we re dibêjim: Belê, ez we efû dikim, lê pêwîst e ku hûn kefaretê bidin wan gunehan da ku hûn paqijiyê li giyanê xwe vegerînin. (64, 14)

9. Min ji we re gotiye ku heta lekeya herî dawî jî dê ji dilê mirovan were paqijkirin, lêbelê ez ji we re dibêjim ku divê her kes xirabiyên xwe bişo. Bînin bîra xwe ku min ji we re got: 'Bi pîvana ku hûn bi kar tînin, hûn ê bên pîvandin', û: 'Çi ku mirov diçîne, divê wî biçîne.' (150, 47)

10. Ji pêşkêşiyên madî yên ku mirovahî pêşkêşî Min dike, ez tenê niyeta baş qebûl dikim, bi şertê ku ew bi rastî baş be; ji ber ku diyariyek her gav niyeteke comerd û bi rûmet nîşan nade. Mirov çiqas caran qurbaniyên xwe pêşkêşî Min dikin da ku xirabiyên xwe veşêrin an jî di berdêla wê de tiştekî ji Min bixwazin. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim ku aramiya giyanê nayê kirîn, ku lekeyên we yên tarî bi dewlemendiya madî nayên şûştin, heta ku hûn xezîneya herî mezin jî pêşkêşî Min bikin.

11. Poşmanî, xemgînî ji ber ku min aciz kirine, nûbûn, başbûn, sererastkirina xeletiyên hatine kirin—ev hemû bi wî dilnizmî yê ku min hînî we kiriye—erê, Wê demê mirov qurbaniyên rastîn ên dil, giyan û ramanên xwe pêşkêşî Min dikin, ku ev ji bo Bavê we 508 Beş 42 ji bixûr, kulîlk û mûman gelek xweştir in. (36, 27–28)

Qanûna Kefaretê

12. We yekî li pey yê din derfet wergirtine, û di vê yekê de hûn dikarin hezkirina Min a bêdawî ya ji bo xwe nas bikin; çimkî Min diyariyên li ser we kirine û derfet daye hebûna we ku hûn şaşiyên xwe

sererast bikin, giyanê xwe paqij û kamil bikin, li şûna ku we ceza bikim an jî we heta hetayê şermezar bikim, wekî ku we berê fêrî vê yekê bûbû.

13. Kî, ku van hînkirinan dizane û bawer dike ku ew rast in, dê wêrekiyê bike ku pişta xwe bide mîsyona xwe ya li ser rûyê erdê, tevî ku ew dizanin ku bi kirina vê yekê ew ê ji bo giyanê xwe kefereke hê dijwartir bînin holê?

14. Çimkî her çend rast be ku dadweriya Min derfetên nû pêşkêşî we dike ji bo rakirina lekayan û sererastkirina şaşiyan, ew jî rast e ku bi her derfetê re hejmara ceribandinan zêde dibe û zehmetî û êş her carê dijwartir dibin, çawa ku şaşiyên ku hatine kirin girantir bûne.

15. Erka we — divê mirov ji cezayê re neyê gotin — dê ji nû ve avakirin, nûjenkirin, sererastkirin, û dayîna her deynê dawî pêk were. Kes — ne Bavê we yê Ezmanî, ne jî bira û xwişkên we yên li ser rûyê erdê an jî li 'Geliyê Ruhî' — dê tiştê ku tenê divê hûn bi xwe bikin, neke, her çend ez ji we re dibêjim ku ez ê her dem bersiva banga we bidim. Dema ku hûn xwe bi tenê û terikandî hîs bikin, hûn ê hebûna Min hîs bikin, û Cîhana Ruhî dê her dem were piştgiriya we gava ku hûn barê xaça xwe hildigirin. (289, 45–47)

16. Tenê hezkirin û dadweriya Min dikarin îro wan kesên ku ji bo wan birçî û tî ne biparêzin. Tenê ez, di dadweriya xwe ya bêkêmasî de, dikarim wî kesê ku jiyana xwe dikuje, qebûl bikim.

17. Eger wan bizanibûya ku wêraniya giyanê ji tenêtiya li vê cîhanê tirsntir e, dê heta roja dawî ya hebûna xwe ya li ser rûyê erdê bi sebir û bi wêrekî li ber xwe bidana. (165, 73–74)

18. Ez tu zarokekî Xwe tune dikim, çi qasî ew min biêşînin jî; ez wan diparêzim û derfetê didim wan ku xeletiyên xwe sererast bikin û vegerin ser riya ku jê wenda bûne. Lêbelê, her çend min ew efû kirine jî, ew bi fêkiyê kirinên xwe re rû bi rû dimînin, û ev fêkî ne ku wan dadbar dikin û riya rast nîşanî wan didin. (96, 55)

Sedema Ezmûn û Êşan

19. Xwe nas bikin! Min di serdeman de hebûna mirovan şopandiye û ez dizanim çi bûye sedema hemû êş û belayên wan.

20. Ji destpêkê ve, min dîtiye ku mirovan çawa ji ber çavnebarî, materyalîzm û tîhiya desthilatdariyê canê hev girtiye; wan her tim giyanên xwe paşguh kirine, ji ber ku bawer dikirin ku ew tenê hebûnên madeyî ne; û dema ku saeta hiştina şiklê xwe yê mirovî li ser rûyê erdê hat, tişta ku mabû tenê ew bû ku wan di jiyana xwe ya madeyî de afirandibû, bêyî ku ji bo ruh tu bextewariyê bi dest bixin; ji ber ku wan li wê negeriyan, li ser wê nefikirîn, û ne xema fezîletên ruh bûn ne jî xema zanînê. Ew tenê bi jiyanê kêfxweş bûn, bêyî ku li wê rêya ku wan digihîne Xwedê bigerin. (11, 42–43)

21. Îro, tevî pêşketina şaristaniya we, we xwe her ku diçe zêdetir ji cîhana madî dûr xistiye, çawa ku we xwe ji ya ruhanî, ji ya pak, û ji ya Xwedê dûr xistiye. Ji ber vê yekê, bi her qonaxeke jiyana xwe, hûn dikevin nav lawaziyeke mezintir û êşeke mezintir, tevî xwesteka xwe ya ku bi her rojeke ku hûn li ser rûyê erdê derbas dikin, bihêztir û bextewartir bibin. Lêbelê, ya nişteciheˆn erdê! Niha hûn ê di bicihanîna Qanûna Min de gavekê ber bi pêş ve biavêjin! (16, 35)

22. Ezmûnên ku hûn di rêwîtiya jiyana xwe de pê re rû bi rû dimînin ne tesaduf in; Min ew ji we re şandine da ku hûn xêr û xêrxwaziyê bi dest bixin. Li ser darî yek pel jî bê îradeya Min nakeve, û Ez hem di karên mezin û hem jî di yên biçûk ên afirandinê de amade me.

23. Hişyar bin û dua bikin, da ku hûn fêr bibin ka divê hûn ji her ceribandinê çi fêkiyê biçinin, da ku kefaretkirina we kurttir be. Xaça xwe bi hezkirinê hilgirin, û ez ê misoger bikim ku hûn kefaretkirina xwe bi sebir hilgirin. (25:6)

24. Dema mirov di nav ken, kêf û pûçiyan de Min ji bîr dikin—û heta Min înkar dikin jî—çima ew bêhêvî dibin û dihejin dema ku ew berhemê hêsirên ku can û laşê wan êşkence dike, diçinin? Hingê ew kufur dikin, û dibêjin ku Xwedê tune ye.

25. Mirov têra xwe wêrek e ku guneh bike, bi biryar e ku ji riya Şerîeta Min dûr bikeve; lêbelê ez we piştrast dikim ku ew di mijara kefaretkirin û dayîna deynên xwe de pirr tirsok e. Lêbelê, ez di tirsonekiya we de we xurt dikim, di qelsiyên we de we diparêzim, we ji xewalûtiya we hişyar dikim, hêsrên we zuwa dikim, û derfetên nû didim we, da ku hûn ronahiya windabûyî ji nû ve bi dest bixin û riya Şerîeta Min a ji bîr çûyî ji nû ve kifş bikin.

26. Ez têm ku, wekî di 'Serdema Duyemîn' de, nan û şeraba jiyanê, hem ji bo giyan û hem jî ji bo laş, ji we re bînim, da ku hûn bi her tiştê ku Bavê we afirandiye re di ahengekê de bijîn.

27. Li ser rêyên Min, fezîlet geş dibin; lêbelê, li ser yên we, devî, kûrahî û talî hene.

28. Kî dibêje ku rêyên Xudan tijî deyn in, nizane çi dibêje, çimkî min ji bo tu zarokên xwe êş afirandiye; lêbelê ewên ku ji rêya ronahî û aştiyê wendayî bûne, dê neçar bimînin ku encamên sûcê xwe bikişînin gava ku vegerin ser wê.

29. Çima te qedeha êşê vexwar? Çima te fermana Xudan, û herwiha peywira ku min spartibû te, ji bîr kir? Ji ber ku te şîreta Min bi ya xwe guhert, û ev in encamên şehrezayiya te ya pûç: êşa tal, şer, fanatîzm, bêhêvîtiyên mezin û derewên ku te dixeniqînin û bi bêhêvîtiyê tije dikin. Û tiştê herî biêş ji bo mirovê materyalîst—ji bo yê ku her tiştî dixe bin hesabên xwe û wî dixe bin zagonên materyalî yên vê cîhanê—ew e ku heta piştî vê jiyanê jî ew ê hîn barê şaşî û meylên xwe bi xwe re kaş bike. Wê demê êşa giyanê te dê pir mezin be.

30. Li vir barê gunehên xwe ji ser xwe biavêje, şîreta min bi cih bîne û zû were. Ji her kesê ku te xirabî lê kiriye lê bibore, û yên mayî ji min re bihêle; ji ber ku dema te ya ji bo hezkirinê dê kurt be, eger tu bi rastî biryar bidî. (17, 37–43)

31. Werin ba Min, hûn hemûyên ku di dilê xwe de xemgîniyeke veşartî hildigirin. Hûn di hundirê xwe de êşeke ku ji xiyanetê çêbûye dihewînin, û talîya we pir mezin e, ji ber ku kesekî pir hezkirî we bi kûrahî êşandiye.

32. Di hundirê xwe de aram bibin, da ku dua we ronî bike û hûn fêm bikin ka gelo dibe ku hûn bi xwe, di demekê de, sedema xiyaneta ku li we hatiye kirin bûne. Wê demê dua dê we di wê baweriyê de xurt bike ku divê hûn wan kesên ku di hezkirin, bawerî û pêbaweriya we de xiyanet li we kirine, bibexşînin.

33. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, di heman kêliya ku hûn kesê ku li we xirabî kiriye bibexşînin, hûn ê aramiya Min a tam hîs bikin; çimkî di wê kêliyê de ruhê we dê bi yê Min re bibe yek, û ez ê mantoyê xwe belav bikim da ku we bibexşînim û herdu we jî di hezkirina xwe de bipêçim. (312, 49–51)

34. Bi rastî, Mamoste ji we re dibêje: Min ji bo her giyanekî keyaniyeke aşitî û kamilbûnê amade kiriye. Lêbelê, ev keyaniya ku min amade kiriye, ji aliyê keyaniyeke din ve tê dijberîkirin: cîhan. Digel ku keyaniya Min bi rêya nefsbiçûkî, hezkirin û fezîletê tê bidestxistin, xwedîbûna keyaniya din pozbilindî, ambîsyon, serbilindî, çavbirçîtî, xweperestî û xerabiyê hewce dike.

35. Di seranserê dîrokê de, cîhan li dijî Keyaniya Min derketiye; her dem, kesên ku li pey Min tên, li ser riya xwe hatine tacîzkirin û xistin ber ceribandinê, çi bi bandorên xuyayî, çi jî bi hêzên nedîtbar.

36. Ev ne cara yekane ye ku we ji bo gihîştina Min li ser deynan gav avêtine; ne cara yekem e ku ruhê we di hewldana xwe ya ji bo gihîştina hebûna Min de şemitî ye. Her dem we di kûrahiya hebûna xwe de têkoşîn meşandiye.

37. Îlhama Ruhê Min hundirê we ronî dike û li dijî hêzên tarî, li dijî roniyên derewîn, fezîletên derewîn, li dijî maddîyetê, li dijî her tiştê zêde, li dijî hemû rûmeta derewîn a vê cîhanê şerekî pêxistiye. (327, 3)

38. Ez êşa ku te ji bo Min kişandiye pîroz dikim, çimkî her tiştê ku tu ji bo Min diêşî, dê te ji bo herheyîbûnê hêja bike. (338, 61)

Bawerî, teslîmiyet û nefsbiçûkî di ceribandinan de

39. Jiyana mirov, ji bo giyan, hem ew ocax e ku tê de tê paqijkirin, hem jî ew demirçiyax e ku tê de tê teşekirin. Pêwîst e ku mirovek xwedî îdealek di hişê xwe de, baweriyek bi Afirînerê xwe û hezkirinek ji çarenûsa xwe re be, da ku xaça xwe bi sebir heta lûtkeya Çiyayê Kalvaryayê hilgire.

40. Bê baweriya bi jiyana herheyî, mirov li hemberî hemû ceribandinên dijwar dikeve bêhêvîtiyê; bê îdealên bilind, ew dibe materyalîst; û bê

hêza tehemula bêhêvîbûnê, ew di bêzarî an jî xerabiyê de helak dibe. (99, 38–39)

41. Ez ji we re dibêjim ku divê hûn ji xaça xwe hez bikin; çimkî heke hûn li hember wê serî hildin dema ku divê hûn wê li ser milên xwe hilgirin, êş dê di dilên we de birîneke kûr veke. Ez bi rastî ji xaça xwe hez dikim, ey gel; lê ma hûn dizanin ez çi wekî xaça xwe bi nav dikim? Xaça min ji we pêk tê, ey gel, yên ku ez ewqas bi dil û can jê hez dikim. (144, 20)

42. Bawerî, teslîmiyet û xwebizirî li hember tiştê ku min ferman daye dê rêya ceribandinê kurtir bike, ji ber ku wê demê hûn ê neçar nemînin ku ji rêya êşê zêdetirî carekê derbas bibin. Lê eger di dema ceribandinan de serhildêrî, nerazîbûn an jî heta kufr derkeve holê, wê ezabê dê dirêjtir bikişîne, ji ber ku wê demê hûn ê neçar bimînin ku wê rêyê ji nû ve bigerin heta ku ders bê fêrbûn. (139, 49)

43. Ez ji te re dibêjim: ceribandinên ku mirov di vê serdemê de li xwe xistine, pir dijwar in, ji ber ku ew ji bo xilasiya wî pêwîst in.

44. Dadweriya Xwedayî dê li ser tiştê herî ezîz ê her mirovî were ferzkirin, da ku her afirîdeyek mirovî ji ber kirinên xwe berpirsiyar bigire.

45. Çiqas girîng e ku mirovahî fêm bike ka qenckirina giyanî çi ye, da ku, bi zanîna ku giyan xwedî rabirdûyek e ku tenê Xwedê pê dizane, ew bikaribin qedeha xwe ya êşê bi hezkirin, sebir, rêz û heta bi şahiyê jî qebûl bikin — bi zanîna ku bi vî awayî ew lekên rabirdû û yên niha dişon, deynên xwe didin û li ber Qanûnê xêr qezenc dikin.

46. Di nav êşê de dê tu bilindbûneke ruhanî çênebe, heya ku mirov bi hezkirin, bi rêzgirtina ji dadweriya Min, û bi teslîmbûna li ber tiştê ku her kesî bi serê xwe aniye, neêşe. Lêbelê tenê ev bilindbûna giyanî di nav ceribandinan de dê bikaribe têgihiştinekê bide mirovan ka qanûna telafîkirina giyanî çi ye. (352, 36–37, 42–43)

Wateya Êş û Azabê

47. Heke hûn ceribandinên jiyanê bi şansê ve girê bidin, dê ji we re zehmet be ku hûn xurt bimînin. Lê heke têgihiştina we hebe ku kefaret çi ye, dadwerî û telafîkirin çi ne, hûn ê di baweriya xwe de bilindbûn û teslîmbûnê bibînin, ku ev yek dê we bihêle li ser ceribandinan bi ser bikevin.

48. Xwesteka Min e ku ez ruhê we bi awayên cuda biceribînim, ji ber ku ez wî teşe didim, şekil didim û wî kamil dikim. Ji bo vê armancê, ez her tiştî û her mirovî bi kar tînim; ez hem mirovên rastgo û hem jî yên xerab wek amûran bi kar tînim. Carekê ez ronahiyê bi kar tînim; careke din, ez tariyê dikim xulamê Xwe. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim: gava hûn xwe di rewşeke dijwar de bibînin, li min, Mîrê xwe, bifikirin, yê ku dê bi hemû hezkirinê sedema wê ceribandinê ji we re rave bike.

49. Fîncanên ku divê her kes vexwe hene; hinek zûtir, hinek derengtir,

da ku hemû werin û Min fêm bikin û ji Min hez bikin. Belengazî, nexweşî, buxtan û bêrûmetî fîncanên pir tal in ku ne tenê lêvên gunehkar didin. Bînin bîra xwe ku Yê Herî Rast, di wê 'Serdema Duyemîn' de, qedeha herî tal a ku hûn dikarin xeyal bikin vala kir. Guhdarî, dilnizmî û hezkirina ku pê re qedeha êşê tê vexwarin dê xaçê siviktir bike û bihêle ku ceribandin zûtir derbas bibe. (54, 4–6)

50. Her tiştê ku we dorpêç dike ji bo paqijkirina we ye, lê ne her kesî ew bi vî awayî fêm kiriye. Nehêlin ku êşa ku hûn ji fîncanê xwe ya êşê vedixwin bêfêde be. Ji wê êşê hûn dikarin ronahiyê bi dest bixin, ku ew jî şehrezayî, nermî, hêz û hestiyarî ye. (81, 59)

51. Zanibin, şagirtên min, ku êş fêkiyên xerab ji dilê we radike, tecrubeyê dide we, û piştrast dike ku şaşiyên we rast bibin.

52. Bi vî awayî Bavê we we diceribîne, da ku têgihiştina we ronî bibe. Lê eger hûn fêm nekin û bê feyde êşê bikişînin ji ber ku hûn wateya dersên Min ên şehreza fêm nakin, êşa we bêwate ye, û hûn nikarin herî zêde sûdê ji dersê werbigirin. (258, 57–58)

53. Mirov diqîrin: 'Eger Xwedayekî rehm û hezkirinê hebe — nexwe çima divê yên qenc di destê yên xerab de, û yên rast di destê gunehkarên de bikişînin?'

54. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, zarokên min: tu mirov tenê ji bo rizgariya xwe nakeve vê cîhanê. Ew ne kesekî îzolekirî ne, lê beşek ji giştiyekê ne.

55. Ma organek saxlem û bêkêmasî di laşê mirov de naêşe dema ku organên din nexweş in?

56. Ev berawirdiyeke maddî ye, da ku hûn têkiliya ku di navbera her mirov û yên din de heye fêm bikin. Divê yên qenc di destê yên xerab de bikişînin, lê yên qenc bi tevahî bêguneh nînin heke ew ji bo pêşketina giyanî ya bira û xwişkên xwe hewl nedin. Lêbelê wekî kesek, her kes xwedî berpirsiyariya xwe ye, û ji ber ku ew beşek ji Ruhê Min in û mîna Wî ne, ew xwedî vîn û aqil in ku beşdarî pêşketina her kesî bibin. (358, 18–19)

57. Hînkirina min rast şîrove bikin; wisa nefikirin ku Ruhê min şa dibe dema ku êşên we yên li ser rûyê erdê dibîne, an jî ku ez dixwazim we ji her tiştê ku ji bo we xweş e mehrûm bikim da ku ez pê kêfxweş bibim. Ez hatime ji bo ku hûn qanûnên min nas bikin û bişopînin, ji ber ku ew hêjayî rêz û baldariya we ne, û ji ber ku şopandina wan dê bextewerî û aştiya herheyî ji we re bîne. (25, 80)

58. Divê ez ji we re bibêjim ku, heta ku hûn li ser rûyê erdê dijîn, hûn dikarin hewl bidin ku hebûna xwe li vir bi qasî ku pêkan xweş bikin. Ne hewce ye ku hûn ji bo bidestxistina aramiya axretê bênavber bigirîn, êşê bikişînin û 'xwînê birijînin'.

59. Eger hûn bikaribin vê erdê ji geliyekî hêsiran veguherînin cîhanekî bextewariyê, ku hûn ê tê de ji hev hez bikin, ku hûn ê tê de

hewl bidin qenciyê bikin û li gorî Qanûna min bijîn — bi rastî, Ez ji we re dibêjim, ev jiyan, di çavên min de, dê ji hebûneke tijî êş, belabûyî û hêsir hê jî xwedîqîmettir û hêjatir be, her çiqas dilê we ji bo tehemulkirina wê mezin be jî. (219, 15–16)

60. Şa bibin ku tu êşek her û her namîne; êşên we demkî ne û dê pir zû derbas bibin.

61. Ji bo kesên ku ceribandinên xwe bi çavekî ruhanî dibînin, dema qenckirin û paqijbûnê demkurt e; ji aliyê din ve, ji bo kesên ku bi tevahî di nav materyalîzmê de noq bûne, tiştê ku di rastiyê de pir zû bi dawî dibe, dê wisa xuya bike ku demek dirêj didome.

62. Çawa ku lêdanên dilê te derbas dibin, jiyana mirovan jî di bêdawîtiyê de derbas dibe.

63. Ji bo tirsê tu sedem nîne, çimkî çawa axînek ji mirovekî derdikeve, çawa hêsirek diherike, an jî çawa peyvek tê gotin, wisa jî êşên mirovan derbas dibin.

64. Di nermiya bêdawî ya Xwedê de, divê hemû êş û xemgîniyên te di nav tiştekî de bihelin. (12:5–9)

Beş 43 – Nexweşî, Şîfayê û Nûbûn

Koka û Wateya Nexweşiyê

1. Dema ku mirovek bi paşguhkirina duayê û karên qenc ji riya qenciyê dûr dikeve, ew hêza xwe ya exlaqî û ruhanîtiya xwe winda dike, û dikeve ber ceribandinê; û di lawaziya xwe de, xwe radestî gunehan dike, û ev guneh dilê mirov nexweş dikin.

2. Lêbelê ez wekî bijîşkekê hatime ber nivîna nexweş û hemû hezkirin û xema xwe pêşkêşî wî kirime. Ronahiya min wek ava hênik li ser lêvên wî yên ji taya şewitî bûye, û gava wî melhema min li ser eniya xwe hîs kir, wî ji Min re got: 'Ya Xudan, tenê rehma Te dikare min xilas bike. Ez di giyanê xwe de pir nexweş im, û mirin dê di demeke pir nêzîk de ji bo min were.'

3. Lêbelê min jê re got: 'Tu yê nemirî, ji ber ku Ez, yê ku Jiyan im, hatime, û her tiştê ku te winda kiriye dê ji te re were vegerandin.' (220, 39)

4. Kesekî nexweş, ku ji tu hewldanê bêkêr e, dikare çi xêran bi dest bixe? Xêrên wî dikarin pir û mezin bin, eger ew bizanibe xwe bi sebir û teqeddusê çekdar bike, eger ew li ber îradeya xwedayî biwênebe û bikaribe tevî êşa xwe jî min pîroz bike. Ji ber ku mînaka wî dê gelek dilên ku di tariyê de dijîn, yên ku dev ji hêviyê berdidin û xwe didin ber xerabiyê, an jî yên ku dema ceribandinek li ser wan tê, li ser mirinê difikirin, ronî bike.

5. Dema ku ev mirov di riya xwe de rastî mînakek ji bawerî, dilnizmî û hêviyê tên ku ji dilekî derdikeve ku ew jî ji ber hilgirtina xaçeke pir giran gelek êş dikişîne, ew ê hîs bikin ku tîrêjeke ronahiyê li dilê wan xistiye.

6. Bi rastî wisa ye: ji ber ku wan nedikarî dengê ruhê xwe bibihîzin, diviyabû ku ew ronahiya Ruhê

wergirin ku kesekî din bi riya mînak û baweriya xwe gihandibû wan.
7. Binketina xwe qebûl nekin, tu carî xwe wekî têkçûyî îlan nekin, di bin barekî giran ê êşa xwe de netewin. Her dem çiraya pêketî ya baweriya xwe li ber çavên xwe bigirin. Ev bawerî û evîna we dê we xilas bike. (132, 38–39)

Saxbûna bi hêza xwe

8. Hûn ji Min dixwazin ku ez we sax bikim; lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, tu kes nikare ji we bi xwe bibe bijîşkekî baştir.
9. Çi feydeya wê heye ji bo Min ku ez we sax bikim û êşa we ji holê rakin, eger hûn xeletî, guneh, xerabî û kêmasiyên xwe ji holê ranekin? Ne êş sedema nexweşiyên we ye, lê belê gunehên we ne. Binêrin, ew çavkaniya êşê ye! Ji ber vê yekê, li dijî gunehê şer bikin, jê dûr bikevin, û hûn ê sax bibin. Lêbelê, kirina vê yekê erkê we ye. Ez tenê di vî warî de hînî we dikim û alîkariya we dikim.
10. Gava ku hûn bi riya wijdana xwe sedema êşa xwe kifş bikin û ji bo têkoşîna li dijî wê her tiştê di destê we de bikin, hûn ê bi tevahî hêza xwedayî ya ku alîkariya we dike ku hûn di vê têkoşînê de bi ser bikevin û azadiya xwe ya giyanî bi dest bixin, hîs bikin.
11. Dê kêfxweşiya we çiqas mezin be gava hûn hîs bikin ku, bi hewildanên xwe, we karîbû xwe ji êşê rizgar bikin û gihîştine aştiyê. Wê demê hûn ê bibêjin: 'Bavê min, Peyva Te şîfaya min bû, hînkirina Te rizgariya min bû.' (8:54–57)
12. Melhema şîfayê ya rastîn, gelê min — ew a ku hemû nexweşiyan derman dike — ji hezkirinê şîn dibe.
13. Bi ruh, bi dil û bi hiş hez bikin, û wê demê dê hêza we têra xwe hebe ne tenê ji bo saxkirina nexweşiyên laş an jî ji bo pêşkêşkirina rihetiyê di zehmetiyên biçûk ên mirovahiyê de, lê her weha ji bo vekirina sirên giyanî, xemgîniyên mezin ên giyan, alozî û êşên wijdanê jî.
14. Ew melhem ceribandinên mezin çareser dike, ronahiyê pêdixe, êşê sivik dike, û zincîrên ku girêdidin dişkîne.
15. Kesê ku ji aliyê zanistê ve hatiye terikandin, dema ku bi vî melhemî bikeve têkiliyê, dê vegere ser tenduristî û jiyanê; giyanê ku ji rê derketiye dê bi peyva hezkirî ya birayê ku gazî wê dike, vegere. (296, 60–63)
16. Dawî li êşê bînin! Jiyana ku min afirandiye ne tijî êş e. Zehmetî ji sernermî û binpêkirinên zarokên Xwedê derdikeve. Êş taybetmendiya wê jiyanê ye ku mirovahiyê di bêperwayiya xwe de afirandiye.
17. Nêrîna xwe bilind bikin û bedewiya karên Min kifş bikin. Ji hundirê xwe xwe amade bikin da ku hûn konsera îlahî bibihîzin; xwe ji vê cejnê dûr nexin. Heke hûn xwe îzole bikin — wê demê hûn ê çawa di vê şahiyê de parêzaran bin? Hûn ê di nav xemgînî, êşk û nexweşiyê de bijîn.
18. Ez dixwazim ku hûn di konsera gerdûnî de bibin notayên ahengdar,

ku hûn fêm bikin ku hûn ji Çavkaniya Jiyanê derketine, ku hûn hîs bikin ku Ronahiya Min di hundirê her giyanî de dimîne. Hûn ê kengê bigihîjin wê gihîştina tam ku hûn karibin ji Min re bibêjin: 'Bavo, giyanê min teslîmî Ruhê Xwe bikî, û her wiha îrade û jiyana min jî.'

19. Fêm bikin ku heta hestên we nexweş in û giyanê we bi xweperestî ji riya rast veqetiyaye, hûn ê nikaribin vê bibêjin.

20. Hûn di êşa nexweşiyê de an jî di tirsa ketina wê de dijîn. Lêbelê nexweşiyeke laşî li gorî binpêkirina giyanê çawa ye? Tiştek nîne, eger giyan bikaribe xwe jê bilind bike; çimkî di rehma Min de hûn ê her tim alîkariyê bibînin.

21. Çawa ku xwîn di damarên we de diherike û tevahiya laş zindî dike, wisa jî hêza Xwedê wek herikîneke jiyanê di giyanê we de belav dibe. Heke hûn Şerîetê bi cih bînin, tu sedem nîne ku hûn nexweş bikevin. Jiyan tenduristî, şahî, bextewarî û ahengî ye. Dema ku hûn nexweş in, hûn nikarin bibin xwediyê bereketên îlahî.

22. Ey mirovên ku hiş, dil an jî laşê we nexweş e, Mamoste ji we re dibêje: Ji giyanê xwe, yê ku zarokê Hêzdarê Mezintir e, bixwazin ku vegere ser riya rast, êşên we sax bike û di lawaziyên we de li gel we be. (134, 57–59)

Nûkirina Mirovahiyê

23. Pûçîtî — qelsiyeke ku jixwe di mirovê yekem de diyar bû — dê bi riya giyanîbûnê were têkbirin. Ew têkoşîna ku her tim di navbera giyan û 'goşt' de heye ye. Ji ber ku dema ku giyan, di hesreta xwe ya ji bo cewhera Bav de, ber bi Ebedî û Bilind ve diçe, 'goşt' tenê li dû wê yekê digere ku wî têr dike û pesnê wî dide, heta ku ev yek li dijî berjewendiya giyanê be jî.

24. Ev têkoşîn, ku di her mirovî de xwe nîşan dide, hêzek e ku di nav mirov bi xwe de wek encama bandora ku cîhan li ser wî dike, derdikeve holê. Ji ber ku xwezaya cîhanî li dû her tiştê ku li gorî xwezaya wê ye, digere.

25. Eger giyan bikaribe wê hêzê bi ser bixe û wê ber bi riya rast ve bibe, wê di nav hebûna xwe de her du xwezayan bîne ahengekê û dê pêşketin û hilkişîna xwe bi dest bixe. Lêbelê, heke ew bihêle ku hêza 'goşt' serweriya wê bike, ew ê xwe ber bi xerabiyê ve winda bibîne; ew ê mîna keştiyeke bê dîzgeh di nava bahozê de be. (230, 64)

26. Hûn — bêbawer û gumanbar — nikarin bi cîhaneke dadmendiyê bawer bikin, ne jî hûn dikarin jiyaneke evîn û fezîletê li ser Erdê xwe xeyal bikin. Bi gotineke din: hûn xwe ji bo ti tiştekî baş qabil nabînin, ne jî baweriya we bi xwe heye.

27. Lêbelê, ez bi we bawer im; ez wê tovê ku di hundirê her zarokekî Xwe de ye dizanim, ji ber ku min ew afirandine, û bi hezkirina Xwe jiyan daye wan.

28. Bi rastî ez hêviya xwe bi mirovahiyê ve girê didim; ez bi xilasiya wê, bi hêja bûnê, û bi hilkişîna wê bawer im. Çimkî gava

min ew afirand, min ew wekî xudanê erdê destnîşan kir, ku li ser wê derê cihekî hezkirin û aştiyê biafirîne, û min her wiha biryar da ku ruhê wî di têkoşîna jiyanê de xurt bibe, da ku bi saya xêrên xwe bigihîje jiyana di ronahiya Padîşahiya Kamilbûnê de, ku ew mîrasa we ya herheyî ye. (326, 44–46)

Beş 44 – Jiyan di Wateya Xwedayî de

Hevsengiya Pêwîst

1. Qedera her kesî bi peywira wî ya giyanî û peywira wî ya mirovî tê xêzkirin. Divê her du bi hev re di ahengê de bin û ber bi armanceke yekane ve bimeşin. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, ez ê ne tenê li ser karên we yên giyanî, lê her weha li ser karên we yên madî jî darizînim. Ji ber ku di wan de ez ê wan xêran bibînim ku alîkariya giyanê we dikin ku bigihîje Min. (171, 23)

2. Heta niha, serbilindiya mirovan bûye sedem ku mirov aliyê ruhanî paşguh bikin, û ev kêmasiya zanînê rê li ber wan girtiye ku bigihîjin kamilbûnê.

3. Heta ku mirovahî fêr nebe ku hevsengiyê di navbera hêzên xwe yên fizîkî û ruhanî de biparêze, ew ê nikaribe wê hevsengiya ku divê di jiyana wê de hebe, bibîne. (291, 26–27)

4. Şagirtan: Her çiqas hûn di cîhanê de dijîn jî, hûn dikarin jiyaneke ruhanî bijîn. Ji ber ku divê hûn wisa nefikirin ku ruhanîbûn ji dûrketina ji tiştên girêdayî laş pêk tê, lê belê di hevrêzkirina qanûnên mirovî bi qanûnên îlahî re ye.

5. Bextewar ew kes e ku li ser qanûnên min dixebite û dizane ka çawa wan bi qanûnên mirovî re bike yek, ji ber ku ew ê saxlem, bihêz, biwêr û bextewar be. (290, 26–27)

Kêfxweşiyên baş û fana

6. Ez ji we re nabêjim ku hûn ji erkên xwe yên dinyewî an ji kêfên saxlem ên dil û hestan dûr bikevin. Ez tenê daxwaz dikim ku hûn dev ji tiştê ku giyanê we jehrî dike û laşê we nexweş dike berdin.

7. Kî di nav qanûnê de dijî, tiştê ku wijdana wî ferz dike pêk tîne. Kesên ku kêfxweşiyên rewa red dikin da ku xwe bavêjin nav zewqên qedexe, di kêliyên herî mezin ên kêfxweşiyê de jî, di nav xwe de dipirsin çima ne kêfxweş û ne jî di nav aramiyê de ne. Ji ber ku ji kêfxweşiyekê derbasî ya din dibin, ew her ku diçe kûrtir noq dibin, heta ku di bêkê de helak dibin, bêyî ku ji bo dil û giyanê xwe têrbûneke rastîn bibînin.

8. Divê hinek serî bitewînin û qedeha ku tê de li kêfê geriyane lê nedîtine, heta dilopa dawî vala bikin, da ku dengê Wî bibihîzin yê ku her tim wan vedixwîne ziyafeta jiyana herheyî. (33, 44–46)

9. Zanyar, bi destekî bê hurmet, ji darê zanînê fêkiyekî diqetîne bêyî ku pêşî guh bide dengê wijdana xwe, ku bi riya wê Şerîeta Min pê re diaxive û jê re dibêje ku hemû fêkiyên darê şehrezayiyê baş in, û ji ber vê yekê,

her kesê ku wan diqetîne, divê tenê ji bo qenciya cîranê xwe wisa bike.

10. Mînakên ku min dane nîşanî we didin ku çima mirovahî ne hezkirin û ne jî aştiya wê bihuşta hundirîn nas dike, ya ku divê mirov bi saya guhdariya Qanûnê her û her di dilê xwe de xwedî be.

11. Ji bo alîkariya we ku hûn jî heman tiştî bibînin, ez gunehkar û serhişk hîn dikim, yên bêsipah û yên pozbilind, da ku hûn fêm bikin ku hûn bi ruhekî hatine bexşandin, ku şiyana we heye, ku hûn bi tevahî e in û dikarin tiştê baş û xerab ji hev cuda bikin û darizînin, û ji bo ku ez riya ku we digihîne bihuşta aştî, şehrezayî, evîna bêdawî, nemirî, rûmet û herheyîtiyê nîşanî we bidim. (34, 15–17)

12. Mirov her tim hînkirinên min bi awayekî rast şîrove nake. Min tu carî hînî we nekiriye ku hûn fêkiyên baş ên ku qanûnên min pesend dikin û destûrê didin wan, paşguh bikin an ji kêfa wan xwe dûr bixin. Min tenê hînî we kiriye ku hûn nekevin dûv tiştên nepêwîst an zêde, û hê kêmtir jî divê hûn jê hez bikin; ku hûn tiştên ku zirarê didin an qedexe ne, wekî fêkiyên ku ji bo giyan û laş sûdmend in, bi kar neynin. Lêbelê, her tiştê ku ji bo giyan an dil destûr jê re heye û xizmeta başbûna wan dike, min ji we re pêşniyar kiriye, ji ber ku ew di nav qanûnên min de ye. (332, 4)

13. Pêdivî bû ku demeke dirêj derbas bibe berî ku mirovahî bigihîje gihîştina ruhanî. Hûn her dem ketine bin bandora du zêdegaviyan: yek materyalîzm bû, ku hûn bi riya wê hewl didin bigihîjin kêfên cîhanî yên mezintir; lêbelê ev di rastiyê de zerardar e, ji ber ku ew ruh ji pêkanîna armanca xwe dûr dixe. Lê divê hûn xwe ji zêdehiya din jî dûr bixin: mirandina 'goşt', devjêberdana tam a her tiştê ku aîdî vê jiyanê ye; çimkî min hûn şandine vê erdê da ku wek mirov bijîn, û min riya rast nîşanî we daye da ku hûn bi awayekî wisa bijîn ku hûn 'tiştên Qeyserî bidin Qeyser, û tiştên Xwedê bidin Xwedê'.

14. Min ev cîhan ji bo we afirandiye, bi hemû bedewî û kamilbûna wê. Min bedena mirovî daye we, ku hûn bi riya wê hemû şiyanên ku min dane we pêş bixin da ku bigihîjin kamilbûnê.

15. Bav naxwaze ku hûn xwe ji hemû qenciyên ku ev cîhan pêşkêşî we dike mehrûm bikin. Lêbelê, divê hûn laşê xwe li ser giyanê xwe nexin, ji ber ku laş demkî ye, lê giyan a herheyî ye. (358, 7–9)

Serwet a Pîroz û a Bêbext

16. Gava ku îradeya Min ew e ku ez we bikim xwediyên mal û milkên dinyayî, ez wan didim we da ku hûn wan bi bira û xwişkên xwe yên hewcedar re parve bikin — bi kesên ku ne dewlemendî û ne jî piştgiriya wan heye, bi yên lawaz û nexweş. Lêbelê, gelek ji wan kesên ku li ser rûyê erdê tiştekî wan nîne, dikarin dewlemendiya xwe ya ruhanî bi we re parve bikin. (96, 27)

17. Ez dixwazim her tişt yê we be, lê ez dixwazim ku hûn tiştê ku pêdiviya we pê heye bi zanebûn bi kar bînin;

ez dixwazim hûn bizanibin ka meriv çawa ji aliyê ruhanî ve dewlemend be û bikaribin di warê madî de xwedî gelek tiştan bin, bi şertê ku hûn baş jê sûd werbigirin û qîmet û statuya rastîn bidin herduyan jî.

18. Gelo çawa ruhê mirovekî bêpîvan dewlemend zirarê dide xwe, eger tiştê ku wî heye ji bo qenciya cîranên wî be? Û çawa mirovekî bihêz zirarê dibîne eger ruhê wî bizane kengê ku derfet çêdibe ji cîhanê vekişe, û bi riya duaya xwe ew bi Min re di hevdîtinê de be? (294, 38)

19. Ji Min re nebêjin: 'Ya Xudan, min xizanî di nav şagirtên Te de dîtiye. Lê di nav wan kesên ku êdî Te naynin bîra xwe û navê Te jî nadin devê xwe de, ez zêdehî, kêf û şahiyan dibînim.'

20. Divê gelê Min van mînakan wekî delîlê wê yekê nebîne ku her kesê li pey Min bê, divê di vê cîhanê de hejar be. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku ew aramiya ku ewên li vir guhdarî dikin û beşek ji jiyana xwe ji bo qenciyê terxan dikin, distînin, ji wan kesên ku hûn pir çavnebarî wan dikin re nenas e, û ew nikarin bi hemû dewlemendiya xwe jî bigihîjin wê.

21. Hinek dizanin ku çawa di heman demê de xêrên dinyayê û yên ruhî bi dest bixin. Yên din xêrên dinyayê bi dest naxin ji ber ku ew yên ruhî ji bîr dikin, lê hinekên din jî tenê bi xêrên dinyayê re eleqedar in ji ber ku ew bawer dikin ku zagonên îlahî dijminê dewlemendiyên dinyayî ne.

22. Milk û mal milk û mal in û dimînin, lê ne her kes dizane ku çawa wan bi awayekî rast bi kar bîne. Divê hûn her weha bizanibin ku ne her tiştê ku gelek kes xwediyê wî ne, ji aliyê Min ve hatiye dayîn. Hinek xwediyê tiştên ku ji Min wekî tezmînat wergirtine ne, çawa ku kesên din jî hene ku her tiştê ku xwediyê wî ne dizî ne.

23. Delîla herî baş a ku mirov dikarin werbigirin ku erka xwe di jiyanê de bi cih anîne, aramiya giyanê ye, ne qîrîna pereyan e. (197, 24–27)

24. Gava ez ji we re dibêjim, 'Bixwazin, û dê ji we re bê dayîn', hûn ji Min tiştên dinyawî dixwazin. Lê bi rastî — çiqas hindik hûn ji Min dixwazin! Berî her tiştî, ji Min ji bo her tiştê ku ji bo qenciya giyanê we ye, bixwazin. Xezîneyan li ser rûyê erdê kom nekin, ji ber ku li vir diz hene! Xezîneyan di Padîşahiya Bav de kom bikin, ji ber ku li wir dewlemendiya we dê ewle be, û ew ê ji bo bextewarî û aramiya giyanê we xizmet bike.

25. Xezîneyên erdê dewlemendî, hêz û unvanên mezinahiya derewîn in. Xezîneyên ruhî karên qenc in. (181, 68–69)

26. Pizûran bawer dikin ku ew mezin in, lê ew ne wisa ne, û reben e ew kesê ku bi dewlemendiyên nepêwîst ên vê jiyanê dilxweş e, bêyî ku nirxên rastîn ên dil û giyanê kifş bike. Çiqas reben in xwestek, hewcedarî û îdealên wî! Ew bi çi kêmî têr dibe!

27. Lêbelê, yê ku dizane çawa bijî, ew kes e ku fêr bûye tiştên Xwedê bidê Xwedê, û tiştên dinyayê bidê dinyayê. Yê ku dizane çawa di nav çoltera xwezayê de rihetiyê bibîne bêyî ku bibe koleyê maddeyê, dizane çawa bijî; û heta ku, ji derve, tiştekî wî tune be jî, ew xwediyê qenciyên vê jiyanê ye û li ser riya xwedîlêderketina xezîneyên Padîşahiya Xwedê ye. (217, 19–20)

Qanûna Dayînê

28. Eger mirovan bi Gotina Min bawer bikira û Min di dilê xwe de hilgirtana, dê her dem ew gotina Min a ku min carekê ji girseyên ku li min guhdarî dikirin re gotibû, bianiya bîra xwe: 'Bi rastî, ez ji we re dibêjim, heke hûn tenê qedehek av jî bidin, ev yek bê xelat nemîne.'

29. Lêbelê mirov difikirin: eger ew tiştekî bidin û di berdêla wê de tiştekî nestînin, baştir e ku tiştê xwe ji bo xwe bihêlin.

30. Niha ez ji we re dibêjim ku di dadweriya Min de hevsengiyeke bêkêmasî heye, da ku hûn tu carî netirsin tiştekî ji yên ku xwediyê wê ne, bidin. Ma hûn wan mirovan dibînin ku xezîneyan kom dikin û vedişêrin û nahêlin kesek parêzarek ji serweta wan bigire? Ew mirov di hundirê xwe de xwedî giyanekî mirî ne.

31. Lêbelê ewên ku, heta nefesên xwe yên dawî, xwe terxan kirin ji bo wê peywirê ku her tiştê xwe bidin cîranê xwe, heta ku di saeta xwe ya dawî de xwe bi tenê, terikandî û bêçare dîtin — ev her tim bi ronahiya baweriyê hatine rêberkirin, ya ku ji wan re ji dûr ve nêzîkbûna 'Axa Sozdarî' nîşan daye, cihê ku evîna min li benda wan e da ku ji bo hemû kirinên wan xelatê bide wan. (128, 46–49)

32. Nêzîkî min bûn, da ku ez we rakin jiyana rastîn û bînim bîra we ku hûn ji bo dayînê hatine afirandin. Lê heta ku hûn nizanin hûn çi di hundirê xwe de hildigirin, ji bo we ne mimkun e ku hûn bidin hewcedaran.

33. Binêre ka çawa her tiştê li dora te mîsyona dayînê pêk tîne. Hêman, stêrk, mexlûq, riwek, kulîlk û çûk — her tişt, ji yê herî mezin heta yê ku nayê dîtin, xwedî kapasîte û armanca dayînê ye. Tu çima îstîsna dikî, tevî ku tu bi kerema xwedayî xwedî kapasîteya herî mezin a hezkirinê yî?

34. Divê tu çiqas zêdetir di şehrezayî, hezkirin, fezîlet û jêhatîbûnê de geş bibî, da ku tu bibî ronahiyek li ser riya bira û xwişkên xwe yên ji te biçûktir! Çi qedereke bilind û xweşik e ku Bavê te ji bo te mebest kiriye! (262, 50–52)

Pêkanîna Erk û Peywiran

35. Di 'Serdema Sêyemîn' de, hînkirina min a ruhanî dê azadiyê bide giyanê da ku baskên xwe veke û ber bi Bav ve bilind bibe, da ku perestina rastîn pêşkêşî Wî bike.

36. Lêbelê mirov, wekî mirov, divê her weha xizmetê bide Afirîner, û ev rêzgirtin di pêkanîna erkên wî yên li ser rûyê erdê de ye, bi guhdana zagonên mirovî, nîşandana exlaq û

darizandina rast di kiryarên xwe yên de, û pêkanîna erkên xwe wekî bav, zarok, bira, heval, xudan û xizmetkar.

37. Kî bi vî awayî bijî, dê li ser rûyê erdê rûmeta Min bide û dê ruhê xwe bikaribe bilind bibe da ku Min rûmetdar bike. (229, 59–61)

38. Kî ji barê erkê xwe direve, kî ji riya rast dûr dikeve an jî berpirsiyariyên ku ruhê wî li hember Min girtiye li ber çavan nagire, da ku li şûna wê berpirsiyariyên li gorî zewq û îradeya xwe bigire ser xwe, dê nikaribe di dilê xwe de aştiya rastîn bibîne, ji ber ku ruhê wî dê tu carî ne razî be û ne jî di aramiyê de be. Ev ew kes in ku bi berdewamî li kêfan digerin da ku êş û bêaramiya xwe ji bîr bikin, û bi şahiyên derewîn û razîbûnên demkî xwe dixapînin.

39. Ez wan berdidim ku bi rêya xwe ve biçin, ji ber ku ez dizanim, heke ew îro ji min bizivirin jî, min ji bîr bikin û heta min înkar bikin jî, ew ê di demeke nêz de bêqîmetiya dewlemendî, unvan, kêf û rûmetên cîhanê fêm bikin, dema ku rastî wan ji xewna mezinahiyê ya li ser rûyê erdê hişyar bike, dema ku divê mirov rûbirûyî rastiya ruhanî, herheyîbûn û dadweriya xwedayî bibe, ku tu kes nikare jê bireve.

40. Ev ji kesî re ne nenas e, ji ber ku hûn hemû xwedî ruhekî ne ku, bi riya diyariya sezgînê, rastiya jiyana we — riya ku ji bo we hatiye danîn, û her tiştê ku divê hûn li ser wê bi dest bixin, ji we re eşkere dike. Lêbelê hûn bi biryar in ku xwe ji her sondeke ruhanî azad bikin da ku hûn xwe azad hîs bikin û bibin xwediyên jiyana xwe. (318, 13–15)

41. Berî ku ruhê we ji bo vê gerstêrkê were şandin, 'deşt' jê re hatin nîşandan; jê re hat gotin ku peywira wî çandina aştîyê ye, ku peyama wî ya giyanî bû, û ruhê we bi vê yekê şa bû û soz da ku bibe dilsoz û guhdarê mîsyona xwe.

42. Çima hûn niha ditirsin ku towê biçînin? Çima hûn niha xwe ji bo pêkanîna wê xebata ku dema ji ruhê we re hatibû spartin ewqas kêfxweş dikir, ne hêja an jî ne jêhatî dibînin? Ji ber ku we hişt ku hewesa we rêya we asteng bike û bi vî awayî derbasbûna ruh bigire, di heman demê de hûn hewl didin ku bêbiryariya xwe bi hincetên zarokane rewa bikin.

43. Ji 'Geliyê' ku tu jê hatî, vala venegere. Ez dizanim ku wê demê êşa te dê pir mezin be. (269, 32–34)

44. Ji her kesî re hejmarek giyan tên spartin ku rêberiya wan bike an jî xwedî bike, û ev peywir bi mirina fîzîkî bi dawî nabe. Giyan di Cîhana Ruhanî de jî, çawa li ser erdê, ji çandin, geşkirin û berhevkirinê bernaweste.

45. Ruhên mezin rêberiya yên biçûk dikin, û ev jî di encamê de rêberiya yên din ên di qonaxeke hê jêrîntir a pêşketinê de dikin, lê belê Xudan e yê ku hemûyan dibe çewlika Xwe.

46. Dema ku min niha ji we re got ku giyanên mezin rêberiya yên biçûk dikin, mebesta min ne ew e ku bibêjim ku ev giyan ji serî de mezin bûne, ne jî ku yên paşîn divê her dem li gorî bira û xwişkên xwe biçûk

bimînin. Yên ku niha mezin in, ji ber ku ew di pêkanîna peywira hêja ya hezkirin, xizmetkirin û alîkariya wan kesên ku hêj negihîştine vê qonaxa pêşketina ruhanî, yên ku hîn lawaz in — yên ku ji rê derketine, û yên ku diêşin, de ber bi jor ve pêş ketine û xwe geş kirine.

47. Yên ku îro hîn piçûk in, dê sibê ji ber sebata xwe di (131, 19–21) mezin bibin

Beş 45 – Pêşnivîs, Wate û Pêkanîna di Jiyanê de

Qeyd û Qederê Xwedê di Çarenûsa Mirovahiyê de

1. Niha dema ronahiyê ye, ku tê de mirovahî, ji bilî baweriyê, dê rastiya Min fêm bike, rewa bibîne û hîs bike.

2. Armanca hînkirina min ew e ku her kesî qanih bikim ku tu kes bê sedemek maqûl nehatiye vê dinyayê, ku ev sedem evîna xwedayî ye, û ku çarenûsa hemû mirovan ew e ku mîsyoneke evînê bi cih bînin.

3. Di serdeman de, ji destpêkê ve, mirovan ji xwe pirsîne: 'Ez kî me? Ez deynê jiyana xwe deyndarê kê me? Ez çima he me? Ez çima hatime vir, û ez diçim ku derê?'

4. Ji bo hin nezelaliyên xwe û kêmasiya xwe ya têgihiştinê, wan bersiv di ravekirinên Min de û bi riya ramandinên xwe yên li ser tiştên ku Min bi demê re ji we re eşkere kirine, dîtine.

5. Lêbelê hinek jixwe bawer dikin ku ew her tiştî dizanin; lê ez ji we re dibêjim, ew di bin xapandineke mezin de ne, ji ber ku tiştê ku di Pirtûka Hikmeta Xwedê de hatiye parastin, heta ku ji wan re neyê eşkerekirin, bi tu awayî nikare ji aliyê mirovahiyê ve were kifşkirin; û di vê Pirtûka Hikmeta Îlahî de gelek tişt hene—navêra wê bêdawî ye. (261, 4–6)

6. Qeder xwediyê wê rehmê ye ku Xwedê di nav wê de bi cih kiriye. Qedera mirovahiyê tijî qenciya îlahî ye.

7. Hûn gelek caran vê qenciyê nabînin ji ber ku hûn nizanin çawa lê bigerin.

8. Gava ku hûn, di nav çarenûsa ku min ji bo her giyanekê diyar kiriye de, ji bo xwe rêyeke dijwar û tal çêdikin, ez hewl didim wê nerm bikim, lê qet naxwazim talîtiya wê zêde bikim.

9. Mirov di vê cîhanê de pêwîstiya wan bi hev heye; tu kes zêde nîne, û tu kes kêm nîne. Hemû jiyan ji bo hev pêwîst in da ku hebûna xwe temam bikin û lihevhatinê bînin.

10. Feqîran pêdiviya wan bi dewlemendan heye, û dewlemendan jî pêdiviya wan bi feqîran heye. Xerabiyan pêdiviya wan bi qencan heye, û qencan jî pêdiviya wan bi xerabiyan heye. Nizanan pêdiviya wan bi zanan heye, û zanan jî pêdiviya wan bi nizanan heye. Ciwanan pêdiviya wan bi kal û pîran heye, û kal û pîr jî, di encamê de, pêdiviya wan bi zarokan heye.

11. Her yek ji we ji aliyê şehrezayiya Xwedê ve li cîhê xwe yê rastîn û nêzîkî wan kesên ku divê hûn pê re bin, li vê cîhanê hatiye danîn. Ji her kesî re çembera ku tê de dê bijî, hatiye destnîşankirin, û di nav wê de giyanên bi laş û bê laş hene ku ew ê pê re bijîn.

12. Bi vî awayî, her yek li ser riya xwe, hûn ê gav bi gav rastî hemû wan kesan werin ku peywira wan ew e ku hezkirina ku we bilind dike fêrî we bikin; ji yên din hûn ê êşê bikişînin, ku we paqij dike. Hinek dê êşê bînin serê te ji ber ku pêdiviya te pê heye, lê yên din dê hezkirina xwe li ser te bibarînin da ku tirşiya te hevseng bikin; lêbelê peyameke her yekî ji wan ji bo te heye, dersek e ku divê tu fêm bikî û baş bi kar bînî.

13. Ji bîr neke ku her giyanekî bedewergirtî û bêbedewergirtî yê ku bi her awayî dikeve ser riya te, di rêwîtiya te ya jiyanê de alîkariya te dike.

14. Min çend giyanên ronahiyê ji bo te şandine cîhanê, lê te ji bo pîrozkirina hezkirina min a ji bo te jî ranewestiyaye!

15. Te guh neda gelek ji wan giyanên ku min ji te re şandibûn, bêyî ku tu bizanibî ku ew beşek ji qedera te bûn; lê ji ber ku te nizanîbû çawa wan qebûl bikî, tu vala man û paşê neçar man ku hêsirên poşmaniyê birijînî.

16. Mirovahî, çarenûsa te ew e ku tu bi hemû afirandinê re di ahengekê de bî. Ev ahenga ku ez ji te re diaxivim, mezintirîn zagon e, ji ber ku tê de tu digihîjî yekbûneke bêkêmasî bi Xwedê û karên Wî re. (11, 10–16, 22–25)

17. Kî çarenûsa xwe înkar dike, sernavê bi rûmet ê 'zarokê Xwedayetiya Min' red dike. Eger ew bi hebûna Min bawer nekin, ew nikarin bi hezkirina Min bawer bin.

18. Her çiqas ji bo hinekan ev jiyan gelek tal û tijî êş bûbe jî, bizanibin ku ev hebûn ne ya yekane ye, ku ew tenê di xuyabûnê de dirêj e, û ku di qedera her afirîdeyekê de sirrek heye ku tenê ez dikarim têkevim nav. (54, 8–9)

19. Hebûna mirov li ser rûyê erdê tenê kêliyek di herheyîbûnê de ye, nefesek jiyanê ye ku ji bo demekê mirovî zindî dike û ruhê mirov ( ) yekser dîsa vedigere, tenê ji bo ku paşê vegere û jiyanê bixe bedenekî nû. (12, 4)

20. Ji bo her mirovî di rêwîtiya jiyana wî de tiştê ku dê jê re bê bexşandin, qedera wî ye. Digel ku hinek di wextê xwe de wê qebûl dikin û jê sûd werdigirin, hinekên din wê pûç dikin, û hinek jî nizanibûn ka çawa xwe amade bikin da ku wê werbigirin. Lêbelê gava ku ew vegeriyan Cîhana Ruhî, ew ji her tiştê ku ji bo wan hatibû destnîşankirin û ku wan nedizanî çawa bigihîjin an jî çawa bi dest bixin, haydar bûn. (57, 31)

21. Tu kes bi tesadufî ji dayik nebûye; tu kes bêserûber nehatiye afirandin. Min fêm bikin, û hûn ê bizanibin ku tu kes di rêwîtiya jiyana xwe de azad nîne, ku qanûnek heye ku hemû çarenûsan rêberî dike û birêve dibe. (110, 29)

22. Mirov bawer dike ku li gorî îradeya xwe tevdigere; ew bawer dike ku ji her bandoreke bilindtir azad e, û di dawiyê de xwe serbixwe û avakerê çarenûsa xwe dibîne, bêyî ku fêm bike ku wê saetek were ku dê her kes fêm bike ku di wan de îradeya Min dihat pêkanîn. (79, 40)

23. Bi çandina fêkiyên qenc ji bo mirovên xwe, ji xwe re xelateke baş bi dest bixin. Xwe ji bo demên pêş amade bikin, çimkî berî ku ez ji nav we biçim, dîsa jî dê di nav we de şer hebe, ji ber ku ceribandin dê were serê we hemûyan. Divê hûn hişyar bin. Duayê bikin û hînkirinên min bixin meriyetê. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, ev demên kurt ên ku hûn ji bo qenciyê terxan dikin, dê bandorên wan ên bi feyde ji aliyê gelek nifşên piştî we ve bên hîskirin û bidomin. Kes nikarîbû, û dê tu carî nikaribe jî, çarenûsa xwe diyar bike; ev tenê ji min re ye. Baweriya xwe bi îradeya min bînin, û hûn ê bêyî zehmetiyên mezin di riya jiyanê de heta dawiyê biçin.

24. Bala xwe bidinê gava ez ji we re dibêjim ku bêyî îradeya Min pelek jî li ser daran nakeve; wê demê hûn ê bizanibin kengî ez im ê we biceribînim, û kengî hûn ji qedeha xwe ya êşê vedixwin — tenê ji bo ku hûn paşê min tawanbar bikin. Wê demê hûn dibin dadger û min dikin bersûc.

25. Xeletiyên xwe nas bikin û wan rast bikin. Fêr bibin ku kêmasiyên mirovên din bibexşînin, û heke hûn nikarin wan rast bikin, qet nebe perdeya tehemulê bixin ser wan. (64, 43–44)

26. Bibin neqederparêzên ku baweriyê xurt dikin ku çarenûsa we tam li gorî tiştê ku Xwedê li ser riya jiyana we daniye ye, û ku gava hûn diêşin, ji ber ku ew hatiye nivîsandin e, û gava hûn şa dibin, sedem jî ew e ku ew bi heman awayî hatiye nivîsandin. Min we qanih kiriye ku hûn ê tiştê ku we çandiye biçinin.

27. Lê niha baş guhdarî bikin: carinan hûn ê tavilê berhemê biçinin, û carinan jî divê hûn bikevin hebûneke nû da ku tiştê we çandiye biçinin û berhev bikin. Bi hûrgilî li ser tiştê ku min nû ji we re got bifikirin, û hûn ê gelek şaşfêmkirinên derbarê dadweriya Min û gelek nezelaliyên derbarê wê de ji holê rakin. (195, 53)

Di Dibistana Jiyanê de

28. Mirov wek zarok in ku li ser encamên kirinên xwe nafikirin, û ji ber vê yekê ew pê nizanin ku astengiyeke ku li ser riya wan derdikeve, tenê astengiyek e ku ji aliyê Mamoste ve hatiye danîn da ku pêşî li leza wan a bêsînor bigire an jî wan ji dayîna biryareke xirab biparêze.

29. Ez dixwazim ku hûn niha wek mezinan tevbigerin, li ser kar û kirinên xwe bifikirin, û gotinên xwe bi baldarî binirxînin. Ev rêya anîna şehrezayî û dadweriyê ye nav jiyana we. Wekî din, divê hûn li ser wê yekê bifikirin ku jiyan ji bo giyan ceribandineke bêpîvan û domdar e.

30. Tu kes li ser Rêya Min helak nabe, û her çend carinan hebin ku mirovek, di bin barekî xaçê de, têk diçe jî, hêzeke bilindtir wî dîsa radike û wî teşwîq dike. Ev hêz ji baweriyê çêdibe. (167, 55–57)

31. Bexteweriya we bi têgihiştina ku mirov ji van hînkirinan û bi guhdariya li zagonên ku gerdûnê birêve dibin bi dest dixin ve girêdayî ye; bexteweriyeke ku hinek bawer dikin li ser rûyê erdê tune ye, lê hinekên din bawer dikin ku tenê ez bi zêdehî xwediyê wê me, lêbelê ew di aramiya giyanê we de pir diyar dibe.

32. Niha hûn dizanin, ey gelê delal, ku bexteweriya we di hundirê we de ye, da ku hûn mirovan hîn bikin ku di kûrahiya hebûna wan de—cihê ku, li gorî nêrîna wan, tenê talî, nefret û kîn, poşmanî û hêsir hene—ronahiyek heye ku ti tişt nikare vemirîne, ku ew ronahiya Ruh e. (178, 6–7)

33. Rabirdûya we ya ruhanî ji 'goşt'ê we re nenas e. Ez wê li ser giyanê we dihêlim da ku ew bibe wek pirtûkeke vekirî û bi riya Ruh û hesta we ya hundirîn ji we re were eşkerekirin. Ev dadweriya Min e, ku — li şûna ku we mehkûm bike — derfetê dide we ku hûn xeletiyekê sererast bikin an jî zordestiyekê telafî bikin.

34. Eger rabirdû ji giyanê we bihata jêbirin, diviyabû we careke din di wan ceribandinên ku we jixwe pê re rûbirû mabû re derbas bibûna; lê eger hûn guh bidin dengê serpêhatiya xwe û bihêlin ku hûn bi vê ronahiyê ronî bibin, hûn ê riya xwe zelaltir bibînin û asoyê geştir bibînin. (84, 46)

Wate û Nirxa Jiyana Mirovî

35. Bizanibin ku rewşa xwezayî ya mirovahiyê başî, aramiya hundirîn û ahengiya bi her tiştê derdora wan re ye. Kî di tevahiya jiyana xwe de di pêkanîna van fezîleetan de bi israr bimîne, ew li ser riya rast a ku dê wan bigihîne zanîna Xwedê dimeşe.

36. Lêbelê, eger hûn ji vê rêyê dûr bikevin û yasaya ku divê kirinên we rêber bike ji bîr bikin, hûn ê neçar bimînin ku di nav hêsiran de wan kêliyên ku we ji rêya şahiya ruhanî dûr jiyane telafî bikin, ku ew rewşa xwezayî ye ku divê mirovahî her dem tê de bimîne. (20, 20)

37. Gelek kes ewqas bi cîhana guneh û êşê ya ku hûn tê de dijîn re fêr bûne ku ew difikirin ev jiyan ji hemûyan xwezayîtir e, ku çarenûsa erdê ew e ku bibe geliyek girî, û ku ew ê tu carî nikaribe bibin stargeha aştî, ahengî û pêşketina giyanî.

38. Yên ku wisa difikirin di xewa nezanînê de asê mane. Her kesê ku bawer dike ku ev cîhan ji aliyê Min ve hatiye çarenûs kirin ku bibe geliyek ji hêsir û kefaretê, şaş e. Hewayê ku Min pêşkêşî mirovahiyê kiriye dikare û dê vegere, ji ber ku her tiştê ku Min afirandiye jiyan û evîn e.

39. Ji ber vê yekê, ewên ku îdia dikin ku cîhan ji aliyê Xwedê ve ji bo cihê êşa mirovan hatiye çarenûs kirin, şaş in. Li şûna vê, divê ew bibêjin ku wan bi xwe ew ji bo

mîsyona darizandinê mehkûm kiriye, tevî ku ew di rastiyê de ji bo şahî û nûjeniya giyanên mirovkirî hatibû afirandin.

40. Kes ji bo gunehkirinê nehatiye pêşnivîsandin, her çend her tişt ji bo rizgarkirina mirovahiyê ji ketinên wê hatibû pêşbînîkirin.

41. Mirov nexwest ku bi rêya hezkirinê ber bi jor ve pêş bikeve, ne jî nexwest ku bi pêkanîna Qanûna min şehreza bibe; û wî ji bîr kir ku dadweriya min, ya ku wî her tim hewl dida xwe jê dûr bixe, wî diparêze, çimkî dadweriya min ji hezkirineke bêkêmasî tê. (169, 10–13)

42. Heke hûn li ser Peyva Min bifikirin, hûn ê fêm bikin ku niyeta Bav, dema ku Wî hûn şandin cîhanê da ku hûn di riyên wê yên tijî xeterî û ceribandinan re derbas bibin, ne ew bû ku hûn li ser wan ji rê derkevin. Çimkî ew ji berê ve hatibûn çêkirin da ku hûn li ser wan dersên pêwîst ji bo geşbûna giyanê fêr bibin, ezmûna ku ji we kêm bû bide we, û di dawiyê de we şîkirdar bike ku hûn tijî ronahî vegerin ba Min.

43. Dema ku ruhê we ji Min derket, ew mîna çirûskekê bû ku diviyabû ba wê veguheranda pêtê, da ku di vegera we ya li Min de, ronahiya we bi ya Xwedayetiyê re bibe yek.

44. Ez ji lûtkeya Çiyayê Nû bi we re diaxivim. Li wir ez li benda we me, û bi rastî ez ji we re dibêjim: di roja hatina we de, dê li vî Keyaniyê şahiyek hebe.

45. Hûn bi riya êşê tên wir, û bi vî awayî ji bo xeletiyên xwe kefaretê didin — riyeke ku min nekiriye, lê mirovan çêkiriye. We ez jî mecbûr kirim ku bi vê riyê bimeşim. Lê ji wê demê ve, riya fedakarî û êşê bi xwîna min hatiye rûmetdarkirin. (180, 64–65)

46. Mirovahî dê di dawiyê de fêm bike ku padîşahiya wê jî ne ya vê cîhanê ye; ku laşê wê, ango şiklê mirovî, tenê amûrek e ku bi riya hestên wê ruhê wê vê cîhana ceribandin û kefaretê hîs dike. Ew ê di dawiyê de fêr bibe ku ev jiyan ne tiştekî din e ji bilî derseke mezin, ku bi kes û wêneyên ecêb hatiye xemilandin, da ku xwendekar, ango, hemû mirov, bikaribin dersên ku jiyan dide wan baştir fêm bikin; bi riya van, eger ew karibin wan rast binirxînin, ew ê bigihîjin geşepêdana giyanê xwe û wateya têkoşîna ku wan xurt dike fêm bikin — êşa ku wan tûj dike, zehmetiya ku wan bi rûmet dike, zanîna ku wan ronî dike, û hezkirina ku wan bilind dike.

47. Eger ev hebûn tenê ya yekane bûya — bi rastî, ez ji we re dibêjim, min ê ji mêj ve êş jê rakiriba, ji ber ku dê neheqî bûya eger hûn tenê ji bo vexwarina ji qedeheke êşê hatibûna vê cîhanê. Lêbelê, yên ku îro diêşin û digirîn, ji ber ku ew carekê zêdeperestî kirine. Lê ev êş dê wan paqij bike û wan hêja bike ku hilkişin û li warên Xudan ji jiyanê di şêweyekî paqijtir de kêfê werbigirin. (194, 34–35)

48. Ezmûna ku jiyana mirovî di xwe de dihewîne ewqas dijwar e ku

pêwîst e ew bi wan hemû zewqên ruhanî û fizîkî were şîrînkirin, yên ku barê xaça mirov hêsantir û tehemûlkirîntir dikin.

49. Ez hemûyan pîroz dikim yên ku di germahiya mala xwe de kêfxweşiyên herî mezin ên hebûna xwe dibînin û yên ku hewl didin hezkirina dêûbavtiyê ya ji bo zarokên xwe, hezkirina zarokan ji bo dêûbavên xwe, û hezkirina di navbera bira û xwîşkan de bikin xizmetek ji Xwedê re. Ji ber ku ew yekîti, ew aheng û ew aştî dişibin ahenga ku di navbera Bavê Gerdûnî û malbata Wî ya ruhanî de heye.

50. Di van malan de ronahiya giyanê dibiriqe, aramiya Padîşahiya min lê dimîne, û dema ku êş tê, hildana wê hêsantir e, û kêliyên ceribandinê kêmtir tal in.

51. Hê bêtir pesindar ew in ku di anîna şahiyê ji bo kesên din de dilxweşiyê dibînin û bi şahiya saxlem a cîranên xwe şa dibin. Ev şandeyên şahiyê ne, û ew peywireke mezin bi cih tînin.

52. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, eger we bizanibûya ku hûn çawa gavên razîbûn û şahiyê bigerin, û kêliên aramiya hundirîn tam bikin, we dê di her roja hebûna xwe ya li ser rûyê erdê de xwedî kêliyên weha bibûna. Lê ji bo ku hûn bigihîjin vê yekê, divê hûn pêşî ruhê xwe bilind bikin û hest û nêrîna xwe ya li ser jiyanê berfirehtir bikin.

53. Ev peyama ku ez bi Rêya Peyva Xwe ji we re dişînim, tijî ronahiyek e ku dê riya we ronî bike û dê pêşketina ber bi jor ve bide hebûna we, ya ku dê we fêrî jiyana di nav aştîyê de û kêfxweşbûna bi awayekî saxlem ji her tiştê ku min hebûna we pê pîroz kiriye, bike.

54. Li pêşiya mirovahiyê hîn jî têkoşîneke mezin heye ji bo têkoşîna li dijî siyên êşê û ji bo serketina li ser meyla xwe ya ber bi kêfên derewîn û têrîbûnên xapînok ve. Divê ew li dijî fanatîzma xwe ya olî şer bike, ya ku nahêle ew rastiyê nas bike; divê li dijî qedercîtiyê şer bike, ya ku wê dixe wê baweriyê ku her tişt ber bi wêrankirina dawî ve diçe ku tu kes jê nayê rizgarkirin, û divê li dijî materyalîzma xwe şer bike, ya ku dibe sedem ku ew tenê li pey kêfên demkî bikeve — kêfên hestî yên ku ruhê diavêjin nav kûrahiyeke fesadî, êş, bêhêvîti û tariyê.

55. Ez ronahiya xwe didim te da ku tu sîberan li pey xwe bihêlî û, li ser vê gerstêrka ku te ew kiriye geliyek girî, di dawiyê de kêfên rastîn ên ruh û dil kifş bikî, ku li ber wan hemû kêfên din biçûk û bêqîmet in. (303, 28–33)

X Materyalîzm û Spîrîtualîzm

Beş 46 – Mirovê Gendel û Materyalîst

Westandina zîhnî ya mirovan, nezanî û pozbilindî

1. Armanca dawî ya afirandina vê cîhanê mirovahî ye; ji bo kêfa wan min hebûn û hêzên din ên xwezayê lê zêde kirine, da ku ew ji bo xwarin û nûjeniya xwe ji wan sûd werbigirin.

2. Eger wî ji zû de, ji zarokatiya xwe ya ruhanî ve, Ez jê hez bikira û min nas bikira, ew ê îro yê cîhaneke giyanên mezin bûya, ku tê de ne nezanî û ne jî cudahî hebûna, ku hûn ê hemû di zanînê de û di paqijiya hestên xwe de wekhev bûna.

3. Lêbelê mirovahî çiqas hêdî pêş dikeve! Ji dema ku mirovahî yekem car li ser Erdê jiyaye, çend serdem derbas bûne, û hê jî ew di têgihîştina peywira xwe ya giyanî û armanca xwe ya rastîn de bi ser neketiye. Wî nekarî di nav xwe de giyanê xwe yê ruhanî kifş bike, yê ku namire ji ber ku jiyana herheyî di destê wî de ye; wî fêm nekiriye ku çawa bi wî re di ahengiyê de bijî, ne jî mafên wî nas kirine, û, piştî ku ew ji azadiya wî bêpar hişt, wî nekarî behreyên wî pêş bixe û gihîştiye rawestanê. (15, 24)

4. Dema ku mirovahî ji pêkanîna Qanûna min dûr ket, wê raman, teorî, ol û doktrînên cihêreng afirandin ku mirovahiyê parçe dikin û serê wê tevlihev dikin, giyanê bi madeyê ve girê didin û nahêlin ku ew bi azadî bilind bibe. Lêbelê ronahiya Ruhê min ê Pîroz hemû mirovan ronî dike û riya jiyana rastîn nîşanî wan dide, ku li ser wê tenê rêberê wê heye, ew jî wijdan e. (46, 44)

5. Materyalîstek tenê jiyana mirovî hez dike. Lêbelê, gava ku ew fêm dike ku her tişt di hundurê wî de demkî ye, ew hewl dide ku wê bi tevahî bijî.

6. Gava ku plan an daxwazên wî pêk nayên, an jî êş bi her awayî wî diêşîne, ew bêhêvî dibe û kufur dike; ew li dijî qederê derdikeve û wê sûcdar dike ku ew xêr û bereketên ku ew bawer dike mafê wî ne, nade wî.

7. Ew giyanên lawaz di laşên bêîstîla ne; ew hebûnên exlaqî-neresayî ne ku bi gelek awayan tên ceribandin da ku ew nirxa derewîn a ku ew, di materyalîzma xwe de, didin berhemên kêmqîmet fêm bikin.

8. Çi bi kêfxweşî ewên ku bûne materyalîst dê çarenûsa xwe biguherînin! Çiqas bi xurtî ew dixwazin ku her tişt li gorî raman û vîna wan bi rê ve biçe. (258, 48–50)

9. Niha hûn dikarin fêm bikin ku, her çend min her tim bi şehrezayî Xwe ji mirovahiyê re eşkere kiribe jî, ev ji bo rizgarkirina giyanên ku di bin bandora qabiliyetên rewşenbîrî yên sînordar de asê mabûn, hat kirin.

10. Heta niha jî, di vê serdemê de, hîn jî mirovên bi aqilê sînordar û bê îlham hene. Tevî ku divê mirov jixwe xwedî hişekî zelal bin, ku bi pêşketina xwe vebûye, gelek kes hîn jî wekî serdemên seretayî difikirin û dijîn.

11. Yên din di zanistê de pêşketineke mezin bi dest xistine û xwe di pozbilindî û xweperestiya

xwe de girtine, bawer dikin ku ew gihîştine lûtkeya zanînê. Lêbelê, ew di riya pêşketina xwe ya giyanî de asê mane. (180, 32–33)

12. Eger mirov di derbarê jiyana bilindtir a ku li ser wan heye û lê dihejî de bi zanebûn bijiyana, û eger wan bizanibûya ka çawa bi ruhê xwe bişêwirin — dê xwe ji çend derd û belayan xilas bikirana, dê xwe ji çend kûrahiyan rizgar bikirana. Lêbelê di seranserê jiyana xwe de ew şîretê ji wan kesan dixwaze ku ji bo guman û nediyariyên wî tu çareserîya wan nîne: zanyarên ku di cewhera materyal de kûr bûne, lê ji jiyana ruhanî tiştekî nizanin ji ber ku giyanê di nav wan de ketiye xewalûbûnê.

13. Pêwîst e ruhê mirov hişyar bibe da ku xwe bibîne, hemû şiyanên ku ji bo piştgiriya wî di têkoşîna wî de jê re hatine spartin kifş bike.

14. Îro, mirov mîna pelekî biçûk û hişkbûyî ye ku ji Dara Jiyanê ketiye û di ber bayê de ye, di bin hezar guherînan de ye, li hember hêzên xwezayê lawaz e, li hember mirinê qels û belengaz e, tevî ku divê ew wek mîrê erdê be, wek mîrê ku ji aliyê Min ve hatiye şandin da ku xwe li cîhanê kamil bike. (278, 4–6)

15. Dema darizandinê hatiye, ku ez ê ji hinekan bipirsim: 'Çima we Ez înkar kirim?' Û ji yên din: 'Çima we Ez çewisandim?' Gelo yê ku nikarîbû li hundirê xwe binêre, mafê wî heye ku hebûna Keyaniya Min înkar bike? Eger hûn rastiya Min nizanibin, eger hûn nizanibin çawa wê bibînin, ev nayê wê wateyê ku ew tune ye. Heke hûn difikirin ku tenê tiştê ku hûn dikarin fêm bikin heye, wê demê ez ji we re dibêjim ku gelek tişt hene ku hûn hîn nizanin, û pozbilindiya we pir mezin e.

16. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, kî Xwedê û Padîşahiya Wî înkar dike, wî xwe înkar kiriye. Kî ji hundirê xwe hêzê digire, xwe serbixwe dihesibîne, û xeyala pozbilindane di dilê xwe de diparêze ku ew dikare bêyî pêdiviya bi Xwedê mezin bibe, ew ê di vê cîhanê de zêde pêş nekeve; ew ê di demeke kurt de ji rê derkeve, û êşên wî dê pir biêş bin.

17. Zanyarên rastîn li ku ne?

18. Zanîn tê wateya hîskirina hebûna Min. Zanîn tê wateya xwe hiştin ku ji aliyê ronahiya Min ve were rêberkirin û kirina îradeya Min. Zanîn fêmkirina Qanûnê ye; zanîn hezkirin e. (282,19–22)

19. Îro nezanîna we ya ruhanî ewqas mezin e ku gava hûn li ser wan kesên ku derbasî jiyana piştî mirinê bûne difikirin, hûn dibêjin: 'Ruhê belengaz, ew mir û neçar ma ku her tiştî li pey xwe bihêle, û ji bo her û her çûye.'

20. Xwezî we bizanibûya ku ew hebûn çawa bi dilovanî li we dinêrin ji Cîhana Ruhanî dema ku dibihîzin hûn bi vî awayî diaxivin. Ew dilovanî ye ku ew ji ber nezanîna we hîs dikin! Çimkî heke we bikarîba wan bibînin, her çend ji bo kêliyekê be jî, hûn ê bêdeng bimana û ji hêla rastiyê ve hûn ê matmayî bimana! (272, 46–47)

21. We girîngiyeke zêdetir daye nirxên maddî ji ya ku ew heq dikin,

lê hûn dixwazin tu eleqeya we bi ya ruhanî re tune be; û hezkirina we ya ji bo cîhanê ewqas mezin bûye ku hûn heta ji bo înkarkirina her tiştê girêdayî ruhanîtiyê gelek hewl didin, ji ber ku hûn bawer dikin ku ev zanîn li pêşiya pêşketina we ya li ser rûyê erdê radiweste.

22. Ez ji te re dibêjim ku zanîna ruhanî pêşketina mirovahiyê asteng nake, ne ji aliyê exlaqê ve û ne jî ji aliyê zanistê ve. Berevajî vê yekê, ew ronahî ji mirovahiyê re xezîneyeke zanînê ya bêdawî ya k î eşkere dike ku heta niha ji zanistê re nenas e.

23. Heya ku mirov hilkişîna li ser pêlikên giyanîbûnê red bike, ew ê nikaribe nêzîkî rûmeta rastîn bibe, ya ku li vir di hembêza Bavê wî de, dê bexteweriya herî bilind a bûna zarokê Xwedê bide wî — zarokekî hêja yê Ruhê min, bi saya hezkirin, bilindbûn û zanîna wî. (331, 27–29)

Kêmasiya dilxwaziya ji bo pêkanîna xwe-redkirinê, hewldanê û wergirtina berpirsiyariyê

24. Eger mirovahî bi ewqas serhişkî bi nezanîna xwe ve nebandama, hebûna wê ya li ser rûyê erdê dê cuda bûya. Lêbelê mirov fermanên Min binpê dikin, qedera xwe nifir dikin, û li şûna ku di xebata Min de bi Min re hevkariyê bikin, ew rêyekê digerin ku qanûnên Min bi derbas bikin da ku îradeya xwe ferz bikin.

25. Ez ji we re jî dibêjim: eger mirov her kiryara xwe bi baldarî bişopandana, dê fêm bikirana ku ew çawa di her gavê de li dijî Min serî hildidin.

26. Gava ez bereketên xwe bi bolî li ser mirovan dirêjim, ew xweperest dibin; gava ez dihêlim ku ew ji kêfxweşiyên jiyanê kêfê bistînin, ew bêexlaq dibin; gava ez hêza wan dixim ber ceribandinê da ku giyanên wan xurt bibin, ew serî hildidin; gava ez dihêlim ku qedeha êşê bigihîje lêvên wan ji bo ku wan paqij bikim, ew jiyanê nifir dikin û hest dikin ku baweriya wan lawaz dibe; gava ez barê malbateke mezin datînim ser milên wan, ew bêhêvî dibin, û gava ez yek ji hezkiriyên wan ji ser rûyê erdê radikim, ew Min bi neheqiyê tawanbar dikin.

27. Hûn tu carî li hev nakin; di ceribandinên xwe de tu carî ez navê Xwe ji we nabihîsim ku hûn pîroz dikin, ne jî ez dibînim ku hûn hewl didin di karê min ê afirandinê de hevkariyê bikin. (117, 55–57)

28. Min mezinahî di nav mirovan de daniye, lê ne ew cureyê ku ew li ser rûyê erdê lê digerin. Mezinahiya ku ez behsa wê dikim fedakarî, hezkirin, nefsbiçûkî û rehm e. Mirov bi berdewamî xwe ji van fezîleetan dûr digirin, û bi vî awayî ji mezinahiya xwe ya rastîn û ji rûmeta ku Bav wek zarokên Xwe daye wan, rûdigerînin.

29. Hûn xwe ji nefsbiçûkiyê dûr digirin ji ber ku hûn bawer dikin ku ew wendabûnê nîşan dide. Tu ji ceribandinan direvî ji ber ku tu bawer dikî ku ew tê wateya belengaziyê.30. Ji ber vê yekê min ji

we re got ku gelek kes hene ku, tevî îdiayên xwe yên hezkirina ji min, ji min hez nakin, û yên ku, her çend îdia dikin ku bi min bawer dikin jî, xml-ph-0000@dee31. Tu ji ceribandinan direvî ji ber ku belengazî te bi tirsê tije dike, bêyî ku tu fêm bikî ku ew ruhê te azad dikin. Her weha tu ji tiştên giyanî direvî, ji ber ku tu difikirî ku kûrbûna di vê zanînê de windakirina demê ye, di heman demê de tu pê nahesî ku tu ronahiyek ku ji her zanista mirovî bilindtir e, red dikî.

30. Ji ber vê yekê min ji we re got ku gelek kes hene ku, tevî îdiayên xwe yên ku dibêjin ew ji Min hez dikin, ji Min hez nakin, û her çend ew îdia dikin ku bi Min bawer dikin , baweriya wan tune ye. Ew heta wê radeyê çûne ku ji Min re gotine ku ew amade ne li pey Min werin, lêbelê ew dixwazin bêyî xaç li pey Min werin. Lê min ji wan re got ku her kesê ku bixwaze li pey Min were, divê xaça xwe hilde û li pey Min were. Her kesê ku xaça xwe bi hezkirinê hembêz bike, dê bigihîje lûtkeya çiyê, li wir dê bêhna xwe ya dawî li ser vê erdê bikişîne, da ku ji bo jiyana herheyî rabe. (80, 37–39)

31. Li şûna ku dawî li wê belaya ku ji her alî ve li dora wan e bînin, mirovên îro hewl didin ku ji wê belayê feydeya herî mezin ji bo xwe bi dest bixin.

32. Çima mirov di lêgerîna xwe ya li pey îdealeke ku dê hest û daxwazên paqijtir û ji bo ruh hêjatir di wan de biçîne, ber bi jor ve pêş neketine? Ji ber ku wan nexwest ji tiştên ku çavên wan ên fanî dikarin bibînin wêdetir binêrin—ango, ji derveyî zehmetiyên xwe, kêfên xwe yên dinyayî û zanista xwe ya materyalîst.

33. Wan dema ku li vê cîhanê ji wan re hatiye dayîn, ji bo komkirina zêdetirîn dewlemendî û kêfê xerc kirine û bi kar anîne — bi wê baweriyê ku, gava laş bi dawî dibe, her tişt ji bo wan bi dawî dibe.

34. Li şûna ku ber bi jor ve pêş bikevin û xwe wek zarokên Xwedê bihesibînin, mirov, di pozbilindiya xwe ya nezan de, dadikevin asta hebûneke nizmtir; û gava ruhê wan ji wan re behsa Xwedayîtiyê û jiyana ruhanî dike, ew ji dadweriya Xwedê ditirsin, û tercîh dikin ku vê dengê hundirîn bêdeng bikin û yek fikrê jî li ser wan hişyariyan 'wind nekin'..

35. Wî li ser hebûna xwe, ne jî li ser rewşa xwe ya derûnî û fîzîkî fikirî ye. Ma çawa dikare wisa nebe ku ew toz û belengazî ye, heta ku ew bi vî awayî dijî û difikire? (207, 18)

36. Hînkirina min, ku her dem wek şiroveya Şerîetê xizmet dike, ji we re wek rêyek ber bi ronahiyê ve, wek derbasbûneke misoger ji bo ruh tê. Lêbelê, di bikaranîna vîna azad a ku ji wan re hatiye bexşandin û di xwesteka wan a şopandina rêyekê di jiyanê de, mirovan her dem rêya hêsan a materyalîzmê hilbijartiye. Bi vî awayî, hinekî bangên wijdanê, yên ku her tim ber bi ruhanîtiyê ve dikişînin, bi temamî paşguh kirine; û yên din kult û ayîn çêkirine da ku bawer bikin ku ew bi gavên saxlem li ser riya ruhanî dimeşin, lê di rastiyê de ew jî bi qasî wan kesên ku navê

Min û Peyva Min ji jiyana xwe derxistine, xweperest in. (213, 51)

37. Rê hatiye danîn û derî ji bo her kesê ku bixwaze were ba Min vekirî ye.

38. Rê teng e; ev ji mêj ve ji we re diyar e. Ji bo kesî ne veşartî ye ku Qanûna Min û hînkirinên Min bi awayekî bêkêmasî paqij û neguherbar in, da ku kes nefikire wan li gorî rehetî an daxwaza xwe biguherîne.

39. Rêya fireh û deriyê vekirî ne ew in ku ruhê we ber bi ronahiyê, aramiyê û nemiriyê ve dibin. Rêya fireh rêya şehwetperestî, sernermî, pozbilindî û materyalîzmê ye — rêyeke ku piraniya mirovan di hewldana xwe ya ji bo revîna ji berpirsiyariya xwe ya giyanî û darizandina hundirîn a wijdana xwe de dişopînin.

40. Ev rê nikare bêdawî be, ji ber ku ew ne rast e û ne jî kamil e. Ji ber vê yekê, ji ber ku ev rê, wekî her tiştê mirovî, sînordar e, mirov dê rojekê bigihîje dawiya wê, li wir ew ê bisekine da ku bi tirs û xofê li wî kûrahiyê binêre ku dawiya rê nîşan dide. Wê demê dê li dilê wan kesên ku ji zû ve ji rêya rast wendayî bûne, kaos rû bide.

41. Di hinekan de, poşmanî dê çêbibe, ku bi saya wê ew ê ronahiyeke têr bibînin da ku xwe xilas bikin; di hinekan de, dema ku dawiyeke ku ew wê wekî neheq û bêaqil bibînin, dê bêhêvîbûn çêbibe; û hinekên din jî dê li dijî Xwedê kufr bikin û serî hildin. Lêbelê, bi rastî, ez ji we re dibêjim, ev dê bibe destpêka vegera ber bi Ronahiyê ve. (333, 64–68)

Belengaziya ruhanî ya mirovahiyê

42. Ez di tiştê ku min afirandiye de şaşî nekirime; lêbelê mirov, ji riya ku ji bo wî hatiye danîn û ji jiyana ku ji bo wî hatiye mebestkirin, ji rê derketiye; lê ew ê di demeke nêz de wek 'Kurê Serfkêr' ê ku hemû mîrata xwe pûç kir, vegere ba Min.

43. Bi zanista xwe, wî cîhaneke nû, keyaniyeke derewîn afirandiye. Wî qanûn danîne, ji bo xwe text daniye, û xwe bi çov û tacê xemilandiye. Lêbelê, rûmeta wî çiqas demkî û xapînok e: Pifeke sist a dadweriya Min bes e ku bingeha wî bilerizîne, û tevahiya keyaniya wî hilweşîne. Lêbelê, keyaniya aştiyê, dadmendiyê û hezkirinê—ya ku wî nikarîbû bi dest bixe—ji dilê mirovan dûr e.

44. Kêfxweşî û razîbûna ku karên mirovan ji wan re tînin, tenê xapînok in. Dilê wan ji ber êş, bêaramî û bêhêvîtiya ku li pişt maskeya kenekî veşartî ne, tê cûtin.

45. Jiyana mirovan hatiye çêkirin ev e; û ji bo jiyana giyanê û qanûnên ku wê birêve dibin, ev hatine şêlandin ji ber ku mirovan ji bîr kirin ku hêz û hêmanên ku giyan zindî dikin jî hene, û mirov divê bi wan re di têkiliyê de bimîne da ku li hember ceribandin û ceribandinan bisekine û li ser riya xwe ya hilkişînê ber bi kamilbûnê ve hemû asteng û zehmetiyan derbas bike.

46. Ronahiya ku ji bêdawîtiyê digihîje her giyanî, ji Rojê nayê; hêza

ku giyan ji wê aliyê distîne, ne derketineke ji Erdê ye; çavkaniya evîn, rastî û tenduristiyê, ya ku tîbûna giyanê " " ji bo zanînê vedimirîne, ne ava deryayên we an çavkaniyên we ye; atmosfera ku we dorpêç dike ne tenê madî ye; ew derdanek, bêhn û îlhamek e ku ruhê mirov rasterast ji Afirînerê her tiştî, ji Wî yê ku jiyan afirandiye û wê bi zagonên xwe yên bêkêmasî û neguherbar birêve dibe, werdigire.

47. Eger mirovahî ji bo vegera li ser riya rastiyê hinekî niyeta baş nîşan bida, dê di cih de şefqeta aştiyê wekî handanekê hîs bikira. Lê kengê ku ruh di bin bandora maddeyê de madî dibe, ew dikeve destê wê, û li şûna ku bibe xwediyê vê jiyanê, kaptanê ku keştiya xwe bi rê ve dibe, ew dibe koleyê qelsî û meylên mirovî û di bahozan de keştiya wî dişkê.

48. Min jixwe ji we re gotiye ku ruh berî laş tê, çawa ku laş berî cilan tê. Laşê ku hûn xwediyê wî ne, ji bo ruh tenê cîlên demkî ne. (80, 49–53)

49. Wey, xwezî hemû mirov bixwesta ronahiya berbangê ya vê serdemê bibînin — dê di dilê wan de çiqas hêvî hebûya! Lê ew razayî ne. Ew heta nizanin çawa wê ronahiyê werbigirin ku stêrka şahane rojane ji wan re dişîne — ew ronahiya ku mîna şewqa wê ronahiyê ye ku ji Afirîner diherike.

50. Ew te dilşewat dike û te ji bo têkoşîna rojane ya jiyanê hişyar dike, bêyî ku ew mirovên ku li hember bedewiyên afirandinê bêhest in, ji bo çend kêliyan bisekinin û spasiya Min bikin. Dibe ku rûmet ji ber çavên wan derbas bibe bêyî ku ew pê bihesin, ji ber ku ew her tim bi fikar şiyar dibin û ji bîr dikin ku dua bikin, ku di Min de hêza ruhanî bixwazin.

51. Ne jî ew ji bo laşê xwe hêzê di çavkaniyên xwezayê de digerin. Ew hemû bi lez û bez digerin û bêyî ku bizanibin çima, bi zehmetiyê dixebitin, û bêyî armanceke zelal di hişê xwe de derdikevin rê. Tam di vê têkoşîna bêhest û bêwate ya ji bo jiyanê de ye ku wan giyanên xwe maddî kirine û hiştine ku bibin xweperest.

52. Gava ku, hingê, qanûnên Ruhî—ku ronahiya jiyanê ne—tên jibîrkirin, mirov hevdu tune dikin, hevdu dikuşin û nan ji destê hevdu distînin, bêyî ku guh bidin dengê wijdanê, bêyî fikirîn, bêyî ku bisekinin û bifikirin. 53. Lêbelê, eger kesek ji wan bipirse ka ew jiyana xwe ya niha çawa dinirxînin, ew ê yekser bersiv bidin ku di dîrokê de tu carî ewqas ronahî li ser jiyana mirovan nehatiye ronîkirin wekî niha, û zanistê tu carî ewqas sir ji wan re eşkere nekirine. Lê belê, diviyabû wan ev yek digot dema ku maskeya bextewariyê li ser rûyên xwe datînin, ji ber ku di dilê xwe de wan dê hemû êş û elema xwe ya giyanî vedişartana. (104, 33–34)

54. Min giyan şand da ku li ser Erdê bicive û bibe mirov, da ku ew bibe mîr û serwerê her tiştê ku li ser wê heye, û ne ku bibe kole û qurbanî, ne jî kesekî di tengasiyê de, wekî ku ez bi rastî wî dibînim. Mirov koleyê

pêdiviyên xwe, hewesa xwe, xerabiyên xwe û nezanîna xwe ye.

55. Ew qurbaniyê êş, şaşî û lêdanên qederê ye, ku kêmbûna bilindbûna wî ya ruhanî di dema rêwîtiya wî ya li ser rûyê erdê de wan tîne serê wî. Ew di hewcedariyê de ye ji ber ku, ji ber ku ji mîrasa ku di jiyanê de mafê wî ye ne haydar e, ew nizane xwediyê çi ye û wekî ku tiştekî wî tune be tevdigere.

56. Divê mirovahî pêşî şiyar bibe da ku bikaribe dest bi xwendina Pirtûka Jiyana Ruhî bike; û paşê, di demeke nêz de, bi derbaskirina vê cîhana ramanan ji nifşekî bo nifşê din, ew tovê pîroz dê derkeve holê ku tê de Peyva min pêk tê.

57. Min ji we re gotiye ku rojekê ev mirovahî dê bigihîje giyanîbûnê û fêr bibe ku bi hemû afirîdê re di ahengekê de bijî, û ku can, hiş û dil dê bi yekîtiyê tevbigerin. (305, 9–11)

Rewşên şaş ên cîhanî û encamên wan

58. Gava ez mirovan dibînim, ku di şer de asê mane, ji bo xwedîlêderketina xezîneyên cîhanê hevdu dikujin, ez neçar dimînim ku wan tim û tim bi zarokên biçûk re bidim ber hev ku li ser tiştên bêqîmet şer dikin. Mirov hîn jî mîna zarokên ku li ser piçek hêzê an zêrê kêm şer dikin in. Ev milk û mal bi rastî li hember wan fezîletên ku mirovên din xwediyê wan in, çi ne?

59. Kesê ku di dilê mirovan de nefretê diçîne û neteweyan ji hev vediqetîne, nikare bi yê ku jiyana xwe terxanî çandina tovên biratiya gerdûnî dike, were berawirdkirin. Yê ku êşê dide mirovên din, nikare bi yê ku jiyana xwe terxanî sivikkirina êşa cîranên xwe dike, were berawirdkirin.

60. Her mirov xewna textê li ser rûyê erdê dibîne, her çend mirovahiyê ji destpêkê ve dizanibû ku nirxê text di vê cîhanê de çiqas kêm e.

61. Min ji we re cihek di padîşahiya xwe de soz daye, lê pir hindikan ew xwestiye, û ev ji ber wê yekê ye ku mirov red dikin ku fêm bikin ku kesê herî nefsbiçûk ê di bin destê Padîşahê cîhanên ezmanî de, ji monarşê herî bihêz ê li ser rûyê erdê mezintir e.

62. Mirov hîn jî mîna zarokên biçûk in; lêbelê belaya mezin a ku li pêş e dê bike ku ew di demek ewqas kurt de ewqas tiştan biceribînin ku ew ê di demeke nêzîk de ji vê zarokatiyê derbasî gihîştinê bibin, û paşê — bi fêkiyê serpêhatiyê dewlemend bûne — ew ê biqîrin: 'Îsa, Bavê me, rast bû; werin em herin ba Wî.' (111, 3–7)

63. Mirov di vê cîhanê de ji bo nemiriyê hewl didin û hewl didin ku bi xebatên maddî bigihîjin wê, ji ber ku rûmeta dinyayî — her çend demkî be jî — bala mirovan dikişîne, û ew rûmeta ruh ji bîr dikin ji ber ku ew ji hebûna wê jiyanê guman dikin. Bêbawerî û nebûna giyanîbûnê ye ku perdeyek gumanê xistiye ser çavên mirovan. (128, 45)

64. Pêşketina mirovî, terakî, zanist û şaristaniyê tu carî wekî armanc bilindbûna giyanê ruhanî, ku di nav

mirov de tişta herî bilind û herî hêja ye, negirtine ber çavên xwe. Hewldanên wî, ambîsyonên wî, xwestekên wî û fikarên wî her tim ber bi vê cîhanê ve hatine arastekirin. Li vir wî li zanînê geriyaye; li vir wî xezîneyên xwe kom kirine; li vir wî kêf, rûmet, xelat, postên desthilatdariyê û pesindan bi dest xistine; li vir wî hewl daye ku rûmeta xwe bibîne.

65. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim: dema ku xweza gav bi gav pêş dikeve, bêyî ku di yasaya xwe ya pêşketina bêrawestan a ber bi safîbûn û kamilbûnê ve bisekine, mirov li paş maye û ti pêşketinek nekiriye; û ji ber vê yekê bêşansiyên wî li ser rûyê erdê hene, ji ber vê yekê ceribandin, astengî û paşketinên ku ew di riya jiyana xwe de pê re rû bi rû dimîne hene. (277, 42)

66. Bi rastî ez dixwazim ku xeyalên we hebin, ku hûn ambisyoz bin, ku hûn xewna mezinbûn, bihêzbûn û zîrekbûnê bibînin, lê di warê qenciyên herheyî yên ruh de.

67. Ji ber ku ji bo bidestxistina wan qenciyan, hemû fezîlet pêwîst in, wekî rehm, nefsbiçûkî, lêborîn, sebir, dilfirehî—bi gotineke din: evîn. Û hemû fezîlet ruh bilind dikin, paqij dikin û kamil dikin.

68. Di vê cîhana belengaz de, di vê wargeha demkî de, mirov—ji bo ku mezin, bi hêz, dewlemend an jî zana be—diviyabû xweperest, xapînok, tolhildêr, zalim, xemsar, nemirov û pozbilind be; û diviyabû ev hemû tişt wî bixe nav dijberiya herî tund a li dijî rastî, hezkirin, aştî, şehrezayiya rastîn û dadperweriyê. (288, 32)

69. Dema mirov ji aliyê ruhanî ve xwe kifş dike, ew hebûna Bavê xwe di nava xwe de hîs dike. Lê eger ew ne bizanibe ew kî ye û ji ku tê, ew Min wekî dûr, biyanî, negihîştî hîs dike, an jî bê liv û tevger dimîne.

70. Tenê giyanê hişyarbûyî dikare bikeve warê rastiyê. Mirov dê nikaribe wê tenê bi zanista xwe nas bike.

71. Ez dibînim ku mirov ji bo zanîn, navûdeng, hêz, dewlemendî û desthilatê hewl didin, û ez rêyên gihîştina van hemûyan pêşkêşî wan dikim — lê di taybetmendiyên wan ên rastîn û bingehîn de, di rastiya wan a giyanî de, ne di aliyên derveyî û xapînok ên cîhanê de, ne di tiştê ku demkî û xeyalî ye de.

72. Dema mirov xwe dide tiştên maddî û xwe di nav sînorên teng ên cîhaneke weha wek ya we de asê dike, ew hejar dibe; ew ruhê xwe sînordar dike û tepeser dike, û ji bo wî ji bilî tiştê ku di destê wî de ye an jî tiştê ku ew dizane, tiştekî din namîne. Paşê ji bo wan pêwîst dibe ku her tiştî winda bikin da ku çavên xwe li ser rastiyê vekin û, piştî ku şaşiya xwe nas dikin, careke din nêrîna xwe ber bi Ebedîtiyê ve bizivirînin. (139, 40–43)

Beş 47 – Materyalîzm û Ruhanîzm

Encamên Materyalîzma serdest

1. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, gelek kes dê ji ber tirsa gihîştina ruhaniyetê, xwe ji hînkirina Min dûr bixin; lêbelê ne aqil û ne jî ruhê wan ê di hundirê wan de biaxive, lê belê hewesa pîs a 'goşt'ê ye.

2. Dema ku ruhek ji dil û can xwe terxanî rastiyê bike, ew ji materyalîzmê direve, çawa ku mirov xwe ji hawîrdoreke qirêj dûr dixe. Ruhê hêja bextewariya xwe di exlaqê de dibîne — li cihê ku aşitî serwer e, li cihê ku evîn lê dimîne. (99, 41–42)

3. Peyva min bincêl bikin heta ku hûn ji paqijî û rastiya wê piştrast bibin. Tenê bi vî awayî hûn ê karibin bi wêrekî di riya xwe de bimeşin û li hemberî êrîşa ramanên materyalîst ên ku canê tehdît dikin, qayîm bimînin. Ji ber ku materyalîzm mirin e, tariyê ye, ji bo canê barek û jehr e. Tu carî ronahî an azadiya canê xwe bi nanê cîhanî an bi kelûpelên materyalî yên pûç re neguherîne!

4. Bi rastî, ez ji we re dibêjim: kî ji Qanûna Min bawer dike û heta dawiyê di baweriyê de israr dike, ew ê tu carî ji pêdiviyên jiyanê bêpar nemîne, û di wan kêliyên yekbûna bi Ruhê Min re, bi saya rehma Min a bêdawî, ew ê her tim nanê jiyana herheyî werbigire. (34, 61–62)

5. Materyalîzm wek astengiyeke mezin li pêşiya pêşketina giyanê radiweste. Mirovahî li ber vê dîwarê sekinîye.

6. Hûn xwe di cîhanekê de dibînin ku tê de mirovahiyê karîbûye di peydakirina zanista materyal de şiyanên xwe yên rewşenbîrî pêş bixe. Lêbelê, şiyana wê ya ji bo darizandina hebûna giyanî hîn jî sînordar e; têgihiştina wê ya li ser her tiştê ku bi tevahî ne ya warê materyal e, li paş maye. (271, 37–38)

7. Ceribandinên ku cîhana we di nav wan re derbas dibe, nîşanên dawiya serdemekê ne; ew hilweşîn an jî janên mirinê yên serdemeke materyalîzmê ne; ji ber ku materyalîzm di zanista we de, di armancên we yên de û di hewesa we de hebûye. Materyalîzmê perestina We ya ji bo Min û her weha hemû karên we şekil daye.

8. Evîna cîhanê, çavbirçîtîya ji bo tiştên dinyayî, şehweta bedenî, xwe-dana hemû xwestekên pîs, xweperestî, xwe-hezkirin û serbilindî ew hêz bûn ku we pê jiyanek li gorî aqil û vîna xwe ya mirovî ava kir; Min destûr da we ku hûn fêkiyên wê jiyanê biçinin da ku ezmûna we temam bibe.

9. Lêbelê, ev serdem, ku niha ber bi dawîbûnê ve diçe, dê di dîroka mirovahiyê de bi materyalîzma xwe were naskirin — bi rastî, ez ji we re dibêjim, serdema nû dê bi ruhanîbûna xwe were cuda kirin. Ji ber ku tê de, wijdan û îradeya Ruh dê li ser rûyê erdê cîhanek ji hebûnên ku bi hezkirinê dilfireh in ava bike — jiyanek ku tê de mirov Ruhê Bav di ruhê zarokan de dibiriqe hîs dike, ji ber ku wê demê hemû diyariyên û şiyanên ku îro di nav hebûna we de veşartî ne, dê

bêdawîbûn bibe qada çalakiya wan. (305, 41–42)

Cewhera Ruhanîzmê

10. Ruhparêzî ne têkeliyeke olan e. Ew di sadetiya xwe de hînkirina herî paqij û bêkêmasî ye; ew ronahiya Xwedê ye ku di vê 'Serdema Sêyemîn' de li ser ruhê mirov dadikeve. (273, 50)

11. Min ji Ruhparêziyê re gotiye ew wehyê ye ku ji we re behsa jiyana Ruh dike, we hîn dike ku hûn bikevin têkiliyeke rasterast bi Bavê xwe re, û we bilind dike ser jiyana maddî.

12. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, Ruhparêzî ne tiştekî nû ye, û ne tenê ya vê serdemê ye; belkî, ew wehyek e ku li gorî pêşketina ruhanî ya mirovahiyê gav bi gav hatiye eşkerekirin.

13. Ji ber ku hînkirina ku ez didim we Ruhparêzî ye, ya ku we fêrî hezkirina bêkêmasî ji bo Xwedê û ji bo cîranên we dike û we vedixwîne ser riya ku ber bi kamilbûnê ve diçe, Ruhparêzî her weha ew tişt bû ku Qanûna Xwedê di 'Serdema Yekem' de we fêr kir, û Peyva Mesîh di Serdema Duyem de. (289, 20–22)

14. Ruhanîzm ne ol e; ew heman hînkirina ku min di kesayeta Îsa de li seranserê cîhanê wekî rêber ji bo mirovên hemû temenî belav kiriye ye. Ew hînkirina Min a evîn, dadwerî, têgihiştin û lêborînê ye.

15. Di vê 'Serdema Sêyemîn' de, min bi zelaltirî bi we re axivî, li gorî pêşketina we ya giyanî, fîzîkî û rewşenbîrî. (359, 60–61)

16. Ruhparêzî wan adet û kevneşopiyên ku ji aliyê mirovahiyê ve hatine danîn û ruh paş de hiştine, ji holê radike. Ruhparêzî pêşketin û bilindbûna bêdawî ya ruh e, ku bi riya hêz û taybetmendiyên xwe yên zîrekî ( ) xwe paqij dike û kamil dike heta ku digihîje Afirînerê xwe. Ruhparêzî wê awayê eşkere dike ku ruh çawa Xudanê xwe îfade dike, hîs dike û wî distîne. Ruhanîzm giyan azad dike û wê digihîne kamiliyetê.

17. Ruh hêza gerdûnî û ronahiya gerdûnî ye, ku di her tiştî de ye û ya her kesî ye. Divê hînkirinên min ji tu kesî re xerîb neyên.

18. Taybetmendiyên Ruhê neguher in, ji ber ku ew fezîletên Îlahiyeta Min, hêzên herheyî ne. Lêbelê, fêm bikin ku li gorî we çawa jiyane, paqijiya ku hûn dikarin nîşan bidin dê zêdetir an kêmtir be. (214, 57–59)

Kî dikare bi heqî xwe wekî Ruhparêz bi nav bike?

19. Her kesê ku, bi saya sebir, pêşketin û hezkirina xwe ya ji bo hînkirinên Bav, gihîştiye asteke diyar a ruhaniyetê, dê bibe Rohanîparêz, her çend devê wî wan peyvan nebêje jî.

20. Her kesê ku baweriya wî hebe û di kirinên xwe de comerdî nîşan bide, dê tiştê ku ruhê wî xwediyê wê ye nîşan bide. (236, 27–28)

21. Ruhparêz dizane ku Hêzdarê Herî Bilind di her tiştî de ye, ku cîhan, gerdûn û bêdawî bi cewher û hebûna Min tije ne.

22. Kî ku Min bi vî awayî nas dike û fêm dike, perestgeheke zindî ya Xwedê ye û êdî dê eşkerekirinên Ruh bi sembol an wêneyan materyalîze neke. (213, 31–32)

23. Ruhparêzî ew wehye ye ku her tiştê ku di hundirê we de heye û hûn pê digihîjin, eşkere dike û hînî we dike. Ew dihêle hûn fêm bikin ku hûn berhemeke Xwedê ne, ku hûn ne tenê made ne, ku tiştek ji 'goşt'ê we wêdetir heye ku we li ser asta xwezaya ku we dorpêç dike û li ser qirêjiya hewesa we bilind dike.

24. Dema ku mirovek bigihîje ruhanîtiyê, her ferman û her hînkirin dê bibe beşek ji ronahiya giyanê wî. Heta ku bîra wî hevokek an peyvek ji hînkirina Min jî nemîne, ew ê cewherê wê di hundurê xwe de hilgirin, ji ber ku wan ew fêm kiriye, ji ber ku ew wê hîs dikin û li pey wê diçin. (240, 17–18)

25. Ruhanîyê rastîn ew kes e ku, tevî hemû hejariya di mal û milk de, xwe wekî xudan, dewlemend û bextewar hîs dike, ji ber ku ew dizane ku Bavê wî jê hez dike, ku bira û xwişkên wî hene ku ew ji wan hez bike, û ku xezîneyên cîhanê li gorî dewlemendiya giyanê duyemîn in.

26. Ruhanîyekî baş dê her weha ew kes be ku, wek xwediyê mal û milkên maddî, dizane wan ji bo armancên baş bi kar bîne û wan wek amûrên ku Xwedê daye wî bi kar tîne da ku li ser rûyê erdê mîsyoneke girîng bi cih bîne.

27. Ne hewce ye ku mirov belengaz, biçûkxistî an jî bêçare be da ku di nav kesên ku li pey Min tên de were hesibandin, çawa ku ne hewce ye ku mirov di nav kesên ku diêşin de be da ku ji aliyê Min ve were hezkirin. Bi rastî ez ji we re dibêjim ku, li gorî îradeya Min, hûn ê her dem xurt, saxlem û xwediyên her tiştê ku Min ji bo we afirandiye bin.

28. Hûn ê kengê fêm bikin ku hûn mîratgirên mîrata xwe ne, ku divê hûn qîmetê bidin her keremê, û ku divê hûn her tiştî di jiyanê de cihê wî yê rast bidin? (87, 28–30)

Ruhanîzm di Ol û Mezhebên de

29. Îro, mirov di serdemeke tevliheviyê de dijîn ji ber ku wan fêm nekiriye ku tevahiya jiyana wan û hemû hewildanên wan ji bo pêşxistina ruhê wan e, ku armanca wê danîna diyalogekê di navbera ruhê wan û yê Afirîner de ye.

30. Îdeolojiya ku piraniya mirovan îro pê ve girêdayî ne, materyalîzm e.

31. Heya ku doktrînên olî û bawerî di cudahiyên xwe de israr bikin, dê cîhan nefreta di dilê xwe de bihewîne û dê nikaribe pêngava biryarder ber bi perestina rastîn a Xwedê ve bavêje.

32. Lê gelo mirov dê kengê hev fêm bikin û yek bibin, û bi vî awayî pêngava yekem a ber bi hezkirina ji hev re bavêjin, eger hîn jî kesên wisa hebin ku, bi baweriya ku mifte an jî sira xilasiya giyanan û mifteyên jiyana herheyî di destê wan de ne, hemû kesên ku rêyên din dişopînin nas nakin, ji ber ku, li gorî nêrîna wan, ew ne hêjayî hatina ber Xwedê ne?

33. Ji ber vê yekê, ji armanca rastîn a Ruhparêziyê haydar bin, ku hînkirinên wê li ser her mezhebê, her îdeolojiya mirovî û her firqeyê bilindtir in. (297, 38–41)

34. Ruhparêzî ne doktrîneke nû ye ku hewl dide pêşketina hînkirinên olî yên serdemên borî derbas bike — na, ew heman wehyê wekî yê serdemên yekem û duyem e. Ew bingeha hemû olan e, ku ez dixwazim di van demên dabeşbûnê de vê yekê bînim bîra mirovahiyê, da ku eslê xwe ji bîr neke.

35. Karên mirovahiyê, adetên wê, û awayên ku ew bi wan serî li hestên xwe dide da ku xwe pesin bide û bi olên xwe yên cihêreng serbilind be, li dijî tiştê ku karê Min hewl dide ji cîhanê re eşkere bike, disekinin. (363, 9)

36. Di vê serdemê de, ez hînkirinên nû didim we ku divê hûn li ser bifikirin — hînkirinên hezkirinê yên ku dê we xilas bikin û bilind bikin, rastiyên ku, her çend tal bin jî, ji bo ku bibin ronahiyek li ser riya we hatine mebestkirin.

37. Ruhparêzî di vê serdemê de, çawa ku Xirîstiyanî di rabirdûyê de bû, dê li dijî wê şer were kirin û were zilmkirin bi hêrs, hovîtî û kîn; lêbelê di nava têkoşînê de, ruhî dê xwe eşkere bike, kerametan pêk bîne û dilan bikişîne aliyê xwe.

38. Materyalîzm, xweperestî, serbilindî û hezkirina cîhanê dê bibin hêzên ku li dijî vê wehyê rabin, ku ne nû ye û ne jî ji ya ku min di demên borî de ji we re anî cuda ye. Hînkirina ku min niha ji we re eşkere kiriye, û hûn navê wê 'Ruhanîparêzî' dikin, cewherê Şerîetê û hînkirina ku di 'Serdema Yekem' û 'Serdema Duyem' de ji we re hatiye eşkerekirin e.

39. Gava mirovahî rastiya vê hînkirinê, dadweriya wê û têgihiştinên wê yên bêdawî fêm bike, ew ê hemû tirs û pêşdaraziyan ji dilê xwe derxe û wê bike prensîba rêber a jiyana xwe. (24, 48–51)

40. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, li seranserê cîhanê Ruhparêz belav bûne — kesên gihîştî yên ku dê ji bo mirovahiyê aştiyê bînin.

42. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku yekîtiya di navbera ruhanîparêzan de li seranserê cîhanê, bi rêya damezrandina dêreke nû pêk nayê, ji ber ku hêza wan dê ne materyal be. Yekîtiya wan dê ji raman, îdeal û xebata wan pêk were, û bi vî awayî hêza wan dê têkneçûyî be, ji ber ku wan ew ji Çavkaniya Ebedî ya di Ruhê Min de kişandiye.

42. Ez rastiya Xwe dixim dilê wan hemûyan û herwiha serdana wan jî dikim, da ku hemû pîsî ji dil û hişê wan biçin, ji ber ku ev divê bi ronahiya Min re tevlihev nebin.

43. We hemûyan erkek heye ku hûn piştrast bikin ku hînkirina ruhanîtiyê bi şiyanên xwe yên ruhanî were şirovekirin û bi awayekî zelal were naskirin, û bi felsefeyên mirovî neyê pîs kirin. (299, 30–32)

44. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, dîroka Ruhparêziyê dê bi tîpên ronahiyê di tomarên mirovahiyê de bê nivîsandin.

45. Ma Îsraîl bi azadbûna xwe ji bin zilmeta Misrê nemirîbûnê bi dest nexist? Ma Mesîhiyan di meşiya xwe ya serkeftinê de bi hezkirinê nemirîbûnê bi dest nexist? Bi heman awayî, Ruhparêz dê di têkoşîna xwe ya ji bo azadiya ruh de nemirîbûnê bi dest bixin. (8, 64–65)

Beş 48 – Diyariyên Ruhanî û Ruhanîbûn

Şiyanên ruhanî yên mirovahiyê

1. Kengê ev mirovahiya gumanperest, bêbawer û materyalîst rastî wehyeke îlahî an tiştê ku jê re dibêje mûcîze, tê, ew yekser li sedem û delîlan digere da ku nîşan bide ku tu xebateke serxwezayî tune ye û ku ti mûcîzeyeke wiha qet çênebûye.

2. Dema ku kesek derdikeve holê ku şiyaneke ruhanî ya neasayî nîşan dide, ew rastî tinazî, guman an jî xemsariyê tê, ku hemû jî bi mebesta bêdengkirina dengê wan e. Û dema ku xweza, wek amûrek ji îlahiyeta Min, dengê xwe yê edaletê û hişyariyên xwe ji mirovahiyê re araste dike, mirov hemûyan bi tesadufê ve girê didin. Lê di van deman de mirovahî tu carî ewqas bêhest, kerr û kor nebûye li hemberî her tiştê xwedayî, ruhanî û herheyî.

3. Bi milyonan kes xwe wekî Xiristiyan bi nav dikin, lê belê piraniya wan hînnetên Mesîh nas nakin. Her çend ew îdia dikin ku hemû karên ku min wek mirov pêk anîne jê hez dikin jî, di awayê bawerî, fikirîn û nêrîna xwe ya li ser tiştan de, ew îsbat dikin ku ew cewhera hînnetên min nas nakin.

4. Min li ser jiyana giyanê hînî we kir û qabiliyetên ku di nav wê de ne ji we re eşkere kirin; ji ber vê yekê ez hatim dinyayê.

5. Min nexweş bê derman sax kirin, bi giyanan re axivîm, kesên cinlî ji bandorên biyanî û serxwezayî rizgar kirin, bi xwezayê re hevdîtin kirim, Xwe wek mirov veguherandim giyanî û, wek giyanî, dîsa vegerandim mirovahiyê; û armanca her yek ji van karan her tim ew bû ku riya pêşxistina giyanê nîşanî we bidim. (114, 1–4)

6. Di hundirê we de xezîneyên rastîn hene—qabiliyet û diyariyên ku hûn qet hînê wan nebûne—û, ji ber nezaniya xwe, hûn wek belengazan girî dikin. Hûn çi ji hêza duayê û hêza ramanê dizanin? Hûn çi dizanin ji wateya kûr a diyaloga ji ruhê bo ruh? Tiştekî, ey mirovahiya materyalîst û cîhanî-dildar! (292, 14)

7. Ez ji cîhanê geşbûna ruhanî hêvî dikim. Ji bo Min, navên ku her dêr an mezheb pê xwe ji hev cuda dike, qet tu wateya wan nîne, her weha ne şewqa wan a mezin an piçûk û ne jî awayên wan ên derveyî yên perestinê. Ev tenê bandorê li hestên mirovî dikin, lê ne li Ruhê Min.

8. Ez ji mirovan hêviya giyanîbûnê dikim, ji ber ku ew bilindbûna jiyanê, îdeala kamilbûnê, hezkirina ji tiştê baş, vegerîna ber bi rastiyê ve, pêkanîna kiryarên hezkirî, û ahenga bi xwe re nîşan dide—ku ev ahenga

bi kesên din re û ji ber vê yekê bi Xwedê re ye. (326, 21–22)

9. Ruhîbûn nayê wateya formalîzma perestkarî, ne pêwîstî bi pêkanîna ti rîtuelekê heye, ne jî ew şêweyekî derveyî yê îbadetê ye. Ruhîbûn tê wateya pêşxistina hemû şiyanên mirovî — hem yên ku girêdayî beşa mirovî ya kesayetiyê ne û hem jî yên ku ji hestên fîzîkî wêdetir in û hêz, taybetmendî, şîye û hestên giyanê ne.

10. Ruhîbûn, bikaranîna rast û baş a hemû diyariyên ku mirovek xwediyê wan e. Ruhîbûn ahengiya bi her tiştê ku we dorpêç kiriye re ye. (326, 63–66)

11. Di dema xwe de, min fezîleta herî mezin, ku ew rehm e, hînî we kir; min dilê we teşwîq kir û hestên we hestiyar kirin. Niha ez wan diyariyan eşkere dikim ku ruhê we yê ruhanî pê hatiye bexşandin, da ku hûn wan pêş bixin û di nav cîranên xwe de ji bo qenciyê bi kar bînin.

12. Zanîna jiyana ruhanî dê we şiyanedar bike ku hûn kiryarên mîna yên ku Mamosteyê we pêk anîne, bikin. Bînin bîra xwe ku min ji we re gotiye ku, her ku hûn şiyanên xwe pêş dixin, hûn ê kerametên rastîn pêk bînin. (85, 20–21)

13. Hûn hemû xwedî diyariyên Ruh in, ku bi saya pêşketina ku giyanan bi dest xistiye, di vê 'Serdema Sêyemîn' de dest bi vebûnê dikin. Hestîbîr, dîtina ruhanî, wehî, pêxemberî û îlham bi awayekî zelal di nav mirovahiyê de xwe diyar dikin, û ev mizgînîya serdemeke nû ye; ew ronahiya Pirtûka Heft Mûhra ye, ku di vê serdemê de beşa wê ya şeşemîn hatiye vekirin.

14. Lêbelê hûn ên ku mebesta van xuyabûnan dizanin û serdema ku tê de dijîn fêm dikin — diyariyên xwe yên ruhanî ber bi riya hezkirinê ve araste bikin. Her dem amade bin ku alîkariya xwe ya hezkirî pêşkêş bikin, û hûn ê bi Şerîeta Min re di hevahengiyê de bin û ji bo mirovên xwe bibin mînak. Wê demê hûn ê bibin şagirtên Min û wekî wisa werin nasîn. (95, 18)

15. Gava ku mirov rojekê ji hev hez bikin û bizanibin ka çawa biborin, gava ku dilnizmî di dilê wan de hebe û ew bigihîjin rewşekê ku giyan li ser bedenê serwer be, ne 'goşt', ne dinya, ne jî hewcedarî dê êdî wê perdeya stûr a ku nahêle hûn riya li pişt xwe an li pêşiya xwe bibînin, çênekin. Berevajî vê yekê: 'goşt', bi pabendbûna bi hînkirina min, dê bibe wek xizmetkarekî ku guh dide fermanên wijdanê, berevajî tiştê ku ew îro ye: astengiyek, xefikek, çavbendek li ber çavên ruh. (122, 32)

16. Hestbîrî—ku dîtina ruhanî, pêşzanîn û pêxemberî ye—hiş ronî dike û dilê mirov bi peyam û dengên ku ji bêdawîtiyê werdigire, lez dide lêdanê. (136, 46)

17. Bi saya diyariya sezgînê, ya ku min daye hemû mirovan, hûn dikarin gelek tiştên di sirra dil de veşartî kifş bikin — gelek trajediyên ku ne tenê bandorê li jiyana dinyayî ya mirovên we dikin, lê herwiha li giyanên wan jî.

18. Mirov çawa dikare bikeve kûrahiyên herî hundirîn ên wan dilan bêyî ku wan birîndar bike û bêyî ku pîrozîya nehêniyên wan binpê bike? Mirov çawa dikare wan êşên veşartî yên ku sî li ser jiyana mirovên din davêjin, eşkere bike? Min jixwe ji we re gotiye : sezgînî, ew şiyan ku beşek ji diyariya dîtina ruhanî ye û divê bi riya dua di hundirê we de bi tevahî were pêşxistin, rêya sivikkirina êşa her mirovekî hevalê we nîşanî we dide. (312, 73–74)

19. Çiqas sir hê jî ji bo mirovahiyê mane. Ew bi hebûnên nedîtbar û hestpênekirî dorpêçkirî ne, ku divê jixwe ji bo wan dîtbar û hestpênekirî bin.

20. Jiyaneke tijî bedewî û eşkerekirin li ser hebûna mirovahiyê lêdide, lê ew, di korbûna xwe de, hêj nikarin wê bibînin. (164, 56–57)

21. Kesekî ku bi hînkirina min hatiye amadekirin dê bikaribe kiryarên sermirovî pêk bîne. Ronahiyek dê ji giyan û laşê wan biherike—hêzek û quwetek ku dê wan bikaribe tiştên ku tenê biaqilî nikare pêk bîne, pêk bînin. (252, 4–5)

22. Ev ew dem e ku Ronahiya Xwedayî dê bi hemû birûmeta xwe di şagirtên min de bibiriqe, yên ku dê diyariyên Ruh eşkere bikin û îspat bikin ku ji bo qenciyê bikin û kerametan pêk bînin, ne hewcedariya wan bi qenciyên dinyayî û ne jî bi zanistên cîhanî heye. Ew ê bi navê min sax bikin, nexweşên bêhêvî xelas bikin, avê bikin hemmam, û miriyan ji goran rakin. Dua û niyeta wan dê xwedî hêz be ku bahozan aram bike, hêzên xwezayê nerm bike, û li dijî nexweşiyên belavbûyî û bandorên xerab şer bike.

23. Bi riya Peyvê, duayê û desthilata şagirtên min ên nû, yên ku cin pê ketine dê ji cinên xwe, zordestker û zulumkarên xwe bên azadkirin. (160, 28–29)

24. Ruhîbûn tê wateya safîkirina hestan, paqijiya jiyanê, bawerî, hezkirina ji cîranê xwe, alîkariya cîranê xwe, dilnizmî li ber Xwedê, û rêzgirtineke kûr ji bo diyariyên wergirtî. Heke hûn bikaribin bigihîjin yek ji van fezîleetan, hûn ê bi çavê xwe yê ruhî dest pê bikin ku bikevin nav welatê evîn û kamilbûnê. Her wiha, gava hûn bigihîjin giyanîbûnê, hûn dikarin jixwe, dema ku hîn li ser rûyê erdê ne jî, bibêjin ku hûn li Welatê Ruhanî dijîn, heta ku ev tenê di kêliyên duayên we de be jî. Di heman demê de, hûn ê wê ronahiyê werbigirin ku bûyerên paşerojê ji we re eşkere dike, ji ber ku ji bo giyanê ku ber bi jor ve difire, tiştê ku dê were êdî ne raz e.

25. Belê, şagirtan, tenê di jiyana mirovî de ye ku mirov nizane di pêşerojê de çi dê biqewime, sibe dê çi bîne. Ew çarenûsa xwe nizane, rêya ku divê bişopîne nizane, ne jî ka dê jiyana wî çawa bi dawî bibe.

26. Mirov nikare tehemula zanîna hemû ceribandinên ku divê di hebûna xwe de tehemul bike, bike. Ji ber vê yekê, di hezkirina Min a dilovan de ji bo wî, Min ew perdeya sirra ezeletê di navbera niha û

paşeroja wî de daniye, û bi vî awayî pêşî li hişê wî digirim da ku tevlihev nebe, eger ew bizanibûya her tiştê ku hîn divê biceribîne û jê derbas bibe.

27. Ji aliyê din ve, giyan—bûyerek ku bi hêz hatiye bexşandin û ji bo herheyîtiyê hatiye afirandin—di nav xwe de xwedî şiyana zanîna paşerojê ye: diyariya naskirina çarenûsa xwe, û hêza fêmkirin û qebûlkirina hemû ceribandinên ku li benda wê ne. Ew dizane ku di dawiya rê de, heke ev rê di guhdariya Şerîetê de hatibe meşandin, ew ê bigihîje Axa Sozdarî, bihuşta giyan, ku ew rewşa bilindbûn, paqijî û kamilbûnê ye ku ew ê di dawiyê de bigihîje wê.

28. Tu nikarî bigihîjî asta ronakbîriya ruhanî ya Mamosteyê xwe da ku bizanibî çarenûsa te çi ji bo te amade kiriye, an paşeroj çi bi xwe re tîne; lê ji ber bilindbûna te ya hundirîn, ez ê bihêlim ku tu nêzîkbûna her bûyerekê hîs bikî.

29. Tu dê vê şiyana hestkirinê, vê nihêrîna ruhanî ya li paşerojê, vê zanîna çarenûsa xwe tenê heta wê radeyê bi dest bixî ku hebûna te—ku ji laş û giyanê pêk tê—bi awayekî gav bi gav li ser riya ruhanîbûnê, ku ew jî bawerî, dilpakî, hezkirina ji jiyanê, hezkirin û dilxwaziya alîkariya cîranên xwe, dilnizmî û hezkirina ji Xudanê xwe ye, ber bi asteke bilindtir ve pêş dikeve. (160, 6–9, 13–14)

30. Hişyar bin, da ku hûn li dijî wan kesan şer nekin ku, wekî we, ji bo pêkanîna mîsyonên ku ji aliyê Xwedayetiya Min ve ji wan re hatine spartin, derketine — da ku hûn pêxemberên rastîn ji yên derewîn nas bikin, û karên yên yekem piştrast bikin û karên yên duyem pûç bikin.

31. Ji ber ku ev ew dem e ku hemû hêz ji bo şer rabûne. Binêre çawa qenc li dijî xerabiyê, ronahî li dijî tariyê, zanîn li dijî nezaniyê, û aştî li dijî şer şer dike. (256, 66)

Pêşmerc û Taybetmendiyên Ruhanîbûna Rastîn

32. Bizanibin ku di hundirê her mirovî de Yehûdayek heye. Belê, şagirtên min, ji ber ku di rewşa we de laş Yehûdayê giyanê ye; laş e ku li hember ronahiya ruhanîbûnê ya ku dibiriqe disekine, ku li benda giyanê dimîne da ku wê biavêje nav materyalîzmê û hewesa rezîl.

33. Lêbelê tenê ji ber ku laşê we we digihîne ber çala tuneliyê, divê hûn wî şermezar nekin. Na, ji ber ku hûn ji bo pêşveçûna xwe pêdivî pê ne û divê hûn bi riya giyanîbûna xwe li ser wî bi ser bikevin, çawa ku min bi hezkirina xwe li ser Yûda bi ser ket. (150, 67–68)

34. Berî ku hûn derkevin da ku prensîbên Min ên jiyanê hîn bikin û wateya wan şirove bikin, divê hûn bi şopandina hînkirina ku Min ji we re eşkere kiriye dest pê bikin: bi hezkirina cîranên xwe, bi meşandina jiyaneke ber bi ruhaniyetê ve, û bi çandina riya xwe bi kiryarên hezkirin û ronahiyê. Heke hûn vê yekê nekin, Ez niha ji we re dibêjim ku we Ruhparêzî fêm nekiriye. Ew cewhera

we ya rastîn ji we re eşkere dike; bi riya wê hûn dikarin fikreke zelal li ser Bavê xwe ava bikin û xwe nas bikin.

35. Rast e ku, ji bo gihîştina giyanîbûnê, pêdiviya we bi radeyekê ji xwe-redkirin, hewldan û dilxwaziya feda kirinê heye. Lê gava ku hesreta hebûneke bilindtir di hundirê we de şiyar bû, gava ku evîn di hebûna we de dest bi şewqdayînê kir, an jî gava ku bêriya ji bo giyanîbûnê bi ser we de hat, wê ji bo we bibe şahî—ne qurbanî an kiryareke devjêberdanê—ku hûn xwe ji her tiştê ku di hundirê we de bêkêr, zerardar an xerab e, paqij bikin. (269, 46–47)

36. Her dem hay ji xwe hebin ku hûn hemû li ber Min wekhev in, ku hûn hemû ji heman eslê ne û hemûyan jî heman armanc heye, her çend ji derve her çarenûs cuda xuya bike jî.

37. Tu carî ji bîr nekin ku divê hûn hemû werin ba Min, ku ev tê wateya ku divê hûn hemû — her çend bi awayên cuda be jî — xêrên pêwîst bi dest bixin da ku bigihîjin lûtkeyên herî bilind ên ruhanî. Ji ber vê yekê, tu carî kesî wekî jêrîndir nabînin.

38. Divê tu carî pozbilindî di ruhanîst de kok neke. Li şûna wê, divê nefsbiçûkiya rastîn her dem hevala wan be; wê demê kirinên wan, li şûna ku bi ronahiyeke derewîn bibiriqin, dê di dilê mirovên din de deng vedin. (322, 32–34)

39. Tovkarên baş ên Ruhparêziyê dê tu carî xwe bi tiştekî derveyî an madî cuda nekin. Ne cil û bergên wan ên taybet dê hebin, ne nîşan, û ne jî awayekî axaftinê yê diyar. Her tiştê di derbarê reftarên wan de dê şahidiyê li ser sadebûn û dilnizmiyê bike. Lêbelê — heke ew ê bi tiştekî bên naskirin, ew ê ev bibe hezkirina wan a ji bo cîranên xwe û ruhîbûna wan.

40. Waîzên rastîn ên Ruhparêziyê dê ne bi xwenavkirina xwe, lê bi şehrezayî û sadebûna gotinên xwe, û berî her tiştî bi durustiya kirinên xwe û qenciya jiyana xwe bala mirovan bikişînin. (194, 24–25)

41. Ruhanîyet zelalî ye, sadeyî ye, dilsoziya ji bo hezkirinê ye, û têkoşîna ji bo gihîştina kamilbûna giyanê ye. (159, 64)

Bandorên sûdmend ên ruhaniyetê

42. Bi rûhanîbûnê, mirov digihîje asteke wisa bilind ku dihêle mirov ramanên ji têgihiştina aqilê wî wêdetir werbigire, û li ser cîhana madî xwedî hêz be.

43. Vê yekê bifikirin: Heger bilindbûna giyanî ya ruh li ser lêkolîna afirandina madî ya ku xweza pêşkêşî te dike, an jî li ser her hewldaneke din a mirovî were sepandin, wê demê tu dikarî fêkiyên ên ku tu dikarî biçinin xeyal bikî, heger vedîtinên te ne tenê bi lêpirsîna rewşenbîrî bi sînor bama, lê belê di heman demê de bi wehiya giyanî ya ku ji aliyê Yê ku hemû tişt afirandiye ve li te hatiye bexşandin jî hatibana agahdarkirin. (126, 26–27)

44. Gava mirov bigihîjin ruhanîbûnê, ew ê bibin hebûnên ji

her tiştê li derdora xwe bilindtir. Ji ber ku heta niha ew tenê hebûnên lawaz bûn, di bin destê hêz, quwet û bandorên xwezayî de bûn ku divê ji mirov bilindtir nebin, ji ber ku ew li ser wî ranawestin. (280, 29)

45. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, gihîştina ruhanî jî dê di nav nifşan de were derbas kirin; ji ber vê yekê, divê hûn hewl bidin ku di zarokên xwe de paqijiya dil û vebûna ji bo ruhanîtiyê biçînin. Ew ê ji bo vê yekê spasiya we bikin, ji ber ku we bi dayîna laşekî bê hewcedarî, bi hişekî zelal, dilekî hestiyar û giyanekî ku bi banga wijdana xwe re hevaheng e, rehm nîşan daye wan. (289, 65)

46. Armanca yekane ya xebata min gihîştina ruhanî ya hemû mirovahiyê ye, çimkî bi riya gihîştina ruhanî ew ê bibin yek û hevdu fêm bikin. Bi riya gihîştina ruhanî, ew ê bibînin ku nav û şêweyên derveyî yên olên wan—ku bûne sedema veqetîna wan a ruhanî, ji ber ku her yekê Xwedayê xwe bi awayekî cuda şîrove kiriye—ji holê radibin.

47. Hema ku hemû li ser rêyên xwe yên cihêreng nêzîkî giyanîbûnê bibin, ew ê fêm bikin ku tişta tekane ya ku ji wan kêm bû, ew bû ku xwe ji materyalîzma xwe rizgar bikin, da ku bikaribin tiştê ku wan her tim bi awayekî materyal fêm dikir, bi awayekî giyanî şîrove bikin.

48. Ruhîbûn tenê tiştê ku ez di vê demê de ji mirovan dixwazim e; wê demê, di çarçoveya tiştên destûrdayî de, ew ê bibînin ku îdealên wan ên herî bilind pêk tên û nakokiyên wan ên herî giran tên çareserkirin. (321, 22–23, 29)

XI Mirovahî

Beş 49 – Ol û Birêvebirina Dadê

Tu ol an mezhebek ne baweriya yekane ya rast e

1. Ez nehatime ku di nav mirovan de fanatîzma olî geş bikim; hînkirina min ji hînkirina derewan pir dûr e; ez li pêşketin, bawerî, xêrxwazî û giyanîbûnê digerim. Fanatîzm perdeyeke tarî ya kor e li ser çavan, ew heweseke nexweş e, ew tarîtî ye. Hişyar bin, da ku ev tovê xerab di dilên we de kok neke. Bînin bîra xwe ku fanatîzm carinan rûyê hezkirinê li xwe dike.

2. Fêm bikin ku ev tarihî di vê serdemê de mirovahiyê girtiye ber xwe. Bizanibin ku, her çend gelên pûtperest ji ser rûyê erdê winda bûne û piraniya mirovahiyê îdîa dike ku perestiya Xwedayê rastîn dike, mirov ne Min nas dikin û ne jî ji Min hez dikin; ji ber ku şerên wan, nefretên wan û nebûna lihevhatina wan delîl e ku ew hîn rê nadin Min ku di dilên wan de bijîm.

3. Li ser tariya vê fanatîzma olî û pûtperestiyê, bagerên mezin nêzîk dibin ku dê îbadeta ruhanî ya vê mirovahiyê paqij bikin. Dema ku ev kar pêk were, keskesorê aştiyê dê di bêdawîbûnê de bibiriqe. (83, 60–62)

4. Min destûr daye ku ol li ser rûyê erdê hebin, ji ber ku ew ji bo giyanê rêyên ber bi Xwedê ve ne. Her ola ku qencî û hezkirinê hîn dike û qenciyê pesn dide, baş e, ji ber ku ronahî û rastî di nav wê de heye. Dema ku mirov di nav wan de pûç dibin û tiştê ku di eslê xwe de baş bû, vediguherînin xerabiyê, rê di nav materyalîzm û gunehê de winda dibe.

5. Ji ber vê yekê, di vê serdemê de ez careke din Rastiya Xwe, ku Rê, cewhera jiyanê û Qanûn e, ji we re eşkere dikim, da ku hûn li vê Qanûnê—ku fener û stêrkeke rêber e—li wêdetirî form û rîtûelan, li wêdetirî her tiştê mirovî bigerin. Kî bi vî awayî li Min bigere, ew ê bibe spîrîtuelîstek. (197, 10–11)

6. Kes winda nabe; hinek dê zûtir bigihîjin riya ku min nîşanî we daye, lê yên din jî dê paşê bigihîjin riyên ku ew bişopînin.

7. Di hemû ayînan de, mirovek dikare hînkirina ku ji bo qencbûnê hewce dike, qebûl bike. Lê eger ew di vê yekê de bisernekeve, ew ayînê ku xwe pê ve girêdayî dibîne sûcdar dike, û wekî ku her dem bûye dimîne.

8. Hemû ol rê ne; hinek ji yên din kamilîtir in, lê hemû armanca wan qencî ye û hewl didin ku bigihîjin Bav. Heke tiştek di derbarê wê ola ku tu pê dizanî de hebe ku te têr nake, baweriya xwe bi Min winda neke. Li ser riya hezkirina ji cîranê xwe bimeşe, û tu yê xilasiyê bibînî, çimkî riya Min bi hêza hezkirinê ronîkirî ye. (114, 43)

9. Ol rêçikên kêlekê yên biçûk in ku canan ber bi rêya rastîn ve rêber dikin, li ser wê rêyê ew dikarin gav bi gav hilkişin heta ku bigihîjin Min. Heya ku mirovên li ser rûyê erdê pîrozbahiyên olî yên cuda dikin, ew parçe parçe dimînin. Lê gava ku ew bikevin ser riya hezkirin û rastiyê, ew ê bibin yek; ew ê bi wê Ronahiya yekane re bibin yek; ji ber ku tenê yek rastî heye. (243, 5)

10. Yekbûna olan dê were dema ku ruhê mirovahiyê ji materyalîzmê, kevneşopiyan, pêşdaraziyan û fanatîzmê bilind bibe . Wê demê mirovahî dê ji aliyê ruhî ve di yek awayê îbadetê de yek bibe: ew jî kirina qenciyê ji ber hezkirina Xwedê û cîranê xwe ye. Dema ku ev yek çêbibe, mirovahî dê bikeve serdema kamilbûnê. (187, 43)

11. Dabeşbûna ruhanî ya di nav mirovan de ji ber wê yekê ye ku hinekî şaxekî (ji dara wehiyên îlahî) bi kar anîne, lê yên din şaxekî din bi kar anîne. Darek tenê heye, lê şaxên wê gelek in. Lê mirovan red kiriye ku hînên Min bi vî awayî fêm bikin, û nakokiyên wan wan ji hev vediqetînin û cudahiyên nêrînên wan kûrtir dikin. Her kes bawer dike ku xwediyê rastiyê ye; her kes hest dike ku ew di rastiyê de ye. Lêbelê ez ji we re dibêjim: heta ku hûn tenê tama fêkiyê şaxekî bikin û yên din red bikin, hûn ê fêm nekin ku hemû fêkî ji dara îlahî tên, û ku tenê komeke wan a giştî rastiya temam pêk tîne.

12. Dema ez ji we re li ser van rastiyan diaxivim, wisa nefikirin ku

Mamoste behsa awayên derveyî yên perestina olên cuda dike, lê belê behsa wê prensîba bingehîn dike ku her yek ji wan li ser wê ava bûye.
13. Niha bayekî xurt xwe hîs dike. Pifên wî, dema ku darê dihejînin, dibin sedem ku cureyên wê yên cuda yên fêkiyan bikevin, û ew ê ji aliyê kesên ku berê ew nas nedikirin ve bên tamkirin.
14. Wê demê ew ê bibêjin: 'Çiqas em şaş û kor bûne, dema ku — bi fanatîzma xwe — me hemû fêkiyên ku birayên me pêşkêşî me kirin red kirin, tenê ji ber ku ew ji me re nenas bûn!'
15. Beşek ji ronahiya min di her komeke mirovan de, di her civakê de heye. Ji ber vê yekê, bila kes pesnê xwe nede ku xwediyê tevahiya rastiyê ye. Wê demê fêm bikin: eger hûn dixwazin kûrtir bikevin nav dilê Ebedî, eger hûn dixwazin ji ya ku hûn heta niha hatine wêdetir biçin, divê hûn pêşî têgihiştinên komekê bi yên komeke din re, û bi vî awayî bi hemûyên din re bikin yek. Hingê, ji vê ahengiyê, ronahiyeke zelal û pir geş dê şewqe bide—ew ronahiya ku we heta niha li cîhanê lê geriyaye bêyî ku hûn wê bibînin.
16. 'Ji hev hez bikin'—ev gotina min a sereke ye, fermana min a herî bilind e ji bo mirovahiyê, bêyî ku li bawerî an olê binêre.
17. Bi pêkanîna vê fermana herî bilind nêzîkî hev bibin, û hûn ê Min di nav her yekî ji we de bibînin. (129, 36–41)

Dijminatiya olan li hember pêşketinê

18. Mirovan jiyana xwe ya dinyayî ji jiyana xwe ya giyanî zêdetir bi qîmet dîtine, her çend ew gelek caran haydar bûn ku ya dinyayî demkî ye û ya giyanî herheyî ye. Ev sedem e ku, her çend wan di şaristanî û zanista xwe de pêşketin çêkiribe jî, ew ji aliyê giyanî ve rawestiyayî mane û di nav olên xwe de ketine xeweke kûr.
19. Li olên yek bi yek binêrin, û hûn ê bibînin ku yek ji wan jî delîlên pêşketin, vebûn an kamilbûnê nîşan nade. Her yek wekî rastiya herî bilind tê ragihandin; lêbelê, ji ber ku yên ku pê bawer dikin, bawer dikin ku wan her tişt di nav wê de dît û nas kiriye, ew hewl nadin ku gavekê din biavêjin.
20. Wêhiyên îlahî, Şerîeta Xwedê, hînkirina min û peyamên min ji destpêkê ve ji we re eşkere kirine ku mirov hebûneke di bin geşbûnê de ye. Nexwe, çima yek ji mezhebên we vê rastiyê qebûl nake û lêkolîn nake?
21. Ez ji we re dibêjim: tenê ew hînkirin ku giyanê hişyar dike, ku di hundirê wê de ronahiyê vêdixe, ku wê geş dike û tiştên ku di hundirê wê de ne ji wê re eşkere dike, ku her gava ew bişemite wê dîsa rake, û dihêle ku ew bê rawestan ber bi pêş ve biçe — tenê ev hînkirin ji rastiyê îlhama xwe digire. Lê ma gelo ev ne tam ew tişt e ku hînkirina min her dem ji we re eşkere kiriye?
22. Lêbelê, hûn demeke dirêj e ku ji aliyê ruhanî ve sekinîne, ji ber ku hûn zêdetir bi karûbarên jiyana xwe

ya li ser erdê eleqedar bûne ne ku bi xemên giyanê xwe. Dîsa jî, da ku bi tevahî dev ji ruhanîtiyê bernedin, we olên xwe bi awayekî wisa teşe daye ku ew bi ti awayî we ji pêkanîna kar û erkên we yên li ser erdê asteng nekin.

23. Dema ku hûn wê demê li pey wê kevneşopiya olî diçin, hûn difikirin ku hûn heqê Xwedê didin; hûn bi vê yekê hewl didin ku wijdana xwe rehet bikin û bawer dikin ku hûn ketina xwe ya nav Padîşahiya Esmanan misoger dikin.

24. Çi nezanî ye, ey mirovahî! Hûn ê kengê di dawiyê de ji rastiyê hişyar bibin? Ma hûn fêm nakin ku gava hûn li pey adetên xwe yên olî diçin, hûn tiştekî nadin Min, û ruhê we jî valahî dimîne?

25. Dema hûn ji dêrên xwe derdikevin û dibêjin, 'Niha min erka xwe ya li hember Xwedê bi cih anî', hûn dikevin xeletiyeke mezin, ji ber ku hûn difikirin we tiştek daye Min, her çend divê hûn bizanibin ku hûn nikarin tiştekî bidin Min, lê hûn dikarin gelek tiştan ji Min werbigirin û gelek tiştan li xwe bikin.

26. Hûn bawer dikin ku pêkanîna Şerîetê tenê bi serdana wan cihan sînordar e, û ev şaşiyeke din a mezin e. Ji ber ku ev cih wekî dibistanê ne ku şagirt divê ji bo paşerojê lê fêr bibe. Gava ku vegere jiyana rojane, divê ew dersa ku fêr bûye bixe pratîkê, ku ev pêkanîna rastîn a Şerîetê ye. (265, 22–27)

Pêwendiya di navbera Ol û Zanistê de

27. Ji destpêka demê ve, peyamberên Qanûnê û hînkirina Ruhê, zanyar wek dijberê xwe dîtine. Nakokiyên mezin di navbera herduyan de derketine, û dem hatiye ku Ez ji we re li ser van nakokiyan tiştekî bibêjim.

28. Min ev cîhan afirand da ku ji bo giyanên bedenîkirî bibe maleke demkî. Lê berî ku ew wê bi cih bikin, min ew bi hêzên ruh, aqil û îradeyê bexşandin.

29. Min ji berê ve qedera û pêşketina mexlûqên Xwe dizanî. Min di hundirê erdê de—navika wê, rûyê wê û atmosferê wê—hemû hêmanên ku ji bo parastin, xwedîkirin, pêşxistin û her weha nûjenkirina mirov pêwîst bûn, danîn. Lêbelê, da ku mirovahî razên xwezayê wek çavkaniya jiyanê kifş bike, min hişt ku aqilê wan şiyar bibe. Bi vî awayî destpêkên zanistê ji mirovahiyê re hatin eşkerekirin, qadeke ku hûn hemû dikarin tê de serkeftî bin, her çend her tim kesên xwedî jêhatîbûneke mezintir hebûne ku mîsyona wan ew bû ku ji bo feyde û kêfxweşiya mirovahiyê, sirên hêz û hêmanên xwezayê jê derxînin.

31. Min herwiha giyanên mezin şandine ser Erdê da ku jiyana serxwezayî ji we re eşkere bikin — ew jiyan a ku li ser vê xwezayê ye, li derveyî qada zanistê ye. Bi riya van wehyetan, hebûna Hebûneke gerdûnî, bihêz, afirîner, herî bi hêz û her derî hebûna wê hate dîtin, yê ku

ji bo mirovahiyê jiyaneke piştî mirinê diparêze: jiyana herheyî ya giyanê.
32. Lêbelê, ji ber ku hinekî mîsyonên ruhanî û hinekên din jî yên zanistî bi xwe re anîn, her du alî—ol û zanist—di her demê de wek dijmin li dijî hev derketine.
33. Îro ez ji we re dibêjim ku made û ruh ne hêzên dijber in; divê di navbera herduyan de ahengdarî hebe. Wêhiyên min ên ruhanî ronahî ne, û her weha wêhî û vedîtinên zanistê jî. Lêbelê, heke we bihîstiye ku ez gelek caran li dijî karê zanyaran derdikevim, ev ji ber wê yekê ye ku gelek ji wan enerjî, hêman û hêzên xwezayê yên berê nenas ji bo mebestên xerabkar ên wekî wêrankirin, dijminî, nefret, tolhildan, serweriya li ser rûyê erdê û hewesa bêdawî ya ji bo desthilatdariyê bi xerabî bi kar anîne.
34. Ez dikarim ji we re bibêjim ku, di rewşa wan kesên ku mîsyona xwe bi hezkirin û niyeta baş pêk anîne — ewên ku bi rêz û dilnizmî ketine xezîneyên Min ên veşartî — ji bo min kêfxweşî bûye ku ez sirên mezin ji wan re eşkere bikim ji bo feydeya keça Min, mirovahiyê.
35. Ji destpêka cîhanê ve, zanistê mirovahî rêberî kiriye ku li ser riya pêşketina materyalî bimeşe, li ser vê riyê mirov di her gavê de fêkiyên zanistê dîtine — hinek şîrîn û hinek jî tal.
36. Niha dema wê ye ku hûn fêm bikin ku hemû ronahî ya Ruhê Min e, ku her tiştê ku jiyan e ji Xwedayetiya Min çêdibe, ji ber ku Ez , xezîneya veşartî, çavkaniya seretayî û koka hemû afirandinê me.
37. Ew nakokiyên di navbera ruhanî û zanistî de dê ji jiyana mirovan wisa winda bibin ku ruhanî dê bi zanistê re di ronahiyeke yekane de bibin yek, ku rêya mirov ber bi bêdawîtiyê ve ronî dike. (233, 25–34)

Rehmetî û neheqiya dadweriya dinyayî

38. Ez hatime da ku qanûnên we yên şaş ji holê rakin, da ku hûn tenê bi yên ku li gorî fermanên min hatine teşekirin û bi şehrezayiya min re li hev dikin, werin birêvebirin. Qanûnên min bi hezkirinê tên wesifandin, û ji ber ku ew ji xwedayetiya min derdikevin, ew neguherbar û herheyî ne, lê yên we demkî ne û carinan zalim û berjewendxwaz in.
39. Qanûna Bav ji hezkirin û qenciyê pêk tê; ew mîna balesmekê ye ku rehetîyê tîne û gunehkar hildibije, da ku ew bikaribe kefaretê ji bo binpêkirinên xwe bide. Zagona hezkirinê ya Bav her tim ji bo sûcdar derfeteke bi comerdî ya nûjenkirina exlaqî pêşkêş dike, lê berevajî, zagonên we sûcdar rûreş dikin û ceza dikin, û gelek caran yên bêguneh û lawaz jî.
40. Di rêveberiya we ya dadmendiyê de tundî, tolhildan û kêmasiya rehmê heye. Şerîeta Mesîh bi îqnaya hezkirî, dadmendiya bêdawî û durustiya herî mezin tê nasîn. Hûn bi xwe dadwerên xwe ne; ez, ji aliyê din ve, parêzvanê we yê

bêwestan im; lê divê hûn bizanibin ku du rê hene ji bo qenckirina xerabiyên we: yek bi hezkirinê û yek jî bi êşê.

41. Ji bo xwe hilbijêrin; hûn hîn jî xwediyê diyariya vîna azad in. (17, 46–48)

42. Ez Dadwerê Îlahî me ku tu carî cezayekî ji sûc bi xwe girantir nadim. Çi gelek ji wan kesên ku li ber Min xwe tawanbar dikin, ez wan paqij dibînim. Ji aliyê din ve, çi gelek kes paqijiya xwe diqîrin, lê ez wan xerab û sûcdar dibînim.

43. Dadweriya mirovan çiqas neheq e! Çendîn qurbaniyên dadwerên xirab ji bo sûcên kesên din ceza dikişînin! Çend kesên bêguneh dîtine ku deriyên zindanê li ber çavên wan li hev ketine, dema ku sûcdar bi serbestî digere, û bi awayekî nedîtbar barê dizî û sûcên xwe li pey xwe dikişîne. (135, 2–3)

44. Ji ber ku dadweriya mirovan ne bêkêmasî ye, zindanên we bi qurbaniyan tijî ne, û cihên îdamê bi xwîna bêsûcan pîs bûne. Wey, ez çend sûcdar dibînim ku li cîhanê bi azadî û rêzê kêfxweş dibin, û we ji bo çend giyanên pîs heykalan daniye da ku bîranîna wan bi rûmet bike!

45. Xwezî we bikarîba van zindiyan bibîna gava ku ew di Cîhana Ruhanî de dijîn û ronahî di giyanên wan de dibiriqe! Li şûna rêzgirtinên bêwate û bêfeyde, we yê dua ji wan re bişandaya da ku di poşmaniya wan a kûr de wan rehet bike. (159, 44–45)

Xwe-rastbîniya mirov a dil-hişk

46. Bila evîn rêberiya we bike, da ku hûn bibin peyamberên rastîn ên Teselîkarê Xwedayî. Ji ber ku hûn, yên ku neketine nav tu kûrahiyê, her dem zû meylê tawanbarkirin û darizandinê dikin. Hûn cîranên xwe bêyî hîç dilovanî mehkûm dikin, û ev ne hînkirina Min e.

47. Eger hûn, berî ku hukm bidin, xwe û kêmasiyên xwe bikirana — ez we piştrast dikim, hukmê we dê dilovanîtir bûya. Hûn kesên di girtîgehan de wekî xerab dibînin, û yên di nexweşxaneyan de wekî belengaz dihesibînin. Hûn ji wan dûr dikevin, bêyî ku hûn pê bihesin ku ew jî hêjayî ketina Padîşahiya Evîna Min in. Hûn naxwazin li ber çavan bigirin ku mafê wan jî heye tîrêjên rojê, yên ku ji bo bexşandina jiyan û germiyê li ser hemû mexlûqatan bêyî îstîsna hatine afirandin, werbigirin.

48. Yên ku li cihên qenckirinê girtî ne, gelek caran neynik in ku mirov naxwazin xwe tê de bibînin, ji ber ku ew dizanin ku wêneya ku neynik nîşanî wan dide, di gelek rewşan de wê bibe yekî tawanbarkirinê. (149, 51–53)

Dadweriya cîhanî wekî xerabiyeke pêwîst

49. Heta niha jî, sîstema dadê ya ku li ser rûyê erdê heye, tu nîşanên kirinên rastdar nîşan nade. Ez kêmasiya rehmê, kêmasiya têgihiştinê, û dilreqîtiyê dibînim. Lê dîsa jî her kes dê darizandina xwe ya bêkêmasî werbigire.

50. Min destûr da van ceribandinan, û heta ku mirov Qanûnên Min pêk neyne, heta ku ji guhdana fermanên wan dûr bikeve, dê li ser rûyê erdê kesek hebe ku dê dilê wî bişkîne, ku dê birîndar bike.
51. Eger we Şerîet bi cih bînin, dê li cîhanê hewcedarî bi dadweran nemîne, dê cezakirin çênebe, û dê hewcedariya we bi hikûmetan nemîne. Her kes dê kiryarên xwe diyar bike, û dê her kes ji aliyê Min ve were birêvebirin. Dê her we bi Şerîetên Min ên pîroz werin îlhamdayîn, û kiryarên we dê her dem xêrxwazî bin, ku armanca wan giyanîbûn û hezkirin be.
52. Lê mirovahî ketiye nav kûrahiyên kûr: bêexlaqî, fesadî û guneh ketine dilê mirovan, û ev encamên wan in: divê hûn qedehên tal vexwin, divê hûn di destê wan mirovan de rûreşiyê bikişînin, yên ku her çend birayên we ne jî, li ser rûyê erdê desthilatê bi kar tînin.
53. Lêbelê, dilnizm bin, bi sebir li ceribandinan bisekinin, û bînin bîra xwe ku Ez Dadwerê bêkêmasî me. (341, 53)

Beş 50 – Perwerde û Zanist

Pûçîtî û Serbilindiya Zanînê

1. Ez ji gelê vê serdemê, yên ku xwe di tevahiya dîroka vê cîhanê de pêşketîtirîn dihesibînin, dipirsim: bi hemû jêhatîbûna xwe, we rêyek dît ku hûn aştiyê ava bikin, bigihîjin hêzê û geşedariyê bi dest bixin bêyî ku mirovên din bikujin, tune bikin an jî bindest bikin? Gelo hûn bawer dikin ku pêşketina we rast û durist e, dema ku hûn ji aliyê exlaqî ve di herî de xwelî li xwe dikin û ji aliyê ruhanî ve di tariyê de winda dibin? Ez li dijî zanistê dernakevim, ji ber ku min bi xwe ew di nav mirovahiyê de îlham daye; tişta ku ez li dijî wê me, ew armanca ku hûn carinan wê jê re bi kar tînin e. (37, 56)
2. Mirovahî, keça Ronahiyê, çavên xwe veke; bizanibe ku tu jixwe di Serdema Ruhî de dijî!
3. Çima te Ez ji bîr kir û hewl da ku hêza xwe li hember ya Min bipîvî? Ez ji te re dibêjim ku ez ê di roja ku zanyarek, bi riya zanista xwe, hebûneke mîna te biafirîne, giyanekê bide wê, û ruhêkê bide wê, darikê xwe yê desthilatdariyê bixim destê te. Lêbelê, berhema te dê, ji bo niha, cuda be. (125, 16–17)
4. Çima hebûne, û hîn jî hene, mirovên ku, piştî ku bi saya bikaranîna wan şiyanên ku Afirîner daye wan, zanista mirovî nas dikin, heman wê zanistê ji bo têkoşîn û redkirina zanista xwedayî bi kar tînin? Ji ber ku pozbilindiya wan nahêle ku ew bi nefsbiçûkî û bi hurmetê bikevin xezîneya Xudan, û ew armanc û textê xwe li vê cîhanê digerin. (154, 27)
5. Îro, mirov xwe mezin hîs dike; ew kesayetiya xwe bilind dike û şerm dike ku bêje 'Xwedê'. Ew navên din lê dikin da ku pozbilindiya xwe xera nekin, da ku ji ser textê rûmeta xwe ya civakî nekevin. Ji ber vê yekê, ew ji Min re dibêjin: Bîreweriya

Gerdûnî, Mîmarê Gerdûnê. Lê min hînî we kiriye ku hûn ji Min re bibêjin 'Bavê me', 'Bavê min', çawa ku min di 'Serdema Duyemîn' de hînî we kiribû. Çima mirov bawer dikin ku banga 'Bav' li Min kirin, kesayetiya wan biçûk dike an kêm dike? (147, 7)

6. Mirovahî çiqas kûr ketiye nav materyalîzmê, ku di dawiyê de Yê ku hemû tişt afirandiye înkar kiriye! Çawa dibe ku hişê mirov wisa matmayî bibe? Çawa dibe ku zanista we Min înkar kiribe û jiyan û xwezayê wekî ku kiriye pîs kiribe?

7. Ez di her xebateke ku zanista we vedîtî de amade me; di her xebatê de Qanûna Min diyar dibe û dengê Min tê bihîstin. Çawa dibe ku ev mirov hîs nakin, nabînin an nabihîzin? Gelo, belkî, înkarkirina hebûna Min, hezkirina Min û dadweriya Min nîşaneke pêşketin û şaristaniyê ye? Wê demê hûn ji wan gelên seretayî yên ku dizanibûn di her hêza xwezayê û di her ecêba xwezayê de, karê Hebûneke îlahî, bilindtir, şehreza, dadmend û bi hêz bibînin, ku wan her tiştê baş ê di her tiştê heyî de pê ve girêdida û ji ber vê yekê perizîn, ne pêşketîtir in. (175, 72–73)

8. Ez careke din peyva xwe didim mirovahiyê, da ku bizanibin ku ew ne bi terikandî ne, da ku bi dengê ruhê xwe şiyar bibin û fêm bikin ku piştî vê jiyanê kerametên mezin ên îlahî li benda giyanê ne.

9. Bi riya wan e ku min bi mirovahiyê re axiviye, û heman tişt ji aliyê wan kesên ku dizanin çawa dua bikin da ku bi cîhana ruhanî re têkiliyê deynin tê jiyîn, çawa ku ji aliyê wan kesên ku bi riya zanistê kûr dibin nav sirên xwezayê ve tê şahidîkirin. Li ser van her du rêyan, her ku aqil û ruh bêtir lê digerin, ew ê bêtir û bêtir kifş bikin.

10. Lê kengî ew dem dê were ku mirovahî rê bide xwe ku di lêkolîn û xebatên xwe de ji hezkirinê îlhama xwe bigire? Tenê gava ev yek çêbibe, dê xebata wê ya li cîhanê mayînde be. Heya ku motîva li pişt zanistê lêgerîna hêz, pozbilindî, materyalîzm an jî nefretê be, mirov dê bê navber rûbirûyî şermezarkirina hêzên xwezayê yên bêkontrol bibin, ku bêperwatiya wan ceza dikin.

11. Çend kes di xerabiyê de, di pozbilindiyê de, di hewldanên xwe yên pûç de xwe mezin kirine; çend kesan textê serê xwe danîne, her çend ew belengaz û ji aliyê ruhanî ve tazî ne. Çi mezin e cudahiya di navbera tiştê ku hûn wekî rastiya xwe dihesibînin û Rastiya Min de! (277, 31–32, 36)

Encamên Ramana Akilane ya Materyalîst

12. Eger mirov ji bo hevalên xwe yên mirov hezkeya rastîn hîs bikirana, wan ê neçar nemana ku li ser wê tevliheviya ku tê de ne, bisekinin; her tiştê di hundirê wan de dê ahenk û aramî bûya. Lêbelê ew vê hezkirina îlahî fêm nakin, û ew tenê heqîqeta zanistî dixwazin, heqîqeta jêderketî — ya ku ew dikarin bi rêya mantiqên xwe yên

mirovî îsbat bikin: ew heqîqeta ku bala mêjî dikişîne dixwazin, ne ya ku digihîje dil, û niha encama materyalîzma xwe li ber çavên wan e: mirovahatiyeke xweperest, derewîn û di nav êşê de. (14, 42)

13. Bi fêkiyên zanista xwe ne serbilind bin, ji ber ku niha ku we di wê de pêşketineke ewqas mezin çêkiriye, mirovahî di nav êş û elemê de ye; belengazî, bêaramî, nexweşî û şerên birayî yên herî mezin hene.

14. Mirovahiyê hê zanista rastîn keşif nekiriye — ew ya ku bi riya hezkirinê tê bidestxistin.

15. Binêrin çawa pûçîtî we kor kiriye; her neteweyek dixwaze xwediyê zanyarên herî mezin ên li ser rûyê erdê be. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, zanyaran bi kûrahî li sirên Xudan nekolîne. Ez dikarim ji we re bibêjim ku zanîna mirovahiyê ya li ser jiyanê hîn jî rûserî ye. (22, 16–18)

16. Hûn di vê gavê de li ser rûyê erdê herî zêde li çi hesreta ne? Aştî, tenduristî û rastî. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, zanista we, wekî ku we ew pêk aniye, dê van diyariyan nede we.

17. Zanyar ji xwezayê dipirsin, û ew bersiva her pirseke ku ew dikin dide; lêbelê li pişt wan pirsan her gav ne niyetên baş, mebestên baş an jî hezkirina ji cîranê xwe heye. Ewên ku sirên xwezayê jê distînin û hebûna wê ya herî kûr pîs dikin, negihîştî û nezan in — ew rûmeta wê nakin bi kişandina hêmanên bingehîn ji çavkaniyên wê ji bo ku wekî bira û xwîşkên rastîn ji hev re qenciyê bikin, lê belê ji bo armancên xweperest û carinan jî zerardar.

18. Tevahiya afirandinê ji wan re li ser Min diaxive, û dengê wê dengê hezkirinê ye; lê belê çiqas kêm kes hene ku zanibûne çawa vê zimanê bibihîzin û fêm bikin!

19. Gava hûn difikirin ku afirandin perestgehek e ku ez tê de dimînim, ma hûn natirsin ku Îsa li wir xuya bibe, qemçîyê rake û bazirganan û hemû kesên ku wê pîs dikin derxe? (26, 34, 37)

20. Min diyariya zanistê, ku ew ronahî ye, ji mirovahiyê re eşkere kir. Lêbelê mirovahiyê ew bi kar aniye da ku tariyê biafirîne û êş û wêrankirinê çêbike.

21. Mirov bawer dikin ku ew di lûtkeya pêşketina mirovahiyê de ne. Ji ber vê yekê ez ji wan dipirsim: Gelo li ser rûyê erdê aşitiya we heye? Gelo di nav mirovan de biratiya we heye, û di malan de exlaq û fezîlet heye? Ma hûn rêzê li jiyana mirovên xwe digirin? Ma hûn li hemberî lawazan xema wan dixwin? — Bi rastî, ez ji we re dibêjim, eger ev fezîlet di nava we de hebûna, we dê xwediyê nirxên herî bilind ên jiyana mirovî bibana.

22. Di nav mirovan de tevlihevî serdest e, ji ber ku we ewên ku we ber bi helakê ve birine, danîne ser textê. Ji ber vê yekê, nepirsin ka çima ez hatime ba mirovan, û dev ji darizandina wê yekê berdin ku ez bi riya gunehkar û nezanan Xwe eşkere dikim; ji ber ku ne her tiştê ku hûn wekî kêmasî dibînin, bi rastî wisa ye. (59, 52–54)

23. Zanyar ji ber pûçîtîyê, wehyên îlahî wekî ne hêjayî baldariya xwe dibîne. Ew naxwazin xwe ji aliyê ruhanî ve bigihînin Xwedê, û dema ku ew tê de bi ser nakevin.

24. Zanyarên ku bi pûçîtîyê tijî ne, wehyên îlahî wekî nehewî li ber çavên xwe digirin. Ew naxwazin xwe ji aliyê ruhanî ve bilind bikin û bigihîjin Xwedê, û gava ku tiştek ji derdora xwe fêm nakin, wan înkar dikin da ku neçar nemînin bêkêşî û nezanîna xwe qebûl bikin. Gelek ji wan tenê dixwazin bi wî tiştî bawer bikin ku dikarin îsbat bikin.

25. Gelo mirovên wiha dikarin çi rihetiyê bînin dilê mirovên din, heke ew prensîba eslî ya evînê ya ku afirandinê birêve dibe nas nekin, û herwiha wateya ruhanî ya jiyanê fêm nekin? (163, 17–18)

26. Ev mirovahî çiqas ji hînkirinên Min dûr ketiye! Her tiştê têkildarî wê rûserî, derewîn, derveyî û xwe-nîşandanî ye. Ji ber vê yekê, hêza wê ya giyanî pûç û vala ye, û ji bo ku kêmasiya hêz û pêşketina xwe ya giyanî telafî bike, xwe avêtiye nav baştirînên zanistê û aqilê xwe pêş xistiye.

27. Bi vî awayî, bi alîkariya zanistê, mirovahî hest bi hêz, mezinî û desthilatdariyê kiriye. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku hêz û mezinîyeke wiha li gorî hêza giyanê ruhanî, ku we nehiştiye ew mezin bibe û xwe eşkere bike, bêqîmet e. (275, 46–47)

28. Îro, roj bi roj, hûn fêkiyên tal ên dara zanistê dixwin, ya ku ji aliyê mirovahiyê ve bi awayekî ewqas kêm û nebaş hatiye şênkirin, ji ber ku we tu hewldan nekiriye ku pêşketina hevaheng a hemû behreyên xwe misoger bikin. Nexwe, ma hûn ê çawa bikaribin vedîtin û berhemên xwe ber bi rêya rast ve bibin, ji ber ku we tenê aqilê xwe perwerde kiriye û ruh û dilê xwe paşguh kiriye?

29. Di nav we de mirov hene ku mîna ajelên kovî ne, ku bi temamî destûrê didin hewesa xwe, ku di dilê xwe de ji cîranên xwe nefret dikin, ku xwînxwar in û hewl didin gelên din bixin bin koletiyê.

30. Eger kesek bawer bike ku hînkirina Min dikare bibe sedema hilweşîna exlaqî ya mirovahiyê — bi rastî, Ez ji we re dibêjim, ew gelek şaş in; û ji bo ku vê yekê ji gumankaran, materyalîstên vê serdemê û pozbilindan re îsbat bikim, ez ê bihêlim ku ew fêkiyê zanista xwe biçinin û bixwin heta ku têr bibin, heta ku îtiraf ji giyanên wan derkeve û ji Min re bibêje: 'Bavo, me bibexşîne; tenê hêza Te dê bikaribe wan hêzên ku me di ehmeqiya xwe de berdan, rawestîne.' (282, 15–17)

31. Zanista mirovahiyê gihîştiye sînorê ku mirov, di materyalîzma xwe de, dikare pê bigihîne. Ji ber ku zanista ku ji îdeala ruhanî ya hezkirin, qencî û kamilbûnê îlhama xwe digire, dikare ji wê hêj dûrtir biçe ji ya ku we gihandiye.

32. Delîla ku pêşketina we ya zanistî ji hezkirina dualî pê ve nehatiye handan, paşketina exlaqî ya neteweyan, şerê birakujiyê, birçîbûn û belengaziya ku li her derê serdest

e, û nezanîna ruhanî ye. (315, 53–54)

33. Ez ê ji we re li ser zanyarên we yên îro çi bibêjim, ewên ku xwe li dijî xwezayê û hêz û hêmanên wê digirin, û bi vî awayî tiştê baş wekî tiştekî xerab nîşan didin— ? Ew ê êşeke mezin bikişînin ji ber ku wan fêkiyekî negihîştî ji dara zanistê girtiye û xwariye—fêkiyek ku diviyabû wan tenê bihîşta bi hezkirinê bigihîje. (263, 26)

34. Ji ber ku mirovahî ne di hevahengiyê de ye bi Qanûna Gerdûnî ya ku ser hemû afirandinê serwer e, dê rewşeke bêkontrol derkeve holê, ku dê xwe di tundiya hêzên xwezayê de nîşan bide.

35. Mirov atom parçe kiriye; mejiyê wî yê pir pêşketî vê vedîtinê bi kar tîne da ku hêzên mezin bixe bin kontrola xwe û mirinê bîne holê.

36. Eger mirovahî bi qasî zanist û aqilê xwe ji aliyê ruhanî ve pêş ketiba, wê vedîtina hêzên nû yên xwezayê tenê ji bo feydeya mirovahiyê bi kar bianiya. Lê paşketina wê ya ruhanî mezin e; ji ber vê yekê, hişê wê yê xweperest hêza xwe ya afirîner li dijî mirovahiyê bi kar aniye û hêzên wêrankirinê bi kar anîne, û bi vî awayî ji prensîbên hezkirin û rehmê yên ku Îsa hîn kiriye, dûr ketiye. Ji ber vê yekê, gava hûn delûveke agir bibînin ku ji esmanan dadikeve, ev yek ne ji ber wê yekê çêbibe ku esman bi xwe vedibin an jî ji ber ku agirê rojê we diêşîne — na, ew karê mirovahiyê ye, ya ku dê mirin û wêrankirinê biçîne. (363, 23–25)

37. Netewe pêş dikevin, û zanîna wan a zanistî her ku diçe zêde dibe. Lêbelê ez ji we dipirsim: ev çi cure 'hişmendî' ye, ku her ku mirov zêdetir têkeve nav wê, ewqas ji rastiya ruhanî ya ku çavkanî û eslê jiyanê ye, dûrtir winda dibin?

38. Ew zanista mirovî ye; ew zanyarî ye wekî ku ji aliyê mirovahiyeke ku bi xweperestî û materyalîzmê ketiye nava tengasiyê ve hatiye têgihiştin.

39. Wê demê ew zanîn derewîn e û ew zanist xerab e, ji ber ku we bi wê cîhanek êşê afirandiye. Li şûna ronahiyê, tarih serdest e, gava ku hûn neteweyan her ku diçe nêzîktirî wêrankirinê dikin.

40. Zanist ronahî ye; ronahî jiyan, hêz, tenduristî û aştî ye. Gelo ev fêkiyê zanista we ye? Na, mirovahî! Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim: heta ku hûn nehêlin ronahiya Ruh bikeve nav tariya hişê we, karên we dê tu carî nikaribin bibin xwedî koka bilind û ruhanî; ew ê tu carî ji karên mirovî yên sade wêdetir nebin. (358, 31–34)

41. Bijîşk jî dê bên darizandin. Ez ê ji wan bipirsim ka wan bi razê tenduristiyê yê ku min ji wan re eşkere kir, û bi melhema şîfayê ya ku min ew spartibû wan, çi kirine. Ez ê ji wan bipirsim gelo wan bi rastî êşa kesên din hîs kiriye, gelo ew xwar bûne heta kêleka nexweşê herî belengaz da ku bi hezkirinê êşê derman bikin. Yên ku bi êşa mirovên din — êşeke ku wan her gav fêm nedikir ka çawa sivik bikin — zêdebûn, jiyaneke rihet û luks bi dest xistine, dê çi bersivê bidin Min?

Hemû dê di dilê xwe de pirsan ji xwe bikin û dê neçar bimînin ku li gorî wijdana xwe bersivê bidin Min. (63, 62)

42. Çiqas kesên ku ji aliyê ruhanî ve mirî ne, divê li ser rûyê erdê bigerin, li bendê bin heta ku mirina fizîkî wan bîne ber Hazretê Min, da ku dengê Xudan bibihîzin, yê ku wan hildide jiyana rastîn û wan dihepsîne. Dema li ser rûyê erdê bûn, wan çi hewcedariya nûbûnê di dilê xwe de xwedî kiribû, ji ber ku ew xwe bêveger wekî yên ji bo her û her windabûyî dihesibînin, tevî ku wan hest dikir ku ew dikarin tobeya rastîn bikin û ji bo xeletiyên xwe qerebû bikin?

43. Lêbelê, ji bilî wan kesên ku xilasiya wan ne gengaz dihat dîtin û bêhêvî hatibûn ba Min, ew kesên din jî hene ku ji ber rewşa xwe ya fizîkî ji aliyê zanyaran ve hatibûn mehkûmkirina mirinê û hatine ber huzûra Min. Ez, yê ku xwediyê jiyanê me, min ew ji nêv tiliyên mirina fizîkî rizgar kirine. Lêbelê, ewên ku min saxlemiya can û laşê wan spartiye, li cîhanê çi dikin? Ma ew armanca bilind a ku Xudan spartiye wan, ji bo ku ew pêk bînin, nizanin? Gelo divê ez, yê ku wan bi peyameke saxlemî û jiyanê şandime, bê navber qurbaniyên wan werbigirim? (54, 13–14)

Îlhama vedîtinên zanistî yên nû ji aliyê Xwedê û Cîhana Ruhanî ve

44. Eger zanyarên ku cîhana we bi rê ve dibin û diguherînin, ji hezkirin û qenciyê îlhama xwe bigirta, wan ê heta niha kifş kiribûya ku min ji bo zanista vê serdemê di warê zanînê de çi amade kiriye, û ne tenê ev beşa pir biçûk a ku ew pê ewqas serbilind in.

45. Silêman wekî zana dihat binavkirin ji ber ku darizandin, şîret û gotinên wî bi şehrezayiyê dihatin wesifandin; navûdengê wî ji sînorên keyaniya wî derbas bû û gihîşt welatên din.

46. Lêbelê ev zilam, her çend ew key bû jî, bi dilnizmî li ber Xudanê xwe çöki da û daxwaza şehrezayî, hêz û parastinê kir, ji ber ku wî qebûl kir ku ew tenê xizmetkarê Min e, û li ber Min wî çubûka xwe ya keyaniyê û tacê xwe danî. Eger hemû zanyar û hemû alim bi heman awayî tevbigeriyana — dê şehrezayiya wan çiqas mezin bûya, û dê çendîn hînkirinên heta niha nenas ji Pirtûka Min a Şehrezayiya Xwedayî ji wan re dihatin eşkerekirin! (1, 57–59)

47. Ji zanyarên xwe bipirsin, û eger ew durust bin, ew ê ji we re bibêjin ku wan ji Xwedê îlham xwestiye. Lêbelê, ez ê bêtir îlhamê bidim wan eger ew bi hezkirineke mezintir ji bo birayên xwe û bi kêmtir xweragirî ji bo xwe ji Min bixwazin.

48. Bi rastî, ez ji we re dibêjim: hemû zanîna rastîn a ku we berhev kiriye ji Min tê; her tiştê ku di nav wê de paqij û bi rûmet e, ez ê vê carê ji bo feydeya we di de bikar bînim, ji ber ku min ew ji bo vê yekê daye we. (17, 59–60)

49. Ruhê mirov pêş ketiye; ji ber vê yekê zanista mirovî pêş ketiye. Min destûr daye mirov ku fêr bibe û

tiştên ku berê nizanibû kifş bike; lê divê ew xwe tenê nede peydakirina tiştên madî. Min ew ronahî daye wî da ku ew ji bo aşitî û bextewariya xwe di jiyana ruhanî ya ku li benda wî ye de bixebite. (15, 22)

50. Heke we hinek ji zanistên xwe ji bo lêkolînkirin û darizandina Min bi kar anîne — ma ji we re maqûltir nayê xuya ku hûn wan ji bo keşfkirina xwe bi kar bînin, heta ku hûn xwezaya xwe ya rastîn nas bikin û xwe ji materyalîzma xwe xilas bikin? Ma hûn belkî bawer dikin ku Bavê we nikare li ser riya zanistên we yên hêja alîkariya we bike? Bi rastî, ez ji we re dibêjim, eger we bikarîba cewhera evîna xwedayî hîs bikira, ew zanîn dê bi hêsanî bigihîşta têgihiştina we, bêyî ku hûn mejiyên xwe biwestînin an xwe bi xwendina wê zanîna ku hûn wê kûr dibînin, lê di rastiyê de bi temamî di destê we de ye, biwestînin. (14, 44)

51. Li pişt karên mezin ên mirovahiyê, bandor û çalakiya hebûnên ruhanî yên bilind heye, yên ku bi berdewamî bandorê li ser şiyanên rewşenbîrî yên mirovahiyê dikin û ji birayên xwe yên bedenkirî re tiştên nenas îlham didin an eşkere dikin.

52. Ji ber vê yekê, ez ji zanyar û zanyarên her demê re dibêjim: hûn nikarin bi tiştê ku hûn fêm dikin, ne jî bi tiştê ku hûn dikin pesnê xwe bidin, ji ber ku ne her tişt keda we bi xwe ye. Çend caran hûn tenê wek amûran ji bo wan hebûnên ruhanî yên ku ez ji we re diaxivim xizmetê dikin! Ma hûn gelo pir caran ji ber berfirehiya vedîtinên xwe matmayî nemane? Ma we bi dizî ji xwe re qebûl nekiriye ku hûn ji bo hewldana tiştê ku we jixwe bi dest xistiye, ne şareza bûn? Bersiv di vê yekê de ye. Nexwe, çima hûn pê pesnê xwe didin? Hay ji xwe hebin ku karê we ji aliyê hebûnên bilindtir ve tê rêberîkirin. Tu carî hewl nedin ku îlhamên wan biguherînin, ji ber ku ew her tim ber bi qenciyê ve ne. (182, 21–22)

53. Ji ber ku mirovahiyê şahidiya pêşketina zanistê kiriye û keşfên ku berê bawer nedikir ku mimkun in dîtiye — çima, wê demê, ew li hember baweriya bi pêşketina giyanê berxwe dide? Çima ew xwe bi tiştekî ve girê dide ku wê paş de dihêle û wê sist dike?

54. Hînkirina min û wehiyên min di vê serdemê de li gorî pêşketina we ne. Bila zanyar bi xebata xwe ya madî û zanista xwe serbilind nebe, ji ber ku wehiya min û alîkariya mexlûqên ruhanî yên ku ji dinyayê wêdetir we îlham didin, her dem di nav wê de amade bûne.

55. Mirov beşek ji afirandinê ye; wezîfeyeke wî heye ku pêk bîne, çawa ku hemû mexlûqên Afirîner pêk tînin; lê ew bi xwezayeke ruhanî, , aqil û îradeyeke azad hatiye bexşandin, da ku bi hewldanên xwe bigihîje geşbûn û kamilbûna giyanê ruhanî, ku ew tiştê herî bilind e ku di destê wî de ye. Bi riya giyanê ruhanî, mirovahî dikare Afirînerê xwe fêm bike, nîmetên Wî têbigihîje û heyranê şehrezayiya Wî bimîne.

56. Eger hûn, li şûna ku bi zanîna xwe ya cîhanî pozbilind bibin, hemû karê Min bikin yê xwe, dê ji bo we ti sir nemana; hûn ê wek bira û xwişkên hevdu nas bikirana û wek ku Ez ji we hez dikim, hûn ê ji hevdu hez bikirana: qencî, rehm û hezkirin dê di nava we de bûna, û bi vî awayî yekîtî bi Bav re. (23, 5–7)

57. Zanista mirovî, îfadeya dinyawî û dîtbar a kapasîteya ruhanî ye ku mirovahiyê di vê serdemê de bi dest xistiye. Karê mirovahiyê di vê serdemê de ne tenê berhema aqil e, lê di heman demê de berhema pêşketina wê ya ruhanî jî ye. (106, 6)

58. Zanist, ya ku li ser cîhana madî disekine, gelek sir ji we re eşkere kirine. Lêbelê, qet hêvî nekin ku zanista we her tiştê ku divê hûn bizanibin ji we re eşkere bike. Zanista gelê vê serdemê jî pêxemberên xwe hebûn, yên ku mirovan pê henek dikirin û wekî dîn didîtin. Lê paşê, dema ku tiştê ku wan ragihandibû rast derket, hûn matmayî man. (97, 19)

59. Çavên we red kirin ku wê ronahiyê bibînin ku her yek ji peyamberên Min wek peyameke hezkirinê ji we re anîn, çi hûn wan bibêjin pêxember, dîtbar, ronakbîr, doktor, fîlozof, zanyar an jî rêberên giyanî.

60. Wan mirovan ronahî belav dikir, lê we red kir ku ronahiya wan nas bikin; ew li pêşiya we çûn, lê we red kir ku hûn li pey şopa wan biçin; wan rêya fedakarî, êş û rehmê wek mînak ji we re hişt, lê hûn tirsiyan ku li pey mînaka wan biçin, bêhay ji wê yekê ku êşa kesên ku li pey Min tên, şahiya ruh e, rêyeke bi kulîlkan xemilandî û asoyeke tijî soz e.

61. Lêbelê ew nehatin da ku bîhna bêhna kulîlkên erdê bistînin, ne jî da ku bi kêfxweşiyên demkî yên cîhanê serxweş bibin; ji ber ku hesreta giyanên wan êdî ne ber bi tiştên nepak ve bû, lê belê ber bi tiştên bilind ve bû.

62. Wan êş kişand, lêbelê wan hewl neda ku bên teselîkirin, ji ber ku wan dizanibû ku ew bi xwe hatine da ku kesên din teselî bikin. Wan ji cîhanê ti hêvî nedikir, ji ber ku piştî têkoşînê wan li hêviya şahiya şahidiya vejîna giyanan ji bo baweriyê û jiyanê bû — ya hemû wan kesên ku ji rastiyê dûr ketibûn.

63. Ev bîngehên ku ez ji we re behsa wan dikim kî ne? Ez ji we re dibêjim, ew hemû kesên ku ji we re peyamên ronahî, hezkirin, hêvî, tenduristî, bawerî û xilasiyê anîne ne — ferq nake ku navê wan çi bû, an we ew di kîjan şiklî de dîtin, an jî li ser rûyê erdê xwedî çi unvan bûn. (263, 20–24)

64. Ez nasîna xwe ji zanyaran bernagirim, ji ber ku min ew bi peywira ku pêk tînin spartine. Lê gelek ji wan ji duayê, xêrxwaziyê û bilindkirina giyanê bêpar mane da ku bibin alîkarên rastîn ên mirovahiyê. (112, 25)

65. Mirovên îro qadên xwe berfireh kirine; ew serweriya li seranserê erdê dikin û li wê digerin. Êdî tu parzemîn, welat an deryayên nenas nemane. Wan li ser bejahiyê, li deryayê û li hewayê rê çêkirine;

lêbelê, ew ji tiştên ku wek mîrat li ser vê gerstêrkê di destê wan de ne, têr nabin, û di xwesteka xwe ya ji bo qadên serweriyê yên hê mezintir de, ezmanan vedikolin û lêkolîn dikin.

66. Ez çavbirçîtîya zanînê ya di zarokên Xwe de pîroz dikim, û hewldana wan a ji bo ku bibin zana, mezin û bihêz, bi pesendkirina Min a bêkêmahî pêşkêş dibe. Lêbelê, tiştê ku dadwerîya Min qebûl nake, ew pûçîtîya ku armancên wan ên mezinbîn pir caran li ser wê ava dibin, an jî armancên xweperestî yên ku ew carinan li pey wan diçin, e. (175, 7–8)

67. Min aqil daye mirovahiyê ku bi wî karibin pêkhateya xwezayê û diyarîbûnên wê bikolin, û min destûr daye wan ku li ser beşek ji gerdûnê bifikirin û diyarîbûnên jiyana ruhanî hîs bikin.

68. Ji ber ku hînkirina Min ne ruhên mirovan asteng dike, ne jî pêşketina mirovahiyê — berevajî, ew wan azad dike û ronî dike, da ku ew bikaribin lêkolîn bikin, bifikirin, vebijêrin û hewl bidin. Lêbelê tiştê ku mirov wek lûtkeya lêgerîna xwe ya rewşenbîrî dibîne, hema hema tenê destpêk e! (304, 6)

Beş 51 – Rêber, Îstîsmara Desthilatê û Şer

Xeyala demkî ya hêz û mezinahiya dinyayî

1. Ez im yê ku ceribandinan datînim ser riya te da ku canê te sînordar bikim gava ku ji riya Şerîeta Min dûr dikeve û dixwaze tenê li gorî dilê xwe bijî. Li sedema li pişt van ceribandinan bigere; Ez destûrê didim wan da ku tu nas bikî ku her yek mîna çîzeleyekê ye ku dilê te yê teşe dide. Ev yek ji wan sedeman e ku çima êş û azar te nêzîkî Min dike.

2. Lêbelê mirov her tim li kêfê geriyaye; wî hêz û şanazî xwestiye da ku xwe li ser rûyê erdê wekî axayê bi cih bike û li ser birayên xwe serwer be.

3. Ji ber ku Min hûn hemû bi heman hezkirinê afirandine — nexwe, çima her tim ew kes hebûne ku xwe wek tiştekî mezintir nîşan didin? Çima ew kes hebûne ku bi qemçiyê li ser mirovan hikumdarî dikin û wan dikin bin rûreşiyê? Çima ew kes heye ku mirovên belengaz piştguh dike û dilê wî dilnizm nabe dema ku ew êşê dide cîranê xwe? Ji ber ku ev giyan in ku hê min wek Bavê ku ji hemû afirîdên xwe hez dike, û ne jî wek Yekane Xudanê hemû zindiyan nas nekirine.

4. Ji ber vê yekê mirov hene ku desthilatê bi dest dixin û mafên pîroz ên mirovahiyê binpê dikin. Ew wek amûrên dadweriya Min xizmet dikin, û her çend ew xwe wek axayên mezin û 'padîşah' bihesibînin jî, ew ne ji xizmetkarên din in. Wan biborin! (95, 7–8)

5. Li mirov û serwerên erdê binêrin. Rûmet û serweriya wan çiqas kurt e. Îro gelên wan wan rûmetdar dikin, û sibe ew ji textên xwe tên avêtin.

6. Bila kes li vê jiyanê li textê xwe negerê, çimkî bi fikirîna ku ew pêş

dikeve, ew ê pêşketina xwe asteng bike; û çarenûsa we ew e ku hûn bê rawestan pêş ve biçin heta ku hûn bigihîjin deriyên Padîşahiya Min. (124, 31)

7. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, rojên yên bi hêz ên îro dê bi dawî bibin, da ku rê ji bo wan vebe ku, bi hezkirin û dilovaniya li hember cîranên xwe, dê mezin û bihêz, bi qudret û zana bin. (128, 50)

8. Ew mirovên ku niha ji bilî hewldaneke biçûkxwazî ya ji bo desthilat û rûmetên dinyayî tiştekî din di dilê xwe de nînin, dizanin ku dijberê wan ê herî bihêz ruhaniyet e; ji ber vê yekê ew li dijî wê şer dikin. Û her ku ew têkoşîna nêzîk—şerê Ruhê li dijî xerabiyê—hîs dikin, ew ditirsin ku hebûnên xwe winda bikin û ji ber vê yekê li hember ronahiya ku bi awayê îlhamê bi berdewamî şaşwazî li wan dike, li ber xwe didin. (321, 12)

9. Çiqas belengaz in ewên ku li ser rûyê erdê mezin û bi hêz bûn dema ku digihîjin deriyên bihuşta min, ji ber ku wan xezîneyên giyanî û riya jiyana herheyî ji bîr kirine! Gava ku rastiya Padîşahiya min ji yên dilnizm re diyar dibe, ew ji zana û xwendîyan veşartî ye, ji ber ku ew ê bi şehrezayiya giyanî tam tiştê ku wan bi zanista cîhanî kiriye, bikin: ew ê di vê ronahiyê de ji bo pûçbûna xwe textan û ji bo nîqaşên xwe çekan lê bigerin. (238, 68)

Bikaranîna desthilatdariyê ya bi pozbilindî li ser mirov û neteweyan

10. Li wan mirovan binêrin ku neteweyan bi rê ve dibin, doktrînan diafirînin û wan li ser kesên din ferz dikin. Her yek serweriya doktrîna xwe radigihîne, lêbelê ez ji we dipirsim: berhema van hemûyan çi bûye? Şer, bi şopa xwe ya hejariyê, êş, wêranî û mirinê. Ev bûye berhema ku alîgirên teoriyên weha li vir li ser rûyê erdê bi dest xistine.

11. Bala xwe bidinê ku min li dijî vîna azad a mirovahiyê derneketime, her çend divê ez ji we re bibêjim ku, tevî wê azadiyê jî, wijdan bê navber bi dilê wan kesên ku ji dad, xêrxwazî û aqil dûr dikevin re diaxive. (106, 11)

12. Eger Mesîh di vê serdemê de wek mirovekî vegere ser rûyê erdê, ew ê êdî li Golgotayê negotibe: 'Bavo, li wan bibore, çimkî ew nizanin çi dikin', ji ber ku niha hûn ronahiya Ruh bi zêdehî werdigirin, û giyan gelek pêş ketine. Kî nizane ku Ez Bixêrkerê jiyanê me, û ji ber vê yekê kes nikare jiyana mirovê xwe bigire? Eger mirovek nikaribe jiyanê bide, mafê wî nîne ku tiştê ku nikare vegerîne, bigire.

13. Gelî mirovan, ma hûn wisa difikirin ku hûn Şerîeta Min bi cih tînin tenê ji ber ku hûn dibêjin ku hûn xwedî ol in û kiryarên îbadetê yên derveyî dikin? Di Şerîetê de ji we re hatibû gotin: 'Tu nedikujî', lêbelê hûn vê fermanê binpê dikin, ji ber ku li ser gorîgeha gunehê xwe hûn xwîna hevrêyên xwe yên

mirovan wekî lehiyê dirijînin. (119, 27–28)

14. Ez aştîyê pêşkêşî cîhanê dikim, lê serbilindîya neteweyên ku bi hêz û şanazîya xwe ya derewîn mezin bûne, her banga wijdanê red dike û tenê dihêle ku xwe bi armancên xwe yên ambîsîyoz û hestên xwe yên kîn û nefretê bikişîne.

15. Mirov hîn jî ber bi qencî, dadwerî û aqilê ve nagire; hîn jî mirov radibin ser piyan û sedema cîranên xwe şermezar dikin; hîn jî ew bawer dikin ku dikarin dadweriyê bînin. Ma hûn nafikirin ku, li şûna dadweran, divê ew xwe wek kujer û qesab bi nav bikin?

16. Yên li ser desthilatê ji bîr kirine ku Xwedanê hemû jiyanê heye; lê dîsa jî ew jiyana cîranên xwe wekî ku ya wan be, distînin. Girse ji bo nan, dad, mal û cil û bergan diqîrin. Ez ê dadê bînim, ne mirovahî û ne jî hînkirinên wan. (151, 70–72)

17. Xwezî bi wan mirovan ku, tijî ji xwe mezin dîtin û îdiaya desthilatdariyê, di nav netewe û gelên erdê de radibin; ew giyanên mezin in, bi hêz hatine bexşandin, û hilgirên peywirên mezin in.

18. Lêbelê ew xizmeta Xwedayetiya Min nakin. Wan jêhatiyên û şiyanên xwe yên mezin nekirine xizmeta evîn û rehmê. Wan cîhana xwe, yasaya xwe, textê xwe, feodalên xwe y , herêmên xwe, û her tiştê ku dikarin wekî armanca xwe diyar bikin, afirandine.

19. Lêbelê, dema ku ew hîs dikin ku textê wan di bin giraniya êşan de diheje, dema ku ew hîs dikin ku êrîşa dijminekî bihêz nêzîk e, dema ku ew xezîneyên xwe û navê xwe di xeterê de dibînin, ew bi hemû hêza xwe, tijî megalomanî, pûçiya dinyayî, nefret û niyeta xerab, derdikevin rê û xwe davêjin ser dijmin, bêyî ku guh bidin ka karê wan, fikra wan, ji xwe re tiştek ji bilî şopeke êş, wêranî û xerabiyê nahêle. Di hişê wan de tenê tunekirina dijmin û avakirina textêk hê mezintir heye, da ku serweriya herî mezin a gengaz li ser gelan, li ser dewlemendiyan, li ser nanê rojane û heta li ser jiyana mirovan jî bikin. (219, 25)

20. Wextê wê hatiye ku êdî li ser rûyê erdê tu împaratorî an neteweyên bihêz nemînin ku zordariyê li lawazan bikin; û dîsa jî ew hîn jî hene wekî delîl ku meylên seretayî hîn jî di nav mirovan de serdest in—meylên ji bo talankirina lawazan bi rêya îstismarkirina hêzê û bi zorê bindestkirina wan. (271, 58)

21. Mirov çiqasî hîn ji têgihiştina wê aştiya ruhanî ya ku divê li cîhanê serwer be dûr in! Ew hewl didin ku wê bi tundûtûjî û gefan, û bi fêkiyên zanista xwe ya ku pê serbilind dibin, ferz bikin.

22. Ez bi ti awayî pêşketina ku mirovahiyê bi dest xistiye paşguh nakim, ne jî ez li dijî wê me, ji ber ku ew di heman demê de delîlek ji pêşketina wan a giyanî ye. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku serbilindiya we ya ji bikaranîna tundûtûjî û hêza cîhanî ji Min re ne xweş e. Ji ber ku li şûna ku xaça mirovahiyê sivik bikin, ew bi vê yekê prensîbên herî pîroz pîs dikin, destdirêjî li jiyanên ku ne

yên wan in dikin, û li şûna aştî, tenduristî û xweşiyê, êş, hêsir, xemgînî û xwînê diçînin. Nexwe, çima kirinên wan tam berevajiyê vê yekê nîşan didin, tevî ku çavkaniya ku ew zanîna xwe jê werdigirin, afirandina Min e, ya ku di hezkirin, şehrezayî, tenduristî û jiyanê de bêderbûyî ye?

23. Ez di nav zarokên Xwe de wekheviyê dixwazim, wekî ku min berê di 'Serdema Duyemîn' de jî wezîte kiribû. Lê ne tenê di warê madî de, wekî ku mirov jê fêm dikin. Ez ji ber hezkirinê wekheviyê di dilê we de çandime, û bi vî awayî didim we fêmkirin ku hûn hemû bira û xwişk in, zarokên Xwedê ne. (246, 61–63)

Nêrînên li ser Şerê Cîhanê yê Duyem

24. Ev demên ceribandin, êş û azarê ne — demên ku mirovahî encamên ewqas nefret û niyeta xerab a dualî dikişîne.

25. Li meydanên şer binêrin, cihê ku mirov tenê dengê qîrîna çekan û qêrînên tirsê yên birîndaran dibihîze, çiyayên termên perçebûyî yên ku berê laşên xurt ên ciwanan bûn. Ma hûn dikarin wan bînin ber çavên xwe dema ku wan ji bo cara dawî dê û jin an jî kurê xwe hembêz dikir? Kî dikare êşa van xatirxwaziyan fêm bike, yê ku bi xwe ji vê pîneyê venexwaribe?

26. Bi hezaran û bi hezaran dê û bav, jin û zarokên tirsiyayî, li hezkiriyên xwe temaşe kirine ku ber bi zeviyên şer, nefret û tolhildanê ve diçûn, ku ji ber çavbirçîtî û pozbilindiya çend kesên bê ronahî û bê hezkirina ji cîranên xwe diçûn.

27. Ev lejyonên xort û mêrên bihêz nekarîn vegerin malên xwe, ji ber ku ew li ser qadên şer perçe perçe mabûn; lê binêre, ax, Dayika Axê, ku ji mêrên ku neteweyan bi rê ve dibin û bawer dikin ku ew serwerên jiyana mirovên din in rehmdartir e, sînga xwe vekiriye da ku wan bi xwe bigire û bi hezkirinê wan bipêçe. (9, 63–66)

28. Ruhê Min çavdêriya her zindîyekî dike, û Ez bi Xwe jî heta fikra we ya herî dawî jî tomar dikim.

29. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, li wir, di navbera artêşên ku ji bo îdeolojiyên cîhanî û îdiayên desthilatdariyê şer dikin de, di wan kêliyên aramiyê de, min mirovên hezkiriyên aştiyê û niyeta baş dîtin ku bi zorê kiribûn leşker. Gava navê min ji lêvên wan derbas dibe, axîn ji dilê wan hildikişe, û ji bo bîranîna hezkiriyên xwe—dê û bav, jin, zarok an jî xwişk û bira—hêsir ji rûyên wan diherikin. Wê demê giyanên wan ber bi Min ve difirin, bêyî perestgehek ji bilî pîrozgeha baweriya wan, bêyî gorîgehek ji bilî ya evîna wan, û bêyî ronahiyek ji bilî ya hêviya wan, di hesreta xwe ya ji bo lêborînê de ji ber wê wêrankirina ku wan bi çekên xwe bêhemdî çêkiriye. Ew Min digerin da ku bi hemû hêza xwe ji Min lava bikin ku ez bihêlim ew vegerin malên xwe, an jî, heke ew bikevin bin lêdana dijmin, ez qet nebe wan kesên ku li

ser rûyê erdê li pey xwe dihêlin, bi çadira xwe ya rehmê bipêçim.
30. Ez hemûyan pîroz dikim ên ku bi vî awayî li efûya Min digerin, ji ber ku tu sûcê wan di kuştinê de nîne; yên din kujer in ku, dema saeta darizandina wan tê, dê ji bo her tiştê ku wan bi jiyana mirovan kiriye, ber Min bersivê bidin.
31. Gelek ji wanên ku aştiyê dixwazin ji xwe dipirsin ka çima min destûr daye ku ew heta qadên şer û cihên mirinê jî bên birin. Ji bo vê ez ji we re dibêjim: heke hişê we yê mirovî nikaribe wê sedema ku di bingeha van hemûyan de ye fêm bike jî, ruhê we dizane ku ew kefaretekê pêk tîne. (22, 52–55)
32. Ji yên ku li pey Min tên, ez banga aştiya cîhanê dikim, da ku ew ji bo wê rabin ser piyan û ji bo wê dua bikin. Netewe dê di demeke nêz de duayên xwe bikin, û ji Min aştiya ku min her dem pêşkêşî wan kiriye bixwazin.
33. Berê, min hişt ku mirov fêkiyê kirinên xwe tam bikin, çemên xwîna mirovan herikîn bibînin û bibin şahidê dîmenên êşê, çiyayên term û bajarên ku bûnine kavil. Min dixwest mirovên bi dilê kevirî şahidiyê li wêrankirina malan, bêhêvîtiya bêgunehan, dayikên ku ji ber xemgîniyê ji xwe çûne, laşên perçebûyî yên zarokên xwe maç dikin; Min dixwest ku ew ji nêz ve hemû bêhêvîtiyê, tirsa mirovahiyê û hemû nalînên wê ji nêzîk ve bibînin, da ku, di pozbilindiya xwe de, şermezariyê hîs bikin û wijdana wan ji wan re bibêje ku mezinahî, hêz û şehrezayiya wan derew in, ku tişta tekane ya ku bi rastî mezin e ji Ruhê Xwedayî çêdibe.
34. Gava ev mirov çavên xwe li ser rastiyê vekin, ew ê matmayî bimînin — ne ji ber dîmenên hovane yên ku çavên wan dibînin, lê ji ber xwe bi xwe; û ji ber ku ew nikarin ji nêrîn û dengê wijdana xwe birevin, ew ê di hundirê xwe de tariya û agirê poşmaniyê hîs bikin; ji ber ku ew ê neçar bin hesabê her jiyanê, her êşê, û heta ji bo dilopê xwîna dawî ya ku ji ber wan hatiye rijandin jî bidin. (52, 40)
35. Gerdûn bi gerdûn, netewe ber bi geliyê (mirinê) ve dimeşin, li wir ew ê ji bo darizandinê kom bibin.
36. Lê dîsa jî ew zilamên ku şer dikin û destên wan bi xwîna mirovên din pîs bûne, wêrekiyê dikin ku navê Min bînin ziman. Gelo ev, wê demê, kulîlk an fêkiyên wê hînkirinê ne ku Min hûn fêr kirine? Ma we ji Îsa fêr nebûn ku Wî çawa efû kir, çawa li yên ku zerar dida Wî bereketa xwe da, û çawa, heta di dema mirina xwe de jî, jiyan da îdamkerên xwe?
37. Mirovan ji Peyva Min guman kiriye û baweriya xwe paşguh kiriye; ji ber vê yekê, wan hemû baweriya xwe bi tundûtûjiyê aniye. Loma Min hişt ku ew bi xwe bi çinîna fêkiyê kirinên xwe xeletiya xwe fêm bikin, çimkî tenê bi vî awayî ew ê çavên xwe vekin da ku rastiyê têbigihîjin. (119, 31–33)

Şermezarî û bêkêrhatina şerran

38. Wext e ku ji dilê mirovan evîn, lêborîn û dilnizmî wek çekên rastîn

ên li dijî nefret û pozbilindiyê şîn bibin. Heya ku nefreta li hember nefreta û pozbilindiya li hember pozbilindiya, netewe dê hevûdu tune bikin, û di dilê wan de dê aramî çênebe.

39. Mirovan red kiriye ku fêm bikin ku ew dikarin bextewarî û pêşketina xwe tenê di nav aştiyê de bibînin, û li şûna wê li pey îdealên xwe yên hêzê û mezinahiya derewîn ketine, xwîna mirovên xwe dirêjin, jiyanan wêran dikin û baweriya mirovan perçe perçe dikin. (39, 29–30)

40. Sala 1945an siyên dawî yên şer bi xwe re birin. Giyayê mirinê bi hezaran can çinîn, û bi hezaran giyan vegeriyan Mala xwe ya Ruhanî. Zanistê cîhan heyran kir û bi çekên xwe yên wêrankirinê erd hejand. Serketiyan xwe wekî dadger û îdamkerên têkçûyan danîn. Êş, belengazî û birçîbûn belav bûn, li pey xwe jinên reben, sêwî û wêranî hiştin. Epidemî ji neteweyekê heta neteweya din digerin, û heta hêzên xwezayê jî ji ber van gelek xirabiyan bi dadwerî û hêrs dengê xwe didin bihîstin. Qadeke kavilan, ku bi wêranî, mirin û helakê hatiye nîşankirin, ew şopa ku mirovahiya ku xwe şaristanî dibîne, li ser rûyê gerstêrkê hiştîye. Ev ew berhem e ku ev mirovahî pêşkêşî Min dike. Lêbelê ez ji we dipirsim: Gelo ev berhem hêjayî ketina embarên Min e? Gelo fêkiyê xerabiya we heq dike ku ji aliyê Bavê we ve were qebûlkirin? Bi rastî, ez ji we re dibêjim, ev dar ne ew dar e ku we dikaribû biçînanda, heke we guh bidaya wê fermana îlahî ya ku we ferz dike ku hûn ji hev hez bikin. (145, 29)

41. Heta ku hûn negihîjin aramiya dil, hûn ê kengê bigihîjin aramiya giyan? — Ez ji we re dibêjim, heta ku çekê dawî yê birakujiyê neyê tune kirin, di nav mirovahiyê de dê aştî çênebe. Çekên birakujiyê ew hemû tişt in ku mirov pê canê hev digirin, exlaqê wêran dikin, hev ji azadî, tenduristî û aramiya derûnî bêpar dihêlin, an jî baweriyê tune dikin. (119, 53)

42. Ez ê ji mirovahiyê re îsbat bikim ku pirsgirêkên wê bi tundûtûjiyê nayên çareserkirin û heta ku ew çekên wêranker û kujer bi kar bîne, ew ê nikaribe di nav mirovan de aştiyê saz bike, her çiqas ev çek tirsnak û xedar xuya bikin jî. Berevajî vê, ew ê tenê bibin sedema hestên nefretê yên mezintir û xwesteka tolhildanê ya bihêztir. Tenê wijdan, aqil û hestên hezkirinê ji bo cîran dikarin bibin bingeha ku serdema aştiyê li ser wan bisekine. Lêbelê, ji bo ku ev ronahî di nav mirovan de bibiriqe, divê ew pêşî qedeha êşê heta dilopa dawî vexwin. (160, 65)

43. Eger dilê mirovan ewqas nehatibûya reqkirin, êşa şer dê bes bûya ku wan li ser şaşiyên xwe bifikirin, û ew ê vegeriyana ser riya ronahiyê. Lê her çend ew hîn jî bîranîna tal a wan komkujiyan di dilê xwe de diparêzin jî, ew ji bo şerekî nû amadekariyê dikin.

44. Hûn çawa dikarin bifikirin ku Ez, Bav, Evîna Xwedayî, dikarim bi şer we ceza bikim? Ma hûn bi rastî

bawer dikin ku Yê ku we bi evîneke bêkêmasî ya wekî evîna bavekî ( ) hez dike, û yê ku dixwaze hûn ji hev hez bikin, dikare di nava we de sûc, birayekujî, kuştin, tolhildan û wêrankirinê biçîne? Ma hûn fêm nakin ku ev hemû ji ber materyalîzma ku mirovan di dilê xwe de kom kiriye ye? (174, 50–51)

45. Ji destpêkê ve, min mirovahî azad afirand, lêbelê azadiya wan her tim bi ronahiya wijdanê re bû. Lêbelê, wan guh nedaye dengê dadwerê xwe yê hundirîn û ji riya Şerîtetê dûr ketine, heta ku wan ew şerên kujer, xwînî û hovane derxistine holê ku tê de zarok li dijî bav rabûye, ji ber ku wan pişta xwe daye her hestek mirovahî, rehm, rêz û ruhaniyetê.

46. Diviyabû mirovahî ji mêj ve xwe ji wêrankirin û şeranan dûr bixista, da ku xwe ji cezakirineke biêş xilas bike. Bizanibin ku eger ew berî ku werin ba Min bi qenciyê xwe paqij nekin, divê ez wan bişînim paş de ber bi vê geliya hêsir û xwînê ve. Ji ber ku her kesê ku bi zîhniyeteke li dijî kamilbûnê dijî, nikare were ba Min. (188, 6–7)

47. Hemû mirov di heman asta têgihiştinê de nînin. Gava ku hinek di her gavê de ecêban keşif dikin, yên din her tiştî wekî kêmasî dibînin. Gava ku hinek ji aştiyê wekî lûtkeya ruhanî û exlaqê li cîhanê xewn dibînin, yên din îlan dikin ku şer pêşveçûna mirovahiyê dimeşîne.

48. Li ser vê ez ji we re dibêjim: şer ji bo pêşketina cîhanê ne pêwîst in. Heger mirov wan ji bo armancên xwe yên ambisyoz û xweperest bi kar bînin, ev ji ber materyalîzma ku alîgirên wan tê de xeniqî ne, ye. Di nav wan de, hinek tenê bi hebûna di vê cîhanê de bawer dikin, ji ber ku ew jiyana ruhanî nas nakin an jî hebûna wê înkar dikin; lê dîsa jî di nav mirovan de wek zanyar tên dîtin. Ji ber vê yekê, pêwîst e ku her kes bi vê wehyê agahdar bibe. (227, 69–70)

Beş 52 – Neheqî û Pêşketina Mirovahiyê

Bindestkirin û îstîsmarkirina yên qels ji aliyê yên bihêz ve

1. Eger mirov bizanibûna ku Erd ji bo her kesî hatiye afirandin, û eger ew fêrî parvekirina bi heqane ya xezîneyên madî û manewî bibûna ku hebûna wan pê ve hatiye xemilandin — bi rastî, ez ji we re dibêjim, hûn ê li ser vê Erdê jî dest bi hîskirina aştiya Padîşahiya Ruhî bikira. (12, 71)

2. Ma hûn bawer nakin ku dabeşkirina mirovahiyê li ser netewe û nijadan tiştekî serdemê kevnar e? Ma hûn li ser wê rastiyê nafikirin ku, eger pêşketina şaristaniya we, ya ku hûn pê ewqas serbilind in, rastîn bûya, dê yasaya tundûtûjî û xerabiyê êdî serwer nebûya, lê belê dê hemû kirinên we yên di jiyanê de di bin yasaya wijdanê de bûnana? — Û hûn jî, gel, xwe ji vê darizandinê dernexînin,

çimkî heta di nav we de jî ez şer û dabeşbûnan dibînim. (24, 73)

3. Mînaka Îsraîlê bifikirin, wekî ku di tomarên dîrokê de hatiye tomarkirin, dema ku ew neçar ma ku demeke dirêj di çolê de bigere. Wê ne tenê ji bo ku ji dîlî û pûtperestiya li Misrê xilas bibe têkoşîn kir, lê her weha ji bo ku bigihîje axa aştî û azadiyê.

4. Îro, tevahiya mirovahiyê dişibe wî gelê di dîlîtiya Fîrewn de. Mirov neçar tên kirin ku bawerî, doktrîn û qanûnan qebûl bikin. Piraniya mezin a neteweyan koleyên yên ji wan bihêztir in. Têkoşîneke dijwar a ji bo jiyanê û xebata bi zorê di bin qemçîya birçîbûn û rûreşiyê de, nanê tal e ku îro beşeke mezin a mirovahiyê dixwe.

5. Ev hemû di dilê mirovan de her ku diçe hesreta azadiyê, aştiyê û jiyaneke baştir geş dike. (115, 41–43)

6. Ev cîhan, ku divê bibe mala malbateke yekane ya ku tevahiya mirovahiyê di nav xwe de dihewîne, bûye cihê nakokiyan û sedema hewldanên bêwate yên ji bo desthilatdariyê, xiyanet û şer. Ev jiyan, ku divê ji bo xwendinê, kûrramana giyanî û hewldana ji bo bidestxistina jiyana herheyî bi sûdwergirtina ji ceribandin û dersan ji bo qenciya giyanê were terxankirin, ji aliyê mirovahiyê ve şaş tê fêmkirin, heta ku ew dihêlin dilê wan bi kîn, talî, materyalîzm û nerazîbûnê were jehrîkirin. (116, 53)

7. Ey gelên belengaz ên erdê — hinek ji we kole ne, hinekên din di bin zordestiyê de ne, û yên mayî jî ji aliyê serok û nûnerên we bi xwe ve tên îstîsmarkirin!

8. Dilê we êdî ji wan kesên ku li ser rûyê erdê serweriya we dikin hez nake, ji ber ku baweriya we hatiye xiyanetkirin. Êdî tu baweriya we bi dadwerî an jî bi comerdiya dadwerên we nemaye; hûn êdî ne bi sozan, ne bi gotinan û ne jî bi rûyên bi ken bawer dikin. We şahidî kiriye ku çawa rûreşî dest avêtiye dilan û li ser rûyê erdê qada xwe ya derew, neheqî û xapandinê ava kiriye.

9. Gelên hejar, yên ku zehmetiyê wek barekî giran ê nebawer li ser milên xwe hildigirin — ew zehmetî ya ku êdî ne ew yasaya pîroz e ku mirov pê her tiştê ji bo jiyana xwe pêwîst distand, lê belê veguheriye têkoşîneke bêhêvî û tijî-tirs a ji bo jiyanê. Û gelo mirov di berdêla feda kirina hêz û jiyana xwe de çi werdigirin? Parçeyek nanê kêm, fîncanek tijî talî.

10. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, ev ne ew rizîq e ku min ew ji bo kêfxweşî û parastina we li ser rûyê erdê daniye; ev nanê nakokiyê, pûçîtîyê, hestên ne-mirovane ye — bi kurtasî, delîla kêmasî an nebûna gihîştina ruhanî ya di wan kesên ku jiyana we ya mirovane bi rê ve dibin de ye.

11. Ez dibînim ku hûn nanê ji destê hev distînin; ku yên ji bo desthilatê dikoşin, nikarin tehemul bikin ku kesên din xwedî tiştekî bin, ji ber ku ew dixwazin her tişt ji bo xwe bin; ku yên bihêz nanê yên lawaz distînin, lê yên lawaz tenê neçar in

ku li xwarin û kêfa desthilatdaran temaşe bikin û pê razî bin.

12. Niha ez ji we dipirsim: pêşketina exlaqî ya vê mirovahiyê di çi de ye? Pêşketina hestên wê yên herî bilind li ku ye?

13. Bi rastî, Ez ji we re dibêjim, di serdema ku mirov di şikeftan de dijiya û xwe bi çermê ajalan dadipêça, wî demî jî mirovan xwarin ji devê hev diqetand; yên herî bi hêz para şêr digirtin; ked û xebata yên lawaz jî dibe feydeya wan kesên ku bi zorê wan di bin destê xwe de digirtin; û mirov û eşîr û netewe jî bi heman awayî hev dikuştin.

14. Nexwe, cudahî di navbera mirovahiya îro û mirovahiya wan rojan de çi ye?

15. Belê, ez baş dizanim ku hûn ê ji Min re bibêjin ku we pêşketineke mezin çêkiriye — ez dizanim ku hûn ê îşaretê bi şaristanî û zanista xwe bikin. Lê wê demê ez ê ji we re bibêjim ku ev hemû tenê maskeyeke durûtîyê ye, ku hûn li pişt wê hestên xwe yên rastîn û hestên xwe yên heta niha seretayî vedişêrin, ji ber ku we ji bo pêşxistina ruhê xwe an jî pêkanîna Qanûna Min hewldaneke biçûk jî nekiriye.

16. Ez ji we re nabêjim ku divê hûn nekevin nav lêkolînên zanistî — na, berevajî vê yekê: Li dû lêgerînê bigerin, lêkolîn bikin, di jiyana maddî de zanîn û aqilmendiya xwe geş bikin û zêde bikin, lê li hemberî hev dilovan bin, rêzê li mafên pîroz ên cîranên xwe bigirin, fêm bikin ku tu qanûn tune ye ku desthilatê dide mirovekî ku li ser jiyana mirovên din biryarê bide — bi kurtasî, Gelî mirovan, tiştekî bikin da ku fermana min a herî bilind a 'Ji hev hez bikin' di jiyana xwe de bi cih bînin, da ku hûn ji wê rawestana exlaqî û ruhanî ya ku hûn ketine nav wê xilas bibin, û da ku, gava perdeya derewîn a ku rûyên we nixumandiye rabe, ronahiya we bibiriqe, dilpakî belav bibe, û rastî di jiyana we de cih bigire. Wê demê hûn dikarin bi heqî bêjin ku we pêşketinek çêkiriye.

17. Di şopandina hînkirinên Min de ji aliyê ruhanî ve xurt bibin, da ku di pêşerojê de gotinên we her tim bi kiryarên rastîn ên rehmê, şehrezayî û biratiyê bên piştrastkirin. (325, 10–20)

18. Ez aramiya Xwe ji we re dişînim; lê bi rastî, ez ji we re dibêjim: heta ku mirovên wisa hebin ku xwediyê her tiştê pêwîst in û dîsa jî wan kesên ku ji birçîna dimirin ji bîr dikin, li ser rûyê erdê dê aştî çênebe.

19. Aştî ne li ser rûmeta mirovan û ne jî li ser dewlemendiyê ava dibe. Ew li ser niyeta baş, li ser hezkirina dualî — li ser xizmetkirin û rêzgirtina ji hev re ava dibe. Wey, xwezî dinya van hînkirinan fêm bikira! Dijminatî dê ji holê rabûna, û hezkirin dê di dilê mirovan de geş biba. (165, 71–72)

Xerabûna Mirovahiyê

20. Mirovahî di nav bahozeke guneh û xerabiyan de keştîçûyî ye. Ne tenê yê mezin e ku, her ku digihîje, bi hiştina hewesa xwe ku bi ser wî de bê kontrol bibe, ruhê xwe pîs dike; heta zarok jî, dema ku hîn

di zarokatiya xwe de ye, serûbinbûna keştiya ku pê tê re diçe, diceribîne.

21. Peyva Min, tijî wahiyetan, di nav vê mirovahiyê de wekî fenerxaneyeke dêwasa radibe, rêya rast nîşanî keştiyaqurbanîdaran dide û hêviyê di wan kesên ku li ber windakirina baweriya xwe bûn de zindî dike. (62, 44)

22. Çawa ku nijada mirovan zêde bûye, wisa jî gunehê wê zêde bûye. Li cîhanê kêmasiya bajarên mîna Sodom û Gomorayê nîne, ku xerabiya wan li seranserê erdê deng dide û dilan jehrî dike. Ji wan bajarên gunehkar heta şopek jî nemaye; lêbelê nişteciheˆn wan ne riyakiran bûn, ji ber ku wan bi eşkereyî guneh dikir.

23. Lêbelê mirovên îro, yên ku di tariyê de xwe vedişêrin da ku şîetên xwe bi cih bînin, û paşê xwe bi dadwerî û paqijiyê nîşan didin, dê rûbirûyî darizandineke ji ya Sodomê girantir bibin.

24. Ew mîrateya karesatbar a hemû nifşên berê ye, ku girêdayîbûn, xerabî û nexweşiyên wan di vê serdemê de berhemê didin. Ew dara xerabiyê ye ku di dilê mêr û jinan de şîn bûye — dareke ku bi gunehê şên bûye, berhemên wê roj bi roj mirovan dikişînin nav ceribandinê û dilên nû wêran dikin.

25. Di bin siyê vê darê de mêr û jinên bêhêz hene ku nikarin xwe ji bin bandora wê rizgar bikin. Deverên şikestî, rûmeta mirovî ya pîs û gelek jiyanên wêran mane.

26. Ne tenê mezin in ku ber bi kêfên dinyayê û yên bedenî ve tên kişandin û li pey wan dikevin; ciwan û heta zarok jî—jehra ku bi demê re kom bûye gihîştiye hemûyan; û yên ku karîbûne ji bandora xerab a şerê xilas bibin—ew ji bo yên ku ji rê derketine çi dikin? Ew wan dadbar dikin, şermezar dikin û ji kirinên wan hêrs dibin. Kêm in ewên ku ji bo yên ji rê derketine dua dikin , û hê kêmtir in ewên ku beşek ji jiyana xwe ji bo têkoşîna li dijî xerabiyê terxan dikin.

27. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, Padîşahiya Min dê di nav mirovan de neyê damezrandin heta ku dara xerabiyê hê jî sax be. Divê ev hêz were tune kirin; ji bo vê yekê, pêwîst e ku xwediyê şûra evîn û dadmendiyê bin — tişta tekane ya ku guneh nikare li ber xwe bide. Fêm bikin ku ne darizandin an cezayên ku cewherê hînkirina Min in, lê belê evîn, lêborîn û rehm in; ew ê bibin ronahiya ku rêyên we ronî dike û hînkirina ku rizgarîyê tîne ji bo mirovahiyê. (108, 10–14)

28. Materyalîzma we bihuşta ku min spartibû mirovahiyê, kiriye dojehek.

29. Jiyana ku mirov dijîn şaş e; kêfxweşiyên wan, hêz û dewlemendiya wan şaş in; fêrbûn û zanista wan şaş in.

30. Hem dewlemend û hem jî hejar, hûn hemû bi pereyan mijûl in, ku xwedîbûna wî xapînok e. Hûn ji êş û nexweşiyê bi fikar in û ji fikra mirinê ditirsin. Hinek ditirsin ku tiştê ku heye winda bikin, lê hinekên din jî

hesreta bidestxistina tiştê ku qet nebûye para wan e. Hin kes her tişt bi zêdehî hene, lê yên din ji her tiştî bêpar in. Lê ev hemû hewldan, hest, pêdivî û armancên mezin tenê bi jiyana madî, birçîbûna laş, hestên nizm û daxwazên mirovî ve girêdayî ne, mîna ku mirov di rastiyê de bêruh be.

31. Cîhan û maddeyê bi awayekî demkî ruh têk biriye, hêdî hêdî ew dîsa xistiye bin bindestiyê, û di dawiyê de mîsyona wî ya di jiyana mirovahiyê de pûç kiriye. Çima hûn gav bi gav ji xwe re fêm nakin ku birçîbûn, belengazî, êş û tirsa ku li ser jiyana we giranî dikin, ne tiştekî din in ji bilî şopandina dilsoz a belengazî û êşa giyanên we? (272, 29–32)

32. Cîhan hewcedarê Peyva Min e; gel û netewe hewcedarê hînkirinên Min ên hezkirinê ne. Rêveber, zanyar, dadger, keşîş, mamoste — ew hemû hewcedarê ronahiya rastiya Min in, û tam ji ber vê yekê ez di vê demê de hatime da ku mirovahiyê di giyan, dil û hişê wan de ronî bikim. (274, 14)

33. Gerstêrka we hîn jî ne cîhekî evîn, fezîlet an jî aştiyê ye. Ez giyanên pak dişînim cîhana we, û hûn wan nepak ji Min re vedigerînin, ji ber ku jiyana mirovan bi guneh û fesadiyê tije ye.

34. Ez fezîletan wek ronahiyên biçûk û belavbûyî di nav giyanên ku di bin bahozên xweperestî, tolhildan û nefretê de dimêjin dibînim. Ev ew ber e ku mirovahî pêşkêşî Min dike. (318, 33–34)

Cîhana serûbin a mirovahiyeke nezîk

35. Rêberên we hene ku dilê wan ji dad û comerdîya pêwîst ji bo birêvebirina gelê wan bêpar e, ji ber ku ew ji hêla peydakirina biçûk a hêz û dewlemendîyê ve tên ajotin — mirovên ku îdîa dikin nûnerên Min in, lê belê ew heta nizanin wateya hezkirina cîranên xwe çi ye — bijîşkên ku cewhera mîsyona xwe, ku ew rehm e, fêm nakin — û dadwerên ku dadmendiyê bi tolhildanê re tevlihev dikin û qanûnê ji bo mebestên xerab îstismar dikin.

36. Kesê ku di rêyên xwar de dimeşe û çavê xwe ji wê ronahiya ku wekî mûşexa wijdana xwe di hundirê xwe de hildigire, dizivirîne, ti têgihiştina wî li ser wê darizandina ku ew li xwe dikin, nîne.

37. Her wiha kesên ku berpirsiyariyên ku bi mafî ne yên wan in desteser kirine hene, û yên ku, bi xeletiyên xwe, nîşan didin ku ji bo pêkanîna wê peywira ku wan li ser xwe girtiye, bi temamî ji şiyanên pêwîst bêpar in.

38. Bi heman awayî, hûn dikarin kesên ku xwe wek xizmetkarên Xwedê didin nasîn bibînin ku ne wisa ne, ji ber ku ew ji bo vê armancê nehatine şandin — mirovên ku neteweyan bi rê ve dibin lê heta ji bo rêberiya gavên xwe jî ne şareza ne — mamosteyên ku diyariya hînkirinê nîne û li şûna belavkirina ronahiyê, hişê mirovan tevlihev dikin — bijîşkên ku di dilê wan de li hember êşa kesekî din

hestek dilovaniyê neçûye kok, û nizanin ku yê ku bi rastî xwediyê vê diyarî ye, peyambêrekî Mesîh e.

39. Hemû prensîbên Min ên bingehîn ji aliyê mirovahiyê ve hatine pîs kirin, lêbelê niha ew saet hatiye ku li ser hemû kirinên wan darizandin were kirin. Ev darizandina Min e, ji ber ku mafê Min e ku ez wê pêk bînim. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim: Hişyar bin û fermanên Min ên hezkirin û lêborînê bi cih bînin. (105, 16–19)

40. Li vê cîhanê binêrin — serbilind, serhişk û pozbilind li ser hemû karên mirovan ku pê nifşên vê sedsalê heyirandine. Bi piranî, ew bi tiştên giyanî bawer nakin, û jê hez jî nakin. Ji ber vê yekê, ew dua nakin, û li pey Şerîeta Min jî naçin. Lêbelê, ew kêfxweş û serbilind in ku dikarin cîhanek tijî karên ecêb pêşkêş bikin, yên ku wan bi alîkariya zanista xwe afirandine.

41. Lêbelê, ev cîhana mirovahiyê ya heyranok, a ku wan bi sedsalên zanist, têkoşîn, şer û hêsiran ava kiriye, ew ê dîsa jî bi dest û çekên xwe wêran bikin. Dem jixwe nêzîk dibe ku mirovahî ji neberdewamî û lawaziya karên xwe haydar bibe, yên ku ev kar bê hezkirin, dadwerî û xwesteke rastîn a kamilbûnê bûn.

42. Hûn ê di demek nêz de fêm bikin ku bêyî Xwedê hûn ne tiştek in, ku tenê ji Min hûn dikarin hêz, jiyan û aqilmendiyê werbigirin ji bo afirandina hebûneke hevaheng di navbera beşa fizîkî, , û ruhê mirov de. (282, 9–11)

43. Mirov behsa demên borî, yên kevnar, sedsalên dirêj û serdemên bêdawî dikin, lêbelê ez hîn jî we wekî biçûk dibînim. Ez dibînim ku hûn ji aliyê giyanî ve pir hindik gihîştine. Di çavên Min de, cîhana we hîn jî di zarokatiya xwe de ye, her çend ji we re wisa xuya bike jî ku we gihîştîbû.

44. Na, mirovahî, heta ku ne giyan be ku wan delîlên gihîştinê, pêşketina bilindbûnê, kamilbûn û pêşveçûnê di warên cuda yên jiyana we de pêşkêş bike, hûn ê bêguman berhemên mirovî yên ku tenê di xuyabûnê de mezin in, lê ji ber kêmasiya hezkirinê, ji naveroka exlaqî vala ne û mayînde nînin, pêşkêşî Min bikin. (325, 62–63)

45. Niha ji bo giyanan demeke biryarder e, bi rastî demeke têkoşînê ye. Her tişt şer û pevçûn e. Ev şer di dilê her mirovî de, di nav malbatan de, di nav hemû saziyan de, di nav hemû gelan de, di nav hemû nijadan de diqewime.

46. Ev şer ne tenê li ser asta erdê, lê her weha li Qada Ruhanî jî tê meşandin. Ew Şerê Mezin e ku ji aliyê pêxemberên serdemên berê ve di şêweyekî sembolîk de hatibû pêşbînîkirin û her weha di dîtinên pêxember an jî dîtbarên vê serdemê de jî tê dîtin.

47. Lêbelê ev şer, ku tê meşandin û her tişt heta koka wî dihejîne, ji aliyê mirovahiyê ve nayê fêmkirin, tevî ku ew hem beşek ji vî şerî ye û hem jî şahidê wî ye.

48. Leza mirovahiyê di van rojan de zêde bûye — lê ev lez ber bi ku ve

diçe? Mirovahî bi vê lez û bezê ber bi ku ve diçe? Ma gelo ew di vê riya sergêjker de bextewariyê dibîne, ma ew digihîje aştiya xwestî, jiyana bi rûmet a ku her dil bi xweperestî dixwaze?

49. Ez ji we re dibêjim ku tiştê ku mirov bi rastî bi lez û beziya xwe ya dîn û har bi dest dixe, westiyana tam e. Ruh û dilê mirov ber bi westiyana jiyanê û xirabûnê ve diçin, û ev bêhna kûr ji aliyê mirov bi xwe ve hatiye afirandin.

50. Ew ê xwe bavêje nav vê bêhna bêbinî, û di vê westana bêdawî de, di vê kaosa hestên nefretê, kêfxweşiyan, şehwetên bêserûber ên ji bo desthilatdariyê, guneh û zînakariyê, pîsbûna zagonên giyanî û mirovî de, giyanê wî dê 'mirineke' xuyayî, û dilê wî 'mirineke' demkî biceribîne.

51. Lê ez ê wisa bikim ku mirov ji vê 'mirinê' rabe jiyanê. Ez ê misoger bikim ku ew vejîna xwe bijî û, di wê jiyana nû de, ji bo ji nû ve zayîna hemû îdealên, ji bo vejîna hemû prensîb û hemû fezîletan şer bike, yên ku taybetmendî û mîrateya giyanê ruhanî ne, ku ew bi xwe çavkaniya wê ye. Ji ber ku ji Min giyanê ruhanî derket; jiyan ji Min wergirt; ji kamilbûna Min vexwar; bi kerema Min têr bû. (360, 6–8)

XII Dadwerî û Paqijkirina Mirovahiyê

Beş 53 – Dema Dadweriyê Hatîye

Berhevkirina Fêkiyên Çandina Mirovahiyê

1. Xwendekarên hezkirî, ev demên darizandinê ne ji bo mirovahiyê. Dema dawî ya ku hûn dest bi dayîna deynên xwe bikin derbas bûye. Hûn niha berhemên çandinên berê, ango encam an jî paşencamên kirinên xwe, diçinin.

2. Ji mirov re demek hatiye destnîşankirin ku karê xwe bike, û demek din jî ku hesabê tiştên ku kiriye bide; ya paşîn ew dem e ku hûn tê de dijîn. Ji ber vê yekê ye ku hûn hemû diêşin û digirîn. Çawa ku demek we ji bo çandinê û demek din ji bo berhevkirinê heye, wisa jî ji Xwedê re demek heye ku Wî daye we da ku hûn şîreta Wî bi cih bînin, û demek din jî ji bo ku edaleta Wî eşkere bike.

3. Hûn niha di dema darizandina xwedayî de dijîn. Êş we digirînîne; mirovahî bi hêsrên xwe xwe paqij dike, ji ber ku tu kes ji qenckirina xeletiyên xwe nayê efûkirin.

4. Ev demên darizandinê ne ku divê hûn li ser çarenûsa xwe bifikirin, da ku bi raman û giyanîbûnê hûn dengê wijdanê bibihîzin, ku ne xapîne û ne jî şaş rê dide, lê we ber bi riya aştiyê ve dibe. (11, 58–61)

5. Ev dema darizandinê ye ji bo mirovahiyê. Kes bi kes, gel bi gel, û netewe bi netewe, hemû ji aliyê Xwedayetiya Min ve tên darizandin. Lêbelê, mirovan ev yek fêm nekiriye, û ew nizanin di kîjan serdemê de

dijîn. Ji ber vê yekê, ez bi Ruhê hatime û tîrêja xwe li ser hişê mirovan şandime xwarê, û bi rêya wê min ji we re eşkere kiriye ku kî bi we re diaxive, ew kîjan serdem e ku hûn tê de dijîn, û peywira we çi ye. (51, 61)

6. Bi rastî, ez ji we re dibêjim: hûn jixwe di 'Roja Xudan' de dijîn; hûn jixwe di bin darizandina Wî de ne. Zindî û mirî niha tên darizandin; kirinên borî û yên niha li ser vê mîzîna darizandinê tên pîvandin. Çavên xwe vekin, da ku hûn şahidiyê bikin ku Dadweriya Xwedayî li her derê tê hîskirin. (76, 44)

7. Ji demên kevnar ve min ji we re li ser hukmekê gotiye, û niha ew dema pêşbîniyî ye, ya ku pêxemberan wekî rojekê teswîr kirine.

8. Peyva Xwedayê we Peyva Qral e û nayê betalkirin. Çi ferq dike ku bi hezaran sal di ser gotina wê re derbas bûne? Îradeya Bav neguherbar e û divê bê pêkanîn.

9. Eger mirov, ji bilî baweriya bi Peyva Min, bizanibûna çawa hişyar bin û dua bikin, ew ê tu carî ji nişka ve nehatana girtin. Lêbelê ew bêbawer, ji bîr ker û bînbawer in, û dema ku ceribandin tê, ew wê wekî cezakirin, tolhildan an hêrsa Xwedê dibînin. Ji bo vê ez ji we re dibêjim ku her ceribandin pêşwext tê ragihandin da ku hûn amade bin. Ji ber vê yekê, divê hûn her dem hişyar bin.

10. Tûfan, wêrankirina bajaran bi agir, êrişên dijminan, bela, şewb, birçîbûn û belayên din ji hemû gelên erdê re hatine pêxemberîkirin, da ku hûn xwe amade bikin û ji nişka ve neyên girtin. Çawa ku îro jî, her tim peyamek ji hezkirina Xwedê hatiye ku banga hişyarî û amadekariyê dike, da ku mirov hişyar bibin, xwe amade bikin û xurt bibin. (24, 74–77)

11. Ez ji we re dibêjim: her çend rast be ku ev cîhan bi ceribandinên pir mezin re rû bi rû ye jî, rojên êşê dê bên kurtkirin; ji ber ku êşa mirovahiyê dê ewqas mezin be ku dê bibe sedem ku mirov hişyar bibin, çavên xwe ber bi Min ve rakin û guh bidin dengê wijdana xwe, ya ku dê daxwaz bike ku ew Şerîeta Min bi cih bînin.

12. Dadweriya Min dê hemû xerabiya ku di vê cîhanê de heye ji holê rake. Pêşî, ez ê her tiştî biceribînim: civakên olî, zanist û saziyên civakî; û paşê dê meqeşeya Dadweriya Xwedayî li ser wan derbas bibe, giyayên bêkêr jê bike û genim li pey xwe bihêle. Her tovê qenc ku ez di dilê mirovan de bibînim, ez ê biparêzim da ku ew di giyanên mirovahiyê de şînbûna xwe bidomîne. (119, 10–11)

Paqijkirina Mirovahiyê di Dadweriyê de

13. Divê mirovahî heta kengî din pêş bikeve heta ku hezkirina Min fêm bike û hebûna Min bi riya wijdana xwe hîs bike? Dema ku mirov dengê Min ê şîretê dibihîzin û qanûna Min bi cih tînin, ev ê bibe nîşanek ku serdema materyalîzmê ji bo wan bi dawî bûye.

14. Ji bo niha, divê ew hîn jî bi gelek awayan ji hêla hêzên xwezayê ve bên ceribandin heta ku ew pê bawer bibin ku hêzên bilindtir hene ku materyalîzma mirovî li ber wan pir biçûk e.
15. Erdê dê biheje, av dê mirovahiyê paqij bike, û agir dê wan paqij bike.
16. Hemû hêman û hêzên xwezayê dê hebûna xwe li ser Erdê bidin hîskirin, li cihê ku mirov tê de di hevahengiyê de bi jiyana ku li derdora wan e re nejiyane.
17. Di vê yekê de, xwezayî li îmhakirina wan kesên ku wê pîs dikin nagerê; ew tenê li hevahengiya di navbera mirovahiyê û hemû mexlûqatan de digere.
18. Heger darizandina wê her ku diçe eşkeretir dibe, ev ji ber wê yekê ye ku binpêkirinên mirovan û serneketina wan a di pabendbûna bi zagonan re jî bi heman rengî zêdetir bûne. (40, 20–25)
19. Destê mirovahiyê ev darizandin aniye serê xwe. Di hişê wê de bahozek radibe, di dilê wê de zîzînek radibe, û ev hemû di xwezayê de jî diyar dibe. Hêmanên wê tên berdan, demsal dijmin dibin, bela belav dibin û zêde dibin; û ev ji ber wê yekê ye ku gunehên we zêde dibin û dibin sedema nexweşiyê, û ji ber ku zanista ehmeq û pozbilind nizmê ku ji aliyê Afirîner ve hatiye danîn nas nake.
20. Eger min tenê ev ji we re bigota, we ê jê bawer nekira. Ji ber vê yekê pêwîst e ku hûn bikaribin encama kirinên xwe bi destên xwe biceribînin, da ku hûn ji wan bêhêvî bibin. Niha hûn di jiyana xwe de gihîştine wê kêliyê ku hûn encama her tiştê ku we çandiye, diceribînin. (100, 6–7)
21. Jiyana li ser rûyê erdê her tim ji bo mirovahiyê bi ceribandin û kefaretê re bûye; lêbelê ev riya pêşketinê tu carî bi qasî niha bi êşê tije nebûye, qedeh tu carî bi qasî niha bi talî tije nebûye.
22. Di van deman de, mirov heta gihîştina temenê mezinbûnê li bendê namînin ku bi têkoşîna jiyanê re rû bi rû bimînin. Çendîn mexlûq hene ku ji zarokatiyê ve bêhêvîbûn, zilm, derb, astengî û têkçûnan diceribînin. Ez dikarim ji vê jî zêdetir ji we re bibêjim: di van deman de, êşa mirovekî hê berî ku ji dayika xwe were dinyayê dest pê dike, ango dema ku hîn di zikê dayika xwe de ye.
23. Erka kefaretê ji bo wan hebûnên ku di van deman de tên ser rûyê erdê, mezin e! Lê divê hûn ji bîr nekin ku hemû êşa ku li cîhanê heye, berhema mirovahiyê bi xwe ye. Gelo di dadweriya Min de ji vê zêdetir kamilî heye ku ez bihêlim ewên ku riya jiyanê bi strîyan xemilandine, niha berhemê wan biçinînin? (115, 35–37)
24. Hûn nikarin plana Min a gerdûnî ya xilasiyê fêm bikin; lêbelê ez beşek jê ji we re eşkere dikim da ku hûn jî di karê Min de beşdar bibin.
25. Tenê ez wateya dema ku cîhan tê de dijî dizanim. Tu mirov nikare rastiya vê saetê fêm bike.

26. Ji destpêkê ve, mirovahiyê bê navber xwe pîs kiriye, heta ku hestiyarî û giyanê xwe tarî kiriye, û ji xwe re jiyaneke nexweş, bêaram û xemgîn afirandiye. Lê niha saeta paqijiyê hatiye. (274, 11–12)

27. Dema berhemînê ji bo hemû giyanan hatiye, û ji ber vê yekê hûn di nav mirovahiyê de tevliheviyê dibînin. Lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, di vê kaosê de, her kes dê çandina xwe biçîne.

28. Lê dê çi bibe ji wan zarokên Min ên ku bi berdewamî ji Qanûna Min derbas bûne? Bi rastî, hemû yên ku xew dikevin û red dikin ku li ser hînkirinên Min bixebitin û wan têxin dilê xwe, dê bi ceribandinan werin şûştin mîna badayeke xurt a ku wan dixe xwarê. Lê belê ji bo hemû kesên ku li gorî Rêwerzên Min tevgeriyane, ew ê di pêkanîna erkên xwe de bibe çavkaniyeke handanê, mîna xelateke bedew a ku ji aliyê Xwedê ve li wan hatiye bexşandin. (310, 7)

29. Di vê demê de, ewên ku ne amade ne ku xwe nû bikin, dê neçar bimînin ku tûşî aciriya herî mezin bibin û dê ji ser rûyê erdê bên rakirin, û bi vî awayî dê wê derfeta hêja ya ku tobeya gunehên xwe bikin û bi Qanûn, Rastî û Jiyanê re li hev bikin, winda bikin.

30. Yên din, ji aliyê din ve, ku bi wê aşitî û razîbûna ku ji erkekî baş pêk tê, ji vê jiyana madî derbasî Welatê Ruhanî dibin, dê xwe bi Ronahiya Min ronîkirî hîs bikin; lê heke ew di nav wan kesên ku divê careke din ji nû ve bên bicivandin de bin, ez ê wan amade bikim berî ku ew vegerin jiyana mirovî, da ku ew bi paqijî, zêdetir giyanî û bi şehrezayiyeke mezintir rabin wê jiyanê. (91, 38–39)

Hezkirina Xwedê di Dadweriyê de

31. Êş û elem tevahiya barê xwe rijandiye ser cîhanê û bi hezaran awayên cuda xwe dide hîskirin.

32. We, mirovahî, çiqas bi lezeke tirsnak dijîn! Çiqas bi zehmetî hûn hevîrê nanê xwe yê rojane diçêrin! Ji ber vê yekê mêr berî dema xwe xwe westînin, jin zû pîr dibin, keçên ciwan di genciya xwe de diçilmîsin, û zarok di temenekî nazik de ji aliyê hestyarî ve têk diçin.

33. Ev serdemeke êş, talî û ceribandinan e ku hûn niha tê de dijîn. Lêbelê ez dixwazim ku hûn aştiyê bibînin, bigihîjin ahengiyê, û êşê ji holê rakin. Ji bo vê yekê, ez di Ruh de xuya dibim û Peyva Xwe ji we re dişînim, ku ew şivika rihetî, şîfayê û aştiyê ye li ser giyanên we.

34. Peyva Min bibihîzin, ku ew ji Nû ve Jiyan û Jiyan e. Di wê de hûn ê bawerî, tenduristî û şahiyê ji nû ve bi dest bixin da ku şer bikin û bijîn. (132, 42–45)

35. Îro dema kefxwestina herî mezin a ji bo giyanê ye. Darizandina Min dest pê kiriye, û kirinên her mirovî hatine danîn ser mîzançê. Her çend ev darizandin ji bo giyanan dijwar û biêş be jî, Dê dîsa jî nêzîkî wan e; Ew ji darizînerekî zêdetir Dêyekî hezkirî ye. Hûn her wiha bi

hezkirina Meryemê, Şefîa we, dorpêçkirî ne. (153, 16)

36. Edaleta Min hatiye, ey mirovahî; ew ê pozbilindiya mirovan bişkîne, da ku ew fêm bike ka ew di xerabî û materyalîzma xwe de çiqas piçûk e.

37. Belê, gelî mirovan, ez ê mirov ji mezinahiya wî ya derewîn daxînim, ji ber ku ez dixwazim ew ronahiya Min bibîne û rabe ser xwe, da ku di rastiyê de mezin bibe. Ji ber ku ez dixwazim hûn tijî ronahî, dilfirehî, qencî, hêz û şehrezayî bin. (285, 15–16)

38. Mirovahî Min nas nake û hebûna Min di vê serdemê de înkar dike. Lêbelê ez ê wan haydar bikim ku ez edaleta Xwe bi hezkirin û rehmê nîşan didim, ku ez ne bi gopala êşê têm — ku ez tenê dixwazim wan bilind bikim bo jiyaneke bi kerem û wan bi ava zelal a ku Peyva Min, Rastiya Min e, paqij bikim. 39. Cîhanê guh neda hînkirina Min û perestina bînan û fanatîzma xwe xwedî kir. Ji ber vê yekê, ew niha di nav ceribandina mezin re derbas dibe û ji kasa êşê vedixwe; çimkî materyalîzma wê ew ji Min dûr xistiye. (334, 29–30)

40. Niha mirovahî, ku di nav netewe, nijad, ziman û rengên çerm de hatiye dabeşkirin, ji Ruhê Min ê Xwedayî para xwe ya darizandinê werdigire: ceribandinên ku li ser her yekî tên, têkoşîn, ezmûn û kefaretê ku Min ji bo her mirovî û her nijadî ferman kiriye.

41. Lê hûn dizanin ku darizandina Min li ser hezkirinê ava bûye, ku ceribandinên ku Bav ji mirovahiyê re dişîne ceribandinên hezkirinê ne — ku her tişt ber bi xilasî û qenciyê ve diçe, heta ku ev belayên ku dibe ku bêbextî, karesat an jî belengaziyê bînin xuya bikin jî.

42. Li pişt van hemûyan jiyan, parastina giyanê, û xilasiya wê heye. Bav her dem li benda 'Kurê Serwêr' e ku wî bi hezkirina herî mezin hembêz bike. (328, 11)

Beş 54 – Têkoşîna di navbera Cîhanbînan, Ol û Dêrên de Şerên Ruhî Berî Padîşahiya Aştiyê ya Mesîh li ser Erdê

1. Çawa ku min di 'Serdema Duyemîn' de Hatina xwe ya Duyemîn ji we re ragihand, niha jî ez 'şer'ê di navbera mezheb, nêrînên cîhanî û olên de, wekî pêşengê damezrandina Padîşahiya xwe ya Ruhîbûnê di nav mirovahiyê de, ji we re radigihînim.

2. Peyva Min dê, mîna şûrekî gur, fanatîzma ku bi sedsalan mirovahî dorpêç kiriye, tune bike; ew ê perdeya nezanîna wan bişkîne û riya ronî û geş a ku ber bi Min ve diçe, eşkere bike. (209, 10–11)

3. Ji bo ku aştiya Keyaniya Min di nav mirovahiyê de were damezrandin, divê pêşî 'şer'ê di navbera doktrînên baweriyê, ol û îdeolojiyan de were meşandin — pevçûneke ku tê de hinek Navê Min û Rastiya Min li hember pûtên derewîn ên yên din datînin, û tê de doktrîneke li dijî ya din şer dike.

4. Ev dê bibe têkoşîna nû, şerê ruhanî ku tê de xwedayên derewîn, ji ser textên xwe hatine hilweşandin, dê bikevin, û her derewa ku we wekî rastî qebûl kiriye dê her û her were eşkerekirin. Wê demê hûn ê bibin şahid ku rastî bi şewq û ronahî ji wê kaosa tevlihevî û tariyê radibe. (121, 40)

5. Ruhperestî di navbera cîhanbînan, baweriyan û kultên olî de şerê cîhanî radike. Lê piştî vî şerî, ev hînkirin dê aştiya pîroz a ku mirovahî pir pê hewce ye, bîne ji bo mirovahiyê, û dê bibe sedem ku roja dadweriya Min a îlahî li ser hemû giyanan bibiriqe. (141, 11)

6. Ez we amade dikim û hişyar dikim ji bo dema tevliheviya di nav nêrînên cîhanî de, da ku hûn xwe ji têkoşîna hundirîn a giyanê û êşa ramanên xwe rizgar bikin.

7. Ji ber ku dê hemû nêrînên cîhanî, doktrîn, teolojî, felsefe û baweriyên mirovahiyê bihejin, ku ev yek dê bibe sembola bahozekê—bahozeke rastîn a ruhî—û divê hûn, li gorî îradeya Min, li ser pêlên wê yên tevlihev bi keştiyê bigerin û li ser avê bimînin heta ku bahoz û tarîtî derbas bibin.

8. Ji bo derbaskirina vê ceribandinê bêyî zerar, ji duayê û guhdariya ji Peyva min re dermanekî ji vê baştir ji we re nîşan nadim, ku bi riya wê baweriya we dê her tim xurt bibe.

9. Ew lihevketina nêrînên cîhanî, ew lihevketina bawerî û îdeolojiyan, ew şer bi tevahî pêwîst e da ku hemû kêmasî û şaşiyên ku di bingeha her kult û her saziyê de kom bûne, derkevin ser rûyê erdê.

10. Tenê piştî vê 'bahoza' dê paqijkirineke exlaqî û ruhanî ya mirovahiyê bikaribe dest pê bike; ji ber ku ew ê bibînin ku rastî derdikeve holê, ew ê wê nas bikin, di hundirê xwe de hîs bikin, û êdî nikaribin bi xeyal û xapandinan bijîn.

11. Çawa ku her mirov bi dilxwazî û bi tevahî li gorî daxwaza xwe ji bandora jiyanbexş a rojê ya li ser laşê xwe sûd werdigire, ji ber ku ew nas dikin ku jiyana maddî li ser ronahî, germî û bandora wê hatiye avakirin, wisa jî ew ê ji ronahiya rastiyê her tiştê ku ji bo parastin, xurtkirin û ronîkirina giyanê xwe hewce dikin, werbigirin.

12. Wê demê hêzek ku mirovahiyê berê qet ezmûn nekiriye dê bikeve dewrê, ji ber ku jiyana wan dê her ku diçe zêdetir li gorî prensîbên rastîn ên jiyanê, standardên ku ji aliyê Şerîeta Min ve hatine danîn, be. (323, 19–22)

Têkoşîna ji bo Serweriya Ruhanî li ser Erdê

13. Di vê serdemê de di navbera nêrînên cîhanî û doktrînên olî de têkoşînek heye. Her kes dixwaze di rastiyê de be. Lê di vê têkoşîna xweperestî û berjewendxwaziyê de, kî bi rastî di rastiyê de ye? Xwediyê rastiyê kî ye?

14. Eger ewên ku bawer dikin ku li ser riya bêkêmasî ne û xwediyê rastiyê ne, bi vê yekê serbilind bin — bi rastî, ez ji we re dibêjim, ew hêj riya rast nas nakin; ji ber ku li ser wê

riyê divê mirov dilnizm be, û tenê ev bes e ku ew rastiya di baweriya kesên din de qebûl nekin da ku ew ji dilnizmiyê dûr bikevin. Lêbelê min jixwe di 'Serdema Duyemîn' de ji we re got: 'Xwezî bi yên nerm û dilnizm re.'

15. Kesê ku bawerî û îqîadên mirovên din şermezar dike, ji xilasiyê rûdigerîne, ji ber ku di pozbilindî û lewaziya xwe de ew hewl dide ku bibe wek Xwedayê xwe. (199, 4–6)

16. Hûn ji Min dipirsin ku ez bi xwe-îfşakirina xwe ya bi awayekî ruhanî ji mirovahiya vê serdemê re dixwazim çi bi dest bixim. Ji bo vê ez bersiv didim: tişta ku ez dixwazim hişyarbûna we ya ji bo ronahiyê, ruhanîbûna we û yekîtiya we ye, ji ber ku hûn di serdeman de parçe bûne. Çimkî dema ku hinekîyan li xezîneyên Ruh geriyane, yên din xwe dane dewlemendiyên cîhanê — ruhanîparêzî û materyalîzm di nakokiyeke domdar de; ruhanîparêz û materyalîstên ku tu carî nekarîne hev fêm bikin.

17. Bîne bîra xwe: dema Îsraîl, di dema li benda Mesîh de, Ew li ber çavên xwe dît, ew li ser bawermendan û yên ku Rastiya Min înkar kirin dabeş bû. Şiroveya vê yekê hêsan e: yên ku bi Ruh li benda Min bûn bawermend bûn, lê yên ku bi hestên 'goşt' li benda Min bûn Min înkar kirin.

18. Ev her du hêz dê neçar bin careke din rûbirûyî hev bibin heta ku rastî di nav vê têkoşînê de derkeve holê. Têkoşîn dê tal be; ji ber ku her ku dem derbas dibe, mirov zêdetir ji tiştên cîhanî hez dikin, ji ber ku zanist û vedîtinên wan hesta jiyanê di nav cîhaneke xweser de, di nav cîhaneke ku wan bi xwe afirandiye de, dide wan. (175, 4–6)

19. Îro, her mirov bawer dike ku ew rastiyê bi tevahî dizane. Her ol îdia dike ku xwediyê rastiyê ye. Zanyar radigihînin ku wan rastî dîtîye. Ez ji we re dibêjim ku tu kes rastiya mutleq nizane, ji ber ku mirovahiyê heta bi aqilê xwe jî nikarîbû wî beşê ku jê re hatiye eşkerekirin fêm bike.

20. Hemû mirov di hundirê xwe de beşek ji rastiyê û şaşiyan hildigirin, ku ew wan bi ronahiya rastiyê re tevlihev dikin.

21. Têkoşîn nêzîk dibe, ku tê de ev hemû hêz dê li dijî hev şer bikin, ji ber ku her yek hewl dide nêrîna xwe ya cîhanê ferz bike. Lêbelê di dawiyê de, ne serkeftina tu îdeolojiyeke mirovî, ne ya tu teoriyeke zanistî, ne jî ya tu baweriyeke olî dê serdest be, lê belê yekîtiya ahengdar a hemû awayên ramanê yên saxlem, hemû baweriyên pak ên îmanê, hemû şêweyên îbadetê yên ku gihiştine ruhaniyeta herî bilind, û hemû zanistên ku ji bo xizmeta pêşketina mirovî ya rastîn hatine terxankirin.

22. Ez ê bihêlim ku mirov li ser ramanên xwe biaxivin û wan şirove bikin, ez ê bihêlim ku yên din bi awayekî giştî ayîn û rîtuelên xwe pêk bînin, ez ê bihêlim ku ew bi hev re nîqaş bikin û li dijî hev derkevin, ez ê bihêlim ku zanyar teoriyên xwe yên herî pêşverû belav bikin, û ez ê bihêlim ku her tiştê ku di nava her

hişî de veşartî ye, derkeve holê, ronî bibe û xwe bide nasîn. Çimkî Roja Çinînê nêzîk e—ew roj ku tê de wijdan, wekî darayeke bêrehm, her tiştê derewîn di dilê mirov de ji kok ve dibire. (322, 15–18)

Li Dijî Doktrîna Ruhê

23. Ruhbanên vê serdemê bi cilên şahane xwe dixemilînin da ku bi awayekî sembolîk di qurbana Îsa de karê xwe bikin, û her çend bi vî awayî navê Min û nûnertiya Min îdia dikin jî, ez dibînim ku hişê wan tevlihev e û dilê wan bi bahozên fesadî û hewesa şehwanî radibin. Yek kes jî tune ye ku wek pêxemberî ragihîne ku ez di nav gelê vê serdemê de amade me. Ew ê êşeke mezin bikişînin, çimkî di nav wan de tu amadekariyeke ruhanî nîne. Cîbicîkirina soza wan a li ber Îsa ku dê li pey şopa wî biçin, li ku ye? Warisên Şandiyên min li ku ne? Gelo kesek wek Yûhenna, yê ku di nav yên pêşîn de bû, an wek Pawlos, yê ku di nav şopîneran de bû, heye?

24. Ji ber vê yekê, Mamoste careke din nêzîkî we dibe da ku hînkirina Xwe ji nû ve bide destpêkirin. Ez jixwe Farîsî û nivîskarên nû dibînim ku bi nefret tijî, bi lez û bez ber bi Min ve tên. Di heman gavê de ez ê bipirsim: 'Şagirtên Min li ku ne?' Lêbelê dema ku yên pozbilind, rûreş, dewlemend—ewên ku ditirsin desthilata xwe winda bikin, ewên ku ji rastiya Min ditirsin—careke din henekên Min bikin û Min çewisînin, bahozên dijwar dê rabin. Lê ne ez ê di bin giraniya Xaçê de hilweşim, lê belê ewên ku qurbana Yê ku jiyan da wan xwestin. (149, 32–33)

25. Pêla materyalîzmê dê bilind bibe û bibe deryayeke bihejin, deryayeke êş, bêhêvîtiyê û tirsa ji neheqiya mirovan.

26. Tenê keştiyeke dê li ser wî deryayê hest, xwestek û nefretê ji mirovahiyê bigere, û ew keştî dê ya Qanûna Min be. Bextewar in ewên ku di wê demê de xurt bin!

27. Lê belê wey li wan ên ku radizên! Wey li yên qels! Wey li wan gelan ku baweriya xwe bi bingehên fanatîzma olî anîne, çimkî ew ê bi hêsanî bikevin ber destê wan pêlên hêrsbûyî!

28. Ma hûn şerê ku diqewime hîs nakin, ey mirovahî? Ma gotinên min we teşwîq nakin ku hûn xwe amade bikin da ku dema saet tê, hûn xwe biparêzin?

29. Ronahiya min di nav her kesî de ye, lê tenê ewên ku dua dikin û xwe amade dikin dikarin wê bibînin. Ronahiya min bi riya hişyariyan, bi riya îlhamê, bi riya têgihiştina hundirîn, bi riya xewn û nîşanan bi we re diaxive. Lê hûn ji her banga giyanî kerr in, û li hember her nîşaneke xwedayî bêxem in.

30. Di nêzîk de hûn ê peyva min pêkhatî bibînin û şahidiyê bikin ku ev hemû rast bû.

31. Hînkirina min û navê min dê bibin armanca hemû êrîş û zordestiyan; ew dê bibin sedem ku dijminên rastiyê we zordestiyê bikin. Lêbelê, hînkirina min dê ji bo kesên ku ji bo parastina baweriyê radibin ser piyan, bibe şûrê ronahiyê, û dê

bibe mertalê ku bêguneh li pişt wê parastinê dibînin. Navê min dê li ser lêvên her kesî be, ji aliyê hinekan ve bê pîrozkirin, ji aliyê yên din ve bê nifir kirin.

32. Hemû hêzên mirov dê bên berdan: aqilê wî, hestên wî, hewesa wî; hêzên wî yên derûnî dê hişyar û ji bo şer amade bin.

33. Wê demê çi tevlihevî hebe! Çiqas kesên ku difikirîn ku bi Min bawer dikin, dê pê bizanibin ku ew ne baweriyeke rast bû!

34. Li gelek mal û dilan, ronahiya hezkirin û hêviyê dê vemirîbe. Zarok û ciwanan dê ji cîhanê pê ve xwedayekî din, û ji zagona erdê pê ve zagonek din tune be. (300, 35–40)

35. Dê çi bibe gava mirov pê bihesin ku hezkirina wan a bêdawî ji bo cîhanê û perestina tiştên dinyayî ew gihandine têkçûneke xemgîn? Ew ê hewl bidin ku riya xwe ya vegerê bibînin, wan prensîb û qanûnên ku jê dûr ketibûn ji nû ve kifş bikin, û di vê hewldanê de ew ê doktrînan biafirînin, rêzikan deynin, û derketina felsefeyan, nêrînên cîhanî û teoriyan bibînin.

36. Ev hemû dê bibe destpêka şerekî nû û mezin — êdî ne ji ber peydakirina hêza dinyayî ya bêhiş. Tu çekên kujer dê êdî jiyanan tune nekin, malan wêran nekin an jî xwîna mirovan nerijînin. Şer dê cuda be, ji ber ku wê demê dê civakên mezin ên olî li dijî hînkirinên nû û olên nû şer bikin.

37. Kî dê di vê şer de bi ser bikeve? Tu ol dê ji vê pevçûnê bi ser nekeve, çawa ku di vê şerê kujer de ku hûn îro jê re rûbirû ne, tu netewe bi serfirazî namîne.*

**Her çend di Şerê Cîhanê yê Duyemîn de hêzên bi serketî hatine binavkirin hebûn jî, têkoşîna ji bo serweriya cîhanî piştî dawiya şer berdewam kir û heta îro jî berdewam dike. Lêbelê, di vê têkoşînê de, di dawiyê de tu hêzeke cîhanî bi ser nakeve.*

38. Dadweriya min dê li ser şerê serweriya cîhanî serwer bibe, û paşê, di wê şerê ji bo ferzkirina her doktrîn an olê de, rastiya min dê bi ser keve.

39. Rastiya yekane û herî bilind dê mîna ronahiya birûskekê di şeveke bagerî de bibiriqe, û dê her kes, li ku derê be bila bibe, vê birûska ronahiya îlahî bibîne.

40. Peyama Min dê bigihîje her kesî, û hûn hemû dê werin ba Min. Min her tişt ji bo demên pêş amade kiriye, û dê daxwaza Min di her tiştî de pêk were, çimkî Ez Xudanê giyanan, cîhanan, nijadan û gelan im. (288, 33–36, 45)

Paşguhkirin an Dijderketina Wêhîngên Ruhanî û Şîfayên Ruhanî

41. Cîhana Ruhî dê hê nêzîktirî mirovahiyê bibe da ku li ser hebûn û hebûna xwe şahidiyê bike. Li her derê, nîşan, delîl, wehî û peyam dê derkevin, û dê bi israr ragihînin ku serdemeke nû dest pê kiriye.

42. Dê alozî hebe; dê di nav gelan de tevlihevî hebe, ji ber ku rêberên

olî dê tirsê bixin dilê bawermendên van peyaman, di heman demê de zanist dê van rastiyan wekî derewîn ragihîne.

43. Ji ber vê yekê, mirovên asayî dê wêrekiyê bikin û rabin ser piyan da ku şahidiyê li ser rastiya delîlên ku gihîştine wan bikin. Ewên ku—piştî ku ji aliyê zanistê ve hatine terikandin—tenduristiya xwe bi rêyên ruhanî bi dest xistine, dê rabin ser piyan, û ew ê şahidiyê li ser şîfayên kerametî, li ser eşkerekirinên hêza bêdawî û şehrezayiya mutleq bikin.

44. Ji nav gelê asayî û nenas, mêr û jin dê derkevin pêş, ku gotinên wan ên tijî ronahî dê teolog, fîlozof û zanyaran heyirî bihêlin. Lêbelê dema ku pevçûn di lûtkeya xwe de be û feqîr bên biçûkxistin û şahidiyên wan ji aliyê pozbilindan ve bên redkirin, wê demê ew kêlî dê were ku Îlyas (s.x.l.) alim, , axa û desthilatdaran bixe berpirsiyariyê û wan bixe darizandinê.

45. Wey li derewker û riyalîstên wê saetê, ji ber ku wê demê dadweriyeke bêkêmasî dê li ser wan dakeve!

46. Ew ê saeta darizandinê be. Lê gelek giyan dê jê ji bo jiyana rastîn rabe, gelek dil dê ji bo baweriyê ji nû ve zindî bibin, û gelek çav dê li ronahiyê vebin. (350, 71–72)

Beş 55 – Paqijkirina Erdê û Mirovahiyê di Mehkemeyê de Dengê hişyariyê yê Xwedê û xwezayê beriya Dadweriya Paqijkirinê

1. Min ji we re gotiye ku ceribandineke pir mezin tê ser hemû mirovahiyê — ewqas mezin ku di tevahiya dîroka sedsal û serdemên wê de tiştek wekî wê çênebûye.

2. Niha divê hûn fêm bikin ku ez bi dilê we hemûyan re diaxivim, bi gelek awayan peyam û hişyariyan ji we re dişînim, da ku mirov bifikirin û li hember Qanûna Min hişyar bimînin, mîna keçên şehreza di mînaka Min de.

3. Gelo gel û neteweyên cuda yên cîhanê dê guh bidin Min? Gelo ev gelê ku ez bi vî şiklî xwe ji wî re eşkere dikim, dê guh bide Min? Tenê ez dizanim; lê wek Bav, erkekî Min e ku ez, bi rêya zarokên xwe, her amûrekê ji bo xilasiya wan peyda bikim. (24, 80–81)

4. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, eger mirov di vê demê de xwe ji lekeyên ku wan di giyanên xwe de çêkirine paqij nekin, hêzên xwezayê dê wek mizgînvan werin da ku darizandina Min û rûmeta Min ragihînin, û da ku mirovahiyê ji her pîsiyê paqij bikin.

5. Xwezî bi wan mêr, jin û zarokên ku — dema ku nêzîkbûna wê darizandinê fêm dikin — navê Min pesn didin, çimkî ew hîs dikin ku 'Roja Xudan' hatiye. Ji ber ku dilê wan dê ji wan re bibêje ku dawiya serweriya xerabiyê nêzîk dibe. Ez ji we re dibêjim, ev ê bi bawerî, hêvî û karên xwe yên qenc werin xilaskirin. Lêbelê, dê çend kes ji yên ku di wan

rojan de dijîn li dijî Xwedê kufr bikin! (64, 67–68)

6. Bihuşta mirovên pêşîn veguherî geliyekî hêsiran, û niha ji bilî geliyekî xwînê tiştek nîne. Ji ber vê yekê, îro, ji bo ku soza ku ji şagirtên min re hatibû dayîn pêk bînim, ez mirovahiyê ji xewa wê ya ruhanî hişyar dikim û hînkirina xwe ya hezkirinê pêşkêşî wê dikim da ku wê xilas bikim. Ez li wan giyanan digerim ku di vê serdemê de qedera wan e ku bi kirinên xwe şahidiya Îfşayên Min û Peyva Min bikin.

7. Dema ku yên ji aliyê Min ve hatine nîşankirin bi Şerîta Min yek bibin, erd û stêrk dê bihejin, û dê nîşan li ezmanan hebin; çimkî di wê demê de dê dengê Xudan ji aliyê dinyayê heta aliyê din were bihîstin, û Ruhê Wî yê Îlahî, ku bi ruhên pîroz, pêxember û şehîdan dorpêçkirî ye, dê li ser cîhanên ruhanî û madî darizandinê bike. Wê demê dema Ruhê Pîroz dê bigihîje hêza xwe ya tam. (26, 43–44)

8. Gelek netewe ketine nav kûrahiya materyalîzmê, û yên din jî li ber wê yekê ne; lêbelê êşa ketina wan dê bibe sedem ku ew ji xewa xwe ya kûr şiyar bibin.

9. Ev ew neteweyên ku, piştî serdemeke geşedariyê, paşketinek dîtin û di tariya êş, fesadî û belengaziyê de noq bûn. Îro ne gelekî tenê, lê tevahiya mirovahiyê ye ku bi korane ber bi mirin û kaosê ve diçe.

10. Serbilindiya neteweyan dê ji aliyê dadweriya Min ve were cezakirin. Nînoweh, Babîl, Yewnanistan, Rom û Kartahayê bînin bîra xwe. Di wan de hûn ê dersên kûr ên dadweriya xwedayî bibînin.

11. Kengê mirovan çavê desthilatê girtibe û bihêştibe ku dilê wan bi bêxwedîtî, pozbilindî û hewcedariyên bêaqil tije bibe, û bi vî awayî gelên xwe bi xwe re di nav rizîbûnê de kaş kiribe, Dadweriya Min nêzîk bûye ku desthilata wan ji wan bistîne.

12. Lêbelê di heman demê de, min meşaleyek li pêşiya wan pêxistiye ku riya xilaskirina giyanên wan ronî dike. Wê çi bi mirovahiyê bihata ger, di heman kêliya ceribandinên wan de, min ew bi serê xwe bihêştana? (105, 45–47)

13. Ji aliyê ruhanî ve, mirovahî ji kûrahiyê ket kûrahiyê heta ku gihîşt wê astê ku Min înkar bike û ji bîr bike — heta wê radeyê ku bi înkarkirina cewhera xwe, ango ruhê xwe, xwe jî înkar bike.

14. Tenê rehma Min dê bikaribe mirovahiyê ji êşa ku neçar bimîne gavên xwe paşve vegerîne da ku bigihîje Min, xilas bike. Tenê ez, di hezkirina Xwe de, dikarim li ser riya zarokên Xwe rêyên pêwîst peyda bikim, da ku ew riya xilaskirinê bibînin. (173, 21–22)

15. Di roja ku avên lehiyê êdî erd venegerandin, Min da ku keskesorê aştiyê li esmanê bilûre wek nîşana peymana ku Xwedê bi mirovahiyê re girêda.

16. Niha ez ji we re dibêjim: Ey mirovahiya 'Serdema Sêyemîn', hûn ên ku heman ew kes in ku di nav van

hemû ceribandinan de derbas bûne û tê de hatine paqijkirin: hûn ê di demeke nêz de kaoseke nû biceribînin.

17. Lê ez hatime da ku mirovên ku min hilbijartine û tevahiya mirovahiyê, yên ku min di vê serdemê de Xwe ji wan re eşkere kiriye, hişyar bikim. Bi baldarî guhdarî bikin, zarokên Min: va ye Gevde; têkevinê; ez we vedixwînim vê yekê.

18. Ji bo te, ya Îsraîl, Keştiya Guhdarîkirina Qanûna Min e. Her kesê ku di rojên herî biêş de, di dema ceribandinê ya herî dijwar de, guh bide fermanên Min, dê di nav Keştiyê de be, dê bihêz be, û dê parastina hezkirina Min hîs bike.

19. Û ji mirovahiyê hemûyan re ez careke din dibêjim: Keştiya Nuh Qanûna Min a Evînê ye. Her kesê ku li hember cîranê xwe û li hember xwe evîn û rehmê pêk bîne, wê xilas bibe. (302, 17–19)

20. Min her tim dem daye we da ku hûn xwe amade bikin û derfetên rizgarkirina xwe ji we re peyda kirine. Berî ku ez darizandina Xwe ji we re bişînim da ku di dawiya serdemekê de we bixim ber hesabê, min hezkirina Xwe ji we re nîşan da bi hişyarkirina we, bi handana we, û bi teşwîqkirina we ji bo tobe, ji bo xwe-sererastkirinê, û ji bo kirina qenciyê.

21. Lêbelê gava ku saeta darizandinê hat, min êdî ranewestiyam ku ji we bipirsim ka we jixwe tobe kiribû, ka we jixwe xwe amade kiribû, an we hîn jî li ser xerabî û serpêhatiyê israr dikir.

22. Dadweriya Min di dema diyarkirî de hat, û yê ku di wextê xwe de dizanibû keştiya xwe çêbike, xilas bû. Lê yê ku dema saeta dadweriyê jê re hat ragihandin pê keniya, û ji bo xilaskirina xwe tiştek nekir, ji bo helakbûnê hat mehkûmkirin. (323, 51)

Hêz û serweriya xerabiyê dê were şikandin

23. Heta niha, ev ne hezkirina mirovan bûye ku li cîhanê serwer bûye. Wekî ku ji destpêka mirovahiyê ve wisa bûye, tundûtûjî ye ku serwer e û bi ser dikeve. Yê ku hezkiriye, wek qurbaniyekî xerabiyê têk çûye.

24. Xerabiyê keyaniya xwe berfireh kiriye û li ser rûyê erdê bihêz bûye. Lê belê, tam di vê demê de ez bi çekên Xwe têm da ku li dijî wan hêzan derkevim, da ku keyaniya hezkirin û dadmendiyê di nav mirovahiyê de were damezrandin.

25. Pêşî, ez ê şer bikim. Ji ber ku ji bo ez aştiya Ruhê Xwe bidim we, pêwîst e ku ez şer bikim û hemû xerabiyê ji holê rakin. (33, 32–33)

26. Mirov dê bigihîjin dawiya riya xwe û li ser wê vegerin, berhemên her tiştê ku wan çandiye biçinin — ev yekane rê ye ku pê poşmanî di dilê wan de çêdibe. Ji ber ku yê ku binpêkirinên xwe nas nake, nikare tiştekî bike ji bo sererastkirina şaşiyên xwe.

27. Cîhaneke nû di avakirinê de ye; nifşên nû dê di demeke nêzîk de

werin; lê divê pêşî gurên birçî bên ji holê rakirin, da ku ew li pez nexin. (46, 65–66)

28. Lekesiyeke ne-fizîkî li seranserê erdê belav bûye, ku dilan dixwe û bawerî û fezîletê tune dike. Mirov bi perçeyên giyanê xwe yên pûç pêçayî, jiyana xwe didomînin, bawer dikin ku kes nikare vê bêxêjiyê eşkere bike, ji ber ku mirov ji tiştên materyalî wêdetir nabînin.

29. Lêbelê saeta wijdanê nêzîk dibe; mîna ku hûn bibêjin ku Roja Xudan, an jî Dadweriya Wî, li ber derî ye. Wê demê şerm di hin kesan de, û poşmanî di yên din de dê geş bibe.

30. Yên ku vê dengê hundirîn, ku pir germ û bêrehm e, dibihîzin, dê di nav xwe de wê agirê ku dişewitîne, tune dike û paqij dike, hîs bikin. Ne guneh û ne jî tiştekî ku ne paqij e, nikare li hember vî agirê darizandinê bisekine. Tenê giyan dikare li ber xwe bide, ji ber ku ew bi hêzeke îlahî hatiye bexşandin. Loma, gava ku ew di nav agirê wijdana xwe re derbas bibe, ew ê ji nû ve rabe, ji kêmasiyên xwe paqijkirî. (82, 58–59)

31. Hemû êşa ku ji aliyê mirovan ve tê çêkirin, di fîncanekê de kom dibe, ku ew ê ji aliyê kesên ku ew çêkirine ve were vexwarin. Û ewên ku qet destûr nedane ku bi êşê bihejin, wê demê dê di giyan û laşê xwe de bihejin. (141, 73)

32. Pêwîst e ku, ji bo demeke kurt, ezman li ser hemûyan werin girtin, û ew careke din neyên vekirin heta ku ji erdê qêrîneke yekane bilind bibe, ji ber ku tê nasîn ku Bavê hemû hebûnan yek e.

33. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, ez ê vê cîhana birakuj û xweperest bixim ber darizandinê û wê paqij bikim heta ku ez bibînim ku evîn û ronahî jê hildibijîn. Heta ji bo wan kesên ku îro gelên xwe ber bi helakê ve dibin, yên ku niha her cure fesadiyê diçînin û belav dikin, yên ku qada xwe ya neheqiyê ava kirine, ez ê wezîfeyê, wekî kefaret, bispêrim wan ku li dijî ceribandinan şer bikin, gendeliyê ji holê rakin, û dara xerabiyê ji kok ve bikşînin. (151, 14 + 69)

34. Bi bikaranîna vîna xwe ya azad, mirovê riya xwe ya pêşketinê ewqas xerab kiriye ku ji kîjanî hatiye jibîr kiriye; û ew gihîştiye wê astê ku fezîlet, evîn, qencî, aştî û biratî ji xwezaya wî ya herî bingehîn xerîb xuya dikin, di heman demê de wî xweperestî, fesadî û guneh wek tiştên herî xwezayî û destûrdayî dibîne.

35. Sodoma nû li seranserê erdê belav bûye, û paqijkirineke nû pêwîst e. Tovê qenc dê bê parastin, û jê mirovahiyeke nû dê were avakirin. Tovê min dê bikeve ser zeviyên berhemdar ên ku bi hêsirên tobehê hatine avdan, û ew ê di dilê nifşên pêşerojê de şîn bibe, yên ku dê ji Xudanê xwe re şêweyekî bilindtir ê perestinê pêşkêş bikin. (161, 21–22)

36. Ez ê destûrê bidim destê mirov ku wêranî, mirin û şer bîne, lê tenê heta sînorekî diyar. Neheqî, pûçbûn, xapandin û çavbirçîtîya desthilatê ya mirovahiyê nikaribe ji vî sînorî derbas bibe.

37. Hingê dara Min a birrînê dê were, û bi şehrezayî ew ê tiştê ku Îradeya Min ferz dike bibirre. Çimkî dara birrîna Min bi jiyan, hezkirin û dadweriya rastîn hatiye xemilandin. Lê hûn, ey gel, hişyar bin û dua bikin! (345, 91)

38. Berê, erd geliyê hêsiran bû; niha, ew geliyê xwînê ye. Sibe dê çi be? Qadeke şer a kavilên ku dû di wan de diçîne, ku agirê darizandinê li ser geriyaye, gunehan dişewitîne û pozbilindiya mirovên bêevîn hildiweşîne, ji ber ku wan giyanên xwe paşguh kirine.

39. Her wiha, bazirganên zanistê dê ji perestgeha şehrezayiyê bên avêtin derve, ji ber ku wan ji ronahiyê sûd wergirt, ji ber ku wan rastî pîs kir. (315, 61–62)

40. Neteweyên mezin, tijî pozbilindî, radibin ser piyan, bi hêza xwe pesnê xwe didin, cîhanê bi çekên xwe tehdît dikin, bi zîrekî û zanista xwe serbilind in, bêyî ku ji lawaziya cîhana derewîn a ku wan ava kiriye haydar bin; çimkî bêhnek ji edaleta Min bes e ku vê cîhana çêkirî ji holê rake.

41. Lêbelê, dê destê mirov bi xwe be ku berhema wî ya xwe tune dike; dê aqilê wî be ku rêbazên ji bo tunekirina tiştê ku wî bi xwe afirandiye, datîne.

42. Ez ê misoger bikim ku tenê ew berhemên mirovî yên ku ji bo mirovahiyê fêkiyên baş dane, bimînin, da ku ji bo feydeya nifşên paşerojê di kar de bin. Lêbelê her tiştê ku ji bo armanceke xerab an xweperest xizmet dike, dê di agirê darizandina Min a bêrehm de were wêrankirin.

43. Li ser kavilên cîhaneke ku ji aliyê mirovahiyeke materyalîst ve hatiye afirandin û wêran kirin, dê cîhaneke nû rabe, ku bingeha wê dê serpêhatî be, û armanca wê dê îdeala pêşketina giyanî be. (315, 55–56)

Şerên apokalîptîk, epîdemî, bela û wêrankirin

44. Hûn di demên tirsê de dijîn, ku tê de mirov bi vexwarina qedeha êşê heta damê têne paqijkirin. Lêbelê, yên ku pêxembertiyan lêkolîn kirine, jixwe dizanibûn ku ew kêlî nêzîk bû ku şer li her derê derkevin ji ber ku netewe hev fêm nakin.

45. Hêj ne diyar e ku dê nexweşiyên nenas û şewb di nav mirovahiyê de derkevin holê û zanyaran şaş bikin. Lêbelê, dema ku êş di nav mirovan de bigihîje lûtkeyê, ew ê dîsa jî xwedî hêz bin ku biqîrin: 'Ceza ya Xwedê ye!' Lê ez ceza nakim; hûn bi xwe ne, , ku xwe ceza dikin dema ku hûn ji qanûnên ku ruh û laşê we birêve dibin dûr dikevin.

46. Kê hêzên xwezayê berdaye û li dijî wan derketiye, eger ne ehmeqiya mirovan be? Kê li dijî qanûnên Min derketiye? Xwe-bilindbîniya zanyaran! Lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, ev êş dê bibe sedem ku giyayên bêkêr ên ku di dilê mirovan de mezin bûne, ji kokê werin derxistin.

47. Deşt dê bi termên mirovan werin pêçan; heta bêsûc jî dê helak bibin. Hinek dê bi agir, hinekên din

bi birçîbûnê, û hinekên din jî bi şer bimirin. Erd dê biheje, hêzên xwezayê dê bikevin tevgerê, çiya dê lava û berxê xwe biavêjin, û derya dê pêlên xwe bilind bikin.

48. Ez ê bihêlim ku mirovahî fesadiya xwe heta sînorê ku îradeya wan a azad destûr dide pêş bixe, da ku — ji kirinên xwe tirsiyayî — di giyanên xwe de poşmaniyeke rastîn hîs bikin. (35, 22–26)

49. Dara Zanînê dê ji ber bahoza hêrsok biheje û dê bihêle fêkiyên xwe li ser mirovahiyê bikevin. Lê belê, kî zincîrên wan hêmanan şikandiye, heke ne mirovahî be?

50. Rast e ku mirovên pêşîn jî ji bo ku ji rastiyê hişyar bibin, ber bi ronahiya wijdanê ve şiyar bibin û li gorî zagonekê tevbigerin, êş kişandin. Lê mirovê pêşketî, hişmend û perwerdekirî yê vê serdemê — ew çawa diwêre Darê Jiyanê pîs bike? (288, 28)

51. Li seranserê cîhanê dê şewb derkevin, û di encamê de beşeke mezin a mirovahiyê dê helak bibe. Ev ê bibin nexweşiyên nenas û kêmpeyda ku zanist dê li hember wan bêhêz be.

52. Dinyayê bi tevahî dê ji giyayên bêkêr were paqijkirin. Dadweriya Min dê xweperestî, nefret û şopandina bêdawî ya desthilatê ji holê rake. Diyardeyên mezin ên xwezayî dê çêbibin.

53. Netewe wê werin wêrankirin û herêmên tevahî wê ji holê rabin. Ev ê ji bo dilên we bibe bangeke hişyariyê. (206, 22–24)

Xwezayî û Karesatên Xwezayî

54. Mirovahî, eger we ew hemû tiştên ku ji bo şerên xwînî xerc kirine, ji bo kirina karên mirovahî bikar anîbana, hebûna we dê bi bereketên Bav tije bibûya. Lê mirovan ew dewlemendiyên ku kom kirine, ji bo çandina wêranî, êş û mirinê bikar anîne.

55. Ev nikare jiyana rastîn be ku divê yên ku bira û xwişk û zarokên Xwedê ne, bijîn. Ev şêwaza jiyanê ne li gorî Qanûna ku min di giyanên we de nivîsandî ye.

56. Ji bo ku we li ser şaşiya ku hûn tê de dijîn hişyar bikin, dê volkan biteqin, dê agir ji binê erdê derkeve da ku 'giyayên bêkêr' tune bike. Dê ba bên berdan, dê erd biheje, û dê ava lehiyê herêm û neteweyan bi temamî wêran bike.

57. Bi vî awayî, qadên xwezayê dê nerazîbûna xwe li hember mirovahiyê nîşan bidin. Wan têkiliyên xwe bi mirovahiyê re qut kirine ji ber ku mirovahiyê, yek bi yek, ew girêdanên hevaltiyê û biratiyê yên ku wê bi xwezaya derdora wê ve girê didan, wêran kirine. (164, 40–42)

58. Gelek bela dê bi ser mirovahiyê de were; dê di xwezayê de hejîn çêbibin, û hêmanên xwezayê dê girêdanên xwe bişkînin: agir dê herêmên mezin wêran bike, avên çeman dê ji keviyên xwe derkevin, û derya dê di bin guherînan de bimîne.

59. Dê herêmên wisa hebin ku di bin avên lehiyê de veşartî bimînin, û erdên nû dê derkevin holê. Gelek

mexlûqat dê jiyana xwe ji dest bidin, û heta ew hebûnên ku di hiyerarşiyê de ji mirovan jêrîntir in jî dê helak bibin. (11, 77)

60. Hêzên xwezayê tenê li benda wê demê ne ku li seranserê cîhanê belav bibin û erdê paqij bikin. Neteweyek çiqas gunehkar û pozbilind be, darizandina Min a li ser wê jî ewqas girantir dê be.

61. Dilê vî mirovahiyê req û kerr e. Pêwîst e ku fîncanê êşê were serê wî, da ku dengê wijdanê, dengê Şerîetê û yê Dadweriya Xwedayî bibihîze. Ev hemû dê ji bo xatirê xilaskirina giyanê û jiyana herheyî pêk were. Giyanê ye ku ez lê digerim. (138, 78–79)

62. Ew Tufanê ku erd ji pîsatiyên mirovan paqij kir, û agirê ku li Sodomê barî, îro ji we re wek efsane ne. Lêbelê, di vê serdemê de jî hûn ê bibin şahid ku mirovahî dê çawa biheje dema ku erd di bin hêza hewa, av û agir de biheje. Lêbelê ez careke din keştîyekê dişînim we, ku ew Şerîeta Min e, da ku her kesê ku têkeve nav wê xilas bibe.

63. Ne her kesê ku di saeta ceribandinê de bibêje 'Bavo, Bavo' dê ji min hez bike, lê tenê ewên ku her dem hezkirina min a ji bo cîranê xwe pêk tînin. Ew ê bên xilaskirin. (57, 61–62)

64. Lehiyeke nû dê were ser rûyê erdê, wê ji xerabiya mirovan paqij bike. Ew ê gorgehên xwedayên derewîn hilweşîne, bingeha wê birca serbilindî û bêxwedayîtiyê kevir bi kevir hilweşîne, û her doktrîna derewîn û her felsefeya xerab tune bike.

65. Lêbelê ev lehiyê dê ne tenê ji avê pêk neyê wekî rojên berê; ji ber ku destê mirov hemû hêzên xwezayî li dijî xwe berdaye, hem yên d î hem jî yên nedîtbar. Ew bi xwe darizandina xwe radigihîne, xwe ceza dike û darizandina xwe dike. (65, 31)

66. Qadên xwezayê dê ji bo edaletê qîr bikin, û gava ku bên berdan, ew ê bibin sedem ku beşên rûyê erdê winda bibin û bibin derya, û derya winda bibin û li şûna wan bejahî derkeve holê.

67. Volkan dê teqin da ku dema darizandinê ragihînin, û tevahiya xwezayê dê bikeve nav tevliheviyeke tund û biheje.

68. Duayê bikin ku hûn wek şagirtên baş tevbigerin, ji ber ku ev ê bibe dema guncaw ku Hînkirina Ruhanî ya Trînitêr-Marî di dilê mirovan de belav bibe. (60, 40–41)

69. Sê çaryekên rûyê Erdê dê ji holê rabin, û tenê beşek dê bimîne ku ji bo kesên ku ji kaosê sax dimînin bibe stargehek. Hûn ê bibin şahidê pêkanîna gelek pêxemberiyan. (238, 24)

70. Xeletiyê nekin; çimkî berî ku 'Mora Şeşemîn' bi dawî bibe, bûyerên mezin dê rû bidin: stêrk dê nîşanên girîng bidin, neteweyên erdê dê biqîrin, û sê beşên vê gerstêrkê dê ji holê rabin, û tenê yek dê bimîne ku tovê Ruhê Pîroz dê wek jiyaneke nû li ser şîn bibe.

71. Mirovahî wê demê dê dest bi hebûneke nû bike, yekgirtî di yek

hînkirinê, yek ziman û yek girêdaneke aştiyê û biratiyê de. (250, 53)

72. Ez ji we re behsa wê êşa ku hûn heq dikin dikim, ya ku hûn her ku diçe zêde dikin û dema ku dem were, dê ji kontrolê derkeve.

73. Ez ê tu carî qedeheke wisa pêşkêşî zarokên Xwe nekim; lêbelê, di dadweriya Xwe de, ez dikarim bihêlim ku hûn fêkiyê xerabî, pozbilindî û bêsînoriya xwe biçinin, da ku hûn bi poşmanî vegerin ba Min.

74. Mirovahiyê bi pîskirina perestgeha xwezayê, ku tê de her tişt aheng e, bi riya zanista xwe, li hember hêz û dadweriya Min serî hilda, û niha darizandina wan dê bêrehm be.

75. Hêzên elementer dê bên berdan, gerdûn dê biheje, û erd dê bi lerze be. Wê demê dê di nav mirovahiyê de tirs û xof hebe, û ew ê bixwazin birevin, lê belê rêya revê tune be. Ew ê hewl bidin ku hêzên berdayî binpê bikin û dê nikaribin vê yekê bikin. Ji ber ku ew ê xwe sûcdar hîs bikin û, ji bo xwebawerbûn û ehmeqiya xwe pir dereng tobe bikin, ew ê ji bo revê ji cezakirinê li mirinê bigerin. (238, 15–17)

76. Eger mirov ji diyariyên xwe yên ruhanî haydar bûna — dê çiqasê êş ji xwe dûr bixistana! Lê wan tercîh kir ku kor an jî tenbel bimînin, û hiştin ku demên herî biêş bi serê wan de werin.

77. Mebesta hînkirina min ew e ku we ronî bike, da ku hûn xwe ji wan êşên mezin ên ku ji aliyê pêxemberên demên berê ve ji mirovahiyê re hatibûn pêşbînîkirin, xilas bikin.

78. Tenê bi başkirina jiyana xwe hûn dikarin wê hêzê an şiyanê bibînin ku xwe ji bandorên hêmanên berdayî azad bikin. Ji ber ku ne tenê bawerî an dua ne ku çekên ku serkeftinê li hember derbên qederê û zehmetiyên jiyanê didin we ne: divê ew bawerî û ew dua bi jiyaneke xwedî fezîlet, paqij û baş re hevrê bin. (280, 14–15, 17)

79. Di demeke nêz de ji bo cîhanê serdemeke bûyerên mezin dê dest pê bike. Erd dê biheje, û roj dê tîrêjên xwe yên şewitîner li ser vê cîhanê bişîne, rûyê wê bişewitîne. Parzemîn dê ji qutbê heta qutbê bi êşê re rû bi rû bimînin; tevahiya gerstêrkê dê were paqijkirin, û ti afirîdek namîne ku zehmetî û kefaretê hîs neke.

80. Lêbelê piştî vê tevliheviya mezin, netewe dê aştiya xwe ji nû ve bi dest bixin, û hêzên xwezayê dê kêm bibin. Piştî wê 'şeva bagerî' ya ku ev cîhan tê de dijî, keskesorê aştiyê dê xuya bibe, û her tişt dê vegere ser qanûn, rêz û ahenga wê.

81. Careke din hûn ê asîman zelal û zeviyan geş bibînin. Herêmên avê dê careke din zelal bibin û derya dê aram be. Dê li ser daran fêkî hebin û li mêrgên giyayî kulîlk hebin, û berhem dê zêde bin. Mirovahî, paqijkirî û saxlem, dê careke din xwe hêja bibîne û bibîne ku riya hilkişîna wan û vegera wan a li Ba min, rast û asan bûye.

82. Her kes dê bi temamî were paqijkirin û şûştin, da ku hêja be ku bibe şahidê Serdema Nû ya ku tê. Ji ber ku divê ez mirovahiya nû li ser bingehek zexm saz bikim. (351, 66–69)

Dadweriya Xwedê ya Evîn û Rehmê

83. Saet nêzîk dibe ku dadwerî dê bi tevahî li cîhanê were hîskirin. Her kiryar, her peyv û her raman dê were darizandin. Ji hêzdarên erdê yên ku li ser neteweyan serweriyê dikin heta yên herî belengaz — dê her kes li ser mîzaxên Min ên îlahî were pîvandin.

84. Lêbelê dadmendiyê bi tolhildanê, û qerebûkirinê jî bi cezakirinê re tevlihev nekin. Ji ber ku ez tenê destûrê didim we ku hûn fêkiyên çandina xwe biçinin û wan bixwin, da ku hûn bi tama wan û bi bandora wan fêm bikin ka ew baş in an zerardar in, ka we qencî an xerabî çandiye.

85. Xwîna bêguneh a ku bi xerabiya mirovan hatiye rijandin, xem û hêsirên jinebî û sêwiyan, yên kesên ji civakê dûrxistî yên ku di nav belengazî û birçîbûnê de dijîn — ew hemû gazî dadmendiyê dikin, û Dadmendiya Min a bêkêmasî û hezkirî, lê dîsa jî bêrehm, dê li ser wan hemûyan bê. (239, 21–23)

86. Dadweriya min dê li ser her afirîdeyê bê û destê xwe bide her mirovî, çawa ku Melekê Xudan hat ser Misrê û darizandina min pêk anî, ku tê de tenê ew kes rizgar bûn yên ku stûnên deriyên xwe bi xwîna berxekî nîşan kiribûn.

87. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, di vê demê de her kesê ku hişyar be û baweriya wî bi Peyv û sozên Xilaskar, Berxê Xwedayî yê ku xwe feda kir da ku hûn fêrî dua bikin û bi hezkirineke bêkêmasî peywirên riya xwe ya kefaretê bi cih bînin, hebe, ew ê xilas bibe, çimkî xwîna Min dê we mîna pêçeke hezkirinê biparêze. Lê belê, kî ku hişyar namîne, kî ku bawer nake, an kî ku kufr dike, ew ê bikeve belayê, da ku ji xewa xwe şiyar bibin. (76, 6–7)

88. Gava ku ji kûrahiya dilê mirovan qêrîna alîkariyê ber bi Min ve bilind bibe û ji Min re bibêje: 'Bavê Min, Xilaskarê me, were ba me, em diçin helakê', wê demê ez ê bihêlim ku ew hebûna Min hîs bikin, ez ê rehma xwe ya bêdawî ji wan re eşkere bikim, û ez ê careke din vê yekê ji wan re îsbat bikim. (294, 40)

89. Rêça asayî ya jiyana we dê ji nişka ve bi bahozên dijwar were lêdan. Lê piştî wê, di bêdawîtiyê de, ronahiya stêrkekê dê bibiriqe, ku tîrêjên wê dê ew aramî, ronahî û sebatê bidin ku ruhê bedenî ji bo kûr-ramîna li ser herheyîtiyê pêwîst e. (87, 52)

Bandora Dadweriyê

90. Dema ku wisa xuya bike ku ji bo mirovahiyê her tişt winda bûye, ku mirin serwer bûye an jî xerabî bi ser ketiye, hebûn dê ji tariyê ber bi ronahiyê ve rabe. Ew ê ji mirinê ber bi jiyana rastîn ve rabe, û ji kûrahiya

wêrankirinê ew ê rabe da ku guh bide yasaya herheyî ya Xwedê.

91. Ne hemû dê bêhna kûrahiyê nas bikin; ji ber ku hinek bi baldarî xwe ji wê şerê hest û hewesa zêde, azwerî û nefretê dûr girtine, û tenê li ber deriyê Sodoma nû jiyane; û yên din, yên ku gelek guneh kirine, dê di wextê xwe de bisekinin, û bi tobeya xwe ya di wextê xwe de û nûbûna xwe ya tam, ew ê xwe ji gelek girî û êşê xilas bikin. (174, 53–54)

92. Ji wê tevahiya avahiya exlaqî û maddî ya mirovahiyê, 'kevirê wê yê yekane li ser yê din namîne'. Ji bo ku 'mirovê nû' li ser vê erdê derkeve holê, pêwîst e ku her leke were jêbirin, her guneh were rakirin, û tenê tiştê ku tovê baş dihewîne li pey bimîne.

93. Ronahiya hebûna min û dadweriya min dê li seranserê cîhanê were hîskirin, û li hember wê ronahiyê, pûtên ' ' dê bikevin, kevneşopiyên naskirî dê ji bîr bibin, û ayînên bêfêde dê werin terikandin. (292, 33–34)

94. Ji bo xilasiya mirovahiyê dê tenê deriyek vekirî bimîne: yê giyanîbûnê. Kî bixwaze xilas bibe, divê dev ji pozbilindiya xwe, mezinbûna xwe ya derewîn, hewesa xwe ya nebaş, û xweperestiya xwe berde.

95. Ezmûna ku mirov dê di şerê mezin de vexwin dê pir tal be. Lêbelê, ez ji we re dibêjim: Bextewar in ewên ku ji wê qedehê vedixwin û paşê wek giyanên paqijkirî ji rûyê erdê diçin. Ji ber ku gava ew di laşên din de vedigerin vê cîhanê, peyama wan dê bi ronahî, aştî û şehrezayiyê tije bibe. (289, 60–61)

96. 'Şerên dawî' bi talîya xwe û 'badayên dawî' hêj rû nedane. Hêj divê were dîtin ku hemû hêz dê bikevin nav tevliheviyê û atom dê di nav kaosê de bizivirin, da ku piştî van hemûyan, sistiyek, westiyek, xemgîniyek û nefretîyek çêbibe, ku xuyanga mirinê bide.

97. Lêbelê ev ê ew saet be ku, di nav giyanên ruhanî yên hestiyar bûne de, dengê lerzokî yê şaxefireqekê tê bihîstin, ku ji wê aliyê ji we re radigihîne ku, di nav mirovên xêrxwaz de, Padîşahiya Jiyan û Aştiyê nêzîk dibe.

98. Li ser wê dengê, 'mirî dê rabin' û hêsirên tobeyê birijînin, û Bav dê wan wek 'Kurên Berdayî' pêşwazî bike, ku ji rêwîtiya dirêj westiyayî û ji têkoşîna mezin perîşan bûne, û dê giyanên wan bi ramûsana hezkirinê mohra bike.

99. Ji wî 'rojî' û pê de, mirovahî dê ji şer nefret bike. Ew ê nefret û kîna ji dilên xwe derxînin, dê ji gunehan dûr bikevin, û dê dest bi jiyaneke lihevhatin û avakirinê bikin. Gelek kes dê bi ronahiyeke ku berê nedîtibûn îlhama xwe bigirin, û dê derkevin ser riya avakirina cîhaneke aştiyane.

100. Ev ê tenê bibe destpêka dema keremê, serdema aştiyê.

101. Serdema Kevirê jixwe pir li paş me maye. Serdema Zanistê jî dê derbas bibe, û paşê Serdema Ruhî dê di nav mirovahiyê de geş bibe.

102. Çavkaniya jiyanê dê sirên mezin eşkere bike, da ku mirov

karibin cîhanekê ava bikin ku di zanista qenciyê, di dadwerî û di hezkirinê de xurt be. (235, 79–83)

XIII Veguherîn û Pêkanîna Cîhan û Afirandinê

Beş 56 – Serkeftin û Nasîna Xebata Ruhî ya Mesîh

Belavbûna Hînkirina Ruhanî bi rêya Pêxemberên Xwedê

1. Qanûna min dê di vê serdemê de bibe Keştiya Rizgariyê. Bi rastî ez ji we re dibêjim: Dema ku avên lehiya xerabî, êş û belengaziyê werin berdan, mirovên ji neteweyên din dê di karwanên dirêj de werin vî welatî, ji ber ruhanîbûn, mêvanperwerî û aştiya wî; û dema ku ew vê wehyê nas bikin û bi tiştê ku min di vegera xwe de wekî Ruhê Pîroz gotiye bawer bikin, ez ê wan jî wekî 'Îsraîlî yên li gorî Ruh' bi nav bikim.

2. Di nav van girseyan de dê peyamberên Min hebin, yên ku ez ê ji nû ve bişînim ba gelên wan da ku peyama îlahî ya Peyva Min ji birayên xwe re bînin.

3. Lêbelê, ne hemû dê werin vê neteweyê da ku hînî wê hînkirinê bibin ku min ji we re aniye, çimkî gelek dê wê bi awayekî ruhanî wergirin. (10:22)

4. Hûn ê hemû ew aramî ya ku we heq kiriye werbigirin; lêbelê ez demên baştir ji we re soz didim.

5. Piştî paqijkirina ku divê li ser rûyê erdê pêk were, mirovên ku ji aliyê Min ve hatine şandin dê derkevin holê—ruhên xwedî fezîlet bi mîsyonên mezin—ji bo avakirina malbata mirovahiyê ya guhdar.

6. Çar nifş piştî nifşê we dê hîn derbas bibin berî ku hînkirina Min li seranserê cîhanê belav bibe û fêkiyên xweş bide. (310, 50)

Têkoşîna ji bo Nasandina Peyva Nû

7. Îro komeke biçûk ez dorpêç dikim, lê sibê dê girseyên bêhejmar li dora min kom bibin. Di nav wan de dê Farîsî, rûspî werin, ku dê di hînkirina Min de li şaşiyan bigerin da ku raya girseyê li dijî xebata Min bilivînin. Ew fêm nakin ku — berî ku wan xebata Min bi hûrgilî lêkolîn bikin — ew bi xwe dê bên eşkerekirin. (66, 61)

8. Di wan rojan de, sê dadweran li ser Min biryar dan: Anas, Pîlatos û Hêrodês, û gelê biryara li dijî Min cîbicî kir. Niha ez ji we re dibêjim ku gelek kes hene ku dadwerên Min in, û hejmara wan kesên ku dê di vê serdemê de êşê bidin Min hê mezintir e.

9. Lê belê, her ku mirov ji Şerîeta Min û Hînkirina Min bêtir nefret bikin—dema ku ev herî zêde bên çewisandin û redkirin—dengê bawermendan dê bêtir bilind bibe, ji ber ku tiştê ku di 'Serdema Duyemîn' de qewimî, careke din dê

neqewime; niha ez ê ne bi tenê bim. (94, 67)

10. Dê demek kurt hebe ku tê de Peyva Min, ya ku di vê serdemê de hatiye dayîn, dê wisa xuya bike ku ji rûyê erdê winda bûye.

11. Hingê mirov dê dest bi dahênana hînkirinên giyanî bikin û qanûn û fermanên nû hîn bikin. Ew ê xwe wekî hosta, şandî, pêxember û peyamberên Xwedê bi nav bikin, û ez ê ji bo demekê bihêlim ku ew biaxivin û biçînin. Ez ê bihêlim ku ew tovê xwe biçînin, da ku gava ew berê wê biçinin, ew tiştê ku wan çandiye biceribînin.

12. Dem û hêzên xwezayê dê li ser çandinên wan derbas bibin, û riya wan dê ji bo her yek ji van zarokên mirovan bibe wekî hukmekê.

13. Pêwîst e ku cîhan xapandinê nas bike da ku bikaribe rastiyê nas bike. Wê demê rastî û cewhera jiyanê, ya ku min di vê serdemê de daye we, dê di nav mirovahiyê de bi hemû paqijî û ruhanîbûna xwe ve ji nû ve were vejandin. (106, 9–10)

Hêza Hînkirina Ruhê Pîroz

14. Ji bo mirovahiyê serdemeke nû dest pê kiriye; ew serdema ronahiyê ye, ku hebûna wê dê li ser riya giyanî ya hemû mirovan bibe xaleke bilind, da ku ew hişyar bibin, kûr bifikirin, û barê giran ê kevneşopiyên xwe, fanatîzma xwe û şaşiyên xwe ji ser xwe bavêjin, da ku paşê ji bo jiyaneke nû rabe ser xwe.

15. Hinek zûtir, hinek derengtir; bi vî awayî, hêdî hêdî, hemû ol û mezheb dê bigihîjin perestgeha nedîtbar, perestgeha Ruhê Pîroz, ya ku di Karê Min de heye, wek stûneke ku ber bi bêdawîtiyê ve bilind dibe û neguher e, li benda mirovên ji hemû netewe û nifşan e.

16. Dema ku hemû ji bo dua û xeyalê ketin hundirê perestgeha Min a pîroz, her du kom dê bigihîjin heman têgihiştina rastiya Min. Ji ber vê yekê, gava ku ev lûtkeya rêwîtiyê bi dawî bibe, dê hemû rabin, di bin heman zagonê de yekgirtî, û dê Bavê xwe bi heman awayî perest bikin. (12, 94–96)

17. Bi hev re bi wan mirovên ku ez xwedî dikim û yên ku min ji tariyê û nezanînê rizgar kirine, ez ê pêxembertiyên ku di demên berê de hatine dayîn pêk bînim; û li hemberî delîl û kerametên min, cîhan dê biheje, û teolog û şîrovekarên pêxembertiyan dê pirtûkên xwe bişewitînin û xwe ji hundir ve amade bikin da ku li ser vê wehyê bixebitin. Mirovên payebilind, zanyar, yên xwedî darik û tacê dê bisekinin da ku guh bidin Hînkirina Min, û gelek dê bibêjin: 'Mesîhê Xilaskar vegeriyaye!' (84, 60)

18. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, Peyva min dê karaktera cîhana we ya niha û ya tevahiya jiyana we veguherîne.

19. Ji bo mirovên vê serdemê, cîhan û kêfên wê wateya jiyana wan e. Lê belê di demeke nêz de ew ê qîmetê zêdetir bidin giyanê ji bedewê, û bedewê ji cil û bergan; û li şûna ku li pey rûmetên cîhanî bikevin, ew ê li nemiriya giyanê bigerin.

20. Di destpêkê de dê fanatîzm bi navê ruhanîtiyê hebe; dê li pey wê ketin heta radeya zêde were birin; lê paşê dê dil aram bibin, û ruhanîbûn dê di rastî û durustiyê de geş bibe. (82, 30–31)

21. Hînkirina Min dê li cîhanê hejînên mezin çêbike; dê di adet û ramanan de guhertinên mezin çêbibin, û heta di xwezayê de jî dê guhertin çêbibin. Ev hemû dê bibe mizgînîya berbangê serdemeke nû ji bo mirovahiyê, û giyanên ku ez ê di nêzîk de bişînim ser rûyê erdê dê li ser van hemû pêxembertiyan biaxivin. Ew ê Peyva Min şirove bikin û karên Min wesif bikin, da ku beşdarî sererastkirin û pêşketina ber bi jor a vê cîhanê bibin. (152, 71)

22. Straneke 'nû' dê ji giyanên hemû wan kesên ku nekarîn Min bibînin û dîsa jî di dawiyê de Min dîtin, şîn bibe, ji ber ku wan li Min geriyan tevî kêmasiyên xwe; û hûn baş dizanin ku her kesê li Min bigere, her tim Min dibîne.

23. Derbarê wan kesên ku Min înkar kirine, ku ji Min dûr ketine, ku navê Min veşartine, ku hebûna Min qebûl nakin, ew ê di riya xwe de rastî ceribandinan werin ku dê çavên wan vekin û wan jî bikaribin rastiyê bibînin. (292, 35–36)

24. Mîna lehiyeke dijwar a ku her tiştî li pêşiya xwe diheje, dê ew lehiya ku ji aliyê girseyên ruhanîparêz ve çêdibe, wisa be — lehiyeke ku kes nikare rawestîne, ji ber ku hêza wê dê bêhempa be. Û her kesê ku hewl bide weke astengiyekê li ser riya wê bisekine, dê ji aliyê herikînê ve were hejandin.

25. Li ser rûyê erdê kî dikare xwedî hêz be ku pêşketina giyanan an jî pêkanîna biryarên Xwedê rawestîne? Kes. Yekane Hebûna xwedî hêz û dadweriya mutleq Bavo we ye, û Wî ferman daye ku her giyan ber bi kamilbûnê ve bi pêş bikeve.

26. Heger mirovahiyê ji bo demeke kurt qanûnên min ên îlahî paşguh kiribin jî, ez ê misoger bikim ku dengê min, mîna dengê zengîleke bilind, heta ji aliyê wan kesên ku ji jiyana ruhanî mirî ne jî were bihîstin. (256, 40–42)

27. Gava ku mirovahî wê demê Hînkirina Min nas bike û wateya wê fêm bike, ew ê baweriya xwe pê bîne û di wê baweriyê de xurt bibe ku ew riya misoger e, rêberê her kesê ku dixwaze di , rastdarî, hezkirin û rêzgirtina ji cîranên xwe re bijî.

28. Dema ku ev hînkirin di dilê mirovan de bi cih bibe, ew ê jiyana malbatê ronî bike bi xurtkirina dêûbavan di fezîletê de, zewacan di dilsoziyê de, û zarokan di guhdarîkirinê de; û ew ê mamosteyan bi şehrezayiyê tije bike. Ew ê desthilatdaran dilfireh bike û dadweran teşwîq bike ku dadmendiya rast pêk bînin. Zanyar dê xwe ronîkirî hîs bikin, û ev ronahî dê ji bo feydeya mirovahiyê û ji bo pêşketina wê ya giyanî, sirên mezin ji wan re eşkere bike. Bi vî awayî, serdemeke nû ya aştî û pêşketinê dê dest pê bike. (349, 35)

Pêkanîna Vegera Duyemîn a Mesîh li seranserê cîhanê

29. Dema mirov di nav kûrahiyên herî mezin ên bêdawîtiyê de binav bibe û, ji ber têkoşîn û êşê westiyayî, êdî hêza wî nemîne ku xwe xilas bike, ew ê heyran bimîne ku bibîne çawa, ji kûrahiya lawaziya xwe, bêhêvîtiya xwe û dilşikestinên xwe, hêzeke nenas derdikeve holê, hêzeke ku ji Ruhê Pîroz tê. Gava ku ew pê dihesî ku saeta rizgariya wî hatiye, ew ê baskên xwe veke û li ser kavilên cîhaneke pûçîtî, xweperestî û derewan bilind bibe, û bêje: 'Va ye Îsa, yê redkirî. Ew dijî. Em roj bi roj, di her derfetê de bêfeyde hewl dan ku wî bikujin. Ew dijî û tê da ku me xilas bike û hemû hezkirina xwe li me bike.' (154, 54)

30. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, çawa ku qralên berê li hember wê xizaniya ku ez tê de ji dayik bûm matmayî mabûn, wisa jî mirovên vê serdemê dê şaş bimînin gava ku ew fêr bibin ka min çawa bi awayekî nefsbiçûk hilbijart ku Peyva Xwe ji we re bînim. (307, 52)

31. Niha, mirovahî di qonaxa amadekariyê de ye. Ew edaleta Min e ku di nav wê de dixebite, bêyî ku mirov hîn pê bihesin. Ji ber ku di pozbilindiya xwe de, di materyalîzma xwe ya serbilind de, ew hemû bûyerên jiyana xwe—ku ji bo wan neçar in—bi tesadufê ve girê didin.

32. Lê belê di demeke nêz de banga Min dê bigihîje dilê wan, û wê demê ew ê bi poşmaniyê nêzî Min bibin û ji Min bixwazin ku ez pozbilindî û şaşiyên wan bibexşînim.

33. Ev dê ji bo giyanê mirovan saeta Xaçê be, ku tê de, ji bo demek kurt, dê piştî bêhêvîbûnên xwe yên mezin valahiyeke mutleq biceribîne, dema ku ew xapandina girîngiya xwe, demkîbûna hêza xwe, û cewhera şaş a îdeolojiyên xwe fêm dike.

34. Lêbelê ev rewşa tevliheviyê dê zêde nedomîne, çaxê ku peyamberên Min dê derkevin pêş û peyama Min a nû belav bikin.

35. Careke din, wekî di demên berê de ku peyamberên hînkirina min ji Rojhilat derketin û zanîna Peyva min anîn Rojava , wisa wê demê jî cîhan dê careke din peyamberên min bibîne ku ronahiya vê peyamê tînin ji bo gelan û malên wan.

36. Gelo dê ji mirovan re ecêb were ku ronahî niha ji Rojava ber bi Rojhilat ve diçe? Gelo ew ê ji ber vê yekê red bikin ku peyama ku peyamhanên min bi navê min ji wan re tînin, qebûl bikin? (334, 42–45)

37. Cûreyên tevahî hene ku Min nas nakin; gel hene ku bi serhişkî ji qanûnên Min dûr dikevin, ku naxwazin hînî hînkirina Min bibin, ku li dijî wê derdikevin ji ber ku ew wê wekî li gorî demê ne dibînin.

38. Ewên ku Min fêm nekirine, li ser azadiyên cîhanî israr dikin. Her wiha kesên ku gelek caran ji bo berjewendiya xwe ya şexsî qenciyê dikin, ne ji ber comerdî, hene.

39. Lêbelê dadwerî û ceribandinên Min ji bo her gel û her nijadî ne, û ev roj bi roj li ser wan tên, da ku dil û giyanên wan di dawiyê de werin

geşkirin, mîna ku ew zeviyên ji bo çandinê amade bin, û da ku, gava hatin ajotin, tov di nav wan de were çandin—tovê herheyî yê hezkirina Min, dadweriya Min û ronahiya Min.

40. Ew gel dê bi hezkirinê qala Min bikin; ew nijad dê wê demê hêviya xwe bi Min ve girêbidin; û di giyanên hemû gelên vê mirovahiyê de, dê stranên şahiyê lê bidin—koralên pesindan û hezkirinê ji bo Xudanê yekane yê hemû mirovahiyê. (328, 12)

Beş 57 – Toqebûl û Guherîn di Hemû Waran de

Têgihiştinên Nû û Kûrtir

1. Dem nêzîk dibe ku xuyabûnên giyanî rêya ronahiyê ji mirovahiyê re eşkere bikin, da ku ew bikaribin razên ku di kûrahiya afirandinê de veşartî ne, nas bikin.

2. Ronahiya Ruhê min dê ji we re eşkere bike ka zanîna rastîn çawa tê bidestxistin, ya ku dihêle mirov ji aliyê afirîdeyên derdora xwe û hêzên xwezayî yên afirandinê ve were naskirin, û guhdariya wan bi dest bixe, û bi vî awayî daxwaza min pêk bîne ku divê mirov serweriya erdê bike. Lêbelê ev yek dê tenê wê demê pêk were ku ruhê mirov, bi ronahiya Ruhê Pîroz ronîbûyî, hêz û ronahiya xwe li ser qelsiyên laş ferz bike. (22, 19)

3. Ew roj jixwe nêzîk e ku mirov dê girîngiya giyanê fêm bikin, çimkî gelek kesên ku xwe bawermend dihesibînin, bawer nakin, û yên din ên ku difikirin ku dibînin, nabînin. Lêbelê gava ku ew rastiyê fêm bikin, ew ê bizanibin ku dê zarokane, neheq û bêaqil be ku mirov hebûneke e , a ku aîdî jiyaneke din e, bi fêkiyên vê cîhanê xwedî bike.

4. Hingê ew ê di nav olên de li ronahiyê bigerin, û di êşa giyanê xwe û hesreta xwe ya biêş a ji bo dîtina rastiyê de, ew ê derewên di hînkirinan de ji holê rakin û her tiştê rûserî û derveyî ku di kultên cuda de dibînin ji kokê vekin, heta ku eslê îlahî kifş bikin. (103, 42)

5. Mirovahî dê bêguman ji çandina nefret, tundûtûjî û xweperestiyê bêzar bibe. Her tovê nefreta ku ew diçîne dê bi awayekî wisa zêde bibe ku hêza wê têrê nake ku berhema xwe bi xwe berhev bike.

6. Ev encama nepêşbînîkirî, ku ji hêza wan a mirovî wêdetir e, dê wan di leza wan a dîn û bêserûber de rawestîne. Piştî wê, ez ê di hemû dilan de mûcîzeyekê çêkim û hezkirina ji cîranê mirov li cihê ku berê tenê xweperestî lê hebû, geş bikim.

7. Mirov dê careke din di Min de hemû kamilbûn, her-zanîn û dadweriya herî bilind qebûl bikin. Ew ê bînin bîra xwe ku Îsa gotiye: 'Bêyî îradeya Bav, pelek ji darê naçe.' Ji ber ku îro, li gorî dîtina cîhanê, pelên li ser darê, zindewer û stêrk bi tesadufê diherikin. (71, 30)

8. Dema ku dengê Min bi awayekî ruhanî di nav mirovahiyê de were bihîstin, mirov dê hejîneke ku her tim di hundirê wan de bûye, her

çend nikarîbû bi azadî xwe îfade bike, hîs bikin. Ew ê ruh be ku — bi handana dengê Xudanê xwe — dê rabe û bersiva banga Min bide.

9. Wê demê serdemeke nû li ser rûyê erdê dê berbangê bide, ji ber ku hûn ê êdî jiyanê ji jêr ve nenihêrin, lê belê hûn ê wê ji bilindahiyên bilindbûna xwe ya ruhanî bibînin, nas bikin û jê kêfxweş bibin. (321, 38–39)

10. Tenê gava ku êdî ne aqil be ku ruh teşwîq bike da ku li zanistê binêre û kûr bibe, lê belê ruh be ku aqil bilind bike û rêberiya wê bike, wê demê mirovahî wê tiştê ku niha ji wan re nepenî xuya dike kifş bike, û ku dîsa jî çarenûs e ku hema ku wan aqilê xwe giyanî kir, ji wan re were eşkerekirin. (295, 37)

11. Min ji we re gotiye ku ew dem dê were ku ronahî dê li her derê, li her welatî, li ser hemû parzemînan xuya bibe. Ew ronahî dê li gorî perwerdehiya giyanî ya mirov bibe. Lêbelê, bi riya wê, têgihiştineke nû û rasttir a afirandinê dê şekil bigire, têgihiştineke nû ya giyanîbûnê. Bi vî awayî, qonaxeke nû ya pêşketina giyanî û zihnî dê dest pê bike. (200, 41)

12. Gava ku mirov bigihîjin wê astê ku bi hezkirinê bi awayekî gerdûnî bifikirin, dê her kes hewl bide ku xwe bêkêmasî bike, dadweriyeke mezintir li hemberî Xwedê bike, û xizmeta kesên din bike. Her tirs ji cezayê dê bêpêwîst be; mirov dê ji qanûnan re ne ji ber tirsê, lê ji ber baweriyê guhdarî bikin. Tenê wê demê dê mirovahî ji aliyê ruhanî û zîhnî ve pêş bikeve. (291, 25)

13. Dema ku ev tovê Min di dilê gelên ku mirovahiyê pêk tînin de şîn bibe, dê di jiyana mirovan de veguherîneke tam çêbibe. Çiqas dê cudahî mezin be ku ew nîşan didin, hem di jiyana xwe ya mirovî de hem jî di îbadeta xwe ya ruhanî ya ji bo Xwedê de, dema ku mirov awayê jiyan, bawerî, îbadet, 'şer'kirin û ramana mirovên serdemên berê bi ya wan kesên ku jiyaneke ruhanî dijîn re bide ber hev.

14. Ji wê serdema fanatîzmê, pûtperestiyê, materyalîzmê û dogmayên olî yên bêmanayî, yek kevir jî li ser piyan namîne. Hemû şaşiyên ku bav û kalên we û we bi xwe ji nifşên paşerojê re mîras hiştine, dê bên ji holê rakirin. Her tiştê ku cewhera qencî û rastiyê di nav xwe de nehewîne, dê nemîne. Lê belê ew ê hemû qenciya ku we mîras girtiye biparêzin.

15. Ev hînkirin, ku ji demên berê bi awayekî giyanîrtir tê pêşkêşkirin, dê neçar be ku di nav gel, netewe, dêr û mezheban de têbikoşe da ku bi ser bikeve û rehên xwe berde. Lê belê, hema ku ev serdema kurt a tevliheviyê derbas bibe, dê aşitî li mirovahiyê were, û ew ê şa bibin gava ku wateya rastîn a Peyva Min, ya ku her tim tê de hebûye, fêm bikin.

16. Têgehên derbarê Xwedayetiya Min, jiyana ruhanî û mebesta hebûna we de dê bikevin ser rêya rast, ji ber ku her kes dê bibe şîrovekarekî baş ê hemû tiştên ku ji

aliyê Mamosteyê we, peyamber û pêxemberên wî ve bi weş û sembolan ji we re hatine gotin.
17. Ew awayê îfadeyê tenê qismî ji aliyê mirovan ve dihat fêmkirin. Ew hînkirina ku li gorî şiyana wan a giyanî û rewşenbîrî ya ku her ku diçû mezin dibû, ji bo wan hatibû mebestkirin bû. Lê ji ber ku wan dixwest her tiştî di yek carê de bizanibin, ew di nav dijberî û şaşfêmkirinên her ku diçû zêdetir de asê man, ji ber ku wan wateyên maddî dan tiştên ku tenê dikaribûn bi awayekî giyanî werin şîrovekirin. (329, 22–26)

Ronakbîriya bi rêya mirovên ji Xwedê şandî

18. Min soz daye ku ez ê ruhên ronahiya mezin ji we re bişînim da ku di nav we de bijîn. Ew tenê li benda kêliya rast in ku nêzîkî erdê bibin, beden bigirin û mîsyoneke mezin a nûjenkirinê bi cih bînin.
19. Gava ku ew hebûnên giyanî wê demê li vê cîhanê dijîn — hûn ê çi fêrî wan bikin? Bi rastî, ez ji we re dibêjim: Tiştek! Ji ber ku ew ê werin da ku fêr bikin, ne ku fêr bibin.
20. Hûn ê heyran bimînin gava ku hûn bibihîzin ku ew ji zaroktiyê ve li ser mijarên kûr diaxivin, gava ku hûn bibînin ku ew bi zanyar û teologan re nîqaşan dikin, mezinan bi têgihiştina xwe matmayî dihêlin û di heman demê de zarok û ciwanan ber bi riya rast ve dibin.
21. Bextewar e ew malbata ku pêşwaziya yek ji van hebûnên ruhanî dike di nav xwe de. Çiqasî giran dê barên kefaretê bin ku ew kesên ku hewl didin pêşî li peyamdarên Min bigirin da ku mîsyona xwe bi cih neynin, hildigirin! (238, 30–31)
22. Ez careke din ji we re dibêjim ku hûn ê di cîhanê de ji mirovên ku bi ronahiyeke mezin hatine bexşandin û dê riya we ronî bikin û di jiyana we de hezkirinê biçînin, kêm nebin.
23. Mirovahiyê her dem li ser rûyê erdê xwedî hebûna mirovên wiha bûye, lêbelê dem dê werin ku leşkerên mezin ên giyanên bilind ên ronahiyê dê di nav cîhanê de werin dinê; ew ê cîhana derewîn a ku we afirandiye ji holê rakin, da ku yekî nû ava bikin ku tê de aştiya serwer be û rastî serwer be.
24. Ew ê di destê mirovên xerab de gelek êş bikişînin. Lêbelê ev tiştekî nû nîne, ji ber ku yek ji peyamberên Xwedê ji zordestî, tinazî û dijminatiyê xilas nebûye. Divê ew werin dinyayê û li ser wê bimînin, ji ber ku hebûna wan li ser rûyê erdê pêwîst e.
25. Ew ê werin û bi hezkirin bi dilê mirovan re biaxivin. Peyva wan, ku bi dadmendiya Bav hatiye xemilandin, dê li pozbilindî û xwebezirgîya hemû wan kesan bixe, yên ku cîhê kincê nefsbiçûkiya giyanê xwe bi libasên spehî yên pûçîtî, xwebezirgî, hêza derewîn û rûmeta derewîn guherandine.
26. Ev dê bibin yên yekem ku rabin ser piyan û bi tiliyeke ku ji hêrsan diheje îşaretî peyamberên Min bikin. Lê ev yek dê bibe alîkar ku xizmetkarên Min, di her ceribandina ku tê de rû bi rû dimînin, şahidiyeke

mezin li ser wê rastiya ku anîne dinyayê bikin.

27. Niha, hûn nizanin ew ê di kîjan rêyên jiyana mirovahiyê de derkevin pêş. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku hinek dê di nav civakên mezin ên olî de derkevin pêş. Ev dê ji bo yekîtî û ahengiya ruhanî ya hemû mirovan hewl bidin.

28. Yên din dê di nav zanyaran de derkevin pêş û, bi riya fêkiyên îlhamên xwe, dê nîşan bidin ku armanca dawî ya rastîn a zanistê kemilîna giyanî ya mirovahiyê ye — ne feqîrkirin û wêrankirina wê ye.

29. Bi vî awayî, di hemû warên jiyanê de, xizmetkarên Min dê derkevin pêş; ew ê Şerîeta Min di dilê xwe de hilgirin û, bi gotin û kirinên xwe, dê her tiştê ku Min di vê serdemê de ji we re gotiye, piştrast bikin. (255, 43–47)

Veguherîna Mirovahiyê

30. Ez bi pêxemberî ji we re cîhaneke nû û mirovahiyeke giyanî radigihînim, lê gava ev peyv were zanîn, careke din jî dê jê bawer nekin.

31. Nifş li pey nifşê dê derbas bibin; pozbilindiya mirovahiyê dê bahoz û lehiyan, şewb û bela-nexweşiyan berde berdanê, û dê qêrînên belengaziyê yên mirovahiyê gerdûnê bihejînin.

32. Lêbelê piştî van hemûyan, nişteciheˆn nû yên erdê dê dest bi jiyaneke xweramanî û giyanîbûnê bikin, bi sûdwergirtina ji xezîneya bêpîvan a serpêhatiyên ku ji nifşên berê mîras mane, û tovê xwedayî dê dest bi şînbûnê bike.

33. Tovê xwedayî di hundirê her giyanê de heye, ji ber ku ew ji Min şîn bûye; û çawa ku zarokên we xislet an jî karakterê dê û bavê xwe mîrat digirin, wisa jî giyan dê di dawiyê de tiştê ku wan ji Bavê xwe yê Ezmanî mîrat girtiye eşkere bikin: hezkirin. (320, 9–11)

34. Piştî Tufana nû, keskesor dê wek sembola aştiyê û peymana nû ya ku mirovahî dê bi awayekî ruhanî bi Xudanê xwe re bike, bibiriqe.

35. Divê hûn xwe ji bo têkoşîneke dijwar amade bikin, ji ber ku hûn hemû dê neçar bimînin li dijî ejdehayê xerabiyê şer bikin, ku çekên wî hewesa rûmetê, nefreta, hêza dinyayî, şehwetperestî, pûçîtî, xweperestî, derew, bêtapûtî û fanatîzmê — hemû hêzên xerabiyê yên ku ji dilê mirov çêbûne, li dijî wan hûn ê neçar bin bi wêrekî û baweriyeke mezin şer bikin heta ku hûn wan têk bibin.

36. Dema ejdehayê hewesa we bi çekên we yên ronahiyê hatibe kuştin, cîhaneke nû dê li ber çavên mirovahiyê were dinê — cîhaneke nû, her çend ew heman cîhan be jî; lê ew ê xweşiktir xuya bike. Ji ber ku wê demê mirov dê wê ji bo xweşî û pêşketina xwe bi kar bînin, û dê hemû kirinên xwe bi îdeala giyanîbûnê bixemilînin.

37. Dil dê rûmetdar bibin, hişê mirovan dê ronî bibe, û ruh dê bikaribe li ser hebûna xwe şahidiyê bike. Her tiştê qenc dê geş bibe; her tiştê ku mirov bilind dike dê wekî

tov ji bo hewildanên mirovahiyê xizmet bike. (352, 61–64)

38. Mirovahî ketiye kûrahiyê, û wijdan heta wir pê re çûye, li benda dema guncaw e ku were bihîstin. Di nêzîk de ev deng dê li cîhanê bi hêzeke wisa mezin xwe bide bihîstin ku hûn hîn nikarin bifikirin.

39. Lêbelê ev ê bibe sedem ku mirovahî ji bêhna xwe ya serbilindî, materyalîzm û gunehê rabe, xwe di nav lehiyên tobeya xwe ya ku wek ' ' ne de bişo, û bi vî awayî dest bi pêşketina ber bi jor ve li ser riya giyanîbûnê bike.

40. Ez ê li gel hemû zarokên xwe bisekinim, ji ber ku ez Şînbûn û Jiyan im ku 'miriyan' ji gorrên wan radikim.

41. Di wê jiyanê de ku ez îro pêşkêşî mirovahiyê dikim, mirov dê îradeya Min bikin û, ji ber hezkirinê, dev ji îradeya xwe ya azad berdin, bi wê baweriyê ku kî îradeya Bav dike ne xizmetkar e ne jî kole ye, lê belê zarokekî rastîn ê Xwedê ye. Wê demê hûn ê bexteweriya rastîn û aştiya bêkêmasî nas bikin, ku ew fêkiyê hezkirin û şehrezayiyê ne. (79, 32)

42. Ez ji we re dibêjim ku di vê 'Serdema Sêyemîn' de — heke ji we re ne mumkin xuya bike jî — nûjenkirin û rizgariya mirovahiyê dê ne zehmet be, ji ber ku karê xilasiyê karekî îlahî ye.

43. Ew ê evîna Min be ku mirovan dîsa li ser riya ronahî û rastiyê bîne. Evîna min, ya ku bi dizî dikeve her dilî, her giyanê şelqîne, û bi riya her wijdanî xwe diyar dike, dê kevirên hişk veguherîne dilên hestiyar; ew ê mirovên materyalîst bike hebûnên ruhanî, û gunehkarên req bike mirovên qencî, aştî û niyeta baş.

44. Ez bi vî awayî bi we re diaxivim ji ber ku kes ji min baştir pêşketina giyanê we nizanibe, û ez dizanim ku, tevî materyalîzma xwe ya mezin, hezkirina wî ya ji bo cîhanê û hewesa wî ya ku heta asta gunehê herî giran pêş ketiye, mirovê nûjen tenê di xuyabûnê de koleyê 'goşt' û jiyana materyalî ye. Ez dizanim ku hema ku ew di giyanên xwe de destdana hezkirî ya hezkirina Min hîs bikin, ew ê zû werin ba Min da ku barê xwe bavêjin û li pey Min di riya rastiyê de biçin, riya ku ew bêhiş çiqasî dixwazin li ser bimeşin. (305, 34–36)

45. Hişyar bin, û hûn ê bibin şahidê vegera wan kesên ku Min înkar kiribûn, çawa ku hûn ê bibin şahidê vegera wan kesên ku ji riya rast şaş bûbûn.

46. Zanyarên ku jiyana xwe ji bo lêgerîna hêman û hêzên wêrankirinê terxan kirine, dema ku hest bikin ku darizandina wan nêzîk dibe, dê vegerin ser riya rastiyê da ku rojên xwe yên dawî ji bo jinûveavakirin a exlaqî û madî ya cîhanê terxan bikin.

47. Yên din ên ku, di pozbilindiya xwe de, hewl dane ku di dilê mirovan de cihê Min bigirin, dê ji textên xwe dakevin da ku di nefsbiçûkiyê de Min teqlîd bikin. Û heta ewên ku berê gelan handan û şer derdixistin jî, dê sûcên xwe nas bikin û, bi tirs tije, ji bo aştiyê di

navbera mirovahiyê de hewl bidin. (108, 39)

48. Gava ku ronahiya min derbasî her dilî bibe, û ewên ku neteweyan bi rê ve dibin, ewên ku wan hîn dikin, û hemû kesên ku xwedî erkên herî girîng in , bihêlin ku ew ji aliyê wê ronahiya bilindtir ve, ku wijdan e, bên rêberkirin û îlhamgirtin, wê demê hûn dikarin bi hev bawer bin; wê demê hûn dikarin bi birayên xwe bawer bin, ji ber ku ronahiya min dê di nav hemûyan de be, û di ronahiya min de hebûn û dadweriya min a ji hezkirinê çêbûyî dê serwer be. (358, 29)

49. Hînkirina min dê ji nû ve ji aliyê mirovahiyê ve were bihîstin, lê ne ji ber ku Qanûna min ji mirovan re vegeriyaye, ji ber ku ew her tim di giyanên wan de hatiye neqişandin. Ew ê mirovahî be ku vedigerin ser riya Qanûnê.

50. Ev cîhan dê bibe şewqa kurê pûçker di mînaka Min de. Wek wî, ew jî dê Bavê xwe li cihê Wî bibîne ku li benda wê ye, amade ye ku wê bi hezkirinê hembêz bike û li ser sifreya Xwe rûnîne da ku bixwe.

51. Dema vegera vê mirovahiyê bo Bawoyê wê hêj nehatiye; ne jî para mîrasa wê ya ku ew ê li ser şahî û kêfan xerc bike û heta ku tazî, birçî û nexweş bimîne û paşê çavê xwe ber bi Bawoyê xwe ve rake, maye.

52. Pêwîst e ku ji bo kesên ku li pey qenciyên vê cîhanê diçin çend 'demên' din jî bên dayîn, da ku paşê bêhêvîbûna wan temam bibe; da ku ew di dawiyê de fêm bikin ku zêr, hêz, unvan û kêfên bedenî tu carî dê aramî û xweşiya giyanê wan nedin wan.

53. Saeta xwe-muqayesekirinê di ronahiya wijdanê de ji bo tevahiya mirovahiyê nêzîk dibe. Wê demê zanyar, teolog, alim, desthilatdar, dewlemend û dadwer dê ji xwe bipirsin ka wan çi fêkiyên ruhanî, exlaqî an jî madî bi dest xistine û ew dikarin çi pêşkêşî mirovan bikin da ku bixwin.

54. Piştî vê demê, gelek dê vegerin ba Min, ji ber ku ew ê fêm bikin ku, tevî rûmeta ku li ser rûyê erdê xwedî bûn jî, tiştek ji wan kêm bû ku valahiya ku ruhê wan ketibû navê dagire—ruhê ku tenê bi fêkiyên jiyana ruhanî tê xwedîkirin. (173, 19–20, 57–58)

55. Ji nav mirovên îro, yên ku ji ruhanî û hezkirinê bêpar in, ez ê nifşên ku gelek caran bi Rêya Peyva Min hatine pêxemberîkirin, derxim holê. Lê belê, pêşî ez ê li ser van neteweyan bixebitim, yên ku îro hevûdu şaş fêm dikin, li dijî hev şer dikin û hevûdu tune dikin.

56. Dema ku cîbicîkirina darizandina Min li ser her kesî derbas bibe û giyayên bêkêr ji kokê hatibin qelandin, mirovahiyeke nû dê dest pê bike ku derkeve holê, mirovahiyeke ku êdî di 'xwîna' xwe de tovê nakokî, nefret an çavnebariyê hilnagire, ji ber ku 'xwîna' dê û bavên wan di kora êş û tobeyê de hatiye paqijkirin.

57. Ez ê wan pêşwazî bikim û ji wan re bibêjim: 'Bixwazin, bixwazin, û dê ji we re bê dayîn', çawa ku min di 'Serdema Duyemîn' de ji we re

gotibû. Lê îro ez lê zêde dikim: fêrî xwestinê bibin. (333, 54)

Guherîn û hejîn di hemû warên jiyanê de

58. Cîhana madî, gerstêrk, ne nêzîkî helîna xwe ye, lê dawiya vê cîhana şaşîtî û gunehan, ya tariyê û zanista derewîn, bi ronahiya hînkirina Min pêk tê, û li ser kavilên wê ez ê cîhaneke nû ya pêşketin û aştiyê ava bikim. (135, 5)

59. Dê veguherîneke mezin di demeke kurt de li ser mirovahiyê bê. Rêxistinên civakî, prensîp, bawerî, doktrîn, adet, zagon û hemû rêzikên jiyana mirovî dê heta binyadên xwe bihejin. (73, 3)

60. Kes, netewe, nijad û gel—divê hemû jî guh bidin banga îlahî dema ku ruhê mirov, ji dîliyê xwe yê li ser rûyê erdê westiyayî, radibe, zincîrên materyalîzmê dişkîne û ji bo azadiya ruhanî qêrîna şahiyê bilêv dike. (297, 66)

61. Demek dê were ku mirovên wisa derkevin ku bi rastî Hezkiriya Min a Qanûnê dikin, yên ku dikarin Qanûna Ruhanî bi ya cîhanê re bikin yek; ango, hêza herheyî bi hêza demkî re.

62. Ev yek dê ne ji bo kolekirina giyanan wekî demên berê be, lê belê ji bo nîşandana riya ber bi Ronahiyê ve, ku ew azadiya rastîn a giyan e.

63. Wê demê exlaq dê vegere nav malbatan; dê di adet û kevneşopiyên we de navendên rastîn ên perwerdehî û ruhaniyetê hebin. Dê ew dem be ku wijdan dê dengê xwe bide bihîstin, û ku zarokên Min dê ji ruhî bi ruhî bi Xwedayetiya Min re têkiliyê deynin, û ku nijad dê bi hev re bikin yek.

64. Ev hemû dê di ji holê rakirina gelek cudahî û nakokiyan de biryarder be; çimkî — her çend cîhana we ewqas biçûk be jî — we hîn fêm nekiriye ku hûn wek malbatek yekgirtî bi hev re bijîn; we nekarîbûye ku hûn ji Min re awayekî perestinê yê yekgirtî pêşkêş bikin.

65. Babela Kevin te ji bo vê dabeşbûna di navbera gel û nijadan de mehkûm kiriye, lê damezrandina perestgeha min a ruhanî di dilê mirovahiyê de dê te ji wê kefaretê azad bike û te ber bi hezkirina rastîn a ji hev re bibe. (87, 10)

66. Demek dê were ku xwesteka mirov a ji bo bilindkirina ruhê xwe ewqas geş bibe ku ew ê her amûrek di destê xwe de bi kar bîne da ku vê geliya girî veguherîne cîhanek ku aheng lê serdest be; ku ew ê 'ne gengaziyê' pêk bîne; ku ew ê heta xwekurbanî û hewldaneke sermirovî bike ji bo pêşîlêgirtina şerran.

67. Ew dê ew mirov bin ku vî cîhanî rakin, ku fîncanê êşê ji jiyana mirovan rakin, ku her tiştê ku nifşên berê di şopandina xwe ya kor a piştî hêzê de, di materyalîzm û xemsariya xwe de wêran kirine, ji nû ve ava bikin.

68. Ew ê bin ên ku parêzvaniya îbadeta rast a ji Min re bikin — ew rêzgirtina ku ji fanatîzmê an ji kiryarên rîtuelî yên derveyî û bêkêr azad e. Ew ê hewl bidin ku mirovahiyê fêm bikin ku ahengiya di navbera zagonên mirovî û zagonên

giyanî de, û pêkanîna van zagonên giyanî, baştirîn kiryara îbadetê ye ku mirov dikarin pêşkêşî Xwedê bikin. (297, 68–69)

69. Serdema rîtuelan, gorîgehan û zengilên dêrê niha di nav mirovahiyê de ber bi dawîbûnê ve diçe. Perestina bînan û fanatîzma olî dê nefesên xwe yên dawî bidin. Ew dema şer û kaosê ya ku min her tim ji we re pêşbîniya wê kiriye, dê were.

70. Gava ku, piştî bahozê, aramî li hemû giyanan vegere, mirov dê êdî ji bo rûmeta Min qesrên şahane ava nekin, ne jî dê girse bi lêdana zengilan bên gazîkirin, ne jî dê ewên ku xwe mezin hîs dikin, hêzê li ser girseyan bi kar bînin. Dema xwerûmetî, biratî û ruhanîyetê dê were, ku dê ji bo tevahiya mirovahiyê wekheviya di diyariyên ruhanî de bi xwe re bîne. (302, 37)

71. Di van demên heyî de, Giranvan li ser kar e, bi peywira birîna her darê ku fêkiyên baş nade. Di vê têkoşîna mezin de, tenê dad û rastî dê bi ser bikevin.

72. Gelek dêr dê winda bibin; hinek dê bimînin. Di hinekên wan de, rastî dê bibiriqe; di yên din de, tenê xapandin dê were pêşkêşkirin. Lê dîsa jî, mîdarê edaletê dê birînê bidomîne heta ku her tovê ku li ser rûyê erdê heye were parzûnkirin. (200, 11)

73. Ev berdewamiya hînkirinên Min e, lê ne dawiya demê ye, wekî ku mirovahî wê şîrove dike. Cîhan dê di fezayê de li ser gerîna xwe berdewam be; giyan dê werin ser Erdê û ji bo pêkanîna çarenûsa xwe beden bigirin. Mirov dê di pêşerojê de jî vê gerstêrkê bi cih bikin, û tenê awayê jiyanê di nav mirovahiyê de dê biguhere.

74. Guherînên ku jiyana mirovahiyê dê tê re derbas bibe dê mezin bin, ewqas mezin ku dê ji we re wisa were ku gerstêrkek bi dawî dibe û yekeke din ji nû ve çêdibe. (117, 14)

75. Hûn hemû ber bi wê jiyana şahî û aştîyê ve diçin, ne ber bi kûrahî û 'mirinê' ve, wekî ku dilê we bawer dike hest pê dike.

76. Rast e ku divê hûn hêj berî ku dema ruhîbûna we bigihîje, gelek talîniyê bikişînin. Lêbelê ne mirin, ne şer, ne bela û ne jî birçîbûn dê rêya jiyanê ya ber bi ' ' û pêşketina ruhî ya vê mirovahiyê ve ranewestîne. Ez ji mirinê bihêztir im, û ji ber vê yekê heke hûn helak bibin ez ê we ji nû ve bînim jiyanê, û her gava ku pêwîst be ez ê bihêlim ku hûn vegerin ser Erdê.

77. Ez hîn gelek tişt hene ku ji we re eşkere bikim, mirovahiya ezîz; Pirtûka min a Hikmeta Îlahî hîn gelek surprîzên di nav xwe de vedişêre. (326, 54)

Beş 58 – Padîşahiya Aştiyê ya Mesîh û Temamkirina Afirandinê

Hêza Rêveber di Padîşahiya Aştiyê ya Mesîh de

1. Çawa ku min wan demên êş û azarên mezin ji we re pêşbînî kiribû, wisa jî ez ji we re dibêjim ku, gava

tevlihevî derbas bibe, li nav mirovahiyê dê ahengî were.

2. Ezîz, yên ku ji xwe re mezin dibînin, û yên ku xêrxwazî û dadwerî di wan de nîne, dê demekê li axretê bên ragirtin, da ku qencî, aştî û dadwerî li ser rûyê erdê pêş bikevin û, di nav wan de, giyanîbûn û zanîna saxlem geş bibin. (50, 39–40)

3. Di jiyana mirovahiyê de, xerabiyê her tim qencî tepeser kiriye. Lê ez careke din ji we re dibêjim ku xerabî serwer nabe, lê yasaya min a evîn û dadmendiyê dê mirovahiyê birêve bibe. (113, 32)

4. Piraniya giyanên ku di wan rojan de di nav mirovahiyê de di laş de dibin, dê ewqasî pabendî qenciyê bin ku, heke kesên ku ber bi xerabiyê ve meyldar in derkevin holê, ew—çi qasî bi hêz bin jî—dê neçar bimînin serî li ber ronahiya rastiyê ya ku ew giyan li ber çavên xwe digirin, bitewînin — tam berevajiyê tiştê ku niha diqewime. Ji ber ku xerab di piraniyê de ne, wan ji xerabiyê hêzek ava kiriye ku qencan dixe bin zextê, wan tûşî xwe dike û wan di nav çengê xwe de dihêle. (292, 55)

5. Di wan rojan de, Ey şagirtên min, Orşelema Nû dê di dilê mirovahiyê de be. Hûn ê bigihîjin astên bilind ên giyanîbûnê, û ez ê ne tenê giyanên xwedî pêşketineke mezin a giyanî bişînim da ku di nav we de bicivin, da ku peyamên Min ji we re bînin. Ez ê herwiha wan giyanan jî bişînim ku pêdiviya wan bi fezîleta we heye, û yên ku, dema di nav we de dijîn, dê xwe ji gunehên xwe paqij bikin.

6. Di wan deman de, berevajiyê tiştê ku îro diqewime dê rû bide: gava ku ez giyanên pak ji we re dişînim, hûn wan qirêjî vedigerînin ba min. (318, 46)

Mirovê Nû

7. Hemû pêxemberî dê pêk werin, û mirovahî dê bibîne ku gelek ji goşeyên xwe yên herî veşartî û nenas derdikeve—gelek ku dilnizm e, di warê madî de feqîr lê di warê ruhî de bihêz e, ji bo Qanûna Min bi kelecan e û li hember mirovên din dilovan e. Pîrozgeha wan dê di hundirê wan de be, nedîtbar û destnedayî, û ji ber vê yekê wêrankirina wê ne mimkun e. Li wir ronahiyeke ku nayê vemirandin dê bişewite, rêya wê ronî bike. Rêwîtiya jiyanê û ceribandinên wê dê biêş û dijwar bin, lê ew ê tu carî ji ber wan lawaz nebe, ne jî dê ji ber nerazîbûn an xemgîniyê gilî bike, ne jî dê pişta xwe bide Min, ji ber ku ew xwediyê hêza Şandî ye. Mirov dê ji qirêjî, herî û gunehê rabe ser rê û fezîletê, û dê di rêyên evîn û keremê de bimeşin. Ruhê Min dê li her derê were hîskirin; her çav dê Min bibîne, her guh dê Min bibihîze, û her hiş dê wahiyên û îlhamên Min fêm bike.

8. Mirovên ku wekî bêkarî û nezan dihatin hesibandin dê ji nişka ve xwe ronîkirî bibînin û veguherin pêxemberên Min. Ji lêvên wan dê gotinên ku dê wek ava zelal a krîstalê li ser dilên çilmisî bin, derkevin.

9. Pêxember dê vî avî ji Çavkaniya Hikmet û Rastiyê, ku ez im, bikişînin;

tê de, mirov dê tenduristî, paqijî û jiyana herheyî bibînin. (68, 38–39)

10. Keyaniya Min ji bo zarokên xêrxwaz e ku, ji ber hezkirina ji Bavê xwe û cîranên xwe, xaça xwe hildigirin. Ev Padîşahiya ku ez ji we re diaxivim ne li cihekî taybet e; ew dikare hem li ser rûyê erdê ku hûn lê dijîn û hem jî li hemû warên giyanî hebe; ji ber ku Padîşahiya Min ji aştî, ronahî, kerem, hêz û ahengiyê pêk tê, û hûn dikarin bigihîjin van hemûyan — her çend di formeke bisînor de be jî — heta di vê jiyanê de. Hûn ê tenê li wê aliyê vê cîhana ku hûn niha tê de dijîn, bigihîjin kamiliya giyanî. (108, 32)

11. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, her çend mirov îro ji giyanê xwe zêdetir laş in jî, sibe ew ê ji laşê xwe zêdetir giyan bin.

12. Mirovan hewl dane ku ruhê xwe bi tevahî madî bikin, lê ew ê vê madîbûna tam bi dest nexin. Ji ber ku ruh mîna elmasekê ye, û elmas tu carî ji elmasbûnê dernakeve, heta ku bikeve nav hejîrê jî. (230, 54)

13. Mirov dê zanist, hêz, jêhatîbûn û dilê xwe deynin xizmeta doza Min a xwedayî, bêyî ku erk û berpirsiyariyên xwe yên li cîhanê paşguh bikin. Ew ê berê xwe bidin kêfên saxlem ên ku ji bo ruh û laşê wan bi feyde ne. Ew ê ji bo nûbûn û azadiya xwe hewl bidin; ew ê nehêlin ku ew werin xerabkirin, û ew ê tiştekî ku hewcedariya wan pê nîne nestînin. Wê demê fesadî û bêşermî ji ser rûyê erdê winda bibin; wê demê ruh dê serweriya mutleq li ser forma xwe ya fizîkî bi dest bixe, û her çend ew hîn jî di laşekî de dijî, ew ê jiyaneke ruhanî ya evîn, biratî û aştiyê bijî.

14. Ev dê ew dem be ku şer dê bisekinin, ku rêzgirtineke dualî û xwestekeke alîkariya hev hebe, ku hûn fêm bikin ku hûn êdî nikarin ji jiyana cîranekî, ne jî ji ya xwe, xwedî derkevin. Wê demê hûn ê bizanibin ku hûn ne xwediyên jiyana xwe ne, ne jiyana zarok û hevjînên xwe, ne jî xwediyên vê erdê ne, lê belê Ez Xwediyê hemû afirîdiyan im. Lêbelê, ji ber ku hûn zarokên Min ên pir ezîz in, hûn her wiha xwediyên her tiştê ku ya Min e ne.

15. Lêbelê, her çend ez Xudan û Xwediyê her tiştê ku hatiye afirandin im jî, ez nikarim mexlûqên xwe bikujim, zirarê bidim kesî, an jî êşê bixim dilê wan. Nexwe, çima ewên ku ne xwediyên jiyanê ne, dest danîne ser tiştê ku ne ya wan e, da ku li gor dilê xwe pê re tevbigerin?

16. Dema ku mirov vê hînkirinê fêm bikin, ew ê di pêşketina xwe ya giyanî de gavekê ber bi pêş ve avêtibin, û ev cîhan dê ji bo giyanên pêşketî bibe malek.

17. Tu nizanî ka tu yê piştî vê demê careke din li ser vê gerstêrkê bijî. Ez ê diyar bikim ka kî dê wan demên keremê bijî, kî dê vê cîhana erdî bibîne, ya ku di serdemeke din de gelîyê hêsir, wêranî û mirinê bû.

18. Ew derya, çiya û zeviyên ku bûne şahidê ewqas êşê, wê demê dê veguherin cihekî aştîyê, şewqvedana cîhanên wêlayî.

19. Min ji we re gotiye ku gava şer bisekine, Padîşahiya Min dê jixwe

nêzîkî we be, û ku ruhê we wê demê dê di fezîletê de geş bibe. Hînkirina Min dê di hemû ruhên mirovan de hebe, û ez ê bi riya mêr û jinan xwe bidim nasîn. (231, 28–30)

20. Min serdemek amade kiriye ku tê de mirovahî dê bi guhdarî rabe. Neviyên we dê wê rûmeta ku ez ê li ser vê erdê birijînim, bibînin.

21. Ji ber ku Divê Îradeya Min li vê cîhanê pêk were, ya ku min wek bihuşteke erdî ji we re spartiye, û dê dem were ku ew giyanên ku gihîştine qonaxeke bilind a pêşketinê û yên ku hewl dane, dê werin vê gerstêrkê. Ronahiya Min a Îlahî dê li ser rûyê erdê bibiriqe, û pêkanîna Qanûna Min dê li ser wê serwer be. (363, 44)

Cîhan wekî Axa Sozdarî û Vêkêşana Padîşahiya Esmanan

22. Ev Erd, ku bi gunehê pîs bûye, bi sûcan lekeyî bûye û bi çavbirçîtî û nefretê qirêj bûye, divê paqijiya xwe ji nû ve bi dest bixe. Jiyana mirovî, ku têkoşîneke bêdawî di navbera qencî û xerabiyê de bûye, dê bibe mala zarokên Xwedê, maleke aştiyê, biratiyê, têgihiştinê û daxwazên bilind. Lêbelê, ji bo gihîştina vê îdealê, divê mirovahî di ceribandinên ku dê wan ji xewa wan a ruhanî hişyar bikin re derbas bibe. (169, 14)

23. Ez ê cîhaneke nû li ser guneh, nefret û xerabiyan ava nekim; ez ê li ser bingeha saxlem a nûbûn, serpêhatî û tobeyê ava bikim; ez ê her tiştê di hundirê we de veguherînim. Heta ji tariyê jî ronahî dê bişkive, û ji mirinê ez ê jiyanê biafirînim.

24. Her çend mirovan erd pîs kiriye û bêrêzî lê kiriye jî — sibê, bi kirinên xwe yên qenc, ew ê vî warî hêja bikin, û ew ê wekî Axa Sozdar were nasîn ku ew ê ji bo pêkanîna peywirên hêja werin wir. Kî, wê demê, dikare hîn jî gumanê li ser veguherîna cîhanê bike? (82, 44–45)

25. Ez niha Perestgeha Ruhê Pîroz ava dikim. Lê gava ev were avakirin, êdî dê cihên kombûnê, dêr an jî cihên hecê nemînin, an jî ew ê, ligel sembol, ayîn û kevneşopiyên xwe yên olî, wateya hebûna xwe winda bikin. Wê demê hûn ê Mezinahiya Min û hebûna Min hîs bikin; hûn ê gerdûnê wekî Dêr û hezkirina ji cîranên xwe wekî îbadet nas bikin.

26. Wê têgihiştinên nû ji zikê Dayika Xwezayê şîn bibin, ku dê zanista we veguherînin rêyek ber bi xweşiyê ve, ji ber ku wê ji aliyê wijdanê ve, ku dengê Xwedê ye, li ser rêya rast were danîn. 27. Mejî dê êdî ne serwerê cîhanê be, lê belê dê bibe hevkarê Ruh, ku dê rêberiya wî bike û ronî bike. (126, 35–36)

28. Gava ku cîhan wê demê azadiya xwe ya nûjenkirî bi dest bixe û, bi ronahiya Elîya ve rêberkirî, bikeve nav vî jiyana dadmend û qenc, hûn ê li vir li ser rûyê erdê şewqvedana jiyana giyanî ya ku li wê aliyê vî jiyanî li benda we ye bibînin, da ku hûn paşê her û her di nav aşitî 662 Beş 58 û ronahiya Bavê xwe de şa bibin.

29. Lê eger hûn meraq dikin ka dê çawa hemû netewe bibin yek gel,

mîna wan eşîrên ku gelê Îsraîlê pêk anîn, ez ji we re dibêjim: Xemgîn nebin, çimkî gava ku hemû gel carekê anîn 'çolê', ceribandin dê wan bi hev ve girêbidin, û gava ku ev yek çêbibe, 'mannayeke nû' dê ji esmanê li ser hemû dilên hewcedar bibare. (160, 39)

30. Çawa ku Axa Sozdarî di nav gelê Îsraîlê de hate dabeşkirin, wisa jî dê tevahiya erdê di nav mirovahiyê de were dabeşkirin. Ev dê di dema xwe ya rast de pêk were — piştî paqijkirinê. Ji ber ku daxwaza Min ew e ku ev dabeşkirin pêk were, dê edalet û wekhevî tê de serwer bin, da ku hemû mirov li ser hewldaneke yekane bi hev re bixebitin. (154, 49)

31. Pêşketina mirovahatiyeke ku exlaqê wê ji giyanîbûnê şîn dibe bînin ber çavên xwe; mirovahatiyeke bê sînor û sînorên neteweyî bînin ber çavên xwe, ku bi biratî hemû derfetên jiyanê yên ku erd dide zarokên xwe parve dike.

32. Biceribînin bifikirin ka zanista mirovî dê çawa bûya eger hezkirina dualî îdeala wê bûya, eger mirovahî zanîna ku lê digere bi riya dua werbigirta.

33. Bifikire ka dê ji bo Min çiqas xweş be ku ez ji mirovahiyê, bi riya jiyana wan bi xwe, îbadeta evîn, bawerî, guhdarî û dilnizmiyê werbigirim, bêyî ku ew neçar bimînin serî li rîtuel û awayên derveyî yên îbadetê bidin.

34. Ev bi serê xwe dê jiyan be ji bo mirovahiyê, çimkî tê de ew ê bi aramiyê nefesê bistînin, kêfa azadiyê bikin, û xwe tenê bi wê yekê xwedî bikin ku rastiyê dihewîne. (315, 57–58)

35. Gunehên mirovahiyê dê bên jêbirin, û her tişt dê wek nû xuya bike. Ronahiyeke tijî paqijî û bêgunehî dê hemû mexlûqatan ronî bike; ahengiyeke nû dê pêşwaziya mirovahiyê bike, û paşê sirûdeke evînê ji bo Xudanê wan—yê ku Wî ewqas dem li benda wî bûn—dê ji giyanên mirovahiyê bilind bibe.

36. Dayika Erdê, ya ku ji zû de ji aliyê zarokên xwe ve pîs hatiye kirin, dê careke din xwe bi cilên xwe yên cejnê yên herî xweşik bixemilîne, û mirov dê êdî jê re nebêjin 'Geliyê Hêsiran', ne jî dê wê bikin qada xwîn û hêsiran.

37. Ev cîhan dê bibe wek perestgeheke biçûk di nava gerdûnê de, ku mirov dê giyanên xwe ber bi Bêsînor ve bilind bikin, di yekîtiyeke tijî xwebirûmetî û hezkirinê de ji bo Bavê xwe yê Ezmanî.

38. Şerîta Min dê li ser giyanên zarokên Min û Peyva Min li ser dilên wan bê neqişandin; û her çiqas di demên berê de mirovahiyê ji xerabiyê kêf digirt û di gunehê de xwe şa dikir, wê demê dê îdealeke wê ya ji bilî qenciyê tune be, û dê kêfxweşiyeke wê ya ji meşîna li ser Rêyên Min mezintir tune be.

39. Lêbelê wisa nefikirin ku mirov dê ji ber vê yekê dev ji zanist û şaristaniya xwe berde û xwe bide aliyekî li geliyên tenê û çiyayan da ku jiyaneke seretayî bijî. Na, ew ê hîn jî ji fêkiyên dara zanistê, ya ku wî bi eleqeyeke mezin xwedî kiriye, kêfê werbigire , û gava ku

giyanîbûna wî zêdetir bibe, zanista wî jî dê wisa zêdetir bibe.

40. Lêbelê, ber bi dawiya demê ve, gava ku mirovahî vê tevahiya rêyê biqedîne û fêkiyê dawîn ji darê bikêşe, ew ê pûçbûna karên xwe yên ku berê ji wan re pir mezin dixuyan, nas bikin, û ew ê jiyana ruhanî fêm bikin û hîs bikin; û bi riya wê ew ê li ber karê Afirîner bi awayekî ku berê qet nedîtine heyran bimînin. Bi îlhamê ew ê wehiyên mezin werbigire, û jiyana wî dê vegera li sadetî, xwezayîtî û ruhanîbûnê be. Hê demek dê derbas bibe heta ku ev roj were, lê hemû zarokên min dê wê bibînin. (111, 12–14)

Temamkirina Afirandinê

41. Ez wî gelî amade dikim ku ez ê hemû zarokên xwe ji bo Dadweriya Mezin a Gerdûnî tê de kom bikim. Ez ê bi kamilî dadweriyê bikim; hezkirin û rehma min dê mirovahiyê bipêçe, û di wê rojê de hûn ê ji hemû belayên xwe xilasî û şifayê bibînin.

42. Heke hûn îro ji bo xeletiyên xwe tobe bikin, bila ruhê we were paqijkirin. Bi vî awayî, hûn ê amade bin ku ji Min mîrasa ku Min ji bo her yek ji we destnîşan kiriye, werbigirin. (237, 6)

43. Evîna Min dê hemû mirovan û hemû cîhanan bike yek. Li ber Min, cudahiyên nijad, ziman û eşîrê dê ji holê rabin, û heta cudahiyên ku di pêşketina giyanî de hene jî. (60, 95)

44. Ruhê Min li ser her giyanê daketiye, û Fêrîkên Min li seranserê gerdûnê ne, fermanên Min pêk tînin da ku her tiştî bixin rêkûpêk û wî deynin ser riya rast. Dema ku her kesî mîsyona xwe bi cih anî, nezanî dê ji holê rabe, xerabî dê êdî nemîne, û tenê qencî dê li ser vê gerstêrkê serwer be. (120, 47)

45. Hemû cîhanên ku zarokên min xwe li ser wan kamil dikin, mîna baxçeyekî bêdawî berfireh in. Îro hûn hîn şitilên nerm in, lê ez soz didim we ku ava zelal a hînkirinên min dê ji we re kêm nebe, û ku, bi saya wan, hûn ê di aqil û hezkirinê de her ku diçe zêdetir mezin bibin; heta rojekê di herheyîbûnê de, dema ku dar bi zêdehî fêkiyên gihîştî bidin, Baxçevanê Xwedayî bikaribe bi tamkirina fêkiyên hezkirina Xwe kêfa karê Xwe bike. (314, 34)

46. Ez dixwazim ku di dawiya têkoşînê de, gava ku hemû zarokên min her û her di Mala Ruhanî de bibin yek, ew jî di şahiya min a bêdawî ya wekî Afirîner de şirîk bin, wekî nîşana wê yekê ku her yek ji we di xebata îlahî de, yan bi avakirina wê yan jî bi nûjenkirina wê, beşdar bûye.

47. Tenê wekî hebûnên ruhanî hûn ê kifş bikin ku ji hemû tiştên ku min ji destpêkê ve afirandine, tiştek winda nebûye; ku her tişt di Min de ji nû ve zindî dibe, her tişt can distîne û nû dibe.

48. Eger, wê demê, ewqas zêde mexlûq demeke dirêj winda bûbin, eger gelekan li şûna karên jiyanê kiryarên wêranker pêk anîbin, ew ê fêm bikin ku dema windabûna wan tenê demkî bû û ku kiryarên wan, çi qas xirab bin jî, dê di Jiyana Herheyî de bên sererastkirin, û ew ê

veguherin hevkarên xebata min a afirîner a bêdawî.
49. Çend sedsalên guneh û tarîtiyê, wekî ku mirovahiyê li ser Erdê jiyane, li hemberî herheyîtiyê, li hemberî demek ji pêşketin û aştiya bêdawî, çi ne? We bi vîna xwe ya azad xwe ji Min dûr xistiye, û, bi handana wijdana xwe, hûn ê vegerin ba Min. (317, 17–20)
50. Min rêz û rûmeta hemû afirîdiyan wergirtiye — ji stêrkên herî mezin heta wan hebûnên ku bi zehmetî ji aliyê çavên we ve tên dîtin.
51. Her tişt di bin pêşketinê de ye; her tişt li gorî rêça xwe diçe; her tişt ber bi pêş ve diçe; her tişt diguhere, pêş dikeve û digihîje asteke bilindtir û bêkêmasîtir dibe.
52. Dema ku gihîşt lûtkeya kamilbûnê, kenê min ê ruhanî dê li seranserê gerdûnê bibe mîna berbangeke bêdawî, ku jê her leke, hemû belengazî, êş û her nekamilbûn dê ji holê rabibin. (254, 28)

Sirûda Pesindanê ji bo Ahengiya Nûkirî ya Afirandinê

53. Di Ruhê min de sirûdeke pesindanê heye ku heta niha kesî notayên wê nebihîstine; kes wê nas nake, ne li ezmanan û ne jî li ser rûyê erdê.
54. Ew stran dê li seranserê gerdûnê were bihîstin dema ku êş, belengazî, tariyê û guneh hatibin ji holê rakirin.
55. Ew notayên îlahî dê di hemû giyanan de dengvedanê bibînin, û Bav û zarok dê di vê koroya aheng û bextewariyê de bibin yek. (219, 13)
56. Ez dixwazim di nav we de wekî Serketî rabe — Ez dixwazim ku hûn Bavê xwe wekî Qralê Artêşan bibînin, yê ku xerabiya di nav we de têk dibe, û xwe wekî leşkerên tijî rûmeta giyanî, dilxweşî û aramiya hiş bibînin.
57. Hingê sirûda Ahengiya Gerdûnî dê di serkeftina herî mezin de were bihîstin — ew serkeftina ku dê were, lê di wê de ne Bavê we û ne jî hûn bi xwe dê ji ber ku we bi hezkirina xwe dijmin 'têk birine' xemgîn bibin.
58. Yên me yên 'têkçûyî' dê ne giyan bin — ew ê xerabî, hemû tariyê, guneh û kêmasî bin.
59. Serkeftina Bav dê di xilasiya hemû giyanên ku li paş mane, yên ku di tariyê û xerabiyê de rehên wan çêbûbûn, pêk were.
60. Hûn şaş in eger hûn bawer bikin ku kes dê winda bibe. Ez ê êdî ne Xwedê bûma eger ruhê yek kesî rizgar nebûya.
61. Hemû yên ku hûn jê re dibêjin cin, ew jî ruh in ku ji Xwedê hatine, û heke ew îro jî li riya şaş bin, ew jî dê xilasiyê bibînin.
62. Dê kengê ronahiya rastîn di nav wan de be? Dema ku hûn, bi hev re bi hêzên ruhanî yên ronahiyê re, bi riya duayên xwe û karên xwe yên hezkirin û dilovaniyê, li dijî nezanîn û gunehên wan têbikoşin.
63. Roja Mezin a Xudan dê bibe roja Bavê we û bexteweriya we ya bêkêmasî. Cejna Gerdûnî dê pêk were gava ku hûn hemû rojekê li ser

sifra Wî ji nanê jiyana herheyî parve bikin. (327, 47–48)

64. Ma min ji we re negot ku hûn mîratgirên rûmeta Min in? Wê demê, tişta ku dimîne ew e ku hûn xêr û xelatan qezenc bikin da ku ew bibe ya we û hûn jê kêfê werbigirin.

65. Her tiştê ku Min afirandiye ne ji bo Xwe bû, lê ji bo zarokên Min bû. Ez tenê şahiya we, bexteweriya we ya herheyî dixwazim. (18, 60–61)

66. Hemû hêza ku zindiyan bihejand û jiyan da organîzmayan dê vegere ba Min; hemû ronahiya ku cîhan ronî kirin dê vegere ba Min, û hemû bedewiya ku li ser warên afirandinê hatibû rijandin dê careke din di Ruhê Bav de be; û careke din di nav Min de, ew jiyan dê veguhere cewhera ruhanî, ku dê li ser hemû mexlûqên ruhanî, li ser zarokên Xudan bê rijandin; çimkî ez ê tu carî we ji wan diyariyên ku min dane we, mîrasdar nekim.

67. Hîkmet, jiyana herheyî, aheng, bedewiya bêsînor, qencî—ev hemû û hê zêdetir dê di zarokên Xudan de bên dîtin, dema ku ew li cihê kamilbûnê bi Wî re dimînin. (18, 55–56)

XIV Erkê Mîsyoneriyê

Beş 59 – Erkê Belavkirina Peyva Nû ya Xwedê

Rêwerzên ji bo amadekirina cildên pirtûkan, çapa kurtkirî û wergeran

1. Ev ew dema pêşbîniyî ye ku diviyabû ez tê de bi mirovahiyê re biaxivim, û ez ji we dixwazim, ji bo pêkanîna pêxembertiyên xwe, ku hûn ji vê Peyva ku min daye we , cildên pirtûkan berhev bikin, û paşê jê berhevok û analîzan amade bikin û bigihînin mirovên din. (6, 52)

2. Ji Peyva Min pirtûkekê amade bikin, wateya wê jê derxînin, da ku hûn bigihîjin têgihiştineke rast a paqijiya hînkirina Min. Dibe ku hûn di gotinên ku ji aliyê peyamber ve hatine ragihandin de şaşiyan bibînin, lê ne di wateya bi xwe de.

3. Pêxemberên min her dem bi tevahî amade nebûne. Ji ber vê yekê min ji we re gotiye ku divê hûn tenê bi rûserî lê nenêrin, lê belê kûr bikevin nav cewherê wê da ku hûn bigihîjin kamilbûna wê. Duayê bikin û kûr bifikirin da ku hûn wê fêm bikin. (174, 30)

4. Min ev Peyv ji we re anî û hişt ku hûn wê bi zimanê xwe bibihîzin, lêbelê ez we erkdar dikim ku hûn paşê wê wergerînin zimanên din da ku ji her kesî re were zanîn.

5. Bi vî awayî, hûn ê dest bi avakirina 'Birca Îsraîlê' ya rastîn bikin — ew a ku hemû neteweyan bi awayekî ruhanî dike yek, ew a ku hemû mirovan di wê zagonê xwedayî, neguherbar û herheyî de dike yek, ya ku we li dinyayê ji devê Îsa bihîst dema ku Wî ji we re got: 'Ji hev hez bikin!' (34, 59–60)

6. Ez dixwazim ku dema Peyva Min di pirtûkan de ji bo belavkirina li seranserê erdê were berhevkirin, ew bêyî xeletî were çapkirin, bi qasî ku ji Min derket paqij be.

7. Heke hûn piştrast bikin ku ew bi vî awayî di pirtûkên we de were tomarkirin, ronahiyek dê jê biherike ku mirovahiyê ronî bike, û wateya wê ya giyanî dê ji aliyê hemû mirovan ve were fêmkirin û têgihiştin. (19, 47–48)

8. Ez hînkirinên xwe radestî te dikim da ku tu wan di heman şêweyê ku ez didim te de, bigihînî mirovên din. Lê dema ku hûn wan hîn dikin, tu carî bi tundî nîqaş nekin. Hay ji xwe hebin ku hûn li ser tiştekî ku hûn nizanin biryarê nedin, lê bizanibin ku mînakek paqij bes e ku mirovan ber bi ruhanîbûnê ve bibe. (174, 66)

9. Xwe amade bikin da ku Mizgîniyê ragihînin, ku dê ji aliyê gelek kesan ve bi şahî were pêşwazîkirin.

10. Ez ji we re dibêjim 'ji aliyê gelekan ve' û ne 'ji aliyê her kesî ve', ji ber ku dibe ku hinek ji we re bibêjin ku tiştê ku Xwedê di 'Serdema Yekem' de eşkere kir û tiştê ku Mesîh ji mirovahiyê re anî, ji bo wan bes e.

11. Tam wê demê ye ku lêvên we, ku ji aliyê Min ve tên hejandin û îlhamkirin, dê ji bêbaweran re bibêjin ku pêwîst e bi wehya nû re aşina bibin da ku rastiya tevahî ya ku Xwedê di demên berê de daye mirovahiyê nas bikin. (292, 67)

Mafê naskirina Peyva nû ya Xwedê

12. Pêwîst e ku hûn derkevin ser rêyên cûrbecûr ên erdê, ey gelê pir-hezkirî. Çimkî binêrin, heta di nav neteweya Meksîkî de jî, gelek kesan hêj karê Min nas nekiriye.

13. Binêrin, jixwe di cîhanê de kesên ku îdia dikin ku bi navê Min dixebitin hene, her çend ew ji aliyê giyanî ve hewcedar bin jî.

14. Lê belê we, yên ku bi Xwedayetiya Min ewqas bi dewlemendî hatine pîrozkirin — peywira we çi ye? Fêrkirina Min bidin nasîn. Divê hûn xwe ji cîhanê veşêrin, ne jî alîkariya ku pêdiviya wê pê heye jê red bikin. (341, 16)

15. Va ez we bi dizî amade dikim; paşê wê roj were ku divê hûn derkevin û rê vekin da ku Peyva min bigihîje hemû dilan.

16. Heta wê demê, cîhan dê bi êşê paqij bûbe, û Peyva min dê êdî ji bo wê wekî zimanekî biyanî xuya neke, lê belê wekî tiştekî ku dil û giyan dikarin bi hêsanî jê fêm bikin û hîs bikin.

17. Ez pirtûka ku behsa rastî û hezkirinê dike, ji we re teslîm dikim, da ku hûn wê bigihînin hemû mirovahiyê.

18. Li ser rûyê erdê tu gelek wisa nînin ku ez ji te re bibêjim ne hewce ye tu biçî ba wan, ji ber ku pêdiviya wan bi vê wehyê nîne. Kîjan gel dikare îdia bike ku bi rastî Xiristiyan e — ne tenê bi nav, lê belê bi saya hezkirin, rehm û lêborîna xwe? Kîjan netewe dikare ruhanîbûna xwe îspat bike? Li kîjan beşa cîhanê ew ji hev

hez dikin? Mirov bi rastî li ku derê li pey hînkirinên Mesîh diçin? (124, 15–16)

19. Dema ku ev peyam temam bibe, ez ê êdî bi riya van peyamberan neaxivim, lê piştî wê ez ê bi awayekî nazik di nav giyanan de Xwe bidim nasîn.

20. Lê Peyva Min, ya ku li ser dilê yên ku ew bihîstiye hatiye neqişandin û di pirtûkeke nû de hatiye tomarkirin, dê wek tovê aştîyê, wek ronahîya zanîna rastîn, û wek dermanekî ji bo her êşa ku beden û giyanên mirovahîyê diêşîne, ji gel û neteweyên cîhanê re were anîn.

21. Peyva Min dê negihîje dilan gava ku peygamberên Min bixwazin, lê gava ku bixwesta Min be. Ji ber ku ez im yê ku dê çavdêriya tovê Min bikim, yê ku ji bo wê axê amade bikim û rê vekim. Ez im yê ku dê, bi şehrezayî, misoger bikim ku ew di wextê rast de bigihîje gelan, neteweyan û malbatan.

22. Ew ê bigihîje wan gava ku ew jixwe li benda wê bin, gava ku dilê wan di rewşa bendewariyê de be ji ber ku sozên Min tînin bîra xwe, gava ku ew ji xewa xwe ya kûr a girîngbûna xwe, pozbilindiyê, materyalîzmê û pûçiyê şiyar bûne. (315, 28–29)

23. Ez ê ji gelê xwe re derfetên pêwîst peyda bikim da ku peyama min bigihînin hemû neteweyan. Ez ê misoger bikim ku, di rêwîtiya xwe de, ew mirovên xêrxwaz bibînin ku dê alîkariya wan bikin da ku eşkayên min bigihînin seranserê cîhanê. (323, 75)

24. Bi rêya te, Şerîet divê ji nû ve ji nifşên paşerojê re were nasandin. Ji ber vê yekê min ji te re got ku divê tu amade bî. Ji ber ku tu hatî da ku rêya paşerojê amade bikî, da ku di paşerojê de nifşên paşerojê êdî ne bixwedayên pûtan bin, û ne jî pêxemberên derewîn di nav wan de derkevin da ku mirovahiyê bixapînin.

25. Divê hûn van hemûyan eşkere bikin ji cîhanê re, ya Îsraîl. Di vê serdemê de, ku tê de nêrînên cîhanî yên cihêreng derketine holê, dê mezheb li dijî mezhebê rabe; dê mezheb di nav xwe de şer bikin û dê we jî red bikin.

26. Lêbelê, ji ber ku hûn zarokên ronahî û aştîyê ne, hûnê ji wan re bibêjin: 'Rastî di peyama Peymana Sêyemîn de ye; li wir şahidiya hebûn û hatina Xudan di vê serdemê de heye.'

27. Hûn ê bala mirovahiyê bikişînin ser vê pirtûkê û bi pêkanîna Qanûna Min şahidiya rastiya wê bikin. (348, 42–43)

Rêwerzên ji bo Belavkirina Hînkirina Ruhanî

28. Fêm bikin, ey gel: di vê 'Serdema Sêyemîn' de, wek şahidên ku ev îlhama îlahî jiyane, erkê we ye ku hûn vê peyamê bi dilsozî û rastî belav bikin. Hûn hatine gazîkirin û hilbijartin ku Mizgîniyê bînin ji mirovahiyê re, ku hevrên xwe yên mirov fêrî riya ruhanî bikin — ya yekane ku we digihîne aştiyê,

ronahiya rastîn, û biratiya hemû-girîng. (270, 10)

29. Bi sebir û têgihiştinê bin, ji ber ku ne hûn in ku divê mirovahî nas bike, lê belê Karê Min, Hînkirina Min e, û ev herheyî ye. Erkê we ew e ku hûn bi gotin û kirinên xwe, wê peyamê ragihînin ku ji mirovan re rêya ku pê re dikarin gavekê ber bi kamilbûnê ve bavêjin, eşkere dike. (84, 11)

30. Li ser erdeke zexm ava bike, da ku tiştê ku min di warê ruhanîyet û nûjeniyê de di hundirê te de ava kiriye, ji aliyê bêsîniyan ve neyê wêrankirin.

31. Lêbelê divê hûn ji ber tirsa cîhanê vê rastiyê veneşêrin; divê hûn wê bi eşkereyî nîşanî cîhanê bidin. Ji ber vê yekê ez tim û tim ji we re dibêjim ku divê hûn vê tovê biparêzin, da ku hûn û zarokên we karibin vê ronahiyê bînin ji bo gelên cîhanê. Ez destûrê didim we — da ku Peyama Min bigihîje her quncikek cîhanê — ku hûn her amûrekê ku ji bo vê mebestê guncaw dibînin bi kar bînin, kengê ku wijdana we ji we re dibêje ku hûn li ser riya rast in. Di van deman de, divê hûn ji bo dua kirin û hezkirina ji Min re li katakomban negerin.

32. Dema hûn bi her awayî behsa Min dikin an jî şahidiya Min dikin, şerm nekin, ji ber ku wê demê mirov dê qebûl nekin ku Min xwe ji we re eşkere kiriye; ew ê guman bikin ku gelek nexweş û hewcedar hatine saxkirin û ji êşên xwe rehet bûne; ew ê wan mûcîzeyan înkar bikin ku Min ji bo geşkirina baweriya we pêk anîne.

33. Ez ê Pirtûka Hînkirinên Xwe ji we re bihêlim da ku hûn ji cîhanê re bibêjin: 'Binêrin, ev e mîrasa ku Mamoste hişt.' Û bi rastî, dê çend kes, dema ku Peyva Min bibihîzin, bawer bikin, û dê çend gunehkar nû bibin!

34. Van hemû hînkirinan bixin dilê xwe, da ku ceribandinên jiyana we we bêamadekar negirin. (246, 69–70)

35. Çiqas hînkirin, çiqas awayên perestina Xwedê, û çiqas ramanên nû yên derbarê jiyana giyanî û mirovî de hûn ê bibînin. Heke hûn bizanibin ka çawa têkevin nav wan û wan binirxînin, her yek dê aliyekî baş û rast û aliyekî din ê şaş, ku ji rastiyê, ango edalet, hezkirin û kamilbûnê dûr e, ji we re eşkere bike.

36. Li ku derê hûn şaşî, nezanîn an jî xerabiyê kifş bikin, cewhera Hînkirina Min belav bikin, ku ji ber ku ya Min e, divê tu tevliheviya pîsî an şaşiyê tê de tune be.

37. Hînkirina min mutleq, berfireh û kamil e. (268, 58–60)

38. Ez hema niha ji we re dibêjim ku ewên ku bi rastî vê tovê bi dilpakiya ku min ew pê re spartiye we diçînin, dê di nav aştiyê de riya xwe bişopînin. Deriyên ku li hemberî lêdana wan kerr mabûn, dê ji wan re vebin; û her çend dijberî li hember wan hebe jî, ew ê di têkoşînê de tu carî neyên têkbirin, ji ber ku fezîleta wan dê bihêle ku ew li hemberî hemû ceribandinan bisekinin.

39. Ji aliyê din ve, ewên ku dengê wijdana xwe paşguh dikin, ku guh nadin Peyva Min û ku îxanetê li Min dikin, dê her tim di bin destê dijminên xwe de bin; ew ê bêyî aştî bijîn û ji mirinê bitirsin. (252, 24–25)
40. Mirovno, hê berî ku şerên li cîhanê bi dawî bibin, Qanûna Min a Evînê dê destê xwe bide ser hemû giyanan, her çend hûn hêj nizanin çawa.
41. Ev peyama ronahiya ruhanî dê her wiha bigihîje mirovahiyê; lê ev yek dê tenê dema ku hûn xurt bin pêk were.
42. Bila kesekî newêre bibêje ku ev kar rastî ye, heke ew bi xwe pê qanih nebe, ji ber ku wê demê kes ji we bawer neke. Lê eger baweriya we mutleq û qanihbûna we rast be, kes nikare we ji ragihandina Mizgîniyê ji hemû dilan re asteng bike. (287, 52–53)

Beş 60 – Xebata di Ruhê Mesîh de

Taybetmendiyên bingehîn, fezîlet û şiyanên şagirtên nû

1. Çiqas zehmet dixuye ji we re ku hûn rêyekê vekin da ku peywira xwe di vê serdemê de bi cih bînin. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku ew ne zehmet e, ji ber ku mirovahî amade ye ku Peyama Min werbigire.
2. Di her serdemê de, yên qels li hemberî têkoşînê bêhêvî bûne, lê yên bihêz nîşan dane ku baweriya bi Qanûna Min li ser her tiştî serwer e. Çarenûsa te, Îsraêl, her tim ew bûye ku tu peyam û wehiyên nû ji cîhanê re ragihînî, ji ber vê yekê tu carinan guman dikî ka tu yê baweriyê bibînî an na.
3. Lêbelê xemgîn nebe; tovê ku min spartiye te bigire û biçîne. Tu yê bibînî ka çend ji wan zeviyên ku te digot qey bêber in, dema ku bi rastiya Peyva Min werin şênkirin, dê çiqas berhemdar derkevin.
4. Ji ber ku hûn xwe nehewî dibînin, erkê xwe bi cih neynin. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, kîjan kes xwedî mîsyonek be û wê bi cih neyne, ew bi qasî kesê ku bi zanebûn qanûnê binpê dike, bi xerabî tevdigere.
5. Ji bîr neke ku di dawiyê de Bav dê te bixe ber hesabê — hem ji bo xerabiyên ku te kirine û hem jî ji bo tiştên ku te nekirine. Bizanibe ku ev her du kêmasî dê bibin sedema êşa giyanê te.
6. Hînkirina min belav bikin, ji mirovan re li ser Peyva min biaxivin, wan bi kirinên xwe yên hezkirinê qanih bikin, wan vexwînin ku guh bidin Min, û gava ku ew bi girseyan re werin û ronahiya baweriyê di dilê wan de pê bikeve, ez ê wan wek zarokên Gelê Nû yê Îsraîlê bi nav bikim. (66, 14–17)
7. Yên ku ji herî, pîsî û xweperestiyê derdikevin û ber bi jiyaneke xizmetê û xêrxwaziya çalak a ji bo mirovên xwe ve diçin, ez ê wek mînakekê bilind bikim ku ronahî û kerem di hînkirina min de hene, ji bo nûkirina gunehgaran. Ev mînak dê li hemû dilan belav bibe.

8. Kî naxwaze di nav wan kesan de be ku ji bo Min şahidiyê dikin? Lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, eger kirinên we bi rastî ji dil dernekevin, ew ê di nav mirovên we yên din de tu berhemê nedin, û hûn ê gelek caran bibihîzin ku ew we wekî riyalîst û mizgînvanên derewîn bi nav dikin. Û ez naxwazim ev yek were serê we.

9. Divê hûn fêm bikin ku di vê roj û serdemê de xapandina mirovan pir zehmet e. Hişê wan hişyar e, û her çend ew di nav materyalîzma hebûna xwe de ji rê derketibin jî, ew ji her xuyabûneke giyanî hesas in. Lê eger hûn nikaribin mirovên din bixapînin — gelo hûn dikarin Bavê xwe bixapînin?

10. Bila hezkirina Mîr di hundirê we de cih bigire, da ku hûn dijminên xwe bibexşînin wekî ku Ew we dibexşîne. Wê demê dilê we dê di nav mirovan de bibe wek xêzeke jiyanê. (65, 44–46)

11. Ji mirovan netirsin; çimkî bi rastî, ez ji we re dibêjim: Ez ê bi devê we biaxivim, bi riya we şahidiyê li Peyva Xwe bikim, û dengvedana wê dê bigihîje heta seranserê cîhanê, bigihîje mezin û biçûkan, serweran, zanyaran û teologan. (7, 37)

12. Ez careke din ji we re dibêjim ku divê hûn ji rûbirûbûnê netirsin. Ji ber vê yekê, bi awayekî herî xwezayî ji mirovên xwe re bêjin ku Xudan hatiye ba we.

13. Ji wan re bêjin ku yê ku li ser xaçê mir Îsa bû — ew bedena ku Mesîh tê de veşartî bû, perestgeha zindî ku 'Peymana Xwedê' tê de dimanî; lê Mesîh, Evîna Xwedayî, dijî û di Ruh de tê ba zarokên xwe da ku riya ku dê wan bigihîne Padîşahiya wî ya Ruhî fêrî wan bike. (88, 62–63)

14. Ji darizandin û tinaziyên mezheb û şaxan netirsin. Ew in, her çend pirtûkên pêxembertiyê di destên wan de bin jî, wan bi awayekî rast şîrove nekirine û ji ber vê yekê nizanibûn çawa li benda Min bin. Lê hûn, ji aliyê din ve, yên ku pêxembertiyên ku li ser vegera Min a wekî Ruhê Pîroz diaxivîn nedizanîn, li benda Min mane. Niha 'Serdema Sêyemîn' hatiye, lêbelê mirovahî nekarî Mizgîniyê bi awayekî rast şîrove bike. (33, 26)

15. Hûn ê çawa karibin mirovahiyê di serdemeke wisa materyalîzm û tevliheviya ruhanî ya mezin de ber bi gihîştina ruhanîbûnê ve bibin?

16. Hay ji xwe hebin ku karê we zehmet e, ku divê hûn di têkoşînê de xurt û bi sebir bin da ku wê bi cih bînin.

17. Divê hûn her hewldanê bikin ji bo sererastkirina şaşfêmkirina ku li ser Şerîeta Min hatiye kirin, û her weha awayê nekemilî yê ku hûn pê perestina xwe pêşkêşî Min dikin.

18. Lê divê hûn di bîra xwe de bigirin ku hûn nikarin di çavbirûskekê de raman û awayên perestina mirovan biguherînin; belkî, ji bo bidestxistina vê yekê, divê hûn xwe bi sebir û niyeta baş çekdar bikin û bi kirinên xwe bibin mînaka hezkirinê. (226, 60)

19. Tenê ewên ku dilê wan paqij e dikarin biçin welat û neteweyan da

ku peyama Min belav bikin, ji ber ku tenê ew ê hêjayî wê bin ku şahidiya rastiya vî karî bikin.

20. Dema ku ev peyamber berê xwe didin wan herêmên ku li benda wan in, divê fanatîzma olî bi temamî ji dilê wan hatibe rakirin; divê ne hewcedariyeke biçûk a pesindanê an heyranmayînê jî bimîne, û destê wan jî wê newêre xwe bi pereyê cîhanê qirêj bike ji bo xebata evînê ya ku ew pêk tînin.

21. Divê ew kerametan nekin bazirganî, ne jî bihayekî deynin ser hezkirina ku ji bo hev nîşan didin. Divê ew xizmetkar bin, ne xwedî.

22. Dem dê were ku hûn mezinahiya nefsbiçûkiya rast fêm bikin, û wê demê hûn ê bizanibin ku kîjan kesê dizanibû xizmetkar be, di rastiyê de, di peywira xwe ya qencîkirin û belavkirina rehmê de azad bû, û ku bawerî, xwebawerî û aştî di tevahiya jiyana wî de bi wî re bûn. (278, 11–12)

23. Ez ji we re dibêjim ku hûn ê wê hîs bikin gava ku ruhê we ji bo hînkirina doktrîna Min ji mirovên din re amade be. Ji ber ku ev yek wê çêbibe gava ku we xwe dîtibe. Wê demê hûn ê dengê wijdana xwe pir zelal bibihîzin. Heya ku ev ji bo we ne wisa be, hûn ê nikaribin bi rastî Min hîs bikin. (169, 36)

24. Bi baldarî guh bidin van gotinan, da ku hûn paşê bikaribin wan şîrove bikin û di dilê mirovên xwe de biçînin. Tenê bi fêmkirina wan razî nebibin: li ser wan biaxivin, bibin mînak, û bi kirinên xwe hîn bikin. Hestiyar bin, da ku hûn bizanibin kengî dema rast hatiye ji bo axaftinê, û kengî dema guncaw hatiye ku kirinên we şahidiyê li ser hînkirina Min bikin.

25. Ez zimanekî yekane didim we ku hûn Peyva min belav bikin, û ew ziman evîna ruhanî ye, ku dê ji aliyê hemû mirovan ve were fêmkirin.

26. Ew zimanek e ku ji bo guh û dilên mirovan aramî ye, yê ku dê Birca Babelê ya ku wan di dilên xwe de ava kiriye, kevir bi kevir hilweşîne. Wê demê darizandina Min dê bi dawî bibe, ji ber ku dê her kes hev wek bira û xwişkên xwe bibîne. (238, 27–28)

27. Tenê gava ku hûn ji hundir ve veguherîn, ez ê we bişînim cîhanê da ku peyama min belav bikin. Ji ber ku tenê gava ku ruhanîbûn di şagirtan de rast be, ew ê bizanibin ku wê çawa, çawa ku ji Min wergirtine, wisa bigihînin. (336, 38)

28. Bînin bîra xwe ku hînkirina Min bi ramanên we û şiyana we ya têgihiştinê sînordar nîne. Hîkmeta Min a îlahî sînoran nas nake. Kes nikare îdia bike ku wî berî ku ez wî re eşkere bikim, yek ji wehiyên Min nas kiriye an jê fêm kiriye.

29. Dema ku zanyar hewl didin her tiştî bi zanîna xwe ya materyalî şirove bikin, Ez jiyana ruhanî—jiyana rastîn—ku sedem, mebest û şiroveya her tiştê ku heye ye, ji dilnizm re eşkere dikim.

30. Ji zanyariya ku hûn belav dikin, têgihiştina ku mirov dê li ser xebata Min çêbikin dê derkeve holê. Gelek kes, ji ber kêmasiya têgihiştinê, dê li gorî xuyabûna we ya sade li ser

hînkirina Min hukm bidin, çawa ku di 'Serdema Duyemîn' de Îsa Mesîh li gorî xuyabûna xwe ya sade û cilên xwe yên hêsan hatibû darizandin, û ji ber ku ew Diwanzdehên ku li pey Wî diçûn jî bi awayekî sade cil li xwe dikirin. Lêbelê ez bi rastî ji we re dibêjim ku ew ne bi perçe û parçe li xwe kiribûn, û wan tenê pozbilindiya cîhanî red kiribû ji ber ku, bi saya hînkirina min, ew gihîştibûn têgihiştina ku nirxên rastîn ên giyanê çi ne.

31. Ez ji we re dibêjim, şagirtên min: gava ku mirov dest bi lêkolîna Xebata Min dikin, û li we digerin û pirsan ji we dikin, nekevin ceribandina ku xwe ji ber zanyariya ku we ji Min wergirtiye, bilindtir bihesibînin. Hûn çiqas dilnizm xuya bikin, ew ê ewqas zêdetir we wekî kesên hêja û pêbawer bihesibînin.

32. Bi vî awayî, ronahiya ku fanatîzmê ji holê radike û ruh azad dike, dê gav bi gav ji kesekî heta kesekî din belav bibe. Û ewên ku bêyî ku wisa bin, xwe Mesîhî didan binavkirin, dê bi riya vê ronahiyê hînî hînkirinên rastîn ên Mesîh bibin û wan şîrove bikin. Ji ber ku ew ê têgihiştineke bilindker a jiyana giyanî bide wan, ya ku Îsa di hînkirinên xwe de behsa wê dikir. (226, 17–21)

33. Tu nikarî bi amadekariyeke derewîn an tenê çêkirî nêzîkî mirovan bibî; çimkî giyanên wan pêş ketine, û pûşiya ku çavên wan girtibû, demeke dirêj e ku ji ser wan ketiye.

34. Ji wan re ruhaniyetê bînin, aştiyê pêşkêşî wan bikin, û li dora xwe hawîrdoreke xweş û biratiyê biafirînin; wê demê hûn ê bibînin ka ew çawa guh didin we û gotinên we, ku tê de dê îlhama min û hêza min hebe, qebûl dikin.

35. Dema ku hûn banga aştiyê dikin û aştiyê hîn dikin, bi xwe jî aştixwaz bin; dema ku hûn behsa hezkirinê dikin, berî ku hûn wê bi gotinan bînin ziman, wê hîs bikin; dema ku mirovên din jî berhemên xwe pêşkêşî we dikin, wan red nekin. Her tiştê ku hûn pê dihesein lêkolîn bikin, û bi hînên ku di wan de helal û rast in, bi xurtî girêdayî bimînin.

36. Her wiha hûn ê rastî wan kesan jî werin ku—di kiryarên xwe yên olî de bûne fanatîk—bi riya maddîkirina kiryarên xwe yên ayînî, şiyana xwe ya têgihiştinê kêm kirine. Divê hûn wê demê bi sebir alîkariya wan bikin da ku zanîna xwe berfireh bikin, û nîşanî wan bidin wan asoyan ku ruhê wan dikare bigihîje wan, eger xwe di hînkirinên min de binav bikin.

37. Tu dê ji wan re behsa Ruhê min ê Gerdûnî, nemiriya giyanê, û pêşketina wê ya berdewam bikî. Hûn ê dua ya rastîn, diyaloga giyanî, fêrî wan bikin û wan ji pêşdarazî û şaşiyên r î rizgar bikin. Ev ew kar e ku ez pêşkêşî we dikim — karekî ji hezkirin û sebirê. (277, 6–7)

38. Hemû êşan, çi yên laş û çi yên giyan, sax bikin, ji ber ku peywira we ye ku hûn cîranên xwe dilrehet bikin, bihêz bikin û sax bikin. Lêbelê ez ji we dipirsim: hûn ê çawa bikaribin saxlemiyê li ser kesên

hewcedar bikin eger hûn bi xwe nexweş bin? Çi aramî dikare ji giyanê we herike eger ew bi fikar, êş, êşên wijdanê û hewesa nebaş xemgîn be?

39. Hûn ê tenê karibin tiştê ku we di dilê xwe de kom kiriye pêşkêşî mirovên din bikin. (298, 1-2)

40. Ez hînkirineke zelal û sade ji we re tînim, da ku hûn fêr bibin ku di nav gunehgaran de bijîn bêyî ku hûn bi wan pîs bibin; ku di nav deynikan re derbas bibin bêyî ku birîndar bibin; şahidiya hovîtiyê û pîsatiyan bikin bêyî ku bikevin hêrsê; di cîhaneke tijî belengaziyê de bijîn bêyî ku hewl bidin jê birevin, lê belê bi wê yekê ku hûn bixwazin di nava wê de bimînin, da ku hûn ji bo hewcedaran çi qas baş dikarin bikin û tovê qenciyê bi her awayî biçînin.

41. Ji ber ku bihuşta erdê ji ber gunehê mirovahiyê veguheriye dojehekê, pêwîst e ku ew lekeyên xwe bişon û bi vî awayî jiyana xwe vegerînin paqijiya xwe ya eslî. (307, 26–27)

42. Ez ê wan kesên ku ji jiyana keremê mirî ne, wek peyamber bişînim, ji ber ku tiştek ji wan tune ku bidin. Ez ê vê peywirê nespêrim wan kesên ku dilê xwe ji xweperestiyê paqij nekirine.

43. Pêxemberê Peyva Min divê şagirtê Min be, ku tenê hebûna wî aştiya Min di dilê mirovan de hîs bike. Divê ew xwedî wê şiyanê be ku di demên herî dijwar ên jiyanê de jî mirovên din rehet bike, û divê her tim ronahiyek ji gotinên wî biherike, ku hemû tariyê ji giyan an jî hişê dûr bixe. (323, 60–61)

Nêzîkatiya rast ji bo belavkirina Peyvê

44. Şagirtên min ên nû dê gelek rê û rêbazên belavkirina vê tovê pîroz hebin; lê qet nefsbiçûkî û sadebûnê ji bîr nekin, ji ber ku ez bi vî awayî hatime ba we, û bi heman awayî divê hûn jî nêzîkî dil, mal û gelan bibin. Heke hûn bi vî awayî werin, hûn ê wek peyamxaneyên peyameke ruhanî bên naskirin, û têkoşîna we dê bi şiklê ruhanîbûna rastîn, nûbûn û biratiyê berhem bide. (82, 66)

45. Heke hûn dixwazin bizanibin ku divê hûn di nav mirovahiyê de çi bikin, bes e ku hûn li ser tiştê ku min ji roja ku we cara yekem Peyva Min bihîstiye di nav we de kiriye, kûr bifikirin.

46. Min li we efû kir, bi rehm û hezkirineke bêdawî pêşwaziya we kir, û min hişt ku hûn ji keda xwe ya rojane ya westîner bêhna xwe vedin. Min Xwe ne bi darizandina pileya we ya civakî, rûmeta we an jî çîna we mijûl nekir. Min nexweşiya çerm a gunehê we paqij kir û nexweşiyên we sax kirin.

47. Ez di darizandina kêmasiyên we de têgihiştî, lêborîner û dilovan bûm. Min hûn bi rêya hînkirineke hezkirinê, ku dihêle hûn cîranên xwe xilas bikin û bi vî awayî xwe xilas bikin, anîn jiyana rastîn.

48. Di van karên Min de, yên ku min ji bo her yek ji we kirine, hûn dikarin mînaka herî baş bibînin ku di nav

kesên ku di laş û giyanê xwe de diêşin û bi girseyî tên ba we, bixin meriyetê.

49. Dema ku ez li vir bi vî gelî re diaxivim, ez bi mirovahiyê re diaxivim. Erkê we ew e ku hûn sibe berê xwe bidin dilên mirovan û Peyva Min bi ruhê biratiyê bigihînin wan, Peyveke ku dê xebata xilasiyê temam bike. (258, 21–24)

50. Divê hûn xwebizirî bin. Heke hûn bên heqaretkirin, divê hûn dilê xwe neêşînin. Nerm bin. Hûn ê rastî rûreşî û êşan werin. Lê ew ê nikaribin peyva we—ku dê peyama Min be—ji giyanên xwe derxînin. Ji ber vê yekê, ez ji we re dibêjim: her çend hinek dibe ku li hember banga we bêhest û kerr bimînin jî, yên din dê ji xewa xwe ya dirêj şiyar bibin û dest bi pêşveçûnê bikin, û jiyana xwe ber bi riya nûjenbûn û tobeyê ve bibin.

51. Xwe bi wêrekî, bawerî û hêzê çekdar bikin, da ku hûn bikaribin rûbirûyî têkoşînê bibin. Lêbelê ez bala we dikişînim ser vê yekê: dema hûn bi yek ji mirovên xwe re diaxivin, nehêlin ku hûn bitirsin, tenê ji ber ku hûn wan bi cil û bergên xweşik dibînin, an ji ber ku ji wan re wek mîr, axa an wezîr tê gotin.

52. Mînaka xwe ji Pawlos û Petrûs bigirin, yên ku dengê xwe li dijî wan kesên ku cîhanê wek efendiyan bi nav dikir, bilind kirin. Ew di ruhê xwe de mezin bûn, lê dîsa jî wan ji kesî re pesnê xwe nedida ku ew efendî ne; belkî, wan îlan dikir ku ew xizmetkar in. Mînaka wan bişopînin û bi hezkirina di kirinên xwe de şahidiya Rastiya Min bikin. (131, 60–62)

53. Ez her wiha balê dikişînim ser we ku ew kes nikare xwe wek şagirtê min bi nav bike, yê ku peyva min wek şûr bi kar tîne da ku mirovên din birîndar bike, an jî wek darikê desthilatdariyê ji bo rûreşkirina wan. Her wiha ew kes jî nikare, yê ku dema behsa vê hînkirinê dike aciz dibe û xwegirtina xwe winda dike, ji ber ku ew ê tovên baweriyê neçîne.

54. Şagirtê amadekirî ew ê be ku, dema dibîne baweriya wî—koka baweriyên wî—tê êrîşkirin, bizanibe çawa aram bimîne, ji ber ku ew ê di nava bahozê de bibe mîna birca ronahiyê. (92, 9–10)

55. Eger tu bixwazî gunehkarekî ji bo qenciya wî şîret bikî, vê yekê bi gefa darizandina Min, bi hêzên xwezayê, an jî bi êşê heke ew xwe sererast neke, neke, çimk î hînkirina Min di dilê wî de neyartiyekê çêdike. Xwedayê rastîn nîşanî wî bide, yê ku hemû evîn, rehm û lêborîn e. (243, 36)

56. Ji henekên mirovên din ên wek we êşê nekişînin, ji ber ku hûn dizanin ku ew ji ber nezanîna xwe nikarin rastiyê nas bikin. Hûn ê ji bo vê yekê di wan kesan de tezmînatê bibînin ku ji bo we lêkolînê bikin tên ba we, û paşê ji hêla wê aramiya hundirîn a ku ji her şagirtê Min ê rastîn diherike, matmayî dimînin.

57. Tu, ji aliyê din ve, divê tu caran henekê bi wan nekin ên ku di fanatîzma xwe ya olî de bêtaperest in. Ji ber ku her çend ew Min di

formên madî de digerin jî, ew bi rastî di hundirê xwe de Min perest dikin.

58. Ne hewce ye ku hûn şaşiyên mirovên xwe destnîşan bikin da ku hûn piştrast bibin ku ew rast dibin. Belkî, bi kirina vê yekê hûn ê hêrsa wan bilind bikin û fanatîzma wan zêdetir bikin. Wê bes be ku hûn hînkirina Min bi wê ruhanîtiya ku ew dixwaze bixin pratîkê, da ku şaşiyên mirovên we bînin ronahiya rastiyê.

59. Hûn ê neçar bin ku gelek sebir, rehma mezin û hezkirineke rast nîşan bidin, heke hûn dixwazin ku mirovahî zû fêr bibe ku cewhera ruhanî ya Peyva Min nas bike û rêzgirtineke rast jê re nîşan bide, her weha di her mirovî de birayekî ruhanî û cîhanî di Xwedê de nas bike. (312, 20–22)

60. Min nîşanî we da ku perdeya tarî ya korbûnê dikare ji ber çavên nezanan an yên xapandî were rakirin, bêyî ku zirarê bidin wan, bêyî ku wan aciz bikin an birîndar bikin. Ez dixwazim hûn jî bi heman awayî tevbigerin. Min bi mînaka xwe nîşanî we da ku hezkirin, lêborîn, sebir û tehemûl xwedî hêzeke mezintir in ji tundî, şermezarkirin an jî bikaranîna hêzê. (172, 63)

61. Careke din ez rê ji we re dihêlim da ku hûn li pey Min werin. Gava hûn derdikevin li pey mirovan digerin ku Mizgîniyê bidin wan, ji wan lava nekin ku li we guhdarî bikin. Erka xwe bi rûmetdarî pêk bînin, û yên ku ji we bawer bikin ewên ku min hilbijartine ne ku bibin şagirtên Min. (10, 50)

Rêya Rast a Ragihandina Peyvê

62. Min Peyva Xwe neda we da ku hûn wê li kolan û meydanan ragihînin. Îsa bi rastî ev yek kir; lê wî dizanibû ku çawa bersiva her pirsê bide û wan kesên ku hewl didan wî biceribînin, biceribîne.

63. Hûn biçûk û qels in; ji ber vê yekê, divê hûn hêrsa mirovên din ranekin. Hewl nedin bala xwe bikişînin ser xwe — bînin bîra xwe ku tiştekî we yê taybet nîne. Her weha divê hûn hewl nedin ku ji mirovan re îsbat bikin ku ew hemû di xeletiyê de ne û tenê hûn rastiya dizanin; ji ber ku bi vî awayî hûn ê bi nifşê xwe tiştekî baş bi dest nexînin.

64. Heke tu dixwazî ji aliyê ruhanî û exlaqî ve pêş bikevî, li ser kêmasiyên mirovên din darizandinê neke, da ku tu jî nekevî heman şaşiyê. Kêmasiyên xwe rast bikin, bi dilnizmî ji Xudanê xwe re dua bikin da ku hûn bi nermiya Wî îlhamê werbigirin, û şîreta Wî ya ku tu carî kirinên xwe yên qenc eşkere nekin bînin bîra xwe, da ku destê we yê çepê qet nizanibe ka destê we yê rastê çi kiriye.

65. Ez her weha ji we re dibêjim ku ne hewce ye ku hûn li mirovan bigerin da ku li ser hînkirina min bi wan re biaxivin; ji ber ku rehma min dê we bigihîne kesên ku hewcedariya wan bi alîkariya we heye.

66. Lêbelê, heke demên wisa hebin ku, ji bo pêkanîna Şerîeta min, hûn hewcedariya kirina xêrxwaziyê hîs bikin, û li nêzî we kesek hewcedar

tune be, ji ber vê yekê xemgîn nebin, û ji Peyva min gumanê nekin. Ev dê tam ew saet be ku divê hûn ji bo birayên xwe yên ne amade dua bikin, yên ku heke baweriya we rast be, dê rehma Min werbigirin.

67. Hewl nedin ku ji birayên xwe zêdetir bizanibin. Fêm bikin ku hûn hemû li gorî qonaxa xwe ya pêşketinê digihîjin zanînê. Eger Min ronahiya Xwe bidaya we bêyî ku we ew heq kiribe, hûn ê pozbilind bibûna û bi pûçbûna xwe wêran bibûna, û şehrezayiya we wê derewîn bûya.

68. Ez dixwazim we biwêlim. Lê belê, ji bo ku hûn li ber Min wisa bin, divê hûn vê yekê li hember cîranên xwe jî nîşan bidin.

69. Şagirtên min, evîn û şehrezayî tu carî ji hev cuda nabin; yek beşek ji ya din e. Çawa dibe ku hinek hewl didin van her du fezîleetan ji hev veqetînin? Her du jî mifteya ku deriyê perestgehê vedike ne, ku dê bihêle hûn bigihîjin têgihiştina tam a hînkirina Min.

70. Min ji we re gotiye: hûn dixwazin gelek hevalên we hebin? Wê demê dilovanî, germî, tehemûl û rehmê bi kar bînin. Çimkî tenê bi riya van fezîleetan e ku ruhê we dê bikaribe li ser riya cîranên we bibiriqe, ji ber ku ew hemû îfadeyeke rasterast a hezkirinê ne. Ji ber ku ruh di cewhera xwe ya herî kûr de hezkirinê dihewîne, ji ber ku ew çirûskeke îlahî ye û Xwedê hezkirin e. (30, 29–36)

71. Ez niha bi wan re diaxivim ku divê wezîfeya xwe wekî peyamber û pêxember li welatên din bi cih bînin, da ku ew bi wezîfeya ku min spartiye wan pesnê xwe nedin. Divê ew bi dijberiya civakên olî an mezheban tevliheviyê dernexin.

72. Ewên din dê li dijî we hêrsê geş bikin, bêyî ku bizanibin ku bi vî awayî ew ê bi handana meraqa gelekan alîkariya we bikin da ku hûn Hînkirina Min belav bikin, ku ev yek paşê dê veguhere baweriyê. (135, 28)

73. Dema ku ez peyama xwe ya îlahî di nava te de biçînim, divê ew bibe peyameke biratiyê. Lêbelê, ji bo ku bandorê li ser dilê materyalîst ê mirovahiyê bike û wî bilivîne, divê mohra rastiya ku min ji te re eşkere kiriye li ser be. Eger tu tiştekî veşêrî, eger tu tiştekî di tariyê de bihêlî, wê demê te ji tiştê ku Eşkerekirina Min a di Serdema Sêyemîn de bi rastî şahidî nekiriye, û bi vî awayî tu yê baweriyê nebînî. (172, 62)

74. Çiqas mezin e paşketina exlaqî û ruhanî ku ez mirovahiyê tê de dibînim! Çiqas mezin e berpirsiyariya wan kesên ku di vê serdemê de kerem û ronahiya Peyva Min wergirtine!

75. Şagirtan, bibin Mamoste; tirsa mirovan ji dilê xwe derxînin; xemsarî û tenbeliyê ji holê rakin; bizanibin ku hûn bi rastî hilgirên Peyameke Esmanî ne. Divê hûn ravekirinê ji bo her tiştê ku di van deman de diqewime pêşkêş bikin; divê hûn hewl bidin ku prensîbên hînkirina Min ên ku mirovahiyê ji bîr kirine, deynin pêş.

76. Divê hûn Peyva Min ji mirovên xwe re tam wekî ku Min ji we re got, dubare nekin. Xwe perwerde bikin da ku hûn fêm bikin ka hûn ê çawa wê şirove bikin. Ji bo ku hûn bi axaftina xwe ya şêrîn bandorê li mirovan bikin, li peyvan negerin. Bi awayekî sade biaxivin ku herî baş rastiya Ruh derbixe holê. (189, 11–13)

77. Bêwestan bin, şagirtên nû, gava hûn behsa vê rastiyê dikin. Lêvên ku ne fêr in û ji tirsa devê xwe nadin Vê Peyva Min—di kêliya biryara xwe de xwe vekin. Peyveke tenê, ku bi navê min tê gotin, dikare gunehkarekî xilas bike û wan kûrahiyên ku li ser riya wan ên ku di xerabiyê de bûne serhildêr asteng dikin, bigire. Ma hûn hêzê ku peyva min xwediyê wê ye, dizanin? Ma hûn hêza desthilata xwe dizanin?

78. Bi kirinên mînak biaxivin û heqê wî beşê xebata Min bidin ku Min spartiye we. Ez ê yên mayî bikim. (269, 6)

79. Dema ku hûn di nav mirovên din ên wekî we de dibînin ku navê Mesîh û Peyva Wî hîn dikin, bi çavekî kêm lê nenêrin. Çimkî hatiye nivîsandin ku Vegera Min a Duyem dê pêk were dema ku Peyva ku min di 'Serdema Duyemîn' de anîbû ba we, li seranserê rûyê erdê belav bibe.

80. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku hê jî cihên li cîhanê hene ku ew peyam hîn negihîştiye wan. Çawa dibe ku hînkirina îro ya pir ruhanî bigihîje wan gelan bêyî ku ew pêşî tovê xwedayî yê hezkirinê wergirin ku Xilaskar di Peyv û Xwîna Xwe de daye we? (288, 44)

81. Gava ku hûn rastiyê fêm bikin û hîs bikin, hûn ê bibînin ka ji bo ruh çiqas hêsan e ku li pey şopa Mîrê xwe biçe, heta di ceribandinên herî dijwar de jî. Her tiştê ku di destê we de ye bikin, ji ber ku ez ê ji we tiştekî ku hûn nikarin bikin nexwazim. Wê demê hûn ê rêyekê li pey xwe bihêlin ku ji bo nifşên nû hatiye paqijkirin.

82. Ez zarokan teslîmî lênêrîna te dikim û fermanê li te dikim ku wan ber bi riya rast ve bibî. Wan li hev kom bike, û bi hezkirin û dilsoziyê ji wan re behsa Min bike.

83. Li dû kesên ji civakê dûrketî bigerin — ewên ku di nav belengazî û fesadiyê de winda dijîn. Ez ê gotinên we bi hêza ruhanî bihewînim, da ku gava ji devê we derdikevin, bibin riya xilaskirinê.

84. Pirtûka Jiyana Rast ji yên nezan re veke, da ku giyanên wan hişyar bibin û mezin bibin dema ku ew di nav eşkerekirinên Ruhê Pîroz de kûr dibin. Bibe wek Mamosteyê xwe, û dengê te dê were bihîstin. (64, 70)

85. Ez dixwazim ku ewên ku rê dîtine, wê bi awayekî ku bi hêsanî were fêmkirin hîn bikin û ji bo mirovên xwe hêsan bikin, da ku ew bi kevirên giraniyê li ber wê nekin, wekî ku gelekan kiriye, û bi vî awayî rê li ber wan ên ku li Min digerin bigirin ku neyên ba Min. (299, 34)

86. Ji we, Heyderîstên Ruhî, ez wezîfeyê spartime ku hûn wî astengê ku mirovahiyê di navbera xwe û Xwedê de rakiriye hilweşînin

— astengê baweriya derewîn, baweriya tenê rûsî ya bi Hebûna Herheyî, materyalîzasyonan û kiryarên ayînî yên nepêwîst.

87. Ji we re, ey gel, ez peywira hilweşandina Gûzika Zêrîn ji ser textê wê didim, ya ku mirov hîn jî perestiyê lê dikin, her çend ew xwe ji pûtperestî û pûtperestiyê dûr dibînin jî. (285, 54–55)

88. Wê tesewura şaş a ku mirovan ji hînkirinên ruhanî wergirtiye ji holê rakin, mîna ku ev li ser bingeha nezanîn, xapandin û sextekariyê bin. Hînkirina Min di paqijî û bilindiya wê ya hemûyî de nîşan bide, da ku ew nezanîn, fanatîzm û dilreqiya ku nahêlin mirov li ser xweya xwe ya ruhanî bifikire, û ku ew jê hemû azadiya kirinê dizî ye, ji holê rake. (287, 42)

89. Hûn ên ku ev wehyet wergirtine, ji bo ragihandina peyama Min a nû ji mirovahiyê re bi riya aqilê mirovî hatine hilbijartin. Ji bilî we kî din dê vî şahidiyê bike?

90. Heke hûn li bendê bin ku rûspî an jî ruhanên civakên olî yên cîhanê vê Mizgîniyê bînin ji bo mirovahiyê, hûn şaş in. Ji ber ku bi rastî, ez ji we re dibêjim, heke ew Min bibînin jî, ew ê devê xwe venekin ku ji mirovahiyê re bibêjin: 'Va ye, Mesîh heye; herin ba Wî!' (92, 13)

91. Dema hûn li benda wan deman in ku min ji we re behs kirine, xewê nekevin, tenê ji bo ku paşê rabin û ji mirovan re bibêjin: 'Tiştê ku niha li ber çavên we ye, jixwe hatiye pêxemberîkirin.'

92. Na, gelî mirovan, bi teqezî pêwîst e ku hûn wê pêşwext ragihînin, ku hûn pêxemberiya wê bikin, ku hûn rê li ber pêkanîna her tiştê ku min ji we re pêşbînî kiriye û soz daye, vekin. Wê demê hûn ê mîsyona xwe wek pêşengên giyanîbûnê li ser rûyê erdê pêk anîbin.

93. Gava ku, hingê, tiştên ecêb li cîhanê dest bi xuyabûnê bikin û Ruhê Xudan bi riya bûyerên ku berê qet nehatine dîtin bi we re biaxive, û gava ku ruhê mirov dest bi eşkerekirina diyariyên û şiyanên ku berê qet nehatine xeyalkirin bike, hûn ê bibin şahid ku hemû bawerî, teorî, norm, sazî û zanist hejiyan, û wê demê mirovahî dê qebûl bike ku ew kesên ku bi nefsbiçûkî doktrîneke wisa xerîb diyar dikirin rast bûn, ji ber ku gotinên wan dema ku pêk hatin hatin piştrastkirin.

94. Wê demê hûn ê bibin şahid ku gelên cîhanê bi hînkirina giyanî re eleqedar dibin, ku teolog hînkirinên Mesîh bi eşkerekirinên nû re didin ber hev, û hûn ê bibînin ku gelek kesên ku her tim ji mijarên giyanî bêxem bûn, eleqeyeke mezin nîşanî lêkolîna eşkerekirinên vê serdemê û serdemên borî didin. (216, 16–17)

Erkê Rehetkirin û Şîfadana Kesên ku ji aliyê Fîzîkî û Ruhanî ve Êş Dikişînin

95. Min diyariyên mezin spartine bijartiyên Xwe. Yek ji van diyariya şîfayê ye — melhema şîfayê ya ku bi riya vê diyarî, we şareze dike ku hûn

yek ji xweşiktirîn peywirên di nav mirovahiyê de bi cih bînin, ji ber ku gerstêrka we geliyek girî ye ku tê de her dem êş heye.

96. Bi vê şiyanê, li ber we qadeke berfireh heye ku hûn tê de li gorî îradeya Min rehetîyê pêşkêş bikin. Min ev melhem di nav hebûna we de, di têlên herî nazik ên dilê we de bi cih kiriye, û hûn pê hatine nûjenkirin; we serê xwe li ber mûcîzeyên wê tewandiye; dilê we bi êşa mirovahiyê nerm bûne, û we her tim li ser riya rehmê meşiyaye.

97. Vê melhema şîfayê, ya ku ne di destê we de ye, belavkirina wê bidomînin, ji ber ku ew bi awirên dilovanî, rihetî û têgihiştinê tê ragihandin; ew bi ramanên baş tê derbaskirin û vediguhere şîretên baş û gotinên ronahiyê.

98. Diyariya şîfayê sînoran nas nake. Tu carî ji bîr neke ku tu pê hatîyî dagirtin; û eger ji ber ceribandinê êş bigire te, eger tu nikaribî wê bi vê melhemê ji holê rake, hînkirinên Min ji bîr neke, êşa xwe ji bîr bike, û li yên din bifikire ku êşa wan mezintir e. Wê demê hûn ê di nav xwe de û di nav mirovên xwe de şahidiya mûcîzeyan bikin. (311, 18–19)

99. Divê hûn çiqas baş amade bin ku li dilan binêrin û kifş bikin ka wan di hundirê xwe de çi heye, çi vedişêrin, û pêdiviya wan bi çi heye!

100. Min hûn fêr kirine ku hûn giyanan xwedî bikin, wan sax bikin, ronahiyê bidin wan, û riya pêşketina wan a ruhanî nîşan bidin wan.

101. Kî vê peyvê bibihîze û di dilê xwe de biparêze, dê bikaribe bibe rêberê ruhanî, şîfadar û şêwirmend. Di gotinên wan de, dê diyariyeke aştî û rihetiyê ji bo mirovên heval ên ku hewcedariya wan bi ronahiyê heye, hebe. (294, 3–4)

102. Ez dilopek melhema şîfayê didim te da ku, gava tu tênî zordestkirin, tu di nav mirovan de şîfayên mûcîzewî pêk bînî. Ji ber ku di dema şewbên mezin de, gava nexweşiyên xerîb ên ku ji zanistê re nenas in derdikevin, desthilata şagirtên min dê were eşkerekirin.

103. Ez mifteyekê radesmî we, ku hûn pê kilîta herî zengînî—ango, dilê herî serhişk—û heta deriyên zindanan vekin, da ku bêgunehan azad bikin û sûcdarên sûcdar xilas bikin.

104. Hûn ê her dem di nav aştiyê de bijîn û ji Min bawer bikin, çimkî hûn ê li ku derê biçin bila biçin, hûn ê ji aliyê milyaketên Min ve bên parastin. Ew ê pêkanîna mîsyona we wekî ya xwe bihesibînin û hevrêtiya we bikin bo malan, nexweşxaneyan, girtîgehan, û qadên şer û nakokiyan — li ku derê hûn ê ji bo çandina tovê Min biçin. (260, 37–38)

105. Mirov dê werin, û di nav wan de 'Tomas', ku sembola zanist û materyalîzmê ye, bi çavên vekirî, amade ji bo lêkolînê; û ne tenê bi çavên xwe, lê herwiha bi tiliyên destê xwe jî, da ku hîs bike û dest lê bide, çimkî tenê bi vî awayî dikare bi hebûna Min û bi bûyerên giyanî yên ku dê li pey hev di nav mirovahiyê de biqewimin û ku divê mirov

şahidiya wan bikin, bawer bike, da ku 'Tomasê Serdema Sêyemîn' di guman û materyalîzma xwe de bi hezkirina Min têk biçe. (319, 38)

106. Ez ê we agahdar bikim ka kengî hûn ê dest bi kar bikin; ji ber ku ew ê demeke nîşanên ewqas mezin û zelal be ku hûn ê banga Cîhana Ruhanî û banga vê cîhanê bibihîzin, ku ew, bi riya bûyerên xwe, dê nîşan bide ku saeta têkoşîna we hatiye. Ez ê ji ruhî bi ruhî bi we re biaxivim û we di rê de rêber bikim.

107. Lêbelê ez dixwazim ku, berî hûn wek mamoste werin ba mirovan, hûn wek şîfadar werin; û gava we êşa wan sivik kir, ew bikaribin ji çavkaniya avên pak ên Peyva Min vexwin. Pêşî birîn, fîşar an nexweşiyê bigerin, û derdên wan sax bikin, da ku hûn paşê bala xwe bidin ser giyanên wan.

108. Herin ba mirovên xwe wekî ku Îsa di 'Serdema Duyemîn' de kir û melhema şîfayê bînin ber Peyva Min. Lê gelo ev melhem ji çi pêk tê, ey şagirt? Ma gelo ew ava çavkaniyan e, ya ku pîroz e û ji bo nexweşan vediguhere derman? Na, Gelê Min. Ew melhema ku ez ji we re diaxivim di hundirê e dilê we de ye. Min ew li wir wekî cewherekî hêja bi cih kiriye, û tenê hezkirin dikare wê veke da ku ew bê navber herike.

109. Heke hûn bixwazin wê li ser her nexweşekî birijînin, ne destên we ne ku sax dikin, lê belê Ruh e, yê ku bi evîn, rehm û rihetiyê tije dibe. Li ku derê hûn ramanên xwe biherikînin, keramet dê li wir çêbibe.

110. Tu dikarî bi gelek awayan bandorê li mexlûq û hêmanên xwezayê bikî da ku rehetîyê bînî ji bo her kesî. Lêbelê ez vê jî ji te re dibêjim: ji nexweşiyê netirse, û li hember her kesî bi sebir û dilovan be.

111. Derbarê kesên ku cin pê ketine û yên ku di hişê xwe yê mirovî de tevlihev bûne, hûn dikarin wan jî qenc bikin, ji ber ku ev şiyan di destê we de ye û divê hûn wê bixin xizmeta wan zindiyan ku ketine nava bêhêvîtiyê û jibîrkirinê. Wan azad bikin û vê desthilatê li ber bêbaweran eşkere bikin. Yek ji mîsyonên mezin ên vî gelî ew e ku li cihê tarîtî ronahiyê bîne, her girêdanî û her neheqiyê bişkîne, û vê cîhanê rêber bike ku Xudanê xwe nas bike û xwe—ruhê xwe yê hundirîn—bi zanîna tam a rastiyê bibîne. (339, 39–41)

Dema Derketina li ser Mîsyona Cîhanî

112. Ji ber ku cîhan niha ewqas kor e ku nikare ronahiya rastiyê nas bike, ne jî dikare banga Min di kûrahiya xwe de bibihîze, divê hûn dua bikin û qadeke ruhanî bi dest bixin. Ji ber ku di vê gavê de dengê we nayê bihîstin, ji ber ku hemû netewe mijûlî amadekariya wêrankirin û parastina xwe ne.

113. Dema ku bêhêvîbûn, nefret, teror û êş bigihîjin sînorên xwe, divê mirov hêj korîtir bibin.

114. Û ev ne dema rast e ji bo ragihandina Peyama Min, ji ber ku hûn ê bibin wek dengên ku li çolê

diqîrin; kes dê guh nede we. (323, 27–29)

115. Tenê piştî ku erd ji golekê heta golekê wêran bibe, û hemû netewe, hemû saziyên civakî û hemû mal heta bingeha xwe bihejin, û piştî ku mirovahî her lekeya şermê ji xwe bişo, hûn ê amade, bi Navê Min derkevin da ku hînkirina Min ji birayên xwe re bînin. (42, 54)

116. Dema ku dem hat, gelê min ê hezkirî, hûn ê derkevin rê, û Peyva min a pîroz ji bo mirovên din bikin berdest. Wek şagirtên baş, hûn ê li seranserê cîhanê belav bibin, û ev Mizgînîya nû ya ku ez ji we re dihêlim dê belav bibe. Ev ronahî, ya ku ji Môhra Şeşemîn diherike, dê mirovahîya vê serdemê ronî bike, û bi riya wê sir dê bên eşkerekirin.

117. Hînkirina min dê di neteweyên din de kok bide, û her tiştê ku mirovan hêj nedîtî, ew ê bi riya ronahiya ku ji hêla Heft Mûhrên ve hatiye bexşandin, nas bikin. Lêbelê hûn ê li ser van hînkirinên ku we wergirtine biaxivin û mirovan di pêkanîna fermanên Min de perwerde bikin. (49, 43)

XV. Şîret, Hişyarî, Fêrkirin

Beş 61 – Şîret û Hişyariyên ji Xudan

Ferman û Rêwerz

1. Îsraêl, ne tenê wan berpirsiyariyên ku te bi cîhanê re girtiye pêk bîne. Şerîetê jî pêk bîne; çimkî te li ber Bav erkek girtiye ser xwe, û pêkanîna wê divê tund, bilind û giyanî be.

2. Ez we hîn dikim da ku hûn ji materyalîzmê dûr bikevin û dev ji fanatîzm û pûtperestiyê berdin; da ku hûn ne heyranî tiştên materyalî yên destçêkirî yên mirovan bikin û ne jî wan perestin. Ez naxwazim ku rehên pûtperestî, fanatîzm û kultên derewîn di dilên we de bi cih bibin. Qurbaniyên ku nagihîjin Min pêşkêşî Min nekin; Ez tenê nûbûna we û gihîştina we ya di ruhanîbûnê de dixwazim.

3. Xwe di warê adetên xwe yên berê de nû bikin; li paş xwe nenêrin, û li ser tiştên ku we dev jê berdaye û yên ku divê hûn êdî nekin, nemînin. Bizanibin ku hûn ketine ser riya pêşketina xwe ya giyanî û divê hûn nehêlin ku hûn bên girtin. Rê teng e, û divê hûn wê baş nas bikin, ji ber ku sibe hûn ê birayên xwe li ser wê rêber bikin, û ez naxwazim ku hûn rêya xwe winda bikin.

4. Ez Bavê sebir im ku li benda tobe û niyeta we ya qenc im, da ku ez bi kerem û rehma Xwe li ser we bibarînim. (23, 60–63)

5. Peyva Min her tim şîretê li we dike ku hûn tiştên qenc û bixêr bikin: ku hûn li ser mirovên din xerab neaxivin û bi vî awayî wan şermezar nekin; ku hûn bi çavekî kêm li wan kesên ku bi nexweşiyên ku hûn jê re dibêjin 'pejî' diêşin,

nenêrin; ku hûn şerên neşopînin; ku hûn nekevin nav ti karê şermokî yê ku exlaqê wêran dike û fesadiyê belav dike; ku hûn ti afirîdeyekê nifir nekin, bê destûra xwediyê wê tiştekî yê kesekî din nestînin, û ne jî xurafeyê belav bikin.

6. Divê hûn serdana nexweşan bikin, kesên ku we aciz dikin bibexşînin, xêrê biparêzin û bibin mînakên baş; û divê hûn ji Min û ji mirovên xwe hez bikin, çimkî di van her du fermanan de tevahiya Şerîetê kurtkirî ye.

7. Dersa min hîn bibin û bi kirinên xwe wê fêr bikin. Heke hûn hîn nebin, wê demê hûn ê çawa hînkirina min belav bikin? Û heke hûn tiştê ku hûn hîn bûne hîs nekin, wê demê hûn ê çawa wekî şandiyên baş fêr bikin? (6:25–26)

8. Gelî mirovan, heke hûn dixwazin pêş bikevin, li ser tembeliya di nava xwe de bi ser bikevin. Heke hûn dixwazin mezin bin, prensîbên Min li ser karên xwe bi cih bînin. Heke hûn dixwazin xwe nas bikin, bi riya Peyva Min xwe bincînin.

9. Fêm bikin ka hûn çiqas hewcedarê Peyva Min in, ya ku evîn, şehrezayî, şîret û alîkariyê pêşkêş dike. Lê di heman demê de, ji bo tiştên ku ez didim we, xwe berpirsiyar hîs bikin, ji ber ku hûn ne tenê kesên hewcedar ên cîhanê ne. Gelek kes hene ku ji bo van hînkirinan birçî û tî ne, û divê hûn ji bîr nekin ku xwe amade bikin da ku bi peyama hezkirina min biçin ba wan. (285, 50–51)

10. Berpirsiyariya ku ev gel li hember mirovahiyê hildigire ser xwe pir mezin e. Divê bibe mînakek ji gihîştina ruhanî ya rast; divê nîşan bide ka mirov çawa pratîka olî ya hundirîn, qurbana xweş, û îbadeta ku ji bo Xwedê hêja ye pêşkêş dike.

11. Dilên xwe vekin û li wir guh bidin dengê wijdanê, da ku hûn kirinên xwe darizînin û kifş bikin ka gelo hûn hînkirinên Min bi dilsozî şîrove dikin an gelo hûn jî wateya doktrîna Min şaş fêm dikin. (280, 73)

12. Hînkirina min hemû wateya xwe winda dike eger hûn wê nexin pratîkê.

13. Hûn pir baş dizanin, şagirtên min ên delal, ku armanca Qanûna min û hînkirina min kirina qenciyê ye, û ji ber vê yekê her kesê ku wan tenê di bîra xwe de an jî li ser lêvên xwe diparêze bêyî ku wan bi kirinên xwe bixe meriyetê, li dijî erkê xwe tevdigere. (269, 45)

14. Ey hûnên ku di dilên xwe de ronahiya serpêhatiya vê jiyanê û di giyanên xwe de ronahiya ku ji ber pêşketina xwe ya di jiyanên cîhanî yên cihêreng de maye hene — çima giyanê we xwe bi tiştên ku jê re ne kêrhatî ne mijûl dike, û çima hûn pir caran ji bo sedemên ku ne hêjayî xemgîniya we ne digirîn? Di her tiştî de li rastiyê bigerin; ew li ser her rêyê tê dîtin, ronî û zelal wek ronahiya rojê. (121, 48–49)

15. Ji bîr nekin, û her dem hay jê hebin, ku baweriya ku hûn di nav mirovên din de çêdikin, bi jiyana we ya rast û xêrxwaz ve girêdayî ye; ango, ew ê heta di jiyana we ya

taybet de jî we bi hûrgilî bişopînin û çavdêrî bikin, da ku di kirinên we de li piştrastkirina wan hînkirinên ku hûn belav dikin bigerin. (300, 57)

16. Ji min re bêje: Gelo min tu red kirî dema ku te şaşî kir? Gelo min tu li paş xwe hiştî, te terikand, dema ku astengiyekê tu rawestandî? Gelo min xwe ji te re tund nîşan da dema ku tu ji ber êşê ketî?

17. Lêbelê ez dibînim ku ewên ku ez bi evîneke wisa bangî wan dikim şagirtên xwe, di belengaziyê de hevalên xwe yên mirovan terikînin; ew kesên ku ji riya rast şaş dibin red dikin, li şûna ku bi hezkirinê wan bikişînin aliyê xwe û alîkariya wan bikin ku xwe sererast bikin; û ew carinan dibin dadwer dema ku destê xwe davêjin mijarên ku mafê wan nîne li ser biryarê bidin.

18. Gelo ev li gorî hînkirina Min e? Na, wijdana we ji Min re dibêje, ji ber ku ez dixwazim hûn bi baldarîya herî mezin darizandina xwe bikin, da ku hûn gelek aliyên nebaş ên ku hestên we diêşînin sererast bikin, û da ku hûn dest pê bikin bibin şagirtên Min. (268, 46)

Bawerî, Hêvî, Hezkirin, Nefsbiçûkî, Baweriya bi Xwe

19. Heke hûn nefsbiçûk bin, hûn ê mezin bin. Mezinahî ne di şan û pozbilindiyê de ye, wekî ku gelek kes bawer dikin. 'Di dil de nerm û nefsbiçûk bin,' min her dem ji we re gotiye.

20. Min wek Bavê xwe nas bikin û ji Min hez bikin; ne textekî û ne jî navekî ji bo laşê xwe yê fîzîkî bixwazin ku we ji yên din cuda bike. Tenê di nav mirovên din de bibin mirovek û di hundirê xwe de niyeta baş hebin. (47, 54)

21. Ez dixwazim di we de wê baweriya nexweşên ku di 'Serdema Duyemîn' de hatin ba Min bibînim; baweriya mirovê felcbûyî, mirovê kor û jina bi nexweşiyeke bêderman. Ez dixwazim wek Bav hezkirî, wek Şîfadar lêgeriyayî û wek Mamoste guhdarîkirî bim. (6, 46)

22. Di bawerî û hêviyê de qels nebin. Her dem ji bîr nekin ku dawiya vê rêwîtiya jiyanê dê were. Ji bîr nekin ku eslê we ji Min e û ku mebesta dawî jî dê her weha Min be, û ev mebest herheyîbûn e, ji ber ku mirina giyanê tune.

23. Bila hetahetayî bibe îdeala ku hûn pê re dilîzin, û di nav bilind û nizimên jiyanê de dilê xwe winda nekin. Ma hûn dizanin, ji ber ku hûn nizanin, gelo ev reenkarnasyona we ya dawî li ser rûyê erdê ye? Kî dikare ji we re bêje ku hûn ê di vê bedena ku îro xwediyê wê ne de, hemû deynên ku we li hember dadweriya Min kirine bidin? Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim: ji dema xwe herî zêde sûd werbigirin, lê belê bi lez û bez tevnegerin. Eger hûn êşên xwe bi bawerî û teslîmiyetê qebûl bikin û qedehê heta dilopa dawî bi sebir vexwin — bi rastî, ez ji we re dibêjim, xêr û xebatên we dê pûç nebin.

24. Piştrast bikin ku Ruh her dem ber bi pêş ve diçe, da ku hûn tu carî, tu carî dev ji xwe-kamilkirinê bernedin. (95, 4–6)

25. Bi hezkirina zarokên Wî, yên ku bira û xwişkên we ne, ji bo Bav bijîn û hûn ê bigihîjin nemiriyê. Heke hûn bikevin bin bandora xweperestiyê û xwe di hezkirina ji xwe de bigirin, tovê ku hûn li pey xwe dihêlin dê bi zehmetî ji bîranîna we jî dirêjtir bimîne.

26. Di dilê xwe de nerm û dilnizm bin, û hûn ê her tim bi kerema min tije bibin. (256, 72–73)

27. Qedera we mezin e! Lêbelê, nehêlin ku nîşanên xirab serweriya we bikin, belkî bi wê fikrê bi wêrekî û hêviyê tije bibin ku rojên talî yên ku nêzîk dibin ji bo hişyarbûn û paqijkirina mirovahiyê pêwîst in, ku bêyî wan hûn nikarin hatina bi serketî ya serdema giyanîbûnê biceribînin.

28. Fêrî wê bibin ku li ser zehmetiyan rabe; nehêlin ku bêhêvîbûn bikeve dilê we, û bala xwe bidin tenduristiya xwe. Bi axaftina li ser Min û nîşandana hînkirina Min, ya ku bawerî û hêviyê geş dike, ruhê bira û xwişkên xwe bilind bikin.

29. Binêrin ka gelek mirov çawa bi bêhêvîtiyê dijîn. Ew afirîde ne ku di têkoşîna jiyanê de hiştine xwe têk biçin. Binêrin ka ew çiqas zû pîr bûne û porê wan spî bûye, rûyên wan çilmisî û awirên wan xemgîn in. Lêbelê, eger ewên ku divê xurt bin lawaz bin, dê ciwanî çilmisî bibe, û zarok dê li derdora xwe ji bilî xemgîniyê tiştekî nebînin.

30. Ey gel, dilê xwe ji wan hemû şahiyên saxlem ên ku, her çend demkî bin jî, destûra we heye ku hûn kêfa wan bikin, bêpar nehêlin. Nanê xwe yê sade bi aramî bixwin, û bi rastî, ez ji we re dibêjim, hûn ê wê demê wê xweştir û xwedîtir bibînin.

31. Ji gotinên Min fêm bikin ku tişta ku Ez ji we dixwazim ew e ku hûn xwebawer, biîman, geşbîn, aram û bi hêz bin; ku, tevî zehmetî û êşên we, di dilê we de ti tûjî nemîne. Heke dilê we bi êş, xeman an jî nerazîbûnê tije bûya, we yê çi qencî an teşwîq pêşkêşî hewcedaran bikira?

32. Tam di ceribandinên we de ye ku divê hûn mînaka herî baş a bilindbûn, bawerî û dilnizmiyê nîşan bidin.

33. Kî karibe jiyana xwe bi vê ruhaniyetê dagire, dê her dem hest bi aramiyê bike, û heta dema ku di xew de be jî, xewa wî dê aram û nûjenker be, ku ruh wê bi kar tîne da ku xwe ji laş veqetîne û ber bi axretê ve biçe, li wir ew wan herikên enerjiyê yên îlahî werdigire ku jê xurekê distîne û dihêle ku laş jî para xwe jê bigire. (292, 45–51)

Dua, Xwendin, Hişyarî, Nûbûn û Ruhîbûn

34. Şagirtên delal, ez careke din ji we re dibêjim: Hişyar bin û dua bikin, çimkî beden qels e, û di qelsiyên xwe de dikare giyanê ji riya rast bibe xwarê.

35. Giyanê ku dizane çawa 'hişyar bimîne' tu carî ji wê rêya ku Xudanê wê ji bo wê daniye dûr nakeve, û dikare mîrat û diyariyên xwe bi kar bîne heta ku bigihîje geşbûna xwe ya tam.

36. Kesekî wisa dê ceribandinên xwe derbas bike ji ber ku ew bi hişyarî dijîn û tu carî nahêlin ku laş serweriya wan bike. Yên ku hişyar in û dua dikin dê her dem ji krîzên jiyanê bi serkeftî derkevin û dê bi gaveke zexm li ser riya jiyanê bimeşin.

37. Çiqas cuda ye reftara kesê ku dua û 'hişyarî'yê ji bîr dike! Ew bi dilxwazî dev ji parastina xwe berdide bi çekên herî baş ên ku min di nav mirovahiyê de danîne, ku ew jî bawerî, hezkirin û ronahiya zanînê ne. Ew ew kes e ku guh nade dengê hundirîn ê ku bi rêya sezgîn, wijdan û xewnan pê re diaxive. Lê belê dil û hişê wî vê zimanê fêm nakin û baweriyê bi peyama ruhê wî bi xwe naynin. (278, 1–3)

38. Ji bo giyanên sergêj, ji bo yên bi erdê ve girêdayî, ji bo yên di nav erdê de ku hêj nikarin xwe ji laşên xwe veqetînin, ji bo yên ku ji ber şîna bêwate ya ku li ser rûyê erdê li ser navê wan tê lidarxistin, diêşin û digirîn, dua bikin.

39. Her wiha yên ku di dilê we de xerabî çandine biborin, û êdî darizandina wan nekin. Eger çavên we dikaribûna wan bibîna, ku li ser çokan in û ji bo efûya we lava dikin, we dê li hember wan ewqas neheq nebûna. Alîkariya wan bikin ku ber bi bêdawîtiyê ve bifirin; wan bi bîranîna xwe ya hezkirî bilind bikin; fêm bikin ku ew êdî ne yên vê cîhanê ne. (107, 15)

40. Divê hûn bi karên xwe yên destpêkê ne razî bin, bi wê fikirê ku we ji bo kamilbûna ruhê xwe xêra têr û tije bi dest xistiye. Lêbelê, da ku hûn rojane dersên nû fêr bibin û razên mezintir kifş bikin, her tim hinekî demê ji bo xwendina Karê Min veqetînin.

41. Şagirtê ku hewesa zanînê dike, dê her tim bersiva pirsên xwe bibihîze û, di demên ceribandinê de, dê her tim şîreta min a bavane bibihîze.

42. Şagirtê pêşketî dê ji bo mirovên din bibe çavkaniya hezkirinê; ew ê bi rastî hîs bike ku Bavê wî mîrasek daye wî, û dê wê demê nas bike ku derkeve û mîsyona xwe ya mezin a giyanî di nav mirovahiyê de pêk bîne. (280, 40–42)

43. Çiqas hûn xwe kamil bikin, hûn ê armancê ewqas nêzîktir bibînin. Lêbelê, hûn nizanin ka hûn tenê gavek ji xilasiya xwe dûr in an jî hîn rêyeke dirêj li pêşiya we ye. Ez tenê ji we re dibêjim ku divê hûn bihêlin ku hûn bi dilxwazî û bi guhdarî, ji aliyê vê Peyvê ve, ku dengê Ruhê min ê Xwedayî ye, bên rêberkirin.

44. Hay ji xwe hebin ku hûn qanûnê binpê nekin an jî heman şaşiyê careke din û careke din nekin. Guh bidin vê bangê, ku handaneke ji bo reformê ye — daxwazeke ku Bavê we ji we re dike, ji ber ku ez naxwazim bibînim ku hûn li ser rûyê erdê bêfeyde dijîn û paşê ji ber sernermiya xwe digirîn. (322, 60)

45. Ji devbiçirîkên mirovan û ji darizandinên wan netirsin; ji darizandina Xwedayê xwe bitirsin. Bînin bîra xwe ku min ji we re gotiye ku ez wekî Dadger bêrehm im. Ji ber vê yekê, her tim min wekî Bavê xwe,

wekî Xwedê, bigerin, da ku di rêwîtiya jiyana xwe de tiştek ji we kêm nebe. (344, 31)

46. Gelê min, nehêlin ku hûn ji nişka ve bên girtin. Her dem bi hişyarî bijîn û bibin çavdêrên dilsoz. Ji wan gotinên ku bira û xwişkên we bi xwe ji we re dibêjin da ku we îqna bikin ku hûn di xeletiyê de ne, netirsin.

47. Bi îstîqrar bimînin, ji ber ku ez ê xelatên mezin bidim 'leşkerên' ku ji doza Min re dilsoz in — ewên di nav we de ku li hember van demên dijwar ên tevliheviyê yên derbarê nêrînên cîhanî, bawerî û olan de disekinin.

48. Hûn ê hemû mirovên din di heman rêza bilind de bigirin wekî ku hûn Xebata Min digirin, û hûn ê îşaretê bidin wê hînkirinê ya ku Ez ê careke din li cem we bihêlim. Eger mirov bi we henekan bikin, bila bikin; ji ber ku ronahiya Ruhê Min ê Pîroz dê bigihîje wan, û wê demê dê di dilê wan de tobe çêbibe. (336, 18)

49. Se kinemînin, ey şagirt! Wekî ku min her tim ji we re gotiye, divê riya we bi qayimî li ser riya qencî û pêşketinê bimîne, ji ber ku dê dem bên ku tenê qencî dê alîkariya mirovahiyê bike, ku tenê fezîlet û rastî dê wan li ser riya têkoşîn û pevçûnê bi xwe ve bigirin.

50. Roj tên nêzîk ku xapandin dê bi dawî bibe, ku derew, durûtî, xweperestî û her tovê xerab dê bi riya êş û azarên giran, têkçûn û derban bigihîje dawiya xwe.

51. Ji ber vê yekê, Mamoste ji we re dibêje: Di qenciyê de her ku diçe bihêztir bibin! Bawer bin, Gelê Min, ku hûn nikarin li hember qenciya ku hûn dikin ti xerabiyekê werbigirin. Heke, ji bo qenciya ku hûn li ser rûyê erdê dikin, hûn fêkiyek xerab an xelatek xerab biçinin, ew fêkiyê xerab demkî ye; ew ne fêkiyê dawî ye, ez bi rastî ji we re dibêjim. Divê mirov sebat bike heta ku berhemê dibiçîne. (332, 31)

Hişyariyên ji bo Dêrên Wêhîşê

52. Wey li wî kesê ku Peyva Min li gorî dilê xwe şîrove dike, ji ber vê yekê ew ê li ber Min berpirsiyar be.

53. Li ser rûyê erdê, gelek mirov xwe dane xerabkirina rastiyê, bêyî ku hay ji berpirsiyariya xwe ya wekî hevkarên di xebata hezkirinê ya Bav de hebin.

54. Di vê dema darizandinê de, ku gelek kes jê ne haydar in ji ber ku ew nizanin çawa bûyerên ku dijîn şîrove bikin, darizandin di hundirê her giyanê de dimîne û, di dema hecê wan a li ser vê erdê de, wan ji ber kirinên wan ên di nav û derveyî Qanûna Evînê de dipirse.

55. Kî wateya wahiyên min ên di van nivîsan de, yên ku bi îlhamê hatine dayîn, biguherîne, dê ji bo kirinên xwe li ber Min berpirsiyar be.

56. Ji ber vê yekê, divê hûn bi durustî tevbigerin, ji ber ku ev hînkirin mîrateya Min a hezkirinê ne ji bo zarokên Min, yên ku, çi di laş de bin, çi jî di giyan de, li benda rênîşandanên berfirehtir in. (20, 12–14)

57. Ez naxwazim di te de, ya Îsraîl, tu derewekê bibînim, ji ber ku

rojekê ew ê eşkere bibe, û wê demê cîhan dê bibêje: 'Gelo ev şagirtên Mamoste ne? Eger ew şagirtên derewîn bin, wê demê Mamosteyê ku di nav wan de dijiya da ku derewan ji wan re fêr bike jî derewîn bû.' (344, 10)

58. Hûn ew in ku wezîfeya we ew e ku hûn êşa mirovan sivik bikin, fêrî dua bikin wan kesên ku kufr dikin, wan kesên ku demeke dirêj e di dua de bêyî bilindbûna giyanî mane.

59. Lê ji bo vê yekê, divê hûn her roj zêdetir giyanî bibin û xwe ji materyalîzmê rizgar bikin.

60. Ji ber ku ez naxwazim hûn bibin ruhanîgerên zêde-coş, na. Fanatîzm di çavên Min de pîs e, û ev tiştê ku ez dixwazim di nav we de ji holê rakin e. Wijdana we dê ji we re bêje ka hûn çawa bi her tiştî re di ahengekê de bijîn. (344, 17–18)

61. Min bibihîzin, gel; guhdarî bikin, şagirtên min: Ez niha ronahiyê didim we û we ji zincîran, girêdanan û tariyê azad dikim. Lêbelê ez destûrê nadim we ku hûn vî karî bikin ol-eke din, an jî, wekî ku xêza we ye, wê bi wêne û rîtuelan tije bikin — na!

62. Bi teqezî nas bikin ka azadiya ku ez ji we re tînim ji çi pêk tê, da ku hûn wê bi awayekî nû yê fanatîzmê neguherînin.

63. Ma hîn we ferq nekiriye ku hişê we, û pê re jî ruhê we, di geşedana xwe de hatiye astengkirin? Ma ne tê bîra we lehiya tirs û pêşdaraziyên derewîn ên ku we ji bav û kalên xwe mîrat girtine, yên ku min hûn jê rizgar kirine da ku hûn rastiyê bêyî asteng bibînin û ronahiyê werbigirin? (297, 20–21)

64. Ax dê ji bo tovê ku ji aliyê tovêkerên Min ve tê çandin şil û amade be, û li vir guncav e ku hûn ji bo demekê li ser berpirsiyariya van tovêkeran bifikirin. Gelo dê rast be ku ev gel, piştî ku mirovahî ji fanatîzmê û perestina ku hişê mirov gêj dike rizgar bibe, bi rengekî nû yê bêtaperiyê derkeve holê? Na, şagirt û xwendekarên ezîz. Ji ber vê yekê ye ku li her gaveke riya we ders û ceribandin hene. (292, 44)

Hişyariya li dijî berdewamiya wehyan piştî 1950'an û 'wehyên Mesîh' ên derewîn

65. Piştî roja ku ji aliyê Xwedayetiya Min ve hatiye destnîşankirin, hûn ê êdî Peyva Min nebihîzin. Lê ew ê di ruhê we de, di dilê we de û di pirtûkan de were nivîsandin.

66. Kî piştî wê xwe wekî peyamber diyar bike û Tîrêja Min bixwaze, ji wê darizandina ku ew li ser xwe tîne, haydar nîne.

67. Ez we hişyar dikim, da ku hûn guh nedin pêxemberên derewîn, berdevkên derewîn û 'Mesîhên' derewîn. Ez we hişyar dikim da ku hûn di wextê xwe de ji tevliheviyê dûr bikevin û nehêlin ku ruhên tarîtiyê bikevin nav we. Hişyar bin, ji ber ku heke hûn ne amade bin, hûn ê ji bo van hînkirinan berpirsiyarî bidin Min. (229, 40–41)

68. Ev jixwe serdema dawî ye ku ez ê di vê şiklê de bi we re bim. Vê yekê bawer bikin, û her weha bawer bikin ku ez ê venegerim vê cîhanê da ku

Peyva Xwe bi awayekî maddî û bi deng bidim bihîstin, û hê kêmtir jî da ku bibim mirov.
69. Xwe amade bikin, ji ber ku dê gotegot ji mirovên ku îdia dikin ku Ez vegeriyame, ku Mesîh hatiye ser rûyê erdê, bigihîjin we. Divê hûn wê demê dilsoz bimînin û bi îdia bibêjin: 'Xudan bi awayekî ruhanî bi hemû zarokên Xwe re ye.'
70. Lêbelê, eger hûn xew bikevin û xwe giyanî nekin, hûn ê înkar bikin ku Min Peyva Xwe vekişandiye; û piştî ku bibin pîsder û guhnedigir, hûn ê tîrêja Min bixwazin li ser girseyên mirovan û ji wan re bibêjin: 'Werin em ji Wî yê ku Peyva Xwe da me bixwazin da ku Ew berdewam bike û bi me re biaxive. Werin em ji Wî re stran û pesindan pêşkêş bikin, da ku Ew me bibihîze.'
71. Lê bi rastî, ez ji we re dibêjim: Tîrêja min êdî venagere asta têgihiştina mirovî, ji ber ku ez ê pişgiriya ehmeqiya we nekim.
72. Ma hûn dikarin çi hêvî bikin? Ku gotinên ronahiya xuyayî dê we bixin nav tevliheviyê. Ma ev ne tiştê ku dilê we dixwaze ye? Wê demê xwe ji bo wê ceribandinê amade bikin, û ronahiya îlhama Min dê li ser guhdarî û dilnizmiya we bibiriqe.
73. Ez ji we re radigihînim ku, heke yekbûna van civatan bo bibe gelekî yek berî sala 1950'an pêk neyê, dê di demeke pir nêzîk de tevlihevî serwer bibe, ji ber ku dê kes hebin ku îdia bikin ku Mamoste xwe eşkere dike , û wê demê wey li wî gelî! Ma we hîn ev gef hîs nekiriye?
74. Ew ruhê biratiyê û yekîtiyê hîn di nava we de şiyar nebûye, û hûn li bendê ne ku bûyer we bikin yek. Lê eger hûn li benda vê yekê bin, hûn ê li şûna wê bibin şahidê derketina şewban, bêîstîqrarî, şer û darizandina hêzên xwezayî, heta ku êdî tu cihê aştîyê li cîhanê nemîne — ne li ser rûyê erdê û ne jî di kûrahiyên wê de, ne li behrê û ne jî li esmanan. (146, 24–26)
75. Divê hûn xwe amade bikin, da ku kengê hûn li hev kom dibin — çi li van salonên civatê, çi li malên xwe an jî li hewaya vekirî — hûn di van kombûnan de hebûna Min bi awayekî ruhanî hîs bikin.
76. Lê belê hişyar bin, ji ber ku şagirtên derewîn jî dê derkevin, ku dê ragihînin ku ew bi Rêvebir re di têkiliyeke rasterast de ne, û rêwerz û îlhamên derewîn belav dikin.
77. Min hînî we kiriye ku hûn rastiyê ji xapandinê cuda bikin, û darê bi fêkiyê wê nas bikin. (260, 65–66)
78. Min ji we re pêşbîni kiriye ku demek dê were ku hûn ê bibînin gelek 'ruhperestî' derdikevin holê, û ku divê hûn wê demê amade bin da ku ferq bikin ka kîjan li ser rastiyê û kîjan li ser xapandinê ava bûne.
79. Hûn ê ragihandinên derewîn ên ku ji Min re tên girêdan, derkevin holê bibînin; gotegotên peyamxerên xwedayî yên ku peyaman ji cîhanê re tînin; mezhebên ku navê Heft Mûhrên Pîroz hildigirin; û gelek hînkirinên tevlihev û nezelal.
80. Ev hemû dê bibe encama wê tevliheviya mezin a giyanî ku

mirovahiyê bi serê xwe aniye. Lêbelê xemgîn nebin; li şûna wê, piştrast bikin ku hûn bi hişyarî û duayê dijîn, û hûn ê nekevin bin bandora tevliheviya giyanî, ji ber ku di kêliyên tariyê herî mezin de, Peyva Min dê bibe ronahiyek ku dê bihêle hûn rastiya Min a zelal û herheyî bibînin. (252, 15–17)

Xerabî, Riyakari, Gendelî

81. Pozbilindî di wan kesan de reh berdaye ku, bi baweriya ku gihîştine zanîna tam a rastiyê, xwe wekî zana, bihêz, bêxeletî, mezin û mutleq dihesibînin, bêyî ku bizanibin ku ew gelek caran şaş bûne.

82. Ez naxwazim ku, di nav vî gelî de ku nû di bin ronahiya van hînkirinan de şekil digire, sibê kesên wisa derkevin holê ku — ji ber pozbilindiya xwe serê wan tevlihev bûye — îlan bikin ku ew ji nû ve zayîna Mesîh an jî Mesîhên nû ne.

83. Yên ku van kiryaran dikin ew in ku bawer dikin ku gihîştine têgihiştineke tam a rastiya Min, lê di rastiyê de ji riya ku Mesîh diyar kiriye, ku riya nefsbiçûkiyê ye, gelek dûr dikevin .

84. Li ser jiyana Îsa ya li ser rûyê erdê lêkolîn bikin, û hûn ê derseke kûr û jibîrnekirî ya nefsbiçûkiyê bibînin. (27, 3–6)

85. Yek ji kêmasiyên herî giran ên karakterê riyabazî ye. Bi dengekî bilind ji hezkirinê re neaxive, dema ku tu nikarî di nav mirovên din de ji Min hez bikî.

86. Çend kes ji wanên ku ramûsana Yûda şermezar kirin, qebûl nakin ku wan ramûsana biratiya sexte li birayê xwe kiriye, dema ku li pişt pişta wî xiyanet lê dikin! Çend kes ji wanên ku îdia dikin xizmeta hewcedaran dikin, ez dibînim ku li şûna pereyan ronahî, rastî û xêrxwaziyê tînin.

87. Çima, dema ku yekî bi pirsên xwe we tirsandiye, we wek Petrûs di demên wî yên lawaziyê de tevgeriyaye, Min înkar kiriye û gotiye ku we ez heta nas jî nakim? Çima hûn ji darizandina mirovan ditirsin û ne ji ya Min?

88. Lêbelê bi rastî, ez ji we re dibêjim, di navbera Dadweriya Xwedayî û gunehên we de şafaeta Meryemê, Dayika we ya Esmanî, heye, ya ku her tim ji bo we dua dike. (75, 34)

89. Mafê kesî nîne ku li ser kirinên mirovên din hukm bide, ji ber ku heke yê paqij jî wisa neke — ma çima destûr ji yê ku di dilê xwe de biqisûr e re were dayîn ku wisa bike?

90. Ez vê ji te re dibêjim ji ber ku tu her tim hewl didî ku karê birayê xwe biçirandinî, bi hêviya ku tê de kêmasiyan bibînî, da ku paşê karê xwe nîşanî wî bidî û bi gotina ku karê te paqijtir û bêkêmasîtir e, wî şermezar bikî.

91. Yekane Dadwerê ku dizane çawa kirinên we bipîve, Bavê we ye, yê ku li ezmanan dimîne. Gava ku Ew bi mîzaxên xwe xuya bibe, ne ew kesê ku zêdetir fêm dike dê di çavên Wî de xwedî qîmeteke mezintir be, lê belê ew kesê ku dizanibû çawa

bibe birayê mirovên xwe û bibe zarokê Xudanê xwe. (131, 55–57)

92. Fêr bibin û tevbigerin; hîn bikin û, di vê yekê de, hay ji tiştên ku hûn dikin û dibêjin hebin; hînkirina min bi kirinên xwe piştrast bikin. Ez di nav şagirtên xwe de tu riyakalan naxwazim. Bifikirin ka dê çi bibe ji mirovahiyê û ji we bi xwe, eger ev xebat, ku bi ewqas evîn û sebir hatiye damezrandin, ji ber kêmasiya exlaq, fezîlet û rastgoyiyê di jiyana we de hilweşe. (165, 25)

93. Êdî li pey kêf û şahiyên bêqîmet ên dinyayê nekevin. Li pey îdeala jiyaneke bêkêmasî bişopînin, çimkî di seranserê hebûna we de ez ê wan kêfxweşiyan bidim we ku ji bo dilê we çavkaniya îlhamê ne. (111, 61)

94. Wey li we heke meylên we yên xerab ji fezîletên ku di ruhê we de hene bihêztir bibin, û heke hînkirina Min tu berhem nede! Heke hûn li ser Peyva Min nefikirin û kûr neçin ser wê, di heman demê de ku bawer dikin hûn îradeya Min pêk tînin, ronahiya Min dê we hişyar bike. Lêbelê gava ku hûn rastiya tevahî nas bikin, hûn ê bînin bîra xwe ku min hûn şandine cîhanê da ku karên xêrxwaziyê bikin. (55, 6)

95. Wey li wan kesên ku, di van deman de, bi xerabî û sernermîya xwe, ji zarokên ku min bi mîsyoneke ruhanî şandine ser rûyê erdê re, dibin mînakeke xirab! Ma tu dixwazî bibî wek girseya ku, di nav qîrîn û tinaziyan de, Îsa bir Golgotayê, û bi vî awayî tirs di dilê zarokan de çand, yên ku nikarîbûn fêm bikin çima mirovekî ku tenê xêr û bereket belav dikir, diêşand û dihat kuştin?

96. Her cara ku Îsa diket, ew bêguneh digiriyan. Lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, girîya wan zêdetir ji ruh bû ne ku ji bedenê. Çend ji wan paşê li pey Min hatin û ji Min hez kirin, bêyî ku bîranîna tiştê ku çavên wan ên bêguneh dîtibûn tu carî ji dilê wan bê jêbirin. (69, 50–51)

Tovbeya Derewîn û Hêviyên Derewîn

97. Hay ji kirina kiryarên tobeyê yên şaş hebin, û laşê xwe ji tiştê ku pêdiviya wî pê heye mehrûm nekin. Li şûna wê, wê ji tiştê ku ji bo wî zerardar e biparêzin, her çend ev ji bo wî bibe qurbanî jî. Ev dê bibe tobeya ku feydeyê dide giyanê we û ji ber vê yekê Bav pê kêfxweş dibe. (55, 40)

98. Hûn jixwe di Xwedê de li şûna dadgerekî, bêtir Bavê hezkirineke bêkêmasî û bêdawî dibînin, û ez ji we re dibêjim ku baş e ku hûn Xwedê wek Bavê xwe bibînin.

99. Lêbelê, divê ez ji we re bibêjim, da ku hûn hişyar bimînin, ku hûn jî, mîna wî gelê kevnar, dibe ku bikevin xeletiyeke nû; û ev xeletî dibe ku di wê yekê de be ku hûn hewl nadin xwe ji aliyê exlaqî û ruhanî ve baştir bikin, an jî hûn xema gunehkirina berdewam û giran naxin, bi wê baweriyê ku Bav, berî her tiştî, hezkirin e û dê we bibexşîne.

100. Bêguman, Xwedê hezkirin e, û tu guneh nîne, çi qas giran be jî, ku Ew lê nebore. Lê divê hûn baş bizanibin ku ji vê hezkirina xwedayî

dadmendiyek ku nayê guhertin jê derdikeve.

101. Bi temamî ji van hemûyan haydar bin, da ku tiştê ku we wek têgihiştina hînkirina Min di dilê xwe de girtiye, bi rastiyê re li hev bike, û da ku hûn her têgihiştineke şaş a ku dibe di nava we de hebe ji holê rakin.

102. Ji bîr neke ku her çiqas hezkirina Bav te efû dike jî, leke—li gel vê efûyê jî—li ser ruhê te mabinî dimîne, û divê tu wê bi kirinên qenc bişo , û bi vî awayî li gorî hezkirina ku te efû kiriye bijî. (293, 43–44)

103. Dengekî we hiştiye, dengekî dilovan û dilrehetker ku we gazî Padîşahiya Ronahî û Jiyanê dike, lê heke hûn hilbijêrin ku ruhê xwe biçewisînin û Qanûnê binpê bikin, ew dikare bibe dengekî dadmendiyê.

104. Ji yên guhdar û dilnizm re, peyva min dibêje: Bi sebat bimînin, ji ber ku hûn ê gelek ji kerema min werbigirin û hûn ê ji bo bira û xwişkên xwe gelek tiştan bi dest bixin.

105. Ji yên ehmeq re, dengê min dibêje: Heke hûn ji vê derfeta pîroz sûd wernegirin da ku ji pîsiya guneh an tariya nezanîna ku hûn tê de dijîn xilas bibin, hûn ê bibînin ku dem û serdem li ser giyanê we derbas dibin bêyî ku hûn qet bizanibin ka Xudan di peyama Xwe de çi anî, û ne jî ka wî çi diyariyên ruhanî ji gelê xwe re eşkere kirin.

106. Rast e, dê demek guncaw ji bo her kesî hebe ku xwe xilas bike û bigihîje bilindahiyan. Lê belê wey li wî yê ku wê rojê dereng dixe! Wey li wî yê ku derfetên pêşxistina ruhê xwe ji dest dide ji ber ku xwe daye pûçiyên vê dinyayê! Ew nizane dê çiqas dem hebe ku divê li benda derfeteke nû bisekine, û ne jî taliya kefaretê ya wî dizane.

107. Di vê yekê de ne tola herî biçûk an cezayê herî sivik ji aliyê Bav ve heye, lê belê dadweriya Wî ya tund û bêrehm heye.

108. Ma tu dizanî, niha ku ez di nav we de hatime, ka gelo te berê derfetên berê ji dest nedane an nehiştine ku pûç bibin, û ma tu dizanî ku ruhê te çiqas dem li benda wergirtina vê derfeta nû maye da ku mîsyoneke ku demek berê ji te re hatibû spartin pêk bîne?

109. Dilê we an hişê we derbarê rabirdûya giyanê we, çarenûs, deyn, peywir û kiryarên wê yên kefaretê de çi dizane? Tiştekî!

110. Ji ber vê yekê, divê hûn bêkêmasîbûna giyanê nebinin asteng, ne jî bi hezkirina ji mal û milkên dinyayî wê bixin nav ceribandinê. Divê ew li pey rêyeke cuda, armancên cuda, îdealên cuda biçe. (279, 16–19)

Hişyariyek ji bo Netewe û Hêzdarên Erdê

111. Wey li mirovahiyê eger rehm û xêrxwaziya çalak di dawiyê de di dilê wan de şîn nebin! Wey li mirovahiyê eger ew di dawiyê de bi tevahî ji kirinên xwe yên xerab haydar nebin! Destê wan bi xwe hêrsa hêzên xwezayê li ser wan berdide û hewl dide ku qedeha êş û taliyê li ser

neteweyan vala bike. Heta dema ku ew encamên kiryarên xwe yên diçinin jî, hinek dê dîsa bibêjin: 'Ev cezayê Xwedê ye.' (57, 82)

112. Wey li wan gelan ku bi serhişkî bi bêtapûtî, fanatîzm û kevneşopiyên xwe ve girêdayî ne! Ew ê nikaribin ronahiya min bibînin, ne jî dê kêfa bêdawî ya hişyarbûna giyanê hîs bikin.

113. Rast e, hînkirina min dê cîhanê bihejîne. Lêbelê gava ku têkoşîn bi dawî bibe, dê aştiya rastîn li ser rûyê erdê were hîskirin — ew a ku ji Ruhê min şîn dibe. Tenê ehmeq, serhişk û dilreq dê berdewam bikin ku êşê bikişînin. (272, 12–13)

114. Ez Xwe di dilên hişk ên mirovan de dihêlim hîs bikin — ewên ku niyeta wan şeran gur kirin e — da ku ew fêm bikin ku îradeya Min ji niyetên wan ên şerxwaz xurttir e. Heke dilên wan mirovan hişk bimînin û li hember îradeya Min bisekinin, dadweriya Min dê li seranserê cîhanê were hîskirin. (340, 33)

115. Careke din, wekî di rojên Nûh de, mirov dê pêxemberiyan tinaz bikin, û tenê gava ku ew hîs bikin ku ava lehiyê jixwe laşên wan di bin xwe de vedikişîne, dê dest bi bawerî û tobe bikin.

116. Rehma min her tim hewl dida ku we di bêperwatiya we de ragire, lê we tu carî guh neda Min. Sodom û Gomorra jî bi heman awayî hatibûn hişyarkirin, da ku ew bitirsin û tobe bikin û xwe ji helaka xwe dûr bixin. Lê wan guh neda dengê Min û helak bûn.

117. Min her wiha bang li Orşelîmê kir ku dua bike û vegere ser îbadeta rastîn a Xwedê. Lê dilê wê yê bêbawer û bedenî şîreta min a bavane red kir û diviyabû bi riya bûyerên ku qewimîn, bi rastiyê bihata qanihkirin. Ew roj ji bo Orşelîmê çiqas tal bûn!

118. Ma niha hûn vê rastiyê nas dikin ku hûn hîn jî wekî berê ne? Ji ber ku we nexwest ku hûn zarokatiya xwe ya giyanî li pey xwe bihêlin da ku li ser riya şehrezayiyê ya ku di Peyva Min de ye, mezin bibin û bilind bibin.

119. Ez vê peyamê ji we hemûyan re dişînim, ku wek pêxembertiyekê be ji bo hişyarkirin û xwedîhiştina gel û neteweyan. Xwezî bi we heke hûn bi naveroka wê bawer bikin.

120. Li ser wateya wê bifikirin, lê paşê hişyar bin û dua bikin; çimkî eger hûn wisa bikin, ronahiyeke hundirîn dê rêberiya we bike û hêzeke bilindtir dê we biparêze heta ku hûn bi ewle bin. (325, 73–77)

Beş 62 – Gotinên ji bo temaşevanên li Meksîkayê

Gotinên ji bo temaşevanên li Meksîkayê

1. Şagirtên min, li hundirê xwe binêrin, guh bidin Min û Min wekî berê hîs bikin. Bînin bîra xwe ka we çawa nas kir ku ev Peyv jiyana we û ronahiya çarenûsa we ye. Ji bîr nekin ku ez îro ji we re dibêjim: tiştê

ku ji we re pêwîst e, dê di dema rast de ji we re bê dayîn.

2. Rûnê teze birijînin nav çirayên xwe, da ku pêtika bawerî û zanînê careke din bibiriqe.

3. Ne razên; hişyar bin û dua bikin, çimkî Dêrekî dibe ku we şaş bike dema ku Ew wekî rojên berê, wekî wan rojên kelecana ruhanî ku we li her gavê hebûna Min hîs dikir, bikeve mala we.

4. Wê demê hûn ê bibînin ka jiyana we dê çawa careke din bi wê ronahiyê were ronîkirin ku bêyî ku hûn pê bihesin dev ji ronîkirina we berdabû; û ew ê baweriya we bi paşerojeke tijî bereket û şehrezayî vegerîne. (4, 27–29)

5. Gelek ji we xwe wek ruhanîparêz bi nav dikin ji ber ku hûn bi hebûna Min bawer dikin dema ku Ez bi riya hişê mirovan bi we re diaxivim, û ji ber ku hûn pir caran amade ne ku Peyva Min bibihîzin. Lê ez dixwazim ku hûn bi riya kirina qenciyê, bi riya têgihiştina cewhera jiyanê, bi riya hezkirina ji cîranên xwe re, û bi riya perestina xwe ya bi saya hebûneke comerd, bi ber û bi fezîlet, bibin ruhanîparêz. (269, 55)

6. Min ji hinekan re di vê cîhanê de paşxaneyeke nefsbiçûk daye, da ku ew Mamoste di jiyana xwe de wek mînak bigirin; ji hinekan re jî maleke dewlemend daye, da ku ew jî Îsa, yê ku tevî Key bû jî, 'textê' xwe terikand û xizmeta feqîran, nexweşan û gunehkarên kir, bişopînin.

7. Xêra kesê ku ji pozîsyona xwe ya civakî dadikeve da ku xizmeta cîranê xwe bike, kî dibê bila bibe, bi qasî ya kesê ku, bi rêya hezkirinê, ji jiyaneke nefsbiçûk û veşartî derdikeve û digihîje lûtkeyên rastdaran, mezin e. (101, 55–56)

8. Tu ji Min dipirsî ez çima hatime ba te: ji ber ku ez dibînim te ew rêya ku divê tu pê vegerî nav zikê ku tu jê hatî, ji bîr kiriye; lêbelê ez wê ji nû ve nîşanî te didim.

9. Rê Qanûna Min e, û bi şopandina wê can dê bigihîje nemiriyê. Ez derî nîşanî we didim, ku ew bi qasî wê rêya ku min carekê bi rêya hînkirina xwe li ber we danî teng e. (79, 2–3)

10. Hûn ên ku Min dibihîzin, divê hûn rê ji bo wan kesên ku dê Min bi awayekî ruhanî werbigirin, amade bikin. Ne tesaduf bû ku ewên ku hînkarîyên Min wergirtin, anîn ber huzûra Min, çawa ku ne tesaduf be ku di wan kesên ku dê hebûna Min a ruhanî ( ) bêyî hewcedariya navbeynkarekî mirovî hîs bikin, diyariyên ruhanî pêş bikevin. (80, 4)

11. Min we ji bo belavkirina qenciyê li ser rûyê erdê, ku ew ruhanîbûna rastîn e, wezîfedarkiriye.

12. Ma hûn xwe pir bêkêr û bêqîmet hîs dikin? Ma hûn xwe pir nepak dihesibînin ku hûn nikaribin peywireke wiha bigirin ser xwe? Sedema vê yekê ew e ku hûn şehrezayî û rehma Min nas nakin, ku hûn bi hişên zelal mînayên hînker ên ku ez di her gavê de bi riya xwezayê didim we, ferq nakin.

13. Ma hûn nabînin ka tîrêjên rojê, ku her tiştî ronî dikin, çawa digihîjin heta golika herî qirêj jî, dikin ku ew hilma xwe bide, bilind bibe hewayê,

paqij bibe, û di dawiyê de veguhere ewrekî ku li ser erdê digere û wî geş dike? (150, 51–53)

14. Li vir di Huzûra Min de, giyanê xwe ji hemû pîsatiyan paqij bikin û wî azad berdin. Netirsin, çimkî hûn ê tu sirê li Min eşkere nekin; ez we ji we bi xwe baştir nas dikim. Ji kûrahiya dilê xwe ji Min re îtîraf bikin; ez ê we ji her kesî baştir fêm bikim û gunehên we û sûcê we bibexşînim, çimkî ez tenê yê ku mafê min heye we darizînim.

15. Lêbelê gava ku hûn bi Bavê xwe re li hev kirin û di nav hebûna xwe de sirûda serkeftinê ya ku ruhê we distirê dibihîzin, wê demê bi aştiyê li ser sifra min rûnên, ji xwarin û vexwarina xwarina Ruh a ku di wateya Peyva min de ye, bixwin û vexwin. (39, 71)

16. Gelek ji we piştî ku we li êşa xwe nifir kiriye, bi girî tên. Ez kêmasiyên we efû dikim, bi wê yekê di hişê xwe de ku ew ji nezanîna we çêdibin.

17. Dilên xwe aram bikin û hişên xwe vekin da ku hûn tiştê ku ez niha ji we re dibêjim fêm bikin, zarok û şagirtên jiyanê: gava ku hûn careke din hest dikin ku dilê we bi êşê tê deşîn kirin, ji bo demek kurt xwe ji her tiştê derdora xwe veqetînin û bi tenê bimînin. Li wir, di tenêtiya jûra xwe ya razanê de, bi ruhê xwe re bipeyivin, êşa xwe bigirin dest û wê lêkolîn bikin, mîna ku hûn tiştekî hildidin da ku wî bi hûrgilî lêkolîn bikin.

18. Bi vî awayî, xemgîniya xwe lêbikolin, nas bikin ka ew ji ku tê û çima derketiye holê. Guh bidin dengê ruhê xwe, û bi rastî, ez ji we re dibêjim, hûn ê ji wê kûrramînê xezîneyeke ronahî û aştîyê ji bo dilê xwe bi dest bixin.

19. Ronahî dê rêya rakirina êşê nîşanî te bide, û aramî dê hêzê bide te ku heta dawiya ceribandinê li ber xwe bidî. (286, 26–28)

20. Divê hûn hewldana xwe bidomînin ku hem ji aliyê ruhanî ve hem jî ji aliyê fizîkî ve xweragir bin. Çimkî eger îro di nav we de hîn nexweşî hebin, ew ji ber wê yekê ye ku, ji ber kêmbûna ruhanîbûn û baweriyê, hûn nekarîne xwe ji serêj û êşa vê jiyanê bilind bikin.

21. Hînkirina min we fêr dike ku hûn ne tenê bi hêza Xwedê, lê her weha bi xwe jî bawer bikin. (246, 40–41)

22. Îro dibe ku hûn bibêjin, 'Xwedê di nav me de ye'; lê hûn vê yekê bêyî hestkirin û têgihiştinê dibêjin, ji ber ku materyalîzma we nahêle ku hûn hebûna Min a di nav hebûna xwe de hîs bikin. Lê gava ku giyanîbûn bibe beşek ji jiyana we, hûn ê rastiya hebûna Min di her mirovî de biceribînin. Dengê min dê di wijdana we de lê bide, dadwerê hundirîn dê were bihîstin, û germahiya Bav dê were hîskirin. (265, 57)

23. Ev hînkirin digihîje dilên we, cihê ku biryarên ji bo başbûnê û hestên bilind lê çêbûne.

24. Heger we gelek êş kişandibe û girîyabin heta ku hûn amade bûn ku deriyên dilê xwe ji Min re vekin — bi rastî, ez ji we re dibêjim, yê ku gelek êş kişandibe, bi vê yekê di heman

demê de kefaretê ji bo binpêkirinên xwe daye û dê bibore. (9, 37–38)
25. Hûn digirîn, gelê Min, ji ber ku hûn di dilên xwe yên şikestî de hezkirina Xudan hîs dikin. Ji we re hatibû gotin ku kesê ku bi gunehê giran di giyanê xwe de nêzîkî Bav bibe, dê efûyê bi dest nexe, û ku ew ê neçar bimînin ku rûbirûyî laneta herheyî bibin.
26. Lêbelê, we çawa karî dadweriya Min a îlahî wekî tiştekî ewqas hovane şîrove bikin? Ma we ferq nekir ku min çawa, bi rêya Îsa, bi awayekî zelal nîşan da ku gotinên Min ên herî nerm û nêrînên Min ên herî hezkirî ji bo wan kesan bûn ku herî zêde guneh kiribûn? Ma ez çawa dikarim li cîhanê hînkariyekê ragihînim û li aheretê berevajiyê wê bikim? (27:41)
27. Di demên tal û dijwar ên jiyana xwe de, bi wê fikrê dilrehet bibin ku Qanûna Min a şehreza û bêkêmasî li ser her tiştî dadweriyê dike.
28. Ez di êşa te de amade bûm da ku tu bi riya wê min lê bigerî. Min tu bi hejariyê ceriband da ku tu fêr bibî bixwazî, dilnizm bî, û kesên din fêm bikî.
29. Min heta nanê we yê rojane jî ji we qut kiriye da ku nîşanî we bidim ku yên ku bi bawerî dimînin wek çûkan in, ku ji bo sibê xeman naxwin; ew berbangê wek sembola hebûna min dibînin, û dema ku şiyar dibin, yekem tişta ku dikin ew e ku strannivîsên xwe wek duayeke spasdariyê û wek delîla baweriya xwe bilind dişînin. (5, 55–57)
30. Carinan hûn ji Min re dibêjin: 'Ya Xudan, eger her tiştê min hebûya, eger tiştek ji min kêm nebûya, min ê di xebata Te ya ruhanî de hevkarî bikira û xêrxwaziyê bikira.' Lê bizanibin ku, wek mirov, hûn guherbar in, û hemû biryarên ku hûn îro didin, dema ku tiştek di destê we de nîne, dê biguherin eger min her tiştê ku hûn dixwazin bida we.
31. Tenê hezkirina Xwedê ji bo zarokên Wî neguher e.
32. Ez ji berê ve dizanim ku heke ez serwetê li ser te birijînim, tu yê ber bi helakê ve biçî, ji ber ku ez hilbijartin û qelsiyên te dizanim. (9, 55–57)
33. Dema min ji we re got ku divê hûn dev ji kêfxweşiyan berdin, we gotinên min şaş fêm kirin û di dawiyê de we bawer kir ku ji bo Min xweşiktir e ku ez we dêşim, ne ku ez we kêfxweş bibînim.
34. Ji ber ku Ez Bavê te me — tu çawa dikarî bifikirî ku Ez tercîh dikim te girî bibînim li şûna te bi ken bibînim?
35. Dema min ji we re got ku hûn dev ji kêfxweşiyan berdin, mebesta min tenê ew bûn ku ji bo ruhê we xerab in an jî ji bo laşê we zerardar in. Lêbelê ez dibêjim ku divê hûn li wan awayên razîbûnê bigerin ku ji bo giyan û dilê we bi feyde ne, û yên ku di destê we de ne. (303, 27)
36. Dema hûn cara yekem hatin vir, min heta ji we nedixwest ku hûn bi Min bawer bikin. Ez bûm yê ku destpêk kir û bi şîfayê dayîna nexweşiyên we yên fizîkî, bi dayîna

aramiyê ji giyanê we re, an jî bi peydakirina tiştekî ku we ew wekî negihîştî didît, delîl da we.

37. Piştre, gava ku we bi Min bawer kir û we bi dilsozî xwe terxan kir ji bo pêkanîna Şerîeta Min, Min ji her yekî ji we re peywira we nîşan da, da ku hûn ji rêyê dûr nekevin, û da ku hûn tenê tiştê ku bi heqî ya we ye bigirin, û li ser bira û xwîşkên xwe rehm û hezkirinê bikin, çawa ku Min ji bo we kiriye.

38. Ma hûn bi rastî bawer dikin ku hemû yên ku hîn dikin hosta ne? Ma hûn wisa difikirin ku hemû kesên ku ji xwe re dibêjin xizmetkarên Xwedê ne, peyamberên Min in, an jî ku Min ew erkê ku ew pêk tînin daye wan? Ma hûn wisa difikirin ku hemû kesên ku li cîhanê serwerî, rêveberî û fermandarî dikin, xwedî şiyanên pêwîst in ji bo pêkanîna vî erka? Na, gelî mirovan! Çiqas kêm in ewên ku mîsyona ku bi rastî ji wan re hatiye spartin bi cih tînin! Dema ku hinek bi awayekî neheq pozîsyonekê ku ne ya wan e bi dest dixin, ewên ku divê wê bigirin, xwe bi şermezarî û dûrxistî dibînin. (76, 36–37)

39. Wisa nefikirin ku ez ê aciz bibim eger kesek li vê civînê bi hebûna Min bawer neke, ji ber ku ti tişt nikare heqîqeta Min kêm bike. Çend kesî hebûna Hebûneke îlahî ya ku hemû mûcîzeyên gerdûnê afirandiye guman kiriye, lê dîsa jî roj ji ber vê yekê ji ser wan ranebûye û ronahiya xwe li ser wan nedabûye. (88, 7)

40. Îro hûn deriyên dil û hişê xwe ji ronahiya hînkirina Min re vedikin. Hûn ê bi çi kiryaran Min rûmetdar bikin?

41. Hûn hemû bêdeng in; ruh bêdeng e, û laş jî li ber Min bêdeng e. Hûn serê xwe ditewînin û xwe biçûk dikin. Lêbelê ez naxwazim ku zarokên Min li ber Min xwe biçûk bikin. Ez dixwazim ku ew hêja bin ku rûyê xwe rakin û li Rûyê Min binêrin, ji ber ku ez ne xizmetkar û ne jî koleyan digerim; Ez li afirîdên ku xwe wekî pariyên ji civakê dûrxistî an redkirî hîs dikin, nagerim; Ez têm ba zarokên Xwe, yên ku ez pir jê hez dikim, da ku, gava dengê Bavê Xwe dibihîzin , ew giyanên xwe ber bi riya bilindbûna xwe ya ruhanî ve bilind bikin. (130, 39–40)

42. Şagirtên delal, bi kelecan çavdêriya karê Min bikin, li gorî rênîşandanên Min tevbigerin, û bi vî awayî hûn ê ji bo Min şahidiyê bikin. Meryem, Dayika we ya hezkirî, her wiha dadikeve ser we û we bi keremê tije dike, hezkirina bêkêmasî hînî we dike, û dilê we vediguherîne kaniyeke rehmê, da ku hûn di nav mirovên din de karên mezin ên hezkirinê bikin û rastiyê nas bikin. Ew hevkara Min e, û li gel Peyva Min a wekî Xudan û Dadwer, Peyva wê jî wekî Dayik û Şefi'etkar heye. Wê ji dil hez bikin, ey gel, û navê wê bînin. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, Meryem çavê xwe li we digire û li gel we ye, ne tenê di van rojên ceribandinê de, lê heta hetayê. (60, 24)

43. Min we wek 'gelê Meryemê' bi nav kiriye, ji ber ku hûn dizanin çawa ji Dayika Xwedayî hez bikin û rêzê lê bigirin û mîna zarokekî ku ji

bo nermiyê hesreta wê dikişîne, an jî mîna gunehkarekî ku li şafaetê digere, berê xwe bidinê.

44. Hebûna Meryemê li cîhanê delîla hezkirina Min a ji bo mirovahiyê ye. Paqijiya wê mûcîzeyeke ezmanî ye ku ji we re hatiye eşkerekirin. Ew ji Min hat xwarê ser rûyê erdê da ku bibe jin, da ku di zikê wê de tovê xwedayî şîn bibe—laşê Îsa, yê ku 'Peyv' bi riya wî dê biaxivî. Di van deman de, ew xwe ji nû ve eşkere dike. (5, 9–10)

45. Pêwîst e ku dilê mirov, ji bingeh ve, wê peyama hêja ya ku Ruhê wê aniye cîhanê nas bike; û gava ku hûn tevahiya rastiyê zanibin, divê hûn ji dilên xwe hemû perestina bêtanî û fanatîk a ku we pêşkêşî wê kiriye bi temamî jê bibin, û li şûna wê hezkirina xwe ya ruhanî pêşkêşî wê bikin. (140, 43)

46. Hinek ji Min re dibêjin: 'Ya Xudan, Tu çima nahêlî em hemû Te bibînin, wekî ku bira û xwişkên me dibînin, yên ku şahidiyê dikin ku ew Te dibînin?'

47. Wey, hûn xwedîdilên qels, yên ku divê bibînin da ku bawer bikin! Hûn çi qîmetê dibînin di dîtina Îsa bi şiklê mirovî di xewnekê de, dema ku ruhê we dikare Min di cewhera min a îlahî de bi sînor û bi awayekî bêkêmasî bi rêya evîn, bawerî û hestê bibîne?

48. Hûn xeletiyê dikin gava ku hûn çavnebarî wan kesan dikin ku xwedî diyariya têgihiştina tiştên giyanî di şêwe û sembolên bisînor de ne; ji ber ku tiştê ku ew dibînin, bi awayekî hişk, ne Xwedayî ye, lê belê sembolek an mecazek e ku ji warê giyanî bi wan re diaxive.

49. Bi diyariyên xwe razî bin, û li ser wahiyên ku hûn werdigirin kûr bifikirin; her tim li wateyê, ronahiyê, hînkirinê û rastiyê bigerin. (173, 28–30)

50. Tu caran hînkirinên Min xerab neke. Xebata Min wek pirtûkekê pêşkêş bike ku ji bilî paqijiyê tiştekî din tê de nîne, û gava ku te rêwîtiya xwe bi dawî kir, ez ê te bi pêşwazî bikim . Ez ê li lekeyên di giyanê we de nenêrim, û ez ê ramûsana xwe ya îlahî li we bikim, ku ew ê bibe xelata herî mezin gava hûn bigihîjin Axa Sozdar. Ji ber ku min di vê demê de destek tov daye we, da ku hûn fêr bibin wan di zeviyên berhemdar de biçînin û li wir zêde bikin. (5, 27)

51. Gelê min ê delal, berpirsiyariya xwe li ber çavan bigirin; ji bîr nekin ku her rojeke ku hûn ji dest didin, rojek e ku hûn hatina vê Mizgîniyê bo dilê mirovên xwe paş dixin — ku her derseke ku hûn ji dest didin, nanek kêm e ku hûn dikarin pêşkêşî hewcedaran bikin. (121, 40)

52. Hûn jixwe tama fêkiyê vê darê dizanin, û ez we hişyar dikim da ku hûn di pêşerojê de ji aliyê pêxemberên derewîn ve neyên xapandin; lêbelê divê hûn her weha 'çavdêriya' mirovên xwe bikin û wan fêr bikin ku cewhera hînkirina min nas bikin.

53. Hatiye nivîsandin ku piştî çûna Min, pêxemberên derewîn dê derkevin ku dê ji gelê Min re bibêjin ku ew peyamberên Min in û bi navê

Min tên da ku karê ku Min di nav we de bi dawî anî, bidomînin.

54. Wey li we heke hûn xwe ji pêxemberên derewîn û mamosteyên derewîn re bitewînin, an heke hûn gotinên bê naveroka giyanî li Hînkirina Min zêde bikin, çimkî wê demê dê tevliheviyeke mezin çêbibe! Ji ber vê yekê ez ji we re dubare û dubare dibêjim: 'Hişyar bin û dua bikin.' (112, 46–47)

55. Heke hûn xwe amade nekin, dê dengên nezelal bigihîjin guhên we, we sergêj bikin, û paşê hûn ê bi wan birayên xwe jî sergêj bikin.

56. Ez we hişyar dikim da ku, gava ev eşkerekirin bi dawî bûn, hûn nekevin ceribandinê ku wan ji nû ve bigirin; ji ber ku ne ruhên ronahiyê ne ku xwe bidin nasîn, lê belê hebûnên tevlihev in ku dixwazin tiştê ku we berê ava kiriye, wêran bikin.

57. Ji aliyê din ve, yê ku dizane xwe çawa amade bike—yê ku, li şûna ku hewl bide derkeve pêş, hewl dide xwe bikêrhatî bike; yê ku, li şûna ku bûyeran bilezîne, bi sebir li bendê dimîne—dê bi zelalî hînkirina min bibihîze, ya ku dê bi riya diyariyên di hundirê wî de bigihîje ruhê wî: yên îlhamê, sezgiyê, pêşbînî, bi riya dua, dîtina ruhanî û xewnên pêxemberî. (7, 13–14)

58. Îro hûn li van peyamberan dinêrin ku bi kelecaneke mezin bi we re diaxivin, û çiqasî ku bêbaweriya hinekan mezin be jî, hûn bawer dikin ku wehyê min bi riya van peyamberan mimkun e. Lêbelê, rojekê gava mirov dîtin ku şagirtên min di rewşa xwe ya asayî de wehyên îlahî radigihînin, ew ê ji wan guman bikin.

59. Di nav civata we de, dê kesên wisa hebin ku gava we di bin îlhama Min de diaxivin dibihîzin, di dilê xwe de gumanan dikin, û ji bo ku hûn baweriyê bînin, pêdiviya we bi amadekariyeke mezin a î û paqijiya ruhanî heye. (316, 52–53)

60. Dema ku hûn di rêwîtiyên xwe de, mirovên ku bi kirinên xwe an jî bi awayê ramana xwe, li hemberî wehiyên Min paşketina ruhanî nîşan didin, dibînin, xemgîn nebin, ji ber ku divê hûn bizanibin ku ne hemû mirov her dem li ser heman rêçê çûne. Bawer bikin ku ez jixwe ji bo wan peyvên ku dê di dema guncaw de wan hişyar bikin, li pey xwe dihêlim.

61. Ew gotinên ku hûn niha nikarin fêm bikin, tam ew in ku ew mirov dê fêm bikin. (104, 42–43)

62. Bawer bikin û bê fanatîzm tevbigerin. Rabin û xwe bixin asteke wisa ku hûn bikaribin bê alîgirî û pêşdarazî hemû mirovên xwe hîn bikin. Mezheb

63. Ji ber ku ew formeke seretayî an ne temam a îbadetê dikin, dudilî nebin ku qenciyê li mirovê hewcedar bikin. Belkî, bila xebata we ya bêxwebûn dilê wan bi dest bixe.

64. Xwe di koman de girtî nehêlin û bi vî awayî qada çalakiyên xwe sînordar nekin. Ji her giyanî re bibin ronahî û ji her êşê re bibin merhem. (60, 27)

65. Eger mirovên we ji ber ku we guh daye banga Min bi biçûkxistinê qala we bikin, guhên xwe bigirin û bêdeng bimînin; ew nezan in. Lê eger hûn vê yekê wekî derfetekê ji bo darizandina wan bi kar bînin, wê demê wey li we, çimkî hûn jixwe bi ronahiya ruhê xwe ronî bûne û hûn dizanin hûn çi dikin. (141, 27)

66. Ji ber vê yekê, gelê min, li bendê nebin ku hemû mirov wek we bifikirin û bawer bikin. Divê hûn tu carî yên din şermezar nekin; divê hûn darizandinê li ser wan nekin an jî cezayê li wan nexin, yên ku guh nadin we, an jî pêşniyar, hînkirin an şîretên we qebûl nakin. Divê hûn bi heman rêzgirtina kûr û bi hezkirineke ruhanî ya rastîn, li hemû mirovên din ên derdora xwe binêrin. Wê demê hûn ê fêm bikin ku, di kiryarên xwe yên olî de, di hînkirinên xwe de, û di riya xwe de, her kes gihîştiye wî cihî ku şiyana wî ya giyanî maf daye wî; û pêşketina wan bi xwe ew gihandiye wê astê ku hûn wan lê dibînin. (330, 29)

67. Ez niha ji we re dibêjim ku hûn ji kesekî din ne zêdetir in, ku baweriya we ya ku we xwedî kiriye—ango, ku hûn gelekî bijarte ne—şaşiyek e; ji ber ku Afirîner, di hezkirina Xwe ya bêkêmasî ya ji bo hemû mexlûqên Xwe re, kêlekê nade kesî.

68. Ez vê ji we re dibêjim ji ber ku sibê divê hûn wê hînkirinê ya ku min di vê demê de ji we re aniye, ji mirovên xwe re pêşkêş bikin, û ez naxwazim ku hûn di çavên nifşên paşerojê de wekî hebûnên bilindtir xuya bikin, ne jî divê wisa xuya bibe th ku qenciyên we we hêjayî kirine ku hûn bibin yekane kesên ku Peyva Min dibihîzin. 69. Divê hûn bibin bira û xwişkên têgihiştî, dilnizm, sade, dilpak û rehmdar.

70. Hûn ê xurt bin, lê ne pozbilind, da ku hûn yên lawaz şermezar nekin. Heta ku hûn xwedî zanîneke mezin a li ser Hînkirina Min bin jî, divê hûn tu carî bi zanîna xwe pesnê xwe nedin, da ku mirovên we di hebûna we de xwe kêm hîs nekin. (75, 17–19)

71. Heta li vir di nav xebatkarên min de jî — çend kes hene ku, bêyî ku hînî min fêm bikin, xwe wekî hebûnên bilindtir, hêjayî heyranî û rêzgirtinê dihesibînin, tenê ji ber ku bawer dikin ku ew bi diyariyeke ruhanî hatine bexşandin. Di vî warî de, ez ji we dipirsim gelo hûn dikarin pesend bikin ku ruhekî bilindtir bi diyariyên xwe serbilind bibe, dema ku nefsbiçûkî û hezkirina ji cîranê xwe re taybetmendiyên bingehîn in ku divê ew xwedî wan be. (98, 15)

72. Bînin bîra xwe ku min carekê ji we re got: 'Min hûn neafirandin ku bibin wek riwekên parazîtîk.' Ez naxwazim ku hûn tenê bi wê yekê razî bin ku hûn zirarê nadin kesî. Ez dixwazim ku hûn dilxweşiya xwe di kirina qenciyê de bibînin. Her kesê ku qenciyê nake, tevî ku jê tê, ji yê ku ji ber nekarîna kirina qenciyan, xwe tenê bi kirina xerabiyê sînordar kiriye, zêdetir xerabî kiriye, ji ber ku ew tişta tekane bû ku ew dizanibû bikin. (153, 71)

73. Ey zarokên min ên delal, yên ku mîna pezên windabûyî nalîn dikin û

bi dengên bi tirs gazî Şivanê xwe dikin! Dema ku hûn çavên xwe li hemberî rastiya ku we dorpêç kiriye digirin, hûn digihîjin wê fikrê ku ez sedema hemû belayên we yên li ser rûyê erdê me; yên din bawer dikin ku ez li hemberî başî û êşên we bêxem im.

74. Çiqas bêqedre ne ku hûn wisa li ser Bavê xwe difikirin, û çiqas neheq in di darizandina xwe ya li ser dadweriya Min a bêkêmasî de!

75. Ma hûn wisa difikirin ku ez we nabihîsim dema hûn dibêjin ku hûn tenê bi taliyê dijîn; ku cîhana ku hûn tê de dijîn cîhanek bêbextewarî ye; û ku jiyana ku hûn dijîn sedema hebûna wê tune ye?

76. Hûn Min tenê wê demê dibînin ku hûn bawer dikin ku ez we ceza dikim, ku ez hemû rehmê ji we dihesibînim, û hûn nermî û qenciya Bavê xwe ji bîr dikin; hûn ji şûna ku spasiya nîmetên jiyana xwe bikin, gazin ji jiyana xwe dikin.

77. Ev ji ber wê yekê ye ku hûn çavên xwe li ser rastiyê digirin û di derdora xwe de tenê êş û hêsiran dibînin, û hûn dikevin bêhêvîtiyê ji ber ku hûn bawer dikin ku dê ji bo her tiştî tu xelat neyê dayîn.

78. Jiyana te dê çiqas cuda bûya, heke li şûna vê serhildanê û vê kêmasiya têgihiştinê, ramana te ya yekem a her rojê pîrozkirina Bavê te bûya, û gotinên te yên pêşîn ji bo spasiya gelek bereketên ku hezkirina Wî li ser te diherikîne, bûna!

79. Lê hûn êdî nikarin van fezîleetan hîs bikin, ji ber ku 'goşt' canê we aciz kiriye û hûn hînkirina Min ji bîr kirine; ji ber vê yekê ez ji we re behsa wan hestan dikim ku we ji dilê xwe derxistine. (11, 4–9)

80. We guneh kiriye, sondên zewaca xwe şikandine, sûc kirine, û niha ku hûn rûbirûyî rastiya Peyva Min dibin, ya ku binpêkirinên we ji we re eşkere dike, hûn xeletiyên xwe ji bîr dikin û bawer dikin ku Xudanê we neheq e dema ku Ew ji we re behsa ceribandin û kefaretê dike. (17:33)

81. Ey şagirtên ezîz, hûn gelek hatine ceribandin. Ji ber ku her ceribandinek ji bo we sirek dihewîne, hûn nizanin ka ew ji bo xurtkirina we di têkoşînê de ye, ji bo eşkerekirina tiştekî ku hûn nizanin e, an jî ji bo kefaretkirina sûcekî ye. Lêbelê tu carî ji van ceribandinan netirsin, ji ber ku ew ji bo vê yekê nehatine şandin; ne jî ew ji şiyanên we yên exlaqî an ruhanî zêdetir in. (47:26)

82. Çima gelek ji we ditirsin ku qedera we ji aliyê Min ve wekî rêyek tijî ezmûn, êş, ceza an jî belayê hatiye destnîşankirin? Hûn çawa dikarin bawer bikin ku Ewê ku we bi awayekî bêkêmasî jê hez dike, dê rêyek tijî deyn li ser we ferz bike? Bi rastî, ez ji we re dibêjim, ew riya karesatbar a ku bi bêbextiyan pêçayî ye, ew e ya ku hûn bi îradeya xwe ya azad hildibijêrin, bi wê baweriyê ku hûn ê li ser wê şahî, azadî û bextewariyê bibînin, bêyî ku hûn fêm bikin ku ew tam ew riya ji bo we hatî çarenûs kirin e ku hûn jê dûr dikevin—rêya ku tê de aşitî, ewlehî,

hêz û tenduristî, xweşî û pirbûn a rastîn têne dîtin.

83. Ev riya ku ez di hînkirina Xwe de pêşkêşî te dikim, ew riya ku ji kêliya afirandina wê ve ji bo ruhê te hatiye destnîşankirin e, da ku tu di dawiyê de li ser wê bigihîjî tiştê ku tu lê hesreta. (283, 10–11)

84. Hûn bi rûserî darizînin, mîna ku hûn zarok bin, û li ber çavan nagirin ku ceribandinên ku we diêşînin ji berhema destê we bi xwe ne. Loma gava ew bi serê we de tên, hûn dixwazin ku ew ji we dûr bikevin, ku çarenûs biguhere, da ku hûn êşê nekişînin, da ku êdî ji qedeha êşê venexwin.

85. Sedema vê yekê ew e ku hûn bi dîtina xwe ya ruhanî nikarin bikevin nav rastiyê da ku fêm bikin ku her tiştê ku hûn diçinin, we bi xwe çandiye, û ku we her êş bi serê xwe aniye.

86. Na, we tu carî fêm nekiriye ka meriv çawa bigihîje rastiyê, û ji ber vê yekê gava ku êş dilê we diqelîne, hûn xwe wek qurbaniyên neheqiya îlahî dibînin. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku di Xwedê de neheqiyeke bi qasî zerreyekê jî nikare hebe.

87. Evîna Xwedê neguher, bêguherîn û herheyî ye. Ji ber vê yekê, kî bawer dike ku Ruhê Xwedayî dikare bi hêrs, qezeb û hêrsa mezin were girtin, di xeyaleke mezin de ye. Lawaziyên weha tenê di mirovên î de, yên ku gihîştina wan a ruhanî û serweriya wan a li ser hestên xwe kêm e, tên texmînkirin.

88. Carinan hûn ji Min re dibêjin: 'Ya Xudan, çima divê em ji ber encamên kiryarên ku ne yên me ne "bedelê bidin", û çima divê em fêkiyê tal ê ku kesên din çêkirine biçinin?' — Ji bo vê ez bersiv didim ku hûn tiştekî ji vê fêm nakin, ji ber ku hûn nizanin hûn di rabirdûyê de kî bûn û kiryarên we çi bûn. (290, 9 12)

89. Gelê ezîz: Dilê we bi wê fikrê tijî razîbûn e ku hûn di vê 'Serdema Sêyemîn' de şagirtên Min in. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku divê hûn tu carî nehêlin ku pozbilindî çavên we kor bike. Çimkî heke hûn xwe teslîmî vê lawaziyê bikin, hûn ê êdî guh nedin wijdana xwe dema ku ew ji ber xirabiyên we şermezarî we dike. Kesê ku dest bi paqijkirin û rûmetdarkirina jiyana xwe ya mirovî neke, nikare hêvî bike ku ji aliyê giyanî ve pêş bikeve, ji ber ku gavên wî dê şaş bin û kirinên wî dê tu tovê rastiyê nede.

90. Ji ber vê yekê, di bîra xwe de bigirin ku di dersên Min de ez carinan ji hînkirina ruhanî dadikevim ser şîretê, da ku hûn di jiyana xwe ya mirovî de bi awayekî rast tevbigerin. Hingê ez bi dilê mirovî re diaxivim, wî teşwîqî nûbûnê dikim, û wî li ser wê zirara ku xerabî li bedena mirovî didin û wê xerabiya ku li ruhê mirovî dikin, hişyar dikim.

91. Min ji we re gotiye ku kesê ku dihêle xirabiyek serweriya wî bike, ji bîr kiriye ku ruh divê neyê têkbirin — ku wan ji bîr kiriye ku hêza rastîn di serketina li ser xerabiyê bi riya qenciyê de ye.

92. Ew kesê ku ji aliyê bedenê ve têk çûye, xwe biçûk xistiye, rêz û

hurmeta xwe binpê kiriye, û ji pileya xwe ya bilind a mirovbûnê daketiye asta mexlûqekî belengaz ku ji şer ditirse.

93. Li şûna ku ronahî, nan û şerabê bîne mala xwe, ew zilam tarîtî, êş û mirinê tîne; ew xaça xwe, û ya jina xwe û zarokên xwe, giran dike; û ew pêşketina giyanî ya hemû kesên derdora xwe asteng dike. (312, 32–35)

94. Fêm bikin ku her yek ji we yê ku dev ji rêyeke şaş berde, bi vê yekê dibe sedem ku hêza xerabiyê hinek ji hêza xwe winda bike; ku jiyana we, dema ku di kirin, gotin û ramanên xwe de rast be, li pey xwe tovê qenciyê dihêle; ku şîreta we, dema ku ji dilekî dilsoz were, dê xwedî hêza kerametan be; û ku dua, dema ku ji ramaneke dilovan û hezkirî derdikeve, dê ji bo yê ku hûn jê re dua dikin bibe peyameke ronahiyê. (108, 16)

95. Li vir bi Min re, hûn xwe ji her lekeyê paqij dikin. Wey, xwezî we bikarîba vê paqijiyê di tevahiya jiyana xwe de biparêzana! Lê belê ev atmosfera giyanîbûn û biratiyê, ya ku hûn di van saetên hevparî û hînkirinê de diafirînin, li cîhanê serdest nîne. Hewayê ku hûn dikişînin ji ber gunehan jehrî bûye.

96. Lêbelê we hîs kiriye ku gava hûn hînkirina Min weke ya xwe dikin, zencîreya ku we bi cîhanê ve girêdide, girêdan bi girêdan, hêdî hêdî ji we vediqete. (56, 26–27)

97. Her dem hişyar bimînin, ji ber ku li ser riya we dê kesên ku îdia dikin ku ew aîdî Min in hebin; lê di nihêrîna pêşîn de ji wan bawer nekin; tenê li ser bingeha nefsbiçûkî, şehrezayî û hezkirina ku ew nîşan didin ji wan bawer bikin.

98. Yên din dê ji te re bêjin ku ew bi Min re di yekîtiyê de ne, lê ew bi xwe yên herî pêşîn in ku têne xapandin. Ji ber vê yekê, divê tu her dem di derbarê peywira ku li ser te ye û pozîsyona ku tu digirî de hişyar bimînî. Divê çav û guhên xwe vekirî bihêlî û her weha gelek tiştan biborî. (12:55–56)

99. Çalak bin; ne razanê! An hûn dixwazin li bendê bin heta ku zordestî we di xewê de bi surprîz bigire? Hûn dixwazin careke din bikevin pûtperestiyê? Hûn li bendê ne heta ku bîrên biyanî bi zorê an bi tirs serdest bibin?

100. Hişyar bin, ji ber ku pêxemberên derewîn dê ji Rojhilat derkevin û neteweyan şaş bikin. Yek bibin, da ku dengê we li seranserê cîhanê bilind bibe û hûn di wextê xwe de mirovahiyê hişyar bikin. (61, 25)

101. Belayên mezin li benda mirovahiyê ne; di nav her êş û karesatê de hişyar û di duayê de bimînin. Gelek êş dê sivik bibin; yên din pêk nayên, ji ber ku ew ê ji hêla kesên ku dua dikin ve bên astengkirin.

102. Dema şopînerên mezheb û firqeyên din bibînin ku girseyên mezin li pey vî gelî diçin, dê di nav wan mezheban de kes hebin ku li pey we bikevin da ku we biçewisînin. Lê netirsin, çimkî heke hûn aram bimînin, Ruhê Pîroz dê

peyvên ronahiyê bixe ser lêvên we, ku ew ê wan kesên ku we buxtan dikin, bêdeng bikin.

103. Ez şûra mirinê nadim we ku hûn xwe biparêzin; ez şûra hezkirinê didim we. Her birûska wê ya ronahiyê dê bibe fezîletek ku ji wê diherike.

104. Dema ku hûn bi gotinên xwe girseyên ku karê Min dişopînin bixin bin bandora xwe û wan bi kirinên xwe yên hezkirinê vegerînin û bînin ba Min, hûn ê li cem Bav çi qas keremê bibînin.

105. Ev ew hînkirin e ku min di 'Serdema Duyemîn' de da we û ya ku we jixwe ji bîr kiribû.

106. Dê hişê mirovî aloz bibe dema ku hewl dide hînkirina ruhanî ya Sêyekî-Meryemî fêm bike. Ji ber ku mirovê maddîbûyî dema bi tiştên ruhanî re rû bi rû dimîne, şaş û metel dimîne. (55, 58–63)

107. Çend kesan xwarina li ser sifreya Min, ya ku Min bi hezkirineke wisa pêşkêşî wan kiribû, bêyî ku dest lê bidin, nedîtî hatine. Ew ê kengê careke din demekê keremê ya wekî vê ya niha biceribînin, ku tê de derfet ji wan re hatibû dayîn ku werin ser rûyê erdê da ku Peyva Min bibihîzin?

108. Ew kevirên hişk in ku ji bo nermbûna wan pêdivî bi bahoz û demê heye. Mîrasa wan dê ji wan bê girtin heta ku ew nizanibin çawa wê biparêzin û bi qîmet bihesibînin. Lêbelê ew ê dîsa bibin xwediyê wê, ji ber ku min ji we re gotiye ku tiştê ku Bav dide zarokên Xwe tu carî ji wan nayê standin, lê tenê ji bo wan tê parastin. (48, 8)

109. Hinek ji we dê bi riya hînkirina min werin veguherandin û amadekirin, da ku hûn biçin li pey wan ên ku di çolê de ji rê derketine bigerin. Ji ber ku ez jiyana mirovî bi vî awayî dibînim — wek çolekê. Gelek giyan di nav bi milyonan giyanan de xwe bi tenê hîs dikin û ji tîhiyê diçin, ku kesek tune ye ji wan re hinek avê pêşkêş bike; ez ê şandiyên xwe yên nû bişînim wir.

110. Ez dixwazim ku Navê min careke din ji aliyê hinekan ve bi hezkirinê were gotin û ji aliyê yên din ve bi hestiyariyeke kûr were bihîstin. Ez dixwazim ku ew ji bo kesên ku wî nas nakin, were nasandin. Mirov hene — kal û pîr, jin û zarok — ku ji hebûna Min tiştekî nizanin. Ez dixwazim her kes Min nas bike û fêm bike ku di Min de Bavê herî hezkirî heye — da ku her kes Min bibihîze û ji Min hez bike. (50, 3)

111. Peyva Min rastî xweperestiya we hatiye. Ji ber vê yekê Min ji we re got ku divê hûn jî, di encamê de, tiştê ku Ez didim we, ji mirovên din re eşkere bikin. Lê hûn tenê dixwazin bi hînkirinên Min rehet bibin, bêyî ku tu berpirsiyariyên li hemberî yên din bigirin ser xwe.

112. Lêbelê Mamoste we ne ji bo dayîna hînkirinên bêkêr gazî kiriye; Wî ji we re gotiye ku divê hûn vê dersa îlahî fêr bibin da ku hûn paşê wê di jiyana xwe de bi sepandina wê li ser cîranên xwe bi kar bînin.

113. Ez hema di vê gavê de ji we re eşkere dikim ku ruhê we deynekî kevn li ser milê her kesê ye ku bi êş, tengenî an jî daxwazekê tê ba we. Bifikirin ka ez bi çi hezkirinê wan dibextewarîya we de dixim ser riya we, da ku hûn bi wan re wekî xêrxwaziyeke çalak, erkê xwe yê qenckirinê bi cih bînin. (76, 20)

114. Vê pêk bînin, da ku hûn neçar nemînin di demên êşê de vegerin ser rûyê erdê ji bo ku fêkiyê şaşiyên xwe an jî xweperestiya xwe biçinin. Mîsyona xwe bi cih bînin; wê demê, her çend hûn ê careke din vegerin jî, ew ê di demekê aştiyê de be, da ku hûn xwe nû bikin û di heman demê de wê tovê ku we di destpêka yo de çandibû, biparêzin. Niha dê ne Mûsa be ku we ber bi azadiyê ve bibe, wekî ku wî di 'Serdema Yekem' de kir; ew ê wijdana we be ku rêberiya we bike. (13. 17)

115. Li vir gelek kes hene ku, di demên din de, mamosteyên Şerîetê an jî zanyar bûn. Niha hişê wan ji bo zanîna ruhanî şiyar bûye, û ew piştrast in ku ew ê rastiya herî bilind di nav sînorên zanîna mirovî de nebînin.

116. Ev ew kes in ku, di demên din de, li ser rûyê erdê hêzdar û dewlemend bûn û niha hatine ku hejariyê û xwerûbûnê nas bikin. Ez ji ber teslîmiyet û xwesteka wan a ji bo kamilbûnê wan pîroz dikim. Ev delîla dadweriya Min a hezkirî ye, çimkî min ew şandine paşve bo ser rûyê erdê da ku rûpeleke din a Pirtûka Hîkmeta Ebedî nîşanî wan bidim. (96, 16–17)

117. Cîhan gelek şahiyan pêşkêşî we dike, ku hinek ji wan ji aliyê Min ve hatine dayîn û hinekên din jî ji aliyê mirovan ve hatine afirandin. Niha we ezmûn kir ku we nekarîbû bigihîjin wan, ku ev yek di hinek kesan de bûye sedema serhildanê û di hinekên din de jî xemgîniyê.

118. Divê ez ji we re bibêjim ku di vê serdemê de destûr nayê dayîn ku gelek kes di nav kêf û razîbûnên 'goşt' de razên an jî helak bibin, ji ber ku peywira wan bi tevahî cuda ye.

119. Bi rastî ez ji we re dibêjim ku di nav mirovahiyê de yek can jî nîne ku hemû kêfan nas nekiribe û hemû fêkiyan tam nekiribe. Îro ruhê te hatiye (ser rûyê erdê) da ku ji azadiya hezkirina ji Min kêfê werbigire, û ne ku careke din bibe koleyê cîhanê, zêr, kêfa şehwanî an jî bêtanî. (84, 47)

120. Binêrin gel, netewe, gelan, çawa jiyana xwe ji bo îdealekê didin. Ew li ser agirê têkoşînên xwe dişewitin, di heman demê de xewna rûmetên cîhanê, yên milk û desthilatê dibînin. Ew ji bo rûmeta demkî ya erdê dimirin.

121. Lêbelê hûn, yên ku di hundirê giyanên xwe de îdealeke xwedayî vêdixînin ku armanca wê bidestxistina rûmeteke herheyî ye—ma hûn ê, heke ne jiyana xwe bi xwe be jî, qet nebe beşek jê feda nekin da ku erkên xwe wek mirovên din pêk bînin?

122. Li ser we şerekî nedîtbar geş dibe, ku tenê yên amade dikarin wî hîs bikin. Hemû xerabiya ku ji

mirovahiyê di raman, gotin û kiryaran de derdikeve; hemû gunehên sedsalan; hemû giyanên mirovî yên tevlihev û yên cîhana ruhî; hemû xeletî, neheqî, fanatîzma olî û pûtperestiya mirovahiyê, hewldanên ehmeqane û bi çavbirçîtî û derew yek bûne hêzek ku her tiştî perçe dike, xwedî lê derdikeve û tê de belav dibe, da ku wî li dijî Min bizivirîne. Ev hêza ku li dijî Mesîh derdikeve ye. , artêşên wan berfireh in, çekên wan bi hêz in, lê ew li hemberî Min ne bi hêz in, tenê li hemberî mirovahiyê ne.

123. Ez ê bi şûrê dadweriya Xwe li dijî van artêşan şer bikim, û ez ê li gel artêşên Xwe di nav şer de bim, ku li gorî îradeya Xwe, divê hûn jî bibin beşek jê.

124. Gava ku ev şer wan kesên ku li pey kêfxweşiyan diçin nerehet dike, divê hûn, yên ku min diyariya hestkirina bi tiştên ku li axretê diqewimin spartiye we, çavê xwe li birayên xwe bigirin û ji bo wan dua bikin, çimkî bi vî awayî hûn ê çavê xwe li xwe bigirin.

125. Mesîh, Şervanê Mîr, jixwe şûra xwe kişandiye; pêwîst e ku ew xerabiyê ji reh ve wekî darûkê jê bike û, bi tîrêjên xwe, ronahiyê bîne gerdûnê.

126. Wey li cîhanê û li we heke lêvên we bêdeng bimînin! Hûn tovê ruhanî yê Aqûb in, û min ji wî re soz dabû ku bi saya we neteweyên erdê dê bên xilaskirin û pîrozkirin. Ez dixwazim we wekî yek malbatê bînim cem hev, da ku hûn xurt bibin. (84, 55–57)

127. Ez dizanim ku di nav vî gelî de karên mezin hatine kirin, lê bes e ku ez vê dizanim, heta ku navên we li cîhanê nenas bin jî.

128. Tenê ez qîmet û nirxa rastîn a karên we dizanim, ji ber ku hûn bi xwe jî nikarin li ser wan biryarê bidin. Carinan karekî biçûk dê ji we re pir mezin xuya bike, lê hûn ê ji yên din heta haydar jî nebin ku qîmeta wan gihîştiye Min. (106, 49–50)

129. Ey girseyên mirovan ên ku Min bihîstine — hûn ê kengê ji tenêtiya xwe û tariya xwe derkevin? Ma hûn belkî ji ber tirsa rûbirûbûna (wê demê nêzîk) bi qestî amadekariya xwe paş dixin? Bi rastî, ez ji we re dibêjim, tenê ew kes ditirse yê ku xwe ji aliyê ruhanî ve amade nekiriye; çimkî kî Gotina Min nas dike û ji Xudanê xwe û cîranê xwe hez dike, tiştekî ku jê bitirse nîne, û li şûna ku ji mirovan dûr bikeve, ew hewl dide ku bi wan re bicive da ku tiştê ku wî wergirtiye bi wan re parve bike. Piştî ku hînî hînkirina Min bûye û ew fêm kiriye, ew wê dixe pratîkê. (107, 41)

130. Ev peyam ji bo hemû ayînan, ji bo hemû mezheb û civatên baweriyê, û ji bo awayên cuda yên serokatiyê ronahiyê dihewîne. Lêbelê, ey şagirt, we bi Peyva Min çi kiriye? Ma qey niyeta we ew e ku hûn bi vî awayî daran geş bikin? Bihêlin ku ew kulîlk bide, ji ber ku ew ê nîşan bidin ku ew ê paşê berhem bide.

131. Çima hûn van peyaman vedişêrin û bi riya vê Mizgîniyê vê

serdema nû bi surprîza wê ji cîhanê re tînin? Çima hûn newêr dibin ji cîhanê re bêjin ku dengê Mesîh di nav we de diherike? Biaxive û bi kiryarên xwe yên hezkirinê şahidiyê li hînkirina min bike; çimk , hinek divê guhên xwe bigirin da ku we nebihîzin, lê yên din dê guhên xwe vekin, û dengê te wê demê dê ji bo wan wek strana bülbûlê şîrîn û melodîk be. (114, 46)

132. Mirovahî li benda şagirtên min ên nû ye; lê eger hûn, ku karkerên min in, ji ber tirsa nêrîna cîhanê dev ji tov û amûrên cotkariyê berdin — wê demê çi bi vê mirovahiyê were? Ma we berpirsiyariya mîsyona xwe hîs nekiriye?

133. Wijdana we qet we xapandî nake, û ew ê her tim ji we re bêje ka we erkê xwe bi cih aniye an na. Bêaramiya ku hûn jiyana wê dikin nîşanek e ku we li gorî rênîşandanên Min tevnegeriyane. (133, 10)

134. Hûn carinan gilî dikin ku hejmara şopînerên Peyva Min tenê hêdî zêde dibe. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku divê hûn ji xwe gilî bikin, ji ber ku peywira we ye ku hûn girseyên ku vê civakê pêk tînin zêde bikin û pir bikin. Lê eger bawerî di dilên we de kêm be, eger diyariyên we yên ruhanî pêş neketibin, eger ronahiya zanîna ruhanî ji hişê we winda be — wê demê hûn çawa dixwazin bêbaweran qanih bikin? Hûn çawa dixwazin bi bawerî û hezkirina xwe ji aliyê hundirîn ve bandorê li wan bikin, eger ev fezîlet di dilên we de pêş neketibin?

135. Yê ku fêm nake, nikare yên din ber bi fêmkirinê ve bibe; yê ku hest nake, hestê nade. Niha fêm bikin ka çima lêvên we lerzîn û gezîn dema ku hûn bi pêwîstiya şahidiya li ser Peyva Min re rû bi rû man.

136. Yê ku hez dike, ne hewce ye ku bizîzî; yê ku bawer dike, natirse. Yê ku hest dike, gelek rêyên wî hene ji bo îsbatkirina dilpakî û rastgoyiya xwe. (172, 24–26)

137. Îro hûn dixwazin şirove bikin ka çima hûn Îsraîl in, lê delîlên we nînin; hûn dixwazin şirove bikin ka çima hûn Ruhparêz in, lê peyv ji we re kêm in. Hûn hewl didin diyar bikin ku diyariyên we yên giyanî ji çi pêk tên, lê mentiq û pêşketina we ya giyanî ji bo şirovekirina wan bi awayekî qanihker kêm e. Lê gava ku hilkişîna we ya giyanî bibe rastî, peyvên pêwîst dê werin ba we, ji ber ku bi riya karên we yên hezkirinê hûn ê eşkere bikin ku hûn kî ne, kê we hîn kiriye, û hûn ber bi ku ve diçin. (72, 27)

138. Ez ji we re dibêjim: hûn li benda çi ne ku Mizgîniyê belav bikin? Ma hûn dixwazin di nav kavilan de pêxemberiyê bikin? Ez ji we re dibêjim û her tiştî ji we re eşkere dikim da ku hûn her dem ji bo her pirseke ku mirovên din ji we dikin, bersiveke biaqilane hebin. Bînin bîra xwe ku hûn ê bi argumanên giran werin êrîşkirin, ku kesên ne amade bi tirsê tije dikin.

139. Peyva Min di dilê xwe de bigirin û kerametên mezin ên ku Min dane we ji bîr nekin, da ku her yek ji we bibe şahidiyeke zindî ji bo

rastiya Min. Wê demê, ewên ku we dinirxînin û kûr dibin di Peyva Min de, dê nas bikin k u ew bi ti awayî li dijî tiştên ku Min berê ji we re gotine û ji we re pêxemberî kirine, nayê.

140. Dê têkoşîn mezin be — ewqas mezin ku hinek ji şagirtên Min dê bi tirsê tije bibin û Min înkar bikin, û îdia bikin ku wan qet navê Min nebihîstiye.

141. Yên ku bi fermanên Min re dilsoz dimînin û rûbirûyî têkoşînê dibin, ez ê bi çakêtekê wan bipêçim ku di bin wê de ew ê parastinê bibînin, û ew ê ji her rewşeke dijwar bêzerar derkevin.

142. Kî vê tovê bi xirabî diçîne, an kî paqijiya vî karî pîs dike, dê rûbirûyî darizandinê, zilm û zordariya mirovan û bêaramiyê di her saetê de bibe. Her kes dê ji tama fêkiyê wê darê ku wî xwedî kiriye, wê nas bike.

143. Min ji bo dema têkoşîna ruhanî ya gelê xwe kerametên mezin amade kirine — keramet û karên ku dê zanyar û aliman matmayî bihêlin. Ez ê tu carî we bi serê we nehêlim. Dema ku mirov bi we tinazî dikin, xemgîn nebin; ji bîr nekin ku di 'Serdema Duyemîn' de girseyê bi Mamosteyê we jî tinazî dikir. (63, 42–44)

144. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, dinya li dijî we ye, û ez we ji bo vê yekê amade dikim, da ku hûn bizanibin ka hûn çawa bi çekên hezkirin û dilovaniyê parastina doza baweriya xwe bikin. Ez ji we re dibêjim, hûn ê bi ser kevin, heta ku serkeftina we neyê naskirin jî.

145. Niha qurbana we dê nebe qurbana xwînê, lê dîsa jî hûn ê rûbirûyî buxtan û rezîtiyê bibin. Lêbelê Mamoste dê li wir be ku we biparêze û we dilrehet bike, ji ber ku tu şagirt dê neyê terikandin. (148, 17)

146. Gelî mirovan, êdî bi gendeliyê re fêr nebin; li dijî wê şer bikin bêyî ku bi paqijiya xwe pesnê xwe bidin, û ji kêmasiyên mirovên din jî hêrs nebin. Di axaftin û kirinên xwe de hişyar, rast û dilovan bin; bi vî awayî, cîhan dê li we guhdarî bike û dê bala xwe bide ser gotinên we yên hînker. Gelo pêwîst e ez careke din ji we re bibêjim ku, berî hûn vê hînkirinê ragihînin, divê hûn bi gorî wê bijîn? (89, 66)

147. Pêwîst e ku Gelê Min di nav neteweyan de hebûna xwe bide hîskirin û bibe mînakek ji bo biratî, ahengî, xêrxwazî û têgihiştinê, wek leşkerên aştiyê di nav wan kesên ku careke din hînkirinên îlahî ji bo şer, ji bo ziyan gihandina hev û ji bo kuştinê xerab bi kar tînin. (131, 58)

148. Di dawiyê de fêm bikin ku hûn hemû heman Xwedêyê hez dikin, û li ser cudahiyên di awayê ku yekî an yê din ev hezkirin xistiye pratîkê de şer nekin.

149. Divê hûn fêr bibin ku têbigihîjin ku hebûnên wisa hene ku baweriyên olî, kevneşopî û adet di wan de ewqas kûr rehên xwe berdaye ku ji bo we dê ne hêsan be ku hûn wan ji reh û rêşê vekin di yekem kêliya ku hûn dest bi

hînkirina wan dikin. Sebatkar bin, û bi salan hûn ê bi ser bikevin. (141, 9)

150. Her ku sala 1950'an ber bi dawîbûnê ve diçe, gelek ji we dê bêbawerî û gumanê biceribînin.

151. Çima hinek kes, ku xwedî aqilekî ji yê bawermendên wehyê Min mezintir in, ji wehyên Min guman dikin? Ji ber ku ne zanîna mirovî û ne jî aqil e ku bikare rastiya Min darizîne, û gava mirov vê yekê fêm dike, ew dikeve tirsa her tiştê nû, her tiştê ku jê re nenas e, û bêhişmendî wê red dike.

152. Lêbelê hûn, yên lawaz, yên bêsifir, ên ku nikarin bigihîjin bilindahiya wan kesên ku bi zîrekiya xwe tên naskirin, hûn in yên ku bawer dikin, û hûn dikarin kûr bikevin nav sirên ruhanî. Çima? Ji ber ku Ruh e ku jiyana herheyî û ecêbên wê ji hiş re eşkere dike.

153. Zehniyeta mirov hêzeke wisa ye ku divê hûn niha li dijî wê têbikoşin, ji ber ku mirov bi riya wê fikr û têgihiştinên derbarê ruhanî de afirandine ku ji hêla Ruhê ve ji wî re nehatine eşkerekirin.

154. Ji bo vê têkoşînê, divê hûn xurt bin — bi hêzeke ku her wiha ji Ruh derdikeve. Hêza we dê tu carî ne li ser laşê we, ne li ser hêza pereyan, û ne jî li ser çavkaniyên dinyayî be. Tenê baweriya we bi wê rastiya ku di hundirê we de dijî, dê bihêle ku hûn di (249, 44–46) pevçûnê de bi ser bikevin.

155. Netirsin eger we weke şaş rêber hatine binavkirin — destê xwe ji her kesî re vekin. Bînin bîra xwe ku ev kar, yê ku ji bo we rast e, dibe ku ji bo yên din derewîn xuya bike, ji ber ku di çavên wan de, ew pîrozkirina ku ol ji bo naskirinê wergirtine, tê de nîne.

156. Heke hûn bi Min bawer dikin, heke hûn bawer dikin ku Ez bi riya gotinên van peyamberan Xwe eşkere dikim, wê demê ji darizandina mirovên xwe netirsin. Ji ber ku hînkirina Min ewqas bihelqet e, û peyama Min ewqas rastî dihewîne, ku heke hûn bizanibin van çekan baş bi kar bînin, hûn hema hema nikarin bên têkbirin.

157. Kes nikare we ji ber lêgerîna bi kelecan a li pey rastiyê, ya Kamil, şermezar bike. We hemûyan mafekî pîroz heye ku hûn vê yekê bikin, û ji bo vê armancê azadiya hewldana ber bi ronahiyê ve ji we re hatiye dayîn. (297, 51–53)

158. Gava ku hûn dest bi pêkanîna mîsyona xwe bikin û xwe bigihînin neteweyan, gelên herî dûr, heta daristanên seretayî jî, hûn ê rastî mirovan werin, û hûn ê bidin wan fêmkirin ku hûn hemû bira ne ; hûn ê ji bo wan şahidiyê li ser hînkirina Min a giyanî bikin. Wê demê hûn ê ji nîşanên hezkirinê yên ku ez ê li ser we bînim, matmayî bimînin.

159. Li wir, di nav wan mirovên ku ji şaristaniyê qut bûne, lê di heman demê de ji xerabiya mirovahiyê jî dûr in, hûn ê giyanên mezin bibînin ku dê refên gelê Îsraîlê tijî bikin.

160. Nexweş dê li ser riya we melhema şîfayê werbigirin û sax bibin; dêlindî dê cara dawî bigirîn, lê hêsirên wan dê hêsirên şahiyê bin.

161. Li hember nîşanên ku hûn ê pêk bînin, girse dê Xudan û şagirtên Wî pîroz bikin; hûn ê bi şahî werin pêşwazîkirin, çawa ku di roja ku Mamosteyê we ketî Orşelîmê de qewimî.
162. Lêbelê, heta di nav wan kesên ku we teşwîq dikin de jî, dê jin û mêr hebin ku bi heman diyariyên ruhanî yên ku di destê we de ne, hatine bexşandin. Di hinekan de, diyariya wan a pêxembertiyê dê we bi heyranî tije bike; di hinekan din de, dermanê min ê şîfayê dê bêdawî be; di hinekan din de jî, Peyva min dê mîna ava zelal biherike. Bi vî awayî, di nav bira û xwişkên we de, mîna çandineke bêdawî, hûn ê bibînin ku diyariyên Ruhê Pîroz xwe eşkere dikin. (311, 38–40)
163. Gelî mirovan, niha di nav neteweyan de aştiyeke derewîn serdest e, lê divê hûn ragihînin ku aştiyê nehatiye. Devê xwe girtî bihêlin. Aştiya rastîn nikare li ser bingeha tirsê an rehetiyên maddî were avakirin. Divê aştiya ji hezkirin û biratiyê şîn bibe.
164. Mirov niha li ser xîzê ava dikin ne li ser zinarî, û gava ku pêl dîsa rabin û li wan dîwaran bixin, avahî dê hilweşe. (141, 70–71)
165. Ji 'Serdema Yekem' ve min bi rêya pêxemberên xwe bi we re axiviye da ku rêberiya we bikim, lê ne ji bo ku we neçar bikim ku Şerîeta min biparêzin.
166. Lê ew dem derbas bûye, û giyanê ruhanî yê mirov pêş ketiye, gihîştiye kemilandinê, û niha dikare mîsyona xwe wekî giyanek ruhanî fêm bike. Mirovahî, ku ewqas nêzîkî bêbinî, nêzîkî wêrankirinê ye, ji aliyê we ve pêdiviya wê bi alîkariya ruhanî heye.
167. Ev şer e, şerê dawî, yê herî tirsnak û xedar di navbera tariyê û ronahiyê de. Hemû ruhên tariyê niha yek dibin, û divê hemû ruhên ronahiyê li dijî wê hêzê bisekinin.
168. Hûn ên ku Min bihîstine, hûn ên ku Ronahiya Ruhê Pîroz di hundirê xwe de hildigirin, şiyar bibin! Êdî wextê xwe li ser kêfên dinyayî an armancên cîhanî winda nekin. Ji bo mirovahiyê şer bikin; hewl bidin ku Padîşahiya Bav bînin vê dinyayê. Ev ew peywir e ku ez didim her kesî, ji yê herî dilnizm heta yê herî perwerdekirî.
169. Cîhana Ruhî bi we re ye, û li ser her tiştî Bav heye, tijî hezkirin, tijî rehm — Bavê ku, bi xemgîniyeke bêdawî, li êşa ku mirov li hev dikin, dinêre.
170. Ev şerê ronahiyê li dijî tariyê ye, û her yek ji we divê şer bike heta ku serkeftin bi dest keve. (358, 20–23)

Beş 63 – Hînkirin ji bo Civatan û Hemû Şagirtên Mesîh

Kara Ruhî ya Mesîh

1. Gelê min ê hezkirî, di hebûna min de şa bibin; di dilê xwe de cejneke li dar bixin; ji bo şahiyê biqîrin, çimkî di dawiyê de we 'Roja Xudan' ceriband.

2. We ji hatina vê rojê ditirsiyan, ji ber ku we hîn jî wekî yên kevnar difikirî û bawer dikir ku dilê Bavê we tolhildêr e, ku Wî ji ber heqaretên ku wergirtibûn kîn di dilê xwe de girtibû, û ku ji ber vê yekê Wî dara genim, qemçî û kasa êşê amade kiribû da ku tola xwe ji wan kesan hilîne yên ku ewqas bi giranî û ewqas caran êşandibûn.

3. Lêbelê, dema ku we fêm kir ku di Ruhê Xwedê de ne hêrs, ne qezeb û ne jî nefret dikare hebe, û her çend cîhan wekî ku berê qet nebûye digirî û nalîne jî, sedem ne ew e ku Bav ev fêkî daye wê da ku bixwe û ev qedeh daye wê da ku vexwe, lê belê ew e ku ev ew berhem e ku mirovahî niha wekî encama kirinên xwe diçîne.

4. Rast e ku hemû bûyerên karesatbar ên ku di vê serdemê de hatine berdan, ji we re hatibûn pêxemberîkirin. Lêbelê, tenê ji ber ku ew hatine pêxemberîkirin, wisa nefikirin ku Xudayê we wan wek ceza dişîne ser we. Berevajî vê yekê: her dem min we li hemberî xerabiyê û ceribandinan hişyar kiriye, û piştî ketinên we alîkariya we kiriye ku hûn ji nû ve rabe ser xwe. Wekî din, min hemû derfetên pêwîst ji bo xilasiya we peyda kirine. Lê divê hûn her wiha qebûl bikin ku hûn li hember bangên Min her dem kerr û bêbawer bûne. (160, 40–41)

5. Wey li wan kesên ku di vê demê de hewl nadin ku çiraya xwe vêxin, çimkî ew ê helak bibin! Binêrin ka çawa siyên tarî hîn li her derê serdest in, tevî ku ev dema ronahiyê ye!

6. Hûn ji Peyva Min dizanin ku Min ev netewe di hatina xwe ya sêyemîn de hilbijart da ku di nav wê de Xwe eşkere bikim; lêbelê hûn sedema vê yekê nizanin. Mamoste, yê ku naxwaze tu sirên wî ji şagirtên wî re hebin, ji we re bûye sirek. Ew tê da ku her tiştê ku divê hûn bizanibin ji we re eşkere bike, da ku hûn bikaribin bersivên rast bidin wan kesên ku ji we dipirsin.

7. Min dît ku niştecihên vî aliyê erdê her tim li Min geriyane û Min hezkirine, û her çend îbadeta wan her tim ne bêkêmasî bûbe jî, min niyeta wan û hezkirina wan wekî kulîlkek bêgunehî, qurbani û xemgîniyê qebûl kiriye. Ev kulîlka bînxweş her tim li ser gorîgeha Xwedayetiya Min hebûye.

8. Hûn ji bo pêkanîna vê peywira mezin di 'Serdema Sêyemîn' de hatine amadekirin.

9. Îro hûn dizanin ku min kiriye ku gelê Îsraîlê di nav we de ji nû ve bicive, ji ber ku min ev ji we re eşkere kiriye. Hûn dizanin ku tovê ku di nav hebûna we de dijî û ronahiya hundirîn a ku rêberiya we dike, heman tişt in ku min berê di 'Serdema Yekem' de li ser mala Aqûb rijandibû.

10. Hûn di giyanê xwe de Îsraîlî ne; ji aliyê ruhanî ve, hûn xwediyê tovê Birahîm, Îshaq û Ûsiv in. Hûn şivikên wê dara pîroz in ku dê ji mirovahiyê re sî û fêkî peyda bike.

11. Ji ber vê yekê ez we dibêjim zayok, û ji ber vê yekê min di vê

serdemê de we dît, da ku bi riya we, Ezliya Min a Sêyemîn ji cîhanê re eşkere bikim.

12. Îradeya Min ew e ku 'gelê Îsraîlê' di nav mirovahiyê de ji nû ve bi awayekî ruhanî rabe, da ku mirovahî 'Vejîna di Cenahiyê de' ya rastîn bibîne. (183, 33–35)

13. Ma we belkî wisa difikirî ku Ez ê Peyva Xwe bidim hemû gelên rûyê erdê? Na! Di vê yekê de jî, Wêhînga Min a nû dişibe ya demên berê, dema ku Min xwe ji gelekî tenê re eşkere kir, ku ew dem ev erk li ser wan hatibû danîn ku biçin Mizgîniyê belav bikin û tovê ku wan di Peyama Min de wergirtibû biçînin. (185, 20)

14. Bila gelên din tenê dema ku bibînin ku erazî bi lehiyan hatine wêrankirin, netewe bi şer hatine tunekirin, û nexweşî jiyanê ji holê radikin, ji xewa xwe şiyar bibin. Ev gel — ku di zanistên xwe de pozbilind bûne û bi şewqa dêrên xwe hatine xewkirin — dê Peyva Min di vê şiklê sade de nas nekin, û dê wehyê Min di Ruh de jî fêm nekin. Ji ber vê yekê, divê erd pêşî biheje, û xweza dê ji mirovahiyê re bibêje: 'Dem hatiye dagirtin, û Xudan ji bo we hatiye.'

15. Ji bo ku mirovahî hişyar bibe, çavên xwe veke û qebûl bike ku ez hatime, divê hêz û pozbilindiya mirovahiyê pêşî were cezakirin. Lêbelê, erkê we ye ku hûn hişyar bimînin, dua bikin û xwe amade bikin. (62, 53)

16. Min carekê soz da we ku ez ê vegerim ba mirovahiyê, û ez li vir im ku wê sozê bi cih bînim, her çend gelek sedsal derbas bûbin jî. Ruhê we di hesreta xwe ya ji bo aştiyê de, di birçîbûna xwe ya ji bo rastiyê de, di xwesteka xwe ya ji bo zanînê de , û Ruhê Min daketiye da ku hînkirineke li gorî serdemên ku hûn tê de dijîn bide we. Mirov çawa dikarin bixwazin ku jiyana xwe wekî heta niha dom bikin? Êdî ji bo serdemê ne guncaw e ku mirov di sekinîna giyanî de bimîne an jî bi pabendbûna bi rîtûel û kevneşopiyan ve di bêliviya giyanî de israr bike. (77, 19)

17. Gelek kesên xwedî zanyariya naskirî ya cîhanê dê nikaribin Min di vê şiklê de nas bikin û dê Min înkar bikin. Lêbelê, ji vê yekê şaş nemînin, ji ber ku min demeke dirêj berê ji we re ragihandibû dema ku min ji we re got: 'Ya Bav, Tu pîroz î, ji ber ku Te rastiya Xwe ji sadeyan re eşkere kir û ew ji zana û aqilan veşart.'

18. Lêbelê, ev ne ji ber wê yekê diqewime ku ez rastiya xwe ji kesî vedişêrim, lê belê ji ber ku ewên ku hişê wan bêbar e, dikarin di xizanî (rûhanî) an jî bêqîmetiya xwe de min baştir bibînin, dema ku mirovên jêhatî, yên ku hişê wan bi teorî, felsefe û doktrînên baweriyê tije ye, nekarin min fêm bikin û ne jî bibînin. Lêbelê, rastî, ya ku ji bo her kesî ye, dê di dema xwe ya destnîşankirî de bigihîje her kesî. (50, 45)

19. Kî qanûna Min dizane û wê vedişêre, nikare xwe wek şagirtê Min bi nav bike. Kî rastiya Min tenê bi lêvên xwe û ne bi dilê xwe belav dike, Min wek mînaka xwe nagire. Kî behsa hezkirinê dike lê bi kirinên

xwe berevajiyê wê îsbat dike, xiyanetkarê hînkirinên Min e.
20. Kî paqijî û kamilbûna Meryemê înkar dike, ehmeq e, ji ber ku di nezanîna xwe de li dijî Xwedê derdikeve û hêza Wî înkar dike. Kî di 'Serdema Sêyemîn' de rastiya Min qebûl nake û nemiriya giyanê înkar dike, hîn di xew de ye û pêxemberiyên demên berê, yên ku wehyeta ku mirovahî di vê serdemê de jê derbas dibe pêşbînî kiribûn, bi dil û can wernagire. (73, 28–29)
21. Ew ê werin û Min biceribînin, ji ber ku ew dixwazin ji we re îspat bikin ku hûn di xeletiyê de ne. Eger ez navê Xwe ji wan re eşkere nekim, ew ê bibêjin ku ez ne ew kes im ku ez im, û eger ez bersiva pirsên wan bidim, yên ku bi niyeta xerab tên pirsîn, ew ê bi kelecaneke hê mezintir Min înkar bikin.
22. Hingê ez ê ji wan re bibêjim: 'Kî bixwaze bikeve Padîşahiya Ronahiyê, divê bi dilê xwe lê bigere. Lê yê ku bixwaze bêyî naskirina Min bijî, dê ruhê xwe ji zanîna xwedayî mehrûm bike û bi vî awayî dê her tiştê ku eşkerekirineke zelal û ronîker e, ji bo xwe bike veşartî û sir.' (90, 49–50)
23. Niha ez tenê bi awayekî demkî bi we re me, çawa ku di rojên berê de bûm. Dem jixwe nêzîk dibe ku ez ê êdî bi we re neaxivim, lêbelê mirovahiyê hebûna Min hîs nekiriye.
24. Ji 'çiyayê' ku ez Jê Peyva Xwe ji we re dişînim û li we dinêrim, ez ê neçar bim ku di êvara çûyîna Xwe de biqîrim: 'Mirovahî, mirovahî, hûn ên ku nizanibûn Kî bi we re bûye!' Çawa ku, di 'Serdema Duyemîn' de, demek kurt beriya mirina min, ez ji çiyayekî li bajêr nihêrîm û di nav hêsirên xwe de min qîriya: 'Orşelîm, Orşelîm, ya ku te yê qenciyê yê di nav te de nas nekir.'
25. Ew ne ji bo dinyayê giriya, lê belê ji bo canê mirovan, yên ku hîn bê ronahî bûn û diviyabû hîn gelek girî birijnin da ku bigihîjin rastiyê. (274, 68–69)
26. Gelek sedsal derbas bûn ji roja ku min Peyva Xwe û şîretên xwe yên dawî bi rêya Îsa dan we; lê îro ez di nav we de wekî Ruhê Pîroz xuya dikim da ku soza xwe ya ji we re pêk bînim.
27. Ez nebûme mirov; ez di Ruhê de têm, û tenê yên ku amade ne dê min bibînin.
28. Gava ku hûn bi Peyva Min bawer dikin û li pey Min tên, yên din peyama Min qebûl nakin û wê înkar dikin. Diviyabû min delîlên mezin bidana wan, û bi saya van min hêdî hêdî li ser bêbaweriya wan ser ket.
29. Evîna û sebra ku min her dem nîşanî we daye, dihêle hûn fêm bikin ku tenê Bavê we dikare bi vî awayî ji we hez bike û we hîn bike. Ez çavdêriya we dikim û xaça we sivik dikim, da ku hûn nekevin. Ez dihêlim hûn aramiya Min hîs bikin, da ku hûn bi baweriyeke tam bi Min di riya xwe de bimeşin. (32, 4)
30. Peyva Min, hînkirina Min, îro wisa dixuye ku tenê ji bo we ye; lêbelê, di rastiyê de, ew ji bo her kesî ye, ji ber ku şehrezayî û hezkirina wê gerdûna tevahî di nav xwe de dihewîne, hemû cîhanan,

hemû giyanên bedenî û bêbedenî bi hev ve girêdide. Heke hewcedariya we bi Min hebe, werin ba Min; dema ku hûn xwe winda hîs dikin, Min bigerin.

31. Ez Bavê we me, yê ku êşên we dizane û we dilniya dike. Ez di we de wê hezkirinê bi cih dikim ku hûn pir pê hewce ne — ji bo xwe, û ji bo ku hûn wê di nav derdora xwe de belav bikin.

32. Eger hûn bi rastî hebûna Min di wê şehrezayiyê de, ya ku ez bi riya van berdevkan eşkere dikim, nas bikin, wê demê her weha nas bikin ku dem hatiye ku hûn dest bi xebata avaker a li ser riya ruhanî bikin.

33. Wey, xwezî hemû yên ku hatine gazîkirin lez bikirana û bihata; bi rastî, ez ji we re dibêjim, maseya Xudan dê bi şagirtan tije biba, û wan hemûyan dê heman xwarin bixwara! Lêbelê, ne hemû yên vexwendî hatine; wan hincetên curbecur anîne û bi vî awayî gaziya îlahî xistine rêza duyemîn.

34. Xwezî bi wan ên ku bi lez hatine, çimkî wan xelata xwe wergirtiye. (12, 76–80)

35. Ne hemûyên ku di vê serdemê de diyariyên ruhanî wergirtine, li vir guh didin Min. Binêre, li ser sifrê çiqas kursiyên vala hene, ji ber ku gelek ji zarokên Min ên biçûk, piştî ku pîrozî wergirtin, xwe vekişandin û ji berpirsiyarî û peywirên xwe dûr ketin. Wey, xwezî ku ew li vir li ser rûyê erdê sozên ku her giyanekê berî hatina erdê da min, hîn bînin bîra xwe! (86:43)

36. Ez niha Peymana Sêyem ji we re wek mîrat dihêlim, lê we herduyên pêşîn jî fêm nekirine. Eger hûn di vê serdemê de amade bûna, ne hewce bû ku Peyva Min bi awayekî bihîstî diyar bibe, ji ber ku wê demê min ê bi awayekî ruhanî biaxiviya, û we jî dê bi hezkirina xwe bersiva Min bida. (86, 49)

37. Ev ronahiya 'Serdema Sêyemîn' e. Lêbelê, wî kesî biceribînin ku dibêje ne Xwedê ye yê ku bi we re diaxive, lê belê ev zilamê li vir e. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, heta ku tîrêja Min a îlahî hişê wî ronî neke, hûn ê nikaribin ji devê wî gotinên xwedî nirxê giyanî an jî rastiyê derxînin, heta ku hûn wî bi mirinê jî bitirsînin.

38. Tiştekî ecêb nîne di wê yekê de ku, çawa ku ruh ji bo axaftinê û xwedanîn-nasînê laşê xwe bi kar tîne, ew ji bo demek kurt xwe jê vediqetîne da ku Bavo yê hemû ruhên bikaribe li şûna wî xwe bidin nasîn: Xwedê.

39. Ez têm ba te, ji ber ku tu nizanî çawa bêyî ba Min, û ez hîn dikim ku dua ya herî xweş a ku digihîje Bav ew e ku ji giyanê te bi bêdengî radibe. Ev dua ye ku tîrêja Min dikişîne, û bi riya wê tu Min hîs dikî. Ne sirûd û gotin in ku xwedayetiya Min dilxweş dikin. (59, 57–59)

40. Hûn nikarin îdia bikin ku Peyva Min ne zelal e, an jî ku kêmasî tê de hene, ji ber ku tu nezelalî ji Min dernakeve. Heke hûn tê de xeletiyekê bibînin, wê bi veguhastina xirab a peyamxwêr an jî bi têgihiştina xwe ya kêm ve girê

bidin, lê qet ne bi hînkirina Min ve. Belayê li peyamxwêrê ku Peyva Min berovajî dike! Helbet wê reben be ew kesê ku hînkirina Min xirab digihîne û qîmeta wê kêm dike, ji ber ku ew ê rûrewayiya bêdawî ya wijdana xwe biceribîne û aramiya giyanê xwe winda bike! (108, 51)

41. Ji bo ku ez li nîvê rê li we bigirim, ez ji we re dibêjim: eger hûn naxwazin ez laşên gunehkar bi kar bînim da ku hezkirina xwe li ser we bibarînim, wê demê kesekî rastgo, kesekî pak nîşanî min bidin; yekî ji nav xwe nîşanî min bidin ku bizanibe çawa hez bike, û ez we piştrast dikim ku ez ê wî bi kar bînim.

42. Fêm bikin ku ez gunehkarên ji xwe re bikar tînim da ku gunehkarên din ber bi Xwe ve bikişînim; çimkî ez ne ji bo xilaskirina mirovên rast dertêm; ew jixwe di Padîşahiya Ronahiyê de ne. (16, 25)

43. Binêre ka ev tov, her çend te xirab lê xwedî derketibe jî, namire; bibîne ka wî çawa tariyê û xefk, asteng û ceribandinan bi ser ketiye û roj bi roj şîn dibe û geş dibe. Ev tov çima namire? Ji ber ku rastî nemir e, herheyî ye.

44. Ji ber vê yekê, hûn ê bibînin ku, heta dema ku ev hînkirin carinan wisa xuya dike ku winda dibe jî, ev dê tam ew dem be ku şitilên nû û geş derdikevin da ku alîkariya mirovahiyê bikin ku li ser riya giyanîbûnê gaveke din ber bi pêş ve biavêje. (99, 20)

45. Hînên Min lêkolîn bikin û ji Min re bêjin ka gelo ev doktrîn dikare di nav yek ji olên we de cih bigire.

46. Min taybetmendiyên wê yên berfireh û wateya wê ya gerdûnî ji we re eşkere kiriye, ku ne tenê ji bo beşên mirovahiyê an ji bo (hin) gelan sînordar e, lê ji orbîta cîhana we derbas dibe da ku bêdawîtiyê bi hemû warên jiyanê ve li xwe bigire, cihê ku — wekî li ser vê cîhanê — zarokên Xwedê jî lê dimînin. (83, 6)

47. Bizanibin ku Peyva Min ne olînek nû ye, û nabe ku bibe jî. Ev berhem riya ronahiyê ye ku tê de dê hemû îdeolojî, bawerî û ol ji aliyê ruhanî ve yek bibin da ku bigihîjin deriyên Axa Sozdar. (310, 39)

48. Hînkirina min, ku ruhê we jê xwedî dibe, hewl dide we veguherîne Şaetan, Bapîrên dilsoz ên Ruhê Pîroz. (311, 12)

49. Ez ê we wek xizmetkarên Xwe, wek Ruhparêzên Sêyekî-Meryemî yên Serdema Sêyem pêşkêşî mirovahiyê bikim — Ruhparêz, ji ber ku divê hûn ji madeyê bêtir ruh bin; Sêyekî, ji ber ku we di sê serdeman de wehiyê Min wergirtiye; Meryemî, ji ber ku hûn Meryemê, Dayika we ya gerdûnî, hez dikin, ya ku çavê li we gerandiye da ku hûn li ser riya jiyanê dilê xwe winda nekin. (70, 36)

50. Ne tenê ew kesên ku Peyva Min bi riya aqilê mirovî bihîstine, dê wek zarokên vî gelî bên binavkirin. Her kesê ku xaça xwe hilde ser milên xwe — her kesê ku ji vî Zagonî hez bike û vê tovê belav bike — dê wek karkerekî di rezê Min de, wek şandiyekî karê Min, û wek zarokekî vî gelî bê binavkirin, heta ku wan bi riya vê wehyê Min nebihîstibe jî. (94, 12)

51. Gelî, hûn çawa dikarin bifikirin ku — tenê ji ber ku hûn li cihên cuda yên kombûnê kom dibin — ev sedemek e ku hûn ji hev dûr bikevin? Tenê nezanî dê rê li ber we bigire ku hûn ji girêdanên ruhanî yên ku hemû zarokên Xudan digihînin hev, haydar nebin. (191, 51)

52. Dema ku hûn serdana yekî an yê din, an jî cihên cûrbecûr ên kombûnê dikin, û bi riya berdevkên wan heman Peyvê dibihîzin, dilê we bi şahî û baweriyê tije dibe, û hûn wê hînkirinê wekî delîlek rastîn dibînin ku ev civat bi riya giyanîbûna xwe yekgirtî ne. Lêbelê, heke hûn beşdarî xizmeteke kêmasîdar bibin, hûn ê hest bikin ku dilê we birîndar bûye, û hûn ê fêm bikin ku yekîtiya ku divê di nav vê gel de hebe, li wir tune ye an jî nayê nîşandan. (140, 71)

53. Ez dixwazim hûn bibin şagirtên min ên baş û dilnizm — ewên ku di nav civakê de ne daxwaza wezîfeyan an rûmetan dikin, lê îdeala wan a yekane ew e ku bi riya fezîletê bigihîjin kemilandinê û li pey rênîşandanên min biçin, da ku jiyana we bibe mînakek. Cihên rûmetê, unvan an nav dê çi feydeya wan ji we re hebin, eger xêra we tune be ku hûn xwedî wan bibin? (165, 17)

54. Karê Min ne tenê yek ji gelek hînkirinan e; ew ne şîteyek din e li cîhanê. Ev Wêhînga ku min îro ji we re aniye, Qanûna Herheyî ye. Lêbelê — we ji ber kêmasiya giyanî û têgihiştinê çend ayîn lê zêde kirine, çend neguncawî, heta ku we di dawiyê de ew xera kir. We çend kiryarên rîtuelî xistine nav hînkirina Min, di heman demê de we digot û bawer dikir ku her tiştê we kiriye ji aliyê Min ve îlham hatiye dayîn û hatiye destnîşankirin? (197, 48)

55. Hûn ê di demeke nêz de xwe di nav gelek mirovan de bibînin ku ji rîtuelên derveyî bêzar bûne û ji fanatîzma xwe ya olî aciz bûne. Ji ber vê yekê, ez ji we re dibêjim ku peyama gihîştina ruhanî ya ku hûn ê ji wan re bînin dê wekî şewleya teze û hênik bigihîje dilê wan.

56. Ma hûn difikirin ku eger hûn bi ayînên fanatîk û awayên tevgerê yên ku li dijî giyanîbûnê ne nêzîkî wan bibin, cîhan dê we wekî hilgirên peyameke xwedayî nas bike? Bi rastî, ez ji we re dibêjim, hûn ê wekî fanatîkên mezhebeke nû bên dîtin!

57. Ji ber zelaliya ku ez pê ji we re diaxivim, hinek hene ku ji Min re dibêjin: 'Mamoste, çawa dibe ku em gelek ji wan kiryarên ayînî yên ku Roque Rojas wek mîras ji me re hiştine, red bikin?'

58. Wekî bersiv, ez ji we re dibêjim ku min ew mînak ji 'Serdema Duyemîn' ji we re anî, dema ku min da fêmkirin ku mirovan, ji bo pabendbûna bi ayîn, merasîm, kevneşopî û cejnan, Qanûn, ku esl û cewher e, ji bîr kiribûn.

59. Min ev kiryara Mamosteyê we anî bîra we da ku hûn fêm bikin ku heta îro jî divê hûn kevneşopî û merasîman deynin aliyekî, heke hûn wan ji Roque Rojas jî fêr bûbin, çawa ku gelê Mûsa di wan rojan de mîrat girtibûn.

60. Niha, mebesta min ne ew e ku bibêjim wan tiştekî şaş hînî we kiriye — na. Ew tenê mecbûr mabûn ku serî li sembol û kiryarên ku mebesta wan alîkariya mirovan bû ji bo fêmkirina wehiyên îlahî, bidin. Lê gava ku ev armanc pêk hat, pêwîst bû ku her cure îbadet an sembolîzmek ku êdî zêde bû ji holê rabe, da ku ronahiya rastiyê bibiriqe. (253, 29–32)

61. Xizmetkarên ku Şerîeta Min fêm nekirine, çiqas êş dane dilê Min, û yên ku niha — her çend Min ew perwerde kirine û destnîşan kirine jî — di dilê xwe de guman dihewînin, çiqas êşê didin, guman, û, wek encama kêmasiya têgihiştin û xweperestiya wan, gotine ku ez ê ji bo demeke din di nav mirovan de bimînim, ku ez ê Tîrêja xwe ya Gerdûnî careke din li gorî îradeya wan a mirovî bişînim xwarê, û ku ez ê ji bo demeke dirêj a pêş xwe eşkere bikim.

62. Ji ber vê yekê min ji we re gotiye: Kengê min di Peyva Xwe de dudilî, nezelalî an jî nakokiya vînê nîşan daye? Qet, bi rastî, ji ber ku wê demê ez ê êdî ne bêkêmasî bim, êdî ne Xwedayê we û Afirînerê we bim.

63. Di Min de biryardarî, vîneke yekane heye, û ji ber vê yekê ez bi qasî ronahiya geş a rojê zelal diaxivim, da ku her kes bikaribe Min di hebûna Min de, di cewherê Min de û di hêza Min de hîs bike, da ku ruh bikaribe sedema (bingehîn) û Peyva ku min bi riya hêza aqil a mirovî daye nas bike.

64. Mamoste ji we re dibêje: Mirovan avahî çêkirine û navê wan kirine dêr, û di van cihan de mirovên ku dikevin hundir rêzê digirin, fanatîzm û bêtilbaziyê geş dikin, û perestina wê tiştê dikin ku mirov bi xwe afirandiye. Ev li ber çavê Min pirr pîs e, û ji ber vê yekê Min, ey gelê Îsraîlê, her tiştê ku we di eslê xwe de dizanibû û bihîstibû ji we rakiriye, da ku hûn dev ji fanatîzma xwe berdin.

65. Perestgehên gelê Îsraîlê dê ji mirovahiyê re bên nasandin; ew ê neyên girtin, ji ber ku ew divê ji bo lawaz û windabûyan, ji bo westiyayî û nexweşan bibin stargeh. Bi riya amadekariya we, bi riya guhdariya li Îradeya Min a bilind û pabendbûna bi Qanûna Min, ez ê di karên şagirtên rastîn ên Îlahiyeta Min de xwe eşkere bikim.

66. Bila we aciz neke ku berdevkên derewîn, rêberên civakê yên derewîn, û 'karkerên' derewîn jî derkevin holê, ku lêvên wan ên kufr li gel diaxivin û îdia dikin ku Peyva Min û Tîrêja Min a Gerdûnî dê di nav gel de wekî rêberî berdewam bikin.

67. Ez ê eşkere bikim kî xapînok e, kî li gorî Îradeya Min li pey Qanûnê nakeve, kî ew kes e ku tenê îradeya xwe diyar dike, û ez ê kiryara ku wî pêk aniye û qanûna ku wî çêkiriye eşkere bikim, û ew ê bên redkirin û dûrxistin.

68. Ji ber ku ez ê kerem û hêza xwedayî ji wan ragirim, û ceribandin dê wan di torên xwe de bigire; û ji ber vê yekê, kesê ku li wan bigere dê

di giyanê xwe de kerema Ruhê min ê Pîroz hîs neke. (363, 52–56)

69. Bêyî ku ragihînin ku hûn şandiyên Min in, hûn ê wisa bin. Heta ku hûn hosta bin jî, hûn ê bibêjin ku hûn şagirt in.

70. Hûn ê tu cilên ku we ji yên din cuda dikin li xwe nekin; hûn ê tu pirtûkê di destên xwe de hilnegirin; hûn ê tu cihên civînê ava nekin.

71. Û ne jî hûn ê ji bo Xebata Min a li ser rûyê erdê tu navend an bingehekê hebin, û ne jî kesek dê li ser mirovahiyê bilind bibe û li şûna Min tevbigere.

72. Rêberên ku heta niha ji we re hebûn, yên dawî ne. Dua, giyanîbûn û pêkanîna hînkirina Min dê girseyên mirovan ber bi riya ronahiyê ve bibin. (246, 30–31)

73. Ez ji Şagirtên Xwe dipirsim, gelo adil e ku hûn berhemeke bêkêmasî ya wekî ya ku Min ji we re eşkere kiriye, bi awayekî wisa pêşkêşî mirovahiyê bikin ku ew wekî xeletiyek were darizandin, an jî wekî yek ji wan hînkirin û teoriyên din ên ku di van deman de wekî berhemên tevliheviya giyanî ya serdest derketine holê, were hesibandin?

74. Gelo dê rast be ku hûn, yên ku min ewqas bi dilê xwe hezkirine û bi Peyva Xwe hîn kirine da ku şahidiya we pak be, wek qurbaniyên şaşiyên xwe bikevin destê dadweriya cîhanî, an jî ji ber ku mirovên din we wekî zerardar dibînin, bên çewisandin û belav bibin?

75. Ma hûn difikirin ku hînkirina Min — heke bi awayekî rast were şopandin — dikare bûyerên wiha çêbike? Na, şagirtên Min.

76. Bila ez bi vî awayî bi we re biaxivim, çimkî ez dizanim çima wisa dikim. Sibe, gava ez êdî bi vî şêweyî bi we re neaxivim, hûn ê bizanibin çima min wisa bi we re axivî, û hûn ê bibêjin: 'Mamoste tam dizanibû ku em ê ji çend lawaziyan rû bi rû bimînin. Tiştek ji şehrezayiya Wî xefil nabe.' (252, 26–27)

77. Ez we ji bo wê demê amade dikim ku hûn êdî Peyva Min nebihîzin, ji ber ku wê demê mirov dê we wekî gelê bê Xwedê, gelê bê mala Xwedê bi nav bikin, ji ber ku dê avahiyên we yên dêrê yên bi heybet tunebin ku hûn tê de perestina Min bikin, ne hûn ê ayînên olî yên bi merasîm pîroz bikin, ne jî hûn ê di wêneyan de li Min bigerin.

78. Lê ez ê pirtûkekê wekî Peymana xwe ji we re bihêlim, ku ew ê di ceribandinan de bibe mertalê we û riya ku hûn ê gavên xwe li ser birêve bibin. Ev gotinên ku hûn îro bi rêya peyvhilgir dibihîzin, dê sibê ji Nivîsarên Pîroz derkevin, da ku hûn careke din bi wan re nû bibin û da ku ji aliyê girseyên ku wê demê tên ve werin bihîstin. (129, 24)

79. Ez niha pirtûkek nû, Peymana nû ji mirovahiyê re bexş dikim; Peyva Min a 'Serdema Sêyemîn', Dengê xwedayî yê ku dema Môhra Şeşemîn hat vekirin, bi mirovahiyê re axivî.

80. Ne hewce ye ku navên we an jî kirinên we di dîrokê de bimînin. Di vê pirtûkê de, Peyva Min dê bibe mîna dengekî bilind û zelal ku her û

her bi dilê mirovan re diaxive, û gelê Min dê ji bo nifşên paşerojê şopa pêyên xwe li ser vê riya giyanîbûnê bihêle. (102, 28–29)

81. Cihên kombûnê yên ku Peyva Min lê hatiye eşkerekirin zêde bûne, her yek ji wan wekî dibistaneke zanîna rastîn e ku şagirtên Min lê kom dibin, bi kelecan tên da ku dersa nû fêr bibin.

82. Eger her yek ji van civatan şahidiya hemû bereketên ku ji rehma Min wergirtine bikira, şahidiya wan kerametan dê tu carî bi dawî neyê. Û eger hûn her tiştê ku Min bi riya hemû peyamberên Min gotiye, ji peyva Min a yekem heta ya dawî, di pirtûkekê de kom bikin, ev dê bibe karekî ku hûn nikarin pêk bînin.

83. Lêbelê ez ê bi riya gelê xwe, pirtûkekê pêşkêşî mirovahiyê bikim ku cewhera Peyva min û şahidiya karên ku min di nav we de pêk anîne, dihewîne. Ji pêkanîna vî karî netirsin, ji ber ku ez ê we îlham bidim da ku hînkirinên bingehîn di vê pirtûkê de bên tomarkirin. (152, 39–41)

85. Cewherê vê Peyvê ji destpêka ragihandina wê ve, dema ku min bi riya Damiana Oviedo bi we re axivî, qet neguheriye. Wateya hînkirina Min wekî xwe maye.

85. Lêbelê, cewherê wan peyvan li ku ye? Çi bi wan hatiye? Nivîsên wan peyamên îlahî veşartî ne, yên ku di vê serdemê de yên yekem bûn dema ku Peyva Min bi ewqas zêde di nav we de belav bû.

86. Pêwîst e ev hînkirin derkevin holê, da ku hûn sibê karibin şahidiyê bikin ka ev wehî çawa dest pê kir. Bi vî awayî hûn ê dîroka hînkirina Min a yekem, naveroka wê, û ya ya dawî, ya ku sala 1950'î ji we re tîne — sala destnîşankirî ya ku tê de ev serdema wehyê dê bi dawî bibe — bizanibin. (127, 14–15)

87. Pêwîst e ku hûn bi wan re biaxivin ên ku Peyva Min vedişêrin û hînkirinên Min xerab dikin. Bi zelaliyeke tam bi wan re bipeyivin; Ez ê li gel we bim da ku hûn bikaribin beranberî wan helwesta xwe biparêzin. Ji ber ku ev mirov in sedema ku karê Min ê sibê were rexnekirin û Qanûna Min were xerabkirin, ji ber ku wan tiştekî ku ne ya karê Min e lê zêde kiriye. (340, 39)

88. Min ev Peyv ji we re anî û bi zimanê we da bihîstin, lêbelê ez we ferman dikim ku hûn wê paşê wergerînin zimanên din da ku ji her kesî re were zanîn.

89. Bi vî awayî, hûn ê dest bi avakirina 'Birca Îsraîlê' ya rastîn bikin — ew a ku hemû neteweyan bi awayekî ruhanî dike yek, ew a ku hemû mirovan di wê zagonê xwedayî, neguherbar û herheyî de ku we li dinyayê ji devê Îsa bihîst dema ku Wî ji we re got: 'Ji hev hez bikin!' dike yek. (34, 59–60)

Îsraîla Ruhî û Gelê Cihû

90. Min ji gelê ku ez niha li dora wehyê xwe yê nû kom dikim re gotiye 'Îsraîl', ji ber ku kes ji min baştir nizane ka kîjan ruh di nav her

yek ji wan kesên ku di vê 'Serdema Sêyemîn' de hatine gazîkirin de dimîne.

91. 'Îsraîl' xwedî wateyeke ruhanî ye, û ez vî navî didim we da ku hûn hay jê hebin ku hûn beşek ji gelê Xwedê ne. Ji ber ku 'Îsraîl' ne temsîla gelekî ji erdê ye, lê belê temsîla cîhaneke ruhanî ye.

92. Ev nav dê careke din li ser rûyê erdê bê naskirin, lê bêyî şaşîtî, di wateya xwe ya rastîn de, ku ew wateya giyanî ye.

93. Divê hûn esl û wateya vî navî bizanibin; baweriya we ku hûn zarokên wî gel in divê mutleq be, û divê têgihiştineke we ya tam hebe ku we ev nav ji kê û çima wergirtiye, da ku hûn bikaribin li hember êrîşên ku sibe ji aliyê wan kesên ku wateyeke cuda didin navê 'Îsraîl' ve li ser we tên kirin, li ber xwe bidin. (274, 47 50)

94. Ez ji te guhdarî dixwazim; ez dixwazim ku tu gelekî wisa ava bikî ku bi bawerî û giyanîbûna xwe xurt bin; çaxê ku min nifşên ji Îshaq û Aqûb zêde kirin — tevî zehmetiyên mezin ên ku li wî gel hatin — wisa jî ez ê misoger bikim ku hûn, yên ku ew tov di Ruhê xwe de hildigirin, di têkoşînên xwe de biîsrar bin, da ku gelê we careke din mîna stêrkên esmanan û mîna xîza ber behrê zêde bibe.

95. Min ji te re eşkere kiriye ku, ji aliyê ruhanî ve, tu beşek ji wî gelê Îsraîlê yî, da ku tu karibî çarenûsa xwe baştir fêm bikî. Lê di heman demê de, min şîret li te kiriye ku tu van pêxembertiyan bi awayekî giştî ragihînî heta ku mirovahî bi serê xwe wan kifş neke.

96. Ji ber ku gelê Îsraîlê hîn jî li ser rûyê erdê heye—Cihûyê li gorî goşt—ew ê li ser vî navî bi we re nîqaş bikin û red bikin ku wî navî bidin we, her çend ev ji bo nîqaşê sedemek derbasdar nebe jî.

97. Ew hêj tiştekî ji we nizanin, lê hûn gelek tiştan li ser wan dizanin. Min ji we re eşkere kiriye ku ev gel, yên ku li ser rûyê erdê digerin û di giyanên xwe de bêaramyê ne, gav bi gav û bêyî ku pê bihesin, ber bi Yê li ser Xaçê ve diçin, yê ku ew ê wî wek Xudanê xwe nas bikin û ji bo bêminetî û dilreqiya xwe ya mezin a li hember hezkirina Wî, lêborînê jê bixwazin .

98. Bedena Min ji Xaçê hat daxistin, lê ji bo wan kesên ku bi sedsalan Min înkar kirine, ez hîn jî bi Xaçê ve çeqandî me, û ez li benda kêliya hişyarî û tobeya wan dimînim, da ku ez bikaribim her tiştê ku min pêşkêşî wan kir û wan red kir ku wergirin, bidim wan. (86, 11–13)

99. Di van deman de wek gelê Cihû yê 'Serdema Duyemîn' nebînin, yên ku — ji ber ku bi kevneşopiyê ve girêdayî, parêzgar û fanatîk bûn — nekarîn nanê esmanî bixwin ku Mesîh ji wan re anîbû, Yê ku wan bi sedsalan li benda wî bûn. Dema ku saet hat, wan nekarî wî nas bikin, ji ber ku materyalîzma wan nehişt ku ew ronahiya rastiyê bibînin. (255, 19)

100. Hûn ê bibînin ku birayên we ji welat û neteweyên dûr tên, ku ji bo azadiya ruhê xwe hesreta wan heye.

Her wiha ji wê Filistîna kevnar jî, ew ê bi girseyî werin, tam wekî rojên ku eşîrên Îsraîlê ji çolê derbas bûn.

101. Hejîr û dijwar bûye hecê wê, ji dema ku Wî ji hundirê xwe derxist, yê ku Padîşahiya Xwe wek mîraseke nû pêşkêşî wê kiribû. Lêbelê, ew jixwe nêzîkî oasîsê dibe ku dê lê bêhna xwe vede û li ser Peyva Min bifikire, da ku paşê, bi zanîna Şerîeta Min xurtbûyî, li ser riya ku wê ber bi pêşketina wê ya ji bîr çûyî ve araste dike, berdewam bike.

102. Hingê hûn ê bibihîzin ku gelek dibêjin ku neteweya we Erdê Sozdar ê nû, Orşelema Nû ye. Lêbelê, hûn ê ji wan re bibêjin ku ew Erdê Sozdar li wê aliyê vê cîhanê ye, û ji bo ku mirov bigihîje wir, divê mirov bi ruh bigihîje, piştî ku pêşî ji çola mezin a ceribandinên vê serdemê derbas bibe. Hûn ê herwiha ji wan re bibêjin ku ev netewe ne tiştekî din e ji bilî oazîsekê di nava çolê de.

103. Lêbelê, ya gel, divê hûn fêm bikin ku divê oazî sîberê bide rêwiyên westiyayî û, ji bilî vê, divê ava xwe ya zelal û teze pêşkêşî lêvên ziwabûyî yên wan kesên ku li wir penahê digerin, bike.

104. Ew siy û ew ava ku ez ji we re diaxivim çi ye? Hînkirina min, ey gel, hînkirina min a îlahî ya di pratîka hezkirinê de. Û min ev dewlemendiya kerem û berekatan di kê de bi cih kiriye? Di we de, ey gel, da ku hûn dilê xwe her ku diçe ji hemû xweperestiyê azad bikin û wî di hemû kirinên xwe de wek neynikeke paqij pêşkêş bikin.

105. Ma ruh û dilê we bi şahiyê neyê tijîkirin eger hûn, bi saya hezkirina xwe, serkeftî bibin di vegerandina wî gelî de—ku ew qas bi zexmî bi kevneşopiyên xwe ve girêdayî ne û ji aliyê ruhanî ve rawestiyayî mane—bo Hînkirina Ruhanî ya Sêyekî-Meryemî? Ma di nav we de dê şahî çênebe eger 'Îsraîla Kevin' bi navbeynkariya ' ' a 'Îsraîla Nû' vegere—ango, eger ya yekemîn bi riya ya duyemîn bigihîje keremê?

106. Heta niha, tiştekî gelê Cihû qanih nekiriye ku divê ew ji bo bidestxistina pêşketina xwe ya exlaqî û ruhanî, dev ji kevneşopiyên kevn berdin. Ew gelek e ku bawer dikin ew qanûnên Yehova û Mûsa pêk tînin, lê di rastiyê de hîn jî perestina Gûzika xwe ya Zêrîn dikin.

107. Dem nêzîk e ku ev gelê şaş, ku li seranserê cîhanê belav bûye, dev ji nihêrîna li erdê berde û çavên xwe ber bi ezmanan ve rake, li Wî bigere yê ku ji destpêkê ve wek Xilaskarê wan ji wan re hatibû sozdandin, û yê ku wan şaş darizand û kuştin ji ber ku wan ew wekî xerab didît û di Wî de ti tiştekî baş nedîtin. (35, 55, 58)

108. Vê yekê ku min ji nav gelên din re gelek ji rûyê erdê hilbijartiye, wek nîşana keremê nebînin: Ez hemû zarokên xwe û neteweyên ku wan ava kirine bi heman rengî jê hez dikim.

109. Her gelek peyamekê tîne ser rûyê erdê, û çarenûsa ku 'Îsraîl' aniye ew e ku di nav mirovahiyê de bibe Pêxemberê Xwedê, fenera baweriyê û riya ber bi kamilbûnê ve.

110. Pêxemberî û wehiyên Min, yên ku Min ji zû de dane we, bi awayekî rast nehatin şîrovekirin, ji ber ku hîn ew dem nehatibû ku mirovahiyê bikariba wan fêm bike.
111. Di rabirdûyê de, 'Îsraîl' gelekî ser erdê bû; îro, ew gelekî li seranserê cîhanê belavbûyî ne; sibe, gelê Xwedê dê ji hemû giyanên ku, bi Bavê xwe re, dê di ahengiyeke bêkêmasî de Malbata Xwedayî ava bikin, pêk were. (221, 27–30)

Şagirti û Ruhanîyet

112. Fêrî hezkirina ji hevûdu bibin, ji hevûdu re bereketê bixwazin, biborin, nerm û hezkirî, qenc û hêja bin, û bizanibin ku heke hûn vê yekê nekin, karên Mesîh, Mamosteyê we, dê bi ti awayî di jiyana we de neyên xuyakirin.
113. Ez bi we hemûyan re diaxivim û we hemûyan teşwîq dikim ku hûn şaşiyên ku bi sedsalan we di pêşketina we de paş de hiştine, rast bikin. (21, 22–23)
114. Ji bîr nekin ku koka we di hezkirina Min de ye. Îro dilê we ji ber xweperestiyê req bûye, lê gava ku ew careke din ji bo her îlhama giyanî vebe, ew ê ji cîranên xwe hez bike û êşa kesên din wekî ku ya xwe be, hest pê bike. Wê demê hûn ê karibin fermanê ku ji we re dibêje: 'Ji hev hez bikin,' bi cih bînin. (80, 15)
115. Ev cîhan qada guncaw e ku mirov tê de bixebite. Tê de êş, nexweşî, guneh bi her awayê xwe, fesadî, nakokî, ciwaniya serhişk, pîrbûna bê rûmet, zanista ku ji bo xerabiyê tê bikaranîn, nefret, şer û derew hene.
116. Ev ew war in ku divê hûn tê de bixebitin û towê biçînin. Lêbelê heke ew têkoşîna ku di nav mirovahiyê de li benda we ye ji we re pir mezin xuya bike — bi rastî, ez ji we re dibêjim, her çend ew mezin be jî, ew nikare bi ya ku divê hûn di nav xwe de bikin re bê berawirdkirin: têkoşîna giyan, aqil û ruhê li dijî hewesa bedenê, hezkirina wan a ji xwe re, xweperestiya wan, materyalîzma wan. Lêbelê heta ku we li ser xwe bi ser neketibe — ma hûn ê çawa wê demê bi dilpakî li ser evînê, li ser guhdarîkirinê, li ser dilnizmiyê û li ser giyanîbûnê ji bo mirovên xwe re biaxivin? (73, 18 19)
117. Qencî hatiye piçûkxistin û wek tiştekî zerardar an bêkêr hatiye dîtin. Niha wext hatiye ku hûn fêm bikin ku tenê qencî dê xilasiya we bîne, bihêle hûn hest bi aştiyê bikin, û we bi dilmiriqandina bi rewşa xwe tije bike. Lêbelê divê qencî hîn jî gelek astengî û zehmetiyan derbas bike berî ku bikaribe di hemû dilan de rehên xwe berde.
118. Leşkerên ku wê diparêzin divê bi hewldaneke mezin û baweriyeke mezin şer bikin. Ev leşkerên qenciyê, xêrxwaziya çalak û aştiyê li ku ne? Gelo hûn bawer dikin ku hûn ew in?
119. Hûn di hundirê xwe de xwe dinirxînin û bersiva Min didin ku hûn ne wisa ne. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku, bi niyeta baş, hûn hemû dikarin bibin endamên wan leşkeran. Gelo, li gorî we, çima ez hatime ba we? (64, 16)

120. Hez bikin; dema pêwîst be biaxivin — dema ku guncaw e bêdeng bimînin; ji kesî re nebêjin ku hûn bijartiyên Min in. Ji pesindayînê dûr bikevin û karên qenc ên ku hûn dikin eşkere nekin. Di bêdengiyê de bixebitin, û bi vî awayî bi riya karên xwe yên hezkirinê şahidiyê li ser rastiya hînkirina Min bikin.

121. Evîn çarenûsa we ye. Evîn bikin, ji ber ku bi vî awayî hûn ê lekeyên xwe, hem ji jiyana xwe ya niha û hem jî ji jiyanên berê, bişon. (113, 58–59)

122. Red bikin pesindayînê, ji ber ku ew çekek e ku hestên we yên hêja wê tune bike. Ew şûrêk e ku dikare baweriya ku min di dilê we de pêxistiye bikuje.

123. Hûn çawa dikarin bihêlin ku mirov perestgeha ku di kûrahiya hebûna we de ye, wêran bikin? (106, 47–48)

124. Dilnizmiyê bi cilûbergên pûç re tevlihev nekin. Her weha, bawer nekin ku kesê ku di hundirê xwe de hestek kêmbûnê dihewîne—û ji ber vê yekê neçar dimîne ku xizmeta kesên din bike û li ber wan serê xwe bitewîne—dilnizm e. Ez ji we re dibêjim, dilnizmiya rastîn di wî kesî de tê dîtin ku, her çend bikaribe qîmeta xwe nas bike û bizanibe ku xwedî hin têgihiştinan e jî, dîsa jî amade ye ku xwe ji bo kesên din bitewîne û bi parvekirina tiştên ku hene bi wan re kêfxweş dibe.

125. Çi hesteke spasdariyê ye ku mirov jê derbas dibe dema ku dibîne kesekî ku ji aliyê kesên din ve bi qîmet tê dîtin, hezkirin, têgihiştin û dilnizmî nîşanî wî dide. Tu dikarî heman hestê bigihînî wan kesên ku ji te kêmtir in an jî ew bi xwe wisa hîs dikin.

126. Fêrî nefsbiçûkiyê bibe, fêr bibe ku bêyî hesta serdestiyê alîkariyê bikî, û fêr bibe ku têgihiştî bî. Ez ji we re dibêjim ku di rewşên weha de, ne tenê ew kesê ku nîşana hezkirinê, piştgiriyê an jî rihetiyê werdigire dilxweş dibe, lê belê ew kesê ku wê dide jî, ji ber ku ew dizane ku Yekî li jor wî heye ku nîşanên hezkirin û dilnizmiyê daye wî, û ew Yekî Xwedayê û Pêşiyê wî ye. (101, 60, 62)

127. Bi paqijî, bi dilnizmî û bi sadeyî bijîn. Her tiştê ku di warê mirovahiyê de adilane ye, û her weha her tiştê ku bi ruhê we ve girêdayî ye, pêk bînin. Tiştên zêde, çêkirî û zerardar ji jiyana xwe dûr bixin, û li şûna wan, bi her tiştê ku di hebûna we de baş e, dilxweş bibin. (131, 51)

128. Di kesî de dijmin nebîne; hemû mirovan wekî bira û xwişkên xwe bibîne—ev peywira te ye. Eger tu heta dawiyê di vê yekê de bi israr bî, dad û hezkirin dê li ser rûyê erdê bi ser bikevin, û ev yek dê ew aramî û ewlehiya ku tu pir dixwazî, ji te re bîne. (123, 65)

129. Dilê xwe azad bike, da ku ew bikaribe hevxemiya êşa kesên din bike. Nehêle ku ew tenê bi hestkirina tiştên ku bi awayekî şexsî te eleqedar dikin mijûl bibe. Ji ceribandinên ku mirovahî dikişîne re bêxem be.

130. Kengî dê hezkirina we ewqas mezin bibe ku bikaribe gelek mirovên we hembêz bike, û wan wekî ku hûn ji yên ku xwîna we parve dikin û goştê ji goştê we ne hez dikin, ji wan jî hez bike?

131. Eger hûn bizanibûna ku hûn di giyanê xwe de ji laşê xwe bêtir bira û xwişk in, gelek kes dê jê bawer nekirana. Lêbelê ez ji we re dibêjim: bêguman hûn di giyanê xwe de ji şiklê xwe yê fîzîkî bêtir bira û xwişk in, ji ber ku giyan a herheyîtiyê ye, lê laş demkî ye.

132. Vêca, li ser vê rastiyê bifikirin ku malbatên li vir li ser rûyê erdê îro tên avakirin û sibe tên hilweşandin, lê belê malbata giyanî heta hetayê dimîne. (290, 39–41)

133. Gelo hûn, yên ku van gotinan dibihîzin, difikirin ku ez dikarim di dilên we de nefret an jî xerabî li hember wan mirovên we yên ku baweriyên din diparêzin, biçînim? Tu carî na, şagirtên min; divê hûn dest pê bikin ku bibin mînaka biratiyê û lihevhatinê, bi rêzgirtin û hezkirina her kesî bi heman hezkirina ku hûn ji bo kesên ku bi ramana we re hevpar in nîşan didin. (297, 49)

134. Ez dizanim ku çi qas têgihiştina we mezin bibe, ew qas hezkirina we ya ji bo Min jî dê mezin bibe. Gava ez ji we re dibêjim, 'Ji Min hez bikin'—ma hûn dizanin mebesta min ji vê çi ye? Ji rastiyê hez bikin, ji qenciyê hez bikin, ji ronahiyê hez bikin, ji hevdu hez bikin, ji jiyana rastîn hez bikin. (297, 57–58)

135. Zanibin, şagirtên min, ku armanca têkoşîna we ew rewşa giyanê ye ku êdî bi êşê re rû bi rû namîne, û ev armanc bi saya xêran, têkoşînan, ceribandinan, fedakariyan û devjêberdanan tê bidestxistin.

136. Bala xwe bidin wan mînakan ên sebir, bawerî, dilnizmî û teslîmiyetê yên ku hûn carinan di nav hin mirovên xwe de dibînin. Ew giyan in ku ji aliyê Min ve hatine şandin da ku di nav mirovahiyê de bibin mînaka fezîletê. Ji derve, çarenûsa van afirîdeyan xemgîn xuya dike; lê di baweriya xwe de ew dizanin ku ew ji bo pêkanîna mîsyonekê hatine.

137. We di dirêjahiya dîroka xwe de mînakên mezin ên peyamber û şagirtên Min wergirtine — navên ku ji we re nas in; lê ji ber vê yekê, mînakên dilnizm ên ku hûn di rêwîtiya jiyana xwe de rastî wan tên, paşguh nekin. (298, 30–32)

138. Wisa nefikirin ku pêxember, pêşeng û ruhên ronahiyê tenê di nav gelê Îsraîlê de hebûne. Min hinek ji wan ji bo neteweyên din jî şandine, lêbelê mirovan ew li şûna ku wekî peyamber bibînin, wekî xwedayan dîtin, û ji hînkirinên wan ol û kult (perestgeh) çêkirin. (135, 15)

139. Şagirtan, berî ku mafê we hebe li 'qurmîka' çavê birayê xwe binêrin, her tim pêşî li 'qurmîka' di çavê xwe de binêrin.

140. Bi vê yekê ez dixwazim ji we re bibêjim ku divê hûn hînkirina Min ji bo şermezarkirina reftarên mirovên

din di nav mezhebên wan ên cihêreng de bi kar neynin.

141. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, li ser wan hemû rêyan dil hene ku min di nav jiyaneke biqîmet a tijî fedakarî de digerin.

142. Lêbelê şagirt tim û tim ji Min dipirse çima ez destûrê didim pirrengiyeke wisa ya nêrînên cîhanî, ku carinan li dijî hev derdikevin, cudahiyan çêdikin û di nav mirovan de dijminahiyê geş dikin.

143. Wekî bersiv, Mamoste ji we re dibêje: Ev hatiye destûrdan ji ber ku du giyan nînin ku xwedî heman têgihiştin, heman ronahî, an jî heman baweriyê bin; û ji ber vê yekê jî, îradeya azad ji we re hatiye dayîn ku hûn riya xwe hilbijêrin. Tu carî nehatî neçarkirin ku li pey riya Şerîetê bî, lê belê hatî vexwendin, û bi vî awayî azadiya xwe di lêgerîna xwe ya li pey rastiyê de ji bo bidestxistina xêra rastîn parastî. (297, 23–24)

144. Ez dixwazim hûn fêr bibin ku di darizandinên xwe de ne sivik bin, û ne jî bihêlin ku hûn zû bi zû di bin bandora tesîrên pêşîn de bimînin.

145. Ez vê rêberiyê didim we da ku, dema hûn Peyva min şîrove dikin, û bi rastî jî dema ku hûn neçar dimînin li ser hînkirinan, ol, felsefeyan, kult, wehiyên ruhanî an jî zanistan, hûn dikarin nas bikin ku tiştê ku hûn dizanin ne her tiştê ku heye ye, û ku rastiya ku hûn dizanin tenê perçeyek biçûk a rastiya mutleq e, ya ku xwe li vir bi awayekî— —nîşan dide, lê dibe ku xwe bi gelek awayên din ên ku ji we re nenas in jî nîşan bide. (266, 33)

146. Rêzê li baweriyên olî yên mirovên din bigirin, û gava hûn dikevin dêrên wan, ji bo rêzgirtinê serê xwe vekin, ji ber ku hûn dizanin ku ez li her ayînê amade me.

147. Ji bo ku li pey Min bînin, dev ji cîhanê bernedin, û bi hinceta ku we li cîhanê erk hene, xwe ji Min veqetînin. Fêr bibin ku herdu qanûnan bikin yek. (51, 53)

148. Ma ez hemû mirovahiyê pîroz nakim, bêyî ku kesekî li ser kesekî din tercîh bikim? Hem yên qenc û nerm, hem jî yên pozbilind û sûcdar, di wê 'kincê' pîroziyê de ne. Çima hûn min wek mînaka xwe nagirin? Ma hûn belkî ji kirinên kesên din aciz dibin?

149. Ji bîr nekin ku hûn beşek ji mirovahiyê ne; divê hûn jê hez bikin û lê biborin, lê ne ku wê red bikin, ji ber ku ev yek dê wekî nefretkirina ji xwe be. Her tiştê ku hûn di cîranê xwe de dibînin, hûn bi xwe jî bi radeyek zêde an kêm xwediyê wê ne.

150. Ji ber vê yekê ez dixwazim hûn fêr bibin ku navxweya xwe keşif bikin, da ku hûn karaktera xwe ya ruhanî û exlaqî nas bikin. Bi vî awayî, hûn ê fêr bibin ku xwe darizînin û dê mafê we hebe ku hûn li yên din jî binêrin.

151. Di mirovên din de li kêmasiyan negerin; kêmasiyên ku bi xwe di we de hene bes in. (286, 41–42)

152. Ma hûn bawer dikin ku hûn fermana Min a hezkirina ji hev re pêk tînin, eger hûn bi xweperestî

hezkirina xwe tenê bi malbata xwe sînordar bikin? Ma civakên olî bawer dikin ku ew wê fermana herî bilind pêk tînin, dema ku ew tenê bawermendên xwe nas dikin û yên ku ji mezhebeke cuda ne red dikin?

153. Neteweyên mezin ên cîhanê, yên ku bi şaristanî û pêşketinê pesnê xwe didin — gelo ew bi rastî dikarin îdia bikin ku gihîştine pêşketina ruhanî û li pey hînkirinên Îsa çûne, dema ku hemû hewildanên wan ji bo amadekariya şerekî birayîtiyê ne?

154. Wey, gelî mirovan, we tu carî qîmeta Peyva min nizanîbû, ne jî we xwest ku li ser sifreya Xudan rûnên, ji ber ku ew ji bo we pir nefsbiçûk dixuya! Lêbelê sifreya min bi nan û şeraba jiyanê ji bo ruhê we li benda we dimîne. (98, 50–51)

155. Karê min wekî barekî nebînin, û nebêjin ku pêkanîna peywira hêja ya hezkirina ji Bav û mirovên we re ji bo giyanê we zehmet e. Tişta ku bi rastî zehmet e, xaça xerabiya we û ya kesên din e, ku ji bo wê divê hûn bigirîn, xwîn ji we biherike û heta bimirin jî. Nespasî, kêmasiya têgihiştinê, xweperestî û buxtan dê wekî barekî li ser we giran bibin, eger hûn cih bidin wan di dilên xwe de.

156. Ji mirovê serhildêr re, pêkanîna Qanûna Min dibe ku tund û zehmet xuya bike, ji ber ku ew bêkêmasî ye û ne li aliyê xerabiyê ye û ne jî li aliyê derewê. Lêbelê, ji bo yên guhdar, Qanûn mertal, piştgir û xilasiya wan e. (6, 16–17)

157. Ez ji we re jî dibêjim: Divê mirov bi hev bawer bikin; divê bawerî û pêbaweriya wan bi hev hebe, ji ber ku divê hûn bigihîjin wê têgihiştinê ku hûn hemû li ser rûyê erdê pêdiviya we bi hev heye.

158. Wisa nefikirin ku ev tişt Min kêfxweş dike gava hûn dibêjin ku hûn bi Min bawer in, dema ku ez dizanim hûn ji tevahiya cîhanê guman dikin. Ji ber ku tişta ku ez ji we hêvî dikim ev e: ku hûn bi riya hezkirina ku hûn nîşanî cîranê xwe didin, ji min hez bikin, û yên ku we aciz dikin bibexşînin; ku hûn bi hezkirin li kêleka yên herî hejar, yên herî kêm, an jî yên herî lawaz bisekinin; ku hûn bêyî cudahî ji mirovên xwe hez bikin; û ku hûn di hemû kirinên xwe de bi fedakarî û dilpakiya herî mezin tevbigerin.

159. Ji Min fêr bibin, çimkî min tu carî ji we guman nekiriye; ez bi xilasiya we bawer im û bawer dikim ku hûn ê xwe teşwîq bikin da ku bigihîjin jiyana rastîn. (167, 5–7)

160. Ji Bavê xwe hez bikin, li cîranên xwe rehmê bikin, û ji her tiştê ku ji jiyana we ya mirovî an ji giyanê we re zerardar e, dûr bikevin. Ev tiştê ku hînkirina Min we fêr dike ye. Nexwe, hûn zehmetî û neçînîtiyan li ku dibînin?

161. Na, gelê min ê delal, ne ne gengaz e ku hûn guh bidin Peyva Min: ne ev e ya zehmet, lê belê pêşketin, nûbûn û giyanîbûna we ye, ji ber ku hestên we yên hêja û daxwazên we yên bilind kêm in. Lêbelê, ji ber ku ez dizanim ku divê hemû gumankirina we, nezaniya we

û dudiliya we ji holê rabin, ez ê hînkirina we bidomînim, ji ber ku ji bo Min tiştek ne ne gengaz e. Ez dikarim keviran veguherînim nanê jiyana herheyî û bikim ku ava zelal ji keviran biherike. (149, 63–64)

162. Ez Qanûnê tînim bîra we — ew qanûna ku ji hişê we nayê jêbirin, ji aliyê dilê we ve nayê jibîrkirin, û nayê pirsiyar kirin, ji ber ku ji Aqilê şehreza, Aqilê gerdûnî hatiye dîktekirin, da ku her mirov di nava xwe de xwediyê wê ronahiyê be ku wî di riya ber bi Xwedê ve dibire.

163. Pêwîst e ku mirov Qanûnê kûr fêm bike, da ku hemû kirinên wî di jiyanê de li ser bingeha rastî û dadweriyê bin. Bêyî zanîna Qanûnê, hûn ê bêguman gelek şaşiyan bikin. Lêbelê ez ji we dipirsim: gelo ruhê we tu carî we nebiriye ronahiya zanînê? Bi rastî, ez ji we re dibêjim, ruh tu carî ne bêkar û ne jî bêxem bûye. Ew dilê we ye, û herwiha hişê we ye, ku ronahiya hundirîn red dikin, ji ber ku bi heybetiya ronahiya derve — ango, bi zanîna cîhanê — heyran mane. (306, 13–14)

164. Îro, gava ku ez şîroveyeke berfireh li ser Hînkirina Xwe dikim, divê ez bidim we fêmkirin ku her tiştê ku hûn li derveyî zagonên ku ruh an laş birêve dibin dikin, hem li dijî herduyan e.

165. Wijdan, sezgî û têgihiştin rêber in ku dê rêya ewle nîşanî we bidin û we ji şeqetînê biparêzin. Ev ronahî yên ruh in, lê pêwîst e ku mirov wan bide şewqandin. Gava ku ew zelalî di hundirê her yek ji we de hebe, hûn ê biqîrin: 'Bavo, tovê Xilasiya Te di nav hebûna min de şîn bûye, û Peyva Te di dawiyê de di jiyana min de geş bûye.' (256, 37–38)

166. Ez hatime da ku mezinahiyê li ser giyanê we bixim — mezinahiyeke ku rehên wê di pêkanîna Qanûna Min de ye, ku ev jî evîna Min e. Lê divê hûn bi pêkanîna mîsyona xwe di şopandina Mîrê xwe de, xwe ji bo vê mezinahiyê hêja îsbat bikin. (343, 29)

167. Ez ê her tim ji we re bibêjim: Ji kêfên ku cîhana we dikare pêşkêşî we bike sûd werbigirin, lê wan di çarçoveya Şerîeta Min de bi kêfxweşî bikar bînin, û hûn ê bêkêmasî bibin.

168. Hûn car li pey car guh didin şermezarkirina wijdana xwe, û ev ji ber wê yekê ye ku we laş û giyanê xwe bi rêya Şerîeta ku min daye, neanîne li hev.

169. Gelek caran hûn di gunehkirinê de berdewam dikin ji ber ku hûn bawer dikin ku hûn ê neyên efûkirin. Ev baweriyeke şaş e, ji ber ku Dilê Min deriyek e ku her dem ji bo yên ku tobe dikin vekirî ye.

170. Ma di hundirê we de hêviyek nemaye ku we teşwîq bike da ku li benda paşerojeke baştir bin? Nehêlin ku xemgînî û bêhêvîbûn ser we bigire. Li ser hezkirina Min bifikirin, ya ku her dem bi we re ye. Bersiva gumanên xwe di Min de bigerin, û hûn ê di demek nêzîk de bi eşkerekirineke nû ronî bibin. Ronahiya bawerî û hêviyê dê di kûrahiya giyanê we de bibiriqe. Wê demê hûn ê ji bo yên lawaz bibin sîngek. (155, 50–53)

171. Her dem ji aliyê ruhanî ve hişyar bimînin, da ku hûn ji dil bibexşînin wan kesên ku we êşandiye. Bînin bîra xwe ku her kesê ku zirarê dide mirovên din, tenê ji ber kêmbûna ronahiya ruhanî ya di hundirê wî de wisa dike; lêbelê ez ji we re dibêjim ku bexşandin tekane tişt e ku dikare ronahiyê bîne nav wan dilan. Kîna dil an tolhildan tenê tariyê zêde dike û dibe sedema êşê. (99, 53)

172. Wijdana te, ya ku ji te kiryarên bêkêmasî dixwaze û li bendê ye, heta ku tu mirovên din bi dilê xwe nefiberdar bikî, dê te bi aram nehêle.

173. Çima divê hûn ji wan kesên ku we aciz dikin nefret bikin, dema ku ew tenê kevirên pêwêst in ku alîkariya we dikin ku hûn bigihîjin Min? Heke hûn biborin, hûn ê xêrê qezenc bikin, û gava hûn di Padîşahiya Esmanan de bin, hûn ê li ser erdê nas bikin , ewên ku di hilkişîna we ya giyanî de alîkariya we kirine. Wê demê hûn ê ji Bav bixwazin ku ew jî rêyên rizgarkirina xwe bibînin û werin ba Xudanê xwe, û şafaeta we dê bihêle ku ew vê keremê bi dest bixin. (44, 44–45)

174. Ji wan kesên ku di bêhêvîtiya xwe de li dijî Min an li dijî te kufr dikin, rûyê xwe nedigerîne. Ez ê ji bo wan dilopek ji dermanê xwe bidim te.

175. Amade be ku her kesê ku di tiştê herî ezîz ji bo te de êşê dide te, bibexşînî. Bi rastî, ez ji te re dibêjim, her cara ku tu li hember yek ji van ceribandinan bexşandineke samîmî û rastîn pêşkêş dikî, ew ê bibe gaveke din a ku tu di riya xwe ya pêşketina ruhanî de davêjî.

176. Ma hûn ê, wê demê, kîna di dilê xwe de bihêlin û efûyê ji wan kesên ku alîkariya we dikin ku hûn nêzîkî Min bibin, înkar bikin? Ma hûn ê dev ji şahiya ruhanî ya girtina Min wek mînaka xwe berdin, û bihêlin ku tundûtûjî hişê we bigire, da ku hûn li hember her lêdanê tolê hilînin?

177. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, ev mirovahî hêj hêza efûkirinê û kerametên ku ew bi xwe re tîne, nizanibe. Gava ku ew baweriya xwe bi Peyva Min bîne, dê ji vê rastiyê piştrast bibe. (111, 64–67)

178. Gelê ezîz: Bi birayên xwe re yek bibin, da ku gava hûn bi Min re di yekîtiyê de bin, bi saya hezkirina ku Min di dilê we de çandiye, hûn bikaribin xiyanetên herî giran jî bibexşînin. Çima hûn efû nekin yê ku nizane çi dike? Ew nizane ji ber ku fêm nake ku ew vê xerabiyê li xwe dike. (359, 25)

179. Çiqasî ku dilê we biêşe jî, biborin. Hejmarê carên ku divê hûn biborin jî neynin ber çavên xwe. Banga we ewqas bilind e ku divê hûn di vê rêyê de di van xefikan de asê nemînin; ji ber ku li pêşiya we peywirên pir mezin hene.

180. Ruhê te divê her dem ji bo hezkirin, têgihiştin û qenciyê amade be, da ku tu bikaribî derbasî astên bilindtir bibî.

181. Çawa ku di demên berê de gelek bira û xwişkên we bi kirinên xwe rûpelên bedew di Pirtûka

Herheyî ya Ruhî de nivîsandin, wisa hûn jî, bi şopandina şopa wan, divê wê dîrokê bidomînin, wek mînakek û ji bo şahiya nifşên nû yên ku dê werin ser Erdê. (322, 52)

182. Aştiyê bi qîmet bihesibînin, jê hez bikin û wê li her derê belav bikin, çimkî mirovahî çiqas pê hewce ye!

183. Nehêlin ku guherînên jiyanê we nerehet bikin, da ku hûn her dem xurt bimînin û amade bin tiştê ku di destê we de ye bidin.

184. Ew aştiya ku mîrateya her giyanê ye, di van deman de reviyaye û rê daye şer; wê netewe ezab dane, sazî wêran kirine û giyan xera kirine.

185. Sedema vê yekê ew e ku xerabiyê dest datîne ser dilê mirovan. Nefret, hewesa bêsînor û çavbirçîtîya bêkontrol belav dibin û zirarê didin. Lê serweriya wan dê çiqas kurt be.

186. Ji bo şahî û aramiya we, ez we agahdar dikim ku azadiya we jixwe nêzîk e, ku gelek kes ji bo vê armancê dixebitin, û bi kelecan li benda hilmêjîna di hewayeke biratiyê, paqijî û tenduristiyê de ne. (335, 18)

187. Divê hûn di tevahiya rêwîtiya jiyana xwe de xêrxwaziya çalak pêk bînin; ev erkê we ye. Gelek diyariyên we hene ku hûn pê re bi awayên cuda alîkariya bêxwebûnî pêşkêş bikin. Heke hûn bizanibin xwe çawa amade bikin, hûn ê tiştê ku hûn jê re dibêjin ne mimkun e pêk bînin.

188. Kiryara xêrxwaziyê ya ku hûn bi pereyekî dikin — her çend ew jî kiryareke xêrxwaziyê be jî — dîsa jî dê ji herduyan kêmtir be.

189. Divê hûn hezkirin, lêborîn û aştiyê bînin dilê mirovên xwe.

190. Ez êdî naxwazim Farîsî û rûreşên ku bi Qanûna Min tên parastin hebin. Ez şagirtan dixwazim ku êşa hev-mirovên xwe hîs dikin. Ez ê li hemû kesên ku bi poşmanî ser hildidin biborim, bêyî ku li ber çavan bigirim ka ew girêdayî kîjan mezheb an dêrê ne, û ez ê riya rastîn bi awayekî pir zelal nîşanî wan bidim. (10, 104–107)

191. Guh bidin Min: li dinyayê dilnizm bin û qenciyê tê de biçînin, da ku hûn bikaribin berhemên wê li bihuştê biçinin. Heke hûn hez nakin ku dema hûn xerabiyê dikin şahidên we hebin — çima dema hûn karên qenc dikin hebûna wan ji we re xweş e? Hûn dikarin bi çi pesnê xwe bidin, ji ber ku we tenê erkê xwe pêk aniye?

192. Bizanibin ku gotinên pesindanê ji bo giyanê we zerardar in, ji ber ku hûn hîn jî ewqas bêserûber û mirov in.

193. Çima hûn li bendê ne ku Bavê we yekser piştî kirina karekî qenc we xelat bike? Her kesê ku bi vî awayî difikire, bêxwebûnî tev nagere, û ji ber vê yekê xêrxwaziya wî derewîn e, û evîna wî ji rastîbûnê dûr e.

194. Bila cîhan bibîne ku hûn karên qenc dikin, lê ne bi mebesta wergirtina rûmetan, lê tenê ji bo danîna mînakên baş û hînkirina dersan, û ji bo şahidiya li ser Rastiya Min. (139, 56–58)

195. Dema ku ruhê te digihîje 'Geliyê Ruhanî' da ku hesabê mana û kirinên xwe yên li ser rûyê erdê bide, tiştê ku ez ê herî zêde ji te bipirsim ew e ku te çi ji bo feydeya mirovên din ên wek xwe dua kiriye û kiriye. Wê demê tuyê gotinên Min ên di vê rojê de bi bîr bînî. (36, 17)

196. Di 'Serdema Duyemîn' de, mirovahiyê xaçeke darîn da Min, ku mirovan Ez bi êşê mehkûm kirim. Lê di Ruhê Xwe de min xaçeke din, a girantir û xwîntir hilda: ya kêmasiyên we û ya nemersiya we.

197. Ma hûn ê karibin xaçeke evîn û fedakariyê ji bo cîranên xwe li ser milên xwe hilgirin û bi vî awayî werin ber Himberiya Min? Binêrin, ji bo vê yekê ye ku Min hûn şandine ser rûyê erdê; ji ber vê yekê, vegera we dê wê demê pêk were ku hûn piştî pêkanîna peywira xwe werin ber Min. Ev xaç dê bibe mifteya ku deriyên Keyaniya sozdar ji we re vedike. (67, 17–18)

198. Ez ji we daxwaz nakim ku hûn her tiştî li pey xwe bihêlin, wekî ku min ji wan kesên ku di 'Serdema Duyemîn' de li pey min hatin, daxwaz kiribû. Di nav wan de, hinekî dê û bavên xwe, hinekî din hevjînên xwe hiştin; wan malên xwe, peravên xwe, keştiyên xwe yên masîgirtinê û torên xwe hiştin — wan ev hemû li pey Îsa hiştin. Û ez ji we re nabêjim ku di vê demê de ji bo we pêwîst e ku hûn xwîna xwe birijînin. (80, 13)

199. Fêm bikin ku divê hûn xwe, hem ji aliyê ruhanî û hem jî ji aliyê fîzîkî ve, veguherînin; ku gelek ji adet û kevneşopiyên we — mîrateya bav û kalên we — divê ji jiyana we winda bibin da ku rê li ber ruhanîbûnê vebe. (63, 15)

200. Niha, ne hemû we fêm dikin ka 'ruhîbûn' tê çi wateyê, û hûn jî fêm nakin çima ez bang li we dikim ku hûn bigihîjin vê bilindbûna hundirîn. Heke hûn heta fêm nekin ka ez çi ji we dixwazim, hûn ê çawa karibin ji dil û bi guhdarî fermanên Min bi cih bînin?

201. Lêbelê hinek ew îdeala ku Mamoste di dilê şagirtên Xwe de çandî ye fêm dikin, û ew ê bi lez û bez rêberiya Wî bişopînin. (261, 38)

202. Eger bi rastî xwesteka we hebe ku bibin hostayên giyanîbûnê, divê hûn sebatkar, bi sebir, dilxwazê fêrbûnê û baldar bin; ji ber ku wê demê hûn ê derfetê bibînin, gav bi gav li ser riya xwe, ku fêkiyê kedên xwe biçinin, û bi vî awayî ezmûnê bi dest bixin ku ronahî ye, ku zanîna jiyana rastîn e. (172, 9)

203. Ez derseke nû tînim ku hûn ê pê fêrî jiyana ruhanî ya li ser rûyê erdê bibin, ku ew jiyana rastîn e ku ji aliyê Xwedê ve ji bo mirovahiyê hatiye destnîşankirin.

204. Min jixwe ji we re gotiye ku 'ruhîbûn' nayê wateya teqezî, fanatîzma olî an jî kiryarên serxwezayî. Ruhanîbûn tê wateya ahengiya di navbera giyan û laş de, pabendbûna bi zagonên xwedayî û mirovî, sade û paqijî di jiyanê de, baweriya mutleq û kûr bi Bav, bawerî û şahiya di xizmeta Xwedê de bi rêya cîranê xwe, û îdealên kamilbûna exlaqî û ruhanî. (279, 65–66)

205. Hûn ji xwe dipirsin ka ' heft pêpelûkên pêlika esmanan' xwedî çi girîngiyê ne, û Mamosteyê we bi teqezî ji we re dibêje: hejmara heftê nîşana giyanîtiyê ye; ew giyanîtî ye ku ez dixwazim di gelê xwe yê hilbijartî, Îsraîlê de bibînim.

206. Divê hûn bi hemû fezîlet û şiyanên xwe yên pêşketî werin ba Min. Li ser pêngava heftemîn an qonaxa pêşketina xwe, hûn ê bigihîjin û bibînin ku Esman deriyên xwe vedike da ku pêşwaziya we bike. (340, 6)

207. Berî her tiştî fêm bikin ku, heta ku mirov negihîjin gihîştina giyanîbûnê ya tam, dê pêdiviya wan bi dêrên fizîkî hebe û dê peyker an wêneyan deynin ber çavên xwe da ku hebûna Min ji wan re berbiçav bikin.

208. Hûn dikarin asta giyanîbûnê an materyalîzmê di mirovan de li gorî cewhera îbadeta wan a olî bipîvin. Materyalîst Min di tiştên erdê de digere, û heke ew Min wekî ku dixwaze nabîne, ew Min bi rengekî teswîr dike da ku hîs bike ku Ez li ber wî me.

209. Kî Min wekî Ruh fêm bike, Min di hundirê xwe de, li derveyî xwe, û di her tiştê ku li dora wan e de hîs dike, ji ber ku ew bi xwe bûne perestgeha Min. (125, 49–51)

210. Ji min re îbadeta ruhanî bikin û ne wekî wan kesên ku dêr û gorîgehên bi zêr û kevirên hêja nixumandî ava dikin, ne wekî wan kesên ku sefera hacê ya dûdirêj dikin, xwe bi qemçikên tund û zalimane ceza dikin, di nav rûpoş û duayên dirêj de xwe davêjin ser çokên xwe, û dîsa jî nikarin dilê xwe teslîmî min bikin. Min bi riya wijdana we hişyarî daye we, û ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim: kî behsa tiştê ku wî kiriye dike û pê pesnê xwe dide, û bi qîrîn ji cîhanê re radigihîne, di çavên Bavê Ezmanî de tu qîmet û nirxê wî nîne. (115, 9)

211. Ji bo pêkanîna Qanûna Min, divê hûn dua bikin, her tim ruhê xwe ber bi Bavê xwe ve bilind bikin.

212. Min dît ku, ji bo dua bikin, hûn tercîh dikin ku tenêtiyê û bêdengiyê bigerin, û hûn baş dikin ku wisa dikin dema ku hûn bi riya dua îlhama ruhanî digerin an jî dema ku hûn dixwazin spasiya Min bikin. Lêbelê ez ji we re dibêjim jî ku divê hûn di her rewşê de dua bikin, da ku di kêliyên herî dijwar ên jiyana xwe de hûn bizanibin çawa banga alîkariya Min bikin bêyî ku hûn aramiya xwe, xwegirtina xwe, baweriya bi hebûna Min, û baweriya bi xwe winda bikin. (40, 34–35)

213. Derbarê êşên xwe de bi bêdengî ji Min re vebêjin; hesretên xwe ji Min re îfade bikin. Her çend ez her tiştî dizanim jî, ez dixwazim ku hûn hêdî hêdî fêr bibin ku duaya xwe bi xwe amade bikin, heta ku hûn amade bibin ku bikevin diyaloga bêkêmasî ya ruhê xwe bi Bav re. (110, 31)

214. Hûn ji bandora ku dua heye haydar bûne, û hûn hêza wê ya bêpîvan a ku di nav wê de heye fêm kirine, dema ku hûn wê dişînin — hem ji bo dûrxistina xemgîniyeke

ruhanî û hem jî ji bo xwestina çareseriyek ji bo tengasiyeke madî.
215. Bînin bîra xwe ku gelek caran tenê gotina peyva 'Bav' bes bûye ku tevahiya hebûna te biheje û dilê te bi hesta serxweşbûna ji rihetiya ku hezkirina Wî bexş dike, tije bibe.
216. Bizanibe ku her gava dilê te bi kelecan gazî Min dike, Ruhê Min jî ji şahiyê diheje.
217. Dema ku tu gazî Min dikî 'Bavo', dema ku ew nav ji hundirê te diqîre, dengê te li ezmanan tê bihîstin, û tu ji Hikmeta Xwedayî sirrekê werdigirî. (166, 49–51)
218. Pêwîst e ku hûn fêrî pirsînê, li bendê manê û wergirtinê bibin, û tu carî ji bîr nekin ku tiştê ku Ez didim we, bigihînin kesên din, çimkî di vê yekê de feydeya herî mezin heye. Ji bo wan kesên ku roj bi roj di şer de dimirin, dua bikin. Ez ê bidim wan kesên ku bi dilekî pak dua dikin ku, heta beriya sala 1950'an jî, her kesê ku di şer de ketiye, ji aliyê ruhanî ve rabe ser Ronahiyê. (84, 53)
219. Îro hûn hîn jî şagirt in û her gav nikarin dersa Min fêm bikin. Lêbelê, ji bo niha, bi dilê xwe, bi ramanên xwe bi Xwedê re bipeyivin, û Ew ê di kûrahiya hebûna we de bersiva we bide. Peyama Wî, ya ku dê di hundirê giyanê we de biaxive, dê bibe dengekî zelal, biaqil û hezkirî ku hûn ê gav bi gav kifş bikin, û hûn ê paşê pê re fêr bibin. (205, 47)
220. Gava ez ji we re dibêjim ku divê hemû şan û şewqet û pompoya civakên we yên olî ji holê rabin, şaş nemînin, ne jî aciz bibin, û ku — dema ev yek çêbibe — dê maseya giyanî jixwe amade be, ku li ser wê girseyên mirovan ên birçî yên ji bo hezkirin û rastiyê dê bên xwedîkirin.
221. Gelek kes — gava ku van gotinan bibihîzin — dê înkar bikin ku ew yên Min in. Lê wê demê ez ê ji wan bipirsim çima ew hêrs in û bi rastî ew çi diparêzin? Jiyana wan? Ez wan diparêzim. Qanûna Min? Ez çavdêriya wê jî dikim.
222. Netirsin, çimkî kesek dê di parastina doza Min de nemire; tenê xerabî dê helak bibe, çimkî qencî, rastî û dadmendî dê her û her bimînin. (125, 54–56)
223. Ma ji we re ne bawerî ye ku ev cîhana zanistî û materyalîst careke din hesreta giyanîbûnê bike? Ez ji we re dibêjim ku tiştek ne nebawer e, ji ber ku hêza Min bêsînor e. Bilindbûna hundirîn, bawerî, ronahî û qencî ji bo giyanê, ji xwarin, vexwarin û xewê ji bo laşê we pêdiviyeke girîngtir e.
224. Her çiqas diyarî, şiyan û taybetmendiyên ruhî ji bo demeke dirêj razayî mane jî, ew ê bi banga min şiyar bibin û vegera giyanîbûnê ji bo mirovahiyê bînin, bi hemû keramet û eşkerekirinên xwe ve, ku dê ji yên demên borî mezintir bin, ji ber ku niha hûn baştir dikarin wan fêm bikin. (159, 7–8)

Pêşketin

225. Çawa ku hûn dibînin laşê mirov pêş dikeve, wisa jî ruh di nav wî de vedibe. Lêbelê laş di pêşketina xwe de digihîje sînorekî, lê ji bo ku ruh bigihîje kamiliya xwe, pêdiviya wî bi

gelek laşan û herheyîtiyê heye. Ev sedema reenkarnasyona we ye.

226. Tu saf, sade û bêkelek ji Ruhê Afirîner ê Xwedê yê bav û dayikê hatî dinê. Lê şaş nebe; ji ber ku saf û sade bûn ne heman tişt e bi mezin û kamil bûnê re.

227. Tu dikarî wê bi zarokekî nûbûyî û mirovekî xwedî ezmûn ê ku zarokan hîn dike re bide ber hev.

228. Ev ê di hemû qonaxên jiyanê de çarenûsa te be, gava ku ruhê te pêş bikeve. Lê ruhê te çiqas hêdî pêş dikeve! (212, 57–60)

229. Kûr bixebitin û kûr bifikirin; çimkî hinek ji ber vê fikirê şaşmayî dimînin: çawa mimkun e—eger ruhê te perçeyek ji xwedayetiya Min be—ku ew êşê bikişîne? Û eger ronahiya ruh çirûskek ji ronahiya Ruhê Pîroz be—ew çawa dikare xwe demkî di tariyê de nixumandî bibîne?

230. Fêm bike ku ev riya pêşketinê ji bo bidestxistina xêra têrker li ber Xwedê ye, bi saya wê tu dikarî ruhê xwe ji ruhê nezan û nepêşketî veguherînî ruhê mezin ê ronahiyê li milê rastê yê Bav. (231, 12)

231. Ez dixwazim hûn qenc bin, û herwiha, daxwaza Min ew e ku hûn bêkêmasî bibin. Ji ber ku her çend hûn bêqîmet xuya bikin jî, hûn ji tiştên maddî û cîhanan mezintir in, ji ber ku jiyana we ya herheyî heye; hûn çirûskek ji ronahiya Min in.

232. Hûn hebûnên ruhanî ne. Divê hûn nas bikin ka Ruh çi ye, da ku hûn fêm bikin çima ez we gazî riya kamilbûnê dikim. (174, 60)

233. Hûn di bin qanûna peresanê de ne; ev sedema reenkarnasyonên we ye. Tenê Ruhê Min ne hewce ye ku perese bibe: Ez neguher im.

234. Ji destpêkê ve, min qonaxên ku divê giyan ji bo bigihîjin Min hilkişin, nîşanî we dane. Îro hûn nizanin hûn li kîjan asta hebûnê ne; lê gava hûn ji bedena xwe ya fîzîkî derdikevin, hûn ê asta xwe ya pêşketinê nas bikin. Rawestiyayî nemînin, ji ber ku hûn ê ji bo kesên ku piştî we tên bibin asteng.

235. Di ruhê xwe de yek bin, her çend hûn li astên cuda jî bijîn, û rojekê hûn ê li asta heftemîn, ya herî bilind, bibin yek û ji hezkirina min kêfxweş bibin. (8:25–27)

236. Min ji we re gotiye ku hûn ne tenê carekê hatine ser Erdê, lê belê ruhê we bi qasî ku ji bo geşbûn û kamilbûna wî pêwîst bû, şiklên fîzîkî wergirtine. Niha divê ez lê zêde bikim ku ew jî bi we ve girêdayî ye ka dema ku ji bo gihîştina armancê tê girtin, li gorî daxwaza we, kurttir an dirêjtir be. (97, 61)

237. Kî ji we dikare îsbat bike ku hûn berî vê jiyanê tune bûn? Kî ji wan kesên ku bi tevahî piştrast in ku ew di nav reenkarnasyoneke din de derbas dibin, dikare îsbat bike ku hesabê wan bi Bav re hatiye çareserkirin û ku hîn jî xêr û qenciyên wan hene?

238. Kes asta kamilbûna ku tê de ye nizane. Ji ber vê yekê, heta dawiyê hewl bidin, hezkirinê bikin û bi sebir bin. (46, 58–59)

239. Ji bo ku Ez bikaribim van wehiyên nû bidim we, pêwîst bû ku, di dema di navbera xuyabûna Min a ji mirovahiyê re wek mirovekî û

hatina Min a bi Ruhî di vê serdemê de, hûn li ser Erdê di gelek reenkarnasyonan re derbas bibin, da ku ruhê we bizanibe çawa bersivê bide gava ku Ez ji we bixwazim dersa berê bînin bîra xwe, û gava ku Ez wehiyên nû li ser wî daynim, ew bikaribe wan fêm bike. (13, 52)

240. Hûn ê çend caran neçar bimînin ku vegerin ser Erdê da ku xwedî laşekî bin ku pê re peyama ku hûn tînin cîhanê bi zelaliyeke her ku diçe zêdetir were eşkerekirin?

241. Bila ruhê te, mîna bilbilekê, di vê jiyanê de biharê xwe bijî û pê şa bibe, û bila ew di hecê xwe de ezmûna pêwîst a ji bo vegera li ba Min bibîne.

242. Dema ku dewlemend xezîneyên ku pir demkurt in kom dikin, tu dê tecrube, zanîna rastîn kom bikî. (142, 72)

243. Di vê serdemê de, hûn ê li dijî nezanîna mirovahiyekê têbikoşin ku — her çend ji her alî ve materyalîst be jî — bi saya serpêhatiyên ku di reenkarnasyonên xwe yên berê de bi dest xistine, kêmtir zalim û pêşketîtir e.

244. Heger, di van rojan de, tu kesekî nas bikî ku perestina Xwedê bi heman awayî wek piraniyê fêm nake an îfade nake — her çend ev ji te re ecêb bê û te aciz bike jî — tu êdî qîr nakî ku divê ew zindî bên şewitandin. (14, 21–22)

245. Ma tu ditirsî ku li ser reenkarnasyona giyanê bi mirovên din re biaxivî? Ma tu ji dadweriya hezkirî ya ku ew dihewîne ne qanih î?

246. Vê şêwaza kefaretê bi cezayê herheyî yê di agirê dojehê yê bêrawestan de bidin ber hev — têgeheke ku mirovahî ji bo tirsandina giyanên mirovan bi kar tîne. Ji min re bêje, ji van her du cureyên kefaretê kîjan , fikra dadweriyeke xwedayî, bêkêmasî û dilovanî dide te.

247. Yekê zordestî, hêrsa bêsînor û tolhildanê diyar dike; ya din tenê lêborîn, hezkirina bavane û hêviya gihîştina jiyana herheyî dihewîne. Çiqas mezin e ew xerabkirina ku hînkirinên Min ji ber şaşfêmkirinan rûbirûyê wê bûne!

248. Ez te ji bo têkoşînê amade dikim, ji ber ku ez dizanim ku hûn ê ji ber tiştên ku hûn ê hîn bikin, rastî dijberiyê werin. Lê eger mirin di vê gavê de ku hevalên we yên mirov li dijî we şer dikin, wan ji nişka ve bigirta, û eger min ji wan bipirsiya — heke ew di gunehê de bimirin — kîjanê tercîh dikin: agirê herheyî yê ku ew jê bawer dikin, an derfeta paqijkirina xwe di jiyaneke nû de — bi rastî, Ez ji we re dibêjim, wan ê vebijêrka duyemîn hilbijêra, heta ku, bi fanatîzmê korbûyî, di dema jiyana xwe de li dijî wê derketibin jî. (120, 15–17)

249. Bes e ku hûn bizanibin — wekî ku Min di Peyva Xwe de ji we re gotiye — ku reenkarnasyona giyanê rastî ye, û jixwe ronahiyek di dilên we de pê ketiye, û hûn hê bêtir heyranê dadweriya Min a hezkirî dimînin.

250. Teorî û şîroveyên cihêreng ên ku mezhebên dînî dane van

hînkirinan bidin ber hev, û ya ku herî zêde dadwerî dihewîne û xwedî mentiqa herî mezin e, hilbijêrin.

251. Lêbelê bi rastî, ez ji we re dibêjim, ev yek ji wan wehyan e ku dê di vê serdemê de herî zêde ruhê mirovan bilivîne, serdemek ku tê de têgihiştina hundirîn a vê rastiya mezin şiyar dibe. (63, 76)

252. Divê hûn piştrast bikin ku reenkarnasyona giyan yek ji wan rastiyên mezin e ku divê mirovahî pê bizanibe û jê bawer bike.

253. Hinek hest pê dikin, wê bi awayekî sezgînî qebûl dikin û jê bawer dikin, wek tiştekî ku nikarîbû ji dadweriya Min a hezkirî ya li hember mirovahiyê kêm be. Lêbelê, dê gelek kes jî hebin ku dê we wekî kufrker û derewker bi nav bikin.

254. Xem meke; heman tişt bi Şandiyên min re jî qewimî dema ku wan vejîna ji nav miriyan mizgînî dida, wekî ku Îsa hîn kiribû. Kêşe û dadweran ew avêtin zindanê ji ber ku wan van hînkirinan belav dikirin.

255. Paşê, cîhanê ew wehî pê rehet qebûl kir, her çend ez dikarim we piştrast bikim ku wê nikarîbû wateya tevahî ya vê hînkirinê fêm bike, ji ber vê yekê ji bo Min pêwîst e ku di vê demê de werim û we hîn bikim ku 'ji nû ve zayîna bedenê' tenê dikare ji ji nû ve çêbûna giyanê re bê gotin, ji ber ku ev cewher û bingeha jiyanê ye — ew tiştê ku, di rastiyê de, herheyî ye. Ji bo çi armancê divê laşên mirî dîsa rabe, ji ber ku ew tenê cilên demkî yên giyan bûn?

256. Goşt diçe nav axê û pê re tevlihev dibe. Li wir ew tê paqijkirin, vediguhere, û bê navber ber bi jiyaneke nû ve radibe, di heman demê de giyan ber bi jor ve pêşveçûna xwe didomîne, rêwîtiya xwe ya ber bi kamilbûnê ve didomîne; û gava ku ew vedigere ser erdê, ji bo wê vejîneke jiyana mirovî ye, û ji bo forma wê ya nû ya bedenî jî, ew vejîneke di yekbûna bi giyanê re ye.

257. Lêbelê, tiştê madî ne xwedî xwezayeke nemir e, lê yê ruhanî nemir e; ji ber vê yekê ez careke din ji we re dibêjim ku ew ruhê we ye ku ez lê digerim, ku ez hîn dikim, û ku ez dixwazim bi Xwe re bimînim. (151, 56–58)

258. Ruhê te bi zehmetî zincîreyekê li pey xwe dikişîne, ku bi jiyanên ku Min ji bo kamilbûna te wek derfet dane te û te ew bi kar neanîne, hatiye çêkirin. Her hebûn girêdanek di zincîreyê de pêk tîne. Lêbelê, eger tu jiyanên xwe li gorî hînkirinên Min birêk bixî, eger tu li gorî Qanûnê bijî, tu êdî nayê vê dinyayê ji bo êşê.

259. Heke hûn demê bêyî ku li Peyva Min bixebitin ji dest bidin, Ez, yê ku Dem im, ez ê we şaşwaz bikim. Bixebitin, da ku hûn di karê Min de cihê xwe yê heqîqî bigirin. Ez ji demê wêdetir im û ji vê xezîneyê didim we da ku hûn wê ji bo pêşketina xwe ya giyanî bi kar bînin. Ez Mamosteyê we me, yê ku di tevahiya jiyana we de we fêr dike. (168, 250)

260. Ez dixwazim dawî li şaşfêmkirin û nêrînên cuda yên derbarê Xwedayetiya Min de bînim. Bizanibin ku hûn hemû ji yek Xwedayekî hatine. (181, 63–65)

261. Li ser gerdûnê kûr bifikirin û wê di hemû kamilî û bedewiya wê de binirxînin. Ew hate afirandin da ku zarokên Xudan jê îlhama xwe bigirin û di wê de wêneyekî Bav bibînin. Heke hûn afirandinê bi vî awayî bibînin, hûn ê ramana xwe bigihînin îlahiyeta Min. (169, 44)

262. Ronahiya vê serdemê perdeya tarî ya ku ruhê mirovahiyê pêça bû, dişkîne; ew zincîrên ku wî girêdabûn û nehiştibûn ku ew riya rastîn bibîne, dişkîne.

263. Bi rastî, ez ji we re dibêjim: Wisa nefikirin ku hînkirina Min lêgerîna hemû warên zanînê qedexe dike, ji ber ku ez im yê ku eleqeya we, heyraniya we û meraqa we şiyar dikim. Ji bo vê armancê, min hêza fikirînê daye we, da ku ew bikaribe bê asteng di kîjan alî de bixwaze bilive.

264. Min ronahiya aqil daye we da ku hûn tiştên ku li ser riya xwe dibînin fêm bikin. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim: Keşif bikin, lêkolîn bikin, lê piştrast bin ku nêzîkatiya we ya ji bo têgihîştina sirên Min bi rêzdarî û dilnizmî be, ji ber ku wê demê ew ê bi rastî destûrdayî be.

265. Min qedexe li we nekiriye ku hûn xwe bi pirtûkên ku mirovan nivîsîne re aşina bikin; lê divê hûn baş perwerdekirî bin, da ku hûn nekevin xefka û nebin nêçîra şaşiyê. Wê demê hûn ê fêr bibin ka mirovahiyê çawa jiyana xwe û têkoşîna xwe dest pê kiriye, û ka heta çi radeyê hatiye.

266. Gava ku hûn amade bûn, divê hûn serî li çavkaniya min a hînkirin û wehyan bidin, da ku ez paşerojê û armanca ku li benda we ye nîşanî we bidim. (179, 22 23)

267. Ez we piştrast dikim: eger hûn biryar bidin ku bi eleqe û hezkirinê kûr bikevin nav wateya van hînkirinan, hûn ê di her gavê de, mûcîzeyên rastîn ên şehrezayiya ruhanî, hezkirina bêkêmasî û dadweriya îlahî kifş bikin. Lê eger hûn van wehyan bi xemsarî binirxînin, hûn ê nikaribin her tiştê ku di nav wan de heye nas bikin.

268. Peyama Min wekî ku gelek ji we di jiyanê de derbas dibin, derbas nekin: dibînin lê nenihêrin; dibihîzin lê guhdarî nakin; û difikirin lê fêm nakin. (333, 11–12)

269. Ez naxwazim ku hûn Ruhê Min, an jî her tiştê ku bi warê ruhanî ve girêdayî ye, wekî ku ew tiştên maddî ne, lêkolîn bikin. Ez naxwazim ku hûn Min bi awayê zanyaran bincînin, ji ber ku hûn ê bikevin xefka şaşiyên giran û xemgîn. (276, 17)

270. Armanca tevahiya hînkirina Min ew e ku her tiştê ku hebûna we dihewîne ji we re eşkere bikim, ji ber ku ji vê zanînê ew ronahî zayî dibe ku dihêle hûn riya ku ber bi Hebûna Herheyî, ber bi ya Kamil, ber bi Xwedê ve diçe, bibînin. (262, 43)

Paqijkirin û Kamilbûn

271. Îro hûn êşên xwe datînin ber Min da ku ez wan sivik bikim, û bi rastî ez ji we re dibêjim ku ev peywira Min e, ku ez ji bo vê mebestê hatime, ji ber ku ez Şîfagerê Xwedayî me.

272. Lêbelê, berî ku melhema min a şîfayê li ser birînên we bandor bike, berî ku destê min ê dilovan bigihîje we, bala xwe bidin ser xwe û êşa xwe lêkolîn bikin, wê keşif bikin, bi hûrgilî û heta ku pêwîst be li ser wê bifikirin, da ku hûn ji vê kûr-ramînê dersa di vê ceribandinê de û herwiha têgihiştina di nav wê de veşartî, ya ku divê hûn pê bizanibin, derxînin. Ev têgihiştin dê bibe serpêhatî, dê bibe bawerî, dê bibe çavekî li rûyê rastiyê, û dê bibe ravekirina ceribandin û dersên ku gelek ji we fêm nakin.

273. Êşê wekî tiştekî berbiçav lêbikolin, û hûn ê di nav wê de tovê bedew ê serpêhatiyê, dersa mezin a hebûna xwe bibînin, ji ber ku êş di jiyana we de bûye mamoste.

274. Kî êşê wek mamoste bihesibîne û bi nermî guh bide hişyariyên wê—yên ku ew ji bo nûbûn, tobe û pêşketinê dide—dê paşê bextewarî, aştî û tenduristiyê nas bike.

275. Bi baldarî xwe binihêrin, û hûn ê bibînin ka hûn çiqas feyde jê werdigirin. Hûn ê kêmasî û xemsariyên xwe nas bikin, wan rast bikin, û bi vî awayî dev ji darizandina yên din berdin. (8, 50–53)

276. Tenê divê ez bixwazim, û hûn ê di cih de paqij bibin. Lê heke ez bibim yê ku we paqij dike, dê çi xêr û qencî hebe? Divê her kes ji bo binpêkirinên xwe yên li dijî Qanûna Min qerebûyê bide; ev e xêr û qencî. Ji ber ku wê demê, di pêşerojê de, hûn ê bizanibin ka çawa xwe ji şîl û şaşiyan dûr bixin, ji ber ku êş dê bibe bîranînek.

277. Eger tobeya samîmî di navbera gunehê hatî kirin û encamên wê yên xwezayî de çêbibe, êş dê serdestî li te neke, ji ber ku wê demê tu ê jixwe têra xwe xurt bibî ku bi tehemûl û razîbûnê li ber ceribandinê bisekinî.

278. Cîhan ji qedeheke pir tal vedixwe; lê min ew ceza nekiriye. Lê piştî êşa wê, ew ê were ba Min, yê ku gazî wê dikim. Wê demê yên ku nankor bûn dê bizanibin çawa şukrê wî bikin yê ku hebûna wan bi xêr û berekatan sermij kiriye. (33, 30–31)

279. Heza xwe ya zêde ya ji bo laşê xwe berde, li hember giyanê xwe dilovan be, û alîkariya wê bike ku xwe paqij bike û bilind bibe. Gava tu bigihîjî vê yekê, tu yê bibînî ka tu dê di giyan û laş de çiqas xurt bî.

280. Bînin bîra xwe: eger ruh nexweş be — dê çawa di dil de aramî hebe? Û eger ruh bi êşên wijdanê were ezabdan — gelo ew dikare wê demê ji aramiyê kêfxweş bibe? (91, 72–73)

281. Eger ev dinya her tiştê ku hûn dixwazin bidaya we, eger li ser wê ceribandinên mezin ên giyanî tunebûna — wê demê kî ji we dê xwesteka ketina Padîşahiya Min bikira?

282. Êşê jî heq nekin û nifirê lê nekin, ji ber ku we ew bi xwe bi xerabiyên xwe aniye serê xwe. Bi sebir tehemul bikin, û ew ê we paqij bike û alîkariya we bike ku hûn nêzîkî Min bibin.

283. Ma hûn pê dihesin ku hûn çiqas kûr di nav şan û şewqên vê cîhanê de rehên xwe berdaye? Belê, ew dem dê were ku xwesteka dûrxistina we ji wê dê pir xurt bibe.

284. Kî karibe bi riya bilindbûna ruhanî ceribandinên xwe derbas bike, di vê serkeftinê de aramiyê dibîne. Kî li ser riya xwe ya li ber ezmanan dimeşe, nakeve, û lingên wî jî bi strîyên li ser riya wî ya qenckirinê birîndar nabin. (48, 53–55)

285. Qedera xwe pêk bîne! Berî ku tu di riya ku min nîşanî te da de bimeşî, xwesteka vegera li ba Min neke, ji ber ku tu yê êşa dîtina lekeyên li ser giyanê xwe yên ku hêj nehatine şûştin bikişînî, ji ber ku ew negihîştibû dawiya riya xwe ya kefaretê.

286. Reenkarnasyon hatin û çûn, lê gelek ji we qîmet nedaye kerem û hezkirina bêdawî ya ku Bav bi riya wan li ser we kiriye.

287. Bînin bîra xwe: çi qas hejmara derfetan zêde be, berpirsiyariya we jî ew qas zêdetir dibe; û eger ev derfet neyên girtin, bi her yekê re barê kefaretê û yasaya dadweriya tolhildanê dê mezin bibe. Ev ew bar e ku giraniya wî ya nebihêner gelek hebûn nikarin fêm bikin, û ku tenê hînkirina Min dikare ji we re eşkere bike. (67, 46)

288. Ezmûnên ku mirov tê re derbas dibin, ew fêkiyên ku ew niha diçinin in; ew encama çandina wan bi xwe ne — berhemek ku carinan encama tovê ye ku wan sala borî çandiye, û di rewşên din de fêkiyê tiştê ku wan salên berê an di reenkarnasyonên din de çandiye ye. (178, 2)

289. Wisa nefikirin ku encamên sernermiyê yekser xwe didin hîskirin — na. Lêbelê, tişta ku ez ji we re dibêjim ev e: zû an dereng divê hûn bersiva kirinên xwe bidin; heta ku carinan ji we re wisa xuya bû ku binpêkirina we tu encam nedaye, ji ber ku dem derbas bû û Dadweriya Min tu nîşan neda xwe.

290. Lê hûn jixwe ji Peyva Min dizanin ku Ez wek Dadger bêrehm im, û gava ku darizandina we were, hûn ê çavên xwe li ronahiya wijdanê vekin. (298, 48)

291. Ey giyanên ku Min dibihîzin, nehêlin ku pirsgirêkên jiyana dinyayî şopa xwe li ser we bihêlin, û hê kêmtir ku we bişkînin. Li ronahiya di nav her ceribandinê de bigerin, da ku ew alîkariya we bike ku hûn bihêz û xwegirtî bibin.

292. Eger ruh nekaribe bedewê bixe bin bandora xwe, bedew dê wî bixe bin bandora xwe û serweriya wî bike; ji ber vê sedemê, ruh lawaz dibin û bawer dikin ku ew bi goşt re dimirin. (89, 11–12)

293. Gelo te di jiyana xwe de heta niha rastî heweseke fîzîkî ya wisa hatî ye ku li ser tevahiya hebûna te serwer bûye û bihîstina dengê wijdan, exlaq û aqil ji te re ne mumkin kiriye?

294. Ev yek çêdibe dema ku giyan digihîje asta herî nizm, ji ber ku ceribandin û hêza heywana xerabiyê ya ku di nav goşt de dijî, serweriya wê dike.

295. Û ma ne rast e ku we hestek kûr a bextewariyê û aramiyeke kûr jiyaye dema ku we xwe ji wê hewasê rizgar kir û bandora wê têk bir?

296. Ev aştî û ev şahî ji serkeftina giyanê li ser laşê tê — serkeftineke ku bi têkoşîneke mezin, bi şerekî hundirîn ê 'xwînî' hatiye bidestxistin. Lêbelê ev bes bû ku ruh hêzeke nû ya î werbigire û bi saya wijdanê, ku ew teşwîq û rêber dikir, xwe rake, û jixwe wî tepeser kiribû kelecanên bedenê û xwe ji wê yekê rizgar kiribû ku êdî ber bi helakê ve bê kişandin.

297. Di vê têkoşînê de, di vê kiryara xwe-redkirinê de, di vê şerê li dijî xwe de, we dît ku tiştek di nav we de mir, her çend ew ne jiyana we bû. Ew tenê heweseke bêwate bû. (186, 18–19)

298. Bizanibin ku dijminê we yê herî bihêz di hundirê we de ye. Gava ku we ew têk bir, hûn ê 'ejdehayê heftserî', yê ku Şandî Yûhenna ji we re axivî, di bin lingên xwe de bibînin. Tenê wê demê hûn dikarin bi rastî bibêjin: 'Ez dikarim rûyê xwe ber bi Xudanê xwe ve rake da ku ji Wî re bibêjim: Ya Xudan, ez ê li pey Te bimeşim.' Çimkî wê demê ne tenê lêvên we, lê belê ruhê we dê biaxive. (73, 20)

299. Di nêzîk de hûn ê fêm bikin ku ne jiyan e ku li hember we mirovan zalim e, lê belê hûn bi xwe li hember xwe zalim in. Hûn ji ber kêmasiya têgihiştinê diêşin û dibin sedema êşa derdora xwe. Hûn xwe bi tenê hîs dikin, dibînin ku kes ji we hez nake, û dibin xweperest û dilreq. (272, 34)

300. Fêm bikin ku hemû êşên vê jiyana ku hûn dijîn, encama kêmasiyên mirovan in, çimkî ez, yê ku ji we hez dikim, nikarîbûm qedeheke wisa tal pêşkêşî we bikim.

301. Ji demên herî kevnare, Min Şerîet ji we re wekî rêyekê eşkere kiriye, ku hûn bi riya wê xwe ji têkçûn, helakbûn û 'mirinê' biparêzin. (215, 65)

302. Îro hûn hêj nikarin wateya ceribandinên xwe fêm bikin. Hûn wan wekî nepêwîst, neheq û bêaqil dibînin. Lêbelê ez ê ji we re bibêjim ka di her yekê ji wan de çiqas dad û şehrezayî heye, gava ku hûn pîr bibin, û ji yên din re gava ku hûn ji vê cîhanê derbas bibin û li warên giyanî bi cih bibin. (301, 44)

303. Ez careke din ji we re dibêjim ku ez her ramanek û her lava yekê hîs dikim, lê 'cîhan' nikare îlhama Min werbigire, ne jî xwe amade kiriye ku bihêle ramanên Min ên îlahî di hişê wê de bibiriqin, û dema ez bersiva banga wê didim jî, ew dengê Min nabihîze.

304. Lê belê, baweriya min bi we tê; ez bi we bawer im, ji ber ku min hûn afirandine û gihaneyek ruhanî, ku çirûskek ji Min e, û ruhek ku li ser şiklê Min e, daye we.

305. Eger ez ji we re bigota ku ez li bendê nînim ku hûn xwe bêkêmasî bikin, dê wisa bûya ku min îlan bikira ku ez di karê herî mezin ê ku ji Îradeya min a îlahî derketiye de bi ser neketime, û ev yek nabe.

306. Ez dizanim ku tu di wê demê de dijî ku ruhê te dê ji hemû ceribandinên ku di riya xwe de pê re rû bi rû dimîne, bi ser keve. Piştî wê, ew ê tijî ronahî, ber bi hebûneke nû ve bilind bibe. (238, 52–54)

Ev Aliyê û Aliyê Din ê Cîhana Erdê

307. Li ser xwe bixebitin; li bendê nemînin heta ku mirin we di dema bêamadetiyê de bi surprîz bigire. We ji bo wê kêliyê ku hûn vedigerin jiyana ruhanî çi amade kiriye? Ma hûn dixwazin dema ku hûn hîn bi zincîran bi madeyê, bi hewesa cîhanî û bi mal û milkên dinyayî ve girêdayî ne, ji nişka ve werin girtin? Ma hûn dixwazin bi çavên girtî bikevin Axiretê, rêya xwe nebînin, û westandina vê jiyanê ya ku li ser ruhê we hatiye neqişandin, bi xwe re hilgirin? Xwe amade bikin, şagirtên min, û hûn ê ji hatina mirina bedenî netirsin.

308. Ahê nekin ji ber ku divê hûn ji vê geliya dinyayî derkevin, çimkî her çend hûn pê dihesin ku di nav wê de keramet û rûmet hene jî, ez bi rastî ji we re dibêjim ku ev tenê şewqvedana bedewiyên Jiyana Ruhî ne.

309. Eger hûn hişyar nebin — hûn ê çi bikin gava ku hûn xwe li destpêka rêyeke nû bibînin, ku bi ronahiyeke ku ji we re nenas xuya dike ronîkirî ye?

310. Ji vê cîhanê bê girî derkevin, bêyî ku di dilê hezkiriyên xwe de êş bihêlin. Dema ku dem tê, dev jê berdin, û li ser rûyê laşê xwe bişirîneke aştiyê bihêlin ku behsa azadiya giyanê we dike.

311. Mirina laşê we we ji wan hebûnên ku di bin lênêrîna we de ne vediqetîne, û her weha we ji berpirsiyariya ruhanî ya ku li hemberî wan ên ku dê û bav, xwişk û bira an jî zarokên we bûn, xilas nake.

312. Fêm bike ku ji bo evînê, ji bo erkê, ji bo hestan—bi gotineke din: ji bo giyanê—mirin tune ye. (70, 14–19)

313. Bi kelecaneke mezin bixebite da ku — dema mirin were û tu çavên laşê xwe ji vî jiyanî bigirî — ruhê te bi xwe hest bike ku ber bi jor ve radibe heta ku bigihîje warê ku wî bi xêr û xebatên xwe heq kiriye.

314. Şagirtên vî karî dê di dema destpêka mirina fîzîkî de tecrube bikin, ka girêdanên ku ruh bi laş ve girê didin çiqas bi hêsanî tên qutkirin. Di hundirê wan de dê êşek tune be ji ber ku divê ew rehetiyên erdê li pey xwe bihêlin. Giyan dê di nav mirovan de wek sîberê bigere, ji derî derî, ji dilî dilî lê nede, di hesreta xwe ya ji bo ronahî, evîn û aştiyê de. (133, 61–62)

315. Ruhê xwe bilind bike, da ku tu tenê di tiştê ku herheyî, bedew û baş e de kêfxweş bibî. Eger ne wisa be, ruhê we — ku bi jiyana ku we jiyaye materyalîze bûye — dê gelekî êşê bikişîne da ku xwe ji laşê xwe û her tiştê ku li pey xwe dihêle veqetîne, û ew ê demekê di nav tevlihevî û êşeke tûj a ( ) de di nav warên (ruhî) de bigere heta ku xwe paqij bike.

316. Li gorî Qanûna min bijîn, û hûn ne hewce ne ku ji mirinê bitirsin. Lêbelê, berî dema wê gazî wê nekin an jî wê nexwazin. Bila were, ji ber ku ew her gav fermanên min pêk tîne. Piştrast bikin ku ew we amade bibîne, û hûn ê wek zarokên Ronahiyê bikevin Cîhana Ruhî. (56, 43–44)

317. Di malên xwe de bi aştiyê bijîn; wan bikin perestgehek, da ku gava hebûnên nedîtbar dikevin hundir—ewên ku di nav 'Geliyê Ruhî' de di nav tevliheviyê de digerin—ew bikaribin di nav hebûna we de ronahî û aştiya ku lê digerin bibînin, û bigihîjin Axiretê. (41, 50)

318. Ji we re, yên ku di Ruh de dijîn lê hîn jî bi armancên maddî ve girêdayî ne, ez dibêjim: Ji wî tiştî ku êdî ne ya we ye, rûyê xwe bizivirînin. Çimkî eger erd ji bo mirovahiyê ne mala herheyî be, ew ji bo giyanê hê kêmtir wisa ye. Li axretê, li 'Geliyê Ruhanî', jiyaneke tijî ronahî li benda we ye, ku hûn ê gav bi gav li ser riya qenciyê bigihîjinê.

319. Ji wan kesên ku wek mirov guh didin Min, ez dibêjim ku — heta ku xwediyê vî laşî ne, yê ku di rêwîtiya wan a dinyayî de hevaltiya wan dike — divê ew heta kêliya dawî lê xwedî derkevin û wî biparêzin. Ji ber ku ew gopal e ku ruh xwe pê digire, û amûr e ku pê şer dike. Bi çavên xwe yên laşî, ruh li vê jiyanê dinêre, û bi devê xwe diaxive û dikare dilrehetîyê bide mirovên din ên wek xwe. (57, 3)

320. Niha Mamoste ji we dipirse: Miriyên we li ku ne, û hûn çima ji ber çûna kesên ku hûn jê hez dikin digirîn? Bi rastî, ez ji we re dibêjim, li ber çavên Min tu kes nemiriye, ji ber ku min jiyaneke herheyî daye her kesî. Ew hemû zindî ne; yên ku we digot qey winda bûne, bi Min re ne. Li cihê ku hûn texmîn dikin mirin heye, jiyan heye; li cihê ku hûn dawiyê dibînin, destpêk heye. Li cihê ku hûn difikirin her tişt sir û neyeke kûr e, ronahî heye, ku wek berbangeke herheyî dibiriqe. Li cihê ku hûn bawer dikin tiştek tune ye, Her Tişt heye, û li cihê ku hûn guman dikin bêdengiyeke mezin heye, li wir 'konserek' heye. (164, 6)

321. Kengê ku mirin dawî li hebûna laşê we yê fizîkî tîne, ew ji bo giyanê wek bêhnvedanekê ye, ku dema ew dîsa di laş de dicive, bi hêzeke nû û ronahiyeke mezintir vedigere, û xwendina wê dersa îlahî ya ku wê hê temam nekiribû, didomîne. Bi vî awayî, di dirêjahiya serdeman de, genimê ku giyanê we ye, digihêje.

322. Min derbarê jiyana ruhanî de gelek tişt ji we re eşkere kirine, lêbelê ez ji we re dibêjim ku hîn ne hewce ye hûn her tiştî bizanibin, lê tenê ew tiştên ku ji bo rêwîtiya we ya ber bi mala herheyî ve bingehîn in. Li wir ez ê her tiştê ku qedera we ye hûn bizanibin, ji we re bibêjim. (99, 32)

323. Ma tu dikarî bexteweriya kesekî xeyal bikî ku piştî li ser erdê qedera ku Bavê wî ji bo wî danîbû pêk aniye, vedigere jiyana ruhanî? Dilxweşî û aramiya wî ji hemû kêfxweşiyên ku ruh dikare di jiyana mirovahiyê de bi dest bixe, bêpîvan mezintir e.

324. Û ez vê derfetê pêşkêşî we dikim da ku hûn di nav wan kesên ku dema vedigerin Padîşahiya xwe şa dibin de bin, û ne di nav wan kesên ku di nav xemgîniya xwe ya kûr an jî poşmaniya xwe de diêşin û digirîn de bin. (93, 31–32)

325. Dawiya vê wehyê jixwe nêzîk e, piştî wê ew ê di şêweyekî bilindtir de bi destpêkirina diyaloga ruh-bi-ruh a bi Afirînerê we re were domandin, ku ji aliyê hebûnên ruhanî yên bilindtir ên ku bi Min re dimînin ve tê bikaranîn. (157, 33)

326. Dema ku ez ji we re li ser Cîhana Xwe ya Ruhî diaxivim, mebesta min ew hostên mexlûqên ruhî yên guhdar e ku, wek xizmetkarên rastîn, tenê tiştê ku Îradeya Xudanê wan fermanê dide wan, dikin.

327. Min ev şandine ba we da ku ew ji bo hemû mirovan bibin şêwirmend, parêzvan, şîfadar û bira û xwişkên rastîn. Ew gazinan nakin, ji ber ku di hundirê xwe de xwedî aştî ne. Ew pirsan nakin; ji ber ku ronahiya pêşketin û serpêhatiya wan a li ser rêyên dirêj, mafê ronîkirina hişê mirovahiyê daye wan. Ew ji bo her gaziya alîkariyê û di her dema hewcedariyê de, di bersiva xwe de amade û dilnizm in.

328. Ez im yê ku ew erkdar kirine ku xwe di nav we de bidin nasîn, da ku ew rêberî, şahidî û handana xwe bidin we. Ew li pêşiya we diçin, rê li ber we paqij dikin û piştgiriya xwe didin we, da ku hûn dilê xwe winda nekin.

329. Sibe hûn jî dê bibin beşek ji vê hosta ronahiyê, ya ku di cîhana bêdawî ya hebûnên giyanî de, tenê ji ber hezkirina ji bo bira û xwişkên xwe yên mirov, tevdigere, bi wê zanînê ku bi vî awayî ew Rêzdariya xwe bi rûmet dike û jê hez dike.

330. Heke hûn dixwazin bibin wek wan, jiyana xwe ji bo qenciyê terxan bikin. Aşitî û nanê xwe parve bikin; bi hezkirin pêşwaziya hewcedaran bikin; serdana nexweş û girtiyan bikin. Ronahiyê bînin ser riya hevalên xwe yên mirov ku di tariyê de li rêya rastîn digerin. Bêdawîtiyê bi ramanên bilind tije bikin; ji bo yên ne amade dua bikin, û duayên we dê wan nêzîkî we bikin.

331. Dema ku mirin lêdana dilê te sekinîne û ronahiya çavên te vemire, tu yê ji xew rabî û xwe di cîhanekê de bibînî ku di aheng, rêz û dadweriya xwe de ecêb e. Li wir tu yê dest pê bikî fêm bikî ku hezkirina Xwedê dikare hemû kirin, ceribandin û êşên te telafî bike.

332. Dema ku ruh digihîje wî mala ezmanî, ew xwe her ku diçe bi aramiyeke bêdawî tije hîs dike. Yekser ew wan an tîne bîra xwe yên ku hîn jî dûrî wê bextewariyê dijîn, û di hesreta xwe de ku hezkiriyên wê jî bigihîjin wê diyariya îlahî, ew tevlî wan hostên ruhanî dibe ku ji bo xilasî, xweşî û aştiya bira û xwişkên xwe yên cîhanî şer dikin û dixebitin. (170, 43–48)

333. Gelo kê heta niha wêneyek ji şerên ku van leşkerên ronahiyê li dijî êrişên hebûnên tevlihev ên ku bi berdewamî gefê li we dixwin, kirine,

xeyal kiriye? Tu çavê mirovî heta niha şahidê vê têkoşîna ku her du alî bê rawestan li dijî hev dikin, nebûye, bêyî ku hûn pê bihesin. (334, 77)

334. Va li vir berdewamiya Karê Min, Hatina Min a di 'Serdema Sêyemîn' de wekî Ruhê Handanê, ku bi artêşên Min ên mezin ên milyaketên dorpêçkirî ye, wekî ku hatiye nivîsandin.

335. Ev hebûnên ruhanî yên di hewesa min de, beşek ji wê teseliyê temsîl dikin ku min soza wê daye we, û di şîretên wan ên saxlem û mînakên wan ên fezîletê de we jixwe delîlên rehm û aramiya wan wergirtine. Bi riya wan min bereket li we kirine, û ew di navbera we û Ruhê min de bûne navbeynkar.

336. Dema we diyariyên wan ên bêhempa yên keremê û dilnizmiya wan dît, we îlham girt ku hûn jî kiryarên bi qasî yên wan pîroz di jiyana xwe de pêk bînin. Dema wan serdana mala we kir, we bi hebûna wan a ruhanî xwe bi rûmet hîs kir.

337. Xweşbext in hûn eger we comerdîya wan nas kiribe. Lê Mamoste ji we re dibêje: Ma hûn wisa difikirin ku ew her dem kesên xwedî fezîlet bûne? Ma hûn nizanin ku gelek ji wan li ser rûyê erdê jiyane û bi lawazî û gunehên giran re rû bi rû mane?

338. Lêbelê niha li wan binêre: ew niha ji her lekê azad in, tam ji ber ku wan guh da dengê wijdana xwe, ji bo hezkirinê şiyar bûn, û ji kiryarên xwe yên berê poşman bûn. Di wî ceribandinê de wan xwe paqij kir da ku bi awayekî hêja rabe, û îro ew bi xizmeta mirovahiyê Xizmeta Min dikin.

339. Ji ber hezkirinê, ruhê wan peywira alîkariya mirovên din girtiye ser xwe, da ku wan tiştan yên ku di dema mana xwe ya li ser rûyê erdê de nekarîn bikin, sererast bikin; û, wek diyariyeke xwedayî, wan derfet bi dest xistiye ku tovê ku berê neçandibûn biçînin, û her kiryareke xwe ya kêmasîdar ya ku kiribûn, rast bikin.

340. Ji ber vê yekê, hûn niha bi heyranî şahidiya nefsbiçûkî, sebir û nermiya wan dikin, û carinan we dîtiye ku ew ji bo qenckirina şaşiyan diêşin. Lê evîna wan û têgihiştina wan, ku ji astengiyên li pêşiya wan mezintir in, li ser her tiştî serwer dibin, û ew amade ne ku heta gihandina xwe jî biçin. (354, 14–15)

341. Gelo hûn ti hestekê ji wê mala ruhanî ya ku we li pey xwe hiştibû da ku werin ser Erdê, hene? Hûn ji Min re dibêjin, 'Na, Mamoste, ti hesteke me nîne, û em tiştekî jî bi bîr naynin.'

342. Belê, mirovno, ewqas dem derbas bûye ku hûn ji paqijî û bêgunehiyê dûr ketine ku hûn nikarin wê hebûna di nav aştiyê de, wê rewşa xweşiyê jî xeyal bikin.

343. Lêbelê niha ku hûn hatine perwerdekirin ku dengê Ruh bibihîzin û wahiyên Wî ji Wî werbigirin, rê 786 Beş 63 ji we re vekirî ye—rêya ku kesên ku berê xwe didin Min, ber bi Padîşahiya sozdar ve dibe.

344. Ew ne ew bihuşta aştîyê ye ku 'Yên Yekem' jê derketin, lê ew

cîhana bêdawî ya Ruh e, cîhana şehrezayîyê, bihuşta bextewerîya ruhanî ya rastîn, ezmanê evîn û kamilbûnê ye. (287, 14–15)

Wahiyên Xwedayî

345. Bavê hemû hebûnan di vê gavê de bi we re diaxive. Evîna ku we afirandiye, di hundirê her kesê ku vê peyvê dibihîze de xwe dide hîskirin. (102, 17)

346. Yek Xwedayê ku heye bi we re diaxive—Ewê ku we jê re digot Yehova dema ku Wî hêza Xwe nîşanî we da û Şerîet li Çiyayê Sînayê ji we re eşkere kir; Ewê ku we jê re digot Îsa, ji ber ku di Wî de Peyva Min hebû; û Ewê ku hûn îro jê re dibêjin Ruhê Pîroz, ji ber ku Ez Ruhê Rastiyê me. (51, 63)

347. Dema ku ez wek Bav bi we re diaxivim, Pirtûka Şerîetê li ber we vedibe. Dema ku ez wek Xudan bi we re diaxivim, ew Pirtûka Evînê ye ku ez nîşanî şagirtên xwe didim. Dema ku ez wekî Ruhê Pîroz bi we re diaxivim, ew Pirtûka Hîkmetê ye ku bi riya hînkirinên min ronahiyê dide we. Ev yek doktrîneke yekane pêk tînin, ji ber ku ew ji Xwedayekî tên. (141, 19)

348. Xwedê ronahî, hezkirin û dadperwerî ye. Kîjan kes van taybetmendiyan di jiyana xwe de nîşan bide, dê bibe nûnertiya Pêşiyê û rûmeta Wî be. (290, 1)

349. Nebêjin ku ez Xwedayê hejariyê an xemgîniyê me, ji ber ku hûn wisa difikirin ku Îsa her tim ji aliyê girseyên nexweş û belengazan ve dihat şopandin. Bi rastî ez li nexweşan, kesên bêkes û feqîran digerim, lê ez vê yekê dikim da ku wan bi şahî, tenduristî û hêviyê tije bikim, ji ber ku ez Xwedayê şahiyê, jiyanê, aştiyê û ronahiyê me. (113, 60)

350. Belê, gelê Min, ez destpêk û dawiya we me; ez Alif û Omegayê me, her çend min hêj hemû hînkirinên ku min ji bo ruhê we veşartine, ji we re neşandine û ne jî eşkere nekirine, û hûn ê tenê wê demê wan nas bikin ku hûn jixwe ji vê cîhanê dûr ketibin.

351. Ez ê di van demên heyî de gelek dersên nû ji we re eşkere bikim, lêbelê ez ê tenê tiştê ku hûn dikarin wergirin bidim we, bêyî ku hûn pozbilind bibin an jî li hemberî kesên din xwebezirganiya serbilind nîşan bidin . Jixwe hûn dizanin ku kî bi karên xwe serbilind be, ew bi heman wê serbilindiyê wan tune dike. Ji ber vê yekê min hînî we kiriye ku hûn di bêdengiyê de bixebitin, da ku karên we bînin berhemê hezkirinê. (106, 46)

352. Hûn hîn jî nikarin gelek ji wan wehyetan fêm bikin ku ji bo bibin beşek ji xezîneya zanîna we hatine destnîşankirin, û ku mirovan texmîn kiriye ku zanîn tenê ya Xwedê ye. Hema ku kesek bixwaze wan şîrove bike an jî hewl bide ku wan têbigihîje, ew yekser wekî kufur tê binavkirin an jî wekî îdîakariyê tê dîtin. (165, 10)

353. Hêj gelek tişt hene ku divê hûn fêr bibin da ku hûn xwe ji bo îlham û bangên Min wergir bikin. Çend caran we lerzên cîhana ruhanî hîs

kirine bêyî ku hûn bikaribin fêm bikin ka kî banga we dike! Ew 'ziman' ji bo we ewqas sergêjker e ku hûn nikarin wê fêm bikin, û di dawiyê de hûn diyarîbûnên ruhanî wekî xeyal an sedemên madî dinirxînin. (249, 24)

354. Heyirî nemînin ku — her çiqas ez Xwedayê hemû afirîdeyan im jî — ez di nav we de xuya dibim û hezkirinê dixwazim. Ez Xwedayê nermî û dilnizmiyê me. Ez bi mezinahiya Xwe pesnê Xwe nadim; belkî, ez kamilî û heybetiya Xwe vedişêrim da ku nêzîktirî dilê we bibim. Eger we ez bi hemû rûmeta Xwe bidîta — we dê çiqas kûr ji ber xeletiyên xwe bigiriya! (63, 48)

355. Min pir nêzîkî xwe hîs bikin; ez di demên zehmet ên jiyana we de delîla vê yekê didim we. Xwesteka Min ew bû ku hûn di dilên xwe de ji bo Min cihekî amade bikin, da ku hûn hebûna Min li wir hîs bikin.

356. Çawa dibe ku hûn min hîs nakin, tevî ku ez di hundirê we de me? Hinek min di xwezayê de dibînin; hinekên din min tenê li wêlayê hemû madeyê hîs dikin; lê bi rastî, ez ji we re dibêjim, ez di her tiştî û li her derê de me. Çima hûn her tim li derveyî xwe li min digerin, dema ku ez di hundirê we de jî me? (1, 47–48)

357. Heta ku li cîhanê ol nebûna jî, dê bes bûya ku hûn bala xwe bidin kûrahiya hebûna xwe da ku hûn hebûna Min di perestgeha xwe ya hundirîn de bibînin.

358. Ez her wiha ji we re dibêjim ku dê bes be ku hûn her tiştê ku jiyan pêşkêşî we dike bişopînin, da ku hûn di nav wê de Pirtûka Hîkmetê kifş bikin, ya ku bi berdewamî rûpelên xwe yên herî xweşik û hînên xwe yên herî kûr ji we re eşkere dike.

359. Wê demê hûn ê fêm bikin ku ne rast e ku dinya ji rê derkeve dema ku rêya rastîn di dilê xwe de hildigire, ne jî ku di tariya nezanînê de bigere, tevî ku ew di nav ronahiyeke ewqas mezin de dijî. (131, 31–32)

360. Îro, zimanê Min ê gerdûnî xwe dide bihîstin ji her kesî re, da ku ji wan re bibêje: her çend ez di hundirê her yek ji we de me jî, bila kes nebêje ku Xwedê tenê di nav mirovahiyê de heye, ji ber ku hemû hebûn û hemû afirandin di nav Xwedê de ne.

361. Ez Xudan im; hûn afirîdeyên Wî ne. Ez naxwazim we wek xizmetkar, lê wek zarok bi nav bikim; lê dîsa jî bizanibin ku ez li ser her tiştî me. Îradeya Min ji dil hez bikin û li gorî şîreta Min tevbigerin; hay ji xwe hebin ku di biryarên Min de ne kêmasî û ne jî şaşîtî mimkun e. (136, 71–72)

362. Min hûn afirandin da ku ez ji we hez bikim û hûn jî ji min hez bikin. Hûn bi qasî ku ez hewcedarê we me, hewcedarê min in. Kî dibêje ku ez hewcedarê we nînim, ew rastiyê nabêje. Eger wisa bûya, min ê we neda afirandin, ne jî min ê xwe bikira mirov da ku we bi wê qurbaniyê, ku delîlek mezin a hezkirinê bû, xilas bikim; min dikaribû bihîşta ku hûn helak bibin.

363. Lêbelê divê hûn fêm bikin ku, heke hûn ji hezkirina Min hêzê werdigirin, heq e ku hûn heman tiştî pêşkêşî Bavê xwe bikin, ji ber ku ez car caran ji we re dibêjim: 'Ez tînim, ez ji bo hezkirina we tînim.' (146, 3)

364. Hûn çawa dikarin bawer bikin ku ez ji yê ku diêşe zêdetir an kêmtir hez dikim? Hûn çawa dikarin êşa xwe wek nîşanekê bibînin ku ez ji we hez nakim? Xwezî we fêm bikira ku ez tam ji ber hezkirina ji we hatime! Ma min ji we re negotiye ku yên rastdar jixwe xilas bûne, û ku ne yên saxlem in ku pêdiviya wan bi bijîşk heye? Heger hûn nexweş bin û, dema ku hûn xwe di ronahiya wijdana xwe de dinirxînin, xwe wek gunehkar nas dikin, wê demê piştrast bin ku ez hatime li pey we bigerim.

365. Heke hûn bawer dikin ku Xwedê carinan girîye, ew bêguman ne ji bo xatirê kesên ku di Padîşahiya Wî ya Esmanî de şa dibin bû, lê belê ji bo xatirê kesên ku serê wan tevlihev e an digirîn bû. (100, 50–51)

366. Mala Bavê min ji bo we hatiye amadekirin. Gava hûn werin ba Wî, hûn ê bi rastî tê de şa bibin. Ma gelo dê bavek çawa di odeyeke şahane de bijî û ji xwarinên dewlemend kêfê werbigire, dema ku bizanibe zarokên wî bi xwe wek xwastekan li ber deriyên mala wî sekinîne? (73, 37)

367. Şerîetê nas bikin, ji qenciyê hez bikin, hezkirin û rehmê bixin meriyetê, azadiya pîroz bidin ruhê xwe ku bilind bibe ber bi welatê xwe ve, û hûn ê ji Min hez bikin.

368. Ma tu mînakeke bêkêmasî dixwazî ku tu bizanibî divê tu çawa tevbigerî û ji bo ku tu werî ba Min divê tu bibî çi cure mirov? Îsa wekî nimûna xwe bigire, di wî de ji Min hez bike, bi riya wî li Min bigere, û li pey riya wî ya îlahî were ba Min.

369. Lêbelê divê hûn min di forma wî ya fîzîkî de an jî di wêneya wî de jê hez nekin, û herwiha divê hûn kirina rêzên dînî an jî şêweyên derveyî li şûna pêkanîna hînkirinên wî nekin; ji ber ku wekî din hûn ê her û her di nakokiyên xwe, di dijminatiya xwe û di fanatîzma xwe de bimînin.

370. Min di Îsa de, lê di Ruhê Wî de, di hînkirina Wî de bixwaze, û tu yê yasaya herheyî bi cih bînî; çimkî di Mesîh de, rastdarî, hezkirin û şehrezayiya yek bûne, bi riya wan min hebûn û hêza herheyî ya Ruhê Wî ji mirovahiyê re eşkere kiriye. (1, 71–72)

Mirov û çarenûsa wî

371. Ev demeke dirêj e ku we êdî li pey Min neçûne; hûn êdî nizanin ku hûn bi rastî kî ne, ji ber ku we hişt ku gelek wesf, şiyan û behreyên ku Afirînerê we di hundirê we de bi cih kirine, bêkêr û bêkar bimînin. Hûn di warê can û ruh de razayî ne, û tam di van taybetmendiyên ruhanî de mezinahiya rastîn a mirovahiyê heye. Hûn wekî mexlûqên vê cîhanê dijîn, ji ber ku ew di nav wê de çêdibin û di nav wê de ji holê radibin. (85, 57)

372. Mamoste ji we dipirse, ey şagirtên delal: Di vê cîhanê de ya we

çi heye? Her tiştê ku di destê we de ye, ji aliyê Bav ve ji we re hatiye dayîn, da ku hûn di rêwîtiya xwe ya li ser rûyê erdê de, heta ku dilê we lê dide, jê sûd werbigirin. Ji ber ku ruhê we ji Îlahiyeta Min derdikeve, ji ber ku ew nefeseke Bavê Ezmanî ye, ji ber ku ew tezahurkirina atomeke Ruhê Min e, û ji ber ku laşê we jî li gorî qanûnên Min hatiye teşekirin û Min ew wek amûrek ji bo ruhê we spartiye we, tiştek ne yê we ye, zarokên Min ên ezîz. Hemû afirandin a Bav e, û Wî we kiriye parêzvanên wê yên demkî. Bînin bîra xwe ku jiyana we ya madî tenê gaveke di nav herheyîtiyê de ye; ew tîrêjeke ronahiyê di nav bêdawîtiyê de ye; û ji ber vê yekê divê hûn bala xwe bidin ser tiştê ku herheyî ye, tiştê ku qet namire, û ew jî giyan e. (147, 8)

373. Ruh divê hiş rêber bike, û hiş, ku tenê ji aliyê dilekî ku ji bo mezinahiya mirovahiyê hesreta wê heye tê rêberkirin, divê jiyana we birêve nebe.

374. Bînin bîra xwe: eger hûn bihêlin ku hişê we ji aliyê tiştên ku mejiyê we ferman dike ve were birêvebirin, hûn ê wî zêde bar bikin û hûn ê ji wê yekê wêdetir neçin ku hêzên wî yên sînordar destûr didin.

375. Ez ji we re dibêjim: eger hûn dixwazin bizanibin çima we xwe ji bo qenciyê îlhamdar hîs kiriye, û çima dilê we bi hezkirina ji bo cîranê we dişewite, wê demê bihêlin ku dilê we û hêzên we yên zîhnî ji aliyê Ruhê ve bên rêberkirin. Wê demê hûn ê ji hêza Bavê xwe heyran bimînin. (286, 7)

376. Rast e ku Ruh şehrezayiyê ji hişê mirov re eşkere bike, ne ku hiş 'ronahiyê' bide Ruh.

377. Gelek kes dê tiştê ku ez li vir ji we re dibêjim fêm nekin, tam ji ber ku we ji mêj ve rêza jiyana xwe serûbin kiriye. (295, 48)

378. Zanibin, şagirtên min, ku gihîştina ruhanîyetê dihêle ku wijdan xwe bi zelaltir bide nasîn, û kî guh bide vê dengê şehreza, ew ê şaş neyê rêkirin.

379. Bi wijdana xwe re aşina bibin; ew dengekî dostane ye; ew ronahiya ku Xudan dihêle ronahiya Xwe bi riya wê bibiriqe ye—çi wekî Bav, çi wekî Mamoste, an jî wekî Dadger. (293, 73–74)

380. Di xwendina Peyva min a dubarekirî de bêwestan bin. Wekî çîqeke nedîtbar, ew ê peywira nermkirina kêlekên asê yên kesayetiya we bigire ser xwe, heta ku hûn amade bibin ku bi pirsgirêkên herî dijwar ên mirovên din re jî rûbirû bibin.

381. Hûn ê di wan de êşê, pêdiviya kefaretê û erka telafîkirinê kifş bikin, ku sedemên wan dikarin pir cuda bin. Hin ji wan xwedî koka ku fêmkirina wan ne ewqas zehmet e; ji aliyê din ve, dê yên din jî hebin ku hûn dikarin tenê bi riya sezgînî, wehî û ronakbîriyê ronî bikin, da ku mirovên xwe ji barekî giran rizgar bikin.

382. Ev diyariyên ruhanî dê wê kerametê tenê bi şertê ku ew kesê ku wan bi kar tîne, ji hezkirina ji bo cîranê xwe îlhama xwe werbigire, pêk bînin. (149, 88)

383. Mirov çima behsa 'serxwezayî' dikin, tevî ku her tişt di Min de û di xebata Min de xwezayî ye? Ma gelo ne karên xerab û nekemilî yên mirovan 'serxwezayî' ne, ji ber ku ji bo wan dê xwezayî be ku her dem baş tevbigerin, li ber çavê Wê Çavkaniya ku ew jê hatine û taybetmendiyên ku di xwe de hene û hildigirin? Di Min de, her tişt xwedî ravekirineke hêsan û kûr e; tiştek di tariyê de namîne.

384. Hûn her tiştê ku hûn jê fêm nakin an jî wekî bi sir veşartî dibînin, wekî 'sermijî' bi nav dikin. Lê belê hema ku ruhê we, bi saya xêrên xwe, bigihîje bilindiyê û tiştên ku berê nedikarî bibîne bibîne û kifş bike, ew ê fêm bike ku her tişt di afirandinê de xwezayî ye.

385. Eger, çend sedsal berê, ji mirovahiyê re hatiba gotin ku mirovahî dê di roja îro de çi pêşketin û vedîtinan bike, heta zanyar jî dê dudilî bibûna û dê serkeftinên wisa ecêb wekî tiştên serxwezayî bihesibandana. Lêbelê îro, niha ku hûn pêş ketine û we gav bi gav li pey pêşketina zanista mirovahiyê çûye, hûn wan wekî diyardeyên xwezayî dibînin, heta dema ku hûn heyranê wan dimînin jî. (198, 11 12)

386. Divê ez ji we re bibêjim: bawer nekin ku ruh ji bo pêşketinê bi teqezî hewceyê laşê mirovî û jiyana li vê cîhanê ye. Lêbelê, dersên ku ew li vê cîhanê werdigire ji bo kamilbûna wî gelek bi feyde ne.

387. Beden di geşedana wê de, di serpêhatiyên wê de, di kefaretkirina wê de û di têkoşînên wê de alîkariya giyanê dike; ev peywira ku jê re hatiye spartin e, û hûn dikarin vê yekê di vê xuyabûna Xwedayetiya Min a bi rêya mirov de piştrast bibînin, ku tê de ez mejiyê wî bi kar tînim û wek amûreke wergirtinê ji bo ragihandina Peyama Xwe bi kar tînim. Fêm bike ku ne tenê ruh e ku ji bo ruhanîtiyê hatiye destnîşankirin, lê belê heta tiştê herî biçûk di nav qada maddî de jî ji bo armancên ruhanî hatiye afirandin.

388. Ez peyameke hiş-vekirî û bangekê ji giyanê te re dikim, da ku ew ji bin bandora cîhana maddî ya ku serdestê wê ye bilind bibe û, bi bexşîna sezgînê, bihêle ku ronahiya wê bigihîje dil û hiş.

389. Ev ronahiya Min ji bo ruhê te rêya azadiya wî nîşan dide; ev hînkirina Min rê dide wî ku ji jiyana mirovî bilind bibe û bibe rêberê hemû kirinên xwe, xwediyê hestên xwe û ne koleyê hewcedariyên nebaş û ne jî qurbaniyê qelsî û zehmetiyan. (78, 12–15)

390. Ji bilî Min, kî dikare di nav giyanan de serwer be û çarenûsa wan diyar bike? Kes. Ji ber vê yekê, kî di xwesteka xwe ya serweriyê de, hewl daye ku cihê Xudanê xwe bigire, ji bo xwe qadekê diafirîne ku li gorî meyl, xeyal, çavbirçîtîya desthilatdariyê û pûçbûna wî ye — qadeke made, şehwetên rezîl û hestên bêqîmet.

391. Tu nikarî wijdana xwe tepeser bikî, ji ber ku edaleta bêkêmasî tê de ye. Di giyanê de, tenê paqijî xwedî hêz e li ser hestên bilind; tenê qencî wan dihejîne — bi gotineke din:

giyan tenê bi tiştên rast û qenc tê xwedîkirin. (184, 49–50)

392. Ji ber ku min hemû tiştên li ser rûyê erdê ji bo rihetiya mirovahiyê afirandine, wan her tim ji bo qenciya xwe bi kar bîne. Lêbelê, ji bîr neke ku di hundirê te de dengek heye ku sînorên ku tu dikarî di nav wan de ji her tiştê ku xweza pêşkêşî te dike sûd werbigirî, nîşan dide, û divê tu guh bidî vê dengê hundirîn.

393. Çawa ku tu hewl didî ji bo laşê xwe mal, stargeh, xwarin û rihetiyê peyda bikî da ku hebûna te xweştir bibe, wisa jî divê tu ji ruh re jî tiştê ku ji bo xweşiya wî û pêşketina wî ya giyanî pêwîst e, pêk bînî.

394. Heke ew ber bi warên bilindtir ve, cihê ku mala wê ya rastîn lê ye, dikişiya, bihêle bila bilind bifire. Wê di zindanê de negire, ji ber ku ew li Min digere da ku xwe xwedî bike û xurt bike. Ez ji te re dibêjim: her cara ku tu rê bidî wê ku bi vî awayî xwe azad bike, ew ê bi kêfxweşî vegere bedena xwe ya fîzîkî. (125, 30)

395. Giyan dixwaze bijî; ew ji bo nemiriya xwe hewl dide, li xwe paqijkirin û safîkirinê digere, ji bo zanînê birçî û ji bo evînê tî ye. Bila ew bifikire, hîs bike û tevbigere; destûrê bide wê ku ew beşek ji dema ku di destê te de ye ji bo xwe bi kar bîne, da ku ew bikaribe xwe tê de îfade bike û bi azadiya xwe nû bibe.

396. Ji her tiştê ku tu li vê dinyayê yî, piştî vê jiyanê tenê giyanê te dê bimîne. Bila ew fezîlet û xêran kom bike û wan di nav xwe de biparêze , da ku gava saeta azadiya wê tê, ew nebe giyanek belengaz ku li ber deriyên Axa Sozdarî disekine. (111, 74–75)

397. Ez êdî ji bo we qencî an jî êşeke din naxwazim; ez hêvî dikim ku giyanên hemû zarokên min, çawa ku stêrk ezman dixemilînin, bi ronahiya xwe Padîşahiya min ronî bikin û dilê Bavê we bi şahiyê tije bikin. (171, 67)

398. Peyva Min dê ruh û bedenê li hev bîne, ji ber ku demeke dirêj e dijminatî di navbera herduyan de heye, da ku hûn fêm bikin ku bedena we—ya ku we ew wekî asteng û ceribandinekê li ser riya pêşketina ruh dihesiband—dikare bibe amûra herî baş ji bo pêkanîna erkên we yên li ser rûyê erdê. (138, 51)

399. Piştrast be ku lihevhatin di navbera giyan û laşê fîzîkî de serwer be, da ku tu bikaribî rênîşanên Min bi hêsanî bi cih bînî. Laş bi awayekî hezkirî guhdar bike; dema pêwîst be tundî bi kar bîne. Lêbelê, hay ji xwe hebe ku fanatîzm çavên te kor neke, nexwe di vê pêvajoyê de bi awayekî zalimane muameleyî neke. Ji tevahiya hebûna xwe vîneke yekparçe biafirîne. (57, 65)

400. Ez ji we re nabêjim tenê ku hûn giyanê xwe paqij bikin, lê herwiha ku hûn laşê xwe jî xurt bikin, da ku nifşên nû yên ku ji we çêdibin saxlem bin û giyanên wan bikaribin mîsyona xwe ya dijwar bi cih bînin. (51, 59)

401. Ez dixwazim hûn malan ava bikin ku bi Xwedayê yek û yekane bawer dikin — malên ku perestgeh

in û tê de evîn, sebir û xwe-fedakariyê têne pêkanîn.

402. Di wan de hûn ê ji zarokên xwe re bibin mamoste, yên ku hûn ê bi nermî û têgihiştinê dorpêç bikin, û hûn ê çavdêriya wan bikin, her gav bi baldarî li pey her gaveke wan biçin.

403. Hezkirina xwe hem li ser wan kesên ku bi bedewî hatine bexşandin û hem jî li ser wan kesên ku wekî kirêt xuya dikin, nîşan bidin. Rûyekî bedew her gav ne şewqa giyanekî bi heman rengî bedew e. Berevajî vê, li pişt wan hebûnên ku kirêtiya wan diyar e, dibe ku giyanek tijî fezîlet hebe, ku divê hûn rêz û qîmeteke mezin lê bigirin. (142, 73)

404. Bi cidî li ser nifşên ku piştî we tên bifikirin; li ser zarokên xwe bifikirin. Çawa ku we jiyana laşî daye wan, her wiha erkekî we heye ku hûn jiyana ruhanî jî bidin wan — ew ya ku ji bawerî, fezîlet û ruhanîbûnê pêk tê. (138, 61)

405. Parêzvaniya fezîleta malbatên xwe û aramiya malên xwe bikin. Binêrin ka heta yên herî hejar jî çawa dikarin xwediyê vê xezîneyê bibin.

406. Bizanibin ku malbata mirovî, cewherê Malbata Ruhanî ye: di nav wê de, mêr dibe bav, û bi vî awayî dişibe Bavê xwe yê Ezmanî. Jin, bi dilê xwe yê dayikî yê tijî nermiya E , şewqa Dayika Xwedayî ye, û malbata ku ew bi hev re ava dikin, cewherê Malbata Ruhanî ya Afirîner e.

407. Mal perestgeha ku hûn dikarin herî baş fêrî pêkanîna qanûnên Min bibin e, bi şertê ku dê û bav amade bin li ser xwe bixebitin.

408. Qedera dê û bavan û zarokan li cem Min e. Lêbelê, divê her du alî di peywir û erkên xwe yên kefaretê de piştgiriya hev bikin.

409. Xaç dê çiqas sivik bûya, û jiyan çiqas tehemûlpêkirî bûya, eger hemû dê û bav û zarok ji hev hez bikirana! Ceribandinên herî giran dê bi hezkirin û têgihiştinê sivik bibûna. Teslîmbûna wan a beramberî Îradeya îlahî dê bi aştiyê bihata xelatkirin. (199, 72–74)

410. Li giyanên ku li dora we ne û yên ku di jiyanê de dikevin ser riya we, bixebitin, da ku hûn fêr bibin qîmetê bidin fezîletên wan, peyama ku ew ji we re tînin wergirin, an jî tiştê ku divê ew ji we werbigirin bidin wan.

411. Çima te cîranên xwe, yên ku qederê xistiye ser riya te, biçûk dîtine? Te deriyê dilê xwe li rûyê wan girtiye, bêyî ku tu wê dersa ku diviyabû ew bidin te, fêr bibî.

412. Gelek caran te tam ew kes ku ji bo ruhê te peyameke aştî û rihetiyê anîbû, ji xwe dûr xistiye, û paşê gava te kasa xwe bi taliyê tije kiriye, tu şîn dikî.

413. Jiyan guhertin û surprîzên neçaverêkirî bi xwe re tîne, û heke sibê hûn xwe bi hesreta heman kesê ku we îro bi pozbilindî avêtibû aliyekî bibînin, hûn ê çi bikin?

414. Bînin bîra xwe ku mimkun e sibê hûn neçar bimînin bi hesret li yê ku we îro red kiriye û biçûk xistiye bigerin, lê belê pir caran dê jixwe pir dereng be. (11, 26–30)

415. Gerdûn çi mînakeke xweşik a ahengiyê pêşkêşî we dike! Gerdûnên ezmanî yên geş, tijî jiyan, ku di fezayê de dihejin, û gerdûnên din ên ezmanî li dora wan dizivirin. Ez ew gerdûna ezmanî ya geş û îlahî me ku jiyan û germiyê dide giyanan; lêbelê, çiqas kêm kes li ser riya xwe ya pêş-diyarkirî diçin, û çiqas zêde ne ew kesên ku ji orbîta xwe dûr dizivirin!

416. Hûn dikarin ji Min re bibêjin ku laşên ezmanî yên madî xwedî îradeya azad nînin, û ku, ji aliyê din ve, tam ev azadî ye ku mirovahî ji rê derxistiye. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim: dê têkoşîna her giyanekê çiqas hêja be, ji ber ku, tevî diyariya îradeya azad, wê zanîbû ku xwe bispêre qanûna ahengê ya bi Afirînerê xwe re. (84, 58)

417. Bila kesekî ku xwe şagirtê vê hînkirina ruhanî dibêje, ji Bav gilî neke ji ber ku di jiyana xwe ya madî de feqîr e û gelek ji wan rehetîyên ku yên din bi zêdehî xwedî ne, jê kêm in, an jî ji ber ku ji hewcedarî û kêmasîyan dikişîne . Ev gilî ji xwezaya madî derdikevin, ku wekî hûn dizanin, hebûneke wê ya yekane heye.

418. Ne mafê ruhê we heye ku bi vî awayî bi Bavê xwe re biaxive, ne ku xwe nerazî nîşan bide, ne jî ku li ser çarenûsa xwe gilî bike; ji ber ku hemû ruh, di riya xwe ya dirêj a pêşketinê de li seranserê erdê, di nav tevahiya spektruma serpêhatî, şahî û razîbûnên mirovî re derbas bûne.

419. Ruhbûna giyanan demeke pir berê dest pê kir; ew bi wê êş û wê hejariyê tê alîkarîkirin ku dilê we nexwaze tehemul bike û bikişîne. Her qenciyeke ruhanî û madî xwedî girîngiyekê ye ku divê hûn wê nas bikin, da ku hûn qîmeta ne ya yekê û ne jî ya ya din înkar nekin. (87, 26–27)

420. Her mirov, her mexlûq, xwedî cihekî destnîşankirî ye ku divê dev jê bernede; lêbelê divê ew cihê ku mafê wî/wê lê nîne jî dagir neke. (109, 22)

421. Hûn çima ji paşerojê ditirsin? Ma hûn dixwazin hemû ezmûnên ku ruhê we di rabirdûyê de kom kirine, bêkêr bihêlin? Ma hûn dixwazin dev ji tov berdin bêyî ku berhemê wê biçinin? Na, şagirtên min. Bînin bîra xwe ku kes nikare çarenûsa xwe biguherîne, her çend ew dikarin dema serkeftina xwe dereng bixin û di her rewşê de êşên ku li ser her rêyê hene zêde bikin. (267, 14)

422. Padîşahiya Bav mîrata hemû zarokên Wî ye; ev kerem tenê bi xêrên mezin ên giyan dikare were bidestxistin. Ez naxwazim ku hûn bidestxistina wê kerema ku we nêzîkî Min dike, wekî tiştekî ne gengaz bihesibînin.

423. Dema ku hûn di Peyva Min de dibihîzin ku hûn tenê dikarin bi hewldan û kedeke mezin bigihîjin 'Axa Sozdar', xemgîn nebin. Şa bibin, çimkî her kesê ku jiyana xwe ber bi vî armancî ve araste bike, dê ne dilşikestî bibe û ne jî dê xiyanetê hîs bike. Ew ê nekevin wê çarenûsê ya gelek kesên ku ji bo rûmeta cîhanî

hewl didin û, piştî kedeke mezin, dîsa jî nikarin bigihîjin wê; an jî yên ku, her çend digihîjin jî, zû xemgîniya dîtina wê ya ku hildiweşe heta ku tiştek namîne, diceribînin. (100, 42–43)

424. Ez mifteyan didim te da ku deriyên bexteweriya xwe ya herheyî vekin. Ev mifte evîn e, ku jê rehm, lêborîn, têgihiştin, dilnizmî û aştî şîn dibin, û divê tu bi van di jiyanê de bimeşî.

425. Çiqas mezin e bextewarîya ruhê we dema ku ew serwerîyê li ser maddeyê dike û bi ronahîya Ruhê Pîroz şa dibe! (340, 56–57)

426. Ev erd, ku her tim berhemên giyanên nexweş, westiyayî, di nav fikaran de û sergêj—an jî yên ku tenê hinekî gihîştî ne—şandiye ji bo axretê, dê di demek nêz de fêkiyên ku li gorî hezkirina Min in pêşkêşî Min bike.

427. Nexweşî û êş dê her ku hûn jiyaneke saxlem û bilindker bijîn, ji jiyana we hêdî hêdî winda bibin. Dema ku mirin were, ew ê we ji bo rêwîtiya ber bi Mala Ruhanî ve amade bibîne. (117, 24–25)

428. Dilê xwe winda nekin, ey giyanên ku ez bi taybetî Peyva Xwe ji wan re dibêjim. Li ser riya Min bi îstîqrar bimînin, û hûn ê aştiyê nas bikin. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, qedera we ye ku hûn bextewariyê biceribînin. Ez ê nebûma Bavê we heke hûn ji bo parvekirina Padîşahiya Esmanan bi Min re nehatibûna afirandin.

429. Lê ji bîr nekin: ji bo ku bexteweriya we temam bibe, pêwîst e ku hûn qenciyên xwe gav bi gav bixin nav, da ku ruhê we xwe ji bo wê xelata îlahî hêja bibîne.

430. Bizanibin ku ez li gel we me û di her gavê de hevaltiya we dikim. Bi temamî ji min bawer bin, û bizanibin ku mebesta min bi ya we re yek e, û qedera min bi ya we re yek e! (272, 61)

Xerabî, sînîderî, şaşî

431. Hînkirina Min fêm bikin da ku hûn di jiyana xwe de xeletiyên din nekin; ji ber ku her êrişeke ku hûn li hember mirovên din dikin, çi bi gotin be, çi bi kirin be, dê bibe bîranîneke jênebûyî di wijdana we de, ku dê bêrawestan we şermezar bike.

432. Ez careke din ji we re dibêjim ku hûn hemû pêwîst in da ku plana xwedayî pêk were û belaya mezin a giyanî di nav mirovahiyê de bi dawî bibe.

433. Heya ku xweperestî hebe, êş jî dê hebe. Bêferqiya xwe, xweperestiya xwe û kîna xwe veguherînin hezkirin û dilovaniyê, û hûn ê bibînin ka aştî dê çiqas zû were ba we. (11, 38–40)

434. Pêşveçûna xwe di nav jiyana mirovahiyê de bixwazin, lê qet rê nedin ku hûn bikevin bin serweriya ambîsyoneke zêde; ji ber ku wê demê hûn ê azadiya xwe winda bikin, û materyalîzm dê we bike kole. (51, 52)

435. Ez xeletiyên we efû dikim, lê di heman demê de ez we sererast dikim da ku hûn xweperestiyê ji dilên xwe derxînin, ji ber ku ew yek

ji wan qelsiyan e ku giyanê herî kûr ber bi jêr ve dikişîne.

436. Ez wijdana we radikim da ku hûn erkên xwe yên li hember bira û xwîşkên xwe bi bîr bînin û li ser riya xwe kiryarên hezkirin û lêborînê biçînin, wekî ku min di 'Serdema Duyemîn' de hûn fêr kirin. (300, 29)

437. Îro, hêza maddeyê û bandora cîhanê we kirine egoyîst. Lê madde ne herheyî ye, ne jî cîhan û bandora wê, û Ez Dadwerê bi sebir im ku dadweriya Wî Xwediyê jiyanê û yê demên e. Divê hûn li ser wan ên ku Min înkar dikin dadweriyê nekin, ji ber ku wê demê Ez ê we ji wan sûcdarîtir bibînim.

438. Ma min dengê xwe bilind kir da ku qatilên Xwe şermezar bikim? Ma min ew bi hezkirin û nermiyê pîroz nekirin? Xwezî we bizanibûya ku gelek ji wan kesên ku ji ber vê binpêkirinê, bi awayekî demkî li cîhanê ji rê derketibûn, niha li cîhana giyanî paqij bûne! (54, 47–48)

439. Her weha divê hûn hewl nedin ku hestên veşartî yên cîranên xwe eşkere bikin, ji ber ku di hundirê her zindî de sirek heye ku tenê destûr heye ez bizanibim. Lêbelê, heke hûn tiştê ku — ji ber ku ew tenê aîdî birayê we ye — divê ji bo we pîroz be kifş bikin, wê eşkere nekin; vê perdeyê neçirînin; belkî, wê stûrtir bikin.

440. Min çend caran dîtiye ku mirov çawa hewl didin bikevin dilê birayê xwe heta ku lawaziya wî ya exlaqî an giyanî eşkere dikin, tenê ji bo ku pê kêfxweş bibin û yekser wê eşkere bikin.

441. Kes ji wan kesên ku bi vî awayî jiyana taybet a mirovekî din pîs kirine, divê şaş nemînin eger kesek di rêwîtiya wan a jiyanê de wan eşkere bike û pê henekên xwe bike. Divê ew wê demê îdia nekin ku pîvana edaletê li ser wan tê sepandin; ji ber ku ew ê bibe pîvana neheqiyê ya ku wan bi wê pîvanê mirovên din pîvane.

442. Rêzê li yên din bigirin; bi çadrê xwe yê rehmê li wan kesan bigirin ku hatine eşkerekirin, û yên lawaz li hember hezkirina mirovan a ji bo gotegotan biparêzin. (44, 46–48)

443. Ne hemû kesên ku 'li kolan û kuçeyan digerin', behsa bûyerên demên borî dikin û pêxemberiyan şîrove dikin an jî wehiyan şirove dikin, peyamberên Min in; ji ber ku gelekan ji wan ew peyam ji ber pozbilindî, talûkî an berjewendiyên mirovî bi xerabî bi kar anîne, da ku heqaretê bikin û darizînin, da ku biçûk bikin an birîndar bikin, û heta ku 'bikujin'. (116, 21)

444. De werin, mirovahî, riya xwe bibînin, mebesta jiyanê kifş bikin! Yek bibin, gel bi gel re, ji hev hez bikin! Çi zirav e ew dabeş ku malekê ji ya din vediqetîne, û dîsa jî — nişteciên wan çiqas ji hev dûr in! Û li ser sînorên welatên we — çend şert li wir tên xwestin berî ku hûn rê bidin biyanîyan derbas bibin! Heke hûn vê yekê di navbera mirovên xwe de dikin — gelo we çi li wan kiriye yên ku di jiyaneke cuda de ne? We perdeyek di navbera wan û xwe de

kişandiye — heke ne ya ji bîrkirina we be, wê demê ya nezanîna we ye, ku mîna mijeke stûr e. (167, 31)

445. Ma hûn wan mirovan dibînin ku tenê ji bo têrkirina birçîbûneke bêdawî ya ji bo desthilatdariyê dijîn, û bi vî awayî li ser jiyana cîranên xwe dipişkin bêyî ku rêzê li mafên ku min, Afirînerê wan, daye wan bigirin? Ma hûn fêm dikin ku kiryarên wan çiqas bê in, tenê behsa çavnebarî, nefret û çavbirçîtîyê dikin? Ji ber vê yekê, divê hûn ji bo wan zêdetir dua bikin, ji bo kesên din ên ku ewqas hewcedariya wan bi ronahiyê nîne.

446. Van mirovan ji ber hemû êşa ku didin te bibore, û bi ramanên xwe yên pak alîkariya wan bike ku hişê xwe bi ser xwe bînin. Mijê ku li dora wan e, tîrnetir nekin; çimkî rojekê dema ku ew ê ji bo kirinên xwe bersivê bidin, ez ê wan kesên jî bînim ber hesabê ku li şûna dua ji bo wan, bi ramanên xwe yên xerab ji bilî tariyê tiştek ji wan re neşandine. (113, 30)

447. Bînin bîra xwe ku di Şerîetê de ji we re hatibû gotin: 'Ji bilî Min tu xwedayên din ji xwe re nekin.' Lêbelê gelek xwedayên ku hewesa mirovan afirandine hene, da ku mirov perestiya wan bike, rêzê li wan bigire, û heta jiyana xwe ji bo wan feda bike.

448. Fêm bikin ku Şerîeta Min kevnar nebûye û bêyî ku hûn pê bizanibin, ew bi riya wijdana we bi berdewamî bi we re diaxive; lêbelê mirov wekî pûtperest û bêtanî dimînin.

449. Ew ji laşên xwe hez dikin, pozbilindiya xwe şa dikin û li hember qelsiyên xwe teslîm dibin; ew ji xezîneyên erdê hez dikin, ku ji bo wan aştiya xwe û paşeroja xwe ya giyanî feda dikin. Ew rêzê li goşt digirin, carinan heta radeya rizîbûnê diçin, û heta di lêgerîna kêfê de digihîjin mirina xwe.

450. Ji xwe bipirsin ka we tiştên vê cîhanê ji Bavê xwe zêdetir hezkiriye. Kengê we bi hezkirina min di hevalê xwe de û bi xizmeta min, xwe ji bo min feda kiriye? Hûn kengê xewa xwe feda dikin an tenduristiya xwe dixin xeterê da ku alîkariyê bidin û êşa ku mirovên din diêşîne sivik bikin? Û hûn kengê ji bo yek ji îdealên bilind ên ku ji hînkirina Min îlhama xwe girtine, heta ber mirinê çûne?

451. Fêm bikin ku perestina jiyana madî ya ku hûn dikin, ji bo we ji perestina jiyana ruhanî pêşdetir e. Ji ber vê yekê min ji we re got ku xwedayên we yên din hene ku hûn ji Xwedayê rastîn zêdetir wan perest dikin û xizmeta wan dikin. (118, 24–26)

452. Hûn ewqas bi gunehê re fêr bûne ku jiyana we ji we re wek tiştê herî xwezayî, asayî û qebûlkirî xuya dike; û dîsa jî wisa dixuye ku Sodom û Gomorra, Babîl û Romê hemû pîsîtî û gunehên xwe li ser vê mirovahiyê vala kirine. (275, 49)

453. Hûn îro di serdemeke tevliheviya ruhanî de dijîn, ku tê de hûn xerabiyê wekî qenciyê bi nav dikin, ku tê de hûn bawer dikin ku hûn ronahiyê dibînin li cihê ku tarîtî

heye, ku tê de hûn tiştên nehewce li ser yên bingehîn tercîh dikin. Lê belê rehma Min a herdem amade û alîkar dê di wextê xwe de destwerdanê bike da ku we xilas bike, û rêya ronahî ya rastiyê nîşanî we bide — ew rêya ku hûn jê wenda bûne. (358, 30)

454. Ji bo ku tu di hemû ceribandinan de bi ser bikevî, wekî ku Mamoste fêrî te kiriye bike: hişyar be û dua bike, da ku çavên te her dem hişyar bin û tu ji ber ceribandinê têk neçî. Bînin bîra xwe ku xerab xwedî hestiyariyeke tûj e ji bo ceribandina we, ji bo we xwarê kirinê, ji bo têkbirina we, û ji bo îstismarkirina lawaziya we. Hişyar bin, da ku hûn wê nas bikin gava ku ew li benda we ye. (327, 10)

455. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, mirovahî dê ji van tariyan ber bi ronahiyê ve riya xwe bibîne. Lêbelê ev veguhastin dê gav bi gav pêk were. Dê çi bi serê mirovan bihata eger, di çirkeyekê de, wan hemû xerabiyên ku wan kirine fêm bikirana? Hinek dê ji ser hişê xwe biçûna; yên din dê xwe bikujiyana. (61, 52)

Paqijkirin û Ruhîkirina Mirovahiyê

456. We Şerîet ji bîr kir û we li bendê man heta ku hêzên xwezayê dadweriya Min bînin bîra we: bager, çemên ku ji keviyên xwe derdikevin, erdhej, ziwabûn û lehî bang in ku we hişyar dikin û ji dadweriya Min re ji we re diaxivin.

457. Mirovahî di vê demê de ji bilî fêkiyê nakokî û materyalîzmê dikare çi fêkiyekî din pêşkêşî Min bike? Ev gel, ku bi salan e hînîyên Min bihîstine, her weha nikare ti berhemek ku ji dilê Min re xweş be pêşkêşî Min bike. (69, 54–55)

458. Ma hûn qîrînên dadmendiyê nabihîzin? Ma hûn hêzên xwezayê nabînin ku çawa herêmek piştî herêmekê wêran dikin? Ma hûn bawer dikin ku — eger we jiyaneke bi fezîlet bijiya — hewcedariyek hebûya ku dadweriya Min bi vî awayî xwe bide hîskirin? Bi rastî, ez ji we re dibêjim, heke min hûn paqij dîtibana, tu sedem nedima ku hûn xwe paqij bikin. (69, 11)

459. Her çiqas niha ji we re ne mumkin xuya dike ku di nav mirovahiyê de aştiyê pêk bînin, ez ji we re dibêjim ku aştiyê dê were, û ji wê zêdetir: ku mirovahî dê di giyanîbûnê de bijî.

460. Cîhan dê berî ku ev dem were gelek belayên mezin bikişîne. Lê ew êş dê ji bo qenciya mirovahiyê bin, hem di warê dinyayî û hem jî di warê ruhanî de. Ew ê ji bo rêça bêkontrol a kirinên xerab, xweperestî û hedonîzma di nav mirovan de bibe wekî sînorekî ku tê gotin 'Heta vir û ne zêdetir'.

461. Bi vî awayî, hevsengiyek dê were sazkirin; ji ber ku hêzên xerabiyê dê êdî nikaribin li ser hêzên qenciyê serdest bibin.

462. Ji ber ku ev paqijkirin her tim bandorê li ser tiştê herî hestiyar û ezîz ê me dike, ew wekî cezayekê xuya dike, lê di rastiyê de ne wisa

ye. Ji ber ku di eslê xwe de, ew amûrek e ji bo xilaskirina giyanên ku ji rê derketine an jî riya xwe winda kirine.

463. Yên ku ji perspektîfeke cîhanî dadbar dikin, di êşê de tiştekî bikêr nabînin; lê yên ku di bîra wan de ye ku xwedî giyanekî ne ku dê her û her bijî, ji heman wê êşê ronahî, sebat û nûbûnê bi dest dixin.

464. Heke hûn bi awayekî giyanî bifikirin — wê demê hûn çawa dikarin bawer bikin ku êş ji bo mirovahiyê xerabiyek e, dema ku ew ji Xwedayekî ku hemû hezkirin e tê?

465. Dem derbas dibe, û demek dê were ku ew ceribandinên mezin dest pê bikin xuya bibin û heta şûna dawî ya aştiyê jî ji cîhanê winda bibe; ew ê venegere heta ku mirovahî riya Şerîeta Min nedîtibe û guh nedabe wê dengê hundirîn ku dê bênavber jê re bibêje: 'Xwedê zindî ye! Xwedê di hundirê te de ye! Wî nas bike, Wî hîs bike, bi Wî re li hev bike!'

466. Hingê şêwaza jiyana we dê biguhere. Xweperestî dê ji holê rabe, û her kes dê xizmeta kesên din bike. Mirov dê ji dadweriya Min îlhama xwe bigirin da ku qanûnên nû biafirînin û bi hezkirinê neteweyan bi rê ve bibin. (232, 43, 47)

467. Hûn ê her wiha vê veguherînê di cîhana madî de biceribînin: çem dê bi avê tije bibin, zeviyên çol dê bibin berhemdar, û hêzên xwezayê dê vegerin ser rêça xwe ya asayî, ji ber ku dê lihevhatin di navbera mirovahiyê û Xwedê de, di navbera mirovahiyê û karên îlahî de, û di navbera mirovahiyê û qanûnên ku ji aliyê Afirînerê jiyanê ve hatine daîtkirin de serwer be. (352, 65)

468. Xemgîn nebin, şahidên ezîz. Ez ji we re radigihînim ku ev mirovahiya materyalîst, ya ku ji mêj ve tenê bi tiştên ku destê xwe lê dide, dibîne û bi aqilê xwe yê sînordar fêm dike, û tiştên ku bi zanista xwe îsbat dike, bawer kiriye, dê bibe ruhanî û bikaribe bi nêrîna xwe ya ruhanî Min bibîne û li rastiyê bigere. (307, 56)

469. Eger hûn ji aliyê ruhanî ve amade bûna, we dikaribû di bêdawîbûnê de, gelek mahlûqên ruhanî bibînin ku, di çavên we de, dê mîna ewrekî spî yê bêpîvan mezin xuya bikirana; û gava ku peyamber an şandî jê vediqetin, we dê ew wek çirûskên ronahiyê ber bi xwe ve dihatin bidîtana.

470. Bîniya we ya ruhanî hîn ne kûr e, û ji ber vê yekê divê ez ji we re behsa Axretê bikim, behsa hemû wan tiştên ku hûn hîn nikarin bibînin. Lê ez ji we re dibêjim, ew dem dê were ku hûn hemû dê bibin dîtbar û dê bi wî jiyana ecêb a ku hûn niha hest dikin ji we dûr e, kêfxweş bibin, lê ya ku di rastiyê de li nêzîkî we diheje, we dorpêç dike û ronî dike, îlhamê dide we, û bê navber li deriyên we dixe. (71, 37–38)

471. Hestiyarî, sezgînî, wehî, pêxembertî, îlham, durbînî, diyariya xwedayî, peyva hundirîn — ev hemû û diyariyên din dê ji , Ruhê Pîroz, biherikin û bi riya wan mirov dê

piştrast bikin ku serdemeke nû ji bo mirovahiyê dest pê kiriye.

472. Îro tu guman dikî ku ev diyariyên ruhanî hene ji ber ku hin kes wan ji cîhanê vedişêrin, ji ber tirsa ku kesên din çi bifikirin; sibe, xwedîbûna wan dê bibe tişta herî xwezayî û xweşik.

473. Ez di vê 'Serdema Sêyemîn' de têm ba we ji ber ku hûn di laş û giyanê xwe de nexweş in. Kesên saxlem hewcedarê bijîşk nînin, û ne jî mirovên rastdar hewcedarê paqijkirinê ne. (80, 5–6)

474. Îro hîn jî pêdiviya we bi ruhanî, dadwer û mamosteyan heye. Lê gava ku rewşa we ya ruhanî û exlaqî bigihîje asteke bilind, êdî pêdiviya we bi van piştgiriyan, ne jî bi van dengan namîne. Di hundirê her mirovî de dê dadwerek, rêberê ruhanî, mamosteyek û gorîgeh hebe. (208, 41)

XVI. Pêxemberî û Mînak, Dilrehetî û Soz

Beş 64 – Pêxemberî

Pêkanîna Pêxemberiyên Kevin û Nû

1. Tiştê ku pêxemberan ragihandiye dê di vê serdemê de pêk were. Peyva min a nû dê bigihîje fîlozof û teologan; gelek dê pê henekê bikin, û yên din dê hêrs bibin. Lêbelê dema ku ev diqewime, çavên wan ên matmayî dê pêkhatina wan pêxembertiyên ku min niha ji we re ragihandine bibînin. (151, 75)

2. Pêxemberên demên berê li ser rûyê erdê tu desthilateke qanûnî an jî erêkirinek wernagirtin; ew neçar nebûn ku serî li tu desthilatekê bitewînin, û wan tenê bala xwe da ser guhdana fermanên Xudanê xwe, yê ku Peyva Xwe danîbû ser lêvên kesên ku wî hilbijartibûn.

3. Tije bawerî û wêrekî, tiştekî wan ji peywira wan a hînkirina Mirovan bi Şerîeta Min û dûrxistina wan ji fanatîzma olî bi haydarkirina wan ji xemsarî û şaşiyên kahînan, venegerand. (162, 7–8)

4. Ey mirovahî, gelo êş, belengazî û kaosa ku di vê demê de we dorpêç kiriye, ji we re neçaverêkirî xuya dike?

5. Heke hûn matmayî mane, ew ji ber wê yekê ye ku we eleqe bi pêxemberiyên Min nîşan nedaye û we xwe amade nekiriye.

6. Her tişt pêşbînî hatibû kirin, û her tişt hatibû pêxemberîkirin, lê baweriya we kêm bû, û niha, wekî encam, hûn ji qedeheke pir tal vedixwin.

7. Heta îro jî ez bi riya aqilê mirovan pêxemberî dikim. Hin pêxemberî dê di nêzîk de pêk werin, yên din tenê di demên pir dûr ên pêşerojê de.

8. Ev gelê ku wan dibihîze, xwedî berpirsiyariyeke mezin e ku wan bide nasîn mirovahiyê. Ji ber ku ew ronahiyê dihewînin ku dihêle mirov rastiya ku tê de dijîn fêm bikin, da ku di bez û leza xwe ya dînane ya

ber bi kûrahiyê ve bisekinin. (276, 41–42)

9. Gelek tiştên ku min di vê serdemê de ji we re gotine pêxemberî ne, carinan bi paşeroja nêzîk û carinan jî bi demên ku hêj hatine ve girêdayî ne. Ji ber vê yekê gelek kes naxwazin ti girîngiyê bidin vê peyama îlahî.

10. Lêbelê, ev Peyv dê di nav gelên serdemên pêş de, ku dê di nav wê de eşkerekirinên mezin nas bikin û kifş bikin, rabe ser; rastbûn û kamilbûna wan dê zanyaran heyran bihêle. (216, 13)

Pêxembertiya Mezin ji bo Neteweyan a 10ê Rêbendana 1945an, ber bi dawiya Şerê Cîhanê yê Duyemîn ve

11. Di vê gavê de ez bi neteweyên erdê re diaxivim. Hemû xwedî ronahiya Min in; divê bi wê li ser wê rastiyê bifikirin ku wan canê wekî ku ew xwediyên wê bin, bi destê xwe avêtine.

12. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, helaka we û êşa we di gelekan de poşmaniyeke kûr çêkiriye û bi milyonan mirov ji bo ronahiyê hiştiye, yên ku Min digerin û gazî Min dikin; û ji wan qêrîneke nalînê ber bi Min ve radibe, dipirse: 'Bavo, ma şerê 1945an bi dawî nabe, û Ma Tu hêsrên me zuwa nakî û aramiyê nayînî?'

13. Va ez li vir di nav we de me, ey hûn heft netewe! 808 Beş 64 Heft serî, hûn ên ku li cîhanê xwe li pêşiya Min bilind kirine!

14. ÎNGILÎSTAN: Ez te ronî dikim; Dadweriya Min dê hêj bi awayekî tund were ser te; lêbelê ez hêzê didim te, dilê te didim û ji te re dibêjim: Daxwazên te yên ji bo desthilatê dê hilweşin, dewlemendiyên te dê ji te bên standin, û ew ê neyên dayîn kesî.

15. ALMANYA: Tam di vê gavê de ez bi pozbilindiya te re mijûl dibim û ji te re dibêjim: Xwe amade bike, çimkî towa te dê nehêle. Te ji Min ji bo welatên nû xwestiye, lêbelê mirovan destwerdan li şîretên Min ên bilind kirine. Ez stûyê te ditewînim û ji te re dibêjim: Hêza Min bigire û bawer be ku ez ê te xilas bikim.

16. Lê eger hûn ji Min bawer nekin û serî li sermiyaniya xwe bitewînin, hûn ê bi tenê bimînin û bibin koleyên cîhanê. Lêbelê ev ne daxwaza Min e, ji ber ku niha ew dem e ku ez serweran ji ser desthilatê dixim û kole û dîlên azad dikim. Ronahiya Min bigirin û careke din li ser piyan bisekinin.

17. RÛSYA: Ruhê Min her tiştî dibîne. Cîhan dê nebe ya we. Ez ê li ser we hemûyan serwer bim. Hûn ê nikaribin navê min jê bibin, ji ber ku Mesîh, yê ku bi we re diaxive, dê li ser hemû mirovahiyê serwer be. Xwe ji materyalîzmê azad bikin û xwe ji bo jiyaneke nû amade bikin, ji ber ku eger ev yek çênebe, ez ê pozbilindiya we bişkînim. Ez ronahiya xwe li ser we dibarînim.

18. ÎTALYA: Tu êdî ne ew serwerê berê yî; îro, tinazî, koletiyê û şer te xistine ber îflasê. Ji ber paşketina te,

tu di nav paqijkirineke mezin re derbas dibî. Lêbelê ez ji te re dibêjim: xwe nû bike, fanatîzm û pûtperestiya xwe berde, û Min wek Xudanê herî bilind nas bike. Ez ê îlham û ronahiyeke nû birijînim ser te. Melhema Min a şîfayê werbigrin, û li hev biborin.

19. FRANSA: Tu êşa xwe tînî ber Min. Gilî û gaziyên te digihîjin textê Min ê bilind. Ez te qebûl dikim. Berê te xwe wek xudan bilind dikir; niha tu tenê zincîrên ku li pey xwe dikişînî nîşanî Min didî.

20. We ne çavdêrî kiriye ne jî dua kiriye. We xwe daye kêfên bedenî, û ejdehayê we kiriye nêçîra xwe.

21. Lêbelê ez ê we xilas bikim, ji ber ku nalînên jinên we û girîya zarokan digihîje Min. Hûn dixwazin xwe xilas bikin, û ez destê xwe ji we re dirêj dikim. Lê bi rastî, ez ji we re dibêjim: Hişyar bin, dua bikin û biborin!

22. DEWLETÊN YEKBÛYÎ: Di vê gavê de, ez te jî qebûl dikim. Ez li dilê te dinêrim — ew ne ji kevir, lê ji metal, ji zêr e. Ez dibînim ku mejiyê te yê metalî hişk bûye. Ez di te de ti hezkirinê nabînim, ti ruhaniyetê nadîsim. Ez tenê megalomanî, ambîsyon û çavbirçîtîyê dibînim.

23. 'Wekî ku hûn in, berdewam bikin', lêbelê ez ji we dipirsim: Kengê dê tovê min di hundirê we de koka xwe kûr bike? Kengê hûn ê 'Bêçê yê Zêrîn' û 'Birca Babelê' ya xwe hilweşînin da ku li şûna wan perestgeha rastîn a Xudan ava bikin?

24. Ez wijdana we, ji yê yekem heta yê dawî, digirim û ez we efû dikim. Ez we ronî dikim da ku di saeta ceribandina herî mezin de, dema ku ezab bigihîje lûtkeyê, hişê we neyê girtin, lê belê hişê we zelal bifikire û bîne bîra we ku ez li ser we me.

25. Ez ronahî, hêz û desthilatê didim we. Destê xwe nede şîretên Min ên bilind, çimkî eger hûn fermanên Min binpê bikin an ji sînorê ku min kişandiye derbas bibin, êş, wêranî, agir, bela û mirin dê bikeve ser we.

26. JAPONYA: Ez te qebûl dikim û bi te re diaxivim. Ez ketim perestgeha te û min her tişt dît. Tu naxwazî ku tu yê dawî bî; te her dem xwestiye ku tu yê yekem bî. Lê bi rastî, ez ji te re dibêjim: ev tov di ber çavên Min de ne xweş e.

27. Pêwîst e ku hûn kasa êşê vala bikin da ku dilê we paqij bibe. Pêwîst e ku 'zimanê' we* bi 'zimanên' din re tevlihev bibe. Pêwîst e ku cîhan nêzîkî we bibe. Gava ku cîhan amade û paqij bibe, ew ê tovê ku ez ê pê bawer bim, bîne ji we re. Ji ber ku ez kesekî amade nabînim. Ez di we de tovê ruhanî yê xwedayetiya Xwe nabînim. Lêbelê ez ê rê vekin. * Ev, di eslê xwe de, amaje bi awayê ramandinê û cîhana fikran dike ku di bin bandor û şekildariya ziman de ne.

28. Di demeke nêz de dê li seranserê cîhanê di nêrînên cîhanî de tevlihevî çêbibe, tevliheviyeke zanist û teoriyan. Lêbelê piştî vê tevliheviyê, ronahî dê bigihîje we. Ez we hemûyan amade dikim, we efû dikim, û piştrast dikim ku hûn li ser riya rast bimeşin.

29. Dema ku dem bê û aştiya navbera neteweyan were, serhişkî nekin; destwerdanê li şîretên Min ên bilind nekin, û li dijî îradeya Min dernekevin. Dema ku netewe aştiyê çêkin, divê hûn kêra xwe li pişta wan nexînin, ji ber ku wê demê ez ê darizandina xwe bînim ser we.
30. Heft netewe! Heft serî! Bav we qebûl kirine. Cîhan li ber we ye, di bin desthilatdariya we de ye. Hûn ji bo wan li ber Min berpirsiyar in!
31. Bila ronahiya 'Pirtûka Heft Mûhrên' li ser her neteweyê bibiriqe, da ku mirov xwe wekî ku ez ê amade bikin. Aşitiya min bi we re be! (127, 50–65)

Şer û karesatên xwezayî — nîşanên li ezmanan

32. Heman cîhana ku hûn niha tê de dijîn, ji mêj ve qada şer bûye. Lêbelê, serpêhatiya berfireh a ku ji hêla bav û kalên mirovahiyê ve ji mirovan re wek mîras maye, têrê nekiriye — serpêhatiyeke tal û biêş ku li ber çavên mirovên vê serdemê wek pirtûkeke ku ji hêla wijdanê ve hatiye vekirin, razayî ye.
33. Lêbelê dilê mirovan pir req in ku wê fêkiyê serpêhatiyê, ku mîna mîraseke ronahiyê ye, qebûl bikin. Tiştên tekane ku wan ji bav û kalên xwe mîras girtiye, nefreta, serbilindî, hêrs, çavbirçîtî, pozbilindî û tolhildana ku bi xwîna wan re gihîştiye wan in. (271, 65)
34. Bînin bîra xwe ku ev dema darizandinê ye; çimkî bi rastî, ez ji we re dibêjim, dê berdêla her sûcî were xwestin. Erd bi xwe dê hesabê wê xirabkariyê bixwaze ku mirovahiyê bi wê re û bi warên wê yên xwezayî re kiriye.
35. Her tiştê ku hatiye wêrankirin dê we bixe ber hesabê û bi vî awayî dê mirov fêm bikin ku ew ji aliyê Afirîner ve bi niyetên hezkirinê hatine afirandin û ku tam ew Îradeya yek e, ya ku dikare wan tune bike, ya ku li wan xwedî derdikeve, wan diparêze û pîroz dike. (180, 67)
36. Ez vê peyamê ji te re teslîm dikim, ku divê tu wê li ser deryayan bigihînî. Peyva Min dê li ser Parzemîna Kevin bigere û heta bigihîje gelê Îsraîlê jî, yên ku ji bo perçeyek biçûk a axê ketine nav şerekî birayîtiyê, bêyî ku ji belengaziya giyanên xwe haydar bin.
37. Hûn nikarin wê ceribandina ku cîhan dê di nêzîk de tê re derbas bibe, xeyal bikin. Her kes li hêviya aştiyê ye, lê ev yek tenê piştî ku hêzên xwezayê ji bo Min şahidiyê bikin, pêk were. (243, 52)
38. Hêzên min ên xwezayî dê bên berdan û dê herêmên mezin wêran bikin. Zanyar dê gerstêrkeke nû kifş bikin, û 'baraneke stêrkan'* dê cîhana we ronî bike. Lê ev ê ji bo mirovahiyê nebe karesatek; ew ê tenê nîşana hatina serdemeke nû be. (182, 38)

** Di Încîlan de, ev nîşana darizandinê bi van gotinan tê ragihandin: '"Stêrk" dê ji ezmanan bikevin'. Lêbelê, ev eşkere îşaret bi baraneke mezin a meteoran dike ku dê li ser Erdê bibare.*

39. Min jixwe ji we re eşkere kiriye ku gelê min li seranserê erdê belav bûne; ango, tovê ruhanî li seranserê gerstêrkê hatiye çandin.
40. Îro hûn dabeşkirî ne û heta ji bo tiştên pûç li ser hev dikin. Lêbelê, dema ku hînkirinên materyalîst gefê li we hemûyan dixwin ku we binxînin, hûn ên ku bi Ruh difikirin û hîs dikin, dê di dawiyê de bibin yek. Dema ku ew dem bê, ez ê nîşanekê bidim we da ku hûn hevdu nas bikin — tiştekî ku hûn hemû dikarin bi heman awayî bibînin û bibihîzin. Gava hûn wê demê li ser vê yekê ji bo hev şahidiyê bikin, hûn ê matmayî bimînin û bibêjin: 'Ew Xudan e ku serdana me kiriye.' (156, 35–36)

Pêxemberîya derbarê dabeşbûna civatên Meksîkayê de

41. Niha, ey gel, bi baldarî li Min guhdarî bikin û bi awayekî hêja û dilsoz dest bi îtaeta Peyva Min bikin.
42. Ez dibînim ku hûn di dilên xwe de xemgîn in ji ber ku hûn pêşbînî dikin ku ne hemû ev girseyên mirovan dê pabendî zagonê bin ku min di giyanên we de nivîsandiye. Lêbelê ez ji we re dibêjim ku îro, çawa ku di 'Serdema Yekem' de bû, dê gel parçe bibe.
43. Min gelek bi we re axivî û ji bo her kesî rêyek yekane diyar kir. Ji ber vê yekê ez ji we re dibêjim: eger hinek ji zarokên Min guh nedin Min, dema ku roja ku ji aliyê îradeya Bavê we ve hatiye destnîşankirin were da ku vê eşkerekirinê bi dawî bîne, dê li ser vî gelî biryar were dayîn.
44. Ez di vê serdemê de wek rizgarkarekî hatime ba we; min riya di nav çolê de nîşanî we da—'keda rojane' ya giyanî ya têkoşîna ji bo rizgarî û xilasiyê—û di dawiyê de min Bexteweriya Nû ya Sozdarî soz daye we, ku ew ji bo ruhê aştî, ronahî û bextewarî ye.
45. Bextewar in ewên ku ji bo azadî û gihîştina ruhanîtiyê bi hesreta xwe ve li ser vê rêwîtiyê derdikevin û li pey Min tên, çimkî ew ê di ceribandinên ku çola berfireh ji wan re tîne de tu carî xwe bi tenê û lawaz hîs nekin.
46. Lê belê, weyh li wan kesên ku ji baweriyê derdikevin, yên ku tiştên dinyayê ji yên giyanî zêdetir jê hez dikin — li wan kesên ku bi perestiyên xwe û bi kevneşopiyên xwe ve girêdayî dimînin! Bi baweriya ku xizmeta Min dikin, ew ê bibin bindestên 'Fir'awîn', ku ew 'goşt', materyalîzm û perestiya bîberan e.
47. Kî bixwaze bigihîje Axa Sozdarî, welatê Ruh, divê di riya xwe ya li cîhanê de şopeke qenciyê bihêle.
48. Werin vê rêyê û netirsin. Çimkî eger hûn hêviya xwe bi Min girê bidin, ne mimkun e ku hûn ji rê derkevin. Eger hûn ditirsin an ji we bawerî kêm e, wê demê baweriya we ne mutleq e, û ez ji we re dibêjim ku kî dixwaze li pey Min were, divê bi rastiya Min pê bawer be. (269, 50–51)

Beş 65 – Mesel, Handan û Soz

Mînakîya Rêveberên Neheq

1. Di hesreta xwe ya ji bo rehmê de, girseyek ji birçî, nexweş û tazî nêzîkî xaniyekî bûn.
2. Rêveberên malê bi kelecan wê amade dikirin da ku li ser sifreya xwe pêşwaziya rêwiyan bikin.
3. Xwediyê erd, xwedan û serwerê wan milkî, hat da ku serokatiya ziyafetê bike.
4. Dem derbas bû, û hewcedar her tim di malê de xwarin û stargeh dibînin.
5. Rojekê, wî axayî ferq kir ku ava ser sifrê mat bû, xwarin ne saxlem û ne jî xweş bû, û cawên sifrê jî lekeyî bûn.
6. Wî gazî berpirsên amadekirina sifrê kir û ji wan re got, 'We perdeyên sifrê dîtin, xwarin tam kir û av vexwar?'
7. 'Belê, birêz,' wan bersiv da.
8. "Wê demê, berî ku hûn xwarinê bidin van mirovên birçî, bila zarokên we pêşî jê bixwin; û heke ew xwarinê xweş bibînin, hinekî bidin van mêvanan."
9. Zarokan hinek ji nan, fêkî û her tiştê din ê li ser maseyê girt; lê tameke wê ya pir nexweş hebû, û li ser wê nerazîbûn û qerebalixî çêbû, û wan bi tundî gilî kirin.
10. Hingê xwediyê malê ji wan kesên ku hê jî li bendê bûn re got: "Binê darê werin, ji ber ku ez ê fêkiyên baxçeyê xwe û xwarinên xweş pêşkêşî we bikim."
11. Lê wî ji xizmetkaran re got: 'Tiştên pîs paqij bikin; tama xerab ji ser lêvên wan kesên ku we ew bêhêvî kirine, rakin. Ez ji we kêfxweş nabim, ji ber ku min ferman da we ku hûn pêşwaziya hemû birçî û tîran bikin, xwarina herî baş û ava paqij pêşkêşî wan bikin, û we guh neda. Karê we ne li gor dilê min e."
12. Xudanê wan zeviyan niha bi xwe ziyafet amade kir: nan xwedîker bû, fêkî saxlem û gihîştî bûn, av teze û hênikker bû. Paşê wî ewên ku li benda wê bûn gazî kirin—xwastok, nexweş û keser—û wan hemûyan têr xwarin, û şahiya wan mezin bû. Di demeke kurt de ew saxlem bûn û ji êşê azad bûn, û wan biryar da ku li ser milk bimînin.
13. Wan dest bi ajotina zeviyan kir, bûn karkerên zeviyê, lê ew lawaz bûn û nizanibûn çawa li gorî fermanên wî axayî tevbigerin. Wan cûreyên cuda yên tovî tevlihev kirin, û berhem xera bû; genim di nav giyayên bêkêr de fetisî.
14. Dema wextê berhevkirinê hat, xwediyê erdê hat û ji wan re got: 'Hûn li vir çi dikin, dema ku min tenê rêveberiya mala ji bo pêşwazîkirina mêvanan spartiye we? Tovê ku we çandiye ne baş e; divê kesên din li zeviyan binêrin. Herin û erdê ji qermîçok û giyayên bêkêr paqij bikin, û paşê vegerin ser rêveberiya malê. Bîr ziwa bûye, nan hêzê nade, û fêkî tal e. Ji bo kesên ku di rê de derbas dibin, tiştê ku min ji bo we kiriye bikin. Gava ku we ewên ku serî li we didin xwedî kirin û sax kirin, gava ku we êşa cîranên xwe sivik kir, wê demê ez ê we li mala xwe bihêlim ku hûn bêhna xwe vedin." (196, 47–49)

Wêneya Rêwîtiya li Çolê Ber bi Bajarê Mezin ve

15. Du gerok bi hêdî di nav çoleke berfireh re dimeşiyan, lingên wan ji ber xîza germ êşiyan. Ew ber bi bajarekî dûr ve diçûn, û tenê hêviya gihîştina cihê xwe ya mebestê wan di rêwîtiya xwe ya dijwar de li ser piyan dihîşt; çimkî nan û ava wan hêdî hêdî diqediya. Yê ciwan ji herduyan lawaz ket û ji hevalê xwe xwest ku bi tenê rêwîtiyê bidomîne, ji ber ku hêza wî diqediya.

16. Geştyarê kal hewl da ku bi gotina ku dibe ku ew di nêzîk de rastî oazîsekê werin ku li wir ew ê hêza xwe ya windabûyî ji nû ve bi dest bixin, moralê nû bide xort; lê xort dilê xwe pê negirt.

17. Niyeta zilamê mezin tunebû ku wî li wî çolistanê yê çolterik berde, û her çend ew bi xwe jî westiyayî bû, wî hevalê xwe yê westiyayî da ser pişta xwe û bi zehmetî rêwîtiya xwe domand.

18. Piştî ku xort hinekî bêhna xwe da û li ser zehmetiya ku wî dikişand ser milê wî yê ku wî hildigirt fikirî, ew ji ser milê wî daket, destê wî girt û bi vî awayî wan rêya xwe domand.

19. Baweriyeke bêpîvan dilê geştyarê kal tije kir, û hêz da wî ku li ser westiyabûna xwe serbikeve.

20. Çawa ku wî pêşbînî kiribû, oazîsek li ser asoyê xuya bû, di bin siyê wê de hênika çavkaniyekê li benda wan bû. Di dawiyê de ew gihîştinê û ji wê ava hênik vexwarin heta ku têr bûn.

21. Ew ketin xeweke kûr, û dema ku şiyar bûn, wan hest kir ku westiyana wan nemabû; ne birçî bûn û ne jî tî. Wan di dilê xwe de aramî û hêza gihîştina bajarê ku lê digeriyan hîs kir.

22. Wan bi rastî nexwest ku ji wî cihî derkevin, lê diviyabû rêwîtî berdewam bikira. Wan firaqên xwe bi wê ava zelal û saf tije kirin û careke din bi rê ketin.

23. Rêwiyê kal, yê ku ji bo xortê ciwan çavkaniya piştgiriyê bû, got: 'Werin em ava ku bi me re ye tenê bi teserûf bi kar bînin. Dibe ku em li ser rê rastî hin hecîyan werin ku ji ber westanê li ber mirinê ne an nexweş in, û wê demê pêwîst be ku em tiştê ku bi me re ye pêşkêşî wan bikin.'

24. Ciwanî nerazîbûna xwe nîşan da û got ku ne aqilane ye ku tiştê ku belkî ji bo wan bi xwe jî têr nake, bidin kesekî din; ku di rewşeke wisa de, ew dikarin wê bi çi bihayî bixwazin bifroşin, ji ber ku bidestxistina wê şileka hêja ji wan re ewqas hewldan xwestibû.

25. Kalê bi vê bersivê ne razî bû û jê re got ku heke ew bixwazin dilê wan rehet be, divê avê bi hewcedaran re parve bikin.

26. Ciwanê dilteng got ku ew tercîh dike ku hemû ava di firaxa xwe de bi serê xwe vexwe, ne ku wê bi kesê ku di rê de rastî wan were parve bike.

27. Careke din, pêşbîniya kalik rast derket, ji ber ku li pêşiya wan karwanek ji mêr, jin û zarokan dîtin ku di çolê de riya xwe winda kiribûn û li ber wêrankirinê bûn.

28. Kalê dilovan bi lez ber bi wan mirovan ve çû û av da wan da ku

vexwin. Yên westiyayî yekser hest bi nûbûnê kirin, yên nexweş ji bo spasiya gerok vekirin çavên xwe, û zarokan ji ber tîhiyê dev ji girî berdan. Karwan rabû ser piyan û rêwîtiya xwe domand.
29. Di dilê gerokê xwedî-dil de aramî hebû, lê yê din, dema ku firaxa xwe vala dît, bi fikar ji hevalê xwe re got ku divê ew vegerin û bîra avê bibînin da ku ava ku wan xerc kiribû, dagirin.
30. 'Divê em venegerin,' got rêwiyê qenc, 'eger baweriya me hebe, em ê li pêşiya xwe rastî oazên nû werin.'
31. Lê belê ciwan gumanbar bû û ditirsiya; wî tercîh kir ku heman demê li wir ji hevalê xwe veqete, da ku bikaribe ji bo çavkaniyê vegere. Ew, yên ku di êşê de hevalbend bûn, ji hev veqetiyan. Dema ku yekî, bi baweriya bi cihê xwe yê mebest, li ser rê berdewam kir, yê din bi ber bi çavkaniyê ve baz da, ji ber wê fikrê ku dibe ku di çolê de helak bibe, û di dilê wî de tirsa mirinê ya takintî hebû.
32. Di dawiyê de, bi pifpifîn û westiyayî gihîşt wir. Lê, têr û tije vexwar, hevalê xwe yê ku li pey xwe hiştibû û bi tenê çûbû ji bîr kir, û her wiha bajarê ku terikandibû jî, û biryar da ku ji wê rojê pê ve li çolê bijî.
33. Demeke kurt derbas nebû ku karwanek li nêzîkê derbas bû, ku ji jin û mêrên westiyayî û tî hişk pêk dihat. Wan bi kelecan nêzîk bûn da ku ji ava wê çavkaniyê vexwin.
34. Lê ji nişka ve wan mirovek dît ku derket pêş wan û heta ku ji bo van xêran pere nedanê, nehişt ku ne vexwin û ne jî bêhna xwe vedin. Ew geştiyarê ciwan bû ku xwedî li oazîsê derketibû û xwe kiribû axayê çolê.
35. Wan mirovan bi xemgînî guh dan wî, ji ber ku ew hejar bûn û nikarîbûn wî xezîneya hêja ya ku dê tîhiya wan vemiranda bikirin. Di dawiyê de, wan tiştê hindik ê ku li cem wan mabû ji dest dan, hinek av kirîn da ku tîhiya xwe ya şewatî vemirînin, û rêya xwe domandin.
36. Zû zû ew zilam ji axayîtiyê bû qral, ji ber ku ne her tim feqîr di wê derê re derbas dibûn; di heman demê de kesên bi hêz jî hebûn ku dikaribûn ji bo qedehek avê serwetekê bidana.
37. Vî zilamî êdî bajarê li wê aliyê çolê bi bîr nedixist, û hevalê xwe yê biratî yê ku ew li ser milên xwe hilgirtibû û ew ji nemirovahiyê li wî warê çolistanê xilas kiribû, hê kêmtir bi bîr dianî.
38. Rojekê wî karwanek dît ku nêzîk dibû, rasterast ber bi bajarê mezin ve diçû. Lêbelê wî bi heyranî temaşe kir dema ku ew mêr, jin û zarok bi coş û şahiyê dimeşiyan, straneke pesindanê digotin.
39. Zilam fêm nedikir ka çi dibîne, û heyirîbûna wî hê mezintir bû dema ku wî dît ku pêşengiya karwanê heman zilam dikir ku hevalrêyê wî yê rêwîtiyê bû.
40. Karwan li oazîsê sekinî, û her du mêr li hemberî hev sekinîn, bi heyranî li hev dinêrîn. Di dawiyê de, nişteciheê oazîsê ji mêrê ku hevalrêyê wî yê rêwîtiyê bû pirsî: 'Ji min re bêje, çawa dibe ku mirov hene ku ji

vî çolê derbas dibin bêyî ku hest bi tîbûn an westînê bikin?'
41. Wî ev yek kir ji ber ku, di kûrahiya dilê xwe de, wî difikirî ka dê ji wê rojê û pê de çi bi serê wî were, gava ku kes venekiriba ba wî ji bo av an stargehê bixwaze.
42. Rêwiyê qenc ji hevalê xwe re got: 'Ez gihîştim bajarê mezin, lê ne bi tenê. Li ser rê min nexweş, tî, yên ku rêya xwe winda kiribûn, û westiyayî dîtin, û min bi saya wê baweriya ku canê min dide, ji wan hemûyan re wêrekiyeke nû da, û bi vî awayî, em ji oazîsê heta oazîsê geriyan, rojekê em gihîştin deriyên bajarê mezin.
43. Li wir ez li ber Mîrê wî warî hatim gazîkirin, ku gava wî dît ez çolê nas dikim û dilovaniya min ji bo rêwiyan heye, peywir da min ku ez vegerim û di rêwîtiya wan a dijwar a li seranserê çolê de bibim rêber û şêwirmendê rêwiyan.
44. 'Û va ye hûn min dibînin, hema niha ez serkêşiya karwaneke din dikim ku divê ez bînim bajarê mezin. — Û tu? Tu li vir çi dikî?' wî ji yê ku li oazîsê mabû pirsî. — Yê din bêdeng ma, şermokî.
45. Hingê geştiyarê qenc jê re got: "Ez dizanim ku te ev oazîs ji bo xwe xistiye dest, ku tu avê difiroşî û ji bo siyê pere distînî. Ev tişt ne yên te ne; ew ji aliyê hêzeke xwedayî ve li çolê hatine danîn da ku her kesê hewcedar bikar bîne wan.
46. Tu van qelebalixên mirovan dibînî? Pêdiviya wan bi oazîsê nîne, ji ber ku ne tîhîtiya wan heye û ne jî diwestin. Ji min re bes e ku ez peyama ku Xudanê bajarê mezin bi rêya min ji wan re dişîne, bigihînim wan, û jixwe ew derdikevin rê û bi her gavekê hêzeke nû dibînin, bi saya wê armanca bilind a ku ew pê ve diçin: gihîştina wî keyanî.
47. Çavkaniyê bihêlin ji bo yên tî, da ku ew li wir hênikayê bibînin, û da ku yên ku zehmetiyên çolê dikişînin tîya xwe vemirînin.
48. 'Hevniya û xweperestiya te çavên te kor kirine. Lê xwedîbûna li vî oasîsê biçûk çi feyde da te, dema ku tu li vî çolistanî dijî û te xwe ji derfeta naskirina wî bajarê mezin ê ku me bi hev re ber bi wî ve rêwîtî dikir, mehrûm kiriye? Ma te jixwe ew armanca bilind a ku me herduyan parve dikir ji bîr kiriye?'
49. Gava ku wî zilamî bi bêdengî guh da hevalbendê xwe yê dilsoz û fedakar, ew bi girî li hev ket, ji ber ku wî ji ber xeletiyên xwe poşmanî hîs kir. Wî cilên sexte yên şan û şohretê ji bedena xwe çirand û li xala destpêkê geriya, ya ku li cihê destpêkirina çolê bû, da ku li pey wê rêya ku dê wî bigihanda bajarê mezin biçe. Lê niha ew bi riya xwe ket, bi ronahiyeke nû ronîkirî—ya bawerî û hezkirina ji bo mirovên din.
Dawiya mînakê
50. Ez Xudanê Bajarê Mezin im, û Elîya Pîrê mînaka min e. Ew 'dengê yekî ye ku li çolê diqîre'; ew ew kes e ku xwe di nav we de ji nû ve eşkere dike, ji bo pêkanîna wê wehyê ya ku min li ser Gora Taborê da we. Ew e ku, di 'Serdema Sêyemîn' de, we ber bi Bajarê Mezin ve dibe, cihê ku ez li

benda we me da ku xelata herheyî ya hezkirina Xwe li we bikim.
51. Li pey Îlyasê pîroz bikevin, ey gelê ezîz, û her tişt dê di jiyana we de, di îbadeta we ya ji bo Xwedê de û di îdealên we de biguhere; her tişt dê veguhere.
52. Gelo we bawer dikir ku kiryara we ya olî ya ne-kamil dê heta hetayê bidome? — Na, Şagirtên Min. Sibe, dema ku ruhê we Bajarê Mezin li ser asoyê dibîne, ew ê wek Xudanê xwe bibêje: 'Padîşahiya min ne ya vê cîhanê ye.' (28:18–40)

Mînakeke Derbarê Bêrûmetiya Qeyseriyekî de

53. Rojekê, keyek hebû ku, bi gelê xwe dorpêçkirî, serkeftineke ku wî li ser gelekî serhildêr ku bibûn vasalên wî bi dest xistibû, pîroz dikir.
54. Qral û gelê wî sirûdeke serketinê gotin. Paşê qral wisa bi gelê xwe re axivî: 'Hêza milê min bi ser ket û keyaniya min mezin kir; lêbelê ez ê ji yên têkçûyî jî hez bikim wekî ku ji we hez dikim; ez ê zeviyên li ser eraziyên xwe bidim wan da ku tirî biçînin, û daxwaza min ew e ku hûn jî ji wan hez bikin wekî ku ez ji wan hez dikim.'
55. Dem derbas bû, û di nav wî gelî de, yê ku bi hezkirin û dadweriya wî padîşahî hatibû dilqezenckirin, zilamek rabû ku li dijî axayê xwe serî hilda û hewl da wî bikuje dema ku di xew de bû, lê tenê birîndar kir.
56. Li hemberî sûcê xwe, ew zilam ji tirsa reviya ku xwe di nav daristanên herî tarî de veşêre, di heman demê de qral ji bêminetî û dûrbûna wî feydexwer xemgîn bû, ji ber ku dilê wî bi rastî jê hez dikir.
57. Di dema revê de, ew zilam ji aliyê gelekî dijminê şah ve hat girtin, û gava ku ew bi wê yekê hat tawanbarkirin ku ew miwekîlê kesekî ye ku serweriya wî qebûl nedikirin, wî bi tirs û bi dengê xwe yê herî bilind ji wan re qîriya ku ew reviyayî ye ji ber ku wî nû şah kuştibû. Lê wan jê bawer nekir û ew, piştî ku ewilî hate îşkencekirin, bi îdamkirina li ser agirê mezin mehkûm kirin.
58. Ji ber ku jixwe xwîn ji wî dihat û wan dixwest wî biavêjin nav agir, qismet ew bû ku key, bi xizmetkarên xwe yên ku li serhildêr digeriyan re, ji wir derbas bû; û gava wî dît ka li wir çi diqewime, wî destê xwe rakir û ji zordaran re got: 'Hûn çi dikin, ey gelê serhildêr?' Û bi dengê dengê şahane û fermandarî yê key, serhildêran li ber wî rûyê xwe dan erdê.
59. Bindestê nemeser, yê ku hê jî li nêzîkî agir di zincîran de bû û tenê li benda cîbicîkirina cezayê xwe bû, dema ku dît ku qral nemiriye û gav bi gav nêzîkî wî dibe û zincîrên wî vedike, matmayî û şepirze ma.
60. Wî ew ji ber agir dûr xist û birînên wî derman kirin. Paşê wî şerab da wî vexwar, kincê spî yê nû li wî kir, û piştî ku eniya wî maç kir, jê re got: "Bendê min, çima tu ji min reviyayî? Çima te ez birîndar kirim? Bi gotinan bersiva min nede; ez tenê dixwazim tu bizanibî ku ez ji te hez dikim, û ez niha ji te re dibêjim: 'Were û li pey min were.'"

61. Gelê ku şahidê van dîmenên rehmê bû, bi heybet qîriya, dilê wan guherîbû: 'Hosanna, Hosanna!' Wan xwe wek xulamênîstî yên wî Key îlan kirin û ji Xudanê xwe tenê xêr û bereket wergirtin; û ew xulamê ku berê serî hilda bû—ji ber evîna wî ya bêpîvan a ji Keyê xwe—biryar da ku bersiva van nîşanên evîna bêdawî bide bi hezkirin û rûmetdarkirina Xudanê xwe heta hetayê, ku ji kamilbûna kirinên wî dihat teşwîqkirin.

Dawiya mînakê

62. Binêrin, ey gel, Gira Mî çiqas zelal e! Lêbelê mirov li dijî Min şer dikin û hevaltiya xwe ya bi Min re winda dikin.

63. Min çi zirar daye mirovan? Hînkirin û şîretên min çi zerarê didin wan? 64. Vê bizanibin: hûn çiqas caran min aciz bikin jî, hûn ê her carê bên efûkirin. Lê wê demê hûn jî mecbûr in ku dijminên xwe efû bikin, gava ku ew we aciz dikin.

65. Ez ji we hez dikim, û heke hûn gavekê ji Min dûr bikevin, ez ê heman gavê bavêjim da ku nêzîkî we bibim. Heke hûn deriyên perestgeha xwe li ber rûyê Min bigirin, ez ê li wan bixim heta ku hûn wan vekin û ez bikaribim bikevim hundir. (100, 61–70)

Xweşî û Pîrozî

66. Xwezî bi wan kesên ku êşa xwe bi sebir hildigirin, ji ber ku tam di nermiya wan de ew ê hêza berdewamkirina hilgirtina xaça xwe li ser riya xwe ya pêşketinê bibînin.

67. Bextewar ew kes e ku bi nefsbiçûkî rûreşiyê tehemul dike û dikare wan kesan bibexşîne ku êşa dil lê dane, çimkî ez ê wî bêguneh derxim. Lê belê wey li wan kesên ku kirinên mirovên xwe dadbar dikin, çimkî ew jî, dê bên dadbarkirin!

68. Xwezî bi wan kesên ku fermana yekem a Şerîetê bi cih tînin û ji her tiştê afirandî zêdetir ji Min hez dikin.

69. Bextiyar e ew kesê ku rê dide Min ku ez doza wî darizînim, çi heqî be, çi neheqî be. (44, 52–55)

70. Bextewar in ewên ku xwe li ser rûyê erdê biçûk dikin, çimkî ez ê wan bibexşînim. Bextewar in ewên ku navê wan tê xerabkirin, çimkî ez ê bêsûciya wan îspat bikim. Bextewar in ewên ku ji bo min şahidiyê dikin, çimkî ez ê wan pîroz bikim. Û ewên ku ji ber şopandina hînkirina min tên şaş fêmkirin, ez ê wan nas bikim. (8, 30)

71. Bextewar in ewên ku dikevin û dîsa radibin, yên ku digirîn û min pîroz dikin, yên ku ji aliyê birayên xwe ve birîndar dibin, di kûrahiya dilê xwe de bi min bawer dikin. Ev kesên biçûk û belabûyî, yên ku pê tê henek kirin, lê dîsa jî nerm û ji ber vê yekê di giyanê xwe de xurt in, bi rastî şagirtên min in. (22:30)

72. Xwezî bi wan kesên ku îradeya Xudanê xwe pîroz dikin; xwezî bi wan kesên ku êşa xwe pîroz dikin, ji ber ku ew dizanin ku ew ê lekeyên wan bişo. Ji bo mirovekî wiha, gavên wî saxlem dibin da ku li Çiyayê Ruhanî hilkişe. (308, 10)

73. Hemû li benda ronahiya rojeke nû ne, berbanga aştiyê, ku dê bibe

destpêka serdemeke baştir. Zilmedîtî li benda roja rizgariya xwe ne; nexweş hêviya dermanekî dikin ku dê tenduristî, hêz û şahiya jiyanê ji wan re vegerîne.

74. Xwezî bi wan kesên ku dizanin heta kêliya dawî li bendê bimînin, çimkî tiştê ku wan winda kiriye dê bi faîzê ji wan re vegere. Ez vê bendewariyê pîroz dikim, çimkî ew delîla baweriya bi Min e. (286, 59–60)

75. Xwezî bi bawermendan; xwezî bi wan kesên ku heta dawiya ceribandinên xwe bi îstîqrar dimînin. Xwezî bi wan kesên ku hêza ku bi hînkirina Min daye wan, pûç nekirine, ji ber ku di demên têkildar ên dijwar de ew ê bi hêz û ronahî li hember guherînên jiyanê li ber xwe bidin. (311, 10)

76. Xwezî bi wan kesên ku li ser gorîgeha Afirandinê min pîroz dikin û dizanin ku encamên binpêkirinên xwe bi dilnizmî qebûl bikin, bêyî ku wan wekî cezayê îlahî bihesibînin.

77. Xwezî bi wan kesên ku dizanin îtaeta îradeya Min bikin û ceribandinên xwe bi dilnizmî qebûl bikin. Ew ê hemû ji Min hez bikin. (325, 7–8)

Handan ji bo Pêşketina Ruhî

78. Xwezî bi wan kesên ku, bi dilnizmî û baweriyê, ji Min ji bo hilkişîna giyanê xwe ya ruhanî daxwaz dikin, çimkî ew ê tiştê ku ji Bavê xwe dixwazin, werbigirin.

79. Bextewar in ewên ku dizanin çawa li bendê bimînin, ji ber ku alîkariya Min a dilovan dê di dema guncaw de bikeve destê wan.

80. Fêrî pirsînê û herwiha li bendê mayînê bibin — bi zanîna ku tiştek ji îradeya Min a hezkirî xilas nabe. Bawer bikin ku îradeya Min di her yek ji pêdiviyên we û di her yek ji ceribandinên we de diyar dibe. (35, 1–3)

81. Xwezî bi wan kesên ku xewna bihuşteke aştî û lihevhatinê dibînin.

82. Xwezî bi wan kesên ku ji tiştên pûç, pûçîtî û hewesa ku ji mirov re tu qenciyê nakin, û hê kêmtir ji giyanê wî re, nefret kirine û bi xemsarî li wan nêrîne.

83. Xwezî bi wan kesên ku ayînên olî yên fanatîk ên ku ber bi tu derî ve naçin avêtine aliyekî, û baweriyên kevn û şaş terikandine da ku rastiya mutleq, rût û saf hembêz bikin.

84. Ez pîroz dikim wan kesên ku tiştên derveyî red dikin da ku li şûna wan xwe terxanî ramana ruhanî, hezkirin û aramiya hundirîn bikin, ji ber ku ew her ku diçe zêdetir fêm dikin ku cîhan ti aramiyê pêşkêş nake, lê hûn dikarin wê di hundirê xwe de bibînin.

85. Bextewar in ewên di nav we de ku rastiyê ew netirsandine û hêrs nebûne, çimkî bi rastî ez ji we re dibêjim, ronahî dê mîna şelaleyekê li ser giyanê we birije da ku heta hetayê tîbûna we ya ji bo ronahiyê vemirîne. (263, 2–6)

86. Bextewar in ewên ku guh didin hînkirinên Min, wan dikin yên xwe û li pey wan diçin, ji ber ku ew ê bizanibin ka çawa di vê cîhanê de bijîn, çawa ji cîhanê mirin, û, gava

saeta wan tê, di herheyîbûnê de ji nû ve rabe.

87. Bextewar e ewê ku kûr dibe di Peyva Min de, ji ber ku wî fêrî têgihiştina sedema êşê, wateya tezmînat û kefaretê kiriye; û li şûna ku bêhêvî bibe an jî kufur bike—ku ev ê tenê êşa wî zêdetir bike—ew bi bawerî û hêviyeke mezin radibe, da ku hewl bide ku barê deynên wî her roj siviktir bibe û tasa êşa wî kêmtir tal bibe.

88. Kêfxweşî û aştî nîşana mirovên bawermend in — ewên ku li gorî daxwaza Bav in. (283, 45–47)

89. Pêşketina we an geşepêdana we ya ruhanî dê bihêle ku hûn rastiya Min kifş bikin û hebûna Min a îlahî bibînin — hem di warê ruhanî de û hem jî di her yek ji karên Min de. Wê demê ez ê ji we re bibêjim: 'Xwezî bi wan kesên ku dikarin li her derê Min nas bikin, ji ber ku ew in yên ku bi rastî ji Min hez dikin. Xwezî bi wan kesên ku dikarin bi ruhê xwe û heta bi laşê xwe jî Min hîs bikin, ji ber ku ew in yên ku tevahiya hebûna xwe bi hestiyariyê tije kirine, yên ku bi rastî gihîştine ruhaniyetê.' (305, 61–62)

90. Hûn dizanin ku ez ji 'Seyda Min a Bilind' gerdûnê bi aramî û bereketên xwe dorpêç dikim.

91. Her tişt her saet, her kêlî ji aliyê Min ve tê pîrozkirin.

92. Ji Min tu nifir an şermezarkirin ji bo zarokên Min nayê, û dê tu carî jî neyê. Ji ber vê yekê, bêyî ku di navbera xêrxwaz û gunehkar de cudahiyê bikim, ez dibihêlim ku bereketa Min, ramûsana Min a evînî û aramiya Min li ser hemûyan dakeve. (319, 49–50)

AŞTIYA MIN LI GEL WE BE

Banga Xwedê

Banga ji bo gelê vê serdemê:

"Gelî mirovan, gelî mirovan, rabin; dem teng e, û eger hûn vê 'rojê' vê yekê nekin, hûn ê di vê jiyana dinyayî de careke din hişyar nebin. Ma hûn dixwazin tevî peyama min razana xwe bidomînin? Ma hûn dixwazin mirina goşt we hişyar bike — bi agirê helîner ê poşmaniya giyanê we, yê bêmadde? Rastî bin; xwe di jiyana ruhanî de, di ber rastiyê de bînin ber çavên xwe, li cihê ku tiştek nikare materyalîzma we bibexşîne, li cihê ku hûn ê bi rastî xwe di nav cixalên — pîs, qirêj û çirandî de — bibînin, ku ruhê we dê wek cil li xwe bike. Bi rastî, ez ji we re dibêjim, li wir, bi dîtina halê xwe yê belengaz û bi hesta şermeke wisa mezin, hûn ê hesreta bêpîvan a paqijkirina xwe di avên tobeya herî kûr de hîs bikin, ji ber ku hûn dizanin ku hûn tenê eger paqij bin dikarin biçin Cejna Ruh. Li wêdetirî xweperestiya mirovî binêre, bi hemû kêmasiyên wê, ku niha şanazî û dilxweşiya te ye, û ji Min re bêje ka te êşa mirovahiyê hîs kiriye, ka gelo girî û nalînên jinan an jî girî û nalînên zarokan di dilê te de deng vedide. Wê demê, ji Min re bêje: tu ji bo mirovahiyê çi bûyî? Gelo tu ji

bo wan bûyî çavkaniya jiyanê?" (228, 62–63)

Banga li Entelektuelan:
"Werin ba Min, hûn rewşenbîrên ku ji mirinê westiyane û di dilê xwe de bêhêvî bûne. Werin ba Min, hûn ên ku serê we tevlihev e û we li şûna hezkirinê nefret kiriye. Ez ê bêhnvedanê bidim we û bidim we fêmkirin ku ruhê ku guh dide fermanên Min qet nawestiye. Ez ê we bi zanistekê bidim nasîn ku qet aqilê mirov tevlihev nake." (282, 54)

Banga ji bo westiyayî û bar giran:
"Werin ba Min, hûn ên xemgîn, bi tenê û nexweş. Hûn ên ku zincîrên gunehan li pey xwe dikişînin, hûn ên ku rûreş bûne, yên ku ji bo rastdariyê birçî û tî ne, bi Min re bin; di nêzîkiya Min de, gelek ji êşên we dê ji holê rabin, û hûn ê hîs bikin ku barê we siviktir dibe. Heke hûn bixwazin xelatên Ruhê bibin xwediyê wan, ez ê wan bidim we; heke hûn ji min tiştên dinyawî bixwazin, da ku hûn baş bikar bînin wan, ez ê wan jî bidim we, ji ber ku daxwaza we bilind û rast e. Wê demê hûn ê bibin xwedî-malên baş, û ez ê di wan berekatan de zêdebûnekê bidim we, da ku hûn wan bi mirovên din re parve bikin." (144, 80–81)

Banga li Îsraîla Ruhî:
"Îsraêl, bibe rêberê mirovahiyê; vê nanê jiyana herheyî bide wê; vî karê Ruhî nîşanî wê bide, da ku olên cuda di nav hînkirina min de giyanî bibin û bi vî awayî Padîşahiya Xwedê were ser hemû mirovan." (249, 66)
"Guhdarî Min bike, Îsraîla ezîz! Çavên xwe yên ruhanî veke û rûmeta Bavê xwe bibîne. Dengê Min bi riya wijdana xwe bibihîze; bi guhên xwe yên ruhanî guh bide awazên ezmanî, da ku dil û ruhê te şa bibe, da ku tu hest bi aştîyê bikî; çimkî ez aştî me, û ez te vedixwînim ku tu tê de bijî. Ez hezkirina ku min her dem ji bo mirovahiyê hîs kiriye ji we re eşkere dikim — sedema ku Îsa di 'Serdema Duyemîn' de xwîna xwe ya herî hêja rijand da ku we ji gunehê xilas bike, hezkirinê fêrî we bike, û hînkirina rastîn di ruh û dilê we de biçîne." (283, 71)
"Dema ku hûn rêya xwe winda dikin, nêrîna xwe ber bi Min ve bizivirînin; îro bi Min re bin. Fikrên xwe ber bi Min ve bilind bikin û bi Min re biaxivin, wekî ku zarokek bi bavê xwe re diaxive, wekî ku mirovek bi bawerî bi hevalekî re diaxive." (280, 31)
"Di bin rêberiya Min de xwe veguherînin, xwe wek mirovên nû hîs bikin, fezîletên Min bi cih bînin; wê demê ruhê we dê her ku diçe geştir bibe, û Mesîh dê xwe li ser riya we eşkere bike." (228, 60)
"Mirovno, herin ba yên din, wekî ku Mesîh bi we re axivî bi wan re biaxivin — bi heman dilovanî, heman bawerî û hêviyê. Bila ew fêm bikin ku rêyên pêşketina ber bi jor hene ku ji yên ku ji hêla mal û milk ve têne peydakirin, têrbûneke mezintir tînin. Bila ew fêm bikin ku

baweriyek heye ku mirov dikare pê bawer bike û hêvî bike wêdetirî tiştên ku tên dîtin û hîskirin. Ji wan re bêjin ku ruhê wan dê her û her bijî, û ji ber vê yekê divê ew xwe amade bikin da ku bikaribin beşdarî wê bexteweriya herheyî bibin." (359, 94–95)

Bibliyografya

Reichl Verlag, D-56329 St. Goar, Tel: +49 (0)6741 1720
Pirtûka Jiyana Rast, Cildên I, II, III, IV, V, VI
Peymana Sêyem (herwiha bi Spanî, Îngilîzî û Fransî jî heye)
Wahiyên Xwedayî yên Meksîkayê (Pêşgotineke Kurt)
Wahiyên Îlahî li ser Pirsên Jiyanê
Pêxemberîyên ji bo Serdema Sêyemîn

Xizmeta Pirtûkan ji bo Jiyanê, Manfred Bäse, Kirchweg 5, D-88521 Ertingen
Tel: +49 (0)7371 929 66 42, E-name:manfredbaese@gmx.de

Evîna Xwedayî: Koka, Cewher û Armanca Jiyana Me û Hemû Hebûnê
Evîna Xwedayî – Koka, cewher û mebesta jiyana me û ya hemû hebûnê
Pirtûka Jiyana Rastîn, Cildên VII, VIII, IX, X, XI

Peymana Sêyem

Weqfa Unicon, D-88709 Meersburg
Tel: +49 (0)7532 808162, E-name: info@unicon-stiftung.de
Pêşgotin ji bo 'Pirtûka Jiyana Rastîn' (belaş)

Komeleya Lêkolînên Ruhanî Jiyana Rastîn A.C.
Orinoco No. 54, Interior 5, Col. Zacahuitzko, 03550 Mexico City
Pirtûka Jiyana Rast, Cildên I–XII
Peymana Sêyem
û pirtûkên din ên li ser van Wêhiyên Xwedayî ji Meksîkayê

Malper
www.reichl-verlag.de
www.das-dritte-testament.com (bi Spanî, Almanî, Îngilîzî, Frensî)
www.unicon-stiftung.de
www.drittes-testament.de
www.drittetestament.wordpress.com (pirzimanî)
www.tercera-era.net (bi Spanî)
www.144000.net (pirzimanî)
www.dritte-zeit.net